

Giới thiệu Cô Nàng Giả Nai Của Tổng Giám Đốc Sói

Truyện Cô Nàng Giả Nai Của Tổng Giám Đốc Sói được mở đầu từ bối cảnh là một ngôi làng, nó không đơn giản là vậy khi mà ngôi làng ấy nổi tiếng về đàn ông như những chú sói chuyên săn bắt những cô gái xinh đẹp về làm vợ mình.

Và câu chuyện bắt đầu từ khi nàng Bách Khả xuất hiện, cô xinh đẹp, đảm đang, dịu dàng nhưng không vì thế mà cô phải chịu trói trước ba người sói đang ham muốn có được mình...

Mỗi người sói đều có một đặc trưng và điểm mạnh khác nhau, cô phải dùng mưu kế và thủ đoạn khác nhau để có thể chiến thắng được bọn họ. Cái kết của cuộc chiến giữa người đẹp và người sói sẽ ra sao? Con sói nào sẽ gục ngã? hay cô sẽ chịu trói về nhà mới đây!!!

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Giả Nai Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Vào tháng mười một, ở thành phố D đang là mùa đông, không khí lạnh lẽo như muốn đóng băng tất cả mọi thứ. Xe cô qua lại như con thoi trước cửa quán KFC, trước quầy phục vụ, khách ra vào nườm nượp, người gọi món, người tính tiền.

Còn nửa giờ nữa là đến giờ giao ban rồi, không được ngáp ngủ trước mặt khách. Tôi tự nhắc nhở chính mình như vậy, chỉ tranh thủ lúc vắng khách, ngáp một cái kín đáo.

Một chiếc xe taxi chạy nhanh về phía quán KFC ồ ồ dừng lại trước cửa quán. Cửa xe mở ra, từ trong xe, một cô gái xinh đẹp bước ra ngoài.

“Một ly cô-ca ấm và một ly chanh nóng”. Thanh âm cô gái cực kì dễ nghe, chỉ có điều, giọng nói đượ sự mệt mỏi kiên nhẫn.

Tôi nhận 100 đồng của cô ấy, sau đó quay lại, mang đồ uống và trả tiền thừa cho cô gái đó.

Khi quay lại lần nữa, thì chiếc taxi đã không còn, thay vào đó là một người đàn ông cao lớn có vẻ say rượu đang đứng trước cửa quán.

“Xin hỏi ngài có khỏe không? Có phải ngài đi cùng cô gái vừa nãy tới đây phải không?”

“Cô nói cái gì?” Vì có tấm kính thủy tinh ngăn lại, hấn tựa như không nghe rõ tôi nói cái gì.

“Xin hỏi ngài có khỏe không? Có phải ngài đi cùng cô gái vừa nãy tới đây phải không?”

Tôi cúi người xuống, nhìn vào cửa sổ, ánh mắt liếc nhìn từ áo của người đàn ông nhìn lên. Đầu tóc hấn được cắt ngắn gọn gàng, màu sắc đôi môi hơi đậm, sống mũi rất cao, ở khoảng cách gần, cô thấy đôi mắt hấn vô cùng thâm thúy.

Hấn câu hiểu câu không, khẽ lắc đầu, toàn thân say khướt, dựa người lên quầy phục vụ, nói:

“Cho tôi một ly rượu”

“Đây là quán KFC” Tôi dở khóc dở cười giải thích.

“Nói vớ vẩn gì vậy.” Mày kiếm của hấn khẽ nhủ lại, giờ tay lên, cốc một cái lên đầu tôi.

Tôi vội vàng rút đầu lại, nghĩ: người này chắc uống quá nhiều rồi!

“Tích Tích” Khách phía sau không đợi thêm được nữa ần chuông loạn xạ, hấn mặc kệ, cứ nắm lấy tay tôi đòi rượu. Tôi không còn cách nào khác, đành gọi cho quản lí nói rõ đầu đuôi, sau đó quản lí mời hấn đi, tiếp tục phục vụ khách khác.

Cuối cùng, nửa giờ đồng hồ còn lại cũng hết, tôi thay bộ đồng phục bốc mùi khoai tây của cửa hàng KFC bằng một bộ áo lông, thay một đôi giày bằng vải bông, quần một khăn choàng thật to, chỉ để lộ đôi mắt.

Có lẽ do tôi quán mình quá kỹ, nên khi đi qua phòng ăn, tôi nhìn thấy một bé gái rất đáng yêu kéo tay mẹ nó:

“Mẹ, mau nhìn đi, có người tuyệt kìà.”

Tôi không biết nên khóc hay nên cười, chớp mắt xoay người rời khỏi phòng ăn. Ca đêm kết thúc lúc 9h45', mà chuyến xe bus cuối cùng về đến nhà tôi chỉ còn mười phút nữa sẽ tới. Tôi chậm rãi bước đến trạm xe buýt đối diện, ở đó, tôi gặp lại người đàn ông đẹp trai đã bám lấy tôi đòi rượu khi nãy. Hấn nghiêng người dựa vào tấm biển quảng cáo, nhìn từ trên xuống dưới đều thể hiện hấn ta là người say rượu, tôi nhìn hấn một lúc, phát hiện hấn dường như

đang ngủ thiếp đi, trên người hắn chỉ mặc đơn độc một chiếc áo sơ mi, trong thời tiết giá rét như vậy, đôi môi cũng trở nên tím ngắt.

Chần chừ một lát, tôi bước tới gần, đẩy đẩy cánh tay của hắn:

“Tiên sinh, ngài tỉnh dậy đi.”

Có ông trời làm chứng, tôi thật sự chỉ muốn đánh thức hắn, nhưng người đàn ông say khướt này, vừa nhận ra tôi đã đòi rượu. Tôi thật sự khóc không ra nước mắt:

“Thật sự, tôi không có rượu.”

“Vậy cô hãy đi mua cho tôi.” Hắn sờ túi áo của mình, giống như đang tìm ví tiền, cô đứng sang một bên, không để ý tới hắn nữa. Hắn tìm một lúc không thấy, lại xoay qua chỗ tôi, nghịch tuyết rơi dính trên đầu tôi.

“Tôi không biết anh, anh không cần đòi tôi rượu.” Tôi khẽ nhủ mày, trừng mắt nhìn hắn, tôi thực sự rất hối hận, sao mình lại chọc phải loại người phiền toái này.

“Tôi biết cô.” Hắn giống như thân quen, vịn vai tôi, nói:

“Cô tên là..... Bách Khả đúng không?” Mắt hắn lơ đãng như sương mù, nhìn tôi nói.

Tôi ngẩn người, sau đó mới nhớ tới, quản lý gọi tên của tôi, lúc ấy hắn cũng đứng đó.

Đang dây dưa với hắn thì chuyến xe bus số 611 cuối cùng của ngày hôm nay cũng đến, thừa dịp hắn không chú ý, tôi vội vàng bước nhanh lên xe bus.

Mới vừa cạ ghế xong, lại nghe thấy tiếng tài xế, nói:

“Cạ ghế, đây là vé xe tự động.”

Tôi quay đầu lại, thấy người đàn ông kia đã theo lên, đứng đối diện tài xế, không chịu xuống.

“Tôi không có ghế.” Về mặt hắn không chút thay đổi nói.

“Vậy thì bỏ tiền mua.” Tài xế xe buýt lại nói.

“Ví tiền của tôi, đã bị mất” Nụ cười của hắn rất đẹp, nhưng lời nói của hắn lại làm cho người ta mở rộng tầm mắt.

“Vậy thì xuống.” Tài xế có vẻ không kiên nhẫn, nói.

Hắn không thèm để ý ngồi xuống, không lên tiếng, khiến người tài xế tức giận, chỉ muốn ném hắn xuống xe, lại sợ vì ghế mà chọc giận vị đại ca say xỉn này. Cuối cùng, dưới sự thúc giục của mọi người, xe cũng chuyển động. Tôi không khỏi nén tiếng thở dài. Những kẻ ngang ngược này đúng là lễ trắng khí hùng.

“Tiểu Tuyết cầu.” Tôi vừa kiếm được ghế ngồi xuống thì cái người không cạ ghế hi lên xe, ví tiền thì mất, lại say xỉn, đang bước đến gần tôi.

“Tôi không biết anh.” Tôi nghiêng răng nghiêng lợi, nói.

Hắn ngẩn người, giống như đang nhớ lại cái gì đó, vài giây sau, hắn dùng sức nắm lấy bả vai tôi, nói:

“Bách Khả”

Không ngờ hắn nghĩ nửa ngày, lại nghĩ đến tên cô.

“Gọi tên tôi cũng vô dụng, không quen biết chính là không quen biết.” Tôi co người lại gần cửa sổ, cố gắng phui sạch quan hệ với hắn, nếu không, phiền toái lại tìm đến mình.

“Tôi tên là Âm Hạng Thiên, hiện tại cô đã biết.” Hắn ngáp một cái, có chút mệt mỏi.

Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ, mặc kệ hắn “tự sinh tự diệt”. Xe chạy càng lúc càng xa, hắn dần yên tĩnh trở lại, gối đầu lên vai tôi ngủ thiếp đi. Tôi âm ức muốn chết, muốn đẩy đầu hắn ra nhưng không được, chỉ có thể để hắn dựa vào, xe lái đến trạm cuối, tôi đã phải xuống, mà người nào đó vẫn dựa đầu vào vai tôi, ngủ ngon lành.

“Đúng là phiền toái” Tôi nhỏ giọng nói, khẽ nhích người ra, mắt thấy sắp thành công, nhưng hắn lại mất trọng tâm đập nhẹ trán vào thành ghế.

Hắn khẽ mắng, sau đó xoa trán, trừng mắt nhìn tôi:

“Cô làm gì vậy?”

Thấy hấn hung dữ với mình, tôi quả thực có chút sợ hãi:

“Tôi.... Đến trạm rồi!”

“Sao không nói sớm.” Hấn tức giận, trừng tôi một cái, rồi bước xuống xe.

Tôi đầu dám dừng lại, muốn trốn nhưng người say này thật tình tường, vừa thấy cảnh vật xa lạ, bèn níu chặt cánh tay tôi.

“Cô quay trở lại cho tôi, cô đưa tôi đến chỗ nào đây?”

“Là tự anh theo tôi tới đây.” Tôi rút cổ lại, nói.

Hấn nhẹ giọng: “Tôi theo tới?”

Tôi dùng sức gạt đầu.

Hấn sừng sốt một chút, đưa tay lên nắm vai tôi, nói:

“Tôi bị mất ví tiền, cô cho tôi ở nhờ nhà cô một đêm, cô không để ý chứ?”

Tôi liều mạng gạt đầu: “Để ý, tôi rất để ý. Bất quá, tôi có thể cho anh mượn di động, cũng có thể nói cho anh biết đây chỗ nào, anh chỉ cần thông báo cho bạn bè anh biết, vấn đề sẽ được giải quyết.”

Tôi đoán rằng, nếu ví tiền của hấn bị mất, thì di động có lẽ cũng bị mất luôn.

Hấn đứng ngây ngốc một lát, giống như đang “tiêu hóa” những lời tôi nói... Sau đó bắt đầu tìm kiếm điện thoại di động của chính mình, rốt cuộc không tìm thấy, hấn chính thức tuyên bố bị mất điện thoại di động. Tôi có ý tốt đưa điện thoại di động của mình cho hấn, thế nhưng hấn lại lắc đầu, nói:

“Cô giúp tôi gọi.”

“Được, anh đọc mã số đi.” Vì muốn thoát khỏi tên phiền toái này, tôi đành nhẫn nhịn chịu nhục vậy.

Hấn nghiêng đầu nhìn cô, ánh mắt kia, làm cô cảm thấy mình là một đứa ngốc vậy, sau đó hấn nói:

“Đồ ngu ngốc, nếu như tôi biết mã số, thì sao phải nhờ cô gọi.”

Tôi vô cùng tức giận, nhưng trong lòng chỉ biết tự nhủ, người say không biết phân biệt, không nên so đo cùng người say rượu, mình là người có kiên nhẫn, dùng kiên nhẫn để giải quyết hấn.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Giả Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Tôi hoàn toàn bị đánh bại, trong cuộc nói chuyện ngắn ngủi đó, tôi đã biết hết toàn bộ. Người này không phải là con ma men bình thường, không hiểu chuyện - hoành hành ngang ngược, ác bá.

Trên người hấn không có tiền, cũng không chứng minh thư, càng không có điện thoại. Lại nói, địa chỉ của mình cũng không nhớ.

"Rốt cuộc anh muốn thế nào?" Tôi kiên nhẫn đến mức kiệt sức, giọng nói có chút nóng nảy.

"Cô giúp tôi một chút đi, tôi không muốn ngủ đầu đường xó chợ." Hấn vẫn không chịu.

"Mơ tưởng!" Tôi không điên, cũng không ngốc, không có lý do gì để tôi phải đưa tên đàn ông say khướt về nhà, huống hồ, chúng tôi cũng không quen biết.

"Vậy thì cùng nhau chết còng." Tên say rượu ác bá ung dung nói.

Những bông tuyết bay nhẹ nhàng trên con đường yên tĩnh, chúng tôi cứ găng co như vậy. Cuối cùng vì sợ lạnh mà tôi giơ tay đầu hàng, đụng phải hấn, tôi thừa nhận mình quá xui xẻo.

Tôi đưa hắn vào một nhà nghỉ, dùng chứng minh thư của mình đặt phòng, còn phải dùng tiền của mình để trả tiền phòng.

Đau lòng muốn chết, đúng là tự mình chuốc khổ vào thân, tự nhiên đi lãng phí tiền vì người đàn ông này.

"Tôi đã hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi, anh muốn náo loạn hay muốn ngủ thì tùy, nhưng đừng quấy rầy tôi." Tôi nói với con ma men ác bá.

Hắn hình như có chút tỉnh rượu rồi, không chỉ cảm ơn, còn để tôi nhanh chóng rời đi.

Tôi trừng mắt nhìn hắn, vừa tiếc tiền phòng, vừa đi ra khỏi nhà nghỉ. Tôi là sinh viên, để thuận tiện đi làm thêm, nên thuê chung phòng với hai chị đã có bạn trai.

Chỗ này rất gần nhà tôi, ước chừng khoảng mười lăm phút là về đến nhà, một chị cùng phòng đã về nhà thăm bạn trai.

Trong nhà vắng ngắt, tắm nước nóng khiến tôi xóa bớt mệt mỏi và lạnh, sau đó vào phòng bếp nấu mì. Mới xé gói gia vị ra, ngoài cửa chợt truyền đến tiếng "rầm, rầm, rầm".

Tôi tắt bếp, bước đến trước cửa, qua lỗ mắt mèo nhìn ra bên ngoài, hành lang có một ít ánh sáng, nhưng ngoài cửa lại không có một bóng người.

"Rầm, rầm, rầm, - -"

Đang muốn quay lại phòng bếp, tiếng gõ cửa lại tiếp tục vang lên.

Tôi nghi ngờ, lông mày nhíu chặt lại, lần nữa dán sát vào lỗ mắt mèo, nhưng vẫn không có một bóng người.

Chẳng lẽ là ma?! Bỗng dưng, toàn bộ lông tơ trên người cô đều dựng đứng lên! Nhưng vào lúc này, tiếng cào cào, gào thét giống như âm thanh chó con sủa.

Tôi thở phào nhẹ nhõm, bởi vì bản nhân cực kỳ yêu động vật, lại thích làm người khác vui, cho nên, chó mèo lưu lạc đối với tôi cũng giống như thấy bánh bao nhân thịt vậy, nhưng tìm tới cửa xin ăn là lần đầu tiên.

"Umh umh ~" Tiếng kêu thật đáng thương, tôi kéo ra một cái khe nhỏ. Két, tôi sững sờ, trước cửa quả thật một con chó đang nằm, toàn thân trắng như tuyết, thân hình có thể so sánh với chó ngao Tây Tạng. Nhưng nó không bần, không nhếch nhác, lông dài mềm mại có vẻ cao quý mà ưu nhã. Nó lập tức đứng lên khi nhìn vào mắt tôi, tôi phát hiện chân trước của nó có vết máu, lúc đứng lên dòng máu đỏ thấm lại chảy ra.

"Mày bị thương?" Tôi nhẹ giọng hỏi.

Nó tự nhiên không kêu tiếp, chỉ là ngước mắt to nhìn tôi. Tôi bị đôi mắt nhỏ sáng long lanh đánh bại, cho nên nó thuận lợi vào nhà tôi.

Rất nhanh, tôi ý thức được phiền toái lại đến.

Con chó lớn cao quý kêu lên một tiếng bá đạo, bộ dáng trước khi vào cửa, còn điềm đạm đáng yêu, nhưng sau khi vào cửa, lắc mình một cái đã thành chủ rồi.

Tôi xử lý vết thương cho nó, băng bó, cho nó uống sữa nóng để bồi bổ thân thể, thế mà sau khi nó ăn uống no say cứ nhiên chiếm đoạt giường của tôi.

"Mày thật quá đáng!" Tôi hầm hừ chỉ vào móng vuốt trên giường đơn. "Mày nhìn xem, giường của tao bị mày làm bẩn rồi."

"Hừ ~" Nó cứ nhiên đáp lại một tiếng "hừ" đầy khinh thường, tiếp theo nghiêng đầu dựa lên gối tôi.

Tôi tức giận vung tay gõ mạnh lên đầu của nó. "Mày xuống mau."

"Umh ~" Tiếng kháng nghị - uy hiếp vang lên.

Tôi chảy nước mắt ~ gây khó dễ tôi, ăn đồ của tôi, nằm trên giường tôi, lại còn ngang ngạnh như vậy!

"Tao làm cho mày ở chó được không?" Tôi nuốt giận, ôm chần bông trên giường xuống đất, sau đó cầu xin nó, như cầu xin đại gia xuống dưới ngủ. Nó lại không so đo rướn người, "Hừ" một tiếng.

"Tôi thật xui xẻo mà." Tôi âm ức thở dài, vợ lấy cái gối, chấp nhận ngủ ở phòng khách một đêm.

Có lẽ dáng vẻ của tôi giống như "thâm cừu đại hận", mà con Đại Cẩu bá đạo kia lại rất hiểu tính người, đang chuẩn bị đi ra phòng khách, thì nó dùng đầu quần lấy tôi. Tiếp đó, nhường một nửa giường cho tôi.

Tôi không khỏi ngẩn người. "Ý của mày là, không ngại tao và mày ngủ cùng nhau?"

Nó không nói gì, chỉ nháy nháy mắt.

Lông mày tôi nhíu lại. "Mày không để ý, nhưng tao để ý!"

"Ừm ~" Tiếng uy hiếp lại vang lên, đôi mắt nhỏ sáng lóng lánh biến thành màu xanh u ám - lạnh lẽo.

Sau đó, tôi bò lên giường nằm, lại ngủ phải cái ngáp buồn ngủ bá đạo của nó.

Tôi vốn bị cảm mạo, lại đứng cùng một tên đàn ông ngang ngược nửa giờ trong đêm gió lạnh, nằm xuống mới phát hiện toàn thân đau nhức không dứt, thân thể nóng-lạnh đan xen.

Tôi biết mình bị sốt rồi, nhưng mà không muốn dậy lấy thuốc, cứng rắn chịu đựng. Lúc nóng thì vén chăn lên hóng mát, lạnh thì dựa sát vào bộ long để tìm kiếm hơi ấm.

Rốt cuộc, con chó không chịu đựng được tôi lúc gần lúc xa nữa, chân trước bị băng bó, đập tôi một phát xuống giường.

Tôi xoa mõng nó dậy, oán hận nhìn chăm chăm nó, nó chột dạ tránh né tầm mắt tôi. Một khắc kia, tôi cảm thấy con chó này rất thần kỳ, mà tôi thấy vô cùng tuyệt diệu. Thì ra nó thông minh như vậy, mà tôi có thể trao đổi với chú chó thông minh như thế. Nghĩ đến điều này, tôi không biết nên khóc hay nên cười, nghĩ ngơ mình âm thầm nghiêm trọng rồi, lại ảo tưởng trao đổi với con chó bốn chân.

"Đừng đập tao, tao sẽ tha thứ cho mày." Tôi cầu nài đùa giỡn một câu.

"Ừm ~" Nó khê lên tiếng, dường như hiểu ý tôi.

Tôi lại bò lên giường, vòng quanh bộ lông nó cố tìm một chút ấm áp, mà nó cũng không đá tôi xuống giường nữa.

Hôm sau là chủ nhật, lúc tôi tỉnh dậy, mặt trời đã lên cao, Đại Cẩu bị thương không thấy đau. Nếu không phải có dấu vết móng vuốt trên giường và hòm thuốc chưa đóng nắp nhỏ, có lẽ tôi sẽ cho rằng mình nằm mơ.

Triệu chứng cảm mạo tăng thêm, tôi uống thuốc hạ sốt, sau đó mê man đi làm. Tôi có hai nhiệm vụ, thứ bảy đi Khổng Đức Cơ, chủ nhật qua giúp đỡ tiệm trà sữa ở góc đường.

"Tiểu Bách Khả, ôm cây cao lương." Tôi vừa đi vào tiệm trà sữa, liền bị học trưởng cùng trường chặn lại.

Hắn tên là Quách Ninh Vũ, là chàng trai có tinh thần hăng hái, yêu thích áo khoác màu cà ri, lại thích nói giỡn, vì thế mọi người ở tiệm trà sữa cười gọi là cây cao lương.

"Học trưởng, em bị cảm." Tôi cười nói, giọng mũi nồng đậm, chứng minh rằng tôi không nói dối.

Ninh Vũ lập tức dừng lại động tác, bỗng nhiên chạy về Hạ Vi Minh ở phía sau vừa vào đến cửa. "Tiểu Minh Minh, ôm cây cao lương."

"Uy ~ anh chỉ muốn ôm, làm gì mà lại hôn anh?"

"Bạn trai em ở bên ngoài." Vi Minh cười gian.

Tôi vừa nhìn ra, quả nhiên trông thấy Chu Hiền Lập giơ chân ngồi trên xe gắn máy. Mặc dù hắn đội mũ bảo hiểm, nhưng đôi mắt bắn ra ánh sáng u ám, không cách nào che giấu.

"Vậy mà em còn thân thiết với anh?" Ninh Vũ che má trái của mình, sắc mặt buồn bã vì bị người khác đùa giỡn.

"Bọn em vừa cãi nhau." Vi Minh cười đắc ý, thần nhiên vào phòng thay đồ.

"Học trưởng, anh xong đời. Bạn trai Minh Minh là 'giang hồ', hẳn nhất định sẽ tìm mười anh em, chặn đánh anh ở ngõ nhỏ, mặc anh kêu cha gọi mẹ." Tôi nhìn có chút hả hê, đe dọa.

Ninh Vũ trừng mắt nhìn tôi, sau lại hướng về phía Chu Hiền Lập ở phía ngoài tiệm, khoát tay nói: "Bạn gái của anh đang giận dữ, không nên bị lừa."

Sau khi nói xong liền chui vào quầy rượu, đằng hoàng đi rửa ly, mà Chu Hiền Lập cũng không có nói gì, rời khỏi tiệm trà sữa.

Tất cả mọi người đều cho rằng đó chỉ là chuyện thường tình nên cười đùa, học trưởng cũng không để ý tới phụ nữ dưới hai mươi lăm tuổi. Nhưng đến lúc xế chiều, trong tiệm chợt có hai người đàn ông cao to đeo kính, từ đầu đến chân đen thui, nhất là áo khoác ngoài màu đen khiến hai người giống Neo trong The Matrix. Ninh Vũ tỉnh mắt, người ta còn chưa mở miệng, hắn liền tránh ra.

"Tuyệt quá." Mắt thấy hai người áo đen, Minh Minh thật tâm khen ngợi.

"Không phải là bạn trai cô tìm người tới đánh học trưởng chứ?" Tôi nhỏ giọng hỏi cô ấy.

"Vậy sao? Không thể nào!" Cô ấy tự hỏi tự đáp, dáng vẻ vừa chờ đợi, vừa hoài nghi.

Đang lúc này, hai người áo đen trầm miệng một lời hỏi câu "Vị nào là Bách Khả?"

Tôi ngẩn ra, khẽ giơ tay lên. "Là tôi, xin hỏi. . . ."

Không đợi tôi nói hết, hai người áo đen đều chia một tay ra, ý mời. "Bách tiểu thư, phu nhân chúng tôi mời cô qua đó một chút."

Cái gì, phu nhân? ! Vì sao phải qua đó chứ? !

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Giả Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Mặc dù hai người áo đen khá lịch sự, nhưng tôi cảm thấy mình như phạm nhân đang bị áp giải vậy. Xe chạy nhanh trên đường cao tốc, hai người áo đen một trái một phải ngồi trước mặt tôi, bất luận tôi hỏi cái gì, bọn họ cũng mất điếc tai ngơ, tôi cảm thấy, nếu chú mèo Garfield [*] có đi tiểu vào chân bọn họ, thì bọn họ chắc cũng giữ vững loại tư thế bất động như thế này.

[*]: Mèo Garfield: Chú mèo Garfield là nhân vật chính hư cấu trong truyện tranh cùng tên của tác giả Jim Davis. Nó là một con mèo mướp lười biếng, mập, ích kỷ, lông màu cam, chỉ thích ăn, ngủ. Nó ghét Thứ hai, cho rằng mình thông minh hơn người, chó, hay bất kỳ sinh vật nào khác. Thích múa, ghét nhện, ghét bị đưa tới bác sĩ.

Ước chừng khoảng gần một giờ sau, xe đi vào một khu biệt thự nổi danh nhất thành phố D, tôi được đưa tới một biệt thự có ba tầng, nội thất trong phòng khách hầu hết được trang trí theo phong cách Châu Âu, khắp nơi phát ra ánh sáng vàng rực và tỏa ra mùi vị xa hoa của đồng nhân dân tệ.

Một bà lão dáng vẻ còn rất khỏe mạnh, tựa như nữ vương nước Anh bước xuống cầu thang, thấy tôi có vẻ luống cuống ngồi trên ghế sa lon, bà cười khanh khách nói: "Cô bé này thật là đáng yêu, giống như búp bê vậy."

"Thưa bà, chúng ta quen biết sao?" Tôi thận trọng hỏi.

"Gọi ta là bà nội." Bà thân mật cầm tay của tôi: "Sao tay lạnh thế?"

"Tôi bị cảm." Tôi lúng túng lui người lại, mặc dù mặt mũi bà rất hiền lành, nhưng, chúng tôi không quen biết nhau, tôi không thể nào thích ứng được với sự thân mật như vậy.

"Chẳng trách được." Bà cười híp mắt quan sát tôi, không biết có phải ảo giác của tôi hay không, bà lão này cười có vẻ rất mập mờ a.

"Thiên Vũ, xách tiểu tử ngang ngược kia xuống đây." Bà lão cười híp mắt phân phó một trong hai người áo đen.

Từ lúc tôi bước vào cửa, hai người như thần giữ cửa này vẫn đứng bên cạnh canh giữ tôi, tựa như canh tội phạm, bây giờ khi bà lão này ra lệnh một tiếng, một trong hai người áo đen mới lập tức chạy lên lầu.

Không lâu sau đó, liền nghe phịch một tiếng, người áo đen vừa đi lên lầu bay trở lại phòng khách, chỉ có điều việc chạm đất không được ổn cho lắm, vì vậy tư thế rơi xuống đất như chó dữ vồ mồi, chắc, người này là siêu nhân sao? Năng lực chống trả quá mạnh mẽ, từ lầu hai té xuống mà còn có thể bò dậy được!

"Nhà ngài nuôi Kinh Kong sao?" Tôi bật thốt lên.

Bà lão cố gắng nhịn cười: "Đứa nhỏ này cũng thật biết nói giỡn. Thiên Hoa, cậu lên lầu, không thu phục được hắn, ta liền đem hai cậu làm phụ tá cho hắn."

Người áo đen thứ hai nhếch nhếch miệng không nói câu gì, có chút không tình nguyện đi lên lầu, không tới nửa phút, lại nghe phịch một tiếng, Thiên Hoa cũng cùng một tư thế như người trước bay xuống.

Tôi đứng lên, bất luận những người bà lão nuôi trong nhà không phải Kinh Kong, thì cũng là những người nóng nảy và điên rồ, khu vực nguy hiểm như vậy, tôi không dám ở.

Không nghĩ đến bà lão kia bản lĩnh bất phàm, đột ngột kéo cánh tay của tôi lại, ngay sau đó, hướng lên lầu trách mắng: "Tiểu tử ngang ngược kia, anh hù dọa khách của ta."

"Đáng, vẫn còn chưa hù chết được!" Một giọng nói trầm thấp dễ nghe từ trên lầu truyền xuống, nhưng giọng điệu thì lại gay gắt rất đáng đánh đòn.

Hai mắt bà lão khẽ đảo, tôi nghĩ rằng bà sẽ nằng nết đôi câu, nhưng nào ngờ, bà lại đẩy tôi một cái: "Bách Khả, đi gọi hắn xuống."

Tôi ngạc nhiên tròn mắt: "Tôi?"

"Đúng vậy, yên tâm đi, hấn sẽ không đánh cháu." Bà lão cười tủm tỉm trấn an.

Tôi lắc đầu ngoay ngoáy như lắc trống: "Ném tôi như thế rất khủng khiếp." Tôi mà bị người đó ném bay từ trên lầu xuống không phải là tan xương nát thịt sao.

Bà lão căn bản không để ý tới ý kiến của tôi, trực tiếp phân phó Thiên Vũ và Thiên Hoa "mời" tôi lên lầu hai.

Sau khi đi đến một cửa gỗ màu trắng, hai người cùng nhau thối lui xa tới năm thước, đồng thanh nói "Tam Thiếu gia, khách đang ở bên ngoài phòng ngài."

Cửa gỗ màu trắng đột ngột bị kéo ra, khuôn mặt "Kinh Kong" xuất hiện.

Tôi tròn to hai mắt, chỉ vào người đàn ông cao lớn đang trần trụi: "Say rượu!"

"Cái gì say rượu? Tôi tên là Âm Hạng Thiên." Hấn tức giận trừng tôi một cái, rồi nhìn Thiên Vũ và Thiên Hoa mắng: "Cút xa một chút, nếu còn tiếp tục làm phiền tôi, tôi sẽ xé xác các người."

Thiên Vũ Thiên Hoa như trút được gánh nặng, gật đầu như mổ thóc, rồi sau đó không thèm liếc nhìn tôi một cái, quay đầu bước đi.

"Anh bị thương?" Tôi phát hiện trên cánh tay đang buông thông của hấn băng gạc đã bung hết ra, vết máu theo cánh tay chảy dọc xuống.

"Vừa động tay nên đã làm bung miệng vết thương rồi." Hấn lơ đãng tránh người qua một bên: "Vào đi, vừa đứng lúc giúp tôi băng lại một chút."

Tôi ngơ ngác nhìn hấn, không hề cử động.

Mày kiếm của hấn nhú lại một cái: "Vào đi!"

Tôi co rụt cổ lại, run run rẩy rẩy đi vào. Phòng ngủ của hấn cũng bài trí giống y như phòng khách, vừa lớn vừa xa hoa, đầu giường treo một tấm hình cực lớn.

Trần tĩnh tĩnh thần nhìn lại, tôi sững sốt, trong hình không phải là hấn, cũng không phải là phong cảnh, mà là một chú ngựa trắng to lớn đứng trong gió tuyết, lông toàn thân bị gió thổi dựng đứng hết lên, nhìn rất uy phong凛冽

Nhưng điều quan trọng nhất là nhìn có vẻ rất quen mắt, giống y như chú chó mạnh mẽ tôi hôm qua.

"Nhìn cái gì đấy?" Giọng nói không kiên nhẫn của hấn kéo suy nghĩ của tôi quay lại.

Tôi chỉ vào tấm hình: "Chó."

Hấn tức giận trừng tôi: "Đó là sói!"

"Sói?" Tôi sững sốt liau cả lưỡi, nghiêm túc đưa mắt nhìn chăm chú.

"Nói thừa, cô đã gặp qua chó cụp đuôi sao?"

"Chó cụp đuôi." Tôi phản xạ theo bản năng.

Hấn giơ tay đưa tôi một cuộn băng: "Cô thật biết chọc giận tôi như thế nào."

Tôi che miệng nói thầm: "Vốn là có chó cụp đuôi nha, anh tức giận cái gì?"

"Đừng nói nhảm, mau giúp tôi băng bó." Hấn ngồi ở bên giường tựa như đại gia.

Tôi bĩu môi, không lên tiếng, cũng không chuyển động.

Thái độ của hấn trở nên hung dữ: "Cô bị lãng tai à?"

Tôi rụt cổ lại, trong lòng có chút sợ sệt: "Hòm thuốc đâu?"

Hấn ra vẻ hài lòng hất cằm lên: "Phía sau, trong ngăn kéo thứ hai."

Từ trong năm ngăn tủ tôi tìm ra được hòm thuốc, bắt tay vào xử lý thương thế, vết thương của hấn rất kỳ quái, dài khoảng 5cm, mặc dù đang chảy máu, nhưng vẫn còn dấu vết bị dũa thương, tôi không khỏi nghĩ tới tôi hôm qua xử lý vết thương cho người đó, hấn và miệng vết thương của hấn có phần giống, chỉ có điều, thương thế của hấn có vẻ nhẹ hơn, nên đã có dấu hiệu khép miệng lại rồi, nếu như hấn không coi người làm như bao cát để ném, ước chừng khoảng một tuần là có thể khỏi hấn.

"Động tác rất nhuần nhuyễn." Hân hài lòng nói.

"Tôi là học sinh chuyên ngành Y."

"Nghe tôi nói." Hân thu cánh tay về, nhìn xem kiệt tác của tôi: "Không tệ, giống bà nội của tôi."

Tôi đột nhiên nhớ lại bà lão ở lầu dưới, không khỏi nghi ngờ nói: "Sao bà ấy tìm được tôi?"

Hân hừ nhẹ: "Bà ấy nhầm chán."

Không trách được bảo anh là tiểu tử ngang ngược, thật đúng là đủ khôn kiếp đấy!

"Cô nói thăm cái gì đấy?" Ánh mắt sáng quắc của hân nhìn tôi chăm chăm.

Tôi vội vàng lắc đầu: "Không nói gì hết."

"Vậy còn ngây ngốc ở đó làm gì? Còn không đi lấy tiền khám bệnh?"

Anh đúng là một tên ác bá, nói, không còn lời nào tốt hơn để nói sao?

Tôi oán thầm đi ra phòng ngủ, đang tính xuống lầu, thỉnh thoảng bị một người chặn lại.

Tôi gạt mình tính hét lên, bên tai chợt vang lên giọng nói ôn hòa: "Đừng sợ đừng sợ, là bà nội."

Tôi vẫn chưa tỉnh hồn vuốt ngực: "Sao bà bỗng nhiên xuất hiện? Thật thần kỳ!"

Bà lão cười khanh khách, sau đó kéo tôi đi xuống lầu dưới, vừa đi vừa thì thầm: "Ta có ba cháu trai, tiểu tử ngu ngốc trên lầu kia là lão Tam, tính khí nóng nảy ngang ngược nhất."

Tôi chỉ cười không nói, nhưng trong lòng đang ra sức gạt đầu, mặc dù tôi chưa từng thấy qua hai người kia, nhưng người cháu trai trên lầu kia quả thật rất xấu tính.

"Nhưng, hân cũng không phải thường xuyên như vậy." Bà lão nói, không có phụ huynh nào mà thấy con mình không tốt cả, theo tôi suy đoán, bà ít nhất còn phải kể thêm chuyện của hai người kia nữa.

Kết quả đúng như tôi suy nghĩ, bà lão vừa chiêu đãi tôi ăn món điểm tâm ngọt, uống trà, vừa kể cho tôi nghe chuyện của cháu mình. Mặc dù, tôi không hiểu tại sao bà lại nói với tôi về lịch sử tình cảm của các cháu trai, nhưng, vì bà lão rất nhiệt tình, rất vui vẻ, tôi trừ lắng nghe ra thì không còn cách nào khác.

Mười phút sau, tôi rốt cuộc cũng hiểu, thì ra là một trong số các cháu trai của bà sở dĩ cuồng bạo như King Kong là vì bạn gái hân đã đính hôn, nhưng chú rể lại không phải hân.

Thật máu chó, thật không thú vị, thật không có tiền đồ!

Sau khi nghe xong, trong lòng tôi không khỏi kết luận như thế.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Giả Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

"Cháu sẵn lòng giúp hân sao?" Nói lòng vòng một hồi, bà lão hỏi thẳng tôi.

Tôi kinh ngạc, khẽ khoát tay: "Cháu không giúp được hân."

"Cháu có thể, không phải tối hôm qua hân ở chung một chỗ với cháu sao?" Bà lão mỉm cười, lần này, tôi có thể xác định, nụ cười của bà ấy cực kỳ mờ ám.

Tôi vội vàng k lại một lần chuyện xảy ra tối hôm qua, cố gắng phải sạch quan hệ. Mặc dù cháu trai đáng về uy nghi, nhưng mà, tính tình quá xấu xa, quá nóng nảy, mặc dù đẹp trai mọi người yêu mến, nhưng những nhân vật như thế lại rất nguy hiểm, cách càng xa càng tốt, tránh cho khó giữ được cái mạng nhỏ này.

"Bà nội hiểu." Bà cầm tay của tôi nói về thân mật. Tôi mới vừa thở phào nhẹ nhõm, chợt nghe bà nói thêm một câu, khiến cho người ta không chết vì sợ

hãi thì cũng chết vì kinh ngạc: "Mặc dù hai đứa ngủ cùng giường, nhưng bà nội tin tưởng, cháu là trong sạch."

Tôi suýt chút nữa chết vì bị sặc nước miếng: "Bà đừng nói đùa, cháu đúng là trong sạch, nhưng tuyệt đối không ngủ cùng giường với hân."

Bà lão cười khanh khách: "Đừng mắc cỡ, bà nội là người từng trải. Blah blah blah."

PS: Phần này đã tính lược 500 chữ!

Tôi khóc không ra nước mắt: "Bà nội, cháu thật sự không ngủ cùng giường với hân, thật, thật, thật!"

"Bà nội không phải là người cô hủ, thật, thật, thật!"

Tôi phụt máu, ngã xuống đất: "Cháu thua bà."

Khỏe mới bà lão giương lên: "Yên tâm, bà nội sẽ không để cho cháu tổn công vô ích. Chỉ cần cháu đáp ứng, học phí của cháu bà nội trả hết."

Tôi mở to hai mắt, hai mắt giống như bóng đèn 500W sáng ngời: "Bà không có nói đùa chứ?"

Tôi vừa mới học năm thứ hai đại học, Học phí những năm sau cũng không phải ít.

"Bà giống như đang nói đùa sao?" Bà lão nói vô cùng nghiêm túc.

Tôi cười rất "chân chó": "Vậy bà nói đi, chắc chắn cháu sẽ dốc hết toàn lực."

Bà lão trầm ngâm giây lát: "Kết hôn với hân, như thế nào?"

Một lần nữa, tôi lại phun máu ngã xuống đất: "Bà thuần túy là muốn dọa chết cháu sao?"

Mặt Bà lão cười quái đản: "Bà vừa nói đùa, thời gian hai đứa quen biết nhau quá ngắn, sao có thể phát triển nhanh như vậy được? Theo bà thấy, trước tiên hai đứa nói chuyện yêu đương là tốt rồi."

Vừa mới bò dậy, tôi lại nằm xuống: "Bà lại trêu chọc cháu, cháu không chơi với bà nữa."

"Chuyện này cũng không được à?" Lòng mảy mả bà khở sở nhủ lại: "Nếu không, trước hết cùng hân tham gia một bữa tiệc có được không? Lấy thân phận là bạn gái của hân, được chứ?"

"Có thể được." Tôi lúng túng vò đầu: "Chỉ có điều, hân sẽ đồng ý sao?"

Mặc dù thù lao rất hấp dẫn, nhưng tôi không thể trêu vào món hang ở trên lầu.

"Điều này thì cháu yên tâm, hân tuyệt đối sẽ đồng ý." Trong lòng bà lão đã có dự tính.

"Tại sao?" Tôi nghi ngờ không hiểu.

"Bởi vì, đó là tiệc đính hôn bạn gái trước của hân, thiệp mời đã đưa tới, hân sợ nhất là không có mặt mũi, nếu như không đi thì chứng tỏ hân vẫn chưa buông được đoạn tình cảm kia, nhưng muốn tìm người giúp hân, hân lại không cần, bây giờ cháu lại tự động xin đi giết giặc, hân sẽ đồng ý 100%."

"Sẽ sao?" Tôi nửa tin nửa ngờ.

Bà lão liên tục gật đầu, vỗ ngực bảo đảm, cháu trai tuyệt đối vui lòng, sau đó còn tuôn ra một tràng những ưu điểm của cháu trai, chẳng hạn như không nóng tính thì cháu trai rất nhỏ nhả lịch sự. (Tha thứ cho mắt của tôi kém cỏi, thật nhìn không ra.). Chẳng hạn như, hân rất cẩn thận, rất biết chăm sóc bạn gái. (Lại tha thứ cho mắt của tôi kém cỏi, vẫn không nhìn ra.). Chẳng hạn như (Thôi quên đi, tôi cũng không thể tha thứ thêm được nữa rồi, vì cuối cùng mắt tôi cũng không nhìn ra.)

Trước khi rời khỏi nhà họ Âm, bà lão nói với tôi: "Ngày mai sau khi tan học, bà bảo Thiên Vũ, Thiên Hoa đến trường học đón cháu."

"Không phải bữa tiệc tổ chức vào thứ Tư tuần sau sao?" Tôi khó hiểu hỏi lại.

"Đúng vậy, nhưng mà, bà phải giúp cháu chuẩn bị bề ngoài á." Dứt lời, như nhớ tới cái gì đó, Bà lão kéo tôi lại: "Nếu không thì cháu chuyển qua đây đi, bà nội và cháu rất hợp nhau, cho dù cháu và tên tiểu tử ngang ngược kia không thành đôi, bà nội cũng có thể nhận cháu làm cháu gái?"

Tôi ngạc nhiên, im lặng, chẳng lẽ những người có tiền đều thích nhận cháu gái hoặc con gái nuôi? Nhưng, rất nhanh tôi đã hiểu, bây giờ cháu gái không dễ làm hơn so với cháu trai! Người ta muốn tôi chuyển nhà, tôi liền bị cầm chân, không lâu sau, quần áo sách vở còn có cả ga giường chưa kịp giặt, tất cả đều bị chuyển đến biệt thự nhà họ Âm.

Ngồi bên trong phòng khách xa hoa, nhìn lại chính mình mộc mạc như vậy, tôi nghiêm túc tự hỏi, được cái gì, mất cái gì? Giữ được và mất có ngang bằng hay không.

Nhưng mà, trong phòng khách luôn toát lên mùi vị nhân dân tệ này, khiến tôi không cách nào tập trung suy nghĩ được, Thay vào đó là than ngán thờ dài, cái gì gọi là tiền nhiều ngập trời, cái gì gọi là có tiền có thể sai ma khiến quý, cái gì gọi là người nghèo chỉ ngán! (Câu cuối cùng này càng khác sâu, quả thật là lập luận sắc sảo!)

"Cô là?" Tôi đang tập trung tinh thần tự hỏi chính mình một số chuyện, đột nhiên trong phòng khách vang lên một giọng nói nhẹ nhàng mềm mại. Ngược mắt nhìn, một cô gái còn rất trẻ, dung mạo xinh đẹp, khí chất trong sáng đang nghiêng đầu nhìn tôi, bộ dáng giống như vừa mới bước vào nhà.

"Tôi tên là Bách Khả, xưng hô với cô thế nào?" Tôi lễ phép mỉm cười, đang chần chừ không biết có nên nói ra quan hệ mới thành lập của tôi với bà lão không, thì người cháu trai nào đó buồn bực ở trên lầu bỗng xuất hiện.

"Cô ấy là con dâu nuôi từ bé của nhà họ Âm." Người cháu trai đi xuống cầu thang, thản nhiên bỏ lại mấy chữ, rồi đi ra ngoài.

"Đừng nghe hắn nói bậy, tôi tên là Bạch Xảo Đình, là cháu gái của bà nội." Cô gái xinh đẹp, trong sáng, cười giải thích.

Hầm hồ! Tình cảm của tôi không phải người lần đầu tiên ăn con cua (làm liều mà được lợi), lần này tôi thản nhiên làm liều.

Mặc dù là lần đầu tiên gặp mặt, nhưng bởi vì “đồng bệnh tương liên” (cùng cảnh ngộ thì thông cảm cho nhau). Chính xác mà nói, cảnh ngộ như nhau, tôi đối với cô gái xinh đẹp họ Bạch này rất có cảm tình, đang muốn trò chuyện mấy câu với cô ấy, người cháu trai nào đó cảm lon bĩa quay trở lại, giờ tay lên chọc chọc đầu tôi: "Tôi nói, cô là con dâu nuôi từ bé của nhà họ Âm."

Tôi ngẩng đầu lên trừng mắt: "Anh nói hươu nói vượn."

Mày kiếm hắn nhướn lên, nở nụ cười nham hiểm: "Lặp lại lần nữa, tôi không nghe rõ."

Tôi không có can đảm nên rụt cổ lại, nhìn cô gái xinh đẹp nhỏ giọng giải thích: "Tôi cũng là cháu gái của bà nội, bắt đầu từ hôm nay."

Hai mắt cô gái xinh đẹp - trong sáng chớp chớp, khoe miệng cong lên, cười như không cười: "Rất hân hạnh được biết cô."

Không biết có phải ảo giác hay không, nụ cười của cô ta có chút lạnh, khiến thần kinh nhạy cảm của tôi không khỏi rung mình một cái.

Âm Hạng Thiên “ừ” nhẹ một tiếng vô vị, chợt, cao cao tại thượng sai bảo tôi: "Theo tôi lên lầu."

"Tại sao?"

"Kêu cô đi lên thì cứ đi lên, còn ở đó mà nói nhảm nhiều vậy."

Tôi âm thầm nghĩ rằng, cái tên khốn kiếp này quả nhiên đủ cực phẩm, đủ tuyệt tình!

Khi lần thứ hai tiến vào căn phòng ngủ treo tấm hình con chó rất to, hắn ném cho tôi một túi quả hồ đào. Tôi có chút xúc động nhỏ, dù sao, kể từ khi chúng tôi quen biết tới nay, đây là lần duy nhất hắn làm được một chuyện tốt.

Tôi mỉm cười nhìn hắn, chính miệng 8 lần mới nói được câu: "Cám ơn!"

Hắn không hiểu, nhìn tôi: "Cám ơn cái gì? Tôi bảo cô bóc vỏ, không phải cho cô ăn."

Trong lòng tôi tức giận, oán hận xé túi ra, oán hận bóc sạch vỏ, lại oán hận ném về phía hắn.

Hắn vững vàng chụp được, vừa nhai hồ đào béo ngậy vừa nói: "Đừng nói tôi không nhắc nhở cô, cái cô Bạch Xảo Đình đó không phải là “thiện nam tín nữ” gì đâu, nếu như cô ta gây phiền toái cho cô, tốt nhất cô tránh được thì nên tránh, không tránh được thì phải nói với bà nội."

"Sao cô ấy lại gây phiền toái cho tôi?"

Hắn nhìn tôi với vẻ “cô rất ngu ngốc”: "Cô bị ngốc sao?"

Tôi nhướn mày tròn mắt: "Chỉ số IQ của tôi rất bình thường."

Hắn gạt đầu ra vẻ hiểu: "Hỏi cô một vấn đề, là tôi ngốc."

Không còn cách nào khác là tôi lại phải im hơi lặng tiếng, khẽ ném quả hồ đào, nổi giận đùng đùng chỉ vào mặt hắn nói: "Đừng tưởng rằng đây là nhà anh, anh liên chanh hôi chảnh."

Hắn khinh miệt cười một tiếng: "Cho dù đây không phải là nhà tôi, tôi vẫn chanh hôi chảnh, cô có ý kiến sao?"

Tôi không phản bác lại được, yên lặng thu hồi móng vuốt, coi quả là da hắn mà bóp nát.

"Bà nội cho cô cái quái gì rồi hả?" Hắn hỏi như sói đuôi dài.

Hắn thậm chí nói tôi là con dâu nuôi từ bé, hiển nhiên là đã biết chút ít gì đó, tôi cũng không muốn giấu giếm, nói hết mọi việc.

Sau khi nghe xong, hắn giống như khinh thường cũng giống như không hiểu nhìn tôi: "Chỉ có tiền học phí hai năm, mà cô đã bán mình rồi?"

"Tôi không có, tôi chỉ đồng ý với bà nội là tham dự một bữa tiệc với anh."

Hắn nhìn tôi từ trên xuống dưới: "Cô cho rằng là vũ hội hóa trang sao? Cô nghĩ cô đóng vai nào? Cô mèo ngậy thơ hay búp bê điện tử?"

Đây chính là nhơ nhĩ lịch sự sao, nhơ đến độ muốn đánh đòn luân, nếu như tôi có một gia thế tốt, tôi sẽ thuê hắn đến nhà tôi làm công, sau đó đem việc học của gia đình đổi thành, kiếm sống bằng cách đánh "lịch sự".

Tôi đang mơ mộng tưởng tượng hắn thế nào, lại thấy hắn ung dung tiếp tục nói: "Lại nói, không phải cô ngậy thơ cho rằng, chỉ cần tham gia hết bữa tiệc thì xong việc sao?"

"Đương nhiên không, nhưng, tôi cũng có nguyên tắc." Tôi nói rất mạnh mẽ.

Hắn ngửa đầu cười to: "Đã bán mình rồi, giờ muốn quay lại như cũ?"

Tôi nghiêm túc nhắc lại: "Tôi không bán mình!"

Hắn vẫn cười như cũ: "Đúng vậy, ít nhất cô không đồng ý với bà nội là lên giường với tôi."

Chân mày tôi nhíu chặt, mắt lạnh liếc nhìn cái tên bên ngoài tô vàng nạm ngọc nhưng bên trong lại thối rữa này. Mới đầu, tôi chỉ cảm thấy là hắn bá đạo, nhưng vì học phí, tôi nhẫn nhịn. Còn tự thuyết phục chính mình, cái loại con nhà giàu mới sinh ra đã ngấm thía vàng này, không có mấy người không tồi tệ, nhưng những lời nói này của hắn quá khắc nghiệt. Quà thật người nghèo chí ngán, nhưng tôi không đến nỗi không có lòng tự trọng.

"Tôi sai rồi, tôi không nên có lòng tham tiền." Bình tĩnh nói xong, tôi đi ra khỏi phòng của hắn.

Trở về phòng ngủ mà bà lão đã sắp xếp cho tôi, vừa dọn dẹp hành lý, vừa phi nhỏ chính mình. Làm thêm hai việc thì sao? Mang bệnh vào mình thì thế nào? CMN, ít nhất còn tự tay mình kiếm tiền, ít nhất thì tiêu tiền cũng yên tâm - thoải mái, bây giờ may mắn có tiền từ trên trời rơi xuống, may hường thụ nổi sao?

"Cô phải đi sao?" Bạch Xảo Đình xuất hiện tại cửa phòng, cửa không khóa, vậy thì đứng ở đó xem tôi dọn dẹp hành lý đi.

Tôi vừa dọn dẹp sách vở của mình vừa nói: "Tôi không nên xuất hiện ở nơi này."

"Tôi đưa cô đi." Cô ta chậm rãi đi vào, giúp tôi dọn dẹp.

"Không cần." Tôi ngẩng đầu nhìn cô ta, nhưng làm sao cũng không nhìn ra ý không tốt của người phụ nữ mềm mại ít nói này, nhưng, hành động của cô ta lại tỏ rõ, cô ta không muốn tôi ở lại. Vừa đúng lúc, dù sao tôi cũng không muốn ở lại. Về phần cô ta không phải là "thiện nam tín nữ" gì đó, cũng không liên quan gì đến tôi.

Bạch Xảo Đình chỉ cười cười, im lặng giúp tôi dọn dẹp hành lý, sau đó, nhân lúc trong nhà họ Âm không ai chú ý, liền lấy ô-tô đưa tôi đi. Thật ra thì, tôi muốn gặp bà lão nói tiếng tạm biệt, nhưng bà lão đó có chút không bình thường, tôi sợ gây thêm rắc rối, liền yên lặng không tiếng động rời đi.

~~~ Hết chương 4 ~~~

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Giả Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

Sau khi trở lại ổ nhỏ của mình, trong lòng tôi đặc biệt an tâm. Mấy chuyện nhỏ xảy ra trong quá khứ nói cho tôi biết, tôi không tức giận về tiền tài và vận mệnh của mình, vẫn kiên cường đi trên con đường của chính mình, so với bất kỳ chuyện gì cũng cứng cỏi hơn.

Thời tiết thay đổi, có chút triệu chứng cảm cúm, giống như thường lệ, tôi bọc mình thành người tuyết mới đi ra khỏi cửa, mua một phần bữa sáng để ăn với Tiu Hắc, A Hoàng lâu dưới.

Tiu Hắc và A Hoàng là đồng hương, mặc dù bọn họ nhìn thấy tôi nhiệt tình như thấy bánh bao, nhưng cũng không nhào lên làm bẩn quần áo của tôi. Tôi không khỏi cảm động, bọn họ biết cái gì gọi là tôn trọng. Những người trang điểm quần áo xinh đẹp, con cháu danh môn từng tiếp thu qua sự giáo dục tốt, cũng không hiểu. Thói đời bạc bẽo, loài người muốn sống càng bị ai?

"Tiểu Bách Khả, lại đây cho cây cao lương nhìn một chút, xem có gãy tay thiếu chân hay không." Kết thúc tiết học đầu tiên, Ninh Vũ đến hỏi thăm tôi.

"Gãy tay thiếu chân anh tiếp nhận à?"

"Anh nhận chăm sóc!" Hấn cọt nhả quàng vai tôi "Cây cao lương mời anh uống trà chanh được không?"

Tôi hiểu hấn rất rõ, hấn muốn nhân cơ hội khai thác chuyện bát quái, tìm hiểu cuộc gặp gỡ ngày hôm qua.

Vì không bị ép buộc hay khổ sở, chúng tôi vào phòng ăn pha hai cốc trà chanh, từ từ uống.

"CMN." Nghe xong chuyện xảy ra ngày hôm qua, Ninh Vũ rất nghĩa khí đập bàn.

"Chú ý hình tượng."

Hấn trở lại chỗ ngồi, tức giận chất vấn, hỏi: "Em đánh hấn sao?"

Tôi cắn ống hút, cười. "Thân thể em thế này, chỉ có thể bị đánh, làm sao có thể đánh người khác?"

Hấn rất thân thiết, vỗ vỗ bả vai của tôi, "Không phải sợ hấn, hấn dám tìm em gây phiền toái lần nữa, anh đánh đến cả cụ nội hấn cũng không nhận ra hấn."

"Ánh mắt của cô rất sắc bén à nha." Giọng nói ôn hòa từ sau người truyền đến.

Tôi theo tiếng nói nhìn lại, chỉ thấy sắc mặt âm trầm của Âm lão phu nhân, mặc quần áo sắc sỡ cùng cháu trai đang đứng cách đó không xa.

Tôi đẩy Ninh Vũ một cái, nhỏ giọng nói "Học trưởng, cơ hội của anh tới rồi."

Ninh Vũ theo tầm mắt tôi nhìn, cười nhạt nhẽo. "Đánh phụ nữ không phải là phong cách của anh."

"Ai cho anh đánh phụ nữ?"

"Người có vóc dáng cao to thì càng không được, trừ phi em đáp ứng Thanh Minh hàng năm mua cho anh một bó hoa tươi, mang thêm bánh vợ anh thích ăn, bánh rán, kho tàu. . . . ."

"Quên đi, để em tự đi đối phó vậy." Tôi cắt ngang lời trần trời của hấn, đến trước mặt bà cụ, cúi người bái một cái.

"Làm cái gì vậy?" Bà cụ vội vàng ngăn cản tôi.

"Thật xin lỗi bà." Tôi then thùng nói "Cháu không giải thích một tiếng với bà mà đã rời đi."

"Không có lễ phép." Bà cụ không lên tiếng, ngược lại là Âm Hạng Thiên nói.

"Cháu còn chọc cô ấy." Sắc mặt bà cụ trầm xuống, "Nói xin lỗi."

"Không cần." Tôi khoát khoát tay, cũng không phải độ lượng, mà chắc chắn hấn sẽ không xin lỗi tôi.

"Cháu nào biết, cô ấy như thế khiến cháu không kiềm chế được trêu chọc." Quả nhiên, hấn dùng ánh mắt hình con dao chém tôi, không có một tia áy náy.

"Cháu cũng thế đó, cùng nói chuyện với cô ấy sao?" Bà cụ nheo cánh tay hấn một cái, "Nói xin lỗi, bằng không bà sẽ cắt đứt quan hệ với cháu."

Tôi không biết nên khóc hay cười. "Không cần khoa trương như vậy chứ?"

"Cô còn cười, không phải là cô làm hại." Hấn hung tợn trừng tôi.

Tôi đứng là có mắt không trông. "Bà nội, cháu phải đi học rồi, hôm khác tán gẫu tiếp."

Bà cụ giữ chặt tay của tôi "Cháu không về nhà với ta sao?"

Tôi lắc đầu, cười cười. "Cháu rất vui khi biết bà, thật sự rất vui, nhưng đến nhà bà ở thì không được. Cháu có nhà, mặc dù hơi nhỏ, nhưng rất thoải mái."

Bà cụ uất ức nhìn tôi. "Vậy bà có thể tìm cháu uống trà, đi dạo phố chứ?"

"Đương nhiên có thể, chỉ cần cháu có thời gian, cháu nhất định đi cùng bà." Tôi thật thích bà cụ này. Mặc dù bà có chút kỳùng, nhưng không có dáng vẻ phu nhân giàu có, kỳùng thật đáng yêu.

"Vậy thì tốt." Bà ấy cười thoải mái, sờ sờ đầu tôi "Đi học đi, hôm nào bà lại tới tìm cháu."

"Đi thôi." Ninh Vũ cầm sách của tôi, trước khi đi trợn mắt khinh thường nhìn Âm Hạng Thiên một cái. Tôi định giơ ngón tay cái khen hấn, lại nghe thấy hấn nói: "Đi mau, thằng nhóc kia trừng anh đấy."

"Lá gan anh bé quá." Tôi giữu cột hần.

Ngược lại hần còn cười nhạo tôi. "Lá gan em lớn, bị người khác khi dễ thành như vậy, một câu thật xin lỗi cũng không dám đòi."

"Tề Tướng trong bụng em có thể đẩy thuyền."

"Đúng vậy, đúng vậy, còn có thể nuôi Kinh Ngư (Cá voi) đấy."

"Không chơi với anh nữa." Tôi lấy lại sách của mình, đi tới phòng học.

Hần cột nhả đi theo, nắm chặt bờ vai tôi, sau đó “ầm” bất động.

Tôi hô thầm một tiếng nguy rồi, ngoảnh mặt lại bước đi.

"Làm gì mà cứ nhìn thấy tôi liền chạy?" Hoa khô khoa tiếng Trung - Cát Bội San cười lạnh chặn đường tôi.

"Học tử." Tôi cười lấy lòng. "Tôi và học trưởng đang nói đùa, chị đừng tức giận. Học trưởng, anh giải thích một chút với học tử." Tôi sốt ruột tìm kẻ đầu sỏ, nhưng giương mắt nhìn thấy bóng lưng Quách Ninh Vũ đang chạy với tốc độ như bị chó dữ đuổi theo, lại nói rồi cuộc ai hơn cháu trai a?!

"Đây không phải là lần đầu tiên, Bách Khả, chúng ta nói chuyện rất hòa hợp." Cát Bội San cười cười nói.

"Có thể không nói sao?" Tôi khiêm tốn hỏi, Cát học tử nổi tiếng nhiệt tình, nếu đã xem trọng nam sinh nào thì hẳn không thể trốn khỏi tay ngọc của cô ấy. Dĩ nhiên, cô ấy cũng nổi danh là hay ghen, chỉ là ánh mắt không được tốt, lại coi trọng đồ hữu kỷ biểu (âm chỉ người mà chỉ có bề ngoài, không có tài thực học gì bên trong) họ Quách.

"Cô đoán thử xem?" Cô ấy cười dịu dàng, tôi càng run rẩy.

Cuối cùng, tôi không tránh được kiếp nạn này, nhưng tôi không nghĩ tới, cô ấy lại lừa tôi vào nhà vệ sinh nữ, còn khóa trái tôi ở bên trong.

"Học tử, không cần bắt chước đám con gái nhà giàu Hồng Kông, đối với chị cũng không tốt." Tôi đập cửa khuyên.

Ngoài cửa truyền đến tiếng cười khinh miệt, cô ấy nhạo báng nói "Ba tôi là hiệu trưởng."

"Ba tôi chính là Lý Cương đấy."

"Thật tốt, tôi đang muốn biết hần là ai, hôm nào giới thiệu cho tôi đi." Giọng nói du dương càng lúc càng xa, tôi bịt mũi khóc, làm vậy thật cầu huyết a? Nhốt tôi không tốt, không phải là chọn chỗ vắng vẻ nhất trường à.

Ta hắng giọng hô cứu mạng, nhưng đáp lại tôi chỉ là tiếng vang cứu mạng a, cứu mạng a. Kêu một chút, căn bản không có người để ý, tôi bắt đầu dùng đập đầu vào cánh cửa, một lần đập đầu xuống lại chửi mình một câu đầu heo.

Đập đầu xuống nữa, mắng một câu đầu heo nữa.

Đang mắng không hết hận, ngoài cửa chợt vang lên tiếng cười khan khan, mà tôi chỉ cần nghe tiếng cười vui sướng khi người khác gặp họa kia, liền phân biệt được người đó là ai.

"Âm Hạng Thiên, mau mở cửa đi." Tôi đập cửa nói.

"Tại sao?" Hần dù bận, vẫn ung dung hỏi.

"Cám ơn anh."

"Ai muốn cô cảm ơn?"

Tôi vỗ vỗ cái ót của mình, tôi đúng là heo đầu không có giới hạn, không chào mà đi đã khiến hần cực kỳ khó chịu rồi, hôm nay hần mà giậu đổ bình leo, thì làm sao cứu tôi?

Yên lặng hồi lâu, hần làm như bất đắc dĩ thờ dài "Thật là hết thuốc chữa, cô cũng đã nói, cô từng giúp tôi, tôi giúp cô cũng là thiên kinh địa nghĩa (Chuyện hiển nhiên)?"

"Đúng vậy, đúng vậy!" Tôi gật đầu như gà mổ thóc, ta quên mất chuyện này.

Hần cười khúc khích "Cái gì đúng? Tôi không giúp cô, cô có biện pháp sao?"

Tôi hoàn toàn không nói gì, “loại mặt hàng này” ở lại trái đất sẽ ảnh hưởng đến sự phát triển hài hòa của xã hội, tại sao không ai vì dân trừ hại? Tại sao không đưa hần lên mặt trăng? Rồi cuộc là tại sao?!

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Giả Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Đang trong lúc tôi than vãn ông trời không có mắt, tên ác bá cường hào kia chậm rãi mở miệng: "Thả cô ra ngoài cũng được, chỉ cần cô cam đoan từ nay về sau bảo sao nghe vậy, không được ồn ào – nóng nảy, cũng không được tùy tiện tức giận."

"Tôi đồng ý." Tôi lập tức trả lời, đồng ý cũng có thể đổi ý, tôi không tin, hắn có thể một tay che trời.

"Cô đồng ý quá nhanh." Hắn chậm rãi kéo dài âm cuối, hín nhiên là không tin tưởng tôi.

Tôi im lặng nửa phút, rồi nghiêm túc nói: "Trải qua quá trình suy đi tính lại (suy nghĩ kỹ lưỡng), tôi quyết định đồng ý điều kiện của anh."

"Nếu mà đổi ý, tôi sẽ bắt cô mặc áo lót chạy quanh trường cô." Hắn nham hiểm nói.

Lông tơ tôi dựng đứng hết lên: "Để tôi nghĩ lại một chút."

"Rắc, rắc..." Một tiếng kêu nhẹ vang lên, cửa gỗ bị kéo ra, khuôn mặt xảo trá xuất hiện nụ cười: "Cô không còn cơ hội nghĩ lại nữa rồi."

.....

Rời khỏi nơi "ngũ cốc luân hồ", dường như bầu trời không còn trong xanh, chim chóc cũng không buồn hót, nói tóm lại, thế giới của tôi bị lo lắng che phủ.

"Âm Hạng Thiên, anh bao nhiêu tuổi?"

"27."

Tôi nhìn hắn như nhìn quái vật, lại nói, anh cũng đã hai mươi bảy tuổi rồi, sao lại ngây thơ giống đứa trẻ bảy tuổi thế? Muốn theo dõi người khác!

Hắn nhướn mày trừng tôi: "Nhìn cái gì vậy? Tôi rất già sao?"

"Không già." Chỉ là thực xin lỗi với tuổi của anh mà thôi.

"Cô thì sao?"

"22."

Hắn cũng nhìn tôi như nhìn quái vật vậy: "Cũng 22 rồi, còn ngốc nghếch như trứng gà ung vậy, Cô ăn cái gì lớn lên?"

Hắn móng ngựa, trong lòng tôi chỉ dám âm thầm mắng chửi mà thôi, hắn dựa vào đâu mà mắng tôi chứ?

"Đưa điện thoại di động cho tôi." Hắn giơ tay hỏi.

Tôi chần chừ, không cam tâm tình nguyện đưa điện thoại di động cho hắn.

Hắn loay hoay một hồi, rồi trả điện thoại lại cho tôi: "Đây là số điện thoại nhà, sau khi tan học quay về dọn dẹp hành lý, kêu bà nội đi đón cô."

Tôi ngoan ngoãn không nên tiếng, tôi bỏ rơi anh, để cho anh lòi đuôi sói ra.

Hắn dùng đôi găng tay màu đen thoát nhìn đã biết là có giá trị xa xỉ gõ một cái đầu lên đầu tôi: "Đừng có hy vọng tôi nói xin lỗi cô, mỗi câu tôi nói đều là sự thật, cũng đừng nói với tôi cái gì là danh dự, cô là do bà nội nhận làm cháu gái, bà phải có nghĩa vụ chăm sóc cô, cái này cùng danh dự không có gì liên quan."

Mặc dù giọng điệu của hắn vẫn ngang ngược như cũ, nhưng thái độ miễn cưỡng đó cũng coi như là thân thiện rồi, vì vậy, tôi lễ phép trả lời: "Thay tôi cảm ơn lòng tốt của bà nội, nhưng mà, tôi có nhà."

"Chỉ là phòng trọ, không có người thân sao gọi là nhà?"

Tôi chỉ vào ngực của mình: "Người thân ở trong lòng tôi, tôi đi tới đâu, họ đi tới đó."

Hắn cười nhạt một tiếng: "Vậy thì cứ mang người nhà trong lòng cô đi theo, rồi gọi điện thoại cho bà nội, không thành vấn đề."

Không thành vấn đề cái rắm! Anh thuộc họ của sao? Sao lại ngang ngược - bá đạo như vậy chứ?

Tôi rất muốn mắng hắn như vậy, chỉ có điều, tôi vô si vì không có can đảm.

"Tôi đi, đừng có dùng ‘muru ma chúc quý’, nếu không thì, cô chuẩn bị áo lót đi là vừa." Vứt ra những lời lẽ uy hiếp, con của cút xéo.

*

Xã hội của con đồng, con của năm quyền, tôi quyết định chủ động xuất kích, ra tay trước thì chiếm được lợi thế!

Tan học trở về, tôi bấm số điện thoại của nhà họ Âm, đầu tiên là chân thành biểu đạt lòng cảm ơn của mình, sau đó cự tuyệt ý tốt của bọn họ. Bà nội Âm từ đầu tới cuối chỉ nghe, thỉnh thoảng mới phụ họa một tiếng, thái độ cực kỳ phối hợp, trong lòng tôi đã nắm chắc. Mở miệng một tiếng là kêu bà nội không thể ngọt hơn được nữa, đang nói chuyện khí thế ngất trời, chuông cửa chợt vang lên.

Mà tiếng chuông cũng truyền qua điện thoại đến nhà họ Âm, bà nội Âm cười ha hả nói: "Cháu đi tiếp khách đi, khi nào xong lại tán gẫu tiếp."

"Bà nội! Hẹn gặp lại." Tôi cúp điện thoại, đứng dậy mở cửa. Sau đó như hóa đá, sau đó nữa oán giận, sau đó của sau đó nữa, là tôi bị xách lên xe.

"Hành lý của tôi vẫn chưa thu dọn đấy." Xe vẫn cứ chạy, tôi như rơi vào đáy cốc, chỉ còn cách chấp nhận chứ không biết làm sao nữa, thật giống như cây vừng nở hoa không đúng mùa.

"Không cần." Con của mở miệng, không chọc cô tức chết thì cũng khiến cô tức phun máu.

Tôi khóc không ra nước mắt, đập đầu vào cửa sổ xe, vừa đập vừa lẩm bẩm nói thầm "Tại sao chọc phải anh chứ? Tại sao? Tại sao? Rốt cuộc là tại sao?"

(Cô gái à, cô và đầu mình có thù oán sao? Sao lại hành hạ nó?)

"Cô nghĩ nghe khen ngợi là nghĩa xấu hay sao?" Hắn dù bận, vẫn ung dung hỏi.

Tôi chợt dừng lại, nghi ngờ liếc nhìn gương mặt xinh đẹp hơi nghiêng của hắn: "Anh còn có thể nói ra những lời ca ngợi sao?"

"Nói nhảm."

"Vậy, nói nghe một chút."

"Trái tim nhân hậu, thích làm việc thiện."

Tôi hài lòng không ít, trong miệng con của mà phun ra ngà voi, thật không dễ dàng gì!

Nhưng, hắn lại lập tức bổ sung: "Nghĩa xấu chính là, tự tìm phiền toái, tự tìm đường chết."

Tôi thấy buồn cười: "Thì ra anh cũng biết mình xấu xa nhé!"

Hắn đột nhiên dừng lại, trầm mặc hồi lâu mới hỏi: "Tôi thật sự làm cho người khác khó có thể chịu được như vậy sao?"

Tôi thu lại nụ cười, thận trọng nói: "Có phải anh lại nhớ tới bạn gái của anh rồi không?"

Hắn liếc tôi một cái, có vẻ không cam lòng, khẽ gật đầu.

Mà tôi cũng nhớ tới quá khứ của tôi, không khỏi cảm thán mà thở dài một tiếng: "Tôi thuộc về hôm nay và quá khứ, nhưng mà một ít đồ vật của tôi, lại thuộc về ngày mai ngày mốt và sau này. Làm người nên nhìn về phía trước, không nên quay đầu lại, không nên hồi tưởng, hồi tưởng lại sẽ làm chúng ta phụ thuộc vào nó, sẽ suy nghĩ sao lúc đó mình lại ngu ngốc, lại tệ hại như thế."

Hắn trầm mặc không nói, kể từ khi tôi biết hắn tới nay, đây là lần đầu tiên tôi thấy hắn trầm mặc, trong lúc tôi cho rằng hắn bị những lời của tôi kích lệ khiến hắn bùng tình, thì bất chợt, hắn nói một câu: "Ngay cả khi tính tình của tôi khiến người khác không thể chịu được, thì cô ấy cũng coi như không hơn người khác."

Cầm tôi như muốn rót xuống, gãy cả hàm răng: "Cái người này sao lại ác liệt như vậy? Cứ coi như đã chia tay đi, thì cũng không cần phải mắng chửi người ta một cách không có phong độ như vậy chứ?"

Hắn liếc qua tôi một cái: "Cái gì cũng không hiểu, thì đừng kết luận bừa."

Thực sự tôi không hiểu, cổ tình không hiểu, tôi không cách nào hiểu rõ trong cái đầu đặc sệt của người này rốt cuộc nhét những thứ gì, nhưng chắc chắn không phải là tế bào não, cái loại con của hoành hành ngang ngược này dựa vào cái gì mà có tế bào não?

Tôi im lặng, hân cũng im lặng, không khí yên tĩnh thay thế cho tiếng ồn ào của dòng sông, khiến tôi buồn ngủ, không biết qua bao lâu, xe chạy nhanh trên đường Nghệ Thương Đại Kiều, tôi dụi dụi con mắt, nhìn cảnh đêm xinh đẹp mà gần gũi.

"Àm" Một tiếng vang thật lớn, sườn xe đột nhiên chấn động.

Tôi bị dọa sợ hết hồn, Âm Hạng Thiên khẽ nghiêng nửa mặt, nói một câu đơn giản: "Cởi dây nịt an toàn ra, ngồi yên."

Tôi không biết hân nói sai rồi, hay chính là ý như thế, nhưng vẫn nghe theo chỉ thị của hân, cởi dây nịt an toàn ra, khấn trương nắm tay vịn, kính chiếu hậu phản chiếu ánh đèn chói mắt ở phía sau, dường như là một kiểu gây hân.

Xe bắt đầu tăng tốc, cảnh vật ngoài xe vùn vút lướt về phía sau, thế nhưng ánh đèn xe kia vẫn cứ như âm hồn bám riết không rời.

âm - -

Lần thứ hai bị dừng, so với lần trước còn mãnh liệt hơn, mặc dù Âm Hạng Thiên đã sớm phòng bị, nhưng xe vẫn chệch ra khỏi đường chính, đâm thẳng vào lan can đường. Cứ theo tốc độ này mà nói, nếu như bị dừng vào, chúng tôi sẽ trở thành đồng thịt nát.

Mắt của tôi nhắm lại, chỉ chờ mình sẽ trở thành nhân vật mới trên báo sáng sớm ngày mai, nhưng vào lúc này, chợt thấy vùng eo bị nắm chặt chẽ, bên tai tôi vang lên giọng nói trầm ổn mà lạnh lùng của hân.

"Ôm chặt tôi."

Tôi sợ đến ngáy người, hân nói gì, tôi lập tức làm theo, sấm sét vang dội, cửa sổ trên mũ xe mở ra, gió lạnh tràn vào, tôi còn chưa biết rõ chuyện gì xảy ra, thì tôi và hân đã bay ra khỏi khoang xe, xoay chuyển chóng mặt rơi xuống đất, lao vào màn đêm lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Giả Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Tiếng nước chảy âm, âm... , dòng nước lạnh như băng nhấn chìm chúng tôi, tôi nên cảm thấy may mắn vì đây là dòng chảy về hướng đông nhập vào biển Hải Hà [1] , dù cho có là mùa đông cũng không thể đóng băng. Nhưng vào mùa đông nước lạnh kinh người.

[1] Hải Hà là hệ thống sông - Bùn lớn nhất vùng Hoa Bắc – Trung Quốc

Trong phút chốc khi dòng nước kia bao trùm lấy tôi, dòng nước lạnh đến cắt da cắt thịt, tựa như kim châm không thể nào ngăn cản được nó xuyên vào da thịt - xương tủy tôi.

Tôi không dám mở mắt ra, miệng mũi bị một bàn tay lạnh giá bịt chặt, chợt vòng eo tôi bị thắt chặt, tôi được kéo ra khỏi mặt nước, há to miệng thở hỗn hân, đáy nước lác đác mấy chú cá bơi nổi đuôi nhau, nhưng khoảng thời gian ở trên mặt nước cũng không dễ dàng gì, quá lạnh, bất luận là dòng nước băng giá hay luồng gió thổi qua cũng làm cho tôi muốn sống không được, muốn chết không xong.

"Âm Hạng Thiên" Tôi vẫn chưa hoàn hồn gọi hân, nước biển lạnh giá khiến cho giọng nói kéo dài, chốc lát kéo người của tôi ra khỏi dòng nước.

"Anh không sao chứ?" Dòng nước lạnh rét cóng khiến tôi nói không ra lời.

"Không có việc gì." Hân lắc lắc những giọt nước trên đầu xuống, ánh đèn trên cầu cũng không chiếu tới nơi này, nhưng tôi có cảm giác dường như hân không mấy căng thẳng.

"Lạnh quá." Tôi ôm cổ của hân, muốn hấp thu chút ấm áp, nhưng mà, nhiệt độ cơ thể hân cũng rất thấp.

"Trước tiên cởi áo khoác ngoài ra, như vậy chúng ta có thể bơi nhanh hơn một chút." Hân nói như thế.

Tôi nghiêm mặt, bắt đầu cởi nút áo bông, nhưng tay chân vì quá lạnh đã tê cứng, càng gấp gấp lại càng không cởi được, hân không thể kiên nhẫn được nữa, đưa tay xé rách, quần áo đã bị ướt nhẹp, tôi không nghe thấy tiếng vải vóc bị xé, nhưng áo khoác ngoài đã rách nát.

"Chịu đựng một chút, chúng ta lập tức lên bờ." Hân trấn an tôi, tách mặt nước ra, bơi vào phía bờ.

Dưới chân cầu Nghệ Thương là phân luồng của biển Hải Hà, không tính là quá rộng, nhưng mang theo một người sắp đông cứng như tôi bơi lên bờ, cũng không dễ dàng gì. Cứ tốc độ như vậy, muốn lên bờ phải mất ít nhất 20', mà đầu tôi đã bắt đầu tê cứng, tay chân đã mất đi cảm giác, chỉ có thể dựa vào hân ôm chặt mới không chìm xuống.

Hắn bơi được một đoạn sau đó ngừng lại, gờ tay vỗ vỗ lên mặt tôi: "Bách Khả."

Tôi gắng gượng ngẩng đầu lên nhìn hắn.

"Cứ tiếp tục như vậy, cô sẽ chết rét, thay vì chết rét, không bằng bị dọa chết sẽ tốt hơn." Lời nói của hắn, không đầu không đuôi.

"Ừ." Tôi vô thức trả lời, cũng không buồn mở miệng.

Dường như hắn đang cười: "Nhớ giúp tôi giữ bí mật."

Phản ứng của tôi có phần trì hoãn, không lập tức trả lời ngay, sau đó chuyện vô cùng kỳ diệu đã xảy ra, cả quá trình không quá năm giây, tôi chỉ nhớ hắn hạ thấp đầu, sau đó ngửa cơ thể của mình ra. Sau đó nữa, bộ dáng của hắn bắt đầu trở nên mơ hồ, trong chớp mắt, hắn biến thành một chú chó lớn màu trắng, không . . . . Là con sói màu trắng, giống y như con sói trắng to lớn mạnh mẽ trong tấm hình ở phòng ngủ của hắn, giống kinh người.

Dòng nước lạnh như băng khiến tôi mất đi khả năng hét to lên, tôi bị đặt trên lưng sói, mặc cho nó hoặc là hắn “thò” bơi lên trên bờ. Trong thoáng chốc, tôi nhớ tới một đoạn miêu tả nào đó trong tiểu thuyết - mặc dù người có tấm lòng trong sạch - thuần khiết, người mỗi đêm không quên cầu nguyện, nhưng cũng khó tránh khỏi vào đêm trăng tròn hóa thân thành sói.

Câu chữ ngắn gọn này là nói về Người sói! Một loại chủng tộc cổ xưa thần bí, chỉ có thể thấy tiếng chứ không thấy hình.

Sau khi lên bờ, hắn cũng giống như một con chó nổi trên mặt nước, rũ bộ lông đầy nước, sau đó ngước đầu nhìn tôi. Trong gió lạnh, tôi đứng run lẩy bẩy, cổ sức nhéo nhéo lên gương mặt mình, mặc dù tê cứng nhưng vẫn còn cảm giác đau, điều này chứng tỏ tất cả mọi chuyện đều là thật .

"Anh . . . . Anh là người sói?" Tôi lắp ba lắp bắp.

Hắn gật cái đầu sói khổng lồ, tôi hoàn toàn tỉnh ngộ, sau khi biến thân hắn sẽ không nói chuyện.

"Làm sao bây giờ?"

Hắn ngửa mặt nhìn tôi, ánh sáng chiếu xuống mặt sông, cho nên, tôi thấy khoe miệng hắn rõ ràng cong lên.

Sói đang cười!

Cũng không biết là do lạnh hay do hắn dọa sợ, mà hàm răng tôi run lên cảm cập: "Bằng không anh biến trở lại đi, anh như vậy, chúng ta không có cách nào trao đổi được."

Hắn cúi đầu, tôi cho rằng hắn sẽ biến thân, nhưng, chỉ nghe “phụt” một tiếng vang nhỏ, hắn phun thứ gì đó ra ngoài, tôi cúi đầu tìm, trên mặt đất tìm được một cái bật lửa.

"Đốt lửa?" Tôi hỏi theo bản năng.

Hắn lại gật đầu một cái, tôi tìm một ít củi gỗ để nhóm lửa, bởi vì gió, cho nên, ngọn lửa bập bùng không thôi.

Chân trước của hắn viết lung tung cái gì trên mặt đất, nhờ ánh lửa, tôi thấy được hắn viết chữ: trở về nhà cô.

Tôi vận động tay chân, dường như quần áo trên người đã đóng băng, dù có mặc cũng không thể bớt lạnh, tôi cởi hết ra, chỉ chừa lại một cái áo lót màu trắng vừa để giữ ấm vừa để che thân.

Tôi bò ra khỏi bờ sông, hắn đi theo sau tôi, trên cầu Nghê Thương tụ tập không ít người đang xem náo nhiệt, còn có ánh đèn chớp lóe từ hai chiếc xe cảnh sát giao thông, hiển nhiên là đến để xử lý tai nạn.

"Trước hết anh nên tránh đi một chút, kẻo bị người khác nhìn thấy." Tôi run run rẩy rẩy dặn dò hắn, giờ phút này không phải do sợ hoặc kinh ngạc, mà là do gió lạnh.

Hắn im lặng không lên tiếng lùi sang một bên, xe taxi chậm rãi chạy tới, tôi mở cửa xe chui vào, từ một chỗ bí ẩn gần đó, con sói trắng đang nằm rạp xuống cũng leo đèo theo sát. Mặc dù động tác của hắn rất nhanh, nhưng thân xe cũng bị chìm xuống dẫn tới sự chú ý của người tài xế.

"Cô mang cái gì lên xe vậy?" Người tài xế quay đầu lại tìm kiếm bóng dáng của hắn, kết quả bị sắc mặt tím bầm, tóc tai bù xù của tôi dọa cho sợ hãi: "Cô . . . . . Cô . . . . . Đi nơi khác tìm người thế thân đi, tôi còn muốn nuôi gia đình sống qua ngày đây."

☹~ Tự nhiên bị biến thành quỷ nước rồi!

"Mau lái xe, nếu không tôi kéo ông xuống nước." Dù sao cũng đã bị hiểu lầm, tôi dứt khoát đâm lao thì phải theo lao, lợi dụng việc thiếu chút nữa chết rét tôi mới có được "Ưu thế."

Chiều này quả nhiên có hiệu quả, người tài xế đạp mạnh chân ga, xe liền lao ra ngoài, tôi thở phào nhẹ nhõm, tiếp theo nói với ông ta: "Mở máy điều hòa lớn một chút."

Người tài xế lập tức làm theo, một lát sau, hần run rẩy hỏi: "Cô không phải là quý sao? Sao lại sợ lạnh?"

"Chó của tôi sợ lạnh." Lờn vừa ra khỏi miệng, tôi lập tức bị một bộ móng vuốt 'hàng thật giá thật' đập vào người, cũng may chú sói không giờ móng vuốt ra, chỉ vỗ tượng trưng vào chân tôi, nên cũng không đau lắm.

Tôi cúi đầu nhìn con chó, không, là con sói nào đó nói nhỏ: "Hạ thấp người anh xuống, nữ quý mang theo chó sói đi thuê xe thật là quý dị, sẽ dọa chết người ta."

Đôi mắt xanh biếc của hần trừng tôi, bởi vì không thể nói chuyện, hần chỉ có thể dùng hành động này để bày tỏ sự bất mãn.

Tôi không khỏi bật cười, vuốt bộ lông ướt át của hần: "Như vậy cũng hay, không phải cãi vã với tôi."

Sau đó, tôi lại bị một cú đập.

Nhiệt độ trong xe hơi cao, cả người tôi và chú sói đều bốc lên hơi nước màu trắng, trong suốt lượn quanh, thử nghĩ xem một nữ quý mang theo một con sói lớn màu trắng ướt át gọi xe taxi vào lúc nửa đêm, quanh người bị sương mù bao phủ, bản thân tôi còn cảm thấy quý dị nữa là. Chỉ có điều, việc này cũng không có gì xấu, ít nhất, tiền xe không cần phải thanh toán.

Àm ---

Tiếng đồ vật bằng gỗ đụng vào vách tường vang dội trên hành lang, chìa khóa để trong áo khoác ngoài đã theo dòng nước chảy ra biển rồi, chú sói xông vào nhà tôi với vẻ đắc chí - hải lòng, cánh cửa đáng thương lung lay như sắp đổ, tôi không kịp đau lòng, ném cánh cửa qua một bên, chạy vào nhà tắm.

Sau khi ngâm trong nước nóng, tôi bắt đầu suy nghĩ chuyện xảy ra mấy ngày hôm nay, cháu trai là người sói, tôi hôm trước tôi giúp một cháu trai, sau đó lại chữa chấp chú sói, sau đó. . . . . Tôi ôm chú sói ngủ cả đêm!

CMN! Không trách được bà lão nói chúng tôi ngủ cùng giường rồi, hóa ra là!

(Lời tác giả: đừng trách cứ con gái của tôi phản ứng trì độn, gặp phải nhiều chuyện như vậy, muốn phản ứng nhanh cũng không được)

~~~ Hết chương 7 ~~~

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Già Nai Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

"Bách Khả, cô bị chết đuối trong bồn tắm sao?" Ngoài cửa truyền đến tiếng kêu gào chói tai.

Tôi từ từ khoác chiếc áo choàng tắm lên, kéo cửa phòng tắm một cách chậm rì, vốn có chút căng thẳng, nhưng sau thấy hình tượng của người khác, không nhìn được phì cười.

"Cười cái P a, mau ra đây." Một người sói đã khôi phục lại hình người bọc trên mình một chiếc ga giường màu hồng đang trợn mắt, vị trí đầu vai vừa đúng là cái nơ con bướm, chính xác là nhân vật bà ngoại sói.

"Anh thật sự là người sói sao?" Mặc dù chính mắt thấy hần biến thân, nhưng tôi vẫn có vẻ không chắc chắn lắm.

"Nói nhảm, chẳng lẽ là người chó, mau đi ra nhanh cho tôi, tôi muốn tắm." Hần không nhìn được rống lên.

Tôi nhường phòng tắm lại cho hần, để cho hần tắm rửa. Ôi chao, không có cách nào mà thay quần áo.

Không lâu sau, họ Âm trên đầu còn đang bốc lên khí nóng ra khỏi phòng tắm, lần này đổi thành bọc người bằng khăn tắm.

Mặc dù rất tò mò, mặc dù có chút khó có thể tin, nhưng tôi không thể không nói, loại hàng này có đáng người không tệ.

"Anh vẫn chỉ có thể quấn bằng ga giường thôi." Tôi nhẹ giọng đề nghị, bộ dáng này của hần quá gì kia rồi, tôi chính là nữ chủ gây thơ, chứ không phải nữ chủ lang sói!

(Lời tác giả: Con gái a, không nghĩ tới da mặt của con cũng không mỏng a.)

"Dơ bẩn." Hần không chút khách khí leo lên giường.

Tôi kéo chăn lên, đem mình gói lại rất kỹ lưỡng, hai người trên một cái giường, một cái giường, một ngồi, một đứng, cứ như vậy song song nhìn nhau.

Một hồi lâu, hấn cam chịu thờ dài nói: "Muốn hỏi cái gì, hỏi đi."

"Làm sao anh lại là người sói?"

"Làm sao cô lại là người?"

".!"

Hấn đưa cọt liếc nhìn tôi đây không phản bác được: "Rất nhiều việc không có bởi vì cho nên, tồn tại chính là tồn tại. Hiểu?"

Tôi lấp bắp gật đầu, thận trọng nói: "Vậy anh khát máu sao?"

Lông mày hấn nhướng cao: "Cô sợ tôi ăn cô?"

Tôi theo bản năng lui về sau hai bước: "Không phải anh ăn thịt người chứ?"

"Cô đoán xem?"

Tôi cười lạnh lùng, dưới chân lui lại hai bước: "Tôi tin tưởng anh là người văn minh.Ah. Người sói văn minh."

"Vậy cô đứng xa thế làm gì? Tới đây!"

Tôi chân chừ không tiến tới: "Sao anh không trở về nhà?"

"Cô cho rằng tôi muốn ở lại đây sao?" Hấn khó chịu nói nhỏ: "Nếu bà nội mà nhìn thấy bộ dáng nhếch nhác này của tôi lại muốn cảm rằm!"

"Vậy tôi giúp anh hong khô quần áo, anh về nhà thôi."

"Có thể, trước giặt quần áo đi, sau đó sẽ hong khô, thuận tiện làm giúp cho tôi phần ăn tối, sau đó gọi một chiếc xe taxi."

Tôi ngây người không nói gì, chỉ có loại thiếu gia nhà giàu xấu xa ngang ngược này mới có thể đem một người không tính là quá quen biết sai bảo hùng hồn như thế!

"Đừng có suy nghĩ vớ vẩn, tôi không ăn người, nhanh lên giường ngủ."

"Anh thì sao?"

"Cô quản nhiều như vậy không thấy mệt mỏi sao? Mau tới đây."

Tôi giống như người gặp cảnh khốn cùng ngồi ở mép giường, thấy hấn không có ý định rời đi, lại hỏi: "Đêm hôm trước con chó trắng tới nhà của tôi.Ách. Con sói trắng cũng là anh phải không?"

"Ánh mắt cô có vấn đề sao?"

Tôi lắc đầu.

"Không có vấn đề sao không nhìn chính mình?" Người này thật sự không dễ nói chuyện, không đủ sức tranh chấp với hấn.

"Sao anh lại bị thương? Sao anh lại tới nhà của tôi?"

Chân mày đang nhíu chặt của hấn hơi giãn ra, vừa nhớ lại vừa nói: "Tôi cũng không biết, sau khi vào quán trọ mới phát hiện có người theo dõi, sau khi cô đi, bọn họ liền xuất hiện, một người trong đó dùng đạn Bạc bắn đã thương tôi, mặc dù chỉ làm trầy da, nhưng lại làm cho tôi không có cách nào biến trở về hình người, tôi sợ hù dọa người đi đường, không thể làm gì khác hơn là men theo mùi tìm tới chỗ này, vốn là hy vọng tìm vận may, ai biết được cô không phân biệt rõ sói và chó, đàn độn u mê mời tôi vào nhà."

Thì ra Người sói thật sợ Bạc, xem ra tiểu thuyết không hoàn toàn là bịa đặt.

"Người nào lại muốn hại anh nhiều lần như thế?"

Hấn bất mãn cau mày: "Cô có thể đổi tính từ này được không? Sao cô lại khiến tôi cảm thấy mình bị người ta căm hận thấu xương thế!"

Tôi che miệng cười trộm: "Cái người kia người đã nhiều lần hại anh à?"

Hấn trừng tôi ra vẻ cảnh cáo, Lông mày nhíu lại thành một ngọn núi nhỏ: "Nếu như mà tôi biết ai tự tìm đường chết, cũng sẽ không ở nơi này cùng cô nói chuyện tào lao rồi." Giọng nói của hấn rất bức bối khiến tôi gật mình, ngay sau đó, lỗ mũi chọt ngứa, hắt hơi một cái.

Tôi âm ức thờ dài: "Tôi lại bị cảm."

"Ngủ đi, tôi gọi điện thoại cho bà nội." Hấn vỗ vỗ đầu của tôi, rồi đi ra khỏi phòng ngủ.

Mới mấy ngày ngắn ngủi mà đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, tôi căn bản không ngủ được, sau khi cảm thấy ấm lên, tôi mở laptop, tìm tòi những bài báo có liên quan đến người sói. Mặc dù rất nhiều bài báo, nhưng là phần lớn là viết liên miên bất tận, không có trọng tâm, càng xem càng thấy nhàm chán, đang âm thầm oán trách, Âm hạm Thiên liền bước vào.

Hấn nghiêng đầu liếc trang web, rồi hào hào hứng hứng nằm một bên.

Tôi không nói gì nhìn hấn một lát, dùng đầu ngón tay chọc chọc lưng hấn.

"Làm gì vậy?"

"Anh có thể ra ghế sa lon ngủ không?"

Hấn lật người, nhìn tôi như một đũa ngọc: "Tôi không phải là ngu ngốc, sao có giường lại không ngủ, mà phải ngủ trên salon?"

Tôi áp úng cúi đầu cong ngón tay lên: "Như vậy không tốt lắm "

Hấn ồ một tiếng: "Vậy tôi sẽ làm cho cô một cái cũi."

Tôi nhướn mày trừng hấn: "Tôi cũng không phải là chó, sao phải ở trong cũi? Còn nữa, đây là nhà tôi, tôi là con gái, là đàn ông cũng phải biết điều chứ."

"Không sai, tôi cũng biết rõ." Hấn kéo chăn lớn nói bừa, tỏ rõ cách làm của hấn chính là như vậy.

Tôi trừng hấn, tôi dùng sức trừng hấn, tôi dùng ánh mắt giết người trừng hấn, nhưng người tôi nhìn căn bản không nhìn tôi.

Qua một hồi nội tâm mãnh liệt lên án, tôi ôm chăn đi ra phòng khách ngủ trên ghế salon. Mặc dù căn phòng của các chị học lớp trên trống không, nhưng tôi không có chìa khóa, chỉ có thể chịu uất ức một đêm.

Nằm ở trên chiếc ghế salon nhỏ, tôi suy đông nghĩ tây một chút, thật lâu sau mới ngủ, sau đó bắt đầu nằm mơ, trong mơ có một người kéo tôi vào hang sói, đặt tôi trên một bàn ăn rất lớn, chủ trì yến tiệc là một con sói xám và một con sói đỏ rất tao nhã lễ độ, một con dê được mời tới làm khách cười gằn nói: "Gần đây ăn cỏ quá nhiều, có chút nhiệt, bây giờ chúng ta ăn thịt thôi."

ôi tức giận mắng con dê không theo gương tốt, còn muốn kêu con sói đỏ phải thường xuyên dạy dỗ nó, nhưng bất luận giã giũa thế nào cũng không thể nhúc nhích, cuối cùng cuồng cuồng tỉnh dậy.

Tôi liếc mắt đồng hồ báo thức, mới sáu giờ rưỡi, quyết định ngủ tiếp, nhắm mắt lại, chợt thấy chiếc gối dưới đầu rất cứng rắn. Suy đi nghĩ lại, đồng hồ báo thức dường như nên ở trong phòng ngủ, nghĩ đến điều này, tôi bật ngồi dậy, dụi mắt, người nào đó đang ngủ rất say. Lại xoa xoa lần nữa, đúng là hấn đang ở chỗ này.

Ông trời ơ! Hấn mang tôi vào phòng ngủ lúc nào? Còn chiếm đoạt gối đầu của tôi, còn sử dụng cánh tay hấn làm hàng nhái.

"Sao anh lại ở đây. Không đúng, sao tôi lại ở đây?"

Hấn lơ đãng mở mắt "Không cần phải quá cảm kích tôi."

"Hả? Phi, ai cảm kích anh? Anh không biết nam nữ “thụ thụ bất tương thân” sao?"

Hấn lơ đãng trề môi: "Cũng không phải là lần đầu tiên."

"Không giống nhau!" Tôi tức giận trừng mắt nhìn hấn: "Lần trước anh là sói."

"Còn không phải cũng là tôi sao?" Hấn gật gật đầu, động tác đặc biệt hiên ngang, dừng lại một chút rồi lại tiếp tục nói: "Nếu như không muốn bị hiểu lầm thì hãy mau rời giường."

"Hả?"

Hấn cười tủm tỉm nhắm hai mắt lại, nhìn về mặt của hấn, hấn muốn tìm lại cảm giác ngủ. Sau đó tôi phạm vào một lỗi lầm, lỗi lầm mà 80% phái nữ cũng sẽ phạm phải.

Tôi bị bộ dáng đẹp trai, vẻ mặt lười biếng của hấn dụ dỗ từng chút một, kết quả, lần này làm hại hai đứa tôi bị bà nội và tổ hai người áo đen chợt vọt thẳng vào phòng ngủ.

Tôi chán nản a, tôi muốn đập đầu vào tường, tôi hối hận muốn chết, sau khi tỉnh lại tôi nên lập tức đi tìm thợ mộc sửa lại cái cửa, mà không phải nhìn người sói nào đó đến gần người, nhưng hối hận có tác dụng gì? Chúng tôi rõ ràng chính là quần áo xóc xếch nằm trên giường, điều đáng sợ nhất chính là, hấn còn nhìn thẳng vào mặt của mọi người rồi nhìn hai người áo đen nói: "Đi mua cho tôi bộ quần áo, đừng quên mua quần lót."

Tôi ghen hòng nhìn trần trời, sau đó cho ra hai kết luận — đầu tiên, hàng này là cố ý hại tôi, thứ hai, hấn tuyệt đối không chịu lùi bước!

"Bách Khả, cháu cần gì không? Bà nội mua giúp cháu." Bà nội Âm lại dùng cái nụ cười mờ ám đó kích thích tôi.

Tôi không nói gì lắc đầu, bọn họ xuất hiện tại nơi này, chứng tỏ đã biết tôi hôm qua xảy ra chuyện gì, nói như vậy đơn giản chỉ là trêu chọc tôi, chỉ là cười giỡn có thiện ý mà thôi.

Nhưng vào lúc này, cái người đáng đánh đòn đó lại nói: "Cháu đã xé rách áo khoác ngoài của cô ấy."

Không sai, những câu hấn nói là thật, nhưng lọt vào tai người khác cũng rất mờ ám, rất bạo lực.

Bà nội Âm cười khúc khích, Thiên Vũ và Thiên Hoa đang cố hết sức mím chặt môi.

Tôi rũ vai xuống ra về cam chịu: "Muốn cười thì cứ việc cười đi."

Hai người phá ra cười ầm lên, bà nội Âm thì vỗ vỗ vào người họ Âm nào đó nói hấn là đứa cháu xấu xa.

Tôi trờ thờ dài, thì vẫn là thờ dài.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Giả Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

Bà nội Âm nói, lúc mới ra đời hình dạng người sói cũng như con người, đại khái đến khoảng hai hoặc ba tuổi, lần đầu tiên gặp tình huống đặc biệt mới biến thân.

Sau đó tuổi càng tăng, thì việc biến thân sẽ dần dần quen thuộc, đến khoảng 5, 6 tuổi thì thành thạo hiểu rõ, nhưng cũng không giống như trong phim ảnh miêu tả, chỉ có đêm trăng tròn mới có thể biến thân làm sói.

Dĩ nhiên, trừ những lúc cấp bách hoặc trong tình huống bị thương, thì bọn họ sẽ không tùy tiện biến thân.

Cũng như lời người khác nói, trừ có thể hóa thân làm sói, thì ngoài tốc độ nhanh nhẹn, sức mạnh hơn người ra, thì người sói gần như không khác con người là mấy, tuổi thọ trung bình chỉ khoảng bảy mươi tuổi mà thôi, cũng không phải là sinh vật sống vĩnh viễn.

Tôi hỏi bà nội Âm tại sao nói với tôi những chuyện này, đôi mắt bà lão khế cong, nở nụ cười đôn hậu - hiền từ: "Rất rõ ràng, bà đang chọn cháu dâu cho mình."

Bộ dạng Âm Hạng Thiên đùa cợt như muốn ăn đòn, khẽ “hừ” một tiếng, tôi lại có cú ngã rất hoành tráng!

"Cháu là con người chính thống!" Tôi thẳng thắn nhắc nhở bà nội Âm.

Bà lão lo lắng khoát khoát tay: "Vậy thì có sao, con cháu của người sói đã ngày càng giảm bớt, đi đâu mà tìm được nhiều con cháu người sói như vậy? Lại nói, ta cũng là con người đấy, vậy mà cũng theo ông nội nó sống với nhau nhiều năm như vậy rồi."

Tôi im lặng không nói, sau một lúc lâu, mới lấy hết dũng khí nói: "Cám ơn bà đã ưu ái, nhưng cháu xin từ chối."

Âm Hạng Thiên khinh thường liếc tôi một cái rồi nói: "Đừng đánh giá cao bản thân, cho dù cô có đầu thai lần nữa, tôi cũng sẽ không chọn cô."

Tôi bị ghét bỏ rồi, nhưng mà tôi lại rất vui vẻ: "Cám tạ đại ân đại đức của anh, suốt đời Bách Khả không quên!"

Âm Hạng Thiên hấn là có rất nhiều phụ nữ là con người theo đuổi... , đoán chừng chưa bao giờ bị đối xử như thế, trừng mắt sau đó có chút thẹn quá hóa giận, chỉ có điều, hấn giận cũng vô ích, bên cạnh còn có bà nội Âm, hấn không dám lỡ mạng.

"Cháu đi ra ngoài, bà muốn tâm sự một mình với Bách Khả." Bà lão phát tay đuổi người.

Âm Hạng Thiên cầm áo khoác lên, giận dữ trợn mắt với tôi một cái, rồi mới rời khỏi nhà tôi.

Bà lão than mặt cầm tay tôi, cười hỏi: "Tôi hôm qua đã dọa cháu sợ?"

"Nếu như không xảy ra tình huống tai nạn xe, chắc chắn cháu sẽ bị hấn dọa mà hét lớn, nhưng do nước biển quá lạnh, cả đầu cháu cũng bị đông lạnh, suy

nghĩ chậm chạp, phản ứng cũng có chút trì trệ."

Bà lão vỗ vỗ tay tôi, nói: "Có can đảm, bà nội quả nhiên không nhìn lầm."

Tôi lại tiếp tục quỳnh lên, bà là nghe không hiểu lời tôi hay là cố ý xuyên tạc ý tôi? Rõ ràng tôi nói, bởi vì tôi quá lạnh mà suy nghĩ chậm chạp, phản ứng trì trệ, chứ chẳng lẽ câu nói kia cho thấy, tôi có lòng can đảm và sáng suốt sao?

Làm như nhìn thấu tâm sự của tôi, bà lão cười híp mắt nói: "Cháu biết rõ lão Tam là sói, còn có thể ngủ chung với nó, không phải có can đảm thì là cái gì?"

Tôi lại quỳnh, điểm này có thể giải thích một chút: "Không phải như bà tưởng tượng đâu, cháu vốn là."

"Bà nội hiểu." Giọng nói của bà lão đầy tình ý sâu xa, cắt đứt câu nói biện minh của tôi, chỉ có điều ánh mắt sáng ngời kia cho thấy, bà đã nghĩ sai rồi.

"Bà nội, chuyện tối hôm qua thật sự không giống như bà tưởng tượng đâu. . ."

"Bà nội hiểu."

Tôi khóc không ra nước mắt: "Bà nội, bà để cho cháu nói hết đã?"

"Có mấy lời nói quá rõ sẽ không còn ý nghĩa." Bà cưng chiều sờ đầu tôi: "Đi tới nhà bà nội ở đi, làm bạn với bà nội, vẫn như câu nói kia, cho dù cháu và lão Tam không thành, bà nội cũng thương cháu."

Tôi vô cùng bất lực, cũng không thể hiểu: "Tại sao vậy? Chúng cháu rõ ràng mới quen biết không lâu. Tại sao bà lại kiên trì muốn cháu qua đó ở?"

"Bà nội và cháu hợp ý đấy." Bà lão lấy một lý do khiến người khác không thể phản bác, làm lý do trả lời.

Rồi sau đó, tôi bị đưa tới trường học, trước khi xuống xe, bà nội Âm nhẹ giọng dặn dò tôi: "Sau khi tan học không được chạy lung tung, bà nội sẽ phái người tới đón cháu."

Tôi sững sờ, thử dò hỏi: "Có phải bà lo lắng, sợ cháu đem chuyện tối hôm qua nói ra nên mới." Canh phòng cháu nghiêm ngặt như kẻ thù, câu cuối cùng tôi không dám nói ra miệng, nhưng tôi tin bà lão hiểu.

Bà nội Âm chỉ cười nhìn tôi chứ không nói, ý nghĩa tương đối rõ ràng: là một phu nhân có tiền có thế, bà có tự tin cũng có nghìn vạn cách để bịt miệng một người, muốn tôi dọn tới ở, không cần phải sử dụng tới những phương pháp đó.

Tôi không nói thêm câu nào, chỉ biết nhìn bà lão rồi chào tạm biệt, xuống xe, mệt mỏi lết vào trường. Từ đó, tôi mơ hồ trải qua cuộc sống của một tiểu thư con nhà giàu, tan học có người đón, đi học có người đưa, không thể xem như vàng như ngọc, nhưng cũng không kém là bao. Mặc dù bà lão nói, tôi là cháu gái nuôi của bà, được đối đãi như thế cũng là chuyện hợp tình hợp lý, nhưng tôi vẫn không thoát khỏi cái bóng của kẻ ăn nhờ ở đậu, nhất là khi nhìn thấy vẻ mặt vênh lên hắt hăm sai khiến của Âm Hạng Thiên, thì loại cảm giác đó càng thêm mãnh liệt.

Vì vậy, tôi và bà nội Âm thương lượng, tôi sẽ chấp nhận sự giúp đỡ về tiền bạc của bà, nhưng với hình thức cho vay để hỗ trợ học tập, sau này có công việc sẽ trả lại.

Dĩ nhiên bà nội Âm không quan tâm đến chút tiền lẻ này, nhưng vì giúp tôi giảm bớt lòng tự ái, bà vẫn đồng ý cùng tôi ký kết một hợp đồng cho vay tiền hỗ trợ học tập, nhưng, bà không đồng ý cho tôi tiếp tục làm thêm giờ, lý do là quá ảnh hưởng đến việc học tập.

Nếu tôi thật sự bận khoản, có thể chăm sóc việc ăn uống và sinh hoạt thường ngày của Âm Hạo Thiên, như vậy không cần chạy tới chạy lui, người nhà họ Âm sẽ trả thù lao tương xứng. Mặc dù, sắp đặt như thế có vẻ vẹn cả đôi đường, nhưng sự thật lại hoàn toàn không phải vậy.

Cháu trai thứ ba nhà họ Âm, cũng chính là Âm Hạng Thiên, một người nóng nảy, dễ giận, luôn soi mói, buồn vui thất thường. Đặc biệt, tính khí rồi giương của hắn rất nghiêm trọng, đánh thức hắn so với đánh thức Thiên Lôi còn dễ dàng hơn.

Từ ngày bắt đầu làm việc, tôi đã kêu hắn hai lần, rồi sau đó, tôi đối với việc này là xin tha thứ cho kẻ bất tài.

Khi tôi gặp bà nội Âm để xin từ chức thì Thiên Vũ, Thiên Hoa, Bạch Xảo Dĩnh đều có mặt, vừa nghe tôi muốn bỏ việc, người đầu tiên có vẻ mặt đau khổ nhất chính là Thiên Vũ và Thiên Hoa, mặc dù hai người không nói gì, nhưng biểu tình vô cùng khổ sở đã tỏ rõ, trước khi tôi tới, việc phải làm này thuộc về hai người họ. Ai ~ cùng là người số khổ giống nhau, tôi hoàn toàn có thể hiểu được tâm trạng của họ.

Thời điểm quan trọng, Bạch Xảo Dĩnh giống như thiên sứ mở miệng: "Nếu Bách Khả không có thời gian, vậy để cháu làm cho."

Bà nội Âm chẳng ừ hử gì cả, chỉ cười cười, cũng không hề có ý kiến khác. Tôi như ném được củ khoai lang phỏng tay này, trong lòng khua chiêng gõ trống đốt pháo như trong rạp hát, hát vang bài hát Ngày Xuân Tươi Đẹp vì được giải phóng.

Hôm sau, tôi và Thiên Vũ, Thiên Hoa, chứng kiến một kỳ tích — Bạch Xảo Dĩnh đi vào phòng của Âm Hạng Thiên, nhưng sau đó bên trong lại không truyền ra tiếng la hét dữ dội nào.

Gi? Vì sao tôi và Thiên Vũ, Thiên Hoa cùng nhau chứng kiến? Bởi vì, ba chúng tôi tò mò chứ sao. Bằng không làm gì vừa sáng sớm đã không ăn điểm

tâm, tất cả đều đứng ở ngoài cửa phòng của Tam thiếu gia đứng không?

"Cô Bạch đi vào mấy phút rồi?" Thiên Hoa hỏi Thiên Vũ.

Thiên Vũ nhìn đồng hồ: "Sáu phút hai mươi lăm giây."

"Đúng là ngạc nhiên." Thiên Hoa cảm thán.

Thiên Vũ đang muốn phụ họa, thì thấy Bạch Xảo Đình ung dung bước ra khỏi phòng của người họ Âm nào đó, nhìn ba chúng tôi mỉm cười nói: "Tam Thiếu đã tỉnh."

Ba chúng tôi ngầy người trong giây lát, trong lòng u sầu giờ lên ngón tay cái. Bạch Xảo Đình thân nhiên cười, thông thả đi xuống lầu.

"Thật là nhân tài!" Thiên Vũ cảm thán.

Thiên Hoa không đồng ý lắc đầu: "Theo tôi thấy, cô Bạch là thiên tài!"

Tôi lắc lắc ngón tay: "Tất cả đều sai. Nếu như cô ấy là thiên tài hoặc nhân tài thì sớm đã bị Tam thiếu gia nhà cô ném ra rồi."

Hai người có vẻ ngộ ra gật đầu: "Vây theo cô, cô ấy là cái gì?"

"Đại thần!"

Hai người gật đầu đồng ý, chợt, ánh mắt Thiên Hoa biến đổi: "Thiên Vũ, cô có cảm thấy hơi lạnh không?"

Thiên Hoa như nghĩ tới cái gì đó, sừng sốt, chỉ tay về phía sau lưng tôi: "Bách Khả, cô xem."

Tôi quay đầu lại theo bản năng, lòng tôi như tan rã.

"Đại thần?" Âm Hạng Thiên vẻ mặt âm u, hai cánh tay khoanh trước ngực đứng ở sau lưng ba chúng tôi, không đứng, chính xác mà nói là phía sau tôi, bởi vì, khi tôi ngoái đầu nhìn lại trong nháy mắt vang lên tiếng bước chân vô cùng nhanh và nhẹ.

"Chuyện không liên quan đến tôi, tôi chỉ là đi theo đám đông thôi." Tôi nhanh chóng xoay người, cất bước bỏ chạy. Nhưng cho dù hai chân có di chuyển thế nào, thì thân thể vẫn ở nguyên tại chỗ.

"Đừng túm quần áo của tôi, cẩn thận không tôi cắn anh á."

Tròng mắt đen của hắn nheo lại, gần từng chữ, nói: "Cô, thử, xem!"

~~~ Hết chương 9 ~~~

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Giả Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

Vào ở nhà họ Âm đã được năm ngày, bất tri bất giác tôi thấy rõ một hiện thực tàn khốc!

Nhà họ Âm không phải là một nhà giàu có thâm sâu như biển, mà là một ổ sói cực kỳ nguy hiểm.

Tam thiếu họ Âm là một thực tế, hoàn toàn triệt để, lập luận sắc sảo, vô cùng khôn kiếp! Bạch Xảo Đình gọi hắn rời giường, hắn tìm tôi nổi đóa, còn ra lệnh cưỡng chế tôi, không được để người khác làm thay công việc của mình.

Tôi không chọc nổi hắn, nhưng, điều này cũng không có nghĩa là tôi chấp nhận áp bức, học sinh tiểu học cũng biết khi bị khi dễ thì tìm giáo viên mach leo, tại sao tôi không thể bắt chước chứ?

Nhưng mà, thái độ của bà nội Âm làm tôi ảm ức không có cách nào kìm nén được, bà không thiên vị cháu mình, còn mang việc tôi bị Tam thiếu họ Âm áp bức và phản kháng ra đùa giỡn như trẻ con. Trời thương xót, có con cái nhà ai không những bị khi dễ mà còn bị mang ra đùa giỡn - xui xẻo như tôi không?

Không phải chỉ gọi hắn rời giường, bưng trà rót nước cho hắn, còn phải nói chuyện, kể chuyện cười cho hắn vui vẻ, lại nói, Ngài xem tôi là diễn viên tấu hài à?

Tổ cáo không được, tôi chỉ có thể lấy cứng đối cứng, tôi nhìn Âm Tam thiếu nói: "Tôi không lấy tiền lương của anh, ngay cả cho một núi vàng, tôi cũng không làm, đây không phải là công việc đơn giản mà ai cũng có thể làm."

Sau đó, hắn cười: "Không làm cũng phải làm!"

Tôi giận: "Tại sao? Tôi bị bán cho anh à?"

"Không có, chỉ là, khi cô bị nhốt ở nhà vệ sinh nữ đã từng đồng ý tôi nói gì cô phải nghe nấy, sẽ không quên nhanh như vậy chứ? Quên cũng không sao, cô chỉ cần nhớ, tôi sẽ trừng phạt cô thế nào là được."

Tôi kinh hoàng, cực kỳ hoảng sợ, nói: "Đó là đùa giỡn, sao có thể coi là thật chứ?"

Hắn khinh thường nhìn tôi, cười như không cười, nói: "Tôi nói đùa giỡn thì mới là đùa giỡn, bây giờ, tôi nói là không phải!"

Tôi thua trận, gương mặt đau khổ tránh vào góc tường trông nảm, tôi biết tôi sai rồi! Về sau tôi sẽ không bao giờ tốt bụng lung tung nữa, ai có thể đem thời gian quay ngược trở lại? Để tôi biến hắn thành con dâu nuôi từ bé!

Ông trời đối với việc sám hối của tôi khinh thường ngoảnh lại, cho nên, cuộc sống của tôi vẫn còn tiếp tục trong khổ nạn.

Sáng sớm hôm sau, tôi đứng ngoài cửa phòng Âm Tam thiếu trước nửa giờ để lấy dũng khí, nhưng thật đáng tiếc, hai chân nhất định không nghe sai bảo, đang chuẩn bị tâm lý, thì Bạch Xảo Đình xuất hiện.

Tôi kéo cứu tinh lại, lắp bắp nói: "Chị Bạch, chị có thể chỉ tôi làm sao không bị Thiên Lôi chém đi?"

Bạch Xảo Đình chỉ cười không nói, bàn tay trắng nõn lắc lắc một cái chìa khóa cửa. Sau đó mở khóa, đẩy cửa, bước vào trong, làm liền một mạch.

Trong phòng yên tĩnh, thời gian trôi qua từng giây từng phút, tinh thần tôi thấp thỏm nấp cạnh cửa, sau khoảng năm phút đồng hồ, Bạch mỹ nữ thân nhiên đi ra, nụ cười không tắt nói: "Tĩnh."

Tôi ôm lấy cánh tay của cô ấy: "Chuyên nghiệp, có thể truyền thụ kinh nghiệm không?"

Cô gái lắc đầu bí ẩn, bước chân nhẹ nhàng đi xuống lầu, tôi gãi gãi mặt, nghiêng đầu nhìn vào phòng, trong lòng suy nghĩ, sao cô ấy lại làm được.

"Bách Khả! Cô nhất định phải chết!" Chợt một tiếng rống giận dữ vang dội cả biệt thự họ Âm, âm lượng xông thẳng lên trời, khiến hơn vạn con chim sợ quá bay mất.

Trong nháy mắt, tôi lấy tốc độ như trong truyện manga, vèo — vèo — vèo, ba bước ngoặt, đến phòng khách lầu một.

"Bách Khả, tới ăn điểm tâm." Bà nội Âm hiền lành khẽ gọi.

"Cháu no rồi, các người cứ từ từ ăn." Tôi nhắc cặp sách lên, vèo — vèo — vèo, liên tục mấy bước ngoặt đã đến bên ngoài nhà để xe.

Mà người bỏ rơi tôi, hai anh em sau khi hăm hại tôi, liền bắt nghĩa biến mất cả ngày, đang nhìn tài xế dận dò hôm nay mọi người dùng xe như thế nào. Thấy bộ dáng tôi giống như bị quỷ đuổi theo, cười rất vui vẻ.

"Tam Thiếu lại nổi đóa." Thiên Hoa nói.

Thiên Vũ lắc đầu: "Lại giận chó đánh mèo rồi."

"Hai cô đều biết sao, tiểu nhân!" Tôi hừ hừ giận dữ, trợn mắt nhìn hai người một cái, rồi nắm cánh tay người tài xế giống như gấp lại người thân: "Chú Lưu, đưa cháu đi học trước được không?"

Nhà họ Âm ở nơi có phong cảnh tuyệt đẹp, là khu nhà giàu Địa Linh Nhân Kiệt, mặc dù nơi này có nhiều ưu điểm, nhưng với tôi cũng là một khuyết điểm duy nhất—— nó thực sự cách trường học quá xa, bên ngoài ngay cả trạm xe buýt cũng không có.

"Tôi phải đưa cô Bạch đến trường học." Chú Lưu khò sở nói.

Tôi cúi đầu, cảm xúc nổi lên, ngẩng đầu, giả vờ diễn trò: "Chú Lưu, chú giúp cháu một chút đi, cháu có chuyện rất gấp phải tới trường học sớm, tới trễ sẽ bị trừ điểm, chú nhìn tâm nhìn cháu bị nợ môn sao? Chú nhìn tâm nhìn cháu bị lưu ban sao? Chú nhìn tâm sao?"

Chú Lưu lau mặt, gạt mạnh cửa xe ra: "Lên xe! Ai muốn ngăn tôi đưa Bách Khả đi học thì bước đến."

Tôi mừng như điên, nhanh chóng chui vào, sau khi xe khởi động, tôi không nhẫn nhịn được nữa bèn vụng trộm ngoái đầu lại nhìn một cái.

Chỉ thấy, người họ Âm nào đó tới trễ một bước đang cắn răng nghiêng lợi, đứng bên cạnh Thiên Vũ và Thiên Hoa, dường như phát hiện tôi đang nhìn, hắn gờ tay chỉ chỉ tôi, sau đó làm động tác cắt cổ.

Tôi giật mình quay người lại, lớn tiếng thúc giục: "Chú Lưu, lái nhanh một chút!"

"Ngồi cho vững." Chú Luru dặn dò một tiếng, rồi nhấn cần ga một cái, xe lấy tư thái đặc hiệu vọt ra khỏi biệt thự họ Âm.

Thiên Hoa nói chú Luru là một tài xế điêu luyện, nhưng anh ta lại không nói cho tôi biết, tài xế lão luyện này là một tay đua xe, có lẽ là bị cuộc đua F1 đang phát trong radio kích lệ, thêm phần đường xá quá tốt, chú Luru dường như hưng phấn như trẻ em cười ngửa.

Trong thời khắc xe vừa ngừng lại kia, việc trước tiên tôi làm chính là xông ra ói, tối hôm qua bị Âm Tam thiếu làm cho tức giận chưa ăn thứ gì, sáng sớm ngay cả nước gạo cũng không có, tôi chỉ có thể ra sức nôn khan.

"Sao thế. . . . . Tôi lái quá nhanh sao?" Chú Luru gượng cười hỏi.

Tôi vô lực lắc đầu: "Ngài bay quá thấp."

Chú Luru ngây ngô vò đầu nói: "Tôi nghĩ không thể làm trễ nãi việc đưa cô đến trường, không cần thận chạy quá nhanh rồi."

Đây chính là tự mình chuốc lấy cực khổ phải không?

Tôi vô lực mỉm cười: "Bất luận như thế nào, cháu cũng cảm ơn chú, quay về nên đi chậm một chút, chú ý an toàn."

"Không có chuyện gì, Tiểu Lý không có ở đây, tôi phải đi đón cô Bạch, cô nhanh đi học thôi." Chú Luru đưa cho tôi một chai nước suối, sau đó vào xe, xe quay đầu một tư thế rất đẹp, hòa nhập vào dòng xe trên đường.

Tôi sợ hãi lau mồ hôi lạnh trên trán, một mỗi bước vào công trường. Sáng sớm "Ngoạn mục" kinh tâm động phách này, thật không phải người bình thường nào cũng có thể tiếp nhận được.

"Tiểu Bách Khả." Sau lưng chợt truyền đến một giọng nói quen thuộc.

Tôi cất bước bỏ chạy, mặc dù mới vừa bị chuyển xe chạy cực nhanh vừa rồi hành hạ khiến tay chân mềm nhũn, nhưng nếu bị một người truy đuổi, tôi vẫn còn chạy rất mau.

Rất cuộc, người truy đuổi đó bị bỏ rơi, tôi ngồi ở trên khán đài ở sân tập thể dục thờ dốc từng ngum từng ngum, có lẽ cụm từ thờ hồn hèn chính là hình dung tình trạng của tôi hiện giờ.

Bỗng dưng, một móng vuốt thon dài dè vào bờ vai của tôi: "Bách Khả, sao cậu chạy nhanh thế?"

Tôi ngạc nhiên ngược mắt nhìn, khó có thể tin nhìn chằm chằm người truy đuổi tôi: "Cậu từ đâu chui ra thế?"

Ninh Vũ mệt mỏi khoát khoát tay, đặt móng ngồi ở bên cạnh tôi: "Chạy theo cậu, cậu vẫn chưa trả lời, sao cậu lại bỏ chạy?"

"Tránh cậu!"

"Làm gì tránh tôi?"

"Sợ bạn gái cậu đuổi giết tôi."

"Tôi không có bạn gái."

Tôi giận: "Chẳng lẽ tôi bị quỷ nhốt trong nhà vệ sinh nữ hả?"

"Là cô ta ăn dấm lung tung, tôi chưa từng thừa nhận thân phận của cô ấy. Lại nói, tôi không phải đã nói xin lỗi với cậu rồi sao?"

"Đây thật sự không phải là trọng điểm sao? Còn nữa, tôi nói tôi tha thứ cho cậu sao?"

"Đừng hẹp hòi như vậy" Hấn đập mạnh vào vai tôi giống như anh em, tránh nặng tìm nhẹ nói: "Xế chiều hôm nay có trận bóng rổ, đi cổ động cho tôi đi."

"Tôi thấy cậu tức giận còn chưa đủ, đánh lại nữa sẽ nổ tung mất." Tôi hất móng vuốt của cậu ta ra, nhắc cặp sách lên.

Hấn lập tức đuổi theo, biểu tình nghiêm túc ra vẻ sám hối: "Bách Khả, đừng nóng giận. Tôi bảo đảm sẽ không có lần sau."

"Cam đoan của cậu là điều không thể tin nhất."

"Nào có?"

"Không có sao? Để tôi nhớ lại một chút, trong đợt thi học kỳ trước, cậu gọi tôi đến tiệm trà sữa làm cùng với cậu, cũng bảo đảm giúp tôi học tập, không để cho tôi bị nợ môn, kết quả?"

Hấn cười chán ngắt: "Đó là ngoài ý muốn, tôi không nghĩ mình lại bận rộn như vậy, thật không phải cố tình thả "chim bồ câu" cậu."

"Ngoài ý muốn? Ba tháng trước, cậu nói không còn tiền, ngày ngày theo tôi ăn chắc, đem tôi ăn tới nghèo luôn, lần này, cậu cảm động đến rơi nước mắt, cũng bảo đảm, học kỳ sau tiền cơm do cậu bao, kết quả?"

Hắn ra sức gỡ đầu gỡ tai: "Tôi cũng không có ý, ai bảo đối diện tiệm trà sữa vừa đúng lúc mở ra một tiệm chơi game? Tôi động lòng. . . . ."

"Liền đem tiền ăn của hai ta qua chơi game, để cho tôi gặm nửa tháng mì ăn liền!" Tôi bị phần ‘hừ’ một tiếng: "Đừng nói thêm gì nữa, tôi đã nhìn thấu cậu rồi, cậu chính là tên hồ đồ, nói không đi đôi với làm, tôi mà còn tin cậu liền trực tiếp đi ra chuồng heo ỉ, không bao giờ liên quan với loài người nữa."

Hắn cúi đầu, biểu cảm ra vẻ uất ức cho người khác thương: "Tôi tệ như vậy sao?"

"Không có tệ nhất, chỉ có càng tệ hơn dùng trên người cậu vô cùng thích hợp!"

"Ít nhất tôi không thân cận với người có tiền." Thanh âm hắn cực nhỏ, tựa như sợ bị tôi nghe, nhưng nếu không nói thì không thoải mái.

Tôi bị gặm trúng chỗ đau, có chút xấu hổ, còn có chút uất ức, sự thật không phải như vậy, nhưng dưới ánh mắt người khác, thì điều này là sự thật, tôi mặc dù uất ức nhưng cũng không thể nói, không thể làm gì khác hơn là chạy trốn, không phải tránh né Ninh Vũ, mà là tránh né ‘Sự thật’ trong miệng hắn!

~~~ Hết chương 10 ~~~

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Giả Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11

Đến buổi trưa, kết thúc môn học ở giảng đường, buổi chiều không được nghỉ, tôi có chút mệt mỏi rời khỏi phòng học, vừa ra cổng trường thì gặp một chiếc xe hơi màu đen chói mắt đi tới.

Lời nói của Ninh Vũ giống như một con ác mộng dính lấy tôi cả ngày, bây giờ vẫn đang còn ám ảnh, tôi thật sự muốn quay đầu lại, muốn nói với mọi người rằng tôi không phải muốn trèo cao kết quý. Nhưng bà nội Âm ngồi trong xe đã nhìn thấy tôi.

Tôi không cam lòng bước lên phía trước, gượng cười nói: "Bà nội, sao ngài lại tới đây?"

"Dẫn cháu đi sửa sang lại diện mạo bên ngoài a." Bà nội Âm đẩy cửa xuống xe, ngồi vào vị trí kế bên tài xế.

Lúc này tôi mới chú ý thấy có Âm Hạng Thiên cũng ở trong xe, hắn mặc một bộ tây trang màu đen, rất khiêm tốn nhưng cũng không kém phần sang trọng, rất nghiêm túc nhưng cũng không kém phần quyến rũ. Nhìn lối ăn mặc này của hắn, tôi mới nhớ tới, tối nay là tiệc đính hôn của bạn gái trước của hắn.

"Bách Khả !" Có người kêu tôi ở phía sau. Không cần quay đầu lại cũng có thể biết đó là Ninh Vũ. Trên thực tế, hắn đã nhắn tin xin lỗi tôi cả ngày hôm nay. Tuy tức giận, nhưng cũng không đến nỗi không trả lời hoặc không để ý tới.

"Chờ cháu chào bạn một chút." Tôi nhìn bà nội Âm nói.

Âm Hạng Thiên nhìn đồng hồ, nhíu mày: "Chào hỏi gì, ngày nào cũng gặp mặt, còn để ý đến nửa phút này nữa sao?"

Tôi cau mày, đang muốn phản bác, Ninh Vũ đã đi tới: "Bách Khả, vẫn còn tức giận sao?"

Tôi cười tự giễu: "Giận cậu nói thật sao?"

"Nói nhiều sẽ nói hớ nha, cậu biết tôi không có ý đó." Hắn chạm vào đầu vai của tôi: "Đi thôi, đi xem tôi chơi bóng."

"Cô ấy không có thời gian!" Âm Hạng Thiên nói chen vào.

Ninh Vũ vẫn cười cười rất đáng yêu, thực tế không có chút sợ sệt, thấy thái độ Âm Hạng Thiên chẳng có chút thân thiện cũng hơi tức giận.

"trước khi quen biết các người, cô ấy có rất nhiều thời gian." Ninh Vũ lạnh lùng nói.

Sắc mặt của Âm Hạng Thiên cũng không còn bình tĩnh, trở nên vô cùng lạnh lùng: "Bây giờ không phải là trước kia."

"Nhưng người không thay đổi, Bách Khả vẫn là Bách Khả." Ninh Vũ cầm tay của tôi: "Đi tới phòng thể dục với tôi."

Tôi khó khăn nhìn hai người, đang không biết nên xử lý như thế nào, bà nội Âm liền cười cười giải vây: "Đừng cãi nhau nữa, cũng không phải là chuyện

ng nghiêm trọng gì. Chàng trai, cho tôi mượn Bách Khả một đêm, tuyệt đối sẽ không can thiệp vào tự do của cô ấy. Cho bà nội chút thể diện được không?"

"Hi vọng ngài có thể giữ lời." Ninh Vũ buông tay của tôi ra, búng vào gáy tôi một cái: "Đi đi."

"Đi thì đi, làm gì mà búng tôi?" Tôi oán hận trừng mắt nhìn hắn, ánh mắt vừa chạm nhau liền cười.

"Cười ngây ngô cái gì? Đi nhanh đi." Ninh Vũ khoát khoát tay, xoay người đi vào trong trường học.

Thật ra thì, hắn cũng không xấu, ngoại trừ lúc nói chuyện không suy nghĩ gì hết, thì hắn đảm nhiệm chức vị bạn bè hay anh trai đều vô cùng tốt.

Xe chạy nhanh trên đại lộ, bà nội Âm không nhìn được oán giận nói: "Lão Tam, về sau cháu nên khách khí một chút, nhất là đối đãi với bạn bè của Bách Khả."

Người nào đó hừ một tiếng rất đáng đánh đòn: "Sao cháu lại phải khách khí với đứa trẻ đó?"

"Cháu có ý chọc giận ta sao?" Giọng nói của bà nội Âm trầm xuống, lão phu nhân này lúc cười cười nói nói bình thường vô cùng hiền lành dễ mến, chỉ khi nào nghiêm túc sẽ khiến người ta có cảm giác không dám thở mạnh.

Ngay cả Âm Hạng Thiên khi đối mặt với bà nội Âm như vậy cũng chỉ dám không phục hừ một tiếng chứ không dám lên tiếng.

Bà lão lúc này mới thôi, sắc mặt chuyển một cái, lại nhìn tôi cười khanh khách nói về hành trình tiếp theo.

Tôi có chút không yên lòng, kể từ sau bị Ninh Vũ nói, tôi vẫn vương vịu chuyện làm sao mới dọn ra khỏi nhà họ Âm. Trèo cao kết quý, cái mũ quá nặng nề, cổ của tôi không đủ cứng rắn, thật sự mang không nổi.

Không biết chạy được bao lâu, sau đó xe dừng ở một viện trang điểm, thợ trang điểm mang tới cho bà nội Âm một bộ váy đuôi dài màu kem, rồi sau đó bắt đầu trang điểm cho tôi.

Vì từ khi vào ở nhà họ Âm vẫn được chăm sóc rất chu đáo, nên da của tôi cũng không tệ lắm, hơn nữa trải qua sự trang điểm rất tinh tế của thợ trang điểm, con nhóc đen như than trở thành một thực nữ hoàn toàn không phải là vấn đề khó khăn.

Trang điểm xong, thợ trang điểm dặm thêm ít phấn phủ, sau đó tránh khỏi gương: "Hài lòng không?"

"Rất hài lòng, cảm ơn cô." Tôi mỉm cười đáp lại, khách quan mà nói, người trong gương đẹp vô cùng, mặc dù mọi người thường gọi tôi là quả cầu tuyết, người Tuyết, nhưng tôi không mập, chẳng qua là màu da trắng quá mà thôi, có chút mũm mĩm ngây thơ như trẻ em khiến lưu lại cho người ta một ấn tượng tròn trịa ướt át.

Giờ phút này, đi đôi giày thủy tinh vào, mặc bộ lễ phục, sửa lại lông mày, bôi son môi, tất cả đều rất tốt. Nhưng, sang trọng là quần áo, xinh đẹp là trang điểm, nhưng tâm hồn của người ta thì không cách nào trang điểm được. Giống như lời Ninh Vũ nói, bất luận có thay đổi như thế nào, Bách Khả vẫn là Bách Khả. Oh không, vừa đứng lên đã lòi ra vẻ vụng về rồi. Giày thủy tinh tuy đẹp, nhưng có thể bị trật chân không chút lưu tình.

Bà nội Âm vội vàng giữ tôi, cười khanh khách trấn an: "Không sao, từ từ rồi sẽ thành thói quen."

Mặt tôi đầy vạch đen, lắp bắp nói: "Cháu sẽ cẩn thận một chút, cố gắng không làm mất thể diện của ngài."

"Không sao, thể diện bà nội rất lớn, dùng sức ném đi cũng không mất." Bà lão khôi hài nói.

"Xong chưa?" Âm Hạng Thiên chờ đợi bên ngoài, kéo rèm thủy tinh lên, đi vào.

"Nhìn xem, như thế nào?" Bà nội Âm đẩy tôi ra giống như hiến vật quý.

Âm Hạng Thiên nghiêng đầu đánh giá: "Cũng tạm được."

Tôi giận, người này sao lại không chào đón người khác như vậy? Trong tiểu thuyết không phải nên nhiệt tình thỏa mãn hư vinh của phụ nữ trong giờ phút này hay sao? Vì sao hắn lại thay đổi như thế, trở nên không thích hợp như thế?

(Mồ nào đó xấu hổ: Con gái a, đừng làm khó mẹ con, dưới ngòi bút của mẹ con vai nữ chính rất ít khi là mỹ nữ, cho dù dung mạo có làm hai mắt người ta tỏa sáng, nhưng cho tới bây giờ đều bị lơ là. Mẹ lấy khí chất dịu dàng ôn hòa mà thủ thắng, đáng ngoài không quan trọng. Hắc hắc ~ lại nói người ta cũng không nói con không đẹp đúng không?)

Lúc lên xe thì Âm Hạng Thiên vô tình đụng vào tôi, sau đó hắn đã tìm được niềm vui mới.

"Cô run cái gì? Sợ hãi?" Hắn buồn cười nói.

Tôi kéo kéo chiếc áo khoác sang trọng, hàm răng đánh vào nhau lộc cộc lộc cộc cộc cộc: "Lạnh."

Hắn hơi ngạc nhiên đưa tay nâng cằm của tôi, bật cười nói: "Còn tưởng rằng cô thoa son môi màu tím, thì ra là tím vì lạnh."

"Đừng động tay động chân." Tôi đẩy móng vuốt của hắn ra, xe rời khỏi bãi đậu xe, tôi hồ nghi nói: "Bà nội đâu?"

"Về nhà."

"Hà?"

"Hà cái gì mà hà? Cũng không phải là tôi đính hôn, bà không có hứng thú."

"Hà."

"Sao? Không có bà nội nên cô sợ?"

Tôi lắc đầu "Có gì phải sợ? Bọn họ không phải là ăn mặc hoa lệ một chút, nói chuyện chanh chua một chút thôi sao? Coi như có nhiều người, còn có thể nhiều hơn so với đại hội thể dục thể thao sao?" Tôi cũng không tin một đám người xa lạ lại có thể khó trị hơn so với anh — Câu cuối cùng tôi giữ lại ở trong lòng.

Hắn thấy buồn cười: "Những người đó không có chanh chua, chẳng qua là có mùi tiền mà thôi."

"Chẳng quan hệ tới tôi không phải sao?"

"Tôi nên nói cô không tìm không phôi hay là chỉ biết lo thân mình đây?"

"Tốt nhất là câu sau." Không ai thích bị tổn hại.

Hắn nhú mày liếc lấy tôi một cái: "Tinh thần không tệ, tiếp tục giữ vững."

"Đúng rồi, bạn gái trước của anh tên là gì?"

"Hỏi nhiều như vậy làm gì?"

"Tôi đi tham gia tiệc đính hôn của cô ấy, nhưng không biết tên của cô ấy, anh không cảm thấy rất kỳ quái sao?"

"Không ai trách."

Tôi oán thầm trừng mắt nhìn hắn, vì vậy nên không nói, tập trung suy nghĩ, đợi lát nữa đến tiệc đính hôn xem nên đàm phán với hắn như thế nào.

Có thể thành công chuyển ra khỏi nhà họ Âm hay không, nếu không thành công thì nhất định phải xả thân!

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Giả Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Tiệc đính hôn của người phụ nữ vô danh được tổ chức tại một căn phòng trong trung tâm thương mại cao cấp, toàn bộ tầng trên cùng được bao trọn, bởi vì xung quanh được bao bọc bằng thủy tinh, cho nên, vừa ra khỏi thang máy là có thể nhìn thấy tiệc đính hôn được tổ chức theo hình thức buffet, cả trai lẫn gái đủ mọi lứa tuổi, người nào cũng xinh đẹp lộng lẫy, tùy ý liếc qua cũng biết đều là những hạng người không giàu cũng quý.

Trước khi tiến vào phòng tiệc, tôi dừng lại, nghiêm mặt nói: "Âm Hạng Thiên, tôi muốn đàm phán hòa bình về chuyện chuyển nhà của tôi, tôi không muốn ở nhà anh."

Mặc dù tôi không muốn thừa nhận, nhưng sự thật chính là, nếu hắn không đồng ý thì tôi có thể đi được sao? Không sai, lần trước lén lút chuẩn bị rất thành công, nhưng chưa đến hai ngày liền bị bắt trở về.

Tròng mắt đen của hắn híp lại, nói với vẻ lạnh căm: "Đừng nói với tôi, dọc đường đi cô im lặng, là vì chủ ý này?"

Tôi chán an chính mình không được sợ hãi, sống lưng thẳng tắp: "Không phải một đoạn đường, mà là suốt chặng đường."

"Tôi hiểu rồi."

"Vậy, anh đồng ý?"

"Không."

"Vậy anh có ý gì?" Tôi kéo giãn khoảng cách giữa hai người, kiên trì muốn câu trả lời chắc chắn của hắn.

"Cô có ý gì?" Hắn không đáp mà hỏi ngược lại: "Nếu như tôi phủ quyết, thì cô không vào? Khiến tôi mất mặt?"

"Không được sao?" Giọng điệu của tôi có vẻ bình tĩnh, nhưng nhịp tim lúc nhanh lúc chậm, không thể không thừa nhận, tôi rất sợ "loại hàng này".

"Được." Hắn kéo dài âm cuối, cười vẻ khó chịu: "Chỉ có điều, cô có nghĩ qua, khi cô uy hiếp tôi thì sẽ có kết quả sao? Có tin tôi ném cô cho một tên sắc lang có tính dục mạnh mẽ không?" Suy nghĩ một chút, lại nói thêm một câu: "Ngồi không mà hưởng cái chùng loại kia...."

Trái tim không không chế được mà run rẩy, tôi khẽ cắn răng, nhưng vẫn ngẩng cao đầu: "Đừng làm tôi sợ, nếu tôi nói cho bà nội biết, anh nhất định sẽ chết chắc!"

Hắn không sợ uy hiếp, nụ cười sâu hơn, ánh mắt giống như con sói nguy hiểm: "Tôi chắc chắn, người chết trước sẽ là cô!"

Hàng này rất nham hiểm và hung ác! "Bại trận", hai chữ to như hai quả núi lớn, đè bẹp lên người không có sức lực gì như tôi!

Bữa tiệc đính hôn đã rầm rả lại còn nhảm chán, bạn gái trước của lão Tam vừa xinh đẹp lại vừa trang nhã, không biết có phải bà nội cố ý hay không, tôi và tân nương lại mặc cùng kiểu lễ phục, nhưng, bà nội ơi, người có nghĩ tới hay không, chiều cao của cháu đây là 1m65, lại đứng ở trước mặt một mỹ nữ như người mẫu, lúng túng cỡ nào? Lễ phục giống nhau, nhưng người ta mặc giống như công chúa, nhìn lại tôi, có cảm giác về hồ không thành lại thành về chó.

"Cô không đứng bên cạnh tôi, trốn phía sau làm gì?" Cuối cùng Âm Hạng Thiên cũng phát hiện tôi có gì đó không thích hợp.

"Tôi và bạn gái trước của anh mặc đồ giống nhau." Tôi nghiêng người đứng sau lưng hắn, cố gắng làm giảm sự tồn tại của mình đến mức thấp nhất.

Hắn liếc người phụ nữ đang mời rượu ở phía xa, "hử" một tiếng: "Giống như con hạc trắng."

"Miệng nên tích đức."

Hắn đùa cợt liếc về phía tôi: "Tôi nói cô ấy giống như Lâm Chí Linh, thì cô sẽ đem mình giấu vào hang chuột mất."

Tôi cảm hận trừng mắt nhìn hắn: "Tôi đi trang điểm lại."

"Cô để túi xách trên xe rồi." Hắn lạnh lùng vạch trần kế hoạch mượn cớ chuồn đi của tôi!

"Tôi hơi mệt, tìm một chỗ nghỉ ngơi không được sao?" Tôi then quá hóa giận, nói.

"Tôi nói không được sao?" Hắn khinh thường liếc tôi một cái, giơ tay lên kêu một phục vụ dẫn dò mấy câu ngắn gọn.

Phục vụ nghe xong, nhìn tôi lễ phép cười một tiếng: "Mời cô đi theo tôi."

Tôi khẽ vuốt cằm, mùi phấn ra dáng một phụ nữ đứng khuôn mẫu, cảm tạ bà nội đã bỏ túc cho một khóa, không đến nỗi khiến con nhóc nhà quê lộ ra vẻ khiếp sợ quá rõ.

Xuyên qua một hành lang phủ kín sắc hồng, tôi bị đưa đến một căn phòng hoàn toàn độc lập.

Chân trước người phục vụ vừa bước đi, chân sau tôi liền quăng giày cao gót, thứ đồ có vẻ ngoài hào nhoáng này, quá hành hạ đôi chân rồi.

Trong phòng rất an tĩnh, hoàn toàn cách biệt với sự ồn ào phía ngoài, tôi thở phào một cái, cầm một quả nho trên mâm đựng trái cây ném vào trong miệng, chua chua ngọt ngọt, ăn rất ngon.

Đang ăn rất vui vẻ, bỗng, cửa phòng bị đẩy ra, một cô gái đẹp có chút quen mắt, mặt mày hớn hờ nói: "Thật đúng là ở đây, giúp tôi ôm xuống."

Câu nói vừa dứt, một cái chăn bông hình bầu dục rơi vào trong lòng tôi.

"Cô là?" Tôi sững sờ quan sát mỹ nữ, cô ấy rất cao, vóc người cân xứng, gương mặt trang điểm rất tinh tế.

Mặc dù trong đám khách, mỹ nữ như vậy gần như chiếm một phần ba, nhưng khí chất của cô có vẻ bất đồng so với những mỹ nữ kia, khiến tôi có loại cảm giác đã từng quen biết.

"Tôi đi phòng vệ sinh đã, đợi lát nữa sẽ tán gẫu." Cô gái gấp gấp, vội đến vội đi.

Đầu tôi chứa đầy nghi hoặc, cái chăn trong ngực tự nhiên động đậy, tôi kinh hoàng, thiếu chút nữa ném nó đi.

"Ừ. A. Ừ." Một tràng âm thanh âm rất nhỏ truyền từ trong chăn truyền ra.

Tôi vén lên một góc đang khép hờ, khi nhìn thấy thì mắt tròn xoe, trong chăn là một em bé mềm mại trắng nõn, giữa 2 đầu lông mày có một nốt ruồi nho nhỏ, cánh tay nhỏ giương lên, dưới ánh sáng phủ xuống, cậu bé vụt mở to đôi mắt sáng long lanh, cái miệng nhỏ nhắn khê cong.

Tình mẫu tử đột nhiên tràn ngập trong lòng: “Cậu bé là con nhà ai? Sao lại đẹp như vậy!”

"Ừ. A a." Cậu bé bị chiếc dây chuyền tôi đeo lung lẳng hấp dẫn lực chú ý, quơ múa cánh tay nhỏ chụp bắt.

"Con thích à?" Tôi cúi thấp cổ, đem chiếc dây chuyền treo lung lẳng làm đồ chơi cho cậu.

"Khanh khách ~" Còn cười, tình mẫu tử trong cơ thể tôi đã không còn là tràn ngập nữa mà là dồi dào lấp lánh. Chỉ là, tư thế đưa cổ này quá mỏi.

"Đợi chút, cô cúi xuống cho con chơi." Tôi đặt cậu bé qua một bên, giơ tay lên cời dây chuyền trên cổ, bởi vì không thường xuyên mang, nên động tác không được tự nhiên và thuần thục cho lắm, nò mẫm một hồi lâu mới cời được dây chuyền ra. Đang tính nhét vào trong tay cậu bé, lại phát hiện, cậu bé trắng nõn mà không thấy đầu. Mà nằm ở trong chân chính là. Một con chó nhỏ rất giống bảo bảo Husky!

Chó nhỏ?

Tôi ngạc nhiên dụi mắt, vẫn là chú chó nhỏ!

Dụi mắt nữa, chó nhỏ vẫn là chó nhỏ!

Đưa tay “chọc, chọc” một cái, cảm giác lông lá khiến tôi giật mình, nhấc chân chạy ra ngoài.

"Ừm ~" Cửa chính vừa mở, tôi và mỹ nữ giao thừa bé cho tôi đâm vào nhau, tôi vừa muốn mở miệng giải thích, mình không có “ly miêu hoán thái tử”, mỹ nữ lại gào to lên trước tôi: "Mau đi theo tôi."

"Đi đâu?"

"Tìm bạn trai cô."

"Tôi không có loại đồ vật này." Tôi giật tay lại: "Cô nên xem bảo bảo của cô trước đi."

"Bảo bảo?" Cô ta nghiêng đầu nhìn, liền “Ah” lên một tiếng.

Tôi sợ cô gái ngất xỉu, vội vàng đỡ, nhưng không ngờ, mỹ nữ này có tốc độ kinh người, thoáng một cái đã bắn đến bên salon, ôm chú chó nhỏ vừa hôn vừa cười, tinh thần lộn xộn rất mất khuôn cách.

"Con trai, con quá vĩ đại rồi !Sao con lại lợi hại như vậy? Mẹ yêu con chết mất!"

Tôi sững sờ trong giây lát, rồi kinh ngạc nói: "Cô là người sói?"

Mỹ nữ từ giữa con mùng như điên khê dừng lại, không hề quay đầu lại mà nói: "Lão Tam không nói cho cô biết sao?"

"Lão Tam?" Tôi sững sờ: “Cô nói Âm tam nhi?"

"Ha ha ~ cái tên này so với lão Tam dễ nghe hơn."

Tôi lung túng vò đầu: "Cô là gì của hần?"

Mỹ nữ ngoái đầu lại, kinh ngạc nhìn tôi: "Không thể nào? Ngay cả việc này hần cũng không nói cho cô biết?"

Tôi lắc đầu.

"Tiểu tử đáng chết." Mỹ nữ oán giận lầm bầm một tiếng: "Tôi là chị hần, Âm Sở Nguyệt."

Nhìn vẻ mặt không vui của mỹ nữ, bỗng nhiên tôi nhớ tới tại sao mình lại cảm thấy cô ấy nhìn rất quen mắt. Cô gái này là người mà ngày đó ném Âm Hạng Thiên vào tiệm KFC.

Ngất, lại đem em trai uống say ném đi, đây là một gia đình như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Giả Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Sói con nhìn đông ngó tây, tôi không khỏi nghi hoặc, nói: "Người sói không phải ba tuổi mới biết biến thân sao? Con trai của cô nhiều nhất chỉ khoảng một tuổi?"

"Cho nên mới là thiên tài á." Âm Sở Nguyệt ôm sói con từ trong bọc chắn ra ngoài, bỏ vào trong lòng tôi: "Để bảo bố nhận em làm mẹ nuôi."

Đầu tôi đầy vạch đen, người nhà họ Âm sao lại cứ thích kết nghĩa họ hàng như thế chứ?

"Tên cậu bé là gì?" Tôi gãi gãi cổ của sói con, nó ra vẻ rất hưởng thụ.

Cái đầu nhỏ đầy lông lá, ánh mắt trong suốt phát ra những tia sáng hung ác có thể giết người trong nháy mắt.

Không có biện pháp, sói con nhìn qua thật sự rất giống con chó.

"Hạ Tử Hằng, tháng trước mới tròn một tuổi."

"Xin chào, con quả thật không giống người thường nha." Tôi xoa vùng ngực lông lá của con sói nhỏ.

"Tất nhiên, con tôi chính là một thiên tài." Sói mẹ nhìn sói con, trong mắt tràn đầy yêu thương.

Mặc dù, chuyện này không có quan hệ gì với tôi, nhưng tôi vẫn vui vẻ với sói con thiên tài.

"Cô Âm, cô cùng Âm Tam Ách . . . Âm Hạng Thiên là chị em ruột sao?"

"Đừng gọi xa cách như vậy, gọi chị là được. Chị là chị của nó." Âm Sở Nguyệt cười híp mắt nói, bỗng nhiên, làm như chợt nhớ tới cái gì đó cô bèn "Ah" lên một tiếng: "Cao hứng quá, quên mất lão Tam."

"Anh ta thế nào?"

"Nó và Nhiễm Du trốn ở trong góc phòng thăm thi với nhau đấy."

"Nhiễm Du là ai?"

"Trời ạ!" Cô gái khẽ hô: "Sao cái gì em cũng không biết thế? Nhiễm Du là bạn gái trước của nó."

Tôi ngạc nhiên: "Cô dâu tối nay?"

"Dĩ nhiên, đừng nói nhiều như vậy, nhanh bắt lão Tam về."

"Chị hiểu lầm." Tôi bật cười, khoát tay: "Em không có lập trường cũng không có lý do để làm loại chuyện đó."

Âm Sở Nguyệt sững sờ, nhưng rất nhanh đã phản ứng kịp, nhanh tay gói kỹ sói con, đẩy tôi đi ra cửa; "Đừng sợ, chị và em cùng đi."

"Không phải em sợ." Tôi dở khóc dở cười giải thích, nhưng, cô ấy hoàn toàn không nghe, đầu tiên là đẩy tôi ra khỏi phòng, rồi sau đó, một tay ôm sói con, một tay dắt tôi đi về cuối hành lang.

Đi tới khúc quanh thì cô gái mới dừng bước lại, mở miệng nói với tôi bằng khẩu hình: "Đang ở phía sau, bắt quả tang kẻ trộm, tóm hai kẻ thông dâm."

~囧~ Chị xác định, chị là chị của hắn hay là chị của tôi?

Tôi còn có thời gian để ý mấy quan hệ rối rắm này sao, khúc quanh phía sau liền truyền đến tiếng khóc thút thít.

Mùi vị bát quái rất lớn nha!

Bất luận là có phải đến bắt gian hay không, tôi cũng bị gọi lên hứng thú rồi, cẩn thận thò người ra, lộ một đôi mắt to liếc về nơi phát ra âm thanh.

Phía sau khúc quanh này cũng có hai căn phòng, hành lang không dài không ngắn, cũng rất bí ẩn, giờ phút này, Âm Hạng Thiên và cô gái hạc trắng đang đứng trước cửa sổ cuối hành lang vừa khóc vừa kể lể, chính xác mà nói là Nhiễm Du đang khóc, Âm Hạng Thiên im lặng lắng nghe không lên tiếng, chỉ có điều, vì giọng nói của cô ta tương đối nhỏ, thật sự không nghe rõ cô ta đang nói cái gì, nhìn vẻ mặt giống như đang nói xin lỗi.

"Nha Đầu xấu xí, già bộ sói đuôi dài gì chứ." Âm Sở Nguyệt giận dữ nói thầm.

Tôi, đầu đầy vạch đen, thì ra người sói cũng sử dụng câu tục ngữ này không thỏa đáng.

"Nói không chừng cô ấy có nỗi khổ tâm." Tôi nhỏ giọng nói.

Âm Sở Nguyệt "hừ" nhẹ: "Cái gì mà khổ tâm, chị thấy cô ta chưa bao giờ yêu lão Tam."

Tôi cười, chỉ bằng dáng vẻ như muốn ăn đòn kia, thiếu chút nữa muốn đánh chết bộ mặt đó, tình yêu thật có chút tai họa.

Âm Sở Nguyệt thu hồi tầm mắt, nhìn tôi về không hiểu: "Sao em không có một chút tức giận vậy?"

Tôi thu hồi ánh mắt, nhìn cô buông tay, "Bởi vì chúng tôi căn bản không phải là người yêu của nhau."

"Nhưng rõ ràng bà nội nói em được lão Tam mang về nhà."

Tôi cười mà mồ hôi rớt "tí tách, tí tách": "Trong thời đại này, chị đã gặp qua cường bạo đoạt dân nữ chưa?"

Cô gái nửa tin nửa ngờ, cau mày: "Đừng nói với chị, là em bị bắt vào nhà họ Âm."

"Gần giống thế."

Cô gái kinh ngạc tròn mắt: "Sao em lại xui xẻo như vậy?"

Khóe miệng tôi giật giật, đem bốn chữ "cảm ơn ban tặng" nuốt vào trong bụng, trách móc cũng không cải biến được cục diện đã rất tệ, điểm này, vào ba năm trước tôi đã trải nghiệm qua.

Ánh mắt cô gái âm trầm, nắn lòng lắm bầm: "Vậy thì còn nhiệt tình bắt cái gì?"

"Nhìn một chút cũng không tồi, tôi còn chưa từng thấy qua cuộc sống "ngược luyến tình thâm" trong hiện thực đấy." Tôi vừa dứt lời, chợt thấy ánh mắt Âm Sở Nguyệt thay đổi, cùng lúc có một dự cảm chẳng lành - lạnh lẽo bò lên lưng của tôi.

"Nhìn rất buồn cười sao?" Thanh âm lạnh lùng gần trong gang tấc, vang lên sau lưng.

"Tôi tới già bộ đánh đám thôi, bây giờ đi liền." Tôi như rơi vào hố băng, co cứng chạy, chỉ tiếc đã bị người họ Âm túm ở cổ.

Hắn nói: "Quay lại tiếp tục xem, tôi không thu phí."

Tôi cứng ngắc quay đầu lại, nếu như có tiếng rắc rắc rắc vang lên vậy thì hợp với tình hình hơn.

"Tôi không phải cố ý." Đối mặt với người họ Âm nào đó liên tục cười lạnh, đáy lòng tôi lệ rơi thành sông, nhưng trên mặt vẫn phải cười lấy lòng, cho nên, cười cứng ngắc mới có thể được lý giải sao?

"Cô xác định không phải là cố ý sao?" Hắn cười như không cười, so với vẻ mặt sát khí còn uy hiếp hiệu quả hơn.

Tôi giờ lên một cái móng vuốt, trịnh trọng nói: "Tôi thề, không phải tôi cố ý!"

"Bụp" Móng vuốt bị đánh rơi, tôi cũng không chút tức giận, cảm tạ hắn nhân từ, cổ của tôi đã được tự do.

"Cô thề thì có thể tin sao?"

"Tôi thề, có thể tin!"

Âm lão Tam bị chọc tức điên lên, tôi cúi xuống như con lừa nói: "Ngài tiếp tục, tôi lập tức biến mất."

Âm Sở Nguyệt hai lần hại tôi, vỗ nhẹ sói con nhà mình, không nhẹ không nặng hừ một tiếng: "Em thật đúng là độ lượng."

"Cái này cùng độ lượng không liên quan." Tôi khoác cánh tay của cô ấy: "Chúng ta đi thôi, đừng quấy rầy người ta ngắm hoa dưới trăng."

"Không được." Cô ấy tránh xa móng vuốt của tôi, liếc nhìn em trai với vẻ đùa cợt: "Chị còn chưa có nhìn đủ đấy."

"Về nhà xem TV đi." Người họ Âm nào đó bực dọc "hừ" cô gái, lại nhanh tay nhanh mắt bắt được tôi đang chuẩn bị chuồn êm, vừa đi ra ngoài vừa nói thầm: "Buổi sáng không gọi tôi rời giường, còn uy hiếp tôi, hơn nữa chuyện vừa rồi, làm phiền người lớn!"

Tôi nghe mà run như cây sậy, trong đại não ít ỏi đang triển khai kế hoạch giằng co với hắn: "Tôi không đi, đánh chết cũng không đi."

Lông mày hắn nhăn nhúm thành đồng, cúi người vác tôi trên vai, nhất thời mất ổn định, tôi choáng đầu chuyển sang vỗ vào sau lưng của hắn, kêu hắn thả tôi xuống, thề nhưng hắn mắt điếc tai ngơ, chẳng thèm ngó tới công kích của tôi. Tôi không nói gì, người này rõ ràng là thiếu gia nhà giàu, nhưng mà một chút thể diện cũng không đề ý.

"Hạng Thiên!" Cô gái hạc trắng buồn bã kêu một tiếng.

Bước chân Âm Hạng Thiên dừng lại một chút, nhưng chỉ là dừng một chút, liền mắt điếc tai ngơ tiếp tục đi về phía trước.

Tôi cố sức điều chỉnh tầm mắt, bị bộ dáng thống khổ ràn rụa nước mắt của mỹ nữ làm sợ hết hồn. Trang điểm của cô ta đã bị trôi hết sạch, mascara thấm nước, giờ phút này giống y như "cô dâu cương thi".

“Âm Hạng Thiên, anh không quan tâm đến cô ấy sao?” Tôi nhỏ giọng hỏi.

"Quản tốt chính cô thôi." Hấn vỗ mông tôi một cái “bụp”: "Không được xoay tới xoay lui."

"Vai của anh đụng vào dạ dày tôi, có thể không xoay tới xoay lui sao?" Tôi 囧囧 gờ tay lên che mông, nhưng, động tác này thật sự có chút khó khăn: "Anh mau thả tôi xuống, tự tôi đi không được sao?"

"Không phải cô nói chết cũng không đi sao?"

"Những lời này là ngu ý, chỉ cần không chết là đi."

Hấn thấy buồn cười, đặt tôi xuống đất. Tôi vừa sửa sang lại quần áo, vừa nhìn xung quanh.

May mắn không có ai nhìn, nhìn bộ dáng bất lịch sự của chúng tôi chỉ có bạn gái trước của hấn và chị hấn.

Xe chạy ra khỏi bãi đậu xe, không gian nhỏ hẹp vừa yên tĩnh lại vừa đè nén, Âm Hạng Thiên nhìn chú Luru nói một câu tạm thời không trở về nhà, sau đó liếc nhìn ngoài cửa sổ không lên tiếng.

Tôi bất tri bất giác ý thức được, hấn mạnh mẽ dẫn tôi rời đi, cũng không phải muốn trừng phạt tôi, mà bởi vì là tâm phiền ý loạn, mượn cớ trốn đi.

Chú Luru là một người hay nói, mỗi ngày đưa đón tôi đều nói rất nhiều, nhưng, ông cũng rất biết nhìn mặt mà nói chuyện, cảm thấy không khí khác thường, liền im lặng không lên tiếng chạy nhanh lên đường chính.

Chiếc xe đi chẳng có mục đích, cứ lao về phía trước cho đến khi sắc trời tối mịt mới thôi.

"Tam Thiếu, không còn chuyện gì, tôi đi về trước đây." Xe lái vào biệt thự nhà họ Âm, chú Luru không thể không phá vỡ không khí yên tĩnh đè nén này.

Âm Hạng Thiên giống như nhà sư đang ngồi thiền, không thêm để ý, tôi đoán chừng, hấn căn bản không nghe được.

Tôi và chú Luru liếc mắt nhìn nhau, chú Luru im lặng xuống xe không lên tiếng.

"Tôi cũng đi, để anh yên lặng một chút." Tôi nhẹ giọng nói một tiếng, gờ tay mở cửa xe.

"Rốt cuộc là ai có lỗi?" Hấn lầm bầm độc thoại, nhưng lại ngăn cản động tác của tôi.

~~~ Hết chương 13 ~~~

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Giả Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Hấn có vẻ như muốn tỏ lộ tâm sự, vậy tôi phải trở thành người tốt thôi. Một lần cuối cùng, tôi bảo đảm đây là lần cuối cùng xen vào việc của người khác, hy vọng ông trời đừng trừng phạt tôi!

"Thật ra, cô ấy cũng có nỗi khổ tâm. Họ Nhiễm và họ Âm đã từng liên hôn, kết quả, một trận náo loạn đã tan rã trong không vui. Đến bây giờ, vẫn chưa có tung tích của chị Nhiễm Du, họ Nhiễm làm sao có thể để cho một đứa con gái khác của mình . . . ." Hấn chợt ngừng lại câu chuyện, quay đầu nhìn tôi đang lẳng lặng lắng nghe, lông mày nhíu lại ra vẻ không giải thích được: "Gặp quý, sao tôi lại nói cho cô nghe những chuyện này chứ?"

Tôi không nói gì, chỉ nhún nhún vai, dường như hấn chợt nhớ tới gì đó, ánh mắt chuyển một cái, khoe môi khơi lên một độ cong ngầm bi thương: "Suýt nữa thì quên, tôi còn chưa tính sổ với cô đấy."

Tôi bị vẻ đẹp trai và nụ cười đáng sợ làm cho giật mình, đẩy cửa xe ra, cất bước chạy như điên: "Bà nội, sói đến đây. Cứu mạng á!"

Mặc dù bước chân của tôi rất nhanh, đôi giày cao gót cản trở việc chạy cũng đã quăng đi, tuy nhiên loại hàng phía sau này không phải là người, cho nên, chỉ trong nháy mắt, tôi đã bị bắt lại.

"Anh có thể bay được sao?" Tôi khóc không ra nước mắt mà nói.

Hấn cười như không cười: "Cô muốn bay sao?"

Tôi rất có ý thức về mối nguy nên lác đác, nhưng từ chối không có hiệu quả. Hấn trừng thân xuống vác tôi đặt trên bả vai của mình, cái loại cảm giác chóng mặt quay cuồng lại tới. Ngay sau đó, bên tai vang lên tiếng gió rất khoa trương, thường chỉ nghe thấy trong các loại phim ảnh.

Đây không phải là bay, mà là bị hất kẹp vào người nhảy bật lên, nhưng tốc độ kinh người và khoảng cách nhảy xa cũng không có gì khác biệt so với bay là mấy.

Đêm đông, sân thượng của biệt thự, gió lạnh thấu xương — —

"Hắt xì ~" Âm thanh tiếng hắt hơi phá vỡ bầu trời đêm, tôi từ từ, chậm rãi, hoạt động tứ chi đã bị đông cứng, thật muốn nhắm mắt nhảy bừa xuống dưới, nhưng lan can chạm trở hoa văn của sân thượng còn cao hơn so với tôi, thật sự không thể nhảy.

Đúng vậy, mọi người đã đoán đúng, hàng này rất thiếu đạo đức, không chỉ có kéo tôi tới sân thượng nói hóng mát, còn đặt tôi lên lan can cách mặt đất hơn một thước. Mà hắt giống như người đang xem kịch vui, thản nhiên ngồi ở cái ghế đối diện tôi, thật muốn một cái tát có thể giết chết hắt!

"Lạnh không?" Ác bá dù bạn vẫn ung dung hỏi.

Nước mắt tôi ràn rụa, gật đầu, hàm răng run rẩy va vào nhau "lộc cộc, lộc cộc, lộc cộc".

"Còn muốn dọn nhà sao?"

Tôi không cam tâm tình nguyện, lắc đầu.

"Còn muốn uy hiếp tôi?"

Cũng giống như vừa rồi, tôi tâm cũng bất cam tình cũng bất nguyện, lắc đầu, trong nội tâm liều mạng nguyên rủa.

"Sau này, đúng giờ sẽ gọi tôi rời giường chứ?"

Nhắc bàn chân trái đã tê cứng chà xát lên chân phải cũng đã tê cứng như thế, không có nghĩa khí, gật đầu.

Hắt tựa như đùa cợt cũng tựa như hài lòng, khoe môi giật nhẹ: "Xuống đây đi."

Tôi có một đồng câu chữ mắng thô tục muốn xô ra, nhưng tôi không thể cũng không dám để chúng nó xông ra khỏi cổ họng, chỉ chực khóc lã chã, nhìn về phía ác bá nào đó đang ngồi bất động như núi: "Xuống thế nào?"

Hắt vẫn ung dung vuốt vuốt mái tóc bị gió thổi bay tán loạn, bước đi thong thả - thoải mái đến trước mặt tôi: "Nhảy xuống."

Thật sự là quá lạnh, tôi liền cắn chặt răng, nhắm mắt, nhảy xuống. Rồi sau đó, tôi khóc!

"Làm sao anh không đỡ tôi?" Tôi ngồi chồm hổm trên mặt đất, không kiếm được tức giận mà rống lên, nếu như bạn là một đứa trẻ nghịch ngợm, thích trong những ngày trời rất lạnh bò lên cao leo xuống thấp, nhất định có thể hiểu được cảm giác của tôi trong giờ phút này. Vì bị lạnh nên tốc độ tuần hoàn của máu còn chậm hơn so với sên bò, nếu trong lúc này mà nhảy lên, mọi người không khóc tôi sẽ hoan nghênh.

Hắt cười xấu xa: "Vì tôi ngồi nên mới quá, đứng lên đi lại một chút, chứ có nói sẽ đỡ cô đâu?"

Tôi không phản bác được, chỉ có thể dùng ánh mắt oán - độc ác lăng trì hắt. Hắt phì cười, đưa móng vuốt thon dài ra: "Đứng lên đi."

"Anh không cần phải giả nhân giả nghĩa." Tôi oán giận gạt móng vuốt sói ra, nhếch miệng quở trách, đứng lên.

Hắt cũng không để tâm, bủn rủn môi, xoay người, để lại cho tôi một bóng lưng đáng ghét. Tôi khập khiễng đi theo phía sau hắt, càng nhìn càng tức giận, cảm tình vì hắt mặc cho tôi chiếc áo len lông cừu bay mất, giờ tôi chỉ thấy chiếc áo khoác này chỉ có tác dụng mặc cho đẹp mắt chứ không chắn gió được, xem ra, chuyện bị cảm là không phải bàn rồi.

Kết quả, đúng như tôi dự đoán, đêm đó, tôi đã bị cảm, mặc dù không sốt cao, nhưng, sốt nhẹ cũng rất gầy vò, trong cổ họng tựa như có một ngọn lửa đang đốt, mơ mơ màng màng tìm nước uống, còn đánh thức dì Lưu giúp việc, chính là vợ của chú Lưu. Có lẽ vì không có con gái, nên đôi vợ chồng già này chăm sóc tôi rất đặc biệt.

Dì Lưu vừa thấy tôi phát sốt kiên quyết gọi điện thoại cho bác sĩ, nhà họ Âm giàu có nên đương nhiên phải có bác sĩ riêng rồi, mà tôi thì không muốn đánh thức mọi người, càng không muốn truyền dịch, vì vậy, cầm ly nước bỏ chạy, vừa leo lên lầu vừa nói: "Cháu không sao, dì mau đi ngủ đi."

Dì Lưu không biết nên khóc hay cười: "Cái ly còn trống không."

Tôi sừng sốt, cúi đầu ngó ngó ly nước, quả thật là trống không.

"Cháu lên lầu trước đi, để dì lấy giúp cháu." Dứt lời, dì Lưu liền đi rót nước.

Sau khi đợi tôi uống thuốc xong, dì vẫn chưa yên tâm, nhất định ở lại theo dõi.

Khuyên nhủ không có kết quả, tôi bất đắc dĩ lắc đầu, lấy ra một viên thuốc cảm: "Dì cũng uống một viên."

"Đi không bị cảm."

"Cháu sợ lây bệnh cho dì, cháu uống xong thì đi phải đi ngủ đấy." Dù là giường lớn, nhưng hai người cũng thấy chật chội.

"Cháu đúng là cô gái tốt, biết thương người." Dì Luru không uống thuốc cảm mà nằm xuống bên cạnh tôi.

Tôi không muốn ép dì, nhưng vì trên người dì lại phảng phất hương vị của người mẹ, nên trong giấc ngủ tôi đã ép sát vào.

Ngày hôm sau, tôi giống như một con mèo ôm cuộn người vào trong lòng dì Luru, trời mới tờ mờ sáng, đèn đầu giường vẫn còn sáng, không biết dì Luru đã tỉnh lại bao lâu rồi, lúc này đang tỉ mỉ giúp tôi thắt bím tóc, kiểu tóc điển hình của con gái.

"Chào buổi sáng, đi dậy sớm thế." Tôi cười híp mắt nói, thanh âm khàn khàn giống như bà già.

"Thành thói quen rồi." Dì bung ly nước sôi để nguội trên tủ đầu giường đưa cho tôi: "Thấm giọng trước đã rồi nói."

Tôi ngồi dậy, nhận lấy ly nước, uống "ừm ực, ừm ực" vài ngụm: "Cám ơn dì."

"Không cần khách sáo như vậy." Dì Luru bung ly không đi, cười híp mắt hỏi: "Nhớ nhà sao? Lúc ngủ mơ mơ màng màng kêu mẹ."

"Vâng." Tôi nở nụ cười bi thương lạnh lẽo, nếu tôi mà có nhà như trong mơ, tôi nhất định sẽ rất nhớ, nhưng tiếc là không có.

"Nhớ nhà thì về thăm một chút, kêu chú Luru đưa cháu về." Dì không rõ chân tướng nói.

Tôi theo thói quen gạt đầu, muốn rời giường, lại bị dì Luru ngăn cản, nhìn về mặt hiên từ cửa dì, lỗ mũi có chút chua xót, sợ bộ dáng của mình sẽ dọa đến dì, tôi lại nằm vào trong chăn.

Sau khi dì Luru rời đi, tôi lại mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, đang ngủ ngon, Âm Hạng Thiên không thèm gõ cửa đi thẳng tới giường.

"Tại sao không gọi tôi rời giường?" Hắn vô cùng tức giận chất vấn. Nếu như không phải vẫn mặc đồ ngủ trên người, trên cầm mộc lún phún đám râu màu xanh, thì biểu tình cáu kỉnh này giống như đức mỗi khi bị đánh thức.

Tôi mệt mỏi trừng mắt, chỉ chỉ hộp thuốc trên tủ đầu giường.

"Bị bệnh?" Hắn nghi ngờ quan sát về mặt của tôi, giống như tôi đang lừa gạt hắn.

"Anh làm hại." Tôi khàn giọng, trách mắng.

Về mặt hắn không chút hổ thẹn: "Cô cũng hại tôi đi làm trễ đấy."

Hai mắt tôi tròn to đầy khó hiểu: "Đã trễ sao còn không đi rửa mặt chứ? Tới giờ trách tôi thì thời gian có thể quay ngược lại sao?"

Hắn tức giận "hừ" một tiếng, vừa đi ra cửa vừa lầm bầm lầu bầu: "Dù sao cũng đã trễ, nghỉ phép luôn."

Tôi dờ khóc dờ cười, nghe bà nội Âm nói, hắn đang là Phó tổng trong công ty gia đình, thật khó có thể tưởng tượng được, loại người ngây thơ đến mức người thân đều phần nộ này, thì sao có thể lãnh đạo người khác làm việc chứ.

Lúc ăn sáng, bà nội Âm nghe nói tôi bị cảm, nói với về tự trách: "Đều tại bà, nên chọn cái áo choàng to hơn chút nữa."

Tôi ghé vào tai bà nội Âm, nhỏ giọng nói: "Đổi áo choàng cũng vô dụng."

Bà lão nghi ngờ nhìn tôi: "Vậy đổi cái gì sẽ hữu dụng?"

Tôi chỉ cười không nói, vừa ăn từng miếng cháo nhỏ, vừa xấu xa ngắm người họ Âm đối diện.

Hắn hung dữ trừng tôi một cái, nghênh đón đôi mắt lóe lên nhiều dấu hỏi nghi vấn của bà nội, tức giận nói: "Đồ thừa tôi!"

"Như vậy sao được? Anh là chủ nhân, tôi sao có thể giọng khách át giọng chủ chứ?" Tôi giả bộ, nói.

Bà nội Âm rất khôn khéo, có chút hiểu ra, âm thầm liếc tôi một cái, sắc mặt liền trầm xuống: "Lão Tam, cháu lại khi dễ Bách Khả rồi hả?"

"Cháu không thừa thời gian như vậy." Hắn không thừa nhận, còn trừng tôi cảnh cáo.

Tôi có mắt không trông, ra về mệt mỏi nói: "Bà nội và anh từ từ dùng bữa, Cháu trở về phòng, tránh lây bệnh cảm cho mọi người."

"Nghỉ ngơi thật tốt, hôm nay không cần đi học." Bà nội Âm nhẹ nhàng dặn dò, tôi "vâng" một tiếng, ngoan như mèo rời khỏi phòng ăn, vừa mới đi tới đầu cầu thang, liền nghe thấy giọng nói không vui của bà nội Âm: "Lão Tam, ăn cơm xong vào thư phòng chờ bà."

"Được, nhưng chờ cháu xử lý xong chút chuyện phiền toái trước đã." Người họ Âm vừa dứt lời, tôi chạy băng băng thật nhanh lên cầu thang.

Chương 15

Beta: quacauphale

Đang tính mở cửa phòng, sau lưng đột nhiên ập tới một con gió mạnh, cùng lúc, một móng vuốt thon dài chống “âm” vào thành cửa.

"Dám tố cáo, có phải tối hôm qua chưa đủ lạnh phải không?" Giọng nói buồn bực xen lẫn khí nóng phất qua vành tai tôi, tôi không cách nào điều khiển được tự động rung mình một cái.

"Anh đừng hiểu lầm? Cái gì tôi cũng không nói." Tôi làm ra vẻ vô tội và ngoan ngoãn.

"Không nói?" Hắn nhướn một bên lông mày lên, sóng mắt híp lại lạnh lẽo, nhìn giống y như con sói xám lớn ác độc.

Tôi run rẩy rất không có tiền đồ, đang suy nghĩ có muốn liều mạng kêu cứu hay không, thì phía sau cánh cửa vang lên âm thanh điện thoại đơn độc. Tôi thầm kêu may mắn, bà nội Âm có nói qua, cháu trai nhà bà ghét nhất chính là những người nghe được tiếng điện thoại vang lên lại cố ý không nhận.

Tiếng kêu bên trong không phải tiếng chuông điện thoại mà tiếng ông trời cứu người. Cảm tạ tính tình cổ quái của người nhà họ Âm cổ quái, cảm tạ chủ nhân, cảm tạ Phật Như Lai, cảm tạ CCTV. . . . .

(Con gái, thần kinh con có vấn đề sao? CCTV và điện thoại có quan hệ sao?)

Người họ Âm nhủ mày, có chút không cam lòng nhắc móng vuốt ra: "Đi nghe điện thoại trước đi."

"Ừ." Tôi ôm một lòng cảm ơn đi vào phòng, muốn đóng cửa lại ngay lập tức, nhưng, động tác của hắn quá nhanh, tôi còn chưa kịp sờ vào cánh cửa, hắn đã theo vào.

Tôi ngậm hung ác, mang oán hận nhìn hắn tổn hơi thừa lời, tôi hận người sói, tôi hận bọn hắn bẩm sinh đã có bản lĩnh phi thường, tôi hận tất cả tất cả!

Hắn vẫn ung dung tựa vào cạnh cửa, còn cười rất tàn bạo: "Nhìn tôi làm gì? Nhận điện thoại đi."

Tôi thu hồi ánh mắt oán hận, chịu đựng khổ sở thù sâu bước thong thả đến bên giường, lấy điện thoại di động, nhấn nút trả lời.

"Mẹ bị ngã bệnh, ở bệnh viện XXX, mau tới đây." Đầu bên kia vang lên không phải là tiếng ông trời, mà là một giọng nữ không lạnh nhạt cũng không khách sáo, lòng của tôi rớt xuống ngàn trượng, không thể nói cảm ơn được nữa.

"Tôi sẽ tới." Tôi cắn cắn môi dưới, nhỏ giọng nói: "Chỉ có điều, tôi không có nhiều tiền."

"Không có phải đi mượn!" Không một chút ngọt ngào, cứ chấm dứt như vậy, tiếng tút tút vang lên.

Không thể làm gì, cúp điện thoại, tôi quay đầu nhìn về phía người đàn ông đứng cạnh cửa, hắn cũng đang nhìn tôi, ánh mắt như có điều suy nghĩ.

Tôi không khỏi thở dài: "Chuyện của chúng ta về sau tính toán được không?"

"Được." Hắn thay đổi sự dầy dụa khó chịu thường ngày, quay người ra khỏi phòng.

Tôi lấy áo khoác ngoài trong ngăn kéo, cầm điện thoại, ví tiền, chìa khóa, nữ trang bỏ vào túi xách.

Lúc xuống lầu thì bà nội Âm đang ngồi trong phòng khách xem báo, thấy tôi ăn mặc chỉnh tề, không khỏi nghi ngờ nói: "Không phải đang bị bệnh sao? Sao không nghỉ ngơi cho khỏe?"

"Cháu không sao rồi." Tôi không dám nhiều lời, nặn ra một nụ cười khô khốc, cất bước ra khỏi cửa chính.

Gió lạnh thổi vào cổ áo, tôi kéo vạt áo, lấy điện thoại di động ra, vừa bấm số vừa hướng nhà để xe đi tới.

"Alo ~" Điện thoại lập tức nói thông.

"Cậu còn bao nhiêu tiền?" Tôi hỏi.

"Bên kia tìm cậu?"

"Ừ."

"Choáng nha, ma cà rồng chuyển thế sao?" Không cần nhìn, tôi cũng vậy có thể tưởng tượng ra biểu tình của Ninh Vũ, chắc chắn đang cắn răng nghiêng lợi, bởi vì, tiếng nghiêng răng của cậu đã truyền tới.

Tôi cười khò: "Đừng nói những câu vô dụng kia nữa, cậu có bao nhiêu tiền dư?"

"Để tôi kiểm tra một chút." Đầu bên kia yên tĩnh trong giây lát, Ninh Vũ quay lại trước điện thoại: "Chắc đủ rồi, cậu ở đâu? Tôi đưa qua cho cậu."

"Không cần, tôi đi tìm mấy chị bạn học, không cần." Không đợi cậu hỏi tới, tôi liền cắt điện thoại.

Ninh Vũ không phải là người không biết trong túi mình có bao nhiêu tiền, mà tôi chắc chắn rằng, vừa rồi không phải cậu kiểm tra xem mình có bao nhiêu tiền, mà là dò hỏi xem bạn bè có tiền không, như vậy cũng đều là mượn, cho dù quan hệ có thân thiết hơn đi chăng nữa, tôi cũng chưa đến nỗi để cậu vay tiền, sau đó sẽ cho tôi mượn lại.

"Đi nhanh như vậy làm gì? Vội vàng đi đâu thai chuyển thế à?" Giọng nói đáng ghét của người họ Âm từ sau lưng truyền đến.

Tôi thật sự không còn tâm tư ứng phó với hắn, chân vẫn bước không ngừng nói: "Đúng, tôi đi đâu thai chuyển thế."

Hắn đi tới, cười nhẹ nói: "Có muốn tôi tiễn cô một đoạn đường hay không?"

"Miễn, tôi muốn bình an đi đến Hoàng Tuyền, không muốn trên đường xảy ra tai nạn xe cộ."

"Miệng lưỡi bén nhọn." Hắn dùng cái bao tay gõ vào đầu của tôi, đúng là âm hồn bất tán đi theo một bên.

Tôi không còn tâm trí để ý đến hắn, im lặng không nói đi đến nhà để xe, trong tình huống bình thường, chú Lưu hoặc Tiểu Lý trực ở đây, nhưng vào lúc này lại không có một bóng người.

Bất đắc dĩ đi ra phòng bảo vệ, đang suy nghĩ muốn tìm Thiên Vũ và Thiên Hoa giúp một tay, lại thấy người họ Âm rồi rảnh tựa vào bên cạnh xe cười cười về đùa cợt: "Chú Lưu đưa Bạch Xảo Đình đi học rồi."

"Tiểu Lý đâu?" Tôi hỏi.

"Về nhà thăm người thân, đi từ ba ngày trước."

"Thiên Vũ Thiên Hoa cũng không ở nhà sao?"

"Thật là trùng hợp, bọn họ cũng không có ở đây."

Tôi giết giết khoe miệng, một giây kế tiếp liền nở nụ cười lấy lòng thay cho bộ mặt đang xụ một đồng: "Tôi bỗng nhiên cảm thấy, Hoàng Tuyền quá yên tĩnh chắc chắn cũng không tiện."

"Dắt tay không chịu đi, đánh mới quay ngược lại." Hắn không biết nên khóc hay cười liếc tôi một cái, ngồi lên chỗ tài xế.

Tôi lập tức hấp tấp leo lên xe, vô cùng cảm kích nhìn hắn nói cảm ơn.

"Không cần cảm ơn, trực tiếp đưa tiền là được."

Tôi lơ đãng cười: "Anh có tiền, cho anh tiền chẳng phải là vũ nhục anh sao."

Hắn không khởi động xe, lại đưa tay ra: "Tôi không ngại."

Nụ cười cứng đờ, tôi đau thương lạnh lẽo nói: "Đừng làm rộn, tôi có việc gấp."

Hắn thu tay lại, hai cánh tay ôm ngực, bên môi treo một nụ cười trên ghẹo chói mắt: "Gấp cỡ nào?"

"Rất gấp rất gấp."

Hắn làm ra vẻ suy tư, sau giây lát, nhìn khuôn mặt u sầu của tôi nói: "Tôi vẫn chưa hiểu vì sao cô lại rất gấp."

Lừa gạt bùng lên, lý trí tạm thời đẹp sang bên.

Liều mạng níu lấy vạt áo của hắn, hung dữ khề gào: "Chính là không đi sẽ chết! Đã hiểu chưa?"

Hắn chán ghét đẩy móng vuốt của tôi ra, cuối cùng cũng khởi động xe" "Địa chỉ."

Tôi nghĩ: "Trước tiên đến chỗ ở cũ của tôi."

"Cô xác định có thể mượn tiền của hai học sinh nghèo?"

Tôi ngơ ngẩn, làm sao hẳn biết tôi muốn vay tiền? Suy nghĩ một chút, tôi không ngừng vỗ đầu của mình, ngốc chết tôi thôi, bà nội đã sớm nói giác quan của người sói so với người bình thường bén nhạy hơn rất nhiều.

Nhất định hẳn đã nghe thấy tôi gọi điện thoại.

"Cô đã bị lòng tự ái mạnh mẽ của cô biến cô thành heo sao? Bà nội là một kho tiền, cô lại muốn mượn tiền của học sinh nghèo." Hẳn đùa cợt cười nhạo một tiếng, tiện tay ném qua một tấm thẻ ngân hàng.

Tôi nhìn tấm thẻ nhỏ, nói lầm bầm: "Đúng vậy a, tôi là heo, còn là một con heo khôn cùng, ăn nhờ ở đậu."

Người nghèo bị kích chính là nghèo, trong thời điểm này, tôi không thể không để xuống lòng tự ái rẻ mạt này, như vậy mới có thể sống được, dù sao, khi khát cũng không thể đổi thành tiền được!

Hắn nhướn mày trừng tôi, mặt tràn đầy ý lạnh: "Bách Khả, tôi cảnh cáo cô, đừng đứng trước mặt bà nội mà nói những lời này, cô có thể chửi mình, nhưng đừng tùy ý chà đạp tâm ý của bà."

Lần đầu tiên từ khi quen biết tới nay, tôi bị hắn quở trách, bất luận như thế nào, quả thật bà nội Âm đối xử với tôi rất tốt. Tôi ăn nhà người ta, ở nhà người ta, lại không chịu rộng mở rộng cánh cửa lòng tiếp nhận người ta, về tình về lý đều không thể chấp nhận.

Đang lúng túng không biết nói chút gì, hẳn thờ ơ mạnh nói thêm một câu: "Còn cả tôi nữa."

Hắn? Hẳn cái gì?

Tôi sững sờ, chợt nở nụ cười khúc khích: "Tôi chính là mượn can đảm của ông trời cũng không dám chà đạp lòng lang dạ sói."

"Bụp" Cái bao tay bằng da dê vốn dùng để đeo vào móng vuốt của sói liền dán lên gáy tôi.

"Có tin tôi ném cô ra ngoài hay không?" Hẳn buồn bực hỏi.

"Tôi sai rồi, tôi xin lỗi, tôi sẽ sám hối!" Tôi lập tức nói, sự ác độc của hẳn đã đạt tới trình độ mà những người bình thường không thể theo kịp, có thể đem tôi đóng băng trên lan can sân thượng, làm sao lại không thể ném tôi xuống xe?

Chỉ có điều, hẳn mặc dù rất thất đức, thì cũng là người có tiền thất đức, nhờ phúc của hẳn, tôi không cần chạy ngược chạy xuôi, trực tiếp có thể đi đến thẳng bệnh viện rồi.

Xe đã tới bệnh viện, hẳn đọc đoán chuyên quyền nói: "Tôi chỉ chờ mười phút, quá hạn sẽ không đợi."

Tôi lập tức đẩy cửa xuống xe, chạy nhanh vào trong bệnh viện. Chỉ mong tôi có thể dùng mười phút để giải quyết con ma cà rồng phiền toái kia.

"Ừm ~" Vì đi quá nhanh, đến khúc quanh hành lang, tôi đụng vào một người đàn ông.

"Xin lỗi." Tôi xoa lỗ mũi ê ẩm cúi đầu nói xin lỗi.

"Không có việc gì." Giọng nói quen thuộc dịu dàng làm tôi đột nhiên ngẩn ra ở. Kinh ngạc ngược mắt, người đàn ông vốn nên ở nước ngoài thật sự đứng ở nơi đó. Nơi chân mày khóe mắt tràn ngập nụ cười.

"Không biết tôi sao?" Hình Du Bản giơ tay lên muốn nheo lỗ mũi của tôi, tôi như bị bóng lui ra sau hai bước. Hẳn có chút không tự nhiên thu tay lại, nói ra câu nói đạo đầu kinh điển của những người đã từng là tình nhân khi gặp nhau: "Cuộc sống có tốt không?"

Có lẽ là do virus cảm quá quá, khiến cổ họng vốn khô khốc của tôi như bị chẹn bông gòn, chỉ có thể lấy phương thức gật đầu đáp lại qua loa.

"Du Bản, anh quên lấy chìa khóa." Đúng lúc này, Bá Ngưng cầm một chùm chìa khóa đi tới.

Ngược lại với Hình Du Bản, mặt mày của cô ta tràn đầy lửa giận, ánh mắt nhìn tôi một chút cũng không giống nhìn em gái mà ngược lại giống như nhìn thấy kẻ thù giết cha, hận không thể lập tức chính tay đâm tôi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Già Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Beta: quacauphale

Hình Du Bản không cầm lại chìa khóa, chỉ nói mình ra đón taxi về, khi đi ngang qua tôi thì dường như anh ta hơi dừng lại, thế nhưng giây phút dừng lại vô cùng ngắn ngủi, nếu như không phải do quen biết đã lâu, tôi chắc chắn không thể phát hiện được.

Ngoài việc quen biết anh ta đã lâu ra thì tôi còn quen vợ của anh ta, Bá Ngưng vốn rất kích động, vì vẫn luôn xem tôi là một cái gai trong mắt, cái kim đâm trong thịt, khi Hình Du Bản vừa rời khỏi, cô ta đã đánh tôi một bạt tai.

"Cô nhớ kỹ cho tôi, anh ta là anh rể cô! Mãi mãi là như thế!"

"Tôi biết rõ thân phận của anh ta, cũng hiểu rõ lập trường của mình, nhưng, chị cũng đừng quên, vì sao anh ta lại trở thành anh rể tôi." Dứt lời, bàn tay tôi cũng dùng sức y như thế trả lại cho cô ta một bạt tai.

Mặc dù quan hệ của chúng tôi là chị em, cũng không thường xuyên động tay động chân với nhau, trong tình huống bình thường, tôi đều xem cô ta như kẻ điên, đây là lần đầu tiên tôi động thủ đánh cô ta, Bá Ngưng vuốt gò má ngây ngẩn cả người.

Mặc dù tôi không bị tổn hại gì, nhưng tôi cảm thấy mình chịu cái tát này rất oan uổng. Hình Du Bản đáng chết, vừa trở lại đã hại tôi, rõ ràng là muốn đi, rõ ràng đã đi từ lâu rồi, dùng lại để làm gì?

"Nói cho mẹ biết tôi đã tới." Tôi lấy trong túi xách ra một vạn đồng quảng cho cô ta, rồi bước nhanh như chạy.

Tôi không sợ cô ta, nhưng tôi sợ phiền toái, một khi cô ta tỉnh hồn lại thể nào cũng ằm ỉ lên. Chạy ra khỏi khu nội trú mới cảm thấy mặt mình đau rát, bản thân Bá Ngưng là một huấn luyện viên thể dục, sức lực bàn tay cũng không nhỏ, một tát này rơi xuống, nhất định sẽ để lại dấu tay. Vì phòng ngừa Âm Tam nhi chọc ghẹo, tôi đi mua khẩu trang đeo lên. Nhưng dù vậy, vẫn là không tránh được cặp mắt của con sói kia.

"Đưa tiền còn bị đánh, cô là Trư Bát Giới chuyển thế sao?" Hần dí đầu tôi, quở trách.

Tôi vốn đang tức giận, bị hần dí một cái, trùng hần khó chịu. Thật ra thì, tôi không muốn cản hần, nhưng đợi khi tôi phản ứng kịp thì hần nhìn cổ tay với vẻ không thể tin được, trên cổ tay có dấu răng nanh nhạt, tôi lấy nhân cách của mình ra thề, thật rất nông, nhưng điều này cũng không làm chậm trễ sự nổi giận của hần.

"Xuống xe!" Giọng nói của hần rất đê nén làm tôi sợ run lên, tôi không dám ở lại, lập tức nhảy ngay xuống xe.

"Ầm" một tiếng, xe chạy đi để lại một đám bụi mờ, một chiếc lá khô không biết từ chỗ nào bay tới rất đúng lúc, rơi xuống chân tôi.

Tôi vẫn chưa tỉnh hồn, vuốt vuốt ngực, cảm thấy mình thật may mắn. Nhưng chiếc xe chạy đi không bao xa bỗng đột nhiên quay trở lại. Tôi muốn chạy trốn, nhưng mà quý tha mà bắt, nên tôi đã quên!

Cửa xe mở rộng ra, Âm Tam nhi vẻ mặt lo lắng đi xuống, nắm tôi như nắm con gà con hướng bệnh viện đi tới.

"Anh muốn làm gì?" Tôi run run rẩy rẩy hỏi.

"Đi tìm người khốn kiếp hại tôi bị giận chó đánh mèo!" Đúng với tác phong của Âm Tam nhi.

"Đừng đi, anh sẽ hại chết tôi." Tôi vội vàng kêu la.

Hần hít một hơi thật sâu, giống như muốn đè nén lửa giận, nhưng đáng tiếc là không thành công. Ngay lập tức, bao tay của hần một lần nữa đập lên đầu tôi.

"Cô sợ đến vậy sao?" Giọng điệu của hần hơi có chút hận vì rèn sắt không thành thép, nhưng mà hần hiểu lầm.

Tôi vội vàng giải thích: "Tôi không phải sợ chị ta, mà chỉ sợ mang đến phiền toái cho anh, khiến tôi cũng phiền toái theo."

Hần sững sờ: "Cái gì mà tôi gây phiền toái cho cô?"

Tôi chỉ vào cái người đang mặc bộ quần áo có giá trị không rẻ đó: "Anh xem bộ quần áo anh đang mặc đó, cái đó đã nói rõ với mọi người rằng: tôi rất có tiền, mau tới giết tôi đi. Người phụ nữ trong bệnh viện kia là một người thấy tiền liền sáng mắt, nếu như chị ta biết tôi có một người bạn giàu có, nhất định sẽ vơ vét tôi, dồn tôi vào chỗ chết. Một khi đục khoét tôi không thành thì sẽ tìm đến anh. Đây không phải là làm phiền anh và tôi cũng bị phiền toái theo sao?"

Hần nhú mày lại, nói với vẻ không kiên nhẫn: "Nếu sợ phiền toái như vậy thì đừng đến."

"Không đến không được, cô ta luôn luôn ở bệnh viện, thay vì đem tiền cho bệnh viện, không bằng đưa cho chị ta, ít nhất, chị ta sẽ yên tĩnh mấy ngày, trong thời gian ngắn sẽ không "phát ốm"."

Hần cười cười: "Tôi hiểu, chỉ cần dính dáng tới tiền, thì cái đầu của cô xoay chuyển nhanh hơn so với bất cứ ai khác."

Tôi ngượng ngùng vò đầu: "Con nhà nghèo sớm phải lo việc nhà mà, anh chưa từng nghèo, không hiểu được đâu."

Nụ cười của hắn hơi thu lại, như có điều suy nghĩ nói: "Bà nội nói không sai, cô quả thật rất giống Cô bé lọ lem."

Người có tiền cũng không phải đều ngốc, huống chi nhà họ Âm là người có tiền, cứ xem như không ai nói cho tôi biết, tôi cũng cảm thấy, lai lịch của mình đã bị điều tra. Cho nên, nghe hắn đánh giá như vậy, tôi cũng không kinh ngạc. Nhưng tôi cũng không phải là Cô bé lọ lem, mặc dù có điểm giống nhau là mẹ đẻ cũng mất sớm, cha tái giá, lấy mẹ kế, mang tôi người chị, nhưng tôi lại không có xe ngựa bí đỏ, không có con chuột thay tuần mã, càng không có hoàng tử mang giày thủy tinh cho tôi.

Mà trong thực tế người mẹ kế kia so với người mẹ kế trong chuyện cổ tích thâm trầm hơn nhiều, sau khi cha tôi qua đời bà ta nuôi tôi lớn, không để cho tôi nhụt đậu, còn mong muốn tôi được gả cho gia đình không tôi, đến lúc đó sẽ đưa cho bà ta một số tiền lớn để trả công ơn nuôi dưỡng. Nhưng, tôi không như mong muốn của bà ta, mà chỉ kết giao với Hình Du Bân có gia thế rất bình thường, sau lại còn bị người chị 'lũng đoạn thị trường' cướp đi. Từ đó về sau, chị ta oán hận tôi, thường lợi dụng tôi, tới bệnh viện "thăm bệnh" là thù đoạn chị ta thường dùng nhất.

Âm Hạng Thiên lại dùng đôi bao tay màu đen gõ nhẹ lên đầu của tôi: "Cho cô một lời khuyên, có vài người không nên nuông chiều."

"Ví dụ như loại người giống anh." Tôi nửa đùa nửa thật, nhưng ngay sau đó bị một cái liếc mắt sắc như dao.

Mặc dù quen biết không lâu, nhưng có thể thấy người đàn ông này cũng không phải là Đại Gian Đại Ác, hắn chỉ vì được cưng chiều mà sinh hư thôi, vô cùng bá đạo, coi mình là nhất. Nghĩ như vậy, trong lòng tôi xoay chuyển, làm ra vẻ điềm đạm đáng yêu: "Tôi thăm như vậy, về sau anh đừng có khi dễ tôi nữa."

Đuôi mày hắn nhíu lên, khóe môi giương lên: "Tôi khi dễ cô sao?"

"Không có sao?"

"Không có!"

". . . . ." Được rồi, tôi không nên mong đợi một người lòng lang dạ sói có lòng thông cảm.

Cuối cùng, Âm Hạng Thiên không có tìm cái người hồ đồ hại hắn bị giận chó đánh mèo tính sổ nữa, nhưng hắn cũng không về nhà, mà lái xe lung tung chẳng có mục đích, tôi hỏi hắn có phải rất rảnh rỗi hay không, hắn dùng một cái liếc mắt trả lời tôi.

"Có muốn thử nghiệm trượt trên không một chút hay không?" Hắn rảnh rang hỏi.

Tôi vội vàng lắc đầu: "Một chút cũng không muốn."

"Không muốn cũng phải muốn!"

". . . . ." Cái người như anh là sao? Nếu không để ý đến thái độ của tôi, hơi những lời dư thừa đó làm gì?

Khoảng nửa giờ sau, một người đàn ông phong thái hiện ngang kéo một người phụ nữ đang đá đấm lung tung lên cáp treo. Không cần hỏi, tôi và Âm Tam nhi đã thu hút sự chú ý của mọi người. Thật ra thì, tôi cũng không muốn làm đề tài cho người khác bàn tán, ví dụ như, anh xem người phụ nữ kia hình như bị điên. . . . . Nhưng vấn đề là, tôi sợ độ cao. Nếu như độ cao khoảng ba tầng lầu, tôi còn có thể chịu được, nhưng mà cái cáp treo kia, vận hành nó lên tới núi cao cũng không chỉ có ba năm tầng.

"Tôi hận anh, nếu như có một kỳ hạn để hận, tôi hi vọng là một vạn năm!" Sắc mặt tôi trắng bệch, núp trong góc cáp treo, lăm lăm như người mắc bệnh thần kinh.

Hắn tựa vào cửa sổ, im lặng không nói, ánh mắt chăm chú nhìn vào một chỗ, giống như đang có điều suy nghĩ cũng giống như đang nhìn phong cảnh phía ngoài, nhưng ánh mắt của tôi tinh tường như đuốc, hơi chút suy nghĩ liền có sự suy đoán, hắn đang nghĩ tới bạn gái trước.

Tôi muốn khiêu khích hắn vài câu, nhưng, lại sợ chọc hắn nóng giận, khiến mình xui xẻo, cho nên, tôi tinh táo nuốt lại những lời có thể đã kích hắn. Làm người khác oán giận, mặc dù như vậy, tôi vẫn không tránh được vận rủi.

Sau khi hắn ngơ ngẩn đứng dựa vào cửa sổ hồi lâu, thái độ xấu xa lại tái phát: "Cô ngồi ở đó không thấy gì hết, sang đây nhìn đi, bên ngoài rất đẹp."

Tôi sống chết lắc đầu.

Hắn quay đầu lại nhìn tôi, trông mắt đen híp lại, nhưng không cách nào che dấu sự gian tà trong đáy mắt: "Đừng để tôi ép cô qua đây."

Tôi vẫn liều mạng lắc đầu, thân thể giống như mọc rễ trên ghế, hứng thú biến thái xấu xa của hắn không được thỏa mãn, cúi người tới bắt tôi, đúng lúc này, ngoài cửa sổ đột ngột bay tới một viên đạn.

Không biết có phải vì sợ độ cao làm tôi có giác quan khác thường hay không, vận tốc viên đạn bay rất nhanh nhưng ở trong mắt tôi lại chậm rất chậm, tôi tận mắt thấy đầu đạn nho nhỏ kia lướt qua mái tóc của hắn, rồi sau đó, găm vào ghế cáp treo.

Tôi sửng sốt một lúc lâu, sau đó ý thức mới quay trở lại, hắn xấu xa, tôi không thỏa hiệp, dính chung vào một chỗ, đã cứu cái mạng nhỏ của hắn!

Chương 17

Beta: quacauphale

Ngắn ngủi chỉ có hơn mười ngày, đã bị tập kích ba lượt, là do hận ý của đối phương quá sâu, hay do họ Âm làm người quá thất bại?

Hay cả hai?

Đáp án dĩ nhiên là không biết, tôi chỉ biết, sắc mặt của Âm Hạng Thiên tối tăm đáng sợ, áp suất thấp theo chúng tôi suốt đoạn đường. Bà nội Âm gấp bọn tôi tay trong tay cùng về, nhưng lại trầm mặc ngộ nhận chúng tôi đang cãi nhau.

Tôi vội vàng khoát tay: "Không có, chúng cháu rất tốt."

"Tốt mà bộ dạng như muốn giết người thế?" Âm bà nội không tin.

Tôi không dám đường đột nói ra chuyện trên cáp treo, chỉ có thể nhìn Âm Hạng Thiên.

Người đàn ông âm u suốt trên đường đi sau nghiêng răng nói: "Cháu không giết người."

Mặc dù biết hẳn không phải nhằm vào tôi, nhưng tôi vẫn cảm thấy rợn cả tóc gáy. Ánh mắt của hắn giống như đang nói..., hắn chỉ muốn đem cái cái người bắn lên sau lưng chặt làm trăm mảnh mà thôi.

Bà nội Âm cũng không phải là một bà lão bình thường, hơn nữa bà cũng hiểu rất rõ tính khí tính bướng bỉnh cháu trai, lập tức nhìn thấu, đây không phải là những tranh cãi ồn ào bình thường mà phía sau còn có ẩn tình. Nên kêu tôi đi nghỉ ngơi, rồi gọi cháu trai vào thư phòng.

Sự tình phát sinh ngày hôm sau, trong nhà có thêm hai khuôn mặt mới. Trong đó một vị còn trẻ tuổi có điểm giống Brad Pitt, không tính là nghiêm túc, nhưng cười cũng không thể gọi là đáng yêu. Bà nội nói, hắn là cháu đích tôn của nhà họ Âm, cũng chính là anh cả của Âm Tam nhi, tên là Âm Hạng Dương.

Nói thật, Hạng Dương một chút cũng không giống dê, cái loại cảm giác không giận này ngược lại giống như vua sói hơn.

Một vị họ Âm khác là cháu trai thứ hai của nhà họ Âm, so sánh với lão đại và lão tam, thì dung mạo của Âm Hạng Kinh là xuất chúng nhất.

Ngũ quan xinh xắn không thể bắt bẻ, giờ tay nhắc chân có vẻ rất thanh lịch khiêm tốn. Loại nam nhân này nếu chỉ mặc quần jean áo thun thì cũng không che giấu được ánh hào quang bẩm sinh của một hoàng tử.

Nghe di Lư nói, trong ba anh em nhà họ Âm, người hiền hoà dễ thân nhất chính là Âm Hạng Kinh, nhưng, di Lư lại không nói cho tôi biết, hiền hoà dễ thân gì đó là khi đối đãi với người khác, chứ khi đối đãi với anh em mình, lại là một diện mạo khác.

Thời buổi bây giờ trời sanh phúc hắc, ác độc nắm quyền, quyền quý sang trọng cái gì cũng đều là mây trời.

Phát hiện những điều này là bởi vì tôi khi tôi đi ngang qua thư phòng thì cửa phòng khép, nhưng lại nghe được một đoạn đối thoại như sau:

Âm lão Nhị nhìn lão Tam nói: "Có lời đồn đãi, giết chết cậu rồi có thể được lĩnh 20 triệu tiền thưởng."

Âm Tam nhi hừ nói: "Tôi mà chỉ trị giá hai ngàn vạn thôi sao?"

Âm Nhị nhi nói: "Tôi cũng đã cho rằng bọn họ rất đàn, nếu như đổi thành tôi là người thuê, nhiều nhất chỉ ra giá hai ngàn."

Âm Tam nhi cả giận nói: "Anh cứ ra ngoài cho tôi, đừng ở chỗ này chướng mắt."

"Cậu nói chuyện với anh hai mình như thế sao?" Lão Đại thấp giọng khiển trách lão Tam

Âm Tam nhi cãi lại: "Anh có thấy cái người kia ra vẻ đức hạnh đứng xem kịch vui không, vậy mà xứng làm anh sao?"

Âm Nhị nhi cười khê: "Tôi đối với bộ dạng đức hạnh này của mình rất hài lòng, ít nhất tôi không vì một người phụ nữ mà bị người ta đuổi theo để bắn lên."

Bên trong phòng đột nhiên yên tĩnh, ngữ điệu của Âm Tam nhi rõ ràng trầm thấp hơn rất nhiều: "Anh có ý tứ gì?"

Âm Nhị nhi nói: "Tự mình thử nghiệm, chỉ có điều, cậu bị tình yêu làm cho tâm trí u mê, đoán chừng ý kiến của chúng ta cậu cũng không coi ra cái gì."

Âm Tam nhi giận: "Anh có nói hay không?"

Âm Nhị nhi vẫn dương dương tự đắc như cũ: "Không nói."

Sau đó trong phòng không còn tiếng nói chuyện, chỉ có tiếng va chạm lách cạ lách cách vang lên, sau đó, có người kêu rên, đoán chừng là đã bị đánh, sau đó nữa, bàn ghế đổ xuống đất, tiếng ly tách vỡ vụn. Trải qua N thời gian, thế giới khôi phục lại về yên tĩnh.

Tôi đặc biệt muốn biết kết quả chiến đấu của họ, bất giác vô thức tiếp cận càng gần, nên nhớ rằng cửa phòng chỉ khép hờ, tôi không giữ thăng bằng tốt, trọng tâm không yên liền bổ nhào vào phòng.

Chỉ thấy thư phòng ngổn ngang hỗn độn, ghế đổ, ly bể, quần áo rơi tăn mác đầy đất.

Một con sói trắng uy phong lẫm liệt đang giẫm một sói trắng khác ở dưới chân. Đại thiếu gia họ Âm về mặt không thể làm gì đứng ở bên cửa sổ.

Tôi trong tư thế chống vó lên trời không hề làm lão đại không vui, hần ngoắc tôi nói: "Tối thật đúng lúc, giúp một tay dọn dẹp đi."

"Vâng." Tôi đáp một tiếng thật thấp, vừa dọn dẹp cái ly nát bét, vừa nhìn trộm hai con sói trắng vẫn đang giằng co. Có lẽ do tôi che dấu không kỹ, con sói nào đó bị giẫm dưới chân đôi mắt xanh lè nhìn chằm chằm, hừ nhẹ về uy hiếp, mặc dù hai con sói đều là màu trắng, nhưng tôi vẫn nhận ra, người thua là Âm Tam nhi.

Tôi đột ngột thu hồi ánh mắt, vừa dọn dẹp tàn cuộc, vừa buồn cười. Ai bảo anh thất đức, ai bảo anh kiêu ngạo, bị trừng phạt đi!

"Hạng Kinh, đừng so đo với lão Tam." Lão Đại lên tiếng khuyên giải.

Tôi không muốn chọc Âm Tam nhi, nhưng vì tâm trạng không chịu nổi khi xem trò vui, vì vậy, lại liếc trộm qua, chỉ thấy, móng vuốt của Âm Nhị nhi để ở cổ Âm Tam nhi thoáng một cái, lúc này mới thân nhiên lui ra.

Âm Tam nhi khôi phục tự do, đứng dậy muốn phản công, nhưng lão đại nhanh tay lẹ mắt, lập tức cản lại, Âm Nhị nhi không coi ai ra gì rời khỏi thư phòng, bước chân được xem là thanh nhả, về mặt được xem là thân nhiên.

"Biết rõ so với hần ai cũng thua còn chọc hần, cậu không đánh thì ai sẽ đánh với cậu?" Lão đại bắt đầu đi lắc đầu, cũng ra khỏi thư phòng.

"Hừ ~" Mặc dù đã biến thành sói, nhưng Âm Tam nhi lại phát ra một tiếng hừ cực kỳ nhân tính hóa.

Sau khi hừ một tiếng, hần cũng đi. Tôi rút cuộc có thể bật cười vô cùng sung sướng. Ác bá cũng có khắc tinh, thế giới thật tốt đẹp a.

"Cười đã chưa?" Tôi đang có vẻ rất hả hê, thì giọng nói của Âm Tam nhi từ sau lưng truyền đến.

Tôi bỗng chốc nổi lên từng tảng da gà, hệ thống ngôn ngữ tạm thời bị tê liệt, trong đáy lòng lệ rơi thành sông.

Lại nói, hàng này tốc độ mặc quần áo cũng quá nhanh đi?

"Hỏi cô sao không trả lời, cảm?"

"Không buồn cười, một chút cũng không buồn cười." Hệ thống giọng nói khôi phục lại, tôi lắp bắp chối bỏ, lắc đầu lia lịa như lắc trống.

"Vậy sao cô lại cười vui vẻ như vậy?"

"Không có a, anh nhìn lầm rồi." Tôi nói với vẻ vô cùng thành khẩn.

Hần trừng tôi cảnh cáo, tiện tay đưa cho tôi một lọ thuốc mỡ màu trắng, Dường như lão Thái Gia phân công tôi giúp hần bôi thuốc, tôi tiến tới trước bàn đọc sách, lúc này mới phát hiện ra, trên cổ của hần có mấy vết máu, không nặng cũng không nhẹ, nhưng lại có thể khiến người ta nhìn rất rõ ràng, theo tôi suy nghĩ, Âm Nhị nhi là cố ý, mục đích chính là cảnh cáo Âm Tam nhi, phải kính trọng bề trên.

Tôi lấy thuốc mỡ, bôi lên vết thương của hần, có lẽ đầu ngón tay của tôi tương đối lạnh, đụng vào làn da ấm áp của hần thì theo bản năng hần co rúm người lại, rồi sau đó nhìn chằm chằm tôi: "Cô cầm tinh con rắn hay sao? Móng vuốt lại lạnh như vậy."

Tôi bĩu môi: "Thứ nhất, tôi cầm tinh con thỏ, thứ hai, rắn không có móng vuốt."

Hần cười xấu xa: "Nhưng cô có là được."

Tôi liếc hần một cái, nú da trên cổ hần, dùng sức捏 một cái. Hần rên lên một tiếng, nắm tay tôi nói: "Vẫn còn thích chịu lạnh?"

Tôi giống như con mèo bị thuần phục, dưới cường quyền tạm thời cúi đầu, tôi cũng không tin tôi mãi mãi nghèo túng như vậy, chờ tôi phát đạt, tôi cũng tìm người tập kích anh, trước tiên đánh cho anh gần chết, rồi sau đó chôn sống anh!

Tôi si ngốc mong chờ một ngày kia, đáng tiếc, trông đi mong lại cũng thành vô ích, Nhiệm Du còn chưa cưới được chồng là Lạc Quân Dật mà ngược lại còn đem số phận của tôi giao cho tên Âm Tam nhi này.

Sau khi Âm Tam nhi bị tập kích, Đệ Lục Thiên, Lạc Quân Dật mất tích, mặc dù ở bữa tiệc đính hôn chỉ vội vã thoáng nhìn, nhưng tôi vẫn nhớ, đáng về đó cũng đường đường là một người đàn ông. Hắn mất tích hơn một tháng, đợi đến khi mọi người tìm được hắn thì hắn đang cách thành phố K cả ngàn dặm. Thương thế đã tốt lên được bảy tám phần, tay chân cũng cử động được một chút, nhưng cả người gầy khô tựa như Xác Ướp.

Theo lời Thiên Hoa, nhà họ Lạc, họ Âm và họ Nhiệm là thị tộc người sói, nhân khẩu nhà họ Nhiệm nhiều, thế lực bình thường. Nhưng họ Lạc và họ Âm lại có thực lực tương đương. Lạc thiếu và Âm Tam nhi lại là tình địch, người nhà họ Lạc gặp chuyện không may, mũi dùi đương nhiên chỉ hướng về nhà họ Âm. Nhưng sau khi Lạc thiếu được cứu, Âm Hạng Thiên còn đường hoàng đi đến thăm người ta.

Lần này, Bạch Xảo Đình tương đối lo lắng, cô thấy Âm Hạng Thiên vẫn chưa trở về, bà nội Âm cũng chẳng có động tác gì, lo lắng nói: "Mặc dù Tam Thiếu làm như vậy là không sai, nhưng có thể quá nguy hiểm hay không?"

Thật ra thì, Bạch Xảo Đình là cô gái chất phác ngây thơ như Lan như Huệ, cô có lo ngại như vậy cũng hoàn toàn là do quan tâm mọi chuyện sẽ bị loạn.

Nghe cô nói., Bà nội Âm chẳng nói đúng sai chỉ cười: "Bách Khả, cháu thấy thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Giả Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Tôi đang ăn ô mai, chợt bị điểm đến tên, có chút sững sờ, suy nghĩ một chút mới nói: "Sẽ không có chuyện gì đâu, tất cả mọi người đều rất sĩ diện, huống chi Âm Hạng Thiên đã đi ba vòng Quý Môn quan, Lạc Quân Dật cũng chỉ là bị đói bụng vài ngày, nếu chuyện này thật sự có liên quan đến nhà họ Âm, cũng chỉ là một trường phạt nhỏ mà thôi."

Đang trong lúc nói chuyện, thì cái vị đi thăm bệnh nhân kia trở lại, vừa đúng lúc nghe thấy tôi giải thích, không khỏi chăm chọc nói: "Không nghĩ tới cây đu đủ cũng có lúc thông suốt."

Trải qua mấy ngày chung đụng, tôi đã học được mặc kệ rồi. Hắn thích nói cái gì thì nói, tôi coi như không nghe thấy.

Nhưng, cháu trai nào đó không chịu nổi bộ dáng phớt lờ của tôi, giật lấy đĩa trái cây, vênh mặt hất hàm sai khiến tôi đi làm bữa ăn tối cho hắn.

Công việc này đích thực là trong phạm vi của tôi, nhưng, thành thật mà nói tôi đầy một bụng bức tức, mỗi tháng hắn phát tiền lương, thì có thể nhiệt tình sai bảo tôi. Ngay cả khi nửa đêm về nhà, cũng phải kêu tôi tỉnh dậy làm đồ ăn cho hắn, nếu người nào đó mà giúp tôi một tay, hắn liền phá hỏng để 'chỉnh' tôi. Vì thế lâu ngày, mọi người cũng không dám hỗ trợ nữa. Đối với lần này, dưới cái nhìn của bà nội Âm, thì hai đứa chỉ là đang đùa giỡn, chỉ cần không ai thiệt thòi lớn cũng không cần phải tham dự.

"Anh muốn ăn cái gì?" Tôi sẽ không giống lúc mới tới ngây ngốc tự hành động, rồi sau đó bị hắn chọn đông chọn tây.

"Tùy."

"Anh nói đó nha, tôi làm xong anh cũng đừng kén chọn."

"Dù sao chọn thì cũng khó ăn như thế."

Tôi im lặng liếc mắt, xoay người vào phòng bếp, đang lột xác tôm, thì bạch Xảo Đình đi vào. Tôi lập tức bảo vệ cái mâm: "Chị Bạch, chị đừng hại tôi."

"Được, không hại cô." Cô ta cười nhạt, kéo ống tay áo xuống: "Cô làm cho hắn cái gì?"

"Bột Bật trân, đáng lẽ cô không nên tới đây?"

Cô ta lắc đầu: "Tôi muốn tâm sự với cô."

"Được." Trong miệng tôi đồng ý, nhưng mà trong nội tâm lại có chút lăm bằm: từ sau khi vào đây ở đến nay, cô ta lúc nào cũng có tư thái lãnh đạm như nước, không thân cận cũng không xa lánh. Nhưng với chuyện của Âm Tam nhi thì lại rất nhiệt tình.

Cho dù tôi có đàn độn như trứng gà thì cũng nhìn ra, cô ta thích tên ác bá đó. Cô ta và tôi nói chuyện phiếm chứ tâm sự cái gì?

"Bách Khả, cô có muốn ra nước ngoài du học không?" Lời nói địa dằng kéo suy nghĩ của tôi quay lại. Tôi cảm thấy cần thiết giải thích với cô ta một chuyện, vì vậy, tạm thời buông công việc trên tay xuống, thẳng thắn nói: "Chị Bạch, chúng ta cứ nói thẳng ra."

Cô ta nghiêng đầu nhìn tôi, trong con ngươi xẹt qua một tia hứng thú: "Được, cô muốn nói gì?"

"Tôi muốn nói, cô không phải cần phải lo lắng tôi sẽ làm trở ngại việc của cô. Cô cũng thấy đấy, tôi và Âm Hạng Thiên, một thuộc về giai cấp tư bản, còn một thuộc về giai cấp vô sản, về cơ bản chính là đối lập. Hắn thấy tôi rất gai mắt, ngược lại tôi cũng thấy hắn rất gai mắt."

"Bách Khả, cô thật đáng yêu." Cô ta im lặng nở nụ cười, biết cô ta đã ba tháng, từ đầu đến cuối nụ cười của cô đều xa cách giống nhau, nhưng, giờ phút này nụ cười thật sự phát ra từ đáy lòng.

"Chị Bạch, chị làm sao vậy?" Tôi nghi ngờ nhìn cô ta, cảm thấy cô ta có cái gì đó bất thường.

Cô ta hơi lắc đầu: "Không có gì, chỉ cảm thấy cô thẳng thắn đáng yêu. Nói thật, từ ngày đầu tiên cô tới nhà họ Âm, tôi thật sự chẳng vui về gì, không sợ cô chê cười, chứ lúc ấy tôi lại có cảm giác như bị thất sủng. Nhưng sau đó, tôi lại phát hiện thấy, bà nội đối xử với tôi và cô như nhau, cho nên, tôi không hề căm thù cô. Tôi chính là loại người có tính cách này, trước khi nhìn rõ một người sẽ không đường đột tiếp cận người ta."

Nghe cô ta nói thật, có vẻ mọi việc đều đã được giải quyết tốt đẹp, tôi tiếp tục lột vỏ tôm, tùy tiện nói: "Vậy cô hỏi tôi muốn đi du học hay không là có ý gì?"

"Tôi muốn đi du học, nếu như cô cũng muốn đi, chúng ta có thể làm bạn."

Tôi hơi ngạc nhiên, không thể nào nghe lọt tai những lời nói như vậy nên bật thốt lên: "Không phải cô muốn câu rùa vàng sao?"

Cô ta không hề tức giận, chỉ cười khỏ nói: "Nói thật, tôi muốn chứ. Nhưng kể từ sau khi gặp cô, tôi liền không có ý nghĩ này nữa."

"Tại sao?"

"Không rõ lắm, có lẽ là bị lấy từ cô thôi. Cô ở đây là vì phải trả khoản nợ khi nhận sự giúp đỡ của bà nội, lại vì trả nợ mà bị Tam Thiếu sai bảo, nhưng cô lại sống rất thản nhiên."

Tôi nửa tin nửa ngờ nhìn cô ta, có chút không tin tưởng, cô ta là vì lý do không giải thích được này mà buông tha cho Âm Tam nhi. Bà nội có nói, Bạch Xảo Đình ở nhà họ Âm đã gần một năm, khi Âm Tam nhi và Nhiễm Du còn yêu nhau, cô ta cũng không buông tha, sao bây giờ lại nửa đường bỏ cuộc là sao?

Cô gái thấy ánh mắt có vẻ nghi ngờ của tôi, cười cười giải thích: "Tôi quyết định ra nước ngoài, lý do chính là Tam Thiếu vẫn còn nhớ Nhiễm Du. Tôi cứ nghĩ rằng sau khi bọn họ chia tay, tôi sẽ có cơ hội, nhưng, bây giờ nhìn lại thì không phải như thế, gần đây tôi suy nghĩ rất nhiều chuyện, chợt cảm thấy mình rất ngu ngốc, bà nội cung cấp cho tôi cơ hội học hành tốt như vậy, sao tôi lại không biết lo cho chính mình chứ?"

"Nói như vậy, cô đã nghĩ thông?"

"Cứ coi như thế đi."

"Nhưng, không phải cô rất thích hắn sao?"

"Chỉ là thích, không phải yêu, hơn nữa, hắn đối với tôi không có cảm tình tốt. Tôi tới đây lâu như vậy, làm rất nhiều chuyện, nhưng, hắn vẫn không thay đổi cái nhìn, tôi không muốn lãng phí tuổi thanh xuân của mình nữa."

Nghe câu nói này, tôi thấy vui cho cô ta. Cô ta là người rất ưu tú, kín kẽ, thâm trầm, thông minh, chủ yếu là, cô ta rất xinh đẹp, một cô gái có nhiều ưu điểm như thế nên tìm một người biết quý trọng cô, chứ không phải là cái con sói bá đạo Âm Tam nhi đó.

"Cô tính đi du học ở đâu?"

"Nước Pháp, tôi học thiết kế, Paris là lựa chọn đầu tiên."

"Tôi cũng muốn học thiết kế." Tôi bóp bóp cổ tay, nói tiếp: "Nhưng mẹ tôi không đồng ý."

"Cô mới hai mươi hai tuổi, hiện tại đổi sang học thiết kế vẫn còn kịp. Nếu như cô muốn đi, chúng ta cùng đi tìm bà nội nói chuyện, bà nhất định sẽ đồng ý."

"Đề tôi suy nghĩ đã." Nửa chừng chuyện ngành nhất định rất nguy hiểm, nếu như tôi có thể học tốt, không nói làm gì, nếu học không ra cái gì, tôi chỉ có hai kết quả, thứ nhất, trả nợ tới khi chết, thứ hai, không trả nợ tiền tài, thì cũng phải nợ nhân tình cả đời. Cả hai kết quả đều rất thảm!

Do dự mấy ngày, tôi quyết định đánh cược một lần, cuộc sống vốn chính là ván bài, gan lớn chết no, gan nhỏ chết đói.

Bà nội nghe nói tôi cũng muốn đi, có chút u oán nói: "Thật vất vả mới dụ được các cháu tới đây, các cháu đều đi hết, không phải chỉ còn lại mỗi mình bà lão này thôi sao?"

Ông nội Âm đã qua đời được ba năm, cha mẹ của Âm Tam nhi lại ở nước ngoài, bà lão sợ cô độc cũng là chuyện đương nhiên. Mặc dù thời gian chung sống không lâu, nhưng bà đối xử với tôi rất thật lòng. Thấy bộ dáng này của bà nội, tôi có chút không đành lòng.

"Tam Thiếu vẫn ở đây, Hạng Kinh và lão Đại thỉnh thoảng cũng tới, sao lại chỉ có một mình?" Bạch Xảo Đình cười híp mắt nói.

"Cháu đều nói là thỉnh thoảng, hai tiểu tử kia so với con quay còn vội hơn, đức hạnh của lão Tam thế nào, các cháu còn không biết sao?"

Lúc này, chủ nhân chính của buổi đàm luận ung dung đi vào phòng ăn, cười hỏi bà nội: "Cháu đức hạnh cái gì?"

"Ăn sáng đi." Bà nội lườm hắt một cái, một tay kéo tôi, một tay kéo Bạch Xảo Đình nói: "Nếu các cháu thật sự muốn đi, bà nội sẽ sắp xếp. Chỉ có điều, khi nào nghĩ trở về với bà."

"Bà yên tâm, chúng cháu nhất định sẽ trở về." Bạch Xảo Đình khéo léo nói.

Âm Tam nhi nhũu mày, ánh mắt đảo vòng vòng quanh ba người chúng tôi: "Hai người muốn đi đâu?"

"Paris, em sắp tốt nghiệp, muốn đi đào tạo chuyên sâu, Bách Khả cũng muốn học thiết kế, vừa lúc làm bạn." Bạch Xảo Đình trả lời rõ ràng.

Âm Tam nhi buông chén cà phê xuống "cạch" một cái: "Không được, phải ở lại một, bắt kẻ là ai."

Tôi và Bạch Xảo Đình liếc mắt nhìn nhau, không hẹn mà cùng nhìn về phía lão phu nhân làm chủ.

"Mắc mớ gì tới cháu? Cháu gái là của bà!" Tuy không đành lòng, nhưng bà nội cũng dốc sức giúp đỡ.

Tôi và Bạch Xảo Đình cảm động, nếu như gặp phải Âm Tam nhi là một tai nạn, thì khi gặp được bà nội Âm lại xem như là đáng Cứu Thế trong tai nạn này.

~~~ Hết chương 18 ~~~

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Giả Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19

"Cô biết tiếng Pháp sao? Ngay cả ăn cơm cũng không biết gọi, qua bên đó cho đói chết cô!"

"Cái cô vẽ đó là tranh sao? Dán trên cửa để xua đuổi quỷ thì phù hợp hơn!"

"Cô ta kêu cô đi cô phải đi sao? Cô ta kêu cô đi chết, thì cô cũng sẽ đi chết sao?"

"Vong ân phụ nghĩa, bà nội đối với cô tốt như vậy, cô nói đi là đi, hãy sờ vào tim của mình đi, hỏi nó xem nó đập vì ai?"

Kể từ sau bữa ăn sáng hôm đó, tôi liên tục bị những lời nói chanh chua này châm chọc, nếu có trái tim bằng sắt, thì bây giờ cũng sẽ vỡ thành mảnh vụn rồi. Nhưng người nói lời này ngay cả một chút đau lòng cũng không có, còn nói liên tục không nghỉ, cuối cùng, tôi không biết hắt nể tôi vì muốn tôi ở lại với bà nội, hay chỉ vì muốn nể tôi mà thôi.

Hôm nay là chủ nhật, bà nội và Bạch Xảo Đình đi dạo phố rồi, bởi vì tôi phải giúp Ninh Vũ phiên dịch một số bài học còn khó khăn ở trong nhà. Sau đó, Âm Tam nhi tựa như âm hồn sau lưng không thể bỏ rơi, luôn luôn ở bên tai tôi tụng niệm, dung mạo này, giống y như Đường Tăng. Chỉ có khác biệt là, cái tên Đường Tăng này rất bạo lực, không thể chống đối, càng không thể chỉ cần một cái vòng Kim cô chụp vào mà có thể ngắt được.

Tôi đeo tai nghe lên, hắt lại kéo xuống, tôi mở âm thanh, thì hắt lại rút nguồn điện ra, cuối cùng, tôi mượn cớ vào phòng rửa tay len lén lấy hai viên bông gòn nhét trong lỗ tai, nhưng, không đến mười phút đã bị hắt phát hiện ra. Sau đó là, càng tụng niệm nghiêm trọng hơn

"Anh có cảm giác miệng khô hay không?" Tôi bắt lặc hỏi.

Hắt vỗ vỗ vào miệng: "Có chút, lấy cho tôi chén nước."

Nhìn xuống kích động muốn một tát giết chết hắt, tôi cắn răng nghiêng lợi nói: "Nói ít đi mấy câu sẽ không bị khô miệng."

Tròng mắt đen của hắt hí hí, cười xấu xa: "Cô nói đúng, tôi đi thu băng, để cho cô nghe."

Tôi chống đỡ hết nỗi ngã xuống đất, ông trời a, ông phật Thiên Lô xuống đánh Cái tên đàn ông bên cạnh này thành mảnh vụn đi!

Nhưng sự thật đã chứng minh, ông trời thật không có mắt, hắt không có bị Thiên Lô đánh, thật đúng là đem những câu tụng niệm chửi tai kia thu âm lại rồi, sau đó ngồi ở bên cạnh tôi, nhìn tôi chăm chăm, cái vòng tuần hoàn này cứ vô hạn như vậy, thật là xấu xa ấu trĩ không có giới hạn mà!

Đầu tôi to như cái đầu, có mấy hàng chữ ngăn ngùn mà phiên dịch hết hơn hai mươi phút, nếu như hôm nay không làm xong những chuyện này, bài kiểm tra Ninh Vũ sẽ không có. Đến lúc đó, hẳn lại được thể theo sau tôi rề rà. Ai nói cho tôi đây biết tôi phải làm sao?

"Tôi có thể cho cái băng ghi âm này dừng một lát sao?" Tôi khóc không ra nước mắt.

"Làm gì?" Hấn còn dám hỏi.

"Tôi có chuyện muốn nói." Tôi cả gan tắt âm thanh, nói: "Sao anh không đi khuyên chị Bạch? Mà chỉ biết hành hạ mình tôi?"

"Cô ấy thông minh, khuyên cũng vô nghĩa."

Tôi giận: "Vậy anh cho rằng tôi thiếu thông minh à?"

"Không thiếu sao?"

"Không thiếu!"

"Cũng không nhiều."

"Đi ra ngoài! Tôi không muốn nhìn thấy cái mặt vô si của anh nữa!"

Hấn mất diếc tai nghe, cái mông dường như đã dính chặt vào ghế. Tôi đánh không lại hấn, xê dịch không được hấn, vì vậy, tôi chỉ còn biết ở trong hoàn cảnh thống khổ này mà phiên dịch những tư liệu kia. Khi giải quyết xong những tư liệu đó, tôi thiếu chút nữa cứng bái chính mình, tôi quả thật vô cùng lợi hại! Tôi quá bội phục chính mình, tôi quá.

"Dừng!" Tôi mới cảm thán được một nửa, lại phát hiện, đầu ngón tay Âm Tam nhi đã nhấn vào phím backspace!

Hấn cười xấu xa: "Dừng thì dừng, cô kêu thảm thiết như vậy làm gì?"

Tôi muốn cứu lại, nhưng, hấn đã đóng laptop lại, rồi né đông tránh tây, tôi nhảy giống viên đậu nảy cả nửa ngày vẫn không với tới hấn được.

Đang trong lúc om sòm không ngớt, cửa thư phòng bị đẩy ra, Âm Nhị nhi sang trọng chói lòa xuất hiện!

"Hạng Kinh, giúp tôi một chút: "Tôi thỉnh cầu viện trợ từ bên ngoài.

Âm Nhị nhi rành rang đứng ở bên cửa, nhìn tôi chỉ cười không nói, cũng không có ý chìa tay giúp đỡ, tôi lập tức tỉnh ngộ, thay đổi: "Anh Hai, giúp em một chút."

"Lôi kéo cũng vô dụng, từ trước đến giờ việc không liên quan đến mình hấn không hề quan tâm." Âm Tam nhi đã kích tôi.

"Chưa chắc." Âm Nhị nhi cười híp mắt chụp bả vai của tôi: "Nói cho anh Hai biết chuyện gì xảy ra?"

"Em phiên dịch cả một buổi chiều đều ở trong đây." Tôi chỉ vào laptop yêu quý của tôi.

"A, Anh vẫn hay tiếng Nhật?"

"Anh vẫn."

"Không có việc gì, không sao, anh giúp em phiên dịch lại lần nữa." Âm Nhị nhi cầm xấp tư liệu trên bàn kia xem một chút: "Khoảng một giờ có thể hoàn thành."

"Ít xen vào việc của người khác đi!" Âm Tam nhi không vui nói.

"Tôi thích." Âm Nhị nhi tựa hồ rất thích chính em trai mình, cầm tài liệu lên liền rời khỏi thư phòng.

Tôi rất cảm kích, rất kích động, sau đó, làm một chuyện rất ngốc— tôi nhìn Âm Tam nhi làm mặt quỷ ra vẻ đắc ý.

Hấn cười buồn bực: "Nếu anh ta giúp cô phiên dịch, vậy những thứ trong này sẽ không cần dùng."

Dứt lời, laptop yêu quý của tôi giống như lá bài xì phé bay ra ngoài cửa sổ, bộp một tiếng, laptop tan nát dưới đất, lòng của tôi còn tan nát nghiêm trọng hơn so với laptop.

"Âm Tam nhi, tôi với anh không đội trời chung!" Tôi tức giận giờ quả đấm lên, đánh vào mặt của hấn.

Hấn điều luyện tránh thoát, kèm cổ tay của tôi nói: "Tiết kiệm chút hơi sức đi."

Sự tức giận sẽ nhân thêm sức mạnh, câu nói này một chút cũng không sai, trong lúc tranh cãi ồn ào, cổ của hấn lộ ra ngoài, tôi tự nhiên sẽ không bỏ qua cho cơ hội tốt này, bèn nhào vào cắn với ý đồ không xé được ít thịt nào của hấn tuyệt đối sẽ không nhả ra, cho đến khi mùi tanh ngọt đánh úp tới, tôi mới

thời. Nhưng, Âm Tam nhi là một người không chịu thiệt thòi, cho nên, khi rời khỏi thư phòng, trên cổ tay trái của tôi có thêm một cái "Đồng hồ đeo tay".

Cứ gay gắt, quyết liệt như vậy hơn hai tháng, thủ tục ra nước ngoài rốt cuộc tôi cũng làm đầy đủ hết rồi. Phải làm phiền bà nội, bằng không loại người không có trình độ học vấn, ngoại ngữ học chưa qua hai tháng như tôi đây làm sao qua cửa được. Chúng tôi sao mà may mắn thế, lại gặp được một bà lão tốt như vậy. Rõ ràng không có liên hệ máu mủ, nhưng mà lại giống như bà nội ruột che chở cho chúng tôi.

Trước thời gian lên máy bay, trừ thành viên nhà họ Âm, thì đến tiễn tôi chỉ có hai bạn học cùng lớp và học trưởng Ninh Vũ.

Ninh Vũ lưu luyến chia tay tôi: "Cậu đi rồi, tôi đi chỗ nào tìm nơi kiếm cơm hả?"

Tôi đem hộp thịt kho làm sẵn trước khi ra cửa nhét vào trong tay hán: "Ăn tiết kiệm một chút, khi nhớ tôi thì dùng cây tăm ghim một miếng cho vào trong miệng để nhớ lại mùi vị của tôi."

Ninh Vũ bật cười, dùng sức ôm lấy tôi: "Không được quên tôi."

"Ừ." Tôi là người không thích khóc, mặc dù hốc mắt đỏ lên, lỗ mũi chua xót, nhưng nước mắt cũng không rơi xuống.

"Không cho chiếm tiện nghi của cháu gái ta." Bà nội nửa đùa nửa thật tách tôi và học trưởng ra.

"Trước khi Ngài xuất hiện, cô ấy vẫn do tôi độc chiếm." Ninh Vũ cười giòn.

"Bây giờ đã thay đổi rồi, đứng qua một bên." Bà nội sờ sờ tóc của tôi, lại dặn dò một lần nữa: "Không cho ở bên kia quen bạn trai, cháu và Xảo Đình theo dõi lẫn nhau!"

Tôi và Bạch Xảo Đình trịnh trọng gật đầu, rồi sau đó vẫy tay từ biệt mọi người, cái người đàn ông ồn ào hơn hai tháng kia đã giận dữ ở nhà rồi, hán nói, hán sẽ không tới, quả nhiên nói được là làm được.

Ngồi lên máy bay, trong tay của tôi đang cầm một quyển sách du lịch tiếng Pháp, nhưng một câu cũng đọc không vào.

Bạch Xảo Đình khều khều tôi đang như đi vào cõi thần tiên, cười nói: "Tôi hôm qua, Tam Thiếu trách mắng tôi một trận."

Tôi cười khổ: "Chị còn đỡ, hán quở trách tôi hơn hai tháng, giống y như Đường Tăng niệm kinh."

Xảo Đình bí hiểm nhếch môi, chua chát nói: "Xem đi, đây chính là sai lệch."

Tôi thấy buồn cười: "Sao nghe giọng điệu của chị có vẻ như rất không công bằng vậy?"

Cô ta nhìn thẳng vào mắt tôi cười một tiếng, rồi thở dài nói: "Tôi có chút hối hận vì đã đưa cô đi, nói không chừng, tôi vắng mặt, cô có thể lấy được. Chuyển đi lần này, sợ là sẽ phá hủy một đoạn nhân duyên tốt đẹp."

Nhớ tới vẻ mặt chủ nô của Âm Tam Nhi, tôi không khỏi rung mình một cái: "Chị Bạch, tôi kinh hãi như vậy mà chị còn cười giòn được sao?"

Bạch Xảo Đình chẳng ừ chẳng hừ cười cười, lẩm bẩm nói: "Thấy phản ứng của Tam Thiếu, tôi càng cảm thấy buồn tha hán là sáng suốt, cho dù, không có Nhiệm Du, hán cũng không lựa chọn tôi."

Tôi cũng không phải là cô gái ngây thơ mới biết yêu, hiển nhiên hiểu được ẩn ý của cô ta. Nhưng, tôi sẽ không nói cho Xảo Đình, sợ dĩ Âm Tam nhi giữ tôi lại là vì tôi "Thiếu thông minh"! Như vậy quá mất mặt, tôi nói không được.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Giả Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20

Beta: quacauphale

Paris, thành phố nổi danh là hiện đại và lãng mạn. Nhưng với tôi mà nói, lại hoàn toàn không là gì cả.

Mặc dù trước khi đến đã chuẩn bị tâm lý, nhưng sau khi đến Paris, những tâm lý đã chuẩn bị kia lại có vẻ nhỏ bé đến thế, Âm Tam nhi nói không sai, Xảo Đình không có ở đây, thì ngay cả phần thức ăn nhanh tôi cũng không gọi được.

Đoán chừng có thể do áp lực quá lớn gây ra, ở Paris được bốn tháng, tôi sụt mất 6 kg, đồng thời cơ thể cũng suy sụp. Viêm dạ dày cấp tính chuyển thành loét dạ dày, ổ loét lan rộng với tốc độ đáng sợ, bác sĩ cảnh báo tôi, nếu cứ tiếp tục như vậy nữa, thì không bao lâu tôi sẽ chuyển thành thủng dạ dày.

Xảo Đình vừa lo lắng lại vừa tự trách, gần như là cả ngày lẫn đêm cực nhọc chăm sóc tôi, lòng tôi tràn đầy áy náy, tôi cứ nghĩ rằng mình luôn kiên cường như tảng đá, nhưng không nghĩ tới tảng đá lại yếu ớt đến vậy.

Đêm nay, bệnh viêm dạ dày của tôi lại tái phát, Xảo Đình theo tôi đến bệnh viện, vừa vào viện đã liên tục kiểm tra, bác sĩ muốn tôi ở lại bệnh viện để theo dõi, Xảo Đình bận trước bận sau, đến tối đã mệt mỏi không chịu nổi, tôi kêu cô trở về nhà trọ nghỉ ngơi, nhưng cô ấy không chịu, nhất định ở lại bên giường để chăm sóc tôi, khi tôi bớt đau một chút thì đi tìm khắp nơi một quán đồ ăn Trung Quốc để mua súp nhưng không có, tôi muốn cô ấy về nhà nấu súp, nhân tiện ngủ một giấc thật ngon, lúc này Xảo Đình mới chịu dọn dẹp đồ đạc, chuẩn bị về nhà.

"Chị Bạch, cảm ơn chị." Viên mắt của tôi hồng hồng, nói.

Cô ấy cười cười về không để ý: "Đều là người một nhà, khách khí như vậy làm gì?"

Có lẽ do tôi đối nhân xử thế rất thành công, hoặc có lẽ do tình trạng thân thể đang ở nơi đất khách quê người nên đã kéo gần tâm lòng và khoảng cách giữa chúng tôi.

Kể từ khi đến Paris, quan hệ của chúng tôi càng trở nên thân thiết hơn. Đối xử với nhau cũng thật tình hơn, cô ấy còn giống một người chị của tôi hơn so với Bá Ngưng.

Sau khi Xảo Đình rời đi, tôi không thấy buồn ngủ, cứ nhìn chăm chăm nóc nhà ngăn người si ngốc như vậy, giờ phút này, sự cô đơn tựa như chất độc lan tỏa khắp mọi góc ngách trong cơ thể tôi, từng chút từng chút gặm nhấm các tuyến thần kinh của tôi.

Không biết si ngốc bao lâu, một trận tiếng kêu ong ong ong kéo suy nghĩ của tôi trở về. Đưa tay lấy điện thoại di động ra, thì nhìn thấy trên màn hình hiện lên chữ "Âm Tam nhi".

Đây là lần đầu tiên sau khi tôi đến Paris nhận được điện thoại hân gọi tới, từ đáy lòng không khỏi lướt qua một chút cảm giác thân thiết, nhưng điện thoại vừa thông, tôi liền thân thiết không nổi nữa rồi.

"Lương tâm của cô bị chó ăn hết rồi à? Lâu như vậy mà không thèm gọi điện thoại về?" Giọng nói quen thuộc, thái độ vô sỉ quen thuộc, giống như một chậu nước lạnh đập tắt chút cảm động nơi đáy lòng tôi.

Tôi dờ khóc dờ cười nói: "Tôi gần như mỗi tuần đều gọi điện thoại cho bà nội, là anh giận hờn không chịu quan tâm tới tôi, thế nào? Hết giận rồi hả?"

"Tôi sao phải tức giận?" Hắn nói không được tự nhiên.

Tôi bĩu môi: "Anh không tức giận, chỉ là công việc quá bận rộn, không có thời gian để ý đến tôi và Xảo Đình."

"Xú Nha Đầu!" Hắn cười mắng, "Xảo Đình đâu?"

"Về nhà. . . ." Tôi bỗng nhiên dừng lại, âm thầm lè lưỡi, rồi mới nói tiếp: "Đi ra ngoài mua đồ rồi."

Bởi vì sợ bà nội lo lắng, tôi vẫn luôn tốt khoe xấu che, nghĩ đến chuyện này thì tạm dừng lại, nhưng câu nói ngăn ngui lại đụng vào tuyến thần kinh nhạy cảm của chú sói kia, hần nửa tin nửa ngờ "ừ" một tiếng, lại quở trách mấy câu rồi cúp điện thoại. Nói thật, đã lâu rồi không cãi vã với hắn, tôi thật đúng là có chút không muốn kết thúc cuộc điện thoại gọi tới xua đuổi cô đơn này. Nhưng mà hắn còn lâu mới bận tâm đến tâm trạng của người khác.

Đến buổi trưa, khi Xảo Đình đến nhìn thấy tôi thì nói có chút áy náy: "Bách Khả, tôi muốn nói cho cô biết một việc."

Tôi đang ăn bát súp cô ấy nấu để chữa cái dạ dày khốn khổ của mình, nên có chút không tập trung nói: "Chuyện gì?"

"Tối hôm qua, Tam Thiếu gọi điện thoại cho tôi, tôi không cẩn thận, đã nói lộ ra chuyện cô bị nằm viện."

Tôi sửng sốt, Xảo Đình tuyệt đối không phải là người hay sơ suất, tôi không tin cô vì không cẩn thận mà nói lộ ra.

Cô dường như nhìn thấu suy nghĩ của tôi, bèn thề thốt: "Tôi không nói dối cô. Cô cũng biết đó, Tam Thiếu khó đối phó như thế nào rồi, tôi vừa nói nói đã lộ tẩy rồi."

Nói thế nào đi chăng nữa thì cũng quen biết nhau hơn nửa năm, tôi đều có sự hiểu biết tương đối về cô ấy và Âm Tam nhi, xem ra cô ấy có vẻ không nói dối, tôi chỉ không hiểu lý do, tại sao Âm Tam nhi lại thăm vấn cô ấy, chẳng lẽ cuộc điện thoại tối hôm qua đã khiến hắn sinh nghi rồi sao?

Tôi không khỏi sửng sốt một lát: "Không có chuyện gì, lộ tẩy thì lộ tẩy, hắn sẽ không để cho bà nội lo lắng theo."

Xảo Đình ngưng ngưng cười: "Hắn không nói cho bà nội, nhưng theo tôi đoán chừng hắn sẽ không ngồi yên mà không để ý tới."

Tôi lơ đãng nói: "Cô nghĩ quá nhiều, hắn không thời gian mà quan tâm đến chúng ta."

Cô ấy lo lắng, nhíu hàng lông mày đen nhánh: "Tôi không nghĩ vậy."

Tôi bật cười: "Cô bị hắn dọa sợ? Chẳng lẽ, hắn còn có thể tới đây tìm chúng ta tính sổ sao?"

Xảo Đình không nói thêm câu nào, dọn dẹp xong hộp đựng thức ăn liền đi học, ngược lại cái miệng quạ đen của tôi đây lại nói một câu biến thành lời tiên tri rồi!

Vào lúc chạng vạng tối hai ngày sau, Âm Tam nhi và Thiên Hoa lại đột ngột xuất hiện. Nhìn thấy tôi đang nằm trên giường bệnh không chịu nổi một kích thì họ Âm lập tức bổ sung thêm một kích nữa: "Đã sớm bảo cô không nên đi, lại còn không chịu nghe, không nói đáng đời cô thì thật có lỗi với cô."

Tôi nên tức giận, nên mắng hấn, nhưng tôi lại có cảm giác như nhìn thấy người thân, nước mắt dâng tràn rồi cứ như vậy khóc òa lên.

"Tôi từ xa xôi chạy tới đây không phải xem cô khóc." Hấn tức giận.

Tôi lau nước mắt, kéo tay Xảo Đình nói: "Tôi đã nói không có ác ma ở bên người sẽ dễ dàng mắc bệnh, cô còn chưa tin, nếu như hấn đã ở đây, mà ốm cũng sẽ bị hù dọa chạy mất."

Xảo Đình và Thiên Hoa thấy buồn cười, họ Âm như ong mầy rậm lên, nắm tôi tựa như nắm gà con, nói: "Nếu cần tôi như vậy, vậy cô nên trở về nước thôi."

Tôi như bị sét đánh, một lúc lâu mới gắng gượng nở ra một nụ cười: "Anh đang nói đùa sao?"

Hấn chẳng thèm liếc mắt nhìn tôi một cái, ngược lại dặn dò Thiên Hoa: "Đặt ba vé máy bay về nước."

Thiên Hoa có chút chần chờ: "Như vậy được chứ?"

Âm Tam nhi nhẹ nói: "Hử?" Một tiếng, Thiên Hoa lập tức móc điện thoại di động, sử dụng ngôn ngữ thuần túy Paris đặt vé máy bay.

Tôi bị Thiên Hoa làm cho kinh hãi rồi, ánh mắt ngây ngốc giăng co trên sườn mặt của hấn, thật lâu không cách nào hoàn hồn được.

"Đừng nhìn nữa." Âm Tam nhi hung ác đánh vào gáy tôi một cái, "Cô bây giờ nên độn thổ cho xong."

Tôi 囧囧, rú mí mắt xuống, quả nhiên là muốn độn thổ cho xong. Quen biết người nhà họ Âm lâu như vậy, tôi vẫn xem Thiên Vũ và Thiên Hoa chỉ là những vệ sĩ có tư chi phát triển mà thôi, sao có thể ngờ đến hiện thực lại tài giỏi như vậy. Sau đó, lại nghe Xảo Đình nói, Thiên Vũ và Thiên Hoa là người mà bà nội Âm đã chọn cho Âm Tam nhi từ nhỏ, có thể nói là những đầy tớ văn võ song toàn. Ba người trên danh nghĩa là chủ tớ, nhưng thực sự, tình cảm lại giống như anh em ruột.

Đề ba bọn họ sang một bên không nói, bây giờ lại bàn về vấn đề của tôi, tôi không muốn về nước, không muốn bỏ học giữa chừng, dù sao, tới Paris học cũng tốn không ít tiền, nhưng Âm Tam nhi hoàn toàn mặc kệ, nghe nói tôi không muốn về nước, Đường Tăng bạo lực lại xuất hiện.

"Không về? Chẳng lẽ cô muốn chết ở đây?"

"Khỏi phải nói với tôi cô bỏ ra bao nhiêu cố gắng, tôi chỉ thấy cô giãy vò mình thành nửa chết nửa sống."

"Cô có thể đừng dát vàng trên mặt mình được không? Tôi muốn cô về nước không phải vì quan tâm đến chết sống của cô, mà là sợ cô chết tại đây khiến bà nội đau lòng."

"Chết cũng không sao? Không thành vấn đề, tôi không ngại mang thi thể cô trở về." Có lúc họ Âm là người đã nói là làm, mặc dù không đến nỗi thật sự mạng thi thể trở về, nhưng hấn sẽ có rất nhiều biện pháp để giãy vò tôi.

Mà tôi cũng là người nóng nảy, có suy nghĩ của mình, coi như hấn nói tôi không biết điều, không biết sống chết. Nhưng tôi vẫn không chịu thỏa hiệp, vì vậy, những ngày vô cùng "Đặc sắc" xuất hiện.

~~~ Hết chương 20 ~~~

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Giả Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Để chứng minh rằng tôi căn bản không có khả năng sinh tồn ở Paris, Âm Tam Nhi nói dối dẫn tôi ra ngoài đi dạo, kết quả, ném tôi ở trên đường phố đông nghịt người, còn điện thoại di động, ví tiền, chìa khóa đều bị hấn lấy đi.

Tôi là người không biết nhận biết phương hướng, tiếng Pháp lại rất sút sẹ, hao hết sức của chín trâu hai hổ mới tìm được xe taxi, sau khi về nhà trọ tôi và Xảo Đình thuê lại phát hiện trong nhà không có ai!

Tôi không có thời gian nguyên rủa Âm Tam Nhi, việc quan trọng trước mắt là đi đâu lấy tiền trả cho tài xế taxi.

Tôi muốn sang nhà hàng xóm mượn, nhưng hàng xóm cũng không có ai, sau đó, tôi thật sự không còn cách nào khác, không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt đi tìm nhân viên quản lý nhà trọ mượn tiền. Sau đó, an vị trên bậc thềm bên ngoài nhà trọ ngẩng đầu nhìn trời, nhân tiện hung hăng - ác độc nguyên rủa Âm Tam Nhi.

Đang âm thầm oán trách, người họ Âm trong bụng đầy ý nghĩ xấu xa xuất hiện. Tôi còn chưa kịp tìm hấn tính sổ, đã bị túm lên xe, lần này tôi kinh nghiệm hơn, sau khi lên xe cầm lấy tư trang của mình.

Nhưng, hấn còn tinh ranh hơn so với tôi, lần này hấn ném tôi đến một vùng ngoại ô vắng vẻ mà ngay cả xe taxi cũng không tìm thấy. Tôi không muốn xuống xe, nhưng hấn quá mức mạnh mẽ. Sự phản kháng của tôi với hấn mà nói, chỉ giống như con kiến đối với con voi vậy, không có ý nghĩa gì cả.

Tôi biết rõ hấn sẽ không quan tâm đến tôi, cho nên không hề đuổi theo xe, mà đem toàn bộ hơi sức dồn đến đan điền, giậm chân mắng to hấn khốn kiếp, nhưng đáp lại tôi chỉ có tiếng chim kêu chiêm chiếp và ánh mặt trời đang ngả về phía Tây.

Paris là một thành phố đông đúc, nhưng dù có đông đúc thì cũng không thiếu những chỗ vắng vẻ trời thăm thẳm đất mênh mông.

Mất nhìn con đường rộng bao la - bát ngát không bờ bến, tâm trạng của tôi phải dùng từ "Khóc không ra nước mắt" mới có thể hình dung được, tôi thiếu phải dùng câu mười người khóc không ra nước mắt.

Mất một lúc lâu, tâm tình của tôi mới bình tĩnh lại một chút, lấy điện thoại di động ra gọi Xảo Đình nhờ giúp đỡ.

Điện thoại vừa thông, tôi còn chưa kịp lên tiếng, Xảo Đình đã tức giận than thở: "Bách Khả, đừng đấu với Tam Thiếu, cô không đấu lại hấn đâu."

"Tôi cũng không muốn vậy, tôi chỉ là không cam tâm." Tôi điềm đạm đáng yêu nói: "Chị Bạch, chị tới đón tôi có được không? Tôi bảo đảm không nói cho hấn biết là chị tới cứu tôi."

Xảo Đình khổ sở nói: "Không phải là tôi không giúp cô, tôi có thể cứu cô một lần, nhưng hấn có thể làm vậy với cô mười lần, hơn nữa, lần thứ hai sẽ tuyệt tình hơn lần thứ nhất, cô xác định cô muốn tiếp tục cái vòng luẩn quẩn này sao?"

Tôi bất lực ngồi co quắp ở ven đường, lẩm bẩm nói: "Rốt cuộc tôi đã tạo nghiệt gì? Sao hấn lại nhìn tôi không vừa mắt đến thế?"

Xảo Đình bật cười: "Nha đầu ngốc, nếu như hấn thật sự nhìn cô không vừa mắt, cũng sẽ không để ý đến sống chết của cô."

"Cứ coi như hấn tốt bụng, nhưng cách làm độc đoán chuyên quyền của hấn quá ghê tởm, tôi là người trưởng thành, tôi có suy nghĩ của mình, không muốn bị người khác điều khiển."

"Tôi hiểu, nhưng tôi cũng không còn biện pháp. . . . . Tôi có cuộc gọi khác, cô chờ một chút." Nói xong, cô chuyển sang cuộc gọi khác, tôi cầm điện thoại di động chờ đợi, qua mấy phút, Xảo Đình lại trả lời điện thoại của tôi: "Tam Thiếu gọi tôi, hấn nói, nếu tôi mà giúp cô, hấn liền kéo cả hai chúng ta về nước."

"Fuck!" Tôi không thể nhẫn nhịn được nữa bèn bạo phát nói tục.

Xảo Đình bật cười: "Gọi điện thoại cho Tam Thiếu đi, chỉ cần cô đồng ý về nước thì hấn sẽ lập tức tới đón cô."

"Không!" Tinh khí bướng bỉnh của tôi cũng nổi lên: "Tôi không làm khó dễ cô, nhưng tôi tuyệt đối sẽ không thỏa hiệp!"

Dứt lời, tôi cắt đứt điện thoại, vừa đi dọc theo con đường về phía trước, vừa cầu nguyện ông trời giúp tôi.

Nên biết rằng, đoạn quốc lộ này rất ít xe qua lại, cho dù có thì người ta cũng không để ý tới một người xa lạ muốn đi nhờ xe, cứ như vậy vừa đi vừa chặn xe lại, cho đến khi ánh mặt trời hoàn toàn biến mất, tôi vẫn vất vả đi trên hai chân của mình.

Bụng kêu 'ùng ục' hai tiếng, tôi lấy điện thoại di động ra nhìn, đã sắp bảy giờ, tôi chỉ còn biết bực tức bấm điện thoại gọi cho Âm Tam Nhi, không đợi hấn mở miệng đã mắng tới tấp, hấn cũng không giận, dường như cảm thấy tôi moi ruột gan nghĩ ra những từ ngữ mắng chửi người rất có ý tứ, nên thỉnh thoảng còn cười vài tiếng.

Tôi bị kích động giậm chân, đại não nóng lên, không lựa lời mà nói một câu: "Khó trách anh bị bỏ rơi, nếu tôi mà là Nhiễm Du cũng sẽ không chọn tên khốn kiếp nhất đời như anh!"

Dứt lời, đầu bên kia trở nên yên tĩnh, mặc dù không thấy được vẻ mặt vô cùng hung ác của hấn, nhưng tôi vẫn rất không có tiền đồ mà run rẩy. Có câu nói rằng mắng chửi người không nên vạch rõ khuyết điểm, tôi đúng là điếc không sợ súng sao?

"Cô chờ đó cho tôi !" Âm thanh buồn bực của hấn khiến tôi giật mình, ngay sau đó, trong loa truyền tiếng "tút tut". Xem ra, giận thật.

Sau khi cúp điện thoại không lâu, sau lưng có ánh đèn xe mờ mịt. Tôi sợ hãi rúc vào ven đường, cơ thể co rúm thành một cục, cố gắng giảm thấp sự tồn tại của mình. Không thể phủ nhận, tôi đặc biệt sợ Âm Tam Nhi tới bắt tôi, nếu bây giờ rơi vào tay hấn, tôi nhất định sẽ gặp xui xẻo lớn.

Xe càng chạy càng gần, tôi phát hiện, đó là một chiếc xe thể thao.

Không phải Âm Tam Nhi!

Tôi kích động, ra sức vẩy tay, cũng không quản chủ xe có nghe được hay không, dùng sức giậm chân dùng sức kêu to: "Ngừng một chút, ngừng một chút."

Thượng Đế phù hộ, xe chạy chậm lại, chiếc xe thể thao đó dừng ở ven đường, cửa sổ xe kéo xuống, một người đàn ông khoảng hơn ba mươi tuổi có chút kinh ngạc nói: "Người Nhật Bản?"

Tôi cảm kích mỉm cười: "Người Trung Quốc, có thể cho tôi quá giang một đoạn không? Khi đến nơi có xe taxi, tôi có thể trả thù lao cho ngài."

Hắn quay đầu bàn bạc với cô gái ngồi ghế phụ một chút, rồi sau đó đồng ý chở tôi đến thị trấn trước mặt. Thành thật mà nói, nếu như trên xe chỉ có mình anh ta thì tôi thật sự phải suy nghĩ một chút, nhưng, chủ xe đúng là vợ chồng, bởi vậy, tôi liền không chút lo lắng ngồi lên xe.

Nữ chủ xe rất hay nói, sau khi tôi lên xe đối xử rất tử tế, cô ta nói với tôi: "Chúng tôi ở trấn nhỏ trước mặt, trong trấn có xe taxi, nhưng vào thời điểm như thế này thì cũng không nên đi xa, theo tôi thấy, cô nên ngủ lại một đêm, ngày mai về sẽ tốt hơn."

Tôi cảm thấy đề nghị của cô ta không tệ, liền đồng ý, sau khi vào trong trấn, tôi trả hai người đó tiền, nhưng bọn họ không nhận, còn hảo tâm nói cho tôi biết: "Đừng tới khách sạn Bắc Nhai, con trai họ Đường đều là ma rượu, lúc này chắc uống say như chết rồi, nói không chừng sẽ gây phiền phức cho cô."

Tôi nhìn hai vợ chồng họ nói cảm ơn, men theo hướng họ chỉ đi tìm nhà nghỉ. Trấn này không tính là lớn, đèn đường thấp lên bốn phía, không biết quán bánh ngọt nào đang nướng đồ ăn, thơm nức con phố, cảm giác vô cùng yên bình.

Đi gần mười phút, rốt cuộc cũng tìm được một nhà nghỉ nhỏ, dùng tiếng Pháp sút sọc thuê một phòng, bụng của tôi đã réo ghê gớm. Tiếc rằng, kích thước nhà nghỉ này quá nhỏ, vì vậy không phục vụ ăn uống, tôi chỉ còn cách ra cửa kiếm ăn.

Cách nhà nghỉ không xa có một quán ăn nhanh, bác sĩ dặn dò tôi không thể ăn thức ăn cay hoặc quá nhiều dầu mỡ, tôi cũng muốn hoàn toàn nghe lời dặn của bác sĩ, nhưng vì bụng quá đói, đi vào kêu một đồng thức ăn, ăn như hổ đói.

Sự thật chứng minh, đứa bé cứng đầu cứng cổ không có trái cây ngon để ăn, trên đường trở về nhà nghỉ, dạ dày tôi liền bắt đầu kháng nghị. Tôi không chọc nổi nó, không thể làm gì khác hơn là buông tha ý định trở về nhà nghỉ, tìm kiếm hiệu thuốc. Thật vất vả mới tìm được một hiệu thuốc duy nhất trong trấn, mua được loại thuốc cần thiết, nhưng trên đường trở về nhà nghỉ, lại gặp sự cố!

~~~ Hết chương 21 ~~~

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Giả Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22

Beta: quacauphale

Khi đi ngang qua một con hẻm nhỏ, tôi gặp phải hai con ma men cao lớn, một người trong bọn họ giơ một chai rượu lên, miệng đầy mùi rượu, say khướt nói chuyện cười thô tục phóng đảng.

Dạ dày càng lúc càng đau, sau lưng và trên trán tôi thấm đầy mồ hôi lạnh, một người trong đó vừa nói xong, liền vỗ vào mông của tôi, tôi kinh hoàng, theo bản năng nâng đầu gối lên, thúc vào bộ phận yếu ớt của hắn.

Ma rượu bị tập kích đau quá kêu lên: "Lột quần áo của nó ra, để người trong trấn nhìn thấy đáng về cõi trường xấu xí của nó."

Tôi sợ hãi không thôi, muốn chạy lại chạy không thoát, khi tên còn lại thô lỗ xé rách quần áo của tôi thì đại não của tôi theo phản xạ kêu lên một câu: "Âm Hạng Thiên, cứu tôi!"

Tôi không biết tại sao mình lại nghĩ tới hắn, cũng không nghĩ rằng hắn sẽ xuất hiện, nhưng trong tiềm thức con người mãnh liệt hơn so với ý thức chủ quan, nhất là trong hoàn cảnh nguy cấp, thì tiềm thức của con người luôn chiếm ưu thế.

Tiếc rằng, kỳ tích không xuất hiện. Âm Tam Nhi hãm hại tôi vào nguy khốn không hề xuất hiện. trong lúc dây dưa với ma rượu, áo sơ mi của tôi đã bị xé.

Mất thấy áo lót sắp không giữ được, tôi lại không có chút năng lực phản kháng nào, rốt cuộc khóc lên sợ hãi.

"Đừng." Tôi dấn người vào vách tường thô ráp dùng sức lắc đầu, nước mắt ào ào chảy xuống.

Ma rượu xé rách áo tôi dường như rất hưởng thụ quá trình này, hắn nắm lấy áo lót của tôi, cười bỉ ổi: "Johnny, của tôi cứng."

"Nên nhớ kỹ giờ phút này, đây là lần cuối cùng!" Một giọng nói rét lạnh xen vào, vừa dứt lời, một bóng đen với tốc độ người thường không thể sánh bằng tập kích tên ma rợ đang giữ tôi.

Hai chân tôi mềm nhũn, trượt xuống ngồi bệt trên mặt đất, tôi không biết Âm Hạng Thiên làm sao tìm được tôi đây, chỉ thấy hắn hung ác tuyệt tình quật ngã hai tên ma rợ, không thể phủ nhận, thể lực và bản lĩnh của người sói vô cùng mạnh mẽ.

Nếu như tôi không bị chặt vật như vậy, trong lòng không sợ hãi như vậy, tôi sẽ nói, đây là một bữa tiệc thị giác tràn ngập sắc thái bạo lực.

Âm Hạng Thiên động thủ, âm u - hung ác, dùng từ tuyệt tình để hình dung cũng không quá. Hắn dùng mười mấy giây để giải quyết trận chiến. Cái tên kéo áo lót của tôi bị quật ngã, tay che bộ phận yếu ớt, cơ thể cuộn thành một cục, ngay cả tiếng rên cũng không phát ra được. Không khó để nhận ra, nơi nào đó của hắn cả đời này cũng không thể cứng nổi nữa rồi.

Âm Hạng Thiên giải quyết xong hai tên, quay người lại, cởi áo khoác ra, khoác lên cơ thể đang run lấy bầy của tôi, vẫn chưa hết tức giận, nói: "Cô nhớ kỹ những lời dạy dỗ hôm nay cho tôi, nếu không nghe lời, tôi tuyệt đối sẽ không quên cô nữa."

Tôi từ trong cơn sợ hãi tỉnh lại, nước mắt đang treo nơi khóe mắt theo động tác đứng dậy của tôi chậm rãi rơi xuống. Cho đến khi hắn cầm bàn tay lạnh như băng của tôi, đem nhiệt độ truyền sang cho tôi, tôi mới tỉnh ngộ ngẩng đầu lên.

"Không sao rồi." Hắn nhíu chặt mi nói, trong ngõ hẻm tối mờ, hai mắt của hắn màu xanh nhạt. Thoáng nhìn tựa như con sói đang ngủ đông trong đêm tối, tuy nhiên, vì có kính sát trùng che khuất, nên màu xanh lá không đến nỗi dọa người, ngược lại còn khiến tôi có cảm giác an toàn.

"Có chuyện." Tôi hít mũi một cái, tay ôm dạ dày nói: "Bao tử của tôi đau."

Lừa giận của hắn vừa đề xuống lại lần nữa bùng lên, vừa ôm vùng eo đang đau của tôi đứng lên, vừa quát: "Ngày mai về nước cho tôi! Vĩnh viễn không cho tới địa phương quý quái này nữa!"

Đợi đến khi vào trong bệnh viện, sau khi cấm dịch truyền xong, hắn vẫn dùng con ngươi xanh biếc kia trừng tôi, hoàn toàn không suy nghĩ một chút xem tại sao tôi lại lưu lạc tới tình cảnh như thế này. Tôi không còn hơi sức để chỉ trích, dứt khoát không nhìn, tránh cho tức giận khiến dạ dày càng thêm đau.

Y tá đến đưa thuốc, thì hắn dò hỏi: "Cô ấy như thế nào?"

Y tá đáp: "Dạ dày cô ấy đã bị loét bằng đồng tiền xu nhỏ, nếu không điều dưỡng tốt, rất có thể phát triển thành thủng dạ dày."

Cô y tá vừa mới xoay người, hắn đã vỗ ót tôi "bốp" một cái: "Đừng già chết với tôi."

Tôi hung hăng trừng hắn: "Tôi sắp bị anh giày vò chết rồi, căn bản không cần già bộ nữa."

"Ai bảo cô không chịu trở về nước?" Về mặt hắn không chút hổ thẹn, nói.

Con tức của tôi ứ nghẹn ở cổ, tức giận đùng đùng, rống: "Anh dựa vào cái gì mà điều khiển tôi?"

"Cô cho rằng tôi thích quản cô sao?"

"Vậy thì đừng quản!"

Gân xanh của hắn nổi lên, giờ tay lên tát tôi một cái: "Tiếp tục già vờ chết đi, đừng CMN chọc giận tôi."

"Đánh tôi, tôi cần chết anh!"

"Bốp" lại một cái tát.

Tôi không nhịn được nữa bắt lấy móng vuốt của hắn bỏ vào miệng, hắn không trốn tránh, chỉ dùng ánh mắt hung ác nhìn tôi chăm chăm: "Thử cắn tôi xem?"

Thử thì thử! Sợ anh chắc?

Tôi oán thăm, hàm răng bập vào, hận không thể xé rách một miếng thịt của hắn.

Tay hắn run lên, giận đùng đùng ấn chặt tay tôi: "Đừng lộn xộn, lẹch kim"

Tôi sững sốt, lúc này mới ý thức được, mu bàn tay mình bị đau.

Hắn rút kim tiềm ra, vừa tức giận lại vừa bắt lực nói: "Cô không thể nghe lời một chút được sao? Tôi cũng không hại cô! Cô cho rằng cô có thể gạt được bà nội sao? Nếu không phải vì người không khỏe, bà nội đã sớm tới thăm các người rồi."

Tôi ngẩn ra, vội hỏi: "Bà nội bị bệnh sao?"

"Tự mình về xem." Hấn tức giận "hừ" một tiếng, xoay người đi tìm y tá.

Tôi vừa nghe nói bà nội không khỏe, hấn không thể lập tức bay về nước, dưới tình thế cấp bách tôi không nghĩ nhiều, không đợi y tá động thủ, tự động đâm kim truyền dịch vào mạch máu. Sau khi đâm xong, tôi mới tỉnh ngộ, bây giờ có vội vàng cũng không có ý nghĩa, coi như hiện tại truyền nước biển xong, tôi cũng không có cách nào lập tức bay về nước. Thật may là thủ pháp của tôi cũng không tệ lắm, một lần đâm trúng. Kết quả là đợi đến khi Âm Hạng Thiên mang theo cô y tá chạy tới thì cô y tá cho rằng mình bị chơi xỏ.

"Còn có rất nhiều bệnh nhân cần tôi tới giúp, nếu như không có việc gì xin đừng quấy rầy công việc của tôi." Cô y tá quăng xuống một câu liền rời đi, nhìn dáng dấp rất không vui.

Âm Hạng Thiên không biết nên khóc hay cười chọc chọc vào gáy tôi: "Nha đầu chết tiệt kia, xuống tay với chính mình."

Tôi bủn xỉn: "Thật ra thì tôi càng muốn đâm anh hơn!"

Hấn tựa như gãy vò tôi đã mệt mỏi, thân mình khẽ nghiêng, ngồi ở bên cạnh. Tôi gọi hấn hai tiếng, muốn hỏi thăm tình trạng của bà nội, nhưng hấn hoàn toàn không để ý tới tôi, tự nhiên nhắm mắt dưỡng thần.

"Tôi về nước còn chưa được sao?" Tôi bắt đầu nhượng bộ.

Hấn nghiêng đầu nhìn tôi: "Không cho quay lại."

"Trước tiên anh hãy nói cho tôi biết tình trạng của bà nội."

Hấn khép mắt lại, bộ dáng ra vẻ hồ hững.

"Tôi tự hỏi." Tôi lầu bầu một tiếng, sờ điện thoại đi động trong túi, nhưng không thấy.

Nghĩ lại, chắc là ném trong ngõ hẻm rồi.

"Âm Hạng Thiên!" Tôi đẩy đẩy cánh tay của hấn.

"Đừng gọi tôi, nhìn thấy cô sẽ không vui."

"Vậy anh móc mắt anh xuống đi."

Tròng mắt hấn ti hí, nghiêng răng nói: "Đừng ép tôi bóp chết cô."

Tôi bị bộ dáng ngây thơ như đứa trẻ của hấn chọc cho bật cười: "Bà nội như thế nào?"

"Bị phong thấp, ngày nào cũng nhắc cô và Xảo Đình." Bà nội có bệnh viêm khớp mãn tính, thời tiết mưa dầm rất dễ đau đầu gối, cũng may không phải bệnh nặng.

Tôi thở phào nhẹ nhõm, không khỏi quở trách: "Anh không thể chăm sóc bà tốt hơn được sao?"

"Cô còn dám trả đũa?" Hấn giận dữ nói, "Bà đưa cô và Xảo Đình về nhà cũng bởi vì tôi không có thời gian chăm sóc bà. Kết quả thì sao, nuôi hai con sói mất trắng!"

Tôi phì cười, lời nói si nhục sói được nói ra từ trong miệng của một người sói, cảm giác vô cùng buồn cười, giống như Âm Sớ Nguyệt mắng Nhiễm Du giả bộ sói đuôi dài vậy.

Bây giờ ngẫm nghĩ, tôi thoải mái nhớ lại chuyện đập vào chỗ đau của hấn. Giờ phút này sau khi bình tĩnh lại có chút hối hận, thầm nghĩ muốn nói lời xin lỗi, lại cảm thấy tình trạng của mình càng thảm hại hơn. Đang tự cân nhắc xem có muốn nói xin lỗi hấn trước không thì hấn bỗng nhiên nói: "Sao cô lại chạy đến cái địa phương quỷ quái đó?"

Tôi đem quá trình mình đi nhờ xe nói đơn giản một lần, hấn tức giận "hừ" nhẹ; "Khó trách mùi bị đứt đoạn."

Tôi sững sờ, cười to nói: "Khứu giác của anh tốt hơn so với chó?"

"Câm miệng!" Hấn trừng tôi.

Tôi đang rất tò mò, sao có thể đóng miệng được, cận kề hỏi mới biết được sau khi hấn cúp điện thoại liền đến quốc lộ đó tìm tôi, nhưng mùi của tôi từ khi lên xe của người tốt bụng liền đứt đoạn, hấn dựa vào định vị điện thoại mới tìm được trấn trên, sau đó men theo mùi đi tới quán trọ, tiệm ăn, nhà thuốc, cuối cùng tìm được tôi trong ngõ hẻm.

Cảm ơn lỗ mũi bén nhạy hơn so với chó của hấn, bằng không tôi thật sự không có cách nào thoát hiểm được!

~~~ Hết chương 22 ~~~

Chương 23

Beta: quacauphale

Nên biết rằng người già vô cùng sợ cô độc, tôi vừa nghĩ tới chuyện bà nội phải thường xuyên đối mặt với ngôi nhà im ắng, liền cảm thấy không an tâm. Sau khi suy nghĩ hết lần này đến lần khác, tôi quyết định trở về nước. Trước khi trở về, tôi muốn mua chút quà tặng cho mọi người, Xảo Đình bận học không có thời gian đi với tôi. Thiên Hoa bị cảm, cũng không thể theo giúp tôi. Vì vậy, Âm Tam nhi được đề cử. Tôi bày tỏ mình không cần người khác đi theo, cũng cam đoan tuyệt đối không đi lạc, sau bài học kinh nghiệm trong trấn nhỏ, mọi người hoàn toàn không để ý tới ý kiến của tôi như thế nào.

Cứ như vậy, tôi và Âm Tam Nhi được đẩy ra khỏi nhà, không thể không nói, cùng hần đi dạo phố là một loại hành hạ. Hề tôi mà nhìn trúng thứ gì đó cũng không vào được mắt hần, nếu như hần chỉ phê bình quan điểm của tôi thì tôi có thể nghe sói, nhưng hần không ngừng dùng tài hùng biện, lại còn động tay động chân. Tôi vừa dừng chân, hần liền túm tôi đi, gần hết nửa ngày, tôi thấy nhàm chán, hần đói bụng, vì thế trong một nhà hàng xuất hiện một đôi nam nữ, thức ăn ngon đặt trên bàn, nhưng hai người không vội ăn, trái lại còn cãi vã ầm ĩ.

Trước ánh nhìn chăm chú của thực khách, tôi nhỏ giọng nói: "Anh không thể chiều ý tôi một lần sao?"

Hần nhướn mày, khinh thường nói: "Sao tôi phải chiều theo ý cô?"

Tôi xem như chuyện đương nhiên mà nói: "Đàn ông nên chiều ý phụ nữ!"

Hần chê cười: "Cô là phụ nữ sao?"

"Nói nhảm, tôi không phải phụ nữ thì là cái gì?"

Hần "hừ" một tiếng, quăng cho tôi hai từ đáng ghét: "Con nhóc!"

Tôi không thể nhẫn nhịn được nữa đập hần một cước, hần lập tức đập lại, tôi lại đập tiếp, rồi lập tức rút chân về, ấu trĩ còn đắc ý làm mặt quỷ, còn chưa kịp thu hồi đầu lưỡi, móng vuốt của hần liền dấn lên đầu tôi, loại hàng này dù có làm gì cũng không chịu thua thiệt mà. Tôi xoa đầu thờ dài: loại này vừa không có phong độ lại vừa cực kỳ ấu trĩ, thật sự là mặt hàng trăm năm khó gặp, phải nói là nhân gian hiếm gặp, trên mặt đất cũng khó thấy qua.

Buổi tối mua sắm trở về, tôi tích một bụng khó chịu, Xảo Đình trêu ghẹo, hỏi: "Tam Thiểu, anh cho Bách Khả ăn cái gì vậy? Sao mặt của cô ấy lại tái thế?"

Hần ngoái đầu lại, liếc nhìn tôi, cười nhạt nói: "Biến dị."

"Anh mới biến dị!" Tôi cãi lại.

Hần sờ sờ cằm: "Sắc mặt của tôi không tái xanh."

"Tránh ra!" Tôi tức giận đẩy chướng ngại vật ra, một mồi ngồi phịch trên ghế sofa, Thiên Hoa cười ha hả tuyên bố: "Vé máy bay đã đặt xong, bây giờ tôi mai lên máy bay."

Tôi mệt mỏi và tức giận liếc Âm Tam nhi một cái, trong lòng ưu sầu, lẩm bẩm: "Tôi có chút hối hận."

"Cô có thể trở về nhà rồi từ từ hối hận." Hần chẳng thèm ngó tới tôi, chỉ "hừ" một tiếng rồi thân nhiên trở về phòng.

Xảo Đình và Thiên Hoa cười khúc khích, thờ dài, đồng thanh nói: "Bách Khả, tiền đồ của cô có vẻ rất khốn khổ đó!"

Tôi vui mặt vào trong đồng gối ôm, hung hăng, ảo não, oán hận. Bọn họ nói sai, không chỉ tiền đồ của tôi khốn khổ, mà tất cả đều khốn khổ!

Sau khi ăn xong cơm tối, tất cả mọi người đều bận, tôi ngồi ở trên ban công phiến muộn ngắm trăng, chợt thấy lạnh mặt: "Uống không?" Âm Tam nhi quơ lon bia lạnh.

"Cám ơn." Tôi đưa tay nhận lấy, thế nhưng hần lại thu bia về, tôi trợn mắt nói: "Đem câu cảm ơn kia trả lại cho tôi!"

Hần cười chế giễu: "Bản thân cô tự nguyện nói, tôi đâu có ép cô!"

"Đưa lon bia cho tôi!"

Ngón tay hần khẽ bóp, bia bắn tung tóe trên trán tôi, tôi muốn nổi đóa, hần không mảy may không nhặt nói: "Không sợ thùng dĩa dày thì uống."

Tôi theo bản năng sờ bộ phận dạ dày của mình, châm chọc nói: "Tôi còn tưởng rằng lương tâm của anh mất sạch sẽ rồi, thì ra vẫn còn lưu lại một chút, thật không dễ dàng gì."

Hắn bắt chéo chân, không lưu tâm, "ừ" một tiếng: "Không có cái đó thì sống cũng không tệ."

Tôi tức không được mà cười cũng không xong: "Tôi thấy anh mới đúng là sói mặt trắng thứ thiệt!"

"Cô không phải là được." Hắn thoải mái ngửa người ra, toàn thân đắm chìm dưới ánh trăng, ngoại trừ tính tình xấu xa và bướng bỉnh ra, thì người đàn ông này có khí phách xen lẫn lãng tử cùng với khí chất vương tử, nếu không phải đã từng lãnh giáo sự thất đức của hắn như thế nào, tôi tin tưởng mình sẽ bị hình thể tuyệt vời này hấp dẫn. Nhưng, ông trời rất công bằng, khi ông cho một người có vẻ ngoài đẹp đẽ thì lại nặn ra tính cách tàn ác, thật đáng tiếc, đáng tiếc!

"Chuyện của Lạc Quân Dật là do anh làm sao?" Tôi tò mò hỏi, mặc dù chuyện này đã qua lâu rồi, nhưng hắn chưa bao giờ trực tiếp thừa nhận.

Hắn chẳng nói đúng sai, nhếch khóe môi: "Tôi nói không phải, cô tin không?"

"Không tin."

"Không tin còn hỏi làm gì? Ăn no rừng mờ sao?"

Tôi liếc mắt: "Vậy ba lần anh bị tập kích cũng là do hắn giờ trò quý?"

"Phải, nếu không thì tại sao họ Lạc có thể ngấm bò hòn ngọt như thế?"

Tôi kinh ngạc nhìn hắn: "Ý của anh là, anh biết trước là do Lạc Quân Dật hạ độc thủ nhưng lại không biết kẻ bí ẩn đứng phía sau là ai?"

"Nếu như lúc ấy xác định là hắn, tôi đã trả cho hắn viên đạn bạc vừa bắn ra, sau đó vứt hắn vào vườn thú rồi."

Trán tôi đầy vạch đen, người này thật sự là thất đức tới trình độ nhất định rồi! Chỉ có điều, Lạc Quân Dật cũng điên rồi, biết rõ Âm Tam nhi không dễ chọc, còn nhiều lần xuống tay với hắn, có thể thấy được, Lạc công tử rất yêu Nhiễm Du. Nghĩ đến điều này, tôi không khỏi u sầu thờ dài, nói: "Nhiễm Du thật hạnh phúc."

Hắn miễn cưỡng nhướn mí mắt lên, cười nhạt: "Tiếc rằng cô ấy lại không cho là như thế."

Tôi thấy tâm trạng của hắn có vẻ khá hơn, bát quái nói: "Anh kể lại một chút chuyện xưa của họ đi."

Hắn uống một ngụm bia, nói không mấy hào hứng: "Không có gì đáng nói."

"Sao có thể chứ? Có ai nói chuyện yêu đương mà thiếu chút nữa xảy ra án mạng không?"

"Bà tám." Hắn nhắm mắt lại, tôi cho là hắn không để ý đến tôi, liền không truy vấn nữa, đang muốn đứng dậy rồi đi, hắn lại lăm bắm như tự nói với chính mình: "Lạc Quân Dật bị kích thích nên mới vậy."

Tôi lập tức dừng chân, ngồi lại ghế, như trẻ con hiếu kỳ muốn biết đáp án, hắn đùa cợt lườm tôi một cái, rồi cười khẩy nói: "Nhiễm Du vốn là bạn gái của hắn, tôi mới là kẻ đến sau, sau khi hắn và Nhiễm Du đính hôn, Nhiễm Du đến tìm tôi mấy lần, tôi đoán chừng, hắn sợ đâm lên vết xe đổ mới xúc động, nhất thời bị kích động."

Tôi hơi ngạc nhiên: "Anh cướp bạn gái của người ta!"

"Xã hội này vốn là cá lớn nuốt cá bé, anh tranh tôi đoạt mới có thể tồn tại."

"Nhưng trong tình yêu hành động chen ngang vào như thế không tốt lắm đâu?"

"Không ngờ." Câu trả lời khiến người khác im lặng hoàn toàn.

Tôi khó hiểu lắc đầu một cái, bật thốt lên: "Anh thật thất đức."

"Cô không thất đức, kết quả như thế nào?"

Tôi á khẩu không trả lời được, Đúng vậy, tôi không thất đức, kết quả bạn trai biến thành anh rể.

A ~ Thật buồn cười, càng đáng buồn hơn! Điểm mấu chốt là đạo đức của loài người giống như bọt biển, chỉ cần một gợn sóng nhẹ là có thể làm nó lay động nhấp nhô, có và không có căn bản cũng không khác nhau là mấy.

"Anh buông tha Nhiễm Du sao?" Tôi hỏi dò xét.

"Sao phải nói cho cô biết?"

Tôi lại á khẩu lần nữa, tên khốn này giỏi nhất chính là khiến người khác bị ghen, người ta càng không thờ nổi, hấn càng vui vẻ, không biết sao hấn được nuôi dưỡng thành cá tính biến thái này.

"Bách Khả, có người tìm." Tôi đang oán thầm, giọng nói của Thiên Hoa từ trong phòng khách truyền đến.

Tôi đứng dậy muốn đi, nhưng vì không thấy rõ dưới chân, không cẩn thận dẫm vào lon bia Âm Tam nhi vút trên mặt đất, cơ thể mất trọng tâm, mông tôi tiếp đất.

Hấn nghe thấy tiếng vang, theo bản năng lườm tôi một cái, cười nhạo: "Đi."

Tôi vội vàng đứng lên, vừa kéo quần áo, vừa luống cuống trừng hấn.

Hấn đùa cợt bĩu môi, "Trùng cái gì mà trùng? Cô cho rằng tôi muốn nhìn sao?"

"Chẳng lẽ anh lại còn muốn gột rửa con mắt?"

"È hèm ~ thật có ý tưởng."

"Tên khốn, anh chờ đó cho tôi, sớm muộn gì tôi cũng đánh chết anh để được ăn thịt chó!" Tôi vừa mắng vừa chạy vào phòng khách. Sau lưng vang lên tiếng cười sang sảng.

"Tam Thiếu cười gì vậy?" Thiên Hoa bát quái hỏi.

"Cười bản thân hấn là nòi thịt chó." Tôi ngây thơ trả lời.

Thiên Hoa và Xảo Dĩnh đang đọc tạp chí cùng lúc nở nụ cười, không thể không nói, đám người kia cười có chút bi ối.

"Ai tìm tôi?" Tôi hỏi Thiên hoa.

"Không ai tìm cô hết." Thiên Hoa nhỏ giọng nói, "Tôi chỉ muốn nhắc nhở cô, hôm nay là ngày 15."

Tôi sững sờ: "15 thì sao?"

"15 trăng tròn, cô nói sao?"

Tôi gật đầu, nhưng thầm nói: "Thảo nào tôi thấy sao ánh trăng tối nay lại đẹp như vậy."

Thiên Hoa nhìn lại, "Cô có trí thông minh chứ?" ánh mắt liếc nhìn tôi một cái, sau đó gật gù đắc ý đi ra ngoài.

Tôi mờ mịt nháy nháy mắt, dùng ánh mắt hỏi Xảo Dĩnh, cô ấy nín cười, nhìn tôi khoát khoát tay. Tôi lập tức đi tới, cô ấy ghé sát vào bên tai tôi, nói: "Vào đêm trăng tròn loài sói thường động dục, người sói đến đêm trăng tròn tương đối kích động."

Tôi chợt hiểu ra, trên trán xuất hiện vạch đen chẳng chịt.

Xảo Dĩnh vừa thấy bộ dáng túng quẫn và ngờ ngác của tôi thì cười khanh khách, vuốt đầu mũi của tôi: "Đồ ngốc, sau này cứ tới ngày 15 âm lịch thì cố gắng tránh xa hấn."

Tôi lúng túng vò đầu: "Không nghiêm trọng như vậy chứ? Không phải hấn có một nửa huyết thống của loài người sao?"

"Coi như không có, tôi cũng sẽ không đói bụng ăn quàng." Âm thanh đùa cợt truyền đến từ phía sau.

Tôi giận dữ tròn mắt nhìn Âm Tam nhi, sau đó nhìn Xảo Dĩnh, nói: "Hôm nào mời cô đi ăn thịt chó."

Xảo Dĩnh cười đến run rẩy cả người, Âm Tam nhi đưa tay lên vỗ đầu tôi, dùng sức xoa xoa: "Không chừng người bị hấn là ai đó!"

~ ~ ~ Hết chương 23 ~ ~ ~

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Giả Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24

Beta: quacauphale

Sau khi dạo quanh một vòng lớn, tôi lại trở về nhà họ Âm.

Khi bà nội nhìn thấy tôi, vừa vui mừng lại vừa tức giận thì thầm "Đã gây thành ra như vậy rồi mà còn không chịu quay về, Paris tốt như vậy sao?"

Tôi xấu hổ lác đầu, tôi cố chống đỡ hơn bốn tháng là vì tôi không muốn bà thấy tôi lúc đi thi vui vẻ mà lại thất vọng lúc về.

Dù sao, thủ tục ra nước ngoài cũng tốn kém không ít tiền, nhưng khí hậu ở Paris không chiều chuộng con người, khiến cho tôi còn ốm yếu hơn cả Lâm Đại Ngọc, nếu còn không trở về sẽ làm trễ việc học của Xảo Đình.

Sau khi về nhà, gi Lư chế biến rất nhiều món ăn, hận không thể một hơi biến tôi thành người mập mạp.

Có lẽ là do mọi người chăm sóc chu đáo, hoặc vốn dĩ tôi quen với cuộc sống đơn giản, nên trở về nhà chưa tới hai tháng mà cơ thể tôi đã tốt hơn, cân nặng cũng từ từ trở lại.

Mặc dù tôi vẫn thích vẽ tranh, cũng không mơ ước trở thành nhà thiết kế nữa, mà lại chọn những cuốn sách về y học. Ninh Vũ cũng vì kèm cặp cho tôi, mà thành khách quen của nhà họ Âm. Bà nội rất vui vẻ, cũng không để ý. Nhưng Âm Hạng Thiên lại không hào phóng như vậy, hắn và Ninh Vũ đặc biệt không hợp nhau, dễ gặp mặt là lại làm tổn hại lẫn nhau.

Cái miệng của Âm Tam Nhi so với miệng của Cá Mập Trắng còn hung ác hơn, tuy không nói những lời thô tục, nhưng lại có thể gây tổn thương tới tim phổi của Ninh Vũ. Đương nhiên Ninh Vũ cũng không phải là cái đèn đã cạn dầu, sau mỗi lần bị tổn thương, sẽ tổng kết lại kinh nghiệm, sau đó lại tiếp tục giao chiến rồi lại tổn thương trở về. Cũng may, có bà nội ở đây, hai người cũng không từ giao chiến bằng miệng mà thắng cấp.

Hôm nay, Ninh Vũ lại tới kèm tôi học thêm, đúng lúc Âm Tam nhi ở nhà, sau đó hai người lại tiếp tục đấu võ miệng, kết quả cuối cùng, Ninh Vũ thắng một lần.

Âm Tam Nhi là một người thà cái gì cũng ăn chứ không chịu ăn thiệt thòi, cho nên, sau khi Ninh Vũ về, hắn liền giận chó đánh mèo trút lên người tôi. Cần nhả quả trách tôi một trận, sau đó vì để tránh oan gia đối đầu chạm mặt nhau nên muốn giúp tôi học thêm, tôi vô ý cười hắc hắc, nhưng hắn thật sự rất ầu ỹ.

"Ánh mắt của cô như vậy là có ý gì? Cô cho rằng tôi không dạy được cô?" Hắn hiểu sai ý rồi.

"Nói thật, không quá tin tưởng." Tôi nói thật, thế nhưng hắn lại cảm thấy tôi khinh thường hắn.

"Lấy ra." Hắn cầm lấy sách giáo khoa của tôi, liếc nhìn qua, tuy tôi có nhiều hứng thú quan sát hắn, chỉ thấy hai hàng lông mày mượt mà nhíu chặt, sau giây lát, hắn khép sách "bộp" một cái, tức giận nói: "Tôi giúp cô mời gia sư dạy kèm tại nhà, cô đừng kêu cái tên tiêu tử làm người ta chướng mắt kia đến nữa."

Tôi không nên được cười, có lẽ hắn có thể dạy môn văn hóa, nhưng tôi lại học y, không đúng chuyên ngành, hắn có thể dạy được thì đúng là tiên rồi.

Sau đó, tôi không để cho hắn bỏ tiền mời gia sư dạy kèm tại nhà, bởi vì cơ thể khỏe hơn, nên tôi đi học.

Cuộc sống khôi phục lại như thường, Âm Tam Nhi bình thường, cái khổ của tôi lại khó khăn hơn. Sau khi tôi lành bệnh, hắn lại bắt đầu sai bảo tôi làm đông làm tây, gọi hắn rời giường sẽ bị rỗng, nhưng tôi chẳng xem ra gì. Điều nói mua đồ chọn ngày, sinh tồn phụ thuộc hoàn cảnh, tôi bị đất nước Paris từ chối, nhưng lại sinh tồn mạnh khỏe ở nhà họ Âm, tôi không muốn thừa nhận số mệnh hèn mọn của mình cũng không được.

Thấy tôi và Âm Tam Nhi đấu tranh gay gắt, Âm Nhị nhi nói, tôi và Âm Tam Nhi rất mờ ám, tôi thà bị đánh chết chứ nhất định không thừa nhận có sự mờ ám với người đàn ông này.

Lần này, Âm Tam Nhi chẳng thèm quan tâm, vịn lại nhị ca: "Anh có thể mờ ám cùng trứng gà sao?"

Âm Nhị nhi nắm chắc bả vai của tôi nói: "Từ hôm nay trở đi ở với tôi, mập mờ cho cậu ta nhìn một chút."

Xem đi, sang trọng đều là giả dối, như mây trôi.

Dĩ nhiên, tuy đây chỉ là nói đùa, tôi chỉ là một Bách Khả bình thường đến mức nếu đứng lẫn trong đám đông thì không thể tìm thấy. Cứ như quy củ theo Âm Tam Nhi kiểm tiền, trả nợ cho bà nội mới là vương đạo.

Tôi giống như con ốc sên đi lại trên đường, không gấp không gấp, không nhanh không chậm. Mẹ kế chính là cái vỏ trên lưng tôi, bà nuôi tôi khôn lớn, cho nên, dù có nặng, tôi cũng phải cố.

Cuộc sống cứ trôi qua từng ngày từng ngày như vậy, bất tri bất giác, tôi đã học ĐH năm 3, còn Ninh Vũ tốt nghiệp. Tuy nhiên, cuộc sống cũng không đơn điệu, ví dụ như gần đây cũng không còn yên bình, nguyên nhân là — Nhiệm Du muốn kết hôn.

~~~ Hết chương 24 ~~~

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Giả Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 25

Thật ra thì, Nhiễm Du kết hôn cũng không liên quan gì với tôi, nhưng tôi lại không chịu nổi người họ Âm si tình kia. Kể từ khi chia tay Nhiễm Du, hắn vẫn một mình cô độc, mặc dù hắn không chịu thừa nhận mình tình cũ khó quên, nhưng người sáng suốt ai cũng đều nhìn thấy, hắn chính là tình cũ khó quên.

Bạn gái trước sắp kết hôn với người khác, tâm trạng của hắn đương nhiên không thể tốt được. Mà người không quen biết như tôi đây cũng bị mắc theo. Có câu nói, người đau khổ nên được chiều chuộng. (cũng không biết tên khốn kiếp nào nói những lời này, thật khinh thường!) cho nên, cuộc sống của tôi biến thành như vậy ---

Âm Tam Nhi kén cá chọn canh, tôi nhẫn nhịn!

Âm Tam Nhi chanh chua, tôi lại nhịn!

Âm Tam Nhi rảnh rỗi liền kéo tôi đi cấp treo, tôi tiếp tục nhịn!

Nói không khoa trương, tôi cảm thấy mình rất có tiềm chất làm rùa Ninja.

Bà nội nói: "Đừng chú ý đến hắn, cứ xem như hắn đang trong thời kỳ mãn kinh."

Thiên Hoa nói: "Vất vả cho cô rồi, nếu không có cô ở đây, thì tôi và Thiên Vũ thật sự rất khổ sở."

Thiên Vũ nói: "Không sai, ân đức của cô, chúng tôi sẽ không quên."

Di Lư nói: "Nha đầu đáng thương, nếu không phải lão phu nhân giữ chặt, tôi sẽ dẫn cô về nhà."

Chú Lư nói: "Nhẫn nhịn một chút, nhỏ mà không nhịn sẽ loạn mưu lớn, mọi chuyện sẽ qua đi."

Âm Tam Nhi từ lâu hai thò đầu ra, nhìn lướt qua mọi người đang mở cuộc họp, cuối cùng đưa mắt trên người tôi: "Bách Khả, cô đánh chết người bán đường rồi sao? Cái bánh táo này không ăn được."

Tục ngữ có câu, tiền tài và bất hạnh luôn đi cùng với nhau, nhận tiền lương của hắn, thì phải phục vụ cho hắn. Vì vậy, tôi hoặc bắt đắc dĩ, hoặc là cảm ơn, hoặc nhận lấy ánh mắt thương hại làm lại bánh táo.

Lấy đồ dự bị trong tủ lạnh xếp thành một đồng trước mặt, đánh trứng, làm nhân bánh, nướng, bận bịu hơn nửa giờ, chiếc bánh táo thơm nức ra lò.

Đi qua phòng khách thì để lại cho bà nội và gi Lư một phần, trên đường đi đến thư phòng thì bị Thiên Vũ và Thiên Hoa đánh cướp một chút, thành thật mà nói, đây chính là phương thức bọn họ báo đáp tôi, không thể không nói, điểm nổi bật chính là sự thất đức. Đợi đến khi bánh táo đưa đến trước mặt người họ Âm, chỉ còn lại một phần hai.

"Chỉ có vậy?" Mấy rậm Âm Tam Nhi nhú lại, lại muốn nhân cơ hội gây khó dễ.

"Vâng, không mất quá nhiều, trước khi ăn anh nhìn xem, nếu không hợp khẩu vị thì tôi lại đi nướng cái khác." Tôi nhẫn nhịn không rống lên với hắn.

Hắn chỉ ăn một miếng, còn cắn một miếng nhỏ, sau không ăn nữa.

"Ăn không ngon sao?"

"Không muốn ăn."

Tôi âm thầm nắm quyền, liều mạng tự nói với mình, không sao, cũng không phải là lần đầu tiên, tội gì vì một câu nói của hắn mà tức giận.

Một bên hắn xử lý công văn, một bên nói một câu hai nghĩa: "Tâm trạng của tôi không tốt."

"Đã thấy." Tôi ngu ngốc sao? Đã sớm giày vò tôi học máu, ai mà không biết tâm trạng của hắn không tốt?

Hắn ngược mắt nhìn tôi: "Sao cô không hỏi tại sao?"

"Anh muốn hỏi sao?"

"Không."

"Vậy anh nói những lời vô nghĩa đó với tôi làm gì?"

"Rảnh rồi và nhàm chán."

Tôi luyện mãi thành quen, liếc mắt xem thường: "Anh thật là thẳng thắn."

Hắn khép Computer lại, chống tay nhìn tôi: "Cô có tham gia hôn lễ bạn trai cũ của cô không?"

"Đó là hôn lễ của chị tôi, mặc dù cô ấy không xứng làm chị, nhưng tôi cũng không thể không tham dự."

"Rất khó chịu phải không?"

"Cũng may, tôi đi cùng học trưởng, học trưởng đoạt mất danh tiếng của chú rể."

"Chỉ được cái mã ngoài". Cho dù không thấy mặt, hắn cũng muốn làm tổn thương người ta. Có thể thấy được nhân phẩm của người này. Ai ~ không nghĩ nữa, nghĩ nhiều nhức đầu, nghĩ nhiều đau tim.

Ánh mắt hắn di động một cái: "Đi tìm bà nội đi, kêu bà giúp cô tìm trang phục dự lễ đính hôn, tuần sau tham dự hôn lễ cùng tôi."

Tôi lắc đầu như lắc trống: "Anh đòi người khác đi, anh nhìn xem, dáng dấp tôi không có gì xuất sắc, khí chất cũng không thoát tục, tầm thường giống như một bức tường di động, mang theo ra ngoài rất mất mặt."

Đuôi mày hắn nhướng lên, cười xấu xa: "Tôi chấp nhận."

"Tôi không muốn." Trong trường hợp này, hắn giống như bom hẹn giờ, ngộ nhờ vì một chuyện không vui mà bùng nổ, trong số những người tan xương nát thịt, khẳng định tôi chiếm vị trí đầu tiên.

"Cô cho rằng tôi muốn trưng cầu ý kiến cô sao?" Hắn khoát tay: "Đi tìm bà nội đi, đừng quấy rầy công việc của tôi."

Tôi hung hăng, cắn hận trừng mắt liếc hắn một cái, mang theo oán giận và tố cáo rời khỏi thư phòng.

~~~ Hết chương 25 ~~~

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Giả Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26

Con người sở dĩ sống một đời là bởi vì không bỏ được thói kiêu ngạo, không thoát được sĩ diện, không giải quyết được tình hình.

Nhà họ Âm thuộc danh môn vọng tộc, mặt mũi của những gia đình này còn đáng tiền hơn so với bất cứ thứ gì khác. Tôi không biết Âm Tam Nhi đi tham gia hôn lễ của bạn gái trước là giả hay thật, nhưng hắn đã quyết định đi, thì người khác không cách nào ngăn cản được.

Bà nội nói: "Như vậy cũng không tồi, cắt đứt hoàn toàn mộng tưởng của nó, sau này sẽ chung sống tốt đẹp với con, nói không chừng, vào ngày này năm sau, bà đã có thể bế cháu rồi."

Trán tôi đầy vạch đen, cũng chẳng muốn giải thích làm gì. Cho dù có nói bất cứ cái gì, bà cụ cũng sẽ nói một câu với tôi: "Bà nội hiểu".

Đêm trước hôn lễ của Nhiễm Du, vừa lúc Xảo Đình trở về nước, thêm vào đó, Âm Nhị Nhi cũng muốn tham gia hôn lễ, nhưng không có bạn gái thích hợp, Xảo Đình thoải mái đảm nhiệm vai trò này. Nói thật, đó cũng không phải là chuyện tốt, tuy Âm Nhị Nhi là một người đàn ông rất có khuôn cách thân sĩ, dịu dàng phúc hắc, nhưng dịu dàng là giả, phúc hắc mới là hàng thật giá thật. Cũng may, Xảo Đình là cô gái trong sáng như Lan như Huệ, là người khéo léo, ứng phó cũng thành thạo.

Tôi thì thăm, từ lúc ngồi lên xe, gương mặt của Âm Tam Nhi đều âm u đáng sợ. Lạnh lùng, bức tức, chòng chéo đan vào nhau, tạo thành một tấm màn mà người lạ không dám đụng vào, bầu không khí nguy hiểm - khủng khiếp.

Tôi chỉ sợ hắn bùng nổ, Âm Nhị Nhi còn chọc phá hắn, thỉnh thoảng nói mát một hai câu kích thích Âm Tam Nhi, nếu không phải vì biết Nhị công tử này cũng không dễ trêu, tôi nhất định sẽ gắn cho hắn một cái khóa kéo ngoài miệng. Chưa tới hội trường hôn lễ, tuyệt không cho hắn có quyền phát biểu.

Tôi ngồi nghiêm chỉnh, một lúc lâu sau, cuối cùng lúc Âm Nhị Nhi nói châm chọc lần thứ năm thì tôi không thể nhịn được nữa vuron tay. Âm Nhị Nhi theo bản năng nhận lấy kẹo que tôi đưa, hơi sững sờ, rồi cười về thấu hiểu, tao nhã bóc giấy gói kẹo ra, đưa vào cái miệng ác độc nhưng cũng rất đẹp kia.

Âm Tam Nhi cau mày nhìn tôi nói: "Cô ngồi xa như vậy làm gì?"

"Sợ anh nổ tung, tôi thiếu hụt mất một tấm gương khếch lệ tinh thần cho binh sĩ." Tôi thành thật nói.

Hắn tức giận trừng tôi: "Tôi đây."

Tôi bĩu môi, không cam tâm tình nguyện xê dịch mộng. Nếu như không nhìn kỹ, rất khó phát hiện, từ chỗ ngồi cũ, tôi chỉ nhích về hắn khoảng 1 cm.

Âm Nhị Nhi lấy kẹo que trong miệng ra, cười khanh khách nói: "Nếu Bách Khả sợ, thì làm bạn gái tôi nhé."

Xảo Đinh chợt giữ cánh tay của hắn, lắc đầu nháy mắt, rất rõ ràng, cô ấy cũng không muốn buộc chung một chỗ với bom hẹn giờ.

Âm Nhị Nhi mỉm cười trấn an: "Đừng sợ, ý của tôi là, lão Tam không cần bạn gái."

Âm Tam Nhi buồn bực trừng anh, lông mày nhíu lại thành một ngọn núi nhỏ: "Anh, hoặc cầm miệng, hoặc xuống xe, nói một câu nữa, đừng trách tôi không khách khí!"

Vào giờ phút này, tôi có chút oán giận bà nội, nếu biết hai anh em này giống như sóng ngầm tuôn trào, thì thu xếp cách xa nhau ra, nhưng lại để đi chung lâu như vậy trên một chiếc xe sang trọng lại nguy hiểm, đây không phải là tạo cơ hội cho hai người tranh đấu sao?

"Thấy tâm trạng hiện giờ của cậu không tốt, tôi không so đo với cậu." Âm Nhị Nhi tiếp tục ngậm kẹo que, khoe môi hiện lên nụ cười chói mắt.

Âm Tam Nhi trừng mắt nhìn anh, giờ tay kéo bả vai của tôi: "Cách xa anh ta một chút."

Tôi cười khỏ, ngại có biết hay không, tôi càng muốn cách ngại xa hơn, tốt nhất là xa ngoài ngàn dặm.

Cuối cùng chiếc xe cũng dừng lại trước cửa nhà họ Lạc ở vùng ngoại thành, thử thách lại bắt đầu.

Giống như tiệc đính hôn, hôn lễ cũng tổ chức theo hình thức tự phục vụ, sau khi Âm Nhị Nhi và Xảo Đinh xuống xe liền tới chỗ ghi danh tặng lễ vật. Tôi kéo cánh tay vua bom, luôn chuẩn bị trốn đi.

Âm Tam Nhi là một thương nhân, mặc dù bình thường cũng không non nớt, nhưng một khi lẫn vào đám đông quần áo áo kia, những lời chúc mừng cũng chỉ là khuôn mẫu, nếu như bình chọn kiểu mặt người dạ thú, hẳn nhất định đoạt giải nhất.

Sau khi bước vào hội trường tiệc cưới, trên người hắn phát ra cảnh báo người lạ dừng tới gần, tôi chỉ cần khoác lên cánh tay của hắn, cùng những bọn gian thương mang "Mặt nạ" chào hỏi một chút là được, miệng chỉ dùng để nói chào hoặc dùng để mỉm cười.

"Sao cô cứng ngắc vậy? Bị người ta điểm huyệt à?" Âm Tam Nhi cau mày nhìn tôi nói.

Tôi nhỏ giọng nói: "Tôi sợ anh cướp tân nương của người ta."

Hắn khinh thường liếc mắt nhìn cô dâu chú rể cách đó không xa, chính xác mà nói là cô dâu mới thướt tha, "Nếu tôi mà có ý nghĩ đó, sẽ không đến hôn lễ ngày hôm nay."

Tôi cười, hỏi dò: "Vậy anh có thể đừng bày ra vẻ mặt như thua năm trăm vạn kia được không? Nói thật, tôi rất có áp lực."

Hắn nhìn tôi có chút tức giận: "Nhìn cô có vẻ tiến bộ."

"Tôi có tiến bộ như vậy, mong rằng Tam Thiếu bao dung." Tôi nửa đùa nửa thật.

Hắn liếc mắt, kéo miệng, nặn ra một thứ khá giống nụ cười: "Như vậy được chưa?"

Tôi chậm chạp vò đầu: "Vẫn không nên cười, quá dọa người."

Hắn trút giận, đột ngột néo eo của tôi, kết quả, không làm tôi đau tôi, lại khiến tôi buồn cười, không phải là nụ cười xinh đẹp không lộ răng, mà phì cười thành tiếng. Tất cả tân khách xung quanh đều ngơ vực nhìn lại, cô dâu chú rể cũng không ngoại lệ.

Khi ánh mắt tôi giao nhau với ánh mắt của Nhiễm Du, tôi rõ ràng nhận thấy ánh mắt u oán và có vẻ không cam lòng của cô ấy, xem ra Âm Hạng Thiên cũng không phải là yêu đơn phương, tân nương tử cũng không hoàn toàn quên đi đoạn tình cảm kia, hai người cũng không dễ dàng.

Tôi còn đang cảm thán, thì Lạc Quân Dật mang theo khí thế mạnh mẽ tiến tới, "Tôi thắng, tôi làm vua, anh thua, anh làm giặc", đương nhiên, hắn cũng không quên mang theo "Chiến lợi phẩm" của mình.

"Cám ơn hai vị tới tham gia hôn lễ của tôi và Nhiễm Du." Lạc Quân Dật lấy thái độ hợp lý, nụ cười ôn hòa kích thích tuyến thần kinh của Âm Tam Nhi.

Nhưng thái độ của Âm Tam Nhi quả thực rất tuyệt tình — hắn lạnh lùng nhìn hai người một cái, rồi quay đầu đi.

~~~ Hết chương 26 ~~~

Chương 27

Beta: quacauphale

Tôi bị hắn ôm vai kéo đi, nên nhỏ giọng nhắc nhở: "Người ta tới chào hỏi anh đấy."

"Tôi không muốn để ý đến hắn ta."

Tôi suýt bị nghẹn chết: "Vậy anh tới đây làm gì?"

"Tôi hỏi hắn không được sao?"

Sớm biết như vậy, anh nên thành thật ngồi ở nhà xem thể giới động vật, lại còn giả bộ kiên cường đi đến đây.

Tôi muốn nói hắn như vậy, nhưng nghĩ đến tính tình xấu xa của hắn, liền lý trí cùng bức tức nuốt trở lại, chỉ ngoái đầu nhìn lại cô dâu chú rể nói: "Thật xin lỗi, dạ dày tôi không thoải mái, xin phép về trước, chúc hai người tân hôn vui vẻ."

Lạc Quân Dật ra về đặc chí vì cuối cùng đạt được thỏa mãn, hắn cười như không cười, gật đầu một cái, nói thật, tôi không biết người đàn ông này là quá thông minh nên ngu ngốc, hay thật sự ngu ngốc, ánh mắt Nhiễm Du vẫn khóa chặt trên người Âm Hạng Thiên, dường như có nhiều uý khuất muốn bày tỏ. Lạc Quân Dật thật sự không cảm thấy sao?

Chỉ có điều, hắn thật sự ngu ngốc hay giả bộ ngu ngốc cũng không liên quan đến tôi, nhưng càng nhìn bộ dáng kiêu ngạo kia càng thấy khó chịu.

"Chờ tôi một chút." Tôi nhìn Âm Tam Nhi nói một câu, đồng thời rút tay ra khỏi cánh tay hắn, bước đi thông thả đến đứng trước mặt cô dâu chú rể, dùng sức đập gót giày nhọn lên chân của Lạc Quân Dật, sau đó không hề xấu hổ mà nói một câu: "Chao ôi, thật sự xin lỗi, vốn định xem nhẵn cười của hai người, lại không cẩn thận giẫm lên chân anh, anh không sao chứ?"

Lạc Quân Dật nghiêng răng nghiêng lợi cười: "Nếu như cô chịu lấy gót giày ra, tôi nghĩ, tôi sẽ không sao."

"Thực xin lỗi, mãi nói nên quên mất." Tôi dồn toàn bộ sức lực lên gót giày ở chân trái, nếu như hắn đường đột rút lui, tôi nhất định sẽ chuyển qua cô dâu của hắn, tôi cá là hắn sẽ không để cho Nhiễm Du bị nện, dưới chân dùng sức, cố gắng giảm sức lực bàn chân của tôi, thấy sắc mặt của hắn thay đổi, lúc này mới từ từ thu chân về.

Hừ ~ cho anh đặc ý này, cho anh hả hê này, có bản lĩnh thì cứ tiếp tục cười!

Trở lại bên cạnh Âm Tam Nhi, tôi giả dối nói: "Chiếc nhẫn của bọn họ rất đẹp."

Khóe môi hắn căng cứng, nhỏ giọng trách mắng: "Trẻ con."

Tôi lơ đãng: "Thoải mái không?"

"Thoải mái!" Hắn nói không chút nghĩ ngợi.

"Không thể tin được!" Tôi khoác vào cánh tay của hắn, "Chúng ta đi thôi."

"Đi đâu?"

"Tìm một chỗ ăn cho thỏa thích."

"Cô mời."

"Dựa vào đâu?"

Hắn nghiêng đầu nhìn tôi, khóe môi căng cứng rồi cuộc không khống chế được giương lên: "Dựa vào tôi là Âm Tam Nhi!"

Tôi phì cười, hào phóng vung tay lên: "Đẫn đường!"

Thất tình mà thôi, có gì to tát đâu, cho dù anh có yêu đến chấn động trời đất, Quỷ Thần khiếp sợ, nhưng cũng chỉ là nhất thời mà thôi, nếu đã mất đi, cũng đừng quyến luyến không quên. Làm người phải biết dừng cảm tiến tới, nếu biết rõ xoay người lại là đau, thì đừng quay đầu lại, sai bước đi về phía trước, không có gì là không làm được!

Sau khi rời khỏi tiệc cưới, tôi càng cảm thấy bộ lễ phục xinh đẹp trên người không thoải mái. Đi trên đường còn phải nhấc váy lên, mặc dù nó rất đẹp, nhưng tôi gấp rút muốn cởi nó ra. Vì vậy, tôi thương lượng với Âm Tam Nhi là phải đi mua một bộ quần áo trước, sau đó mới đi lấp đầy dạ dày. Hân vui vẻ đồng ý, không hề quay đầu lại mà đi ra khỏi trang viên của nhà họ Lạc.

Mặc dù, được nhà họ Âm khai trí đã hơn một năm, nhưng thói quen của tôi vẫn thô tục như cũ. Mặc bộ lễ phục mười mấy vạn đi vào một cửa hàng bán quần áo không ai để mắt tới, chỉ trong thời gian ba phút đã tìm thấy một cái quần jean ống bó, một cái áo màu đen có đai lưng, cộng thêm một đôi giày Cavans, toàn bộ cũng chưa hết 500 đồng.

Không sao! Chỉ cần thoải mái!

"Anh không muốn đổi?" Tôi hỏi Âm Tam Nhi.

Hân cau mày vẻ chán ghét, đang định lắc đầu, thì cô nhân viên cười nhiệt tình đưa tới một bộ quần áo nam.

Tôi cầm quần áo lên xem xét, cười khan đẩy lại: "Bộ này không được."

"Sao lại không được? Tôi lấy bộ này." Đường như Âm Tam Nhi có vẻ không được tự nhiên, cầm quần áo vào phòng thay đồ.

Cô nhân viên cười khanh khách: "Chiều dài tình nhân nên chiết khấu 30%, rất có lợi."

Tôi bất lực vỗ trán: "Đúng là có lợi, nhưng vấn đề là chúng tôi không phải tình nhân." Thấy cô nhân viên lúng túng ngơ ngẩn, tôi cười khổ khoát khoát tay, "Thôi, coi như mua quần áo cho ba mẹ và con mặc thôi."

Lúc này, Âm Tam Nhi vừa khéo bước ra từ phòng thay đồ, hiển nhiên nghe thấy tôi nói..., ngay cả gương cũng không soi, hân đi lên cốc cho tôi một cái: "Con gái, đi thôi!"

~~~ Hết chương 27 ~~~

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Giả Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28

Tôi tức giận trừng mắt nhìn hân, đến quầy thu ngân tính tiền, dừng hiểu lầm, mặc dù thẻ ở trong tay tôi, nhưng tiền bên trong là của hân.

Sau khi rời khỏi cửa hàng bán quần áo, tôi thật sự có chút đói bụng, tôi nhìn Âm Tam Nhi nói: "Cắt cái thói kiêu căng ra về thiếu gia của anh đi, cùng tôi trải nghiệm cuộc sống bình dân chứ?"

"Từ trước tới giờ tôi chưa từng kiêu căng."

"Cũng đúng, anh chỉ dài mặt giễu cợt mà thôi."

Hân sững sờ: "Có ý gì?"

Tôi cười khúc khích: "Châm biếm là kỹ năng nhà nghề của Game Online, chiến sĩ nào mà giễu cợt, quái xung quanh sẽ dồn hân vào chỗ chết."

"Tôi thấy cô có vẻ muốn ăn đòn!" Hân giơ tay muốn tóm tôi, tôi sớm có phòng bị, nghiêng đầu tránh thoát một kích, nhanh chân bỏ chạy. Cởi bỏ về nghiêm túc thì Âm Tam Nhi cái lão hoàn đồng như vậy, mặc dù hân vẫn rất ngây thơ, nhưng, đây là lần đầu tiên ở trên đường nhảy cẫng lên nhón nha nhón nháo đuổi theo tôi.

Tôi không khỏi cảm thán, trang phục sang trọng nhưng gò bó, mặc dù trang điểm tinh xảo đẹp đẽ nhưng lại giống như mặt nạ. Thời điểm nên bỏ thì phải bỏ, đây mới là cuộc sống!

Bởi vì không biết sẽ buông thả tới khi nào, tiểu Lý chịu trách nhiệm chở chúng tôi bị Âm Tam Nhi đuổi đi.

Tôi mang theo bên cạnh một vị khách là thiếu gia nhà giàu trong miệng ngậm thìa vàng đi vào một quán bán món cay Tứ Xuyên, ăn no căng cũng không hết 500 đồng.

Mới đầu, vẻ mặt của Âm Tam Nhi tràn đầy chán ghét, nghi ngờ những món ăn ngon quý và lạ này trong mắt tôi sẽ làm hư bụng hân. Tôi hết lần này đến lần khác cam đoan ăn vào sẽ không làm hân chết, hân mới ăn thử một miếng, nhắm nháp xem thử mùi vị, rồi mới hướng tôi nhếch miệng cười một tiếng:

"Cũng không tệ lắm "

"Chắc chắn là không tệ! Nơi này chính là nơi tôi và học trường tìm thấy khi mới tới thành phố D." Tôi gấp một miếng cá, vui vẻ nhai.

Nói tới Ninh Vũ chính là phạm vào kiêng kỵ của hắn, hắn trẻ con “xuy” một tiếng tỏ vẻ khinh thường, sau đó vung đũa gấp con tôm chưa cay bỏ vào trong đĩa của tôi, mọi người không nhìn lầm, tôi cũng nói không sai, hắn đúng là gấp thức ăn bỏ vào trong đĩa ở trước mặt tôi, nhưng, tôi sẽ không ngây ngô như lúc mới quen hắn mà nói câu “cảm ơn nhiều”.

"Tự bóc!"

"Tôi bóc chậm "

"Vậy thì ăn từ từ." Có câu nói rất đúng, có loại người không thể nuông chiều. Tôi phát hiện tôi đã quen việc hắn sai bảo, ngay cả chút chuyện nhỏ này cũng không muốn tự thân động thủ.

Mày kiếm hắn nhướng lên, cầm đũa lên giành con tôm tôi đã bóc vỏ, vừa ăn vừa giận tôi: "Ai cho cô ăn những thứ này? Không biết mình có bệnh đau dạ dày sao?"

Tôi không biết nên khóc hay cười, thật hoài nghi tâm lý của hắn còn chưa đủ mười tám tuổi, bằng không, làm sao lại ngây thơ tới mức như thế?

Giá cả vừa phải, hương vị thức ăn ngon mà bình dân chính phục mười phần cái miệng soi mói bất bệ kia, trên bàn ăn hoàn toàn không để ý tới lễ nghi, đũa vung lên rất nhanh gọn, sau khi ăn cơm xong, hắn vẫn chưa muốn về nhà, chúng tôi liền đi dạo chẳng có mục đích, cho đến khi ánh đèn rực rỡ sáng lên bốn phía thì chúng tôi tới một nhà hàng ở phía đông bắc thành phố để giải quyết bữa ăn tối, trong bữa tiệc, hắn nhận điện thoại, sau khi kết thúc trò chuyện thì tâm tình rõ ràng xuống thấp tới cực điểm.

Tôi nghi ngờ nhìn hắn, không biết có nên bày tỏ sự quan tâm, hắn sừng sốt giây lát, cười khổ nói: "Lão đại gọi tới."

Lão đại trong miệng hắn chính là anh cả của hắn, Âm Hạng Dương. Chị của Nhiễm Du gả cho Đại công tử nhà họ Âm, sau khi kết hôn được hơn hai năm, Nhiễm Nghiên bỏ nhà đi, đến nay vẫn không có một chút tin tức. Nhiễm gia trút toàn bộ tội lỗi lên người nhà họ Âm, vì thế, không đồng ý chuyện Nhiễm Du và Âm Hạng Thiên lui tới.

Trong mắt tôi, cuộc sống vợ chồng không hòa hài là chuyện một cây làm chẳng nên non, cho dù lão đại nhà họ Âm có lỗi, nhưng phương thức xử lý của Nhiễm Nghiên cũng là loại phù mông chạy lấy người. Không khó để đoán, bây giờ lão đại gọi điện thoại, không phải là quan tâm em trai. Có thể thấy lão đại là một người đàn ông có trách nhiệm, có lẽ, hắn cảm thấy Âm Hạng Thiên và Nhiễm Du bị chia rẽ, mình cũng có một phần trách nhiệm.

Tôi muốn xem đây là ngày vén lên quá khứ, nên cố làm ra vẻ tự nhiên nói: "Những món ăn này đều do anh gọi, nếu ăn không hết, anh bỏ vào hộp mang về."

Hắn cười một tiếng, tiếp tục hoạt động, không khí vừa dịu đi một chút, tiếng điện thoại phiền lòng lại vang lên.

Tôi cầm điện thoại di động của hắn lên xem, buồn cười nói: "Cuộc điện thoại này nhất định anh không muốn nhận."

"Hạng Kinh gọi tới?"

Tôi cười khanh khách, gật đầu.

Mày rậm hắn nhủ chặt, không kiên nhẫn nói: "Nói cho anh ta biết, anh ta có muốn chết thì cũng chết xa tôi một chút."

Tôi quơ quơ, nhấn điện thoại di động: "Đã nhận."

"Ha ha ~ đang ở đâu găm nhám vết thương vậy?" Giọng nói tràn đầy từ tính của Âm Nhị nhi truyền ra từ trong điện thoại, nghe có chút vui mừng xấu xa, nhưng thoáng suy xét một chút, không khó nhận ra trong đó có sự quan tâm.

"Tôi rất tốt!" Âm Tam Nhi hừ lạnh.

"Thật tiếc, tôi còn muốn bảo cậu dùng thạch tín trừ độc đấy."

"Anh chết xa một chút." Giọng nói của Âm Tam Nhi vừa dứt, tay tôi đã nhanh chóng ấn nút ngắt máy.

Âm Tam Nhi sừng sốt, tôi cười lộ tám cái răng: "Ai biết cái người chỉ sợ hôm nay chưa loạn sẽ nói những câu gì kích động anh, nắng vài câu thoại mới là được, làm người phải học cách đối nhân xử thế."

Hắn thấy buồn cười, gờ tay lên gọi phục vụ: "Mười chai bia." Suy nghĩ một chút, lại thêm một câu, "Một nửa không lạnh."

Tôi yên tâm thở dài, xem ra, người này chỉ có trái tim sói, nhưng phổi của con người, nếu không thì sao sẽ quan tâm đến dạ dày yếu ớt của tôi chứ?

Rượu là công cụ phụ trợ để trốn tránh thực tế tốt nhất, mặc dù chỉ là tạm thời, nhưng có lúc, chúng tôi chỉ cần tạm nghỉ, để có thể tích góp can đảm đối mặt với thực tế. Cho nên, tôi không ngại chuyện hắn mượn rượu giải sầu. Chỉ cần hắn không mượn rượu đùa bỡn điên cuồng, không ói vào người tôi, tôi

có thể nhẫn nại. Nhưng hẳn không quan tâm tới nhẫn nại của tôi, mà kêu tôi uống cùng.

Chẳng bao lâu sau, tôi cũng như hắn, bởi vì cùng cảnh ngộ, cho nên, tôi cũng cảm động lây, cho nên tôi không từ chối.

Nhưng “vũ khí” tránh thực tế tốt nhất này cũng có rất nhiều tác dụng phụ, mặc dù tôi vẫn rất cẩn thận, nhưng cũng không tránh được kết quả uống đến đầu óc choáng váng.

Có câu tục ngữ nói không sai, tửu lượng tốt thì sao? Uống nhiều quá cũng ói, đi bộ cũng lên cây. Tôi và Âm Tam Nhi mặc dù không lên cây, nhưng lại tới một nơi càng kỳ quái và khoa trương hơn.

~~~ Hết chương 28 ~~~

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Giả Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Hôn — nóng bỏng!

Thân thể — nóng bỏng!

Cảm xúc — không thể nào nói rõ!

Lý trí — tạm thời vứt bỏ!

Suy nghĩ — vô cùng hỗn loạn!

Khi đêm dần dần buông, mặt trăng được mặt trời gọi về ngủ, tôi mới tỉnh!

Một câu chuyện như thật như mơ, giống như bầu trời đêm đầy sao chợt lóe lên giây xéo trong đầu tôi.

"Nằm mơ lung tung gì thế?" Tôi tự lẩm bẩm, mở cặp mắt đang còn cay xè ra, một gương mặt anh tuấn gần trong gang tấc, một đôi mắt đen bóng hiện đầy vẻ khó tin, một bàn tay thon dài xinh đẹp lộ ra, chọc chọc gương mặt của tôi.

Xúc cảm ấm áp này khiến tôi như tỉnh lại từ trong mộng, bỗng chốc ngồi dậy, và hôm nay, khi rời giường tôi lại làm động tác vô cùng khác biệt với người khác, tôi đau đến mức hít một ngụm khí lạnh, thân thể giống như bị xe tải nghiền nát sau đó lấp ráp lại, mặc dù tôi không bị xe tải nghiền nát, càng không bị gỡ ra rồi lấp ráp lại, nhưng tôi cảm thấy cũng giống y như thế.

Xúc cảm từ ngón tay Âm Hạng Thiên xác nhận tất cả mọi chuyện không phải là mộng, không khỏi ôm trán khẽ nguyên rủa một tiếng. Tôi lúng túng cúi đầu, hận không thể biến mình thành vô hình, tiếc nuối là tôi không có bản lĩnh lớn như vậy, chỉ có thể lúng túng níu lấy chân, đầu đau muốn nứt ra mà cố gắng chấp và những mảnh vụn ký ức tối hôm qua. Thật ra thì, không cần phải làm phiền quá nhiều tế bào não cũng có thể suy đoán, chúng tôi không phải là say rượu mất lý trí. Chỉ có điều, tôi không muốn tiếp nhận hiện thực này.

Trong phòng yên tĩnh khác thường, tôi vẫn cho rằng yên tĩnh là ngôn ngữ hài hòa nhất, nhưng giờ phút này yên tĩnh lại giống như con dao treo trên đỉnh đầu, tôi sợ nó rơi xuống, bởi vì tôi nhất gan luôn sợ phiền phức. Nhưng đồng thời cũng hy vọng nó rơi xuống, mau chóng kết thúc không khí đè nén cùng bất an này, không thể làm gì vào lúc này. Bây giờ, tôi cuối cùng cũng hiểu, cái gì gọi là hôm qua điên cuồng, khó khăn sẽ tăng thêm vào hôm nay.

"Được rồi, dù sao cũng đã như vậy." Tôi phá vỡ không khí yên tĩnh cùng đè nén này, bình thường đối với người say rượu mất lý trí mà nói, tôi lại tương đối tỉnh táo, mặc dù về tình táo này là do đầu óc tôi trống rỗng.

Hắn phiền não cào cào tóc, thờ dài ngồi dậy. Nên biết rằng, chúng tôi đang ở chung trên một cái giường, đắp chung một cái chăn, hắn vừa đứng lên, cái chăn bên tôi liền trượt ra, tôi vội vàng kéo về, hắn oán giận trừng tôi, lại kéo chăn lại, cứ lôi kéo như vậy, hai chúng tôi chợt cười khúc khích.

Tình trạng này thật sự rất buồn cười! Giống như một người rớt cuộc bỏ đi những trói buộc của đạo đức, chạy tới quầy rượu mua say, sau đó chọn trúng một người đàn ông cả đêm điên cuồng, kết quả khi tỉnh lại thì phát hiện, anh ta là chồng trước của mình!

"Hôm qua là ngày bao nhiêu?" Hắn đột nhiên hỏi.

Tôi cúi đầu suy nghĩ, mồ hôi rớt lách tách lách tách nói: "15 Âm lịch."

"Chết tiệt!" Hắn nhỏ giọng mắng.

Tôi có chút dở khóc dở cười, tình trạng của chúng tôi thuần túy là trắng sáng gây họa sao? A, không đúng, còn có rượu còn quấy phá nữa chứ, thứ đó vốn chính là thần dược ân ái, cộng thêm một ngày đặc biệt, ai ~ đừng đổ lỗi cho bất cứ ai, xui xẻo là của mỗi người.

"Cô muốn nghe cái gì? Câu nói xin lỗi? Hay là. . . ." Hân chưa nói xong, tôi không muốn đoán. Bởi vì, lời nói là gượng gạo - trống rỗng - vô nghĩa, cho dù miệng hân có thể nhả ra hoa sen, cũng không cứu vãn lại, không thể thay đổi. Vì vậy, tôi lắc đầu nói cho hân biết cái gì cũng không cần nói.

Cuối cùng sau khi suy nghĩ, tôi trịnh trọng dặn dò: "Ngân vạn lần đừng để cho bà nội biết."

Mặc dù bà nội vẫn nói câu "Bà nội hiểu", nhưng bà cụ cũng biết rõ, giữa tôi và Âm Tam Nhi rất thuần khiết và trong sạch. Được rồi, trước tối hôm qua mới rất thuần khiết và trong sạch. Nếu như, bà cụ biết hai chúng tôi thật sự đã lên giường, ai ~ tôi không dám nghĩ, như vậy quá nặng nề, trái tim của tôi không cách nào gánh nổi.

~~~ Chương 29 ~~~

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Giả Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30

Âm Tam nhi không nói gì, chỉ cầm tay tôi, dùng cử chỉ này để diễn tả, ý nghĩ của hân giống tôi. Rồi sau đó, hai người tự mình rửa mặt, sửa sang lại quần áo, một trước một sau ra khỏi khách sạn. Hân đi về phía bên trái đến công ty, tôi đi hướng phải đến trường học. Cứ như vậy, sự điên cuồng tối hôm qua bị giết chết.

Tôi không mang sách, thật ra thì tôi cũng không có giờ học, lựa chọn đi trường học là bởi vì tôi không biết đi đâu cả. Nhưng, tôi vô cùng đầu heo quên mất mình mặc áo hai dây, cho đến khi sau lưng có người cười trộm, chỉ chỉ chỗ chỗ, tôi mới tỉnh mộng trốn vào phòng vệ sinh, trong gương, dưới ánh đèn, những dấu vết hoan ái lộ ra, nhìn thấy mà ghê, giống như lặng lẽ nói cho mọi người biết: tối hôm qua tôi rất điên cuồng!

Mặc dù ông bà xưa có nói “thực sắc tính dã”! Mặc dù, học sinh thời nay cũng coi mở, mặc dù từ lâu tôi không còn là trẻ con, nhưng tôi cũng không cách nào chịu được khi mình bị người chỉ chỉ chỗ chỗ bàn tán: Mau nhìn đi, chỉ sợ người khác không biết cô phóng đảng như thế nào, không che dấu gì mà chạy loạn ra ngoài.

Nhưng ngoài chuyện buồn rầu này, tôi cũng còn rất may mắn, thật may là tôi không có vô tri vô giác trở về nhà họ Âm, nếu không thì không phải chỉ là mất thể diện nhỏ như vậy rồi. Cùng với may mắn, tôi lại bắt đầu thấy rối rắm, ra khỏi phòng vệ sinh, tôi nên đi đâu?

Tôi lúc thì buồn phiền, lúc thì may mắn, nên không cảm thấy rối rắm nữa, cứ như vậy, hoàn toàn không hề nhận ra, tôi xoắn cái đuôi ngựa của mình thành tổ chim.

Ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân của người qua lại, tôi giống như bị thức tỉnh, giơ tay lên chỉ người phụ nữ trong kính: "Cô, tỉnh táo lại cho tôi! Nhất thiết phải tỉnh táo!"

Tôi hít sâu một hơi, mang theo một tinh thần "Coi thường cái chết" đi ra khỏi phòng vệ sinh. Trong sân trường vẫn người đến người đi như cũ, tôi cố sức tránh né, chỉ sợ thấy người quen thì chạy đằng trời, tôi tới một cửa hàng bán quần áo mua một áo thun mới, chặn một chiếc xe taxi, chạy thẳng tới ngôi nhà nhỏ của Ninh Vũ.

Tôi thừa nhận, tôi là người không thành công, ở trường học lẩn lộn ba năm, người có thể hoàn toàn tin tưởng cũng hoàn toàn tin nhiệm tôi chỉ có học trưởng Ninh Vũ. Nhưng, tới cái ổ nhỏ của hân tị nạn là phải trả giá thật lớn, cho nên, lúc đó tôi mới có thể làm ra quyết định bi tráng như vậy.

Hai năm qua Ninh Vũ làm ăn cũng không tệ, sau khi tốt nghiệp thì cùng một người bạn mở nhà thuốc, chỉ trong vòng hơn một năm ngấn gối, mua xe, mua một ngôi nhà nhỏ có một phòng ngủ và một phòng khách. Quan trọng là hân vẫn độc thân, cho nên chưa chấp tôi cũng không làm khó hân.

Lúc hân huyết sao lên nhà, tôi đã ở cửa nhà hân găm móng tay năm giờ đồng hồ rồi. Thật khó hiểu, sao tôi lại mang đầu ngón tay của mình ra găm.

Ninh Vũ đầu tiên là vui mừng, cười hỏi tôi sao giống như con mèo lang thang không có nhà để về tôi giữ cửa cho hân, nhưng không thấy tôi trả lời, hân liền phát hiện "Chứng cứ phạm tội" trên cổ tôi.

Bởi vì trước khi đến đã chuẩn bị tốt tâm lý, tôi cũng không sợ hân mắng tôi. Nhưng khi hân thấy bộ dáng tôi mặc cho đánh mặc cho mắng lại càng tức hơn, trong lòng buồn bực tức giận, gạt tôi sang một bên.

Tôi sợ hân càng buồn bực thì tức giận càng lớn, nên gạt nhẹ ống tay áo của hân lấy lòng, làm nũng kêu: "Học trưởng!"

"Đứng đó đợi đi!" Hắn kéo móng vuốt của tôi ra, chăm chú nghiên cứu chỉ tay của mình, cũng có khả năng là chăm chú tắt lửa.

"Đừng nóng giận." Tôi áp ứng khuyên giải.

Trông mắt đen chứa lửa giận bỗng chốc tròn mắt nhìn tôi: "Không tức giận thì khen cậu hay sao?"

Tôi không còn lời nào để nói, chỉ đành mím môi, tiếp tục đè nén, không phải nói không đè nén sự bộc phát thì không được tới Niết Bàn sao? Hi vọng tôi có số mệnh chìm lửa, trước khi tới Niết Bàn sẽ không bị hắn đốt thành gà nướng.

Giống như qua một thế kỷ, hắn rút cuộc cũng cất đi vẻ mặt hiền hòa thường ngày, giờ phút này mặt lạnh như Tu La: "Hắn nói thế nào?"

Giọng điệu này coi như là bình tĩnh, chỉ là, nham thạch nóng chảy lúc nào cũng có thể phun ra, tôi muốn trả lời để có thể khiến một núi lửa như hắn dừng nóng chảy, nhưng ánh mắt của hắn quá ác quá sắc bén, tôi không dám nói dối, liền trả lời: "Tôi không cho anh ta nói."

"Mẹ nó! Cậu có đầu óc chứ?" Nham thạch nóng chảy đã tuôn ra khỏi miệng núi lửa, đầu ngón tay hắn dùng sức đâm đâm lên trán tôi, đầu óc tôi sắp bị choáng váng rồi, hắn còn kêu tôi ngẩng mặt. Tôi lắc đầu, cự tuyệt nhìn thẳng vào cặp mắt như muốn giết người của hắn.

"Đừng ăn vạ với tôi, ngẩng đầu!" Hắn cưỡng ép tôi ngẩng đầu lên, tiếp theo, bị hơi nước trong đáy mắt tôi làm sợ hết hồn.

Nước mắt là vũ khí của phụ nữ, mặc dù không thể trong bất kỳ trường hợp nào cũng áp dụng, hơn nữa, tôi cũng không có gọi nó, nhưng nó cứ xuất hiện như vậy.

"Cậu có thể dựa vào tôi." Tức giận của Ninh Vũ giảm xuống, vỗ nhẹ lưng của tôi, nói: "Được rồi, đừng khóc, tôi không hỏi nữa, cậu muốn ở bao lâu thì ở bấy lâu."

Tôi hít mũi một cái, áp ứng nói: "Cậu còn thiếu tôi không ít phí ăn uống đấy, tôi ở đây không tính là ăn uống chùa, đúng không?"

~~~ Hết chương 30 ~~~

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Già Nai Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Được Ninh Vũ cho ở lại, buổi chiều tôi liền gọi điện thoại cho bà nội, nói cho bà biết trường học sắp xếp cho sinh viên ĐH năm ba đi thực tập bệnh viện trong thời gian ngắn, tôi tạm thời không phải về nhà, bà nội không hề nghi ngờ gì, chỉ cần tôi không quên thứ hai tuần sau đi tiễn Xảo Đình.

Sau khi cúp điện thoại tôi mơ hồ nằm trong chăn lớn, thân thể co rúm thành một cục, thì thầm an ủi mình: không phải chỉ mất một cái màng thôi sao? Chuyện này cũng không có gì lớn, thật sự không có gì lớn.

Ninh Vũ không hổ là học trưởng của tôi, tôi tới nhà anh ta giả vờ làm con mèo lang thang thì anh ta còn bày ra vẻ mặt tràn đầy tiếc nuối chỉ hận rèn sắt không thành thép, oán giận nhà có con gái mới lớn lại bị người ngoài ăn mất, nhưng chỉ trong một vài ngày, anh ta đã quên ngay, tức giận đã tan thành mây khói. Tôi biết, đây là phương thức quan tâm rất đặc biệt của anh ta, muốn đưa tâm trạng của tôi trở về bình thường.

Tôi cho rằng, tôi đã bình thường, nhưng đêm khuya yên tĩnh thì luôn có hai giọng nói quanh quẩn bên tai tôi

A nói: Bách Khả, cô bị thiệt thòi!

B nói: Nói vậy, cũng không phải là không có hưởng thụ!

A nói: Cùng người yêu triền miên là hưởng thụ, nhưng cùng Âm Tam Nhi lên giường là một sai lầm, sai lầm rất lớn.

B nói: Bất luận là đúng hay sai thì cũng đã xảy ra rồi, cô lải nhải gì chứ?

A oán giận: cũng đã nhiều ngày như vậy, ngay cả điện thoại anh ta cũng không gọi một lần, đúng là thất đức, không có trách nhiệm mà.

B xì mũi coi thường: là ai kêu tôi cái gì cũng đừng nói chứ? Là ai tự mình chạy đi làm đà điều?

Cô muốn anh ta chịu trách nhiệm thế nào? Cưới cô sao?

A liều mạng lắc đầu: kiên quyết không muốn!

B nói: vậy thì điều chỉnh tâm trạng của cô cho tốt đi, đừng giống như kẻ mất hồn nữa!

A không phản bác được, rúc vào trong góc trồng nấm.

Tôi hoàn toàn đồng ý với quan điểm của B, cho nên, tôi để mặc cho A buồn bã đi trồng nấm. Nhưng, A rất lo lắng, nếu cứ ở trong phòng, cho dù có đánh đầu thua đó, nhưng thỉnh thoảng cũng nên xuất hiện ra ngoài. Chứ cứ như thế mãi, tôi thật sự sợ nhân cách của mình sẽ bị phân liệt.

Sự thật chứng minh, con cái nhà nghèo rất kiên cường, không có giây thủy tinh, Bác Khả càng mạnh hơn. Tôi không bị nhân cách phân liệt, mỗi đêm vẫn quần lầy học trường chơi game, cái gì World of Warcraft, đại chiến xe tăng, chiến tranh giữa các vì sao, trong máy vi tính của học trường đều có, mọi trò chơi, tôi gần như đều thử một lần, mặc dù thủ pháp rất rối loạn, tôi tệ như phân chó, nhưng tôi sẽ không bị rối loạn trong thế giới ảo, mà toàn tâm chinh phạt, chiến đấu. Có thể nói, loại nhảy múa này, làm giảm bớt những suy nghĩ lung tung của tôi.

Hôm nay, là ngày thứ bảy tôi ra ngoài "Giải sầu", tôi quên khuấy chuyện Xảo Đình phải trở lại Pháp, nhưng bà nội lại không quên, vừa vào sáng sớm điện thoại của bà đã bay tới.

"Vâng Đi tiễn với ai ạ?" Tôi hỏi ô ô a a.

"Trừ lão đại không có ở nhà, thì tất cả mọi người đều đi, mười một giờ trưa chúng ta sẽ có mặt ở phi trường." Nói xong, bà lão trực tiếp ngắt điện thoại, không cho tôi thời gian kiểm soát, không cho tôi cơ hội nói câu từ chối.

Tôi tức giận, mệt mỏi để điện thoại di động xuống, không cam lòng đi vào phòng tắm, trong gương là một người phụ nữ vô hồn nhìn tôi, bởi vì thức thâu đêm chơi game, viền mắt của tôi thâm đen, đôi môi khô nứt, hai mắt vô hồn.

Tôi rửa mặt qua quýt, rồi bước thong thả đến phòng khách, võ ngang võ dọc vào học trường Ninh Vũ đang nằm trên ghế sa lon, "Tôi phải đến phi trường tiễn Xảo Đình lên máy bay, nếu như cậu có thể đưa tôi đi, tôi sẽ không gọi xe nữa."

Ninh Vũ xoa xoa đôi mắt đang buồn ngủ cho tỉnh táo, nhìn tôi từ trên xuống dưới, "Cô xác định là cô đi tiễn người chứ không phải đi dọa người?"

Tôi vò đầu cười cười, "Tôi cố gắng sẽ không hù chết mọi người."

Ninh Vũ liếc mắt: "Mấy giờ bay?"

"Trước mười một giờ đến phi trường là được."

Anh ta thoáng liếc chiếc đồng hồ trên vách tường một cái: "Còn ba giờ nữa, đủ rồi."

Nói xong, anh ta đứng dậy đi vào phòng tắm, sau khi rửa mặt thay đổi quần áo, kéo tôi lúc đó đang chuẩn bị chiến trứng đi ra khỏi nhà.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Giả Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Edit: caoviyen_73

Cửa hàng quần áo nữ ở bên ngoài trung tâm vừa mới mở cửa, Ninh Vũ muốn giúp tôi mua sắm một ít trang phục, sau khi vào tiệm, y như một nhà tạo mẫu chuyên nghiệp khuấy động kệ quần áo, nghiêm túc chọn lựa.

Thường nói người họ Quách chỉ có bề ngoài, nhưng lại chưa bao giờ tỉ mỉ giới thiệu, bề ngoài của anh ta rất cuộc như thế nào. Nói như thế, vì người đàn ông này không thuộc loại đặc biệt đẹp trai, hay là loại người có đôi mắt sáng ..., nhưng anh ta lại có một sức hấp dẫn đặc biệt khiến người ta muốn gần gũi. Anh ta cao gầy, phong thái hiên ngang, anh ta chọn bộ đồ công sở có áo khoác ngoài cho tôi!

Tôi vừa khoát tay vừa lui về phía sau, chỉ tiếc là, cự tuyệt không có hiệu quả. Đi tới phòng thay quần áo thì tôi bất mãn oán thán: "Có muốn mua thêm cái mũ có cánh không?"

Ninh Vũ hài lòng nâng khóe môi lên: "Ở đây không có, như vậy cũng không tồi, chỉ cần che mặt lại, thì sẽ y như một ngôi sao lớn."

Trán tôi đầy vạch đen, mọi người đều nói Trách Lương thích những lolita thân thể mềm mại non nớt. Mặc dù anh ta một lần nữa tuyên bố mình yêu thích

cô em Trách Lương, có lẽ hôm nay sẽ xảy ra hành động, người này rõ ràng trong ngoài không đồng nhất.

Cuối cùng, Ninh Vũ thật sự chọn cho tôi một chiếc mũ có chóp nhọn, cũng may là không có cánh, bằng không tôi không thể không ngăn cản anh ta. Giải quyết xong chuyện quần áo, anh ta mang tôi đến một thẩm mỹ viện không tính là cao cấp, tay nghề của thợ trang điểm tuy không thể so sánh bằng với thợ trang điểm của nhà họ Âm, nhưng rõ ràng cuộc người ta cũng là thợ chuyên nghiệp, sau khi ba bôi hai xóa trên mặt, thì có thể nói đùa một chút là tôi không khác gì một ngôi sao.

Tôi xoay một vòng ở trước gương, sau đó ngoái đầu lại nhìn học trưởng Ninh Vũ, "Biết nhau đã nhiều năm như vậy, nhưng giờ tôi mới biết, sở thích của cậu lại khác biệt với những người khác như vậy."

"Cậu biết cái gì? Tôi đang muốn nói cho họ Âm biết, Bách Khả của chúng tôi sinh ra đã non nớt, từ chối cho bò già gặm."

Mồ hôi của tôi rơi đầy đất, sau khi đến phi trường, tôi muốn anh ta chờ tôi trong xe, nhưng anh ta đã nhướn mày: "Chẳng lẽ cậu sợ hãi biết hai ta ở cùng một chỗ?"

Tôi lắc đầu: "Bà nội không biết tôi đang ở nhà cậu, bây giờ cậu xuất hiện, thì phải giải thích, rất phiền toái."

"Không đi thì không đi." Anh ta "ừ" một tiếng: "Cậu cho rằng tôi thích một con búp bê cỡ lớn sao?"

"Cậu muốn gây sự." Tôi trừng mắt nhìn anh ta, đẩy cửa, xuống xe.

Đại sảnh phi trường có người đến người đi, tôi tìm kiếm một lúc, rốt cuộc cũng tìm thấy nhà họ Âm ở giữa dòng người qua lại đông đúc.

Xảo Đình đang cười híp mắt nghe bà nội dặn dò, Âm Nhị Nhi vẫn có phong thái của một hoàng tử, Âm Tam Nhi Nhìn qua thôi!

Nhịp tim tôi đột nhiên đập mạnh, thầm nói với chính mình, đừng căng thẳng quá, hắn sẽ không biến thành sói mà ăn mình.

Điều chỉnh tốt cảm xúc, tôi bước nhanh chân, dùng giọng nói vui sướng chào hỏi: "Bà nội, Xảo Đình."

Ánh mắt của tất cả mọi người đều bắn về phía tôi, đáy mắt đều tràn ngập kinh ngạc và nụ cười đủ mọi kiểu dáng khác nhau, rất rõ ràng, bọn họ bị hình dáng và cách trang điểm giả làm nai tơ của tôi làm cho choáng váng.

"Bách Khả, thật đáng yêu." Xảo Đình cười híp mắt kéo tay của tôi, ánh mắt nhìn lên nhìn xuống quan sát: "Làm sao bây giờ? Tôi muốn dẫn cô cùng đi Paris."

Bà nội lập tức kéo tôi về, bảo vệ tôi như gà mẹ bảo vệ gà con: "Không được, một mình cháu đi bà đã luyện tiếc rồi."

Xảo Đình cười khanh khách: "Nhìn bà khẩn trương kia, cháu chỉ tùy tiện nói giỡn thôi, nếu thật sự rất muốn mang Bách Khả đi, để Tam Thiếu đuổi theo giết cháu à?" Đôi mắt đẹp của cô đổi hướng, nhìn về phía Âm Tam Nhi.

Mọi người thường giỡn chơi như vậy, tôi vốn đã thành thói quen, nếu như thường ngày, tôi sẽ không để ý, nhưng tình huống bây giờ không giống trước đây, ngoại trừ cười ngầy ngớ, thì vẫn là choáng váng không nói được một câu. Liếc trộm về phía Âm Tam Nhi, vừa vận chạm vào ánh mắt đen sâu như hố nước kia.

Tôi vội vàng thu hồi tầm mắt, đồng thời trái tim cũng đập thình thịch, đúng là, không có chuyện gì thì đừng nhảy loạn lên.

Tiến đưa, thì luôn có từ biệt, sau khi ôm tạm biệt Xảo Đình, bóng dáng yếu điệu của cô ấy càng lúc càng xa, cho đến khi hoàn toàn biến mất, mọi người mới thu hồi tầm mắt.

"Bà nội, cháu còn có chuyện, xin phép bà cháu đi trước." Tôi chuẩn bị rời đi.

Bà nội cau mày oán trách: "Cháu chỉ là một sinh viên, sao còn bận rộn hơn so với Hạng Kinh và lão Tam thế?"

Tôi cười ha ha: "Thật vất vả mới có cơ hội thực tập, nên rất bận, chờ qua đợt này, cháu lại về với bà." Thật xin lỗi bà nội, vì để tránh cho thiên hạ đại loạn, cháu chỉ có thể lừa gạt bà.

"Được rồi, vậy cháu đi mau lên, chú ý thân thể, ăn cơm đúng giờ." Bà nội lưu luyến buông tay tôi ra.

Tôi khua khua móng vuốt, nhanh chóng chạy đi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Giả Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33

Edit: caoviyen_73

Beta: quacauphale

Rốt cuộc đây dựa thân thể có ý nghĩa gì?

Chạy trên hành lang rộng rãi bằng phẳng của phi trường, trong đầu tôi chợt thoáng qua câu hỏi buồn cười này.

Nghĩa là, chúng tôi đã từng thăng thấn, nhưng thật đáng tiếc, vì ý thức không tỉnh táo, cho nên, thăng thấn lại rất buồn cười như vậy.

Còn ý nghĩa khác, tôi từ cô gái biến thành phụ nữ, nhưng tôi lại không hề giống như những mô tả trong các tác phẩm văn học là trong một đêm trở nên trưởng thành, mà tôi vẫn là tôi!

"Bách Khả." Ninh Vũ tựa vào bên cạnh xe, vẫy vẫy tay.

Tôi xua hết những suy nghĩ lung tung trong đầu, thoáng nở một nụ cười sáng chói.

"Bách Khả!" Âm thanh của Âm Tam Nhi từ sau lưng truyền tới.

Bước chân của tôi dừng lại một chút, nụ cười trong nháy mắt biến mất.

"Tới đây, ngây ngốc làm gì?" Học trưởng thúc giục.

Tôi bước tới.

"Cô dám thử bước tới xem?" Âm Tam Nhi dọa.

Tôi ảo não giậm chân một cái, dừng tại chỗ. Bà cô không đi vẫn không được sao?

Kết quả, hành động "nổi khùng" của tôi, đã khiến hai người. Không, là ba người tụ tập lại.

Tôi rất lúng túng, đành phải đem toàn bộ lực chú ý đặt trên cái người không hề biết nội tình: "Anh hai."

Âm Nhị nhi cười một tiếng, kéo kéo cánh tay của tôi, nói: "Đi, anh hai dẫn em đi chơi."

Tôi ngơ ngẩn, ngây ngốc nhìn anh ta: "Đi đâu?"

"Nhà tôi, lão Tam không phải muốn thấy tôi mập mờ sao, vậy thì mập mờ một chút cho nó sáng mắt ra." Cứ như vậy, người không còn đường sống là tôi đây bị Âm Nhị nhi túm lên xe thể thao của anh ta.

Tôi nghĩ rằng, mức độ kinh ngạc của tôi cũng không thua gì hai người đó là học trưởng và Âm Tam Nhi, bằng không, bọn họ sẽ không lấy loại ánh mắt của kẻ lỗ mãng nhìn tôi bị bắt đi.

"Âm Hạng Kinh! Anh gây rối loạn cái gì đó?" Cuối cùng Âm Tam Nhi cũng bị tiếng khởi động xe làm hấn bưng tỉnh lại.

Nhưng thật xin lỗi, đã quá chậm. Tài lái xe của Âm Nhị nhi vô cùng tốt, tiếng nổ xe vang lên thị uy một tiếng, rồi đi mất.

Tôi đè chặt chiếc mũ thiếu chút nữa bị gió cuốn đi, mơ hồ nhìn gương mặt rất hoàn mỹ của Âm Nhị nhi: "Anh hai, anh có ý gì?"

"Tôi đang giúp em giải vây, còn không cảm ơn tôi?"

Anh ta thật sự không biết chuyện sao? Sao nhìn có vẻ không giống vậy!

"Anh hai, anh hiểu làm sao? Ninh Vũ là học trưởng của tôi." Tôi dè dặt thăm dò.

"Tôi cảm thấy lão Tam không cho là như vậy." Anh ta nghiêng đầu cười một tiếng, hai mắt sáng chói như hai ngôi sao, nhưng mà cảm xúc "Xem nào nhiệt không sợ lớn chuyện" thì không che dấu được. Thành thật mà nói, tôi bỗng nhiên có cảm giác đã bước lên phải thuyền giặc, không, là lên xe giặc.

Tôi cười, giả vờ ngây ngốc: "Đã sớm nói với mọi người rồi, chuyện giữa tôi và Âm Tam nhi không phải như vậy mà."

"Đừng có che đây nữa, chuyện của em và Âm Tam nhi, tôi đã biết." Anh ta nói ra một câu giống như thả xuống một quả bom vậy, mặc dù, trước khi anh ta nói, tôi đã có cảm giác khác rồi, nhưng khi chính tai nghe được thì trái tim nhỏ của tôi vẫn hung hăng bị chấn động một phen.

Tôi 囧囧, cúi đầu thật thấp, trả lời: "Đó là việc xảy ra ngoài ý muốn."

Anh ta cười khẽ: "Tai nạn ngoài ý muốn!"

Tôi lắc đầu: "Là một tai nạn kinh khủng!"

Anh ta buồn cười, cười ra tiếng: "Quả dưa ngọc, em cứ như vậy thì không thể được, rất dễ bị lừa."

Tôi mờ mịt nhìn anh ta, thấy anh ta cười càng rực rỡ, bất tri bất giác nói: "Anh gạt em!"

Anh ta cười khanh khách, nói: "Nếu không thì sao đây? Em cho rằng lão Tam sẽ đem chuyện của hai người nói cho tôi nghe sao?"

Tôi im lặng ngẩn ngơ, nghiêng răng, siết chặt nắm đấm: "Dừng xe!"

"Tốt nhất em nên nhìn phía sau rồi hãy quyết định." Anh ta thân nhiên nhắc nhở.

Tôi cau mày ngoái đầu nhìn lại, thì thấy, xe của Âm Tam Nhi và học trưởng đang cố gắng đuổi theo ở phía sau, lúc này mà xuống xe, tôi sẽ có hai kết quả, một, bị Âm Tam Nhi tóm đi, hậu quả không biết. Hai, bị học trưởng dẫn về nhà, hung hăng khiển trách một phen.

Thấy thời điểm này, tôi sáng suốt thu hồi tầm mắt, nhìn Âm Nhị nhi nói: "Trước hết, hãy bỏ rơi bọn họ đi!"

Chờ khi thoát khỏi phạm vi tầm mắt của Âm Tam nhi, tôi đi tìm học trưởng, đến lúc đó, chấp nhận để anh ta giận thế nào thì giận, tôi chỉ cần đưa ra vẻ mặt tươi cười để làm lành, biểu cảm nỏ đùa là có thể hoàn thành.

"Rất vui lòng công hiến sức lực." Âm Nhị nhi trả lời rất vương tử, đồng thời, chiếc xe ngang ngược tăng tốc.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Giả Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34

Edit: caoviyen_73

Beta: quacauphale

Không thể không nói, kỹ thuật lái xe của người nhà họ Âm cũng không tệ, đừng thấy Âm Nhị nhi rất vương tử rất lịch sự mà lầm, khi lên xe lại rất điên cuồng. Âm Tam nhi đi theo mất dấu không nói, học trưởng lại càng vút đi hơn.

Xe quanh quanh quần quần sau đó tiến vào một khu nhà đặc biệt trang nhã, tôi vội đẩy cửa xe, thò đầu ra nôn ọc. Cho đến lúc này, tôi mới ý thức được, tôi còn chưa ăn sáng.

Âm Nhị nhi vỗ vỗ sau lưng của tôi, đưa nước qua kêu tôi súc miệng, rồi sau đó đem tôi đẩy sắc mặt tái nhợt như Quý, bước chân loạng choạng đi vào nhà anh ta.

Căn nhà thiết kế rất đơn giản, sạch sẽ, phong cách hiện đại. Bộ ghế sa lon màu trắng sữa rất đẹp, không chút bụi bẩn. Bà nội nói, Âm Nhị nhi có tính thích sạch sẽ, xem ra, lời nói không ngoa.

"Yên tâm đi, lão Tam sẽ không tìm được tới đây. Cứ tùy tiện ngồi đi." Anh ta cởi chiếc áo vest màu trắng cắt may rất vừa vặn ra, ưu nhã ngồi xuống.

Tôi nhìn anh ta, thấy anh ta đang dùng loại ánh mắt có nhiều hứng thú nhìn tôi, liền xoay người đi đến bên cửa sổ, lấy điện thoại di động ra, muốn gọi điện thoại cho học trưởng, nhưng không ngờ, điện thoại vừa mới lấy ra, sau lưng chợt thò ra một cánh tay, giật phắt điện thoại di động của tôi.

"Để ý đến bọn họ làm gì?" Âm Nhị nhi cười khanh khách, cầm điện thoại di động của tôi nhét vào túi quần của mình.

Tôi hít một hơi, nhưng dù cố gắng thế nào cũng không thể thành công nặn ra một nụ cười: "Anh hai, anh muốn xem nào nhiệt đúng không?"

Anh ta nâng khóe môi lên, không trực tiếp trả lời, chỉ hỏi ngược lại: "Tôi tạo cho em cảm giác này sao?"

Tôi thành thực gật đầu.

Anh ta thấy buồn cười: "Tôi phải nói, ánh mắt của em không tệ, trực giác cũng rất chính xác."

Tôi ngoài cười nhưng trong không cười: "Tôi cũng phải nói, hứng thú của anh cũng rất đặc biệt, cũng rất muốn ăn đòn!"

Vốn tưởng rằng chỉ có Âm Tam nhi rất muốn bị ăn đòn thôi, bây giờ xem ra, so với Âm Nhị nhi, thì rõ ràng cho thấy đã gặp được sự phụ. Người đàn ông trước mắt này, bề ngoài không thể bắt bẻ, nhưng lại có một trái tim méo mó. Thành thật mà nói, rốt cuộc gia đình nhà họ Âm gia như thế nào? Sao lại có thể nuôi ra ba tên đàn ông rất không bình thường như thế này đây?

"Bách Khả, không phải em cảm thấy, thật ra thì, chúng ta có thể mập mờ một chút được chứ?" Anh ta hơi cúi người xuống, cặp mắt mông lung như sương mù kia cũng rất lấp lánh, bờ môi đỏ tươi rất giống cánh hoa anh túc, đó là một màu sắc mê người nhưng lại trí mạng.

Da đầu tôi chợt cảm thấy tê dại, theo bản năng lui về phía sau: "Anh hai, tôi biết anh thích kể chuyện cười, tuy nhiên, chuyện này không có chút đáng cười nào."

Anh ta ngồi thẳng lên, mày kiếm dựng đứng nửa tin nửa ngờ: "Không có chút buồn cười nào sao?"

Tôi trịnh trọng gật đầu: "Không những thế mà còn rất đáng sợ, cảm giác giống như truyện kinh dị!"

Anh ta bật cười, xoa tóc của tôi, nói: "Thật thú vị, tôi quyết định thu nhận em, coi em như con dâu nuôi từ bé."

"Chuyện này cũng chẳng có gì buồn cười."

"Cái này không phải truyện cười."

Nhìn cái khuôn mặt vô cùng tuấn mỹ kia, ánh mắt dịu dàng nhưng cũng quý quyết, tôi sợ hãi, hồi hận!

Tôi thà bị học trưởng mắng, bị Âm Tam nhi giáo huấn, cũng không muốn cùng người quái dị này ở chung một chỗ!

Có ai không? Có ai tới cứu tôi không?

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Già Nai Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35

Edit: caoviyen_73

Beta: quacauphale

Điện thoại di động — tịch thu rồi!

Điện thoại bàn — gọi không thông!

Ăn cơm — có người đưa!

Tự do — không bàn nữa!

Tôi phát hiện, thật đau xót khi mình biến thành cá chậu chim lồng, chỉ có thể xuyên qua cánh cửa sổ thủy tinh nhìn trời nhìn mây.

Mặc dù, nhà của Âm Nhị nhi rộng rãi sáng sủa, nhưng cũng vô cùng thiếu thốn hơi người. Ở nơi này, tôi cảm nhận được cái gì gọi là sống một ngày bằng cả một năm, ở nơi này, tôi còn cảm nhận được cái gì gọi là nỗi buồn thê thê thăm thẳm.

Trong 78 giờ nói ngắn cũng không ngắn nói dài cũng không dài, tôi đưa ra N kế hoạch để chạy trốn, nhưng thật đáng tiếc, mỗi kế hoạch đều chết từ trong trứng nước. Ánh mắt của Âm Nhị nhi rất đáng sợ, tựa như có thể biết trước được tương lai, có thể nhìn thấu được lòng người, tôi hơi có chút gió thổi cỏ lay, anh ta sẽ cười yếu ớt hoặc là nhẹ nhàng dùng mấy chữ đã kích tôi đẩy đến góc tường trông nảm.

Anh ta không đi làm, không ra cửa, cứ làm canh chừng tôi như vậy. Tôi không biết mục đích của anh ta là gì, chỉ biết rằng người đàn ông này làm cho người ta muốn giận, nhưng không giận nổi, muốn hận, cũng không hận nổi, mặc kệ thì lại rất tức giận. Mỗi lần bị ánh mắt như sương mù của anh ta nhìn chăm chú, tôi đều có cảm giác mình giống như một con chuột đồng ngu ngốc.

"Ai." Tiếng thở dài kìm nén không tự chủ được đã tuôn ra khỏi cổ họng.

Âm Nhị nhi đang ngồi, một bên cầm Laptop xem thị trường chứng khoán cũng không ngẩng đầu lên, chỉ giơ tay lên làm một động tác như con số “bảy”. Không thể không nói, người này không phải nhàm chán bình thường, thế mà còn nhớ số lần thờ dài của tôi.

Tôi làm như không thấy, tiếp tục loay hoay với trò chơi xếp hình trên mặt thảm, còn thiếu ba khối nữa là đại công cáo thành, nhưng tôi có chút không muốn làm nữa, bởi vì sau khi ghép hết tôi lại làm cho lộn xộn, khiến những mảnh ghép làm người ta hoa cả mắt bay tán loạn, sau đó lại tiếp tục ghép, được rồi, tôi thừa nhận, tôi còn nhàm chán hơn so với anh ta.

Sau khi tôi ghép xong mảnh ghép cuối cùng, anh ta làm như không chút để ý hỏi một câu: "Có muốn ra ngoài đi dạo một chút không?"

Tôi bỗng ngẩng đầu lên, thấy anh ta cười khanh khách, tôi ra sức gật đầu giống như gà mổ thóc.

Anh ta ung dung khép Computer lại, cầm chìa khóa xe: "Đi thôi."

Tôi nhảy cẫng lên, đeo ba lô của mình lên vai, lấy ngón tay thay thế lược chải tóc, vừa cầm dây buộc tóc, vừa thúc giục: "Đi mau, đi mau!"

Anh ta cười khế, sau đó không nhanh không chậm bước ra khỏi nhà, tôi giống như chuột đồng khi vừa sinh xong chín chú chuột con nên rất sung sướng, không khí tự do rất ngọt ngào, giống y như vị kem vani.

"Anh hai, chúng ta đi đâu?" Tôi khôn khéo cười hỏi, nhưng trong lòng lại đang tính kế chạy trốn thế nào.

"Đi mua cho em mấy bộ quần áo cùng một chút nhu yếu phẩm thường ngày."

Trái tim của tôi bật nhảy, nghe anh ta nói như thế chắc định giam cầm lâu dài, không đúng, là "Chứa chấp" tôi. Không được, tôi cũng không phải là chuột đồng thật, sao có thể để cho anh ta bày trò chứ?

"Anh hai, đã ba ngày nay không đến công ty, sẽ không ảnh hưởng tới công việc sao?"

"Tôi đã một năm không có nghỉ phép rồi, tôi thiếu còn có thể nghỉ ngơi một tuần, mỗi ngày đều có thể chơi với em, không tệ chứ?"

Không tệ cái rắm! Ai muốn chơi cùng anh chứ?

Trong lòng tôi thầm oán, nhưng trên mặt vẫn là nụ cười sáng chói. Cứ một đường tán gẫu như vậy thì đã đến trung tâm thương mại.

Tôi đè nén cơn tức giận trong lòng, phải làm như thế để giảm thấp sự đề phòng của anh ta, liền nói khéo tôi muốn đi phòng vệ sinh.

Anh ta cười gật đầu, còn giúp tôi cầm túi xách, tôi đương nhiên từ chối, vì tránh cho anh ta sinh nghi, còn ra vẻ lúng túng nói với anh ta, trong túi xách có đồ tôi muốn dùng. Anh ta phản ứng cực nhanh, liền không cố chấp "giúp một tay" nữa, nhưng anh ta nói, anh ta cũng muốn đi vệ sinh. Chỉ bằng vào độ cong vạm ạp bên môi kia tôi đã ý thức được, anh ta biết tôi muốn chạy trốn. Nhưng, tôi vẫn đi phòng vệ sinh, diễn trò thì phải diễn tới nơi tới chốn chứ sao.

Lại đi dạo một lát, tôi nói mình khát, muốn mượn tiền đi mua hai chai nước ở siêu thị Khuất Thần, vốn tính toán rằng siêu thị Khuất Thần có hai cánh cửa, khách hàng lại nhiều, tôi có thể vào cửa trước, nhưng trốn ra cửa sau, nhưng, khi tôi như con chuột ngu ngốc chạy ra khỏi siêu thị thì đã thấy anh ta đang đứng đó dùng ánh mắt trêu chọc con chuột nhìn chăm chú vào tôi.

Tôi giận!

Rất tức giận cái chủng loại kia...!

Cho nên, tôi chống lại!

"Bách Khả, mua nước sao?" Anh ta cười hỏi, nói trắng ra là đang trêu chọc tôi.

Tôi cúi đầu, nổi giận, ngẩng đầu, hằm hằm nhìn anh ta, nói: "Anh thật quá đáng!"

Thanh âm của tôi rất bén nhọn, hơn nữa, decibel cũng không thấp, anh ta bị rúng nên hơi sùng sốt một chút, với tiến rúng này, chắc chắn sẽ có người nhiều chuyện ném tầm mắt qua, nếu đã có người đến nơi xem, tôi liền bắt đầu diễn thôi.

Tay tôi vuốt ngực, làm ra vẻ cực kỳ bị thương: "Anh đã có bạn trai, sao lại còn tới đây đùa với tôi? Chẳng lẽ tình cảm của tôi không phải là tình yêu sao? Có phải anh cảm thấy chơi đùa với tôi rất vui vẻ không? Rất thú vị phải không?"

Vừa đọc lời kịch, tôi vừa dùng khóe mắt liếc những người đi đường đang xem kịch kia, thì thấy, có người kinh ngạc, có người tiếc hận, còn có hai nữ sinh nhỏ giọng thảo luận, Âm Nhị nhi là công hay là thụ, rõ ràng cho thấy đó là những hủ nữ. Nói thật, tôi vô cùng há giận! Ai kêu anh "Chứa chấp" tôi, ai kêu anh giam cầm tôi như chuột, lần này thì trắng mắt chứ?

Âm Nhị nhi không hổ là Âm Nhị nhi, anh ta không giận không buồn, càng không như bức tượng hóa đá, mà dùng vẻ mặt không biết nên khóc hay nên cười, hạ giọng để người khác không nghe được: "Kỹ thuật diễn xuất không tệ, nếu như em muốn phát triển kỹ năng trong ngành giải trí, tôi có thể giới thiệu giúp em một người đại diện rất tốt."

"Cám ơn anh đã “chiều cố”!" Tôi cúi đầu thật thấp, cảm hận lâu bầu một câu, sau đó dùng lời nói chia tay “cầu huyết” nhất để làm lời kết thúc: "Tôi không muốn nhìn thấy anh!" Nói xong, quay đầu bỏ chạy!

Chạy được một đoạn, cảm thấy anh ta không đuổi theo, tò mò quay đầu lại tìm hiểu xem, thì thấy Âm Nhị nhi bị một số cô gái trẻ bao vây thành một vòng bởi vì thân hình cao lớn, thật là có chút cảm giác giống như con hạc đứng giữa bầy gà.

Đang buồn bực tại sao anh ta không nổi giận, còn cười híp mắt nhìn những nữ sinh kia nói chuyện, thì có hai cô gái trẻ tuổi đi tới bên cạnh tôi nói lái nhai.

Nữ A nói: "Tôi còn tưởng rằng cái người trai đẹp thật sự là gay, thì ra là diễn trò. Đúng thật là, công ty điện ảnh bây giờ càng ngày càng độc đáo, ngay cả chuyện sát hạch diễn viên mà cũng dời đến trung tâm mua sắm."

Nữ B nói: "Như vậy mới có thể tìm ra thí sinh có đầy đủ tư chất chuyên nghiệp chứ."

Nữ A còn nói: "Nói thật, người đàn ông kia thật là đẹp trai."

Nữ B phụ họa: "Đúng vậy! Đúng vậy á, nếu chưa có chồng thật muốn theo đuổi anh ta."

Tôi thiếu chút nữa học máu ngã xuống đất, từ đó có thể cho ra một kết luận — âm Nhị nhi quả nhiên là một nhân vật không tầm thường.

Sau khi rời khỏi trung tâm thương mại, tôi gọi một chiếc xe, chạy thẳng tới nhà Ninh Vũ. Bởi vì đi vội vàng, cho nên, tôi không thấy, lúc tôi rời khỏi thì Âm Nhị nhi ở phía sau lộ ra một nụ cười quỷ dị khiến người ta không rét mà run.

Cho đến khi tôi thờ hồn hèn chạy tới nhà Ninh Vũ thì tôi mới ý thức được, tôi bị gài bẫy!

"Cô thả tôi nhà cậu ta chứ không chịu về nhà, được, rất tốt!" Về mặt Âm Tam nhi buồn bực, hơi thở lạnh như băng khiến tôi trực tiếp hóa đá thành tượng, sau đó hóa thành cát, làn gió vừa thổi tới, khiến cát mịn bay đầy đất.

"Nói chuyện! Câm sao?" Hấn tức giận.

Tôi đang ôm trái tim nhỏ lạnh lẽo, khóc không ra nước mắt nói: "Âm Nhị nhi kêu anh đến sao?"

"Anh ta chỉ nói dẫn cô ra ngoài đi dạo, cô nhân cơ hội chạy trốn." Hấn lạnh lùng nhìn chằm chằm vào tôi: "Tôi cũng không nghĩ đến mức này, càng không ngờ ở nơi này gặp lại cô."

"Tôi cũng không muốn gặp anh ở đây." Tôi lẩm bẩm, trong lòng hận Âm Nhị nhi thấu xương, tên đàn ông phúc hắc đáng chết, vì muốn xem náo nhiệt mà gài bẫy tôi, anh chờ đó cho tôi, tôi nhất định sẽ trả thù, nhất định!

"Cô lặp lại lần nữa?" Con người Âm Tam Nhi hơi co lại, giọng nói lạnh như băng, tôi cảm giác hấn rất tức giận, nhưng sắc mặt của hấn lại rất bình tĩnh, bình tĩnh đến mức làm tôi muốn nhanh chóng chạy trốn chết, bình tĩnh đến mức làm người ta không rét mà run.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Giả Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36

Người nhà họ Âm đều là sói! Hoặc là sói uy nghiêm, hoặc là sói phúc hắc, hoặc là sói cuồng ngạo, bất luận là ai trong bọn họ thì cũng có thể đem tôi nghiền thành bột phấn.

Âm Tam nhi hung bạo rất đáng sợ, tùy lúc hấn sẽ đưa móng nhọn của sói ra, lá gan tôi không lớn, nhưng, tôi vẫn không lùi bước, không tiếp tục trốn tránh.

Tôi đáp lời hấn, nói: "Có một số việc đối với anh mà nói thì anh không coi vào đâu, nhưng đối với tôi mà nói lại hết sức quan trọng. Tôi không muốn nhân nhỏ, không muốn hẹp hòi, cho nên, tôi cũng cần thời gian điều chỉnh."

Tôi trốn tránh là bởi vì tôi không biết nên dùng tâm trạng gì để đối mặt, có lẽ, một đêm kia đối với hấn mà nói cũng chỉ là một khúc nhạc đệm nhỏ, tôi cũng muốn như hấn, nhưng bây giờ tôi vẫn không làm được.

"Bách Khả." Hấn bình tĩnh kêu tên của tôi.

Tôi ngẩng đầu theo bản năng, bị anh dọa sợ hết hồn, trên mặt của hấn có con giun.

Ách, sai rồi, không phải là con giun, mà là gân xanh phình to lên.

"Từ đầu đến cuối đều là cô nói..., cô ở đây tỏ thái độ, tôi nói một chữ cũng không được sao?" Hấn gầm nhẹ ra tiếng.

Tôi không khỏi run lên, theo bản năng lui về phía sau: "Anh nhỏ tiếng một chút không được sao? Tất cả mọi người đang ngủ trưa."

"Câm miệng!" Về mặt giận dữ của hấn làm cho tôi có cảm giác "Tôi muốn xé cô cho thoải mái."

Tôi thừa nhận, tôi sợ. Trong lòng sợ, tôi muốn chạy trốn, nhưng nhìn hấn đoán được ý đồ của tôi, trước khi tôi di chuyển đã bắt được tôi, sau đó, hung dữ nhét vào trong xe.

Hấn ngồi lên chỗ tài xế, lái ô-tô lên đường, tức giận khó tiêu, quở trách: "Nếu không có trí tuệ thì đừng học thoải mái, mất mặt!"

"Còn dám rời nhà trốn đi, nghĩ mình là nguyên liệu kia sao?"

"Tự cho là thông minh, tự cho là đúng, cô nghĩ bà nội gốc sao?"

"Miệng luôn nói dối, cô học từ ai?"

"Chỉ có đầu không có não, Thím Lưu cho cô ăn thức ăn gia súc sao?"

Tôi càng nghe càng nổi giận, đập cửa xe quát: "Dừng xe."

"Câm miệng!"

"Tôi không, anh rống cái gì? Giọng lớn hơn thì gọi à?"

Hấn mắt lạnh liếc nhìn tôi: "Tôi kêu cô câm miệng, điếc à?"

"Tôi nói không, anh điếc à?"

"Kít" Tiếng thắng xe rít ngừng lại, hấn mãi miết tìm cái gì đó, tôi muốn nhân cơ hội xuống xe nhưng lại không mở được cửa xe, chỉ có thể cảnh giác nhìn hấn chăm chăm, sau giây lát, hấn giương mắt nhìn về phía tôi, cũng không biết dây thần kinh chập rối hay sao, mà nín lấy quần áo của tôi, tôi trừng lớn mắt, sợ hãi né tránh, nhưng không gian xe có hạn, cuối cùng, hai tay hấn nắm lấy áo sơ mi của tôi giật xuống, trói tôi lại, còn chặn miệng của tôi.

"Ô ô ô." Tôi chửi hấn, nhưng tiếc là, hấn nghe không hiểu.

"Tự mình nghe." Hấn khinh miệt hừ một tiếng, khởi động xe lần nữa, mặc dù gương mặt vạm vỡ vẫn lạnh lẽo như cũ, nhưng tôi rõ ràng cảm thấy, cơn tức giận của hấn giảm hơn nửa, xem ra, trói tôi lại khiến hấn hả giận.

Mà bị kịch là tôi đây lại một lần nữa hối hận. Tôi sai lầm rồi, tôi căn bản không nên chạy đến, dù sao Âm Nhị nhi chỉ xem tôi như chuột đồng mà trêu chọc thôi, nhưng tên khốn kiếp Âm Tam nhi này lại xem tôi là tù binh, không chỉ nói những lời ác độc, mà còn ngược đãi. Tôi bỗng nhiên bắt đầu sinh ra một cảm giác — Chính chết anh, kẻ thù của tôi.

Xe vẫn chạy, mới đầu tôi còn dùng sức nhìn chăm chăm tên khốn kiếp bên cạnh, nhưng cứ nhìn chăm chăm như thế, đôi mắt của tôi cũng bắt đầu kháng nghị, nó lấy cảm giác khô khốc cùng đau nhức nhắc nhở tôi, hoặc là nhắm mắt lại, hoặc là cho nó chút thuốc nhỏ mắt giải khát. Điều kiện có hạn, tôi chỉ có thể lựa chọn nhắm mắt dưỡng thần, Âm Tam nhi nghĩ rằng tôi ngủ thiếp đi, đầu tiên là sờ sờ trán của tôi, rồi sau đó, nắm vành tai của tôi nhẹ nhàng xoa nắn, đụng chạm dịu dàng này, xúc cảm ấm áp này làm trái tim tôi sục sôi, nếu không phải vì miệng bị lấp kín, tôi rất có thể sợ hãi kêu ra tiếng, hoặc là khiến trái tim bị quấy nhiễu nhảy ra khỏi lồng ngực.

Tôi cực kỳ hoài nghi, chắc ngón tay của hấn mang theo dòng điện, nếu không, tôi sẽ không có phản ứng lớn thế này.

"Đừng giả bộ." Hấn chợt mở miệng, trong thanh âm có nụ cười thản nhiên.

Tôi bị vạch trần, cũng không giả bộ nữa, chỉ là, tôi vốn không phải giả bộ ngủ nhé!

"Tôi sẽ tháo dây trói cho cô, cô đừng nổi cáu tôi, được không?" Hấn và tôi thương lượng.

Tôi chớp chớp hai mắt, bày tỏ đồng ý. Hấn cười cười, tháo mảnh vải trên cổ tay tôi ra, miệng tôi được trả tự do.

"Vải bị rụng lông." Tôi ho vài cái, cử động này khiến hấn cười, nếu như nói nụ cười của Âm Nhị nhi là mê người, vậy nụ cười của hấn chính là say lòng người, nhưng mà quá thất đức. Người nào say chứ tôi không say nổi.

"Về sau dán băng dính cho cô."

Không muốn cùng hấn gây gỗ, nhưng tôi nhẫn nhịn không được: "Anh tự dán mình đi, nhân tiện chuẩn bị ít nước tiêu nóng, mỗi lần muốn làm việc ác thì tự mình uống một hớp, nói không chừng, phương thức này có thể làm thức tỉnh lương tri không nhiều lắm của anh."

Tình tình nóng giận của hắn tới nhanh, đi cũng nhanh, vào lúc này đã khôi phục nhân tính, cùng tôi đấu mấy câu đùa giỡn, tôi kinh ngạc phát hiện, hình thức chung đụng như thế này sẽ không làm hai người lúng túng.

"Bà nội cũng không biết chuyện của chúng ta." Tôi bình thường trở lại không tới hai phút, hắn liền gọi lên đề tài lúng túng đó.

Tôi lắp bắp ồ một tiếng, cúi đầu chơi đùa ngón tay của mình, hắn lại nói: "Nhưng bây giờ cô quả thật không thích hợp về nhà. Chuyện cô đi thực tập tôi đã biến thành thật, Lịch trình học của ĐH năm 3 không nhiều lắm, tùy lúc mà nên đi bệnh viện tránh cho bà nội đi đâu tìm cô lại lòi ra."

Lòng tôi cảm thán: "Cảm giác gia trưởng quá khôn khéo khiến tiểu bối áp lực."

"Nếu như ông nội còn trên đời, áp lực của chúng ta sẽ lớn hơn."

Tôi không nói gì, nhún vai một cái, quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, lúc này mới phát hiện ra, đây không phải là đường trở về Âm gia.

"Anh đưa tôi đâu?" Tôi hỏi.

"Chỗ ở tạm thời của cô, mặc dù không lớn, nhưng cũng đủ cho cô lăn qua lăn lại."

"Nói cái gì? Tôi cũng không phải là Tôn Ngộ Không, có thể ở trong phòng đánh bạch cốt tinh sao?"

Hắn buồn cười khoi lên khoe môi, bản tính vốn có cũng không đổi: "Cô cùng lắm là một Trư Bát Giới bị ngâm nước thôi."

Tôi trừng mắt nhìn hắn, thuận miệng hỏi: "Tôi có thể gọi mấy bạn học ở cùng không?"

"Không được!" Một chậu nước lạnh tưới xuống, còn cẩn thận dặn dò: "Nếu cô dám dẫn người về, thì cả đời tôi sẽ cho cô thông đạo dưới đất."

"Không được thì không được, có gì đặc biệt hơn người." Tôi lầu bầu một tiếng, quay đầu không nhìn hắn, tránh cho không khống chế được lại trêu chọc tới hắn.

*

Âm Tam nhi sắp xếp chỗ ở tạm thời quả thật rất tốt, ba phòng ở, phong cách nông thôn ấm áp, trong phòng có không ít hoa hoa cỏ cỏ, nhìn mà thấy thư thái.

Vào nhà không lâu, tôi bị một chậu hoa Trinh Nữ đáng yêu hấp dẫn sự chú ý, vừa muốn đụng vào, thế nhưng hắn lại tay mát lạnh lẹ kéo tay tôi ra: "Đi chơi chỗ khác."

Tôi buông buông tay, ý bảo hắn đừng khản trương. Hắn ý thức được, đáy mắt thoáng qua một tia không được tự nhiên.

Tôi cười khanh khách hỏi: "Những chậu hoa này là do Nhiễm Du trồng?"

Hắn chần chờ, gật đầu một cái.

"Anh vẫn cho người chăm sóc bọn chúng?"

Hắn nhướng mày nhìn tôi, không biết là vì bị một câu của tôi nói toạc ra nên không vui, hay là đang nghĩ chuyện khác.

"Anh đừng giống như con nhím." Tôi giải thích: "Ý của tôi là, tôi không muốn ở không nhà của anh, nếu như anh tin tưởng tôi thì có thể đem những hoa cỏ này giao cho tôi chăm sóc, coi như trả tiền phòng." Nói đến đây, tôi cười tự giễu, "Mặc dù tôi chiếm tiện nghi, nhưng so với không làm gì thì khiến tôi yên tâm thoải mái hơn một chút."

Hắn bình tĩnh nhìn tôi, tựa hồ muốn nói chút gì, đáng vẻ cũng không biết mở miệng từ đâu, sau đó, điện thoại di động của hắn vang lên, hắn liền ra ban công nghe điện thoại. Mà ma trảo của tôi lập tức đưa về phía bồn Trinh Nữ. Không nên hiểu lầm, tôi cũng không phải là có ý gây mâu thuẫn với hắn, mà là từ đáy lòng thích hoa này. Trước kia điều kiện không cho phép, tôi không có thời gian cũng không có sức lực làm vườn, sau này vào Âm gia, mặc dù hoa hoa cỏ cỏ không ít, nhưng có nhân công chuyên làm vườn, tôi không muốn cướp chén cơm của họ, cho nên, vẫn là chỉ ngắm hoa, rồi vì bọn họ bỏ ra một phần sức lực. Thật ra thì, chăm sóc hoa là chuyện rất chi li, tưới chút nước, xới đất, bón phân, trong quá trình chăm sóc, nhìn thấy chúng cao hơn, tươi tốt, nở rộ, sẽ có cảm giác hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Già Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

Beta: quacauphale

Trước khi trở thành thành viên nhà họ Âm, tôi chỉ là một con ốc sên cỡ cái vỏ nặng nề, chậm rãi, từ từ, đi lại.

Sau khi trở thành thành viên nhà họ Âm, tôi vẫn chỉ là một con ốc sên cỡ cái vỏ nặng nề, mặc dù vỏ bọc lần này đã hoa lệ hơn, nhưng do ân tình xây đắp lên, còn nặng hơn so với trước kia.

Hôm nay, tôi bước vào căn nhà ân ái trước kia của Âm Tam nhi và Nhiễm Du, nhưng cơ hội chạm mặt Âm Tam nhi lại giảm bớt.

Tôi không phải mỗi sáng sớm bị hán rống lên, cũng không phải vì làm thức ăn khuya cho hán mà mơ mơ màng màng rời khỏi giường, cuộc sống thay đổi yên tĩnh. Mặc dù bà nội đối với chuyện tôi "Mượn phòng" bên ngoài rất không vừa ý, nhưng với những lời ngon tiếng ngọt của tôi, lão nhân gia chỉ nói mấy câu bực tức, chứ không hề trách hoặc ra lệnh cho tôi về nhà ở.

Sau khi quen thuộc đường xá bên này, tôi lấy số tiền dành dụm cũng không nhiều mua chiếc xe máy mini, có nó làm bạn, bất luận là đi bệnh viện thực tập, đi trường học, về nhà thăm bà nội, hoặc là đi tìm học trường cũng rất dễ dàng. Nói tóm lại, tôi đối với cuộc sống của mình hiện nay cực kỳ hài lòng.

Nếu nói có phiền não, thì đó chính là Âm Nhị nhi, kể từ sau khi tôi dọn nhà, anh ta là thượng khách của tôi ở chỗ này, thường xuyên tới ăn chực, đuổi cũng không đi. Tuy nhiên không liên quan đến chuyện mập mờ. Anh ta chỉ là rảnh rỗi vô cùng nhàm chán mà thôi, tôi khuyên anh ta tìm bạn gái, thế nhưng anh ta lại nói mình thích đàn ông.

Trong lòng Âm Nhị Nhi có chí khí, căn bản dò không ra sâu cạn, tôi cứ ngu ngơ tin như vậy, lại còn rất tốt bụng giới thiệu bạn học "người trong ngành" cho anh ta, kết quả, tôi thấy, Âm Nhị nhi từ trước đến giờ luôn luôn bình tĩnh thông dong bỗng hóa đá, hoàn toàn rơi rụng thành cát. Vì thế, tôi sung sướng trong ba ngày, mỗi khi nhớ tới liền cười. Sau đó, Nhị công tử thẳng thắn giao phó, anh ta không giao thiệp bạn gái là bởi vì, anh ta thích cuộc sống độc thân tự do.

Hôm nay vào lúc sẩm tối, anh ta lại tới ăn chực, tôi vì bận rộn cả ngày, nên hơi sức động một ngón tay cũng mất hết.

Anh ta phát hiện ra, nên thức tỉnh lương tâm nói: "Anh hai mời."

Anh ta lấy một hộp Pizza, một cốc cola lớn đưa cho tôi. Ngó ngó chiếc bánh Pizza đầy dầu mỡ, rồi lại ngó ngó quý công tử giống như vương tử kia, tôi nảy sinh ý muốn lấy hết ví tiền và chìa khóa xe của anh ta, lấy hết quần áo của anh ta, sau đó kích động một cước tiễn khách. Nhưng sau khi suy tính, anh ta là con sói phúc hắc, lý trí của tôi bác bỏ ý niệm này, chỉ khẽ khó nói, "Anh hai, bản lĩnh tính toán tỉ mỉ của ngài thật làm cho tiểu muội lau mắt mà nhìn."

Anh ta vuốt vuốt đầu của tôi, hài lòng nói, "Tôi tiếp nhận sự sùng bái của em."

Tôi không biết nên khóc hay cười, khoé mắt thoáng nhìn tay của anh ta, không khỏi cả giận nói: "Anh bôi dầu mỡ lên tóc em rồi."

Anh ta làm ra vẻ vô tội ngó ngó móng vuốt thon dài của mình, cười nói: "Lãng phí rất đáng xấu hổ."

"Ừ, quả thật đáng xấu hổ." Tôi cắn răng cười lạnh, dùng sức cầm Pizza, rồi đưa ma trảo lên mái tóc đen đang xoắn ra của anh ta. Đang cười đùa, khóa phòng rắc rắc vang lên, Âm Tam nhi đẩy cửa tiến vào.

"Âm Hạng Kinh, sao anh ở nhà tôi?" Sắc mặt của hán như sương mù, giọng nói tương đối không vui.

Ngôi nhà này có rất nhiều kỷ niệm hạnh phúc, cho nên, Âm Tam nhi không thích những người khác trong tình huống chưa cho phép đặt chân vào. Cũng vì thế, hán giống như vừa ăn phải hai tấn thuốc nổ oanh anh hai của hán, Âm Nhị Nhi thấy bộ dáng ngang ngạnh của hán, cũng không còn tinh thần tranh cãi. Cầm chìa khóa xe lên, chào hỏi: "Bách Khả, chúng ta ra bên ngoài ăn đi."

Âm Nhị nhi nói như thế đã là nhượng bộ rồi, nhưng Âm Tam nhi lại không buông tha, "Minh anh đi, cô ấy còn phải dọn dẹp phòng cho sạch sẽ."

Từ lần đầu tiên đặt chân tới nơi này, tôi liền xem mình như người coi nhà, mặc dù cái kiểu vênh mặt hást hàm sai khiến của hán khiến tôi rất không thoải mái, nhưng bản thân ăn nhờ ở đậu nên tôi không muốn cãi cọ, cũng không có lập trường để mà cãi cọ.

"Anh hai, em không tiễn anh." Tôi cúi mặt dọn dẹp những thức ăn bữa bãi kia, mượn việc này che giấu ánh mắt không vui mừng và bất đắc dĩ của mình.

"Đừng giả bộ giống như trút giận." Âm Tam nhi quả thật rất có tiềm chất làm con nhím, mặc dù tôi nhẫn nhịn không tức giận, thế nhưng sự cay nghiệt của hán vẫn không giảm.

"Lão Tam, cậu thật không phải là một tên khốn kiếp bình thường." Âm Nhị Nhi lạnh lạnh chỉ trích, đưa tay kéo tôi: "Trút giận rất nhàm chán vô vị, chúng ta đi làm chuyện khác."

Tôi bị lời nói khôi hài của anh ta chọc cho bật cười, cùng lúc đó, một vấn đề bất tri bất giác xõng ra — nếu, tôi đã ra khỏi biệt thự nhà họ Âm rồi, sao lại phải ở chỗ này? Tôi hoàn toàn có thể thuê một căn phòng. Cho dù Âm Tam nhi có phản đối cũng không quan hệ gì, chỉ cần Âm Nhị nhi chịu giúp tôi, có thể khiến tôi hoàn toàn thoát khỏi kiếp sống ăn nhờ ở đậu.

Vừa có suy nghĩ này, toàn thân tôi tràn đầy sinh lực, tôi nhìn Âm Nhị nhi nói, "Chờ em một chút."

Âm Nhị nhi gật đầu, Âm Tam nhi trừng tôi, tôi hoàn toàn không để ý tới, đem canh thừa canh cạn ném vào thùng rác, lau sạch bàn, cuối cùng còn phun

một chút thuốc tẩy không khí, tất cả đều xong, không tới ba phút.

"Dọn dẹp sạch sẽ rồi." Tôi nhìn Âm Tam nhi quơ quơ túi rác trong tay, rồi sau đó nhìn Âm Nhị nhi nói, "Em biết một tiệm ăn rất ngon, dẫn anh đi thử một chút, em mời."

Ánh mắt Âm Nhị nhi lóe lên, cười cười nói, "Không có việc gì mà ân cần, thì không phải gian trá tức là trộm cắp."

Chung sống lâu dài với người họ Âm, tôi đã sớm học xong một bản lĩnh giả vờ ngây ngốc, lập tức nói, "Nào có? Em thuần túy có ý tốt, muốn đưa anh đi thưởng thức món ăn bình dân nhưng rất ngon."

"Đã như vậy, vậy anh cũng không khách khí." Âm Nhị nhi hiển nhiên là không tin, nhưng ánh mắt ung dung kia, nụ cười nhạt kia nói cho tôi biết: anh ta căn bản không sợ tôi tính toán cái gì, bày trò gì.

Dù sao Tôn Ngô Không có lợi hại hơn nữa, cũng không bay ra khỏi lòng bàn tay của Phật Như Lai được.

Tôi đem túi rác trong tay nhét vào tay Âm Nhị nhi, đi tới một bên lấy túi xách đeo lên vai vừa cười giỡn nói, "Anh hai, anh đừng có cười phôi phôi như thế, quá tiêu hoa ghẹo nguyệt rồi. Ai ~ thật ra em cũng không muốn nói anh, nhưng có cô gái ở lầu dưới đã chặn em lại muốn xin số điện thoại của anh. Em tính cho cô ấy, nhưng đưa bé kia mới vừa mười ba tuổi thôi."

Nụ cười nổi tiếng ưu nhã của Âm Nhị nhi cứng đờ, trên trán hiện lên ba đường vạch đen. Tôi nhìn không được phì cười, trong lúc đang cười đắc chí, ngang trời đưa ra một bàn tay to, kéo dây túi xách của tôi.

"Tôi cho phép cô đi sao?" Sắc mặt Âm Tam nhi rất xấu, giọng nói lạnh lùng.

Tôi không vui nhắc nhở, "Tôi đã dọn dẹp phòng rất sạch sẽ."

"Vậy cũng không được." Hắn không nói đạo lý.

"Tôi cứ đi." Tôi lười để ý đến hắn, đoạt lại túi xách.

"Đi rồi thì đừng quay về nữa!" Âm Tam nhi cá giận nói, cho dù là đưa lưng về phía hắn, nhưng tôi cảm giác như sau lưng như có gai đâm, cặp mắt sói kia quá sắc bén, bắn ra ánh sáng giống y như tia X.

Âm Nhị nhi lạnh lạnh cười một tiếng, kéo vai tôi đi ra cửa, "Lão Tam, cậu không phát hiện ra sao, cho tới bây giờ Bách Khả không sợ cậu đuổi cô ấy đi, mà là, vẫn muốn rời đi sao?"

Tôi ngược mắt nhìn Âm Nhị nhi, anh ta cười nhạt, đáy mắt bình thản như nước. Tôi phát hiện, tôi thật sự có chút sùng bái anh ta, người đàn ông này nhìn thấu mọi vấn đề, nói chuyện trúng tim đen. Quả nhiên có tư cách làm tư bản nam phúc hắc.

"Bách Khả!" Một tiếng nói đè nén gầm gừ rất thấp từ sau lưng vang lên, tôi không khỏi rung mình một cái, lo sùng bái anh hai, nên quên mất tòa núi lửa đang hoạt động này.

Âm Nhị nhi dừng bước ngoái đầu nhìn lại, cười khanh khách nói, "Không phải cậu nói là đi cũng đừng trở lại sao? Nhanh như vậy đã đổi ý rồi hả?"

Sắc mặt Âm Tam nhi u ám, gân xanh trên trán nổi lên, "Sẽ có người hối hận, nhưng không phải là tôi."

Âm Nhị nhi bất đắc dĩ nói, "Đừng quá tùy hứng, Bách Khả là em gái, không phải là nơi trút giận cho cậu phát tiết tâm tình."

Tôi ngó ngó Âm Nhị nhi, lại ngó ngó Âm Tam nhi, buồn cười, "Anh hai, tôi thật sự giống như gặp cảnh khôn cùng sao?"

Âm Nhị nhi quan sát tôi, "Có chút, chỉ là, càng giống như chuột con."

Xem đi, xem đi, tôi biết ngay anh ta vẫn xem tôi như chuột mà trêu chọc.

"Bách Khả!" Âm Tam nhi không nhịn được chuyện không ai để ý tới, lại gào lên.

"Anh đừng rỗng rỗng lại rỗng nữa, tốn nhiều sức. Uống nước, xin bớt giận, tôi sẽ dọn nhà sớm." Ông trời làm chứng, là tôi tốt bụng, nhưng trên trán Âm Tam nhi lại hiện lên gân xanh rất giống con giun mập mập, bộ dáng kia tựa như chuẩn bị bóp chết tôi cho thoải mái.

Tôi theo bản năng rút cổ lại, nắm tay áo Âm Nhị nhi nói: "Anh hai, không phải anh cứ đứng đó nhìn em bị bóp chết chứ?"

"Dĩ nhiên là không, anh còn chờ em đãi tiệc lớn đấy." Âm Nhị nhi cười ha hả cầm móng vuốt lạnh như băng của tôi, bình tĩnh ung dung đi ra khỏi nhà Âm Tam Nhi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Giả Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38

Thời tiết vào đầu thu rất mát mẻ, tôi không muốn ngồi chiếc xe thể thao sang trọng của Âm Nhị Nhi, mà dắt ra chiếc "Tiểu Quy" đáng yêu của tôi. Cứ như vậy, trên đường đi xuất hiện một màn quỷ dị — xe thể thao giá trị mấy triệu chạy không kịp một chiếc mô tô nhỏ giá mấy ngàn.

Bữa ăn tối diễn ra vô cùng thoải mái, Âm Nhị Nhi không còn bị Âm Tam Nhi bắt bẻ, hơn nữa, còn giúp tôi bóc vỏ tôm. Không thể không nói, anh ta rất có khuôn cách bề trên.

Bữa ăn tối mới diễn ra được một nửa thì anh ta nghe điện thoại, rồi sau đó nói với tôi: "Lão Tam tố cáo với bà nội, anh phải trở về một chút."

Tôi cau mày khó hiểu, "Không đùa chứ? Anh ấy có thể tố cáo sao?"

"Nó cho rằng em là vật sở hữu của nó, chúng ta thân cận, nó cảm thấy đồ đạc của mình bị đoạt." Âm Nhị Nhi thấy tôi ngạc nhiên nhìn anh ta, cười khanh khách vỗ vỗ bả vai của tôi: "Anh có thể hiểu tâm trạng của em, chỉ có điều, nó sớm đã bị làm hư rồi, bây giờ đang nổi nóng, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, nó nhất định sẽ tìm em gây phiền toái. Em về dọn dẹp chút hành lý, dọn tới nhà anh ở trong mấy ngày."

Tôi không muốn từ nhà người họ Âm này dời đến nhà người họ Âm khác, nhưng Âm Nhị Nhi nói không sai, cá tính bá đạo của Âm Tam Nhi đã thâm căn cố đế (ăn sâu bén rễ) rồi, cho dù quan điểm của hắn là sai, cũng không ai được sửa chữa.

Lúc ấy tôi không hề ý thức được, cái đêm bị đóng cửa ăn sạch đồ đã trở thành một sợi dây xích, trói tôi và Âm Tam Nhi lại với nhau, nhưng trước tiên phải tìm nơi tránh bom một chút, tránh cho bị oanh tạc thành mảnh vụn.

Âm Nhị Nhi đưa chìa khóa nhà cho tôi sau đó liền đi ô-tô trở về biệt thự, tôi như con ngựa không ngừng vó chạy về chỗ ở tạm thời. Bởi vì hành lý cũng không nhiều, tôi không thuê người phụ giúp, nghĩ phải dọn dẹp một chút đã.

Đang tính mở cửa, điện thoại di động vang lên, tôi nhìn thì ra Âm Nhị Nhi gọi tới, vội vàng nhận. Không ngờ cửa cứ như vậy bị mở ra từ bên trong.

Âm Tam Nhi lấy một tư thái lười biếng tựa vào cạnh cửa, tay trái cầm trong túi quần, tay còn lại vươn tới phía tôi, tôi vừa ngây người một lúc, hắn đã cướp điện thoại đi, quét mắt nhìn vào điện thoại, khóe môi nâng lên một đường cong cười như không cười, "Bảo động chậm rồi."

Cũng không biết Âm Nhị Nhi nói với hắn cái gì, sau khi dứt lời, hắn lại đem điện thoại di động kín đáo đưa cho tôi, cười lạnh nói: "Nhận đi."

Tôi hận không thể xé thịt hắn, nhưng tôi không có can đảm đó, cũng không có khả năng.

"Anh hai tính sai." Giọng nói lực bất tòng tâm của Âm Nhị Nhi truyền ra từ trong điện thoại: "Anh nghĩ rằng lão Tam ở nhà, không nghĩ tới, nó căn bản không về."

"Anh cũng không phải là phượng hoàng, có tính sai thì cũng không thể tránh được." Tôi liếc Âm Tam Nhi đang cười lạnh, thờ dài nói, "Anh hai, nhớ nhất xác giúp em."

Âm Nhị Nhi bật cười, "Yên tâm, anh sẽ tìm giúp em một chuyên gia trang điểm tốt nhất, để cho cái chết của em được hoàn mỹ."

Tôi cười khổ cúp điện thoại, trong lòng một hồi thê lương.

Ông trời, sao ông tàn nhẫn với tôi thế? Tôi chưa từng muốn tìm hoàng tử, nhưng ông cũng không thể ném tôi cho ác lang chứ!

Không cho tôi tiếp tục cảm thán, Âm Tam Nhi liền kéo tôi vào ổ sofa, xắn tay áo lên chuẩn bị trừng phạt tôi. Tôi biết rõ người đàn ông này bề ngoài rất anh tuấn, nhưng thật ra là một người đàn ông có lòng dạ hiểm độc, lá gan hắc ám, không có đạo đức, đã từng chứng kiến hắn có N thủ đoạn thất đức. Nhưng tôi không ngờ, hắn lại thất đức đến như thế, đem nước đá nhét vào quần áo của tôi, vì phòng ngừa tôi dọn ra bên ngoài, còn đem tay chân của tôi trói lại.

Nước đá vô tình hòa tan dần vào làn da ấm áp của tôi, nước đá tùy ý chảy xuôi. Cái loại mùi vị đó, tôi căn bản không cách nào dùng lời để hình dung được. Nếu như mọi người tò mò, chính mình có thể ném thử, bảo đảm ký ức của mọi người sẽ không bao giờ quên.

Tôi lạnh đến run rẩy, răng va vào nhau cầm cập, nhưng ngoại trừ việc nhìn chằm chằm vào người đàn ông vạn ác đang đứng nhìn tôi thương thức kia thì không còn lựa chọn nào khác. Vì sao không mắng hắn? Bởi vì tôi không muốn chết không chỗ chôn thân.

Vào lúc này, hắn đã bớt giận, vừa vuốt vuốt bồn hoa trinh nữ vừa than thở, "Trồng hoa không sai."

Giọng nói hoan hỉ, bộ dáng đáng đánh đòn. Đầu tôi nóng lên, nói một câu khiến tôi cực kỳ hối hận: "Lúc đi nhớ mang theo, nếu không, nó sẽ chết rất thảm!"

Ánh mắt hắn hơi đổi, vừa đùa bồn hoa trinh nữ, vừa nhẹ nhàng nói, "Cô đã thích đối kháng với tôi như vậy, thì tôi sẽ chuyển qua đây ở luôn. Tôi muốn xem gai cô nhiều, hay là tay tôi cứng rần."

Sắc mặt tôi đại biến, không dám giận dữ nữa, "Tôi sẽ không hại nó, anh bỏ qua cho tôi đi."

Hắn ném cho tôi một ánh mắt sắc bén, lạnh lạnh nói, "Khỏi phải giả bộ đáng thương, bất luận cô nói gì hay ho, thì cũng không thể làm theo." Hắn giống như bắt đắc đi lặc đầu, "Cô căn bản là học không ngoan."

Tôi vô cùng tức giận quát, "Anh có tư cách gì phê phán tôi? Tại sao cứ đem ý tưởng của mình áp đặt cho người khác? Anh cho rằng mình là mặt trời sao?"

Hắn lơ đãng khoi lên khoe môi, mặt không nét hờ thẹn mà nói, "Tôi không phải mặt trời, nhưng cô phải chuyển động xung quanh tôi."

Có rất ít người có thể nói những lời trắng trợn vô liêm sỉ như thế mà xem như chuyện đương nhiên, hắn làm được, hơn nữa, còn vô cùng triết để.

"Không phải chỉ là một lần lên giường sao? Tôi lại không yêu cầu anh phụ trách! Tại sao anh lại coi tôi như đồ vật của anh?" Tâm trạng tôi giờ khắc này chỉ có thể dùng câu "giận tím mặt" để hình dung, cho nên, nói không lựa lời.

Ánh mắt hắn hơi thu lại, thanh âm lạnh xuống, "Cô cần thận suy nghĩ một chút, kể từ khi cô chuyển qua đây, tôi có can thiệp vào cuộc sống của cô không?"

"Anh không can thiệp, nhưng tâm tình khó chịu, nên tôi ở đây thôi."

"Là cô không tự chủ. Tôi đã nói qua cô đừng mang ai tới đây, cô lại xem những lời nói đó như gió thoảng bên tai."

"Hạng Kinh là người ngoài sao?"

"Có phải người ngoài hay không, tôi tự quyết định."

"Khỏi phải quyết, tôi không thể!"

"Không được!" Hắn nói như đinh chém sắt, "Đừng tưởng rằng Hạng Kinh có thể bảo vệ cô, anh ta chỉ là sợ thiên hạ không loạn, chứ hoàn toàn không phải vì giúp cô!"

"Vậy thì sao? Ít nhất anh ta cũng chịu giúp tôi."

"Tôi muốn nói trọng điểm là, anh ta không giúp được cô."

Tôi cảm thấy mình giống như khối sắt bị nung đỏ, mà hắn luôn là một chậu nước lạnh tưới vào tôi, tôi nhận thức sâu sắc rằng, người đàn ông này căn bản là tên khốn kiếp không thể nói lý. Thôi, tôi không nóng, không giận nữa, hắn thích tưới thế nào thì tưới thôi.

Tôi trầm mặc không hề chống cự, đối lấy hắn càng chê cười nhiều hơn. Tôi hận thân thể của mình không có chức năng che giấu ngôn ngữ, nên cứ như vậy mà nghe, sau N giờ, rốt cuộc hắn cũng mệt mỏi, đang tính giúp tôi mở trời, thì chuông cửa vang lên.

"Tôi nhất xác cho cô." Hắn âm dương quái khí nói.

Tôi thấy hắn không tính mở cửa, liền nói, "Hoặc là thả tôi ra, hoặc là anh đi mở cửa."

"Không cần cô phải dạy tôi làm gì." Hắn phát tay chỉ vào phòng ngủ, "Đi vào."

"Anh muốn tôi nhảy như cương thi sao?"

Hắn lắc mình nhường đường, lấy hành động thực tế đáp lại vấn đề của tôi.

Tôi quay đầu một cái, làm bộ không nhìn thấy.

"Cô muốn tôi ôm cô đi vào?"

Tôi đột ngột đứng lên, nhảy rất nhanh.

Hắn cười nhạo kéo cửa phòng ngủ ra, tôi nhảy vào, hắn đi vào theo!

Tôi thờ phỉ phò nhìn hắn chăm chăm, "Anh còn muốn làm gì?"

Hắn không trả lời, kéo ngăn kéo cuối cùng của cái tủ, không lâu lắm, từ bên trong lấy ra một cuộn băng dán. Tôi thiếu chút nữa bộc phát tức giận, rõ ràng trong bụng đầy lời muốn mắng, lại ngậm ngẫn rặn không ra một chữ.

Tay hắn xé băng dính, không nói lời gì, dán vào miệng của tôi, phải, lúc này hoàn toàn chẳng được nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Giả Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 39

Tay chân bị trói, quyền phát biểu bị đoạt, cục nước đá trong người đã tan chảy hết, vãi vốc ướt lạnh dán vào cơ thể. Mà Âm Tam Nhi đã trừng phạt tôi đến thất điên bát đảo thì ra ngoài cửa tiếp khách.

Căn phòng cách âm rất tốt, tôi không cách nào xác định người ngoài phòng khách có phải Âm Nhị Nhi hay không, vì thế, không dám hành động thiếu suy nghĩ. Dĩ nhiên, tôi cũng không cách nào nhúc nhích được.

Qua khoảng nửa giờ, cửa phòng rốt cuộc bị đẩy ra, Âm Tam Nhi không nhanh không chậm đi vào.

Mà lửa giận chất chứa trong lòng tôi đã thiêu đốt đến giai đoạn gay gắt.

Chỗ ngồi của tôi vừa đúng hướng về phía một chiếc gương to, người phụ nữ trong gương bị trói tay chân, trên miệng dán miếng băng dính trong suốt, mặt tràn đầy căm hận.

Âm Tam Nhi vừa mở trói cho tôi, vừa nói, "Bộ dáng bây giờ của cô thật đúng là rất quyền rũ."

Tôi thiếu chút bị hấn làm cho tức chết, cái tên biến thái này lại đem về mặt muốn giết người làm thành quyền rũ.

Hắn tựa hồ không thấy lửa giận trong đáy mắt của tôi, còn tiếp tục nói, "Chúng ta bình tĩnh hòa nhã nói chuyện một chút."

Đôi tay khôi phục tự do, tôi không chút do dự cho hắn một cái tát, nhưng động tác của hắn rất nhanh, lắc mình liền tránh khỏi.

"Tôi không kêu cô dùng tay nói." Hắn có chút dờ khóc dờ cười.

Tôi xé băng dính trên miệng ra, nghiêng răng nghiêng lợi nói, "Nói thì nói, anh nghe kỹ cho tôi. Tôi, không chấp nhận sự khống chế của anh, anh không có quyền can thiệp tôi đi đâu, nghỉ ngơi ở đâu, bây giờ tôi phải đi, không muốn tìm phiền toái, thì đứng sang bên cạnh."

Hắn tựa như không nghe thấy, cúi người cời dây thừng trên cổ chân tôi, còn cảnh cáo nói, "Không cho đá."

Hắn nói chưa dứt lời, câu nói này ngược lại biến thành nhắc nhở. Tôi làm thật đập tới, chỉ tiếc là lại bị hắn chặn lại.

Hắn nắm chân của tôi nói, "Cô yên tĩnh một chút, chúng ta bình tĩnh nói chuyện."

"Tôi không muốn nói chuyện với con sói trắng vong ân phụ nghĩa!" Tôi dùng sức đẩy hắn ra, cực kỳ tức giận, "Sớm biết sẽ có hôm nay, tôi căn bản sẽ không ở ven đường đánh thức anh, càng không chứa chấp anh đang bị thương, lại càng không ở lúc anh khó chịu nhất mà ở cùng với anh!" Tôi càng nói càng uất ức, nước mắt không cách nào điều khiển được tự động tuôn ra khóe mắt, tôi quật cường lau nước mắt, nức nở nói, "Suy nghĩ một chút xem tôi đối xử với anh thế nào, còn anh đối xử với tôi thế nào! Nếu như anh cảm thấy mình một chút cũng không quá đáng thì cứ tiếp tục định đoạt tôi, nhưng tôi sẽ luôn chống đối lại anh, hai ta ai cũng đừng nghĩ đến sẽ sống thoải mái qua ngày!"

Hắn im lặng không nói, mặt hơi cau lại, trong phòng chỉ có tiếng khóc thút thít của tôi, trầm mặc một lúc lâu, hắn mới nâng mắt nhìn thẳng vào mắt tôi, "Thật ra thì, tôi muốn chịu trách nhiệm với cô, nhưng cô lại luôn muốn chạy."

Tôi đột nhiên im bật, ngay cả tiếng khóc thút thít cũng không còn, chỉ có vẻ ngây ngốc không thể tưởng tượng nổi nhìn hắn.

Hắn bắt đầu dĩ cười, "Cô đang sợ?"

Tôi sững sờ lắc đầu, ánh mắt hắn sáng lên, tựa như có chút mừng rỡ, nhưng ngay sau đó tôi nói thêm một câu, "Tôi kinh hãi."

Con người đang sáng trở nên âm trầm, hắn cười khổ nói, "Thành thật mà nói, tôi cũng không thương cô."

Những chữ gần như thần thánh từ trong miệng hắn phun ra lộ ra vẻ vô cùng quý dị, tôi không cách nào kèm chế được tự động dựng hết tóc gáy, không dùng đến não mà nói câu, "Cảm ơn."

Hắn che giấu nụ cười, cau mày nhìn tôi chằm chằm, "Chớ vui mừng quá sớm, tôi không thương cô, nhưng cũng không có nghĩa là khi cô câu dẫn Hạng Kinh, tôi sẽ thờ ơ."

Ánh mắt tôi vốn đang tròn lại căng lớn thành một hình tròn, "Anh là người ngoài hành tinh tới sao? Nếu không phải, thì mời nói ngôn ngữ người trái đất."

Hắn không để ý tới sự giễu cợt của tôi, trầm giọng nói, "Cô không có sao?"

"Dĩ nhiên không có!" Lời vừa ra khỏi miệng tôi liền hối hận, tôi xong rồi, sao lại trả lời như vậy, giải thích sao?

Hắn ngậy thơ bữu môi, "Thôi, tin tưởng cô một lần."

"Tôi không cần anh phải tin." Tôi bật thốt lên, "Tôi có ý thức tự chủ, biết nên làm cái gì và không nên làm cái gì, anh không có quyền can thiệp."

Hắn nhướn mày nhìn tôi một lúc, rồi tự nhủ, "Tôi nhất định là bị cô chọc cho thiếu não rồi, bằng không sẽ không ở nơi này đàn gảy tai trâu."

Tức giận khiến trái tim tôi như sắp vỡ, dâng lên một lời nói vang vang có lực —— "Cút!"

Hắn khó có khi phối hợp cút đi như thế, nhưng, không tới năm giây lại lăn trở về rồi, tôi giống như con nhím, toàn thân bỗng chốc xù lông.

Hắn nhìn tôi đang trong trạng thái chuẩn bị chiến tranh, khóe miệng giương lên, cười, "Tôi đói bụng."

Tôi thở phào nhẹ nhõm, theo bản năng hỏi: "Muốn ăn cái gì?"

"Cô xem mà chuẩn bị đi." Nói xong, hắn liền cút xéo.

Tôi đứng dậy đi ra cửa, chợt thấy quần áo ướt át, lúc này mới phản ứng được mình nói cái gì.

Lại tính nấu cơm cho con sói trắng đã khiến tôi thất điên bát? Tôi bị tức giận làm cho não tàn sao? (≥____≤) Tôi hận thói quen, tôi hận tiềm thức, tôi hận tên sói khôn kiếp này!

Tôi đây đang bóp tim gãi phổi hối tiếc, sau cánh cửa truyền đến tiếng nhắc nhở lạnh lạnh, "Trước tiên thay quần áo đi, áo lót cũng hiện ra rồi."

Tôi cúi đầu nhìn áo sơ mi trắng bị nước làm cho ướt nhẹp, sau đó cầm đầu dằm vào gối nằm.

Ông trời ơi, ông giáng xuống một tia sét đánh chết hắn đi, ngàn vạn lần đừng để hắn thoát!

=

Say rượu mất lý trí kết quả có rất nhiều loại, 90%, sẽ điên cuồng cả đêm rồi cứ như vậy từ biệt, một phần nhỏ có thể tạo ra một đoạn nhân duyên mỹ mãn, nhưng có một phần nhỏ nhất, tỷ như tôi, rơi vào kết quả thê thê thảm thảm.

Mặc dù Âm Tam Nhi nói, hắn bị tức giận làm cho thiếu não mới có thể đàn gảy tai trâu, mà tôi cũng không phải là trâu chân chính, khi bình tĩnh lại, tôi cũng như hắn nói, cũng có thể từ trong đó nhìn thấu được bảy tám phần.

Hắn nói cho tôi biết rất rõ ràng, cảm tình của hắn đối với tôi tuyệt đối không phải là tình yêu, nhưng, điều này không có nghĩa là hắn có thể thờ ơ nhìn tôi tiếp xúc với người khác phái. Đây là một dạng tình cảm sao? Hoặc là nói, cái này căn bản không phải tình cảm, mà là ham muốn giữ lấy của hắn đang nổi loạn.

Âm Tam Nhi tựa như đứa bé được cưng chiều quá thành hư, từ trước đến giờ chỉ có hắn giành đồ của người khác, một khi có người muốn giành của hắn, hắn sẽ không chút do dự giơ móng vuốt sói ra. Mặc dù, tôi không thừa nhận mình là vật sở hữu của hắn, nhưng hắn hoàn toàn không quan tâm tôi nghĩ như thế nào.

Hắn nói, hắn muốn chịu trách nhiệm với tôi, cho nên, hắn muốn rời khỏi biệt thự, cùng tôi sớm chiều chung đụng. Tôi hỏi hắn, "Anh muốn làm gì, là muốn bồi dưỡng tình cảm sao?"

Hắn không chút để ý nói, "Đừng ấu trĩ như vậy, tôi nhìn thấy cô là sẽ không khó chịu."

Sự thật chứng minh, những ngày kế tiếp của tôi không phải là không thoải mái, mà là bị kịch. Hắn không cho tôi đến quá gần Âm Nhị Nhi, không cho tôi quá thân mật với học trường, không cho tôi lúc ở không chạy loạn, cho dù đi siêu thị, cũng phải căn thời gian chính xác, ăn ở ngoài trễ một chút về nhà sẽ bị hắn quở trách.

Lại một lần trong lúc tranh chấp, tôi tức giận đỏ tròng mắt, không lựa lời nói, "Nếu anh còn can thiệp vào cuộc sống của tôi nữa, tôi sẽ đem chuyện đêm đó nói cho bà nội."

Vốn tức giận đã dâng cao, người họ Âm lại vẫn cười, hắn nói: "Tôi nghĩ bà nội sẽ rất vui về đem cô giao cho tôi."

Ngược lại trở thành lợi thế uy hiếp!

Được rồi, tôi thừa nhận hắn thắng, một lần duy nhất tiếp xúc thân mật trở thành một sợi dây xích, cột tôi vào với hắn, tôi đã từng giận, đã từng oán, đã từng phản kháng qua, nhưng những cái này cũng không thể thay đổi được gì. Hắn muốn ở nơi này, ai cũng không ngăn được, tôi muốn dọn đi ra, không có cửa đâu! Không người nào nguyện ý bị trói buộc, khi một lần lại một lần phản kháng khiến nguyên khí của tôi tổn thương nặng nề thì tôi lựa chọn chiến tranh lạnh.

Thành thật mà nói đúng là chiến tranh lạnh, chúng tôi cùng ở chung một mái nhà tựa như người xa lạ, ngay cả ánh mắt nhìn nhau cũng không có. Chiến

tranh lạnh tiến hành được ngày thứ năm thì tôi đã thói quen, nhưng kiên nhẫn vốn đã không nhiều lắm của hần hoàn toàn mất hết.

Lại một tối không com ăn, tính khí của hần lại nổi lên. Trước khi đi, hần liếc tôi một cái không nói câu gì, lửa giận ẩn giấu dưới vẻ nhàn nhạt bất đắc dĩ. Ánh mắt như vậy làm trong nội tâm tôi khẽ động, đồng thời bắt đầu suy nghĩ, tôi rốt cuộc đang làm gì?

Hần tùy hứng, bá đạo, thích mềm không thích cứng, mà tôi lại nhất định cùng hần cứng đối cứng, đây không phải là tìm xích mích sao? Cũng không phải là đả bệ, sao tôi lại làm chuyện ấu trĩ đến vậy?

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Già Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

Sau khi Âm Tam Nhi rời đi, tôi ngây ngốc nhìn màn đêm đến gần người, sắc mặt bình tĩnh, nhưng có hai giọng nói trong lòng đã sớm âm ỉ rồi.

A nói: Đừng để ý đến hần, đừng nuông chiều hần, tốt nhất vĩnh viễn đừng quay lại.

B nói: Cô hiểu cái P gì, hần tức giận là bởi vì hần quan tâm, làm sao cô lại không biết điều như vậy?

A nói: Ngay cả tự do cũng bị tước đoạt, đây là sự thật mà?

B nói: Cô cần thận suy nghĩ một chút, hần chiếm cứ thời giờ của cô làm cái gì?

A hờn dỗi, không chịu lên tiếng.

Mà tôi cũng rất rõ ràng, hần không để cho tôi cùng ăn com với Âm Nhị Nhi là bởi vì, hần đang tính đưa tôi đi đâu đó ăn cho đầy bụng, hần không để cho tôi đi tìm học trường cùng đạo phố, là bởi vì, hần tính mua hai vé đi xem triển lãm mỹ thuật.

Hần không để cho tôi về nhà là bởi vì, mỗi lần tôi trở về đều bị mẹ kẻ chê cười. Hần mặc dù cay nghiệt bá đạo, nhưng cũng không cho phép người khác khi dễ tôi. Kết luận — hần mặc dù không yêu tôi nhưng cũng quan tâm tôi.

Đình linh linh —

Điện thoại vang lên không hề báo trước, khiến tôi đang đắm chìm trong thế giới riêng của mình bừng tỉnh dậy.

Tôi cầm điện thoại, có chút mong đợi là Âm Tam Nhi gọi, nhưng, đầu bên kia vang lên là một giọng nam trầm thấp.

"Bách Khả, Hạng Kinh đi đón em rồi, em xuống dưới lầu chờ nó." Lão đại nói xong, không đợi tôi có bất kỳ câu trả lời nào liền cắt đứt điện thoại.

Tôi mất liếc đồng hồ quả quýt, thấy đã sắp mười một giờ rồi, chẳng lẽ có chuyện quan trọng? Nghĩ như vậy, tôi không dám trì hoãn, thay quần áo xong liền vội vã đi xuống lầu. Lúc xuống dưới lầu Âm Nhị Nhi còn chưa tới, tôi ngồi vào chiếc ghế đu mộc dây leo xanh chờ đợi.

Bất tri bất giác, đã đến đầu thu, gió đêm nhẹ thổi rất sáng khoái, nhưng muỗi quá nhiều. Trong chốc lát, tôi bị đốt nổi lên rất nhiều nốt đỏ lớn. Đang do dự có nên đi ra ngoài chung cư hay không, thì một chiếc xe thể thao màu bạc ưu nhã lái tới.

Âm Nhị Nhi đi xuống xe, đi vòng qua bên kia, lịch sự mở cửa xe, "Trên đường gặp phải người bạn, chậm trễ một lát."

Tôi vào xe, vừa thắt dây an toàn, vừa hỏi, "Anh hai, chúng ta đi đâu?"

Âm Nhị Nhi cười khanh khách nói: "Đến thì biết."

Thấy bộ dạng nhẹ nhàng của anh ta, không giống như có việc gấp, tôi cũng không hỏi nhiều. Khoảng sau nửa giờ, Âm Nhị Nhi dẫn tôi đến một quán rượu.

Khách trong quán rượu không nhiều lắm, tôi theo Âm Nhị Nhi đi vào. Mới vừa quẹo vào một hành lang đi vào phòng bao, chợt đụng phải một người đàn ông đã say khoảng ba phần, lôi tôi ra ngoài quầy rượu, vừa đi còn vừa quở trách, "Anh ta đón cô thì cô sẽ đi, cô có đầu óc không?"

Tôi ngoái đầu nhìn lại Âm Nhị Nhi, anh ta cười híp mắt nói, "Tôi và lão Tam đánh cuộc, cô sẽ đến, cậu ta không tin." Sau khi hóa giải nghi vấn của tôi, Âm Nhị Nhi cất giọng nói, "Lão Tam, đừng quên thanh toán tiền nước."

Âm Tam Nhi không nói tiếng nào, chỉ lôi kéo tôi đi ra ngoài quầy rượu, mặc dù, ánh đèn không sáng, nhưng tôi vẫn thấy rõ vẻ mặt nguy hiểm như sắp nổi bão của hần.

Một đường không ngừng đi tới bãi đỗ xe, hấn mới dừng lại, ánh đèn neon trong quán rượu chiếu vào mặt hấn thành màu xanh lá, mặt mày cau lại, khóe môi trề xuống vô cùng giống một cậu bé đang giận dỗi.

Tôi buồn cười kéo cao khóe môi, kéo kéo ống tay áo của hấn: "Âm Tam nhi."

Hấn tức giận hừ một tiếng, ngay cả ánh mắt cũng không thèm liếc tới.

"Là lão đại gọi điện thoại gọi tôi tới, tôi cho nghĩ là có việc gấp, nên tới." Tôi kiểm chế con buồn cười, giải thích.

Hấn sững sờ, tiếp theo nghiêng răng nói, "Lão đại càng ngày càng không đáng tin cậy!"

"Nếu như anh không đánh cược với anh hai, thì không phải sẽ không có chuyện như vậy sao?"

"Tôi thích!" Hấn bật thốt lên, thấy tôi bỗng chốc xụ mặt xuống, lại nói, "Cô trùng cái gì mà trùng? Hạng Kinh có đức hạnh như thế nào không phải cô không biết sao? Anh ta muốn chơi, sao tôi lại không thể cùng anh ta chơi?"

Suy nghĩ một chút cũng đứng, Âm Nhị Nhi ham chơi và náo nhiệt không người nào có thể địch lại, mà tính tình Âm Tam Nhi thì như lửa đốt, anh ta kích Âm Tam Nhi một kích sẽ trúng.

Đứng im một lát không nói gì, con muỗi chết tiệt lại vây quanh tôi, không biết có phải máu của hấn khác biệt với người bình thường hay không mà con muỗi đốt tôi, chứ không đốt hấn.

"Về nhà thôi." Tôi vừa đuổi muỗi vừa nói.

Hấn cau mày nhìn tôi, khóe môi giương lên rất xấu xí, "Không náo loạn với tôi nữa?"

Tôi muốn nói, tôi không dư thừa sức lực, náo với anh làm gì? Tôi còn muốn nói, tôi náo loạn là bởi vì anh không đứng trước. Nhưng, thấy hấn buồn cười lại không chịu cười, bộ dáng không được tự nhiên, tôi đem oán trách nuốt trở lại bụng, cười khanh khách nói, "Không náo loạn, có thể trở về nhà sao?"

Âm Tam Nhi hừ một tiếng, mở cửa xe ngồi vào chỗ tài xế, mặc dù, chỉ nhìn được nửa mặt của hấn, nhưng tôi vẫn thấy người đàn ông đang giận dỗi như đứa bé kia giương lên khóe môi.

Trên đường về nhà, im lặng khác thường, không ai gây gổ, cũng không ai nói tới chuyện bắt tay giảng hòa.

Tôi hỏi hấn, "Sau này có tính toán gì?"

Hấn nói, "Tôi lười nghĩ sau này."

Tôi lại hỏi, "Vậy tôi có thể trở về nhà sao?"

Ý tôi là biệt thự nhà họ Âm, kể từ khi chúng tôi làm việc sai, tôi chỉ gặp bà nội có một lần, nói thật, tôi rất nhớ bà lão đã thật lòng thương tôi và cưng chiều tôi.

Âm Tam Nhi biết rõ ý của tôi, nên nói: "Chúng ta không phải đang trên đường về nhà sao?"

Xem ra, hấn không muốn cho tôi trở về, vậy hấn thì sao?

Tôi không hỏi tới, mà quay đầu nhìn cảnh đêm ngoài cửa sổ, hưởng thụ sự hòa bình khó có được.

Trở về tới cửa nhà hấn thì hấn nói với tôi, "Tôi sẽ không dời đi, cô cũng đừng nghĩ đi."

Vẫn là giọng nói bá đạo, thái độ kiêu căng như cũ, đừng nói lựa chọn nào khác, ngay cả cơ hội cự tuyệt cũng không chịu cho. Tôi không tức giận, chỉ cảm thấy hấn buồn cười, người đàn ông này đã bị mọi người làm hư rồi.

Hấn thấy tôi chỉ cười không nói, lại nói, "Dọn hết hành lý của cô qua đây, trực tiếp nói cho bà nội biết cô ở đây là được, dù sao sớm muộn gì bà cũng sẽ biết."

"Có chuyện gì xảy ra à?"

"Cũng không coi là chuyện gì, là cô làm cho nó lớn." Hấn ngáp một cái, khoát tay nói, "Tôi đi ngủ, cô đừng nghĩ lung tung, ngày mai còn phải đi học đấy."

"Đợi chút."

Hấn không kiên nhẫn nhượng mày, "Làm gì?"

"Chuyện tôi đi bệnh viện thực tập, anh giúp tôi thoát thác đi. Tôi bây giờ còn chưa tốt nghiệp, ở bệnh viện sợ làm sai."

"Được, tôi đi ngủ đây."

"Ngủ ngon."

"Cô đừng cứ không có chuyện gì mà làm càn, thì tôi có thể ngủ ngon." Hấn âm dương quái khí hừ một tiếng, trở về phòng đi ngủ.

Tôi lúc đầu không biết nên khóc hay cười, rốt cuộc là ai quý nhiều ai đây?

Sau khi trở về phòng, tôi lại không hề buồn ngủ. Mà nhìn chằm chằm trần nhà suy nghĩ tại sao mình ở lại?

Âm Tam Nhi xấu xa không ai rõ ràng hơn so với tôi, sống cùng với hắn, không phải khiến mình mệt mỏi sao?

Sau đó, rốt cuộc tôi cũng suy nghĩ rất rõ.

Tôi thỏa hiệp là bởi vì tôi quan tâm tới người của tôi, không chỉ có Âm Hạng Thiên, mà còn có bà nội, tôi cũng rất quan tâm.

Trước khi gặp được người nhà họ Âm, cuộc sống của tôi thiếu hụt sự quan tâm. Mẹ kế mặc dù bỏ tiền nuôi tôi, nhưng cũng không xem tôi như con gái. Người chị trên danh nghĩa thì càng khỏi phải nói, vì vậy, tôi khát vọng sự quan tâm và yêu thương của người nhà, khát vọng sự đối đãi thật lòng thành ý, cho nên, tôi quan tâm tới tất cả những người quan tâm tới tôi.

Âm Tam Nhi mặc dù bá đạo, đối với tôi từ trước đến giờ không biết khách khí là gì, nhưng là, hắn không xem tôi như người ngoài.

Chỉ điều này cũng đủ rồi, chỉ cần một điểm này, tôi cũng không muốn đối cung với hắn nữa. Bởi vì có hắn, tôi mới có bà nội yêu thương, Âm Nhị nhi khôi hài, Xảo Dĩnh thiện lương, anh cả nghiêm túc nhưng không thiếu sự yêu thương.

Bởi vì Âm Tam nhi, tôi mới có tất cả mọi thứ, cho nên, mặc dù, chúng tôi thường thường gây gổ cãi nhau, mặc dù, có lúc hắn trêu chọc tôi, nhưng sâu trong nội tâm, tôi cảm kích hắn!

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Giả Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41

Bầu trời một mảnh xanh lam, không có một con gió, chỉ có từng đám từng đám mây trắng.

Tôi mặc một bộ đồ cưới, trùm khăn voan màu trắng, khoác cánh tay Âm Huyền, chậm rãi đi vào giáo đường chật ních tân khách, cha xứ đứng ở trên lễ đài, cầm Thánh kinh trong tay chờ đợi.

"Cha nuôi, con có chút khẩn trương." Tôi nhỏ giọng nhìn người đàn ông trung niên bên cạnh nói.

Ánh mắt Âm Huyền vẫn nhìn về phía trước, bước chân có một chút rối loạn, nhưng trong giọng nói vẫn lộ ra nụ cười thần nhiên, "Không sao, có cha nuôi ở đây, sẽ không xảy ra chuyện gì không may."

"Ngài đại diện nhà trai, lại còn đại diện nhà gái, chuyện này không tốt lắm đâu." Tôi nhỏ giọng nói.

Âm Huyền cười nhẹ, "Đây mới là một nhà kết hôn, đi hết lần này, thì con không thể gọi ta là cha nuôi nữa rồi."

Tôi nhỏ giọng đáp một tiếng, cường bách mình ưỡn ngực ngẩng đầu, mắt nhìn phía trước.

Nhìn qua tấm khăn voan trắng, cha xứ đứng trên lễ đài, mái tóc chải ngược có vài cọng lòa xòa trước trán. Mà người đàn ông bên cạnh cha xứ thì lại quần áo cầu kỳ, lông mày ngon núi nhú chặt, giờ phút này ánh mắt đang nhìn tôi như nhìn kẻ thù.

Tâm trạng của tôi run lên, bước chân chậm lại một chút, "Cha nuôi, con có thể đổi ý không?"

Âm Huyền cười khê, "Đã chậm quá, con chỉ còn con đường thực tế làm nàng dâu Âm gia thôi."

"Nhưng cha xem sắc mặt của Âm Tam Nhi rất khó chịu a." Tôi lo lắng nói.

"Cái đó là cao hứng."

Tôi thiếu điều bị nước miếng làm cho sặc chết, cha nuôi không phải đang mở mắt nói mò sao? Ai cao hứng mà chau mày trợn mắt chứ?

Ai cao hứng mà trong tình hình đặc biệt lúc ấy lại tồn tại thừa lời mải rặng kêu kêu kệt kệt?

Càng đến gần Âm Hạng Thiên, vẻ bất mãn trên mặt hắn lại càng rõ ràng, càng phóng đại, tôi liều mạng an ủi mình, tự nói với mình không có việc gì, rất nhanh sẽ qua.

Sau khi đưa tôi tới bên cạnh hắn, Âm Huyền đi xuống dưới, ngồi bên cạnh bà nội cùng mẹ nuôi, cha xứ không nhanh không chậm làm lễ cười, vẻ mặt của tất cả mọi người tràn đầy mong đợi, duy chỉ có Lão đại và Âm Nhị Nhi đứng ở dưới không xa lễ đài lắm, đang chuẩn bị giày vò Âm Hạng Thiên.

"Bách Khả, cô thật to gan, ngay cả tôi mà cũng dám tính toán!" Âm Tam Nhi buồn bực nói nhỏ, đem tầm mắt tôi đang nhìn loạn kéo trở lại. Bốn mắt nhìn nhau, khi tôi thấy đáy mắt hắn cháy lên lửa giận của, trái tim không khỏi căng thẳng.

Tôi lắp ba lắp bắp, "Tôi. Tôi không có, là bà nội và cha nuôi muốn gả tôi."

"Câm miệng!" Hắn lạnh giọng cắt đứt tôi, cắn răng nghiêng lợi nói, "Bà nội bọn họ là hồ đồ thật sự, còn cô là gia bộ hồ đồ! Tôi đã nói với cô bao nhiêu lần, tôi không thương cô, không thương cô, cô nghe không hiểu tiếng Trung Quốc hay là nghe không hiểu tiếng người?"

"Anh lịch sự một chút!" Tôi thừa nhận, tôi bị kích động rồi, mặc dù, trước khi vào giáo đường, bà nội đã dặn đi dặn lại tôi phải nhường Âm Tam Nhi, đừng chấp nệ với hắn, nhưng những lời nói của hắn đã thương người quá mức, người buộc hắn lấy tôi là người thân của hắn, chứ không phải là tôi, hắn không cam lòng có thể không đồng ý, sao lại phát giận với tôi?

"Lịch sự? Đó là vật gì? Cô cần sao?" Hắn nói châm chọc.

Bình tĩnh, ngàn vạn lần phải bình tĩnh! Nếu như hiện tại tôi đòi ý, Âm gia thật sự rất mất mặt!

Tôi cảnh cáo mình như thế, nhưng bàn tay lại không chịu khống chế, đột ngột nhấc tấm khăn voan trắng trên đầu lên, chỉ chỉ vào ngực Âm Tam Nhi nói, "Anh hãy nghe cho kỹ, cô nương tôi không lấy chồng! Anh thích cưới ai thì cưới!"

"Bụp!" Quyển thánh kinh trong tay Cha xứ rơi xuống đất, trong giáo đường một mảnh xôn xao.

Bà nội đứng lên đầu tiên, gấp giọng nói, "Bách Khả, 18 lạy cũng lạy rồi, lúc này đừng như thế nữa."

Tôi tháo bao tay bằng ren ra, nắm chặt chiếc khăn voan, quay đầu, kéo đuôi váy rất dài đi xuống khỏi lễ đài.

"Bà nội, cha nuôi, mẹ nuôi, thật sự rất xin lỗi, tôi không có cách nào gả cho cái tên hồ đồ đó." Tôi hướng về phía ba vị bề trên nhà Âm gia khom người bái thật sâu, dưới cái nhìn kinh ngạc và soi mói của mọi người, hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang đi ra khỏi giáo đường.

Bầu trời vẫn một màu xanh lam như cũ, mà thế giới của tôi lại âm u một mảnh, khi quét qua gò má lạnh lẽo tôi mới giật mình, tôi khóc!

"Bách Khả." Cha tôi đứng ở con đường đối diện chờ tôi, "Cùng ba về nhà thôi."

Tôi kéo váy chạy tới phía cha, chợt, một chiếc xe vọt nhanh ra, tôi muốn tránh, nhưng cơ thể lại cứng ngắc đứng giữa đường, chỉ có thể bất lực kêu to, "Cha, cứu con!"

Cha tôi vẫn không nhúc nhích, chỉ liếc tôi cười cười rồi nói, "Đây là xe đón con về nhà, mẹ con ở nhà chờ con đấy."

Xe không đi chậm lại, cũng không phanh, mà bất chấp tất cả bay tới. Tôi đột nhiên nhớ ra, cha mẹ qua đời đã rất nhiều năm, cha tôi đến đón tôi, không phải ý là tôi sắp chết sao?

Mặc dù rất nhớ cha mẹ, nhưng tôi không muốn chết, trong cơn sợ hãi, tôi kêu lớn, "Âm Hạng Thiên, cứu tôi!"

Nhưng, hắn không tới, tiếp theo nghe "phịch" một tiếng, chiếc xe đụng tôi ngã xuống mặt đất, trong lúc vô tri vô giác, bên tai vang lên một giọng nói, "Bách Khả, tỉnh dậy."

Tôi mở mắt, mở mắt, đối mặt với vẻ mặt bất đắc dĩ của Âm Tam Nhi, hắn bế tôi té từ ghế salon xuống đất lên, ôm trong lòng ngực mình, vỗ nhẹ phía sau lưng của tôi hỏi, "Gặp ác mộng?"

Tôi ở nhà, không có giáo đường, không có cha, càng không có chiếc xe nào chạy nhanh, tất cả những chuyện vừa xảy ra chỉ là giấc mộng Nam Kha, nhận thức này khiến tôi thờ phào.

"Cô mơ thấy cái gì?" Âm Tam Nhi hỏi tôi.

"Mơ thấy ba tôi tới đón tôi về nhà." Tôi cố tình bỏ qua đoạn hôn lễ.

Mi tâm hắn vận vẹo, "Đã bao lâu cô chưa đi bái tế chú ấy rồi hả?"

Tôi mạn phép cúi đầu nhớ, "Đại khái khoảng hơn bốn tháng rồi."

Hắn giơ tay lau mồ hôi lạnh trên trán tôi, nói "Ngày mai đừng đi học nữa, tôi và cô đi bái tế."

"Không cần, anh còn phải làm việc, tự tôi có thể đi được."

"Tôi nói cái gì cô làm theo cái đó, không cho dị nghị." Hấn bá đạo nói, "Trở về phòng ngủ, sáng sớm ngày mai gọi tôi rời giường sớm một chút."

"Được rồi." Tôi cười nhạt, từ trong ngực hấn lui ra ngoài, "Anh cũng đi ngủ sớm một chút."

Hấn lắc đầu một cái, giờ xấp tài liệu trong tay giờ lên quơ quơ nói, "Hạng Kinh đáng chết lại đi chơi mất tiêu, toàn bộ công việc giao hết cho tôi, lão đại sắp bị anh ta làm cho tức hộc máu."

Mặc dù Âm Nhị Nhi là anh hai, nhưng tính tình của anh ta thật khiến người ta bất đắc dĩ, bất kể công việc có nặng nhọc hay không, chỉ cần hấn cảm thấy phiền, ngán, liền đi chơi mất tích, ai cũng không tìm được hấn, đừng phải một tay chân làm việc không đáng hoàng như vậy, lão đại và Âm Tam Nhi không buồn bực mới lạ.

Vì không muốn quấy rầy công việc của hấn, tôi xoa cái mông đau đón trở về phòng ngủ, giấc mộng vừa rồi đã quấy nhiễu khiến con buồn ngủ của tôi biến mất.

Trong lúc vô tình, tôi và Âm Tam Nhi "Ở chung" được hơn nửa năm, trong ánh mắt của mọi người, chúng tôi đã sớm trở thành đôi tình nhân vô cùng khăng khít và thân mật rồi, nhưng trên thực tế, chúng tôi chỉ ở chung dưới cùng một hiên nhà, hấn sẽ dùng thái độ bá đạo cường thế quan tâm tôi, không cho phép ai ngoại trừ hấn khi dễ tôi, không cho phép ai ngoại trừ hấn, nhất là phái nam quá gần gũi tôi, tôi chỉ việc ngày qua ngày chăm sóc cuộc sống sinh hoạt và ăn uống thường ngày của hấn.

Hấn thương tôi, cưng chiều tôi, có lúc còn có thể hôn tôi, nhưng, hấn lại không thừa nhận hấn là bạn trai tôi.

Người đầu tiên tôi nhớ tới sẽ là hấn, trong cuộc sống của tôi, hấn đóng vai trò là trung tâm, bởi vì chúng tôi chịu ảnh hưởng lẫn nhau, nhưng lại không giống như hai người đang nói chuyện yêu đương, nên có người gọi mối quan hệ này là mập mờ.

Tất cả những chuyện này đều là do trận say rượu kia đưa tôi, mặc dù, từ sau khi đó, chúng tôi không còn vượt khuôn nữa, nhưng chúng tôi đã là một chuỗi kíp nổ ở cùng nơi, cột vào cùng nhau.

"Răng rắc" khóa cửa phát ra tiếng kêu to, đem tôi đẩy như đang đi vào cõi thần tiên kéo về thực tế.

Tôi ôm đầu gối ngồi ở bên giường, không quay đầu lại, tầm mắt chăm chú nhìn vào vầng trăng sáng treo trên cao.

"Sao không kéo rèm cửa sổ?" Giọng nói từ tính hàm chứa nụ cười, chiếc nệm lún xuống, hai cánh tay từ phía sau ôm lấy tôi, lồng ngực ấm áp của Âm Tam Nhi dán lên sau lưng tôi.

Tôi chỉ ra ngoài cửa sổ nói, "Trăng sáng rất đẹp."

"Nửa đêm canh ba không ngủ được, liền ngắm trăng?" Hấn khẽ cười hôn lên lỗ tai của tôi, sự thân mật mờ ám này, mang theo kiểu điềm tĩnh hấp dẫn.

Tôi gầy gầy lỗ tai ngứa ngáy, nói, "Tôi không có thời gian rảnh rồi đó."

"Vậy sao không ngủ?"

"Bởi vì tôi biết anh sẽ lên bước vào." Tôi đẩy tay của hấn ra, ngoái đầu lại liếc nhìn hấn nói, "Từ sau khi tôi chuyển vào đây, sao anh không còn nhảy nhót vào đèn trăng tròn nữa?"

Sắc mặt hấn cứng lại, con ngươi xanh đen có chút lóe lên, không nghĩ tới người đàn ông này cũng sẽ xấu hổ, lần đầu tiên trông thấy, có cảm giác mới mẻ.

Tôi nhàn nhạt cười, "Trở về phòng anh, giải quyết xong công việc đi, ngày mai còn phải dậy sớm đấy."

Lời nói của tôi làm con ngươi hấn căng lớn, đáy mắt đen nhánh hiện lên những tia sáng khó có thể tin. Hấn cho rằng tôi không biết, nhưng tôi cũng không phải đứa bé chưa hiểu việc đời, sao lại không biết hấn đang bị dục vọng làm cho đứng ngồi không yên?

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Giả Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42

Loài sói sẽ giữ lại một số đặc tính nào đó chút của loài sói, ví dụ như, mỗi khi trăng tròn, Âm Tam Nhi cũng sẽ bị dục vọng làm cho nóng nảy không yên. So với kinh nguyệt của phụ nữ còn chính xác hơn, nhưng hấn không cách nào quên được Nhiệm Du, cho nên, mặc dù hấn bất an, nhưng lại không muốn ân ái. Mấy lần đứng bên bờ vực lau súng cướp cò, hấn cũng dùng chỉ một câu, "Tôi không thương cô" dập tắt tất cả.

Bởi vì tình cảm không hoàn toàn đầy đủ, cho nên, không vui vẻ. Làm như vậy coi như là hấn có trách nhiệm đối với bản thân mình, có sự tôn trọng đối

với tôi. Nhưng là, đối với một phụ nữ, nhất là một người phụ nữ còn rất mơ hồ, không phân biệt được tình yêu mà nói, thì bốn chữ "Tôi không thương cô" lại rất đả thương người. Nhưng nếu như mỗi tháng có thể nghe tới hai ba lần, thì tổn thương cũng thành thói quen.

Âm Tam Nhi từng nói, Xảo Dĩnh không phải thiện nam tín nữ, bởi vì, Xảo Dĩnh rất thông minh, hơn nữa còn rất kiên cường.

Nhưng là, điều này cũng không có nghĩa là, gương mặt như búp bê của tôi đây lại thật sự chỉ là búp bê pha lê. Cho nên, trong cuộc sống của chúng tôi thường xuất hiện loại cục diện này —

Ánh trăng sáng, chiếu vào phòng khách, tôi và Âm Tam Nhi dựa vào nhau uống nước xem ti vi. Mọi người đều là người trưởng thành, nếu như đã mập mờ, khó tránh khỏi sẽ nhận được cái hôn hay cái gì đó, khi thú tính của hân bộc phát, ách. . . . Ý của tôi là, khi giữa hai người phát ra tia lửa, mắt thấy thể cục sắp sửa mất không chế thì hân sẽ nhủ chặt chân này nói, "Tôi không thương cô!"

Tôi giống như bị nước lạnh dội vào đầu, sau giây phút sững sờ trì trệ và mờ mịt ngẩn ngui, sẽ trả lời hân một câu, "tôi cũng vậy."

Âm Tam Nhi cũng không phải là người chịu được sự đối đãi nghiêm khắc của người khác, hân có thể nói, hân không yêu tôi, nhưng, nếu khi tôi nói tôi không thương hân, hân sẽ rất mất hứng. Mỗi lúc như thế, hân sẽ dùng lực hôn tôi, vì vậy nụ hôn không dịu dàng chút nào, thậm chí còn mang theo mùi vị từng phạt cùng cảnh cáo.

Cho đến khi tôi bị hôn tới toàn thân bần rần, hân mới lui ra, dùng ánh mắt dương dương đắc ý nhìn tôi.

Mặc dù phản ứng sinh lý của tôi không chế không được tốt lắm, nhưng tôi vẫn có thể sử dụng biểu tình tỉnh bơ đùa cợt, cũng tặng kèm một câu "Từ trên thân tôi lăn xuống đi, nếu không, tôi sẽ đá gãy Tiểu Hạng Thiên của nhà anh!"

Sức hấp dẫn của phái nam không có tác dụng, hân sẽ thẹn quá thành giận nhìn tôi chăm chăm, tôi cũng kiêu căng trừng trừng về, nhìn chăm chăm một hồi, hai người sẽ không nhịn được phì cười, sau đó, hân sẽ đứng dậy trở về phòng, còn tôi tiếp tục quan sát bộ phim bộ hoang đường nhằm chán.

Làn gió đêm buong bình lay động tấm rèm cửa sổ, tôi khẽ ngẩng đầu, nhìn về vầng trăng sáng treo trên bầu trời đêm. Nó nói cho tôi biết, hân không yêu tôi, nó nói cho tôi biết, hân xao động là xuất xứ từ việc đó. Đây chính là cuộc sống của chúng tôi, có chút quái dị, có chút không được tự nhiên, còn có chút hoang đường.

"Bách Khả, cô có nghe tôi nói cái gì hay không?" Âm thanh bất mãn của Âm Tam Nhi đem tôi từ trong hồi ức tỉnh táo lại.

Chống lại cặp mắt có ẩn chứa tức giận, tôi chợt dạ cười, "Lặp lại lần nữa đi?"

Âm Tam Nhi trầm mặc không nói, cặp mắt kia, giống như một viên đá đen sẽ mang đến cho người ta vận rủi, tuần mỹ nhưng nguy hiểm. Bờ môi khẽ mím khiến cho tôi hoài nghi, hân là vì đề phòng hàm răng của mình ra ngoài làm loạn mới có thể làm ra cái loại động tác đó, hay là động tác của con sói khi lang tức giận!

"Lặp lại lần nữa đi, tôi bảo đảm sẽ rửa tai lắng nghe, một chữ cũng không bỏ sót!" Tôi nắm móng vuốt sói. . . . Ách, ý của tôi là, tôi kéo tay của hân tới lui nhẹ nhàng, rất có ý vị lấy lòng.

"Tôi đi công tác." Hân hờn giận gạt tay của tôi ra, buồn bực bỏ đi. Người đàn ông này luôn như thế, nóng giận tới nhanh, nhưng cũng nhanh đi, đã quen thuộc với tính khí khó chịu của hân nên tôi đây tự nhiên sẽ không để ở trong lòng.

Buổi sáng hôm sau, tôi vẫn bảy giờ rời giường như cũ, sau khi rửa mặt, chuẩn bị bữa ăn sáng, bận rộn gần nửa giờ, thức ăn nóng hổi, thơm ngào ngạt sớm đã ra lò, đang tính kêu Âm Tam Nhi rời giường, đã thấy hân đi vào phòng ăn.

Bởi vì phải đi bái tế cha mẹ tôi, hân mặc một bộ quần áo màu đậm, quần tây được ủi rất bằng phẳng, áo sơ mi lụa nhuộm sắc thái của bình minh. Khí phách quạ đen rất đẹp trai a. . . . Không, tôi lại nói nói vậy, ý của tôi là, hân mặc như vậy rất đẹp trai.

Tôi dọn xong bát đĩa, cười hỏi, "Sao hôm nay lại tự giác như vậy?"

Hân ngáp một cái, thần sắc có vẻ hơi mỏi mệt, nhưng ngữ điệu vẫn giống như thường ngày: "Cô đi bên ngoài nhìn xem, nói không chừng bây giờ mặt trời đã lặn xuống phía tây rồi."

Tôi xem qua rồi, mặt trời vẫn ở phía đông, chỉ có điều, mấy vi tính của hân và tài liệu liên quan đến công việc vẫn còn ở phòng khách, xem ra không phải vấn đề là mặt trời, mà vấn đề là ở chỗ người nào đó suốt đêm chiến đấu hăng hái ấy. Tôi khuyên hân không cần theo tôi đi bái tế, nhưng hân không nhưng không cảm kích, còn tặng tôi cái liếc mắt xem thường.

Vì vậy, sau khi ăn qua điểm tâm, chúng tôi liền ra cửa. Mua một ít hoa quả tươi cần thiết để cúng bái, cha thích ăn điểm tâm, mẹ thích trái cây, xe bắt đầu lăn bánh trên đường.

Nơi an nghỉ của cha mẹ tôi không phải công viên tưởng niệm, mà ở một ngôi làng nhỏ thuộc sự quản lý của thành phố D, nghe cha nói, tổ tiên của Bách gia có người đã tốt nghiệp Cử nhân, trong triều đại nhà Thanh lúc bấy giờ đứng hàng Lục Phẩm, vì vậy, mộ phần tổ tiên nhà họ Bách mặc dù không xa hoa quý phái nhưng cũng quy cách hơn so với những người bình thường rất nhiều, điều không được vừa ý lắm chính là cách thành phố D hơi xa, lộ trình hơn bốn giờ nhưng không phải tất cả đều là đường nhựa, cho nên, khi tới được mộ phần thì tôi đã bị lắc lư khiến đầu óc choáng váng rồi.

Âm Hạng Thiên thấy tôi dường như nhuyền chân tòm (mềm nhũn), vừa chế nhạo tôi, vừa nhỏ cò đại trước mộ bia. Tôi nghỉ ngơi một lát, đợi đầu óc

không còn choáng váng, bắt đầu lau Mộ Bia, bày biện đồ cúng tế. Tất cả đều được sắp xếp rất thỏa đáng, tôi kêu Âm Hạng Thiên đi lên xe ngựa, nhưng hần lại không chịu đi. Lại nói, đây là lần thứ hai hần theo tôi về quê cúng bái, nếu như cha mẹ dưới suối vàng có biết, thì hần cũng được xem là người nhà của tôi.

Vào mùa xuân nên gió hơi lạnh, mùi vị cỏ tươi thoang thoảng khiến cho lòng người trong phút chốc trở nên bình tĩnh, tôi và cha mẹ hàn huyên cả ngày, rồi sau đó phui cỏ vụn trên người, đứng lên nói, "Về nhà thôi."

Âm Tam Nhi khoác tay tôi, lẩm bẩm nói, "Thưa chú, cháu sẽ giúp chú chăm sóc Bách Khả, ngài đừng nghe cô ấy đùa giỡn như thế."

Trong hơi lạnh của gió xuân trong, tay của hần vô cùng ấm áp, đứng ở bên cạnh hần, trong lòng tràn đầy bình yên.

Tôi quơ quơ tay của hần, cười nhắc nhở, "Anh không phải không thích hứa hẹn sao?"

Hần từng nhiều lần bày tỏ, hần ghét bị lời hứa trói buộc, cho nên, hần không dễ dàng hứa hẹn. Bây giờ hần đối mặt với cha tôi nói những lời kia, không thể nói đó không phải là lời hứa.

Đuôi lông mày của hần nhướng lên, vô vị nói, "Nhìn cô và nhìn con thỏ có khác nhau sao?" Ý nói, những câu này căn bản không tính là lời hứa!

Những suy nghĩ ngọt ngào trong lòng phai đi, tôi chau mày nhìn hần chằm chằm, "Ý của anh là, ba tôi là lão thỏ già?"

Hần buồn cười nói, "Chỉ có cô tự nói cha mình như thế nha? Cần thận không chú tức giận." Mới nói một nửa, phía sau mộ bia, chợt truyền đến một tiếng vang quái dị.

Tôi cả kinh, vội nói, "Cha, con không có ý tứ đó. Ngài đừng nóng giận!"

Âm Tam Nhi nén cười, gờ tay lên ra hiệu tôi im lặng, sau đó, lặng lẽ đi ra phía sau mộ bia của cha tôi, thần sắc kia giống y như con sói đang nhìn chăm chú vào con mồi, chợt, hần cúi người xuống, ngay sau đó nhấc lên một con thỏ nhỏ không lớn hơn bao nhiêu so với bàn tay hần.

"Nó chiếm tiện nghi của cô." Âm Tam Nhi đùa giỡn nói.

Trán tôi đầy vạch đen, cư nhiên giả mạo ba tôi, thật muốn ăn đòn.

Nhưng, con vật thật là đáng yêu, thật sự không thể xuống tay được, tôi kêu Âm Tam Nhi thả nó đi, thế nhưng hần lại lắc đầu nói, "Đây là thỏ hoang chánh tông, chất lượng thịt khẳng định không tệ."

Tôi quýnh 囧囧, ngó ngó con sói thứ thiệt, lại ngó ngó con thỏ nhỏ thứ thiệt, quyết định giành lại thật nhanh, ôm lấy con thỏ nhỏ còn chưa đủ cho hần nhét kẻ răng bỏ chạy.

Âm Tam Nhi cũng không đuổi theo, chỉ ung dung nói, "Nếu như cô mà thả nó ra, tôi sẽ hãm cô."

Bước chân của tôi ngừng lại một chút, cúi người buông tay, con thỏ nhỏ bỗng chốc nhảy tới trên đất, tôi nhỏ giọng xua đuổi, "Chạy mau chạy mau, đừng để con sói bắt được."

Mùa xuân, lúa non đã cao gần nửa cẳng chân rồi, con thỏ hoang nhỏ ba chạy hai nhảy bỏ chạy không thấy dạng.

Tôi hải lòng đứng lên, Âm Tam Nhi đứng nơi không xa nhún vai, "Thật đáng tiếc, để nó trốn thoát."

Tròng mắt đen của hần hơi híp lại, khóe môi gợn lên, bị ánh mặt trời nhuộm, làn da màu mật ong lộ ra vẻ vô cùng tuấn mỹ. Chỉ có điều, lời của hần khiến cho tôi không còn lòng dạ nào mà thưởng thức mỹ nam.

Hần nói, "Nếu như cô đủ thông minh, nên chạy cùng con thỏ kia đi."

Nụ cười xấu xa kia làm tiếng chuông cảnh báo trong lòng tôi chấn động, tôi co cẳng chạy, đập ngã không biết bao nhiêu lúa non.

Ánh mặt trời giữa trưa, làn gió mang hơi lạnh, sau lưng còn có con sói xấu xa, khiến tôi có loại cảm giác hạnh phúc vây quanh, đáy lòng có tiếc nuối thật nhỏ, bị tôi lựa chọn bỏ quên, thế gian không có chuyện thập toàn thập mỹ, tôi không bắt buộc hần phải giữ lời hứa, chỉ muốn sống một cuộc sống thật yên lặng, thuận theo tự nhiên là tốt rồi. . . .

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Già Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43

Trưa Chủ nhật, tôi bận rộn trong bếp. Nấm hương, sườn xào chua ngọt, thịt bò nướng, mở nồi, lấy ra ba hộp đựng thức ăn, đem thức ăn chia làm ba phần bằng nhau, hộp nào cũng đầy thức ăn.

Đình linh linh —

Điện thoại vang lên.

Tôi vội vàng đi ra phòng khách, cầm ống nghe lên, tiếng cười của Âm Nhị Nhi truyền ra: "Có muốn tôi đi đón em hay không?"

"Không cần, buổi trưa rất dễ kẹt xe, cứ để em đi “con rùa” qua. Các anh đợi thêm nửa giờ nữa, bây giờ em liền ra cửa."

"Vậy em đi xe cẩn thận một chút."

"OK!" Tôi cúp điện thoại, cời tạp dề xuống, vội vội vàng vàng rửa mặt, thay quần áo.

Sau nửa giờ, tôi đứng dưới tòa nhà tập đoàn Âm thị, cách đó không xa, một người áo mũ chỉnh tề như hoàng tử tiến lên đón.

"Thật vất vả cho em rồi, thật vất vả mới được nghỉ phép, còn phải đưa cơm trưa cho chúng tôi." Dưới ánh mặt trời, làn da của Âm Nhị Nhi trắng mịn sáng long lanh khiến thân là phụ nữ như tôi vừa hâm mộ lại vừa ghen tỵ.

Tôi đưa cho hán hộp cơm của lão đại và của hán, cười khanh khách nói, "Ai nói với anh là vất vả, thân là em gái tự nhiên cũng muốn cống hiến một phần sức lực nhỏ bé a."

Bởi vì Âm Tam Nhi có tật xấu là rất kén ăn, thường thường vào ngày nghỉ tôi vẫn đưa cơm cho hán. Hôm nay cũng như thế. Thật ra thì Âm Tam Nhi chỉ kêu tôi làm một phần cơm trưa đưa tới đây, nhưng, lần nào tôi cũng mang theo thêm phần của lão đại và Âm Nhị Nhi, lão đại không kén ăn, Âm Nhị Nhi cũng thế, cho nên, thức ăn của Âm Tam Nhi là không thật không vui.

Thang máy bay lên tới tầng 36, thư ký của lão đại, Đồng Phi cười híp mắt tiến lên đón, cười giỡn nói, "Chị nhỏ, không có phần của tôi à?"

Người ngoài gọi Xảo Dĩnh là cô, còn tôi tự nhiên rơi xuống danh xưng chị nhỏ.

Không chờ tôi trả lời, Âm Nhị Nhi đem một hộp đựng thức ăn đẩy cho cô ta, hào phóng nói "Tam Thiếu đang giảm cân, phần này cho cô thôi."

Cửa phòng làm việc đang khép hờ bỗng chốc mở ra, Âm Tam Nhi đứng ở bên cửa, về bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười nói, "Người giảm cân chính là Hạng Kinh, nên ăn phần kia đi."

Lại nữa rồi! Thật không rõ hai anh em cứ gặp mặt nhau liền ngất nhéo nhau này sao có thể tọa nên úy tín ở công ty được chứ!

Đồng Phi vội khoát tay, "Không cần, tôi cũng đang giảm cân, các ngài cứ từ từ dùng."

"Vậy cũng được, chúc cô giảm cân thành công." Âm Nhị Nhi đem hộp đựng thức ăn đưa cho Âm Tam Nhi, sau đó quay người lại, vào phòng làm việc của lão đại.

Âm Tam Nhi tức giận trừng tôi, "Không phải chỉ kêu cô mang một phần tới thôi sao?"

"Làm sao anh có thể ăn ngon chỉ ăn một mình hả?" Tôi buồn cười đi vào phòng làm việc.

"Tôi thích!"

"Vậy đợi đi." Tôi lườm hán một cái, cất giọng kêu Âm Hạng Dương đang đắm chìm trong công việc, "Lão đại, ăn cơm trước đi."

"Được." Lão đại ngoài miệng đồng ý, nhưng ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm tập văn kiện trên tay.

Âm Nhị Nhi đi tới, “bụp” khép lại tập văn kiện, Âm Tam Nhi phối hợp nói, "Cuồng công việc, ăn cơm."

Không thể không nói, tình cảm của ba anh em nhà này thật sự không tệ, mặc dù Âm Tam Nhi và Âm Nhị Nhi hề gặp mặt là ngất nhéo nhau, nhưng lại không là người vì tiền vì quyền thế mà so đo với nhau, trong xã hội hiện đại này, tình cảm như thế là vô cùng đáng quý.

Lão đại đứng dậy bước đi thông thả đến ghế sa lon, xoa tóc của tôi nói, "Lần sau đừng đưa cơm tới nữa. Khó có khi được nghỉ phép, đi dạo phố một chút phố, gặp mặt bạn bè cho vui."

Tôi cười híp mắt gật đầu, lão đại mặc dù rất nghiêm túc, nhưng cũng là một người anh rất nhân từ, dĩ nhiên, Âm Nhị Nhi cũng không kém.

Lão đại vừa dứt lời, Âm Nhị Nhi liền từ trong túi lấy ra cái hộp nhỏ đẩy tới trước mặt tôi: "Mua được từ hội đấu giá, xem một chút xem có thích không."

"Anh giữ đi." Ngón tay Âm Tam Nhi búng một cái, hộp quà trượt một đoạn ngắn trên mặt bàn, trở lại vị trí trước mặt Âm Nhị Nhi.

Âm Nhị Nhi khẽ nhủ mày, "Cũng không phải là đưa cho cậu, tại sao cậu thay người ta quyết định."

Âm Tam Nhi bấu môi, "Tôi thích."

Âm Nhị Nhi nhú mào, "Tôi không thích thế."

Tôi và lão đại chỉ đứng nhìn chứ không nói gì, cùng lúc thờ dài, một chút chuyện chỉ bằng hạt mè cũng có thể làm cho hai người bọn họ ảm ỉ, tôi hoài nghi, bọn họ căn bản không phải vì chuyện tranh giành, mà vì muốn cãi nhau!

"Các anh ừ từ ăn, em đi trước." Tôi đứng dậy đi lấy túi xách, chuẩn bị sau khi rời khỏi công ty thì trở về biệt thự thăm bà nội.

Lão đại nói, "Đi đường cẩn thận."

Âm Nhị Nhi nói, "Mang chiếc hộp đi."

Âm Tam Nhi nói, "Đi tới phòng làm việc chờ tôi." Dừng một chút, lại bồi thêm một câu, "Không cho lấy đồ của anh ta."

Đầu tôi lớn như cái đầu, nhìn lão đại nhờ giúp đỡ, lão đại tâm linh tương thông, đang tính mở miệng, chốt cửa phòng làm việc vang lên.

Lão đại ném cho tôi một ánh mắt cứ bình tĩnh đừng nóng nảy, cất giọng nói, "Vào."

Cửa phòng làm việc bị đẩy ra, Đồng Phi vừa đẩy cửa thì một cô gái tóc ngắn trên mặt đầy vẻ tươi cười chạy vào: "Âu Tương Cơ, có nhớ tôi không hả?"

(Âu cơ tương: ý là chú.)

Giọng nói cô gái trong trẻo, dung mạo ngọt ngào đáng yêu, mặc một chiếc váy rất trẻ trung, sau lưng đeo một cái ba lô rất to, mặc dù vẻ mặt cô non nớt, nhưng cũng có thể nhìn ra cô ta cũng khoảng hai mươi tuổi rồi.

Tôi quan sát an hem Âm gia Đệ, nghiêm túc so sánh, người nào là chú của cô ta?

Lại thấy, lão đại vỗ trán, Âm Nhị Nhi vui đầu ăn cơm, Âm Tam Nhi khẽ dựa vào salon, khoe môi nâng lên một đường cong nhìn có chút hả hê.

Cô gái thất vọng rũ bả vai xuống, "Không ai nhớ tới tôi sao?"

"Làm sao biết chứ?" Âm Tam Nhi âm dương quái khí nói, "Hạng Kinh rất nhớ cô."

Âm Nhị Nhi ho một tiếng, tựa như bị thức ăn làm cho nghẹn.

"Đồ quý sứ đáng ghét!" Cô gái liếc Âm Tam Nhi một cái, đi tới gần Âm Nhị Nhi và lão đại, vừa vỗ sau lưng Âm Nhị Nhi vừa nói, "Mỹ Nhân, anh ăn từ từ đi. Ngộ nhờ vì tôi tới mà anh quá vui mừng, quá kích động, không cẩn thận nghẹn chết, vậy thì có biết bao đàn ông và phụ nữ hận tôi hả?"

"Khụ khụ khụ." Lời nói của cô gái so với thức ăn còn nghẹn hơn, Âm Nhị Nhi càng ho khan dữ dội hơn.

Lão đại dường như sợ em trai thật sự bị nghẹn chết, vội vàng dời lực chú ý của cô gái đi: "Tô Mạt, ba cô biết cô tới đây không?"

Tô Mạt gật đầu, "Chính ông ấy muốn tôi đến thăm mọi người." Sau khi nói xong, đôi mắt to như viên bi đánh một vòng từ Âm Nhị Nhi qua lão đại, "Tôi muốn ở lại thêm vài ngày, các người ai muốn chứa chấp tôi?"

Tiếng nói vừa dứt, Âm Nhị Nhi bỗng chốc đứng lên: "Tôi còn có chuyện, đi trước đây." Rõ ràng là muốn chạy trốn.

Tròng mắt đen của Tô Mạt híp lại, khoe môi treo nụ cười lạnh: "Mỹ Nhân, tôi nguyện rửa anh từ công biển thành thù, mỗi ngày bị mãnh nam giày xéo!"

"Khụ khụ khụ." Dừng hiểu lầm, lúc này người ho khan không phải Âm Nhị Nhi, mà là tôi không cẩn thận bị nước trà làm sặc.

Âm Tam Nhi cười to, Âm Nhị Nhi từ trước đến giờ cái gì cũng ăn chứ không chịu thiệt thòi, thế nhưng bây giờ một câu cũng không thể phản bác, vội vội vàng vàng chạy đi.

"Cô là ai?" Tô Mạt cười híp mắt hỏi tôi.

Lão đại giới thiệu, "Em gái tôi, Bách Khá ."

Tô Mạt quan sát tôi, hàng lông mày nhướng lên, "Cô là em gái của Âu cơ tương, chẳng phải muốn tôi gọi cô là cô?"

"Gọi cô ấy là bà cũng được." Âm Tam Nhi đùa giỡn nói.

"Đồ quý sứ đáng ghét!" Tô Mạt tức giận lườm hấn một cái, nhìn tôi rồi đưa ra một cái tay nhỏ. Tôi cho rằng cô ta muốn bắt tay tôi, liền đứng lên, không ngờ cô ta lại sờ lên mặt của tôi, rồi mừng rỡ nói, "Da của cô rất mịn, hôn một cái có thể không?"

Tôi kinh ngạc ngơ ngẩn, cô bé này là thân thích của thiên lôi sao? Chứ sao lại nói những lời nói như sấm truyền chứ không phải bình thường a!

Âm Tam Nhi “bốp” một cái gạt bàn tay nhỏ bé của cô ta ra, chau mày lại, “Cô tránh xa ra cho tôi!”

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Giả Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44

Tô Mạt nhấc chân lên đá một cái, “Tránh ra, đồ quỷ sứ đáng ghét, càng ngày càng đáng ghét!”

Âm Tam Nhi dễ dàng tránh thoát, liền kéo tôi đi: “Chúng tôi đi, nha đầu chết tiệt có bệnh!”

Tô Mạt bước một bước dài vọt lên, ngăn cản đường đi của chúng tôi: “Anh có thể đi, nhưng phải để cô nhỏ lại!”

“Tránh sang một bên.” Âm Tam Nhi không kiên nhẫn nói.

Tô Mạt ngược đầu nhỏ, kiêu căng trừng mắt, “Người tránh sang một bên chính là anh.”

Âm Tam Nhi cắn răng nghiêng lợi nói, “Đừng ép tôi đánh cô!”

“Ai nha ~” Cơ thể Tô Mạt chợt nghiêng một cái, đụng vào người của Âm Tam Nhi, rồi sau đó, lại bắn ngã xuống sàn nhà, động tác kia vô cùng giống một bà lão điều ngoa ven đường, sau khi ngã xuống đất, cô ta liền níu lấy ống quần của Âm Tam Nhi nói, “Anh đã thương tôi, thương tiền!”

Âm Tam Nhi nhăn mày, muốn rút chân về, nhưng hần vừa mới động, Tô Mạt liền một tay kéo quần hần, một tay che bụng, khóc oa oa: “Anh đá tôi! Ô ô ô. Đau chết! Thương tiền thương tiền! Không bồi thường liền đập nát nhà anh!”

Đứa nhỏ này so với bà lão ven đường ác hơn nhiều! Nếu như không phải đang đứng ở bên cạnh Âm Tam Nhi, chứng kiến toàn bộ quá trình, tôi nhất định cho là, Âm Tam Nhi thật sự đã cô ta.

Âm Tam Nhi nhíu mày, một tay nhấc Tô Mạt đang ăn vạ, muốn ném về phía ghế sa lon. Tô Mạt chợt đòi mục tiêu, phi một cái dán vào trong ngực tôi: “Cô nhỏ, bụng của tôi đau, cô đưa tôi đến bệnh viện chứ?”

Tôi cứng đờ không nói gì, chỉ sợ vừa động đậy, kết quả cũng bị lừa.

“Tô Mạt! Buông móng vuốt của cô ra!” Âm Tam Nhi giận dữ mắng.

“Không không không!” Tô Mạt không những không buông tay, còn siết chặt cánh tay, Âm Tam Nhi không thể làm gì khác hơn là kéo cô ta ra, thế nhưng cô ta lại giống như dây mây, quấn chặt vào tôi. Âm Tam Nhi sợ đã thương cô ta, không dám kéo mạnh tay, không thể làm gì khác hơn là đổi thành kéo tôi. Kết quả, tôi vừa động, Tô Mạt giống y như sinh đôi với tôi cũng động theo.

Âm Tam Nhi không thể nhịn được nữa nói, “Lão đại, anh quản lý lại nha đầu đáng chết này đi!”

Lão đại không biết nên khóc hay cười: “Cậu cũng còn sợ cô ấy, cậu không quản được, tôi quản thế nào?”

Âm Tam Nhi không nhờ giúp đỡ nữa, thử tách tôi và Tô Mạt ra, kết quả, vẫn không thành công. Lôi kéo một hồi, Âm Tam Nhi lạnh mặt nói “Tô Mạt, thả móng vuốt của cô ra, tôi bồi thường tiền cho cô.”

Cô gái nhỏ trong lòng tôi nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, nhìn hần chăm chăm, “Hãy bớt thừa lời đi, bây giờ liền thương.”

Quen biết Âm Tam Nhi một thời gian dài như vậy, tôi chưa từng thấy hần bị như thế, nhưng lần này là ngoại lệ.

Hần lấy ví tiền trong túi ra, rút hết tiền mặt ra: “Còn không buông ty?”

Đầu nhỏ của Tô Mạt nghiêng một cái, bĩu môi nói. “Anh bỏ tiền vào trong túi tôi trước đi.”

Âm Tam Nhi cầm tiền, mài răng kéo kẹt: “Tô Mạt, cô đừng được voi đòi tiên!”

Sắc mặt của hần vô cùng tệ, nhưng Tô Mạt lại hoàn toàn không thèm ngoảnh lại nhìn, còn khiêu khích nói, “Tôi được voi đòi tiên, có bản lĩnh anh cắn chết tôi đi.”

Vào lúc này, sắc mặt Âm Tam Nhi đã không phải tệ bình thường, mà là, vẻ mặt sự yên tĩnh trước cơn bão táp, chỉ tiếc là, Tô Mạt vẫn thờ ơ hờ hững như cũ. Sau một phút giằng co, Âm Tam Nhi thỏa hiệp.

Nhưng khi xấp tiến đã vào túi Tô Mạt, Tô Mạt liền kéo tôi chạy đi, này bước chân nhanh nhẹn giống như con thỏ nhỏ. Động tác của Âm Tam Nhi so với người thường nhanh hơn gấp mấy lần, nhưng khi hấn gờ tay lên chỉ còn sờ soạng vào không khí.

Tô Mạt sợ hấn đuổi theo, vừa kéo tôi chạy vừa nói: "Âu cơ tương, nếu như chú giúp tôi một lần, tôi sẽ không ở nhà chú."

Sau đó, chúng tôi thuận lợi rời khỏi phòng làm việc, con giận dữ của Âm Tam Nhi trở thành vô ích.

Tôi nhìn cô gái nhỏ bên cạnh cúi đầu rạp xuống đất bội phục, lòng kính trọng giống như nước sông Xuân Giang, chảy liên miên không dứt.

Sau 10' ngắn ngủi, cô sai khiến lão đại, hù dọa Âm Nhị Nhi chạy trốn chết, còn lừa được Âm Tam Nhi. Chuyện này tuyệt đối không phải người bình thường có thể làm được. Đứa bé này chính là nhân tài hiếm có, không, phải nói là thiên tài, cũng không đúng, thông minh như thế lại không nhờ vả ai nên được gọi là tiểu yêu tinh tuyệt thế!

Sau khi rời khỏi công ty, Tô Mạt kêu tôi đưa cô đi mua sắm một ít đồ dùng hàng ngày, lúc đi dạo phố tôi mới hiểu rõ, cha Tô Mạt có cổ phần hợp tác với tập đoàn Âm thị, có giao tình rất mật thiết với lão đại.

Tô Mạt ít hơn tôi hai tuổi, hiện nay đang học đại học ở thành phố D, Tô gia không ở đây, cha Tô hiểu rõ tính khí bướng bỉnh của con gái, nên cố tình phó thác cho lão đại thay họ chiếu cố cô, cho nên, Tô Mạt và anh em Âm gia rất thân quen, cô thích nhất là quán lão đại, trêu chọc Âm Nhị Nhi, không thèm nhìn tới Âm Tam Nhi.

Được rồi, thật ra thì, nguyên văn câu nói của cô ta là: "Âm Hạng Thiên là đồ quỷ sứ đáng ghét, bá đạo, khôn kiếp, không ai bì nổi, cho nên, tôi lười để ý đến hấn."

Cùng Tô Mạt đi dạo phố thì Âm Tam Nhi hơn một lần gọi điện thoại muốn tôi về nhà sớm một chút. Nhưng, tôi vừa nói phải về, Tô Mạt liền ăn vạ. Cho đến khi sắc trời đen thui, tôi mới dủ dờ đưa Tô Mạt về công ty, kêu người đưa cô ta đến với Âu cơ tương của cô ta.

Lúc gần đi, lão đại hỏi tôi, "Em biết sao?"

Tôi cười cười gật đầu.

Lão đại thoải mái khoát tay, "Về sớm một chút đi, đi đường cẩn thận."

Tôi phát tay chào lão đại, Tô Mạt nói hẹn gặp lại, khi về đến nhà thì đã hơn sáu giờ, tôi vội vàng vào bếp. Chiên xào hầm luộc rất bận rộn, tất cả chuẩn bị thỏa đáng, nhìn thời gian, vẫn chưa tới tám giờ. Tôi thờ phào một cái, trở về phòng tắm nước nóng, vừa thay xong quần áo, liền nghe điện thoại di động vang lên.

Người điện tới là lão đại, bắt máy nghe, lại là âm thanh của Tô Mạt.

"Cô nhỏ, ra ngoài chơi đi, tôi mời cô ăn ngon."

Tôi cười cười nói, "Hôm khác đi, hôm nay tôi có chút chuyện bận rộn."

Đầu bên kia trầm mặc một hồi, Tô Mạt ô ô a a nói, "Cô đừng đợi, Âm Hạng Thiên sẽ không về nhà đâu."

Nụ cười của tôi sượng ngắc, sừng sốt giây lát, mới nói, "Các người ở chung một chỗ sao?"

Tô Mạt không trực tiếp trả lời, chỉ nói, "Điện thoại của tôi hết pin rồi, như vậy đi, chúng tôi ở quán ăn nhanh MacDonald đường Tân Giang, cô nhất định phải tới a, cô mà không tới tôi không về." Dứt lời, điện thoại ngắt.

Tôi giật mình trong giây lát, tìm số điện thoại của Âm Tam Nhi số, gọi tới, một lúc lâu, điện thoại mới nhận, nhưng, người nghe điện thoại lại không phải là Âm Tam Nhi.

"Uy ~" Một giọng nữ ngọt ngào giống như gai nhọn, đâm chằng chịt vào tim tôi.

Tôi không rảnh để ngẫm nghĩ, lập tức nhấn xuống cúp máy. Nhìn mình trong gương, nụ cười không còn tồn tại, chỉ có vẻ ảm đạm chán nản trong đáy mắt.

Tôi ngồi yên một lát, đứng lên, cởi chiếc váy dài màu tím mà Âm Tam Nhi yêu thích, thay chiếc quần jean thuộc về Bách Khả, vén mái tóc dài như thác nước, cột thành đuôi ngựa thuộc về Bách Khả.

Trước khi ra cửa, ngoái đầu nhìn lại nơi gọi là nhà, ánh đèn ám áp bây giờ lại có vẻ lạnh lùng u tối.

Giờ tay lên tắt đèn, ánh trăng sau lưng chiếu vào trong phòng càng thêm lạnh lạnh.

Đường Tân Giang, quán ăn nhanh MacDonald—

Tô Mạt đang ngồi gần cửa sổ nhìn tôi ngoắc ngoắc, "Cô nhỏ, tôi ở chỗ này."

Tôi mỉm cười tiến lên, vừa kéo khăn vừa nói: "Lão đại đâu?"

"Đang ở phòng ăn, tôi ném hán ở đó, len len chạy ra ngoài."

Tôi bật cười, "Đi gọi điện thoại, bằng không anh ta sẽ lo lắng."

"Sẽ không." Tô Mạt xem thường liếm bánh quế, giống như con mèo bướng bỉnh, "Âu cơ tương đã quen với việc tôi tới vô hình, đi không bóng rọi, chú ấy không tìm được tôi, tự nhiên sẽ về nhà đợi."

Lời tuy nói như vậy, nhưng tôi cũng không quá an tâm, liền điện thoại di động cho cô ta, dự đoán, "Vẫn nên gọi cho anh ta một tiếng đi, bằng không anh ta tức giận, nhốt cô ngoài cửa, cô sẽ không có chỗ ở."

Cái đầu nhỏ của Tô Mạt giương lên, "Hán dám không cho tôi vào cửa, tôi liền đập nát nhà hán."

Có cha làm chỗ dựa thật là tốt, đối mặt với lão đại nghiêm túc cũng có thể vô pháp vô thiên.

"Cô nhỏ, sao cô không hỏi?" Tô Mạt hồ nghi nói.

"Hỏi cái gì?"

"Hỏi tôi tại sao kêu cô ra ngoài nha."

Tôi mỉm cười chua chát, cào nhẹ mặt bàn nói, "Sống mà biết nhiều như vậy, sẽ rất mệt mỏi a."

Tô Mạt bình tĩnh liếc tôi một lát, chán nản thở dài, "Cô gọi điện thoại cho anh ta rồi hả?"

"Tôi cảm thấy mình đã làm điều thừa."

"Làm sao biết được? Cô là bạn gái anh ta, nên lường trước được hướng đi của anh ta."

"Lão đại nói cho cô?"

Tô Mạt gạt đầu, thấy tôi cười, cô ta nhún vai, "Chẳng lẽ cô không phải là bạn gái anh ta?"

Tôi lắc đầu.

Tô Mạt kinh ngạc tròn mắt "Vậy quan hệ của hai người như thế nào?"

Tôi hoàn toàn không biết nên trả lời như thế nào, Tô Mạt hung hăng nói, "Cô nhỏ, đang nói chuyện với cô nha!"

Trong lòng luống cuống, tôi bỗng nhiên nhớ tới một đoạn văn chẳng biết đã xem qua lúc nào — mập mờ, là trò chơi có thể từ chối trách nhiệm, không có cam kết thì không cần phụ trách; mập mờ, là trò chơi của người dửng dưng, người dửng dưng có thể tiến lùi tự nhiên. Nếu như người sắt đá không đúc thành mềm mại được, thì những người như vậy đừng mập mờ trong tình yêu.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Giả Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45

Đĩ nhiên, đoạn văn này chỉ thoáng qua trong đầu mà thôi, tôi không nói cho Tô Mạt nghe, thấy tôi vẫn im lặng, Tô Mạt tựa hồ đã hiểu, cho nên, cô ta cũng không hỏi tới nữa. Nhưng Tô Mạt là một người thẳng tính, mặc dù cái gì tôi cũng không hỏi, nhưng cô ta vẫn đem những điều mình suy đoán nói cho tôi biết.

Chuyện xảy ra là như vậy —

Sau khi tôi đưa cô ta trở về Âm thị, từ lão đại cô ta mới biết được chuyện tôi và Âm Tam Nhi ở chung.

Nhưng cô ta không hề vì tốc áo hành động của Âm Tam Nhi với tôi mà hối hận, vẫn còn vì tôi mà bóp cổ tay, muốn tiết lộ những hành động ác độc của Âm Tam Nhi nhiều hơn.

Lão đại sợ cô ta sinh sự, liền bỏ lại công việc làm chưa xong, mang cô ta đi ăn cơm tối. Lão đại chọn một nhà ăn rất tốt, nhưng sau khi đi vào, hán lại nói

nhớ tới một nhà hàng Hàn Quốc nấu ăn ngon vô cùng, đồng thời lôi Tô Mạt đi ra ngoài.

Tô Mạt là một con quỷ tinh linh, vừa thấy thần sắc kỳ quái lão đại, gót chân đã chuyển một cái, liền trốn khỏi lão đại, sau đó, cô ta gặp một người hầu bàn đem một chiếc bánh sinh nhật được làm rất tinh xảo đưa đến trước mặt một đôi nam nữ mặc quần áo rất đẹp, đôi nam nữ kia chính là Âm Tam Nhi và Nhiễm Du.

Khỏe môi Tô Mạt cong lên, nhìn lão đại vẻ đùa giỡn: "Âu cơ tương, chúng ta đi tham gia náo nhiệt chứ?"

"Không cho gây sự!" Lão đại ý thức rất có nguy cơ tóm Tô Mạt túm ra khỏi nhà ăn.

Sau đó, Tô Mạt thừa dịp lão đại không chú ý gọi điện thoại cho tôi, sau đó nữa, tôi đã ngồi ở chỗ này nghe cô ta nói chuyện.

"Cô gọi điện thoại cho hần thì hần nói như thế nào? Nói dối sao?" Tô Mạt hỏi.

Tôi lắc đầu, "Nhiễm Du nhận điện thoại."

Tô Mạt tức giận nói, "Tôi dẫn cô đi tìm bọn hần?"

Tôi cười, cảm thấy lời của cô ta có chút quen tai, trong tiệc đính hôn của Nhiễm Du, thái độ của Âm Sở Nguyệt cũng giống y như Tô Mạt, cách lâu như vậy, tôi vẫn có thể trả lời như cũ là, "Tôi không có lập trường để xuất hiện."

Tô Mạt cầm tay của tôi khuyen lon, "Cô nhỏ, nếu không phải vui vẻ thì nói ra nha, đừng buồn bực."

"Tôi không sao, bọn họ chỉ là ăn một bữa cơm mà thôi, chuyện này chẳng có nghĩa gì, không phải sao?"

Tô Mạt cong môi, giận dữ nói, "Hần nên cùng cô ăn cơm, chứ không phải cùng bạn gái trước của hần."

Tôi bật cười, "Tô Mạt, cô thường thắng thắn với mọi người thế này sao?"

Chúng tôi mới biết nhau chưa tới một ngày, cô ta đã thành thật với tôi như thế, còn bất bình thay tôi.

Cô ta tức giận chun lỗ mũi: "Không phải, tôi cũng không phải là đồ ngốc, làm gì không có chuyện mà chọc tên khốn kia?" Không khó nghe ra, "tên khốn" trong miệng cô chính là Âm Tam Nhi.

"Cô yên tâm, tôi sẽ không khai ra cô."

"Cô cứ tùy tiện khai, tôi không quan tâm." Tô Mạt rất nghĩa khí, thấy tôi không có ý định tìm Âm Tam Nhi tính sổ, liền gọi một đồng đồ ăn, cùng tôi ăn uống uống, tán gẫu những chuyện lý thú trong trường học của cô ta.

Sau khi ăn xong cơm tối, Tô Mạt chủ trương đi quán đêm chơi, nghĩ đến chuyện phải về ngôi nhà vắng lạnh tiêu điều kia, nên tôi cũng không phản đối.

Phàm là nơi náo nhiệt thì có thể đuổi đi những lạnh lẽo u buồn trong đáy lòng, Tô Mạt học múa hiện đại, sàn nhảy là trời đất của cô, nhìn cô nhún nhảy, nhìn cô say mê đung đưa, cười càn rỡ, tôi bỗng nhiên nhớ tới một câu quảng cáo — trẻ tuổi không gì không thể. Thật ra thì, tôi chỉ lớn hơn cô ta hai tuổi, trên lý thuyết mà nói, tôi cũng còn rất trẻ.

Lúc này, Tô Mạt đang đưa vòng eo mảnh khảnh đi tới quầy bar, cố gắng khiến cho giọng nói của mình át tiếng nhạc điện tử đinh tai nhức óc: "Cô nhỏ, cô đừng cứ ngồi ở đây, sẽ khiến ruồi nhặng bu tới, theo tôi khiêu vũ thôi."

Tôi không cho rằng mình giống như "Con ruồi", nhưng tôi bị sự nhiệt tình của cô lây sang, theo cô đi vào sàn nhảy đang múa loạn.

Mồ hôi, đổ!

Hơi sức, hết!

Tim, vẫn bị cầm tù!

Giữa tiếng Âm nhạc đinh tai nhức óc có thể làm thoải mái thân thể, nhưng lại không thể làm thoải mái được trái tim đang nặng nề. Mặc dù mọi người múa quên mình, lắc hông say, nhưng tôi vẫn không quên, điện thoại trong túi quần của mình vẫn yên tĩnh như cũ, một tiếng chuông cũng không rung lên. Tôi không muốn thừa nhận rằng, tôi đề ý, nhưng, đáng chết, tôi đúng là đang đề ý!

Chợt cảm thấy rất mệt mỏi, tôi kéo Tô Mạt đang lắc hông say nói, "Tôi vào phòng rửa tay."

Tô Mạt ngừng lại, ghé vào bên tai tôi lớn tiếng hỏi, "Có muốn tôi đi cùng cô hay không?"

Tôi khoát khoát tay, ý bảo cô cứ tiếp tục chơi. "Tốc độ cao" là quán bar nóng nhất của thành phố D, rất lâu trước đây, tôi đã tới nơi này, cũng không phải tới vui đùa, mà là đến ở chỗ này đi làm với Ninh Vũ. Cho nên, đối với nơi này cũng không xa lạ.

Xuyên qua sàn nhảy, quẹo vào hành lang yên tĩnh, đang suy nghĩ có nên gọi điện thoại cho lão đại hay không, nói cho anh ấy biết Tô Mạt và tôi đi cùng

nhau, thỉnh thoảng hôn vào một cánh cửa một phòng bao chọt vắng ra.

Tôi cảm giác lỗ mũi xót, sau đó là đau đớn, sau đó nữa, nước mắt nóng nóng nước mắt liền trượt xuống.

"Ồ ~ đụng vào người ta." Một giọng nói đùa giỡn vang lên.

Đôi mắt tôi nhắm lại sưng mù ngẩng đầu lên, nhìn thấy một người đàn ông đeo đôi bông tai, nụ cười tà tứ nhìn thẳng vào tôi.

Nghe tới là do đầu mình không ngẩng mắt mình không trợn mới có thể bị đụng, tôi liền khoát tay áo, không truy cứu.

Tránh qua người đàn ông đeo bông tai và cánh cửa đã đụng tôi, đi về phía phòng vệ sinh cuối hành lang, cảm giác như có một đôi mắt như điều hâu nhìn tôi từ ngón chân lên đến đỉnh đầu, theo bản năng tôi ngoái đầu nhìn lại, chỉ thấy bên cạnh người đàn ông đeo bông tai có thêm một người đàn ông gầy teo.

"Đừng nhìn!" Người đàn ông kia chọt mở miệng.

Nhìn trộm coi bị bắt, tôi vội vàng thu hồi ánh mắt tò mò, sau đó, chỉ nghe phịch một tiếng, tôi đây bị thương lần thứ hai đụng phải cánh cửa.

Thì ra là hấn là nhắc nhở tôi! Chỉ là, đã quá chậm, lần này so với lần trước còn mạnh hơn, lỗ mũi của tôi đau muốn chết, hai hàng chất lỏng nóng hổi chảy xuống, không phải là rơi lệ, mà là lỗ mũi chảy máu.

"Ông chủ này yêu thích cái gì? Sao lại làm cửa ngược a?" Tôi che lỗ mũi đau nhức lâu bầu.

Lúc vừa bị đụng tôi không nghĩ tới điểm này, hiện tại mới ý thức được, cửa ở đây đều mở ra bên ngoài, tôi chính là người đầu tiên bị hại vì không thấy.

"Ồ ~ đụng vào người." Lần thứ hai tập kích tôi là một cô gái trẻ tuổi, giọng nói giống y như người đàn ông đeo bông tai, nói xong lời này liền đi, giống y như không có chuyện gì xảy ra.

Sau lưng vang lên tiếng cười suồng sã, một cái khăn tay trắng nõn đưa tới trước mặt tôi, "Xin lỗi, là tôi nhắc nhở chậm."

Chủ nhân của chiếc khăn tay là người đàn ông gầy teo đã nhắc nhở tôi đừng quay đầu lại, còn người cười to còn lại là người đàn ông đeo bông tai.

"Là do tôi không cẩn thận." Tôi không nhận khăn tay của hấn, mà một tay bịt mũi, một tay sờ túi lấy khăn giấy.

"Dơ bẩn sẽ được giặt sạch, trước hết cầm máu đã." Thanh âm của hấn lạnh lùng, trong đôi mắt là màu tối đen, khiến người ta có cảm giác rất sắc bén.

Tôi không từ chối nữa, nhận khăn tay, dè vào lỗ mũi đang chảy máu, đầu khẽ ngẩng cao lên, nhưng mặc dù không bốn mắt nhìn nhau, cái cảm giác như bị mất điều hâu nhìn vẫn tồn tại.

"Cô là chị nhỏ của Âm gia." Hấn dùng không phải là câu nghi vấn mà là câu khẳng định.

Tôi cúi đầu, hồ nghi nói, "Ngài là?"

"Cổ Viêm." Hấn nói, "Khi công ty con của Âm thị khai trương, chúng ta từng gặp mặt một lần."

"A, ngưng ngưng, không nhận ra được." Trên thực tế, tôi căn bản không biết hấn, khi công ty con khai mạc thì tôi bị bà nội dẫn đi chung quanh khoe khoang, tôi chưa từng có bản lĩnh nhớ dai, nên không thể nào nhớ hết được diện mạo và thân phận của mỗi người.

"Cô đi cùng Tam Thiếu sao?"

Tôi lắc đầu, lời của hấn làm tôi có chút buồn cười, chính xác mà nói, tự mình cười nhạo mình. Ở trong mắt của người ngoài, tôi liền giống như cực phẩm của Âm Tam Nhi, nhưng trên thực tế, tôi căn bản không tìm được vị trí của mình.

Cổ Viêm không hỏi tới, chỉ nói, "Cô thấy sao? Có cần đưa cô đến bệnh viện hay không?"

Tôi khoát tay, che lỗ mũi nói: "Không cần, ngài đi mau lên."

"Đến phòng làm việc của tôi xử lý một chút thôi." Cổ Viêm nói xong câu này, liền tiến lên trước mặt tôi dẫn đường.

Tôi sững sờ, nhìn về phía người đàn ông đeo bông tai đang mỉm cười, "Hấn là ông chủ của nơi này."

Người đàn ông đeo bông tai liếc một cánh cửa, "Như thế nào? Ông chủ của tôi có sở thích rất đặc biệt chứ?"

"Đặc biệt đến có một không hai rồi."

"Đúng là có một không hai, nếu không sao chị nhỏ lại bị đụng hai lần chứ?" Người đàn ông đeo bông tai cười lớn rồi dùng tay làm dấu mời, "Đi thôi, anh Cổ đại cô đây này."

Chương 46

Tôi cho rằng lỗ mũi mình không có đáng ngại, nhưng khi đến phòng làm việc của Cổ Viêm soi gương mới phát hiện, mũi tôi sưng vù lên.

Cổ Viêm tìm đưa cho tôi thuốc thoa ngoài da, nói: "Xin tự tiện."

Tôi lại một lần nữa nói cảm ơn, vào phòng rửa tay tự an ủi lỗ mũi xui xẻo của mình, khăn tay của Cổ Viêm đã dơ bẩn, cũng không tiện trả lại, tôi liền đem giặt rửa sạch, ướt nhẹp, chuẩn bị làm khăn chườm lạnh đơn giản, để phòng máu mũi lại chảy. Nhưng, vòi nước trong này không có rõ ràng bên nào nóng bên nào lạnh, tôi đang điều chỉnh cho nước ấm, điện thoại di động chợt rung lên. Tay tôi run lên, làn nước nóng bỗng tưới hết vào trong tay trái của tôi rồi. Tôi kinh hoàng kêu lên một tiếng ngắn, rút tay lại nhìn, mu bàn tay đã nóng đỏ rồi.

Tôi khóc không ra nước mắt, đây chính là xui xẻo thúc giục a? Chỉ trong một thời gian ngắn, tôi đã bị thương ba lượt rồi.

"Chị nhỏ, chị không sao chứ?" Ngoài cửa Cổ Viêm lên tiếng hỏi thăm.

"Không có việc gì không có việc gì." Tôi nhắm nhặn nước mắt, lấy điện thoại trong quần jeans ra, là Tô Mạt gọi tôi.

Cô ấy thấy tôi đi quá lâu chưa trở về, trong phòng vệ sinh lại tìm không thấy người, nên cho rằng tôi đã xảy ra chuyện.

Tôi nói: "Tôi không sao, chỉ xảy ra chút phiền toái nhỏ, cô ở dưới lầu chờ tôi, tôi lập tức sẽ xuống ngay."

Tô Mạt lo lắng hỏi: "Cô đang ở đâu? Tôi lập tức đi tìm cô."

"Ở khu làm việc trên lầu, cô không phải lên, tôi xử lý xong phiền toái nhỏ này sẽ xuống với cô."

Tô Mạt tựa hồ như đang chạy, thanh âm vừa vội lại vừa ảo não: "Phiền toái gì? Bị con ruồi quẩn rồi hả? Ai nha ~ đều tại tôi, biết rõ cô giống như khối kẹo sữa bò, còn thả cô đi một mình."

So sánh đáng yêu này cũng có thể rất thỏa mãn hư vinh của phụ nữ, nhưng, tôi nào có tốt như cô ấy nói vậy.

Tôi đơn giản rõ ràng nói tóm tắt mình gặp phải chuyện phiền toái gì, lúc đó Tô Mạt mới an tâm, sau khi kết thúc trò chuyện, tôi chỉ có thể dùng một tay xử lý thương thế ở lỗ mũi. Sau khi xong chuyện, lại bắt đầu chườm lạnh cho tay của mình.

Khi rời khỏi phòng vệ sinh thì trên mu bàn tay tôi còn đắp khăn lạnh, Cổ Viêm nghi ngờ hỏi: "Cô không sao chứ?"

Tôi lắp bắp nói, "Bị phỏng một chút."

Cổ Viêm buồn cười, nhưng giọng nói lại vẫn lạnh lùng như cũ: "Tiểu Cát, đi mang hòm thuốc về đây."

Bông tai nam lần thứ hai lấy ra cái hòm thuốc, vừa tìm kiếm thuốc phỏng vừa chọc ghẹo tôi: "Chị nhỏ, tôi khuyên ngài nên dành thời gian đi cúng bái thần linh đi, tần số ngài bị thương, thật sự rất giống bị vị thần xui xẻo nào đó đi theo."

Tôi trừng mắt liếc hần một cái, giọng nói buồn bực lâu bầu, "Nói không chừng là do tuổi của tôi cùng anh quá xung khắc."

Nên biết, lần đầu tiên tôi đụng vào cánh cửa, chính là do người đàn ông đeo bông tai này mở cửa, nếu như không có bắt đầu đó, thì sao có thể có cái tiếp theo sau?

Nam đeo bông tai buồn cười gật đầu: "Ngài nói rất đúng, hoàn toàn là lỗi của tôi. Tôi sẽ bôi thuốc cho ngài, chịu tội."

Mặc dù hần đang nói đùa, nhưng, tôi vẫn cảnh giác lui ra hai bước: "Đừng tới đây, nói không chừng anh chính là vị thần xui xẻo thất lạc ở nhân gian."

Nam bông tai cười to, đem thuốc bôi đặt ở trên bàn làm việc: "Vậy ngài tự bôi đi."

Cổ Viêm nhìn nam bông tai khoát khoát tay: "Cậu có thể trở về bầu trời rồi."

Nam bông tai thu lại nụ cười, nghiêm chỉnh gật đầu, không hai lời xoay người đi ra cửa, động tác làm liền một mạch, cảm giác đặc biệt giống như đàn em trong xã hội đen. Nam bông tai rời đi chưa được mấy phút, Tô Mạt đã hấp tấp tìm tới. Cô ấy thấy tôi đang thoa thuốc, không thèm quan tâm tới chủ nhân của phòng làm việc, trực tiếp đi tới, vừa thoa thuốc cho tôi vừa thôi hoi, thần sắc kia so với người bị thương là tôi còn khản trương.

"Tôi không sao, chỉ là vết thương nhỏ." Tôi nhẹ giọng an ủi Tô Mạt, trong lòng ám áp dễ chịu, mặc dù quen biết không lâu, nhưng cũng đủ để nhìn ra, Tô Mạt là một người ghét cái ác như cừu địch, làm một cô gái chân thực nhiệt tình.

Sau khi bôi thuốc xong, Tô Mạt mới dời sự chú ý lực chuyển sang Cổ Viêm, mà Cổ Viêm đang dùng một vẻ mặt đùa giỡn quan sát cô. Nhìn thẳng vào mắt nhau trong giây lát, Tô Mạt thu hồi tầm mắt trước, ở bên tai tôi nhỏ giọng nói: "Chúng tôi đi thôi, người đàn ông này giống như con báo, nhìn không thấy thoải mái."

Tô Mạt so sánh rất rất khắt khe, Cổ Viêm quả thật giống như con báo đen ưu nhã, có một loại người, chỉ cần một ánh mắt là có thể tạo cho người ta một áp lực vô hình. Mà Cổ Viêm chính là loại người này, bị cặp mắt đen như mực kia nhìn chăm chú quả thật rất không thoải mái.

Tôi nhìn Cổ Viêm nói: "Cổ tiên sinh, cảm ơn ngài đã giúp một tay, chúng tôi đi trước, hôm nào mời ngài ăn cơm"

Cổ Viêm nhướn đuôi lông mày đùa giỡn, dời tầm mắt nhìn Tô Mạt: "Cô vừa nói tôi như cái gì?"

"Lỗ tai thật dài." Tô Mạt nhỏ giọng nói thầm, chợt, bữu môi hỏi ngược lại: "Không phải chỉ có mình tôi nói anh giống như con báo chứ?"

"Cô là người đầu tiên nói ngay trước mặt tôi." Cổ Viêm nhàn nhạt kéo môi, ánh mắt hất rơi vào người Tô Mạt là ánh mắt của người đàn ông đối đãi với phụ nữ. Có thường thức, có đùa giỡn, nói tóm lại, rất nguy hiểm.

Tô Mạt mới hai mươi tuổi, người tên Cổ Viêm ít nhất cũng phải 30 đi? Chẳng lẽ, hẳn muốn làm trâu ngựa?

Ý nghĩ này chợt lóe lên trong đầu, vốn là tôi muốn rời đi, một khắc cũng đợi không được. Tôi dắt tay Tô Mạt, nhìn Cổ Viêm nói: "Không quấy rầy nữa."

Cổ Viêm nói: "Đừng vội, tôi còn muốn mời hai vị nếm thử một chút rượu của quán đây."

"Hôm nay quá muộn, lần sau đi, lần sau chúng tôi mời ngài." Tôi kéo Tô Mạt đi ra cửa.

Cổ Viêm ho nhẹ một tiếng, âm thanh kia không lớn, nhưng lại lộ ra vẻ cố ý, làm cho người ta cảm thấy rất không thoải mái.

Tôi tăng nhanh bước chân, giờ tay lên mở cửa phòng, Tô Mạt nói: "Đề tôi, cô bị thương." Nói xong, tay đưa tới tay nắm cửa, nhưng, khóa cửa không mở được.

Tô Mạt buông tay tôi ra, dùng sức mở cửa, tôi bỗng nhiên nhớ lại sở thích đặc biệt của Cổ Viêm, nhắc nhở: "Tô Mạt, đẩy ra, cửa ở đây là mở ra ngoài."

"Không thể nào?" Tô Mạt nói thầm rồi đẩy ra, cánh cửa dễ dàng mở ra, nhưng, nam bông tai đang đứng ngăn ngoài cửa: "Hai vị ngồi một lát nữa thôi."

"Không cần, mau tránh ra." Tô Mạt không vui nói.

Nam bông tai vẫn cười híp mắt: "Anh Cổ muốn kêu hai vị ngồi lâu một lát, tôi cũng chỉ là phụ庸 mệnh làm việc mà thôi."

Tô Mạt ngoái đầu nhìn lại, nhìn con báo đen đang ngồi yên tĩnh sau bàn công tác nói: "Anh ăn lông gà rồi hả? Không có việc gì cần rời ho khan cái gì? Xem đi, em của anh hiểu lầm rồi?"

Cổ Viêm buồn cười hơi khoát tay, cửa phòng "Bình:" một tiếng đóng lại.

Tô Mạt cá giận nói: "Họ Cổ kia, tôi cảnh cáo anh, đừng có để ý đến cô nhỏ."

Nha đầu này sao lại ngu ngốc thế? Cô ấy cho rằng tôi là cô cô của thần điều đại hiệp sao?

Tôi nào có mị lực lớn như vậy, Cổ Viêm rõ ràng là đang đánh chủ ý vào cô ấy, sao cô ấy lại không thấy như vậy nha?

"Đừng hiểu lầm, tôi chỉ muốn mời hai vị ngồi thêm một lát, không có để ý đến bất luận người nào." Thái độ của Cổ Viêm rất đúng mực, lời nói cũng vô cùng dễ nghe, nếu như khi hắn nói mà không nhìn chăm chăm vào Tô Mạt, giọng nói không có vẻ đùa giỡn như vậy, tôi nhất định tin tưởng hắn.

"Phiền toái Cổ tiên sinh kêu người đưa chút đồ uống tới đây." Tôi ngoài cười nhưng trong không cười nói.

Những người mở quán bar không thể nào là thương nhân thuần túy, tên Cổ Viêm này tám chín phần là có có bối cảnh đen tối.

Cửa chính mở ra ngoài, cũng đủ nhìn ra hẳn không bình thường. Tôi và Tô Mạt đánh bậy đánh bạ vào hang ổ của người ta, lấy cứng đối cứng khẳng định là không được, xem ra phải phiền toái lão đại đi một chuyến rồi.

"Không thành vấn đề, mời hai vị ngồi." Cổ Viêm cầm điện thoại lên quay số điện thoại.

Tôi nhìn Tô Mạt nhỏ giọng nói: "Tôi đi phòng rửa tay, cô ngàn vạn lần đừng chọc hắn."

Tô Mạt phản ứng rất nhanh, lập tức hiểu tôi muốn đi phòng vệ sinh gọi điện thoại cầu cứu. Cũng may tất cả lực chú ý của Cổ Viêm đều đặt hết trên người Tô Mạt. Tôi vào phòng vệ sinh, lập tức gọi điện thoại cho lão đại, rất cấp bách, nhưng không có ai nghe, tôi lại điện thoại cho Âm Nhị Nhi, lúc

này lại căng thẳng hơn, Âm Nhị Nhi cũng tắt máy!

Tôi tức giận, hận không thể đưa di động vào miệng mà nhai. Nhưng, tôi còn dựa vào nó để gọi viện binh. Vì vậy, tôi lý trí cai quản hàm răng của mình, tìm số điện thoại của Âm Tam Nhi.

Nhưng khi bấm xong số điện thoại ngón tay tôi lại chần chờ không nhấn nút gọi. Hắn có thể vẫn cùng Nhiễm Du ở chung một chỗ hay không? Nếu đúng như thế, hắn sẽ lập tức chạy tới sao? Nếu không, sẽ gọi cho Thiên Vũ Thiên Hoa chứ?

Không được, không được, hai người bọn họ mặc dù thường cùng Âm Tam Nhi cùng tiến cùng lui, nhưng nói cho cùng chỉ là hộ vệ của Âm gia, nếu như Cổ Viêm không chịu bọn họ, vậy thì chỉ lãng phí thời gian.

Thôi, vẫn là nên gọi Âm Tam nhi đi, rời khỏi nơi này là quan trọng hơn, chuyện khác cần bàn không thành vấn đề.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Giả Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

Tôi dùng chưa tới một phút để phân tích cục diện trước mặt, rồi sau đó, nhấn số điện thoại trên bàn phím.

"Đô — đô — đô —" Âm thanh khiến người ta sốt ruột vang lên ba tiếng: "Alo ~"

Giọng nói khàn khàn, ngữ điệu không có tâm tình gì, thật tốt quá, là Âm Tam Nhi!

Tôi thở phào một cái, nói: "Anh có thể tới đường Tân Giang không? Bên này tôi có phiền toái."

"A ~" Chỉ một âm tiết ngắn ngủi đơn độc tuyệt đối có ý vị khinh bỉ: "Thật biết sai bảo người, thật đáng tiếc nói cho cô biết: tôi không rảnh."

Tức giận từ đáy lòng tôi liền bốc lên "Dùng dùng" rồi, nhưng, tôi cố dằn nén nó xuống. Bây giờ không phải là lúc tức giận, vì vậy, tôi nhẫn nại tính tình, đè ép một bụng lửa giận, Học cách nói chuyện của Lâm tỷ: "Nếu không anh gọi điện thoại cho Cổ Viêm cũng được, hắn để mắt tới Tô Mạt rồi, không chịu buông."

Hắn khoan thai nói: "Chuyện này không tốt sao? Một mình cô về là được, không cần đưa cô ta về theo."

Tôi nhẫn nhịn không được tát cho chính mình một bạt tai, hắn và Tô Mạt như nước với lửa, sao tôi lại có thể quên mất chuyện này chứ?

"Đừng có vô đầu nữa, nhanh về nhà thôi." Âm Tam Nhi nói.

Tôi hít một hơi thật sâu, tỉnh táo nói: "Vậy coi như xong rồi, anh tiếp tục bận đi!" Nói xong, tôi liền cúp điện thoại.

"Rầm rầm rầm" cửa phòng chợt vang dội, làm tôi giật cả mình.

"Cô nhỏ, cô mau ra đây." Ngữ điệu của Tô Mạt dồn dập.

Tôi mở cửa phòng ra, vội hỏi: "Hắn khi dễ cô rồi hả?"

Tô Mạt hít một hơi nói: "Không phải, hai người bọn họ hợp lực đùa bỡn cô."

Tôi sừng sốt, tầm mắt lướt qua Tô Mạt, chỉ thấy, con báo đen vốn phải ngồi sau bàn công tác lại đang nhìn tôi cười đùa giỡn, mà đối diện với con báo là ánh mắt lạnh lùng của một con chó sói.

"Cổ Viêm đã sớm gọi điện thoại cho Âm Hạng Thiên." Tô Mạt nói.

"Hả?" Tôi đề xuống lửa giận như Bài Sơn Hải Đảo, nặn ra một nụ cười dữ tợn: "Thôi về nhà đi, đừng quấy rầy bọn họ."

Tô Mạt gật đầu, nhìn hai con vật nguy hiểm nói "Công khốn kiếp xứng với thụ khốn kiếp, hai người thật là tuyệt phối!"

Cái gì gọi là lời nói khiến người ta chết vì kinh ngạc? Tôi rốt cuộc thấy được! Lại nói, ai dám chất vấn thân phận hủ nữ của Tô Mạt, tôi tuyệt đối chiến đấu với hắn!

Không thể không nói, lời nói của Tô Mạt rất có uy lực, lúc này Âm Tam Nhi và Cổ Viêm đều thay đổi sắc mặt, sắc mặt của Âm Tam Nhi là màu xanh

vàng, còn Cổ Viêm lại là màu xanh tím. Đáng tiếc, hai hàng này da mặt quá dày, cho nên thiếu màu đỏ, bằng không vừa đúng nói Cầu Vồng.

Tôi kéo Tô Mạt bỏ chạy, ngộ nhờ hai người bọn họ thoát khỏi trạng thái băng pha màu, Tô Mạt không phải là bị nghiền thành mảnh vụn thì không thể.

"Đứng lại!" Âm Tam Nhi đột ngột kèm chặt cánh tay Tô Mạt, hơi dùng lực một chút, Tô Mạt nhếch nhác ngã vào lòng Cổ Viêm.

"Đồ quỷ sứ đáng ghét, anh muốn chết sao?" Tô Mạt tức giận mắng to.

Âm Tam Nhi cười buồn bực: "Cổ Viêm, cậu có thể uốn nắn tư tưởng lệch lạc của cô ta đi vào đúng quỹ đạo chứ?"

Cổ Viêm giữ Tô Mạt ở trong ngực, về bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười nói: "Có thể."

"Vậy thì giao cho cậu." Âm Tam Nhi nắm tay tôi nói: "Về nhà sẽ cùng cô tính sổ."

Tôi tức giận đập vào tay của hắn: "Đưa Tô Mạt cùng đi."

Âm Tam Nhi cười lạnh: "Năm mơ!"

Tô Mạt giùng giàng kêu to: "Công cận bã, thụ hạ tiện!"

Tôi khóc không ra nước mắt, mặc dù hủ nữ không có gì là không tốt, chỉ có điều, ngài có thể đừng lừa cháy đồ thêm dầu hay không?

Tôi bị Âm Tam Nhi cứng rắn ném ra khỏi phòng làm việc của Cổ Viêm, tôi sống chết nắm chặt tay nắm cửa không chịu đi: "Âm Hạng Thiên, anh không thể để Tô Mạt ở lại nơi này."

"Tôi có thể."

"Anh không thể, không đem cô ấy đi, làm sao anh có thể ăn nói với cha của Tô Mạt?"

Hắn xem thường nói: "Con gái của ông ta thích chơi, sao tôi phải đi nói với ông ta?"

"Anh khốn kiếp!" Tôi trợn to hai mắt, cuồng loạn quát: "Phụ nữ ở trong mắt các người là cái gì? Là một món đồ chơi để cân bằng sinh lý sao? Cho dù các người nghĩ như vậy, cũng phải phân biệt rõ là đối với người nào chứ, Tô Mạt không phải là cô nhi không có bối cảnh, không có cha mẹ chăm sóc! Nếu như cô ấy bị thương tổn, người nhà của cô ấy sẽ không bỏ qua cho các người!"

Trong hành lang, chỉ có giọng nói của tôi vang vọng, nước mắt trào ra trong hốc mắt, tôi không dám nháy mắt, bởi vì chỉ nhẹ động, nó sẽ rơi xuống.

Âm Tam Nhi ngưng lòng mày nhìn tôi chăm chăm: "Ngoan ngoãn cùng tôi về nhà, những lời cô vừa nói, tôi có thể không so đo."

"Anh cứ việc so đo, tôi không quan tâm!" Tôi giận không kềm được đập cửa phòng một cước: "Cổ Viêm, anh ra đây cho tôi, khi dễ cô gái nhỏ, anh có còn là đàn ông không?"

Sự thật chứng minh, người đàn ông nào cũng đều sợ bị phụ nữ mắng hắn không phải đàn ông. Tiếng nói của tôi vừa rơi xuống, người trong phòng đã mở cửa rồi, nhưng, đáng chết, tôi lại quên, cửa nơi này là mở ra ngoài. Mắt thấy cánh cửa đánh tới, tôi căn bản không còn kịp phản ứng nữa, trước khi cửa phòng lần thứ ba hôn lỗ mũi của tôi thì Âm Tam Nhi đã kéo tôi ra rồi.

Cổ Viêm đứng bên trong cửa đùa giỡn nói: "Hai người mỗi lần gây gỗ cũng đều giận chó đánh mèo sao?"

Tôi đè nén ý nghĩ muốn vọt tới giết chết hắn, cắn răng nghiêng lợi nói: "Giao Tô Mạt ra đây, tôi sẽ thừa nhận anh là người vô tội, chịu cho anh nhận lỗi."

"Cô nhỏ, tôi không sao." Tô Mạt từ sau lưng Cổ Viêm chen đến trước mặt tôi, lau nước mắt của tôi chẳng biết chảy ra lúc nào: "Đừng khóc đừng khóc, tôi rất tốt, một chút thương tích cũng không có."

Cổ Viêm nhú mày nhìn tôi: "Tam Thiếu không nói cho cô biết, hắn đã kêu anh cả của hắn tới đón người sao?"

Tôi đứng run tại chỗ, thì ra là, Âm Tam Nhi và Cổ Viêm cố ý hù dọa Tô Mạt, như vậy, tôi hung dữ với Âm Tam Nhi, chẳng phải là. Oan uổng hắn sao?

"Chị nhỏ, có phải cô nên nhận lỗi với tôi hay không?" Cổ Viêm đùa giỡn.

Tô Mạt giận dữ trừng hắn: "Khi dễ cô nhỏ nữa, tôi liền phá hủy hang ổ của anh."

Cổ Viêm bật cười: "Đi vào từ từ hù đi, đừng ở chỗ này quấy rầy cô nhỏ của cô."

"Tôi muốn bắt đầu hủy từ tầng một." Tô Mạt kéo tay của tôi nói: "Cô nhỏ, chúng ta đến bãi đậu xe chờ Âu cơ tương thôi."

"Ừ." Tôi ngoác đáp một tiếng, cùng Tô Mạt đi về phía thang máy.

Âm Tam Nhi không nói một câu đi theo, mặc dù hắn không lên tiếng, tôi cũng không nhìn hắn, nhưng, tôi biết rõ hắn vô cùng tức giận. Chính xác mà nói, từ sau khi tôi rống lên với hắn, hắn giống như một cái tủ lạnh bốc lên khí lạnh.

Nếu không phải Tô Mạt đang ở đây, tôi đoán chừng hắn có thể khiến tôi chết rét, nhưng, Tô Mạt cuối cùng cũng phải đi, ở bãi đậu xe đợi không tới mười lăm phút, lão đại liền chạy đến.

Chiều theo sự ngạc nhiên của lão đại, chắc chắn trước khi đến, hắn cũng không biết tôi và Tô Mạt ở chung một chỗ. Trước khi đưa Tô Mạt đi, hắn vỗ vỗ vai Âm Tam Nhi: "Đừng quên, cậu có lỗi trước."

Trên đường về nhà, an tĩnh dị thường, không biết là do Âm Tam Nhi nghe lời khuyên của lão đại, hay là lười để ý đến tôi.

=

"Bụp" chìa khóa xe đập vào khay trà, Âm Tam Nhi cởi áo khoác xuống, ngồi xuống đối diện tôi, ánh mắt sáng quắc, giọng nói lạnh như băng: "Nói chuyện một chút đi."

Tôi nghiêm mặt dựa nửa người vào ghế salon, ngón tay nhẹ nhàng vuốt sống mũi đau nhức: "Tôi nhàm chán rảnh rồi, liền cùng Tô Mạt đi ăn cơm, sau khi ăn xong cơm tôi còn rất sớm, nên đi "tốc độ" chơi."

"Tôi không kêu cô nói những chuyện này!"

"Cô Viêm chính là người mở cửa đập vào tôi, Tô Mạt."

"Khỏi phải nói những lời vô nghĩa, cô biết tôi muốn cô nói gì."

Tôi ngược mắt nhìn hắn, cảm thấy biểu tình nặng nề của hắn nên cười: "Được rồi, tôi thừa nhận tôi hiểu lầm anh, anh không phải là tên khốn kiếp xem phụ nữ là món đồ chơi. Tôi nói xin lỗi, rất xin lỗi, có thể sao?"

"Đây không phải là mấu chốt của vấn đề!" Giữa ánh mắt màu đen của hắn lộ ra màu xanh lá nhạt nhạt, nhìn qua lạnh lẽo kinh người: "Biết nhau đã hai năm rồi, hôm nay tôi mới biết, thì ra, trong mắt tôi cô lại bất kham như vậy."

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Già Nai Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48

Tôi tiếp nhận chỉ trích. Tôi thừa nhận, lúc ấy là tôi giận đến hồ đồ rồi, mới có thể coi hắn là loại người như vậy. Tôi cũng thừa nhận, là do tôi bị chuyện hắn và Nhiệm Du ăn tối cùng nhau kích thích, cho nên âm mưu, liều mạng nói ra những lời này. Vì vậy, tôi nguyện ý nói xin lỗi.

"Tôi nói, đó là một hiểu lầm, anh có thể bình thường trở lại." Tôi không muốn nói nhiều, đứng dậy muốn đi.

Chỉ là, theo tiềm thức tôi nghĩ rằng nếu tôi động thì sẽ bị bắt trở về.

Cho nên, đầu ngón tay của hắn mới vừa chạm vào cánh tay tôi thì tôi đã thuận thế ngồi trở lại ghế salon.

Tôi nói, đây là phản ứng tiềm thức, cho nên, sau khi tôi ngồi nguyên vị, hắn sững sờ, tôi cũng sững sờ. Hai người cứ như vậy lẳng lặng nhìn nhau chăm chăm, không khí có chút biến hóa bất thường, dường như. Không ăng thẳng như thế.

Sau giây lát, hắn mở miệng có chút kinh ngạc: "Sao cô giống như con lật đật thế? Gãy nhẹ một cái là lắc?"

"Tôi sợ anh không chế sức lực không tốt, làm đau tôi." Tôi thành thực nói.

Lông mày của hắn từ từ chau lại, lửa giận từ đáy mắt bay lên: "Tôi đối với cô tệ thế sao?"

Tôi nghiêm nghị thanh minh: "Tôi nói, là tôi sợ anh không chế sức lực không tốt, chứ không nói anh cố ý làm như vậy."

"Bách Khả!" Hắn chợt cất cao âm điệu, rất dễ nhận thấy, thanh minh của tôi không hề làm giảm đi tức giận của hắn.

Tôi bất đắc dĩ nói: "Tôi nói đều là nói thật, anh tức giận cái gì? Chẳng lẽ, anh muốn nghe tôi nói: Âm Tam Nhi, anh rất thô lỗ, rất khốn kiếp?"

"Kèo kẹt kèo kẹt kèo kẹt." Lửa giận thẳng cáp, hắn bắt đầu nghiêng răng.

"Nhỏ lại, chúng ta ầm ĩ lắng giềng sẽ lo lắng, lại nghĩ rằng chúng ta gây gỗ, chúng ta đều cần nghỉ ngơi." Tôi lý trí phân tích cho hắn nghe.

"Mẹ nó!" Hắn đột nhiên đứng lên.

Tôi sợ hắn biến thân thành khủng long bạo chúa, theo bản năng co rụt vào trong salon, nhưng không ngờ, hắn chỉ giận dữ trợn mắt nhìn tôi một cái, rồi xoay người đi. Chỉ có điều, hắn không trở về phòng ngủ, mà là đi vào bếp. Tôi đoán chừng chắc hắn khát, hoặc là quá tức, muốn tìm ít đồ đập tắt lửa.

Hiện tại không đi, còn chờ đợi đến khi nào à?

Tôi thầm kêu một tiếng, lấy thuận di thần công đã thất truyền thật lâu chạy vào phòng ngủ, nhưng điều làm tôi ám ức bóp cổ tay chính là:

Tôi vừa tính đóng cửa, một móng vuốt thon dài, có lực, nhìn qua muốn cắn một cái đã thò vào.

Tôi dùng thân thể chặn cửa, vỗ vào móng vuốt sói: "Đi ra ngoài, đi ra ngoài, nghịch ngợm bị cửa kẹp đấy!"

Được rồi, tôi thừa nhận, tôi là muốn trêu chọc cho chủ nhân của móng vuốt sói cười, như vậy, tôi liền có thể nhân cơ hội đóng cửa.

Chỉ tiếc là, ngưỡng cười của chủ nhân móng vuốt sói tương đối cao, Âm Tam Nhi không những không cười, còn mạnh mẽ chen vào phòng ngủ.

"Tôi thật sự là không muốn gây gỗ." Tôi không thể làm gì mà nói.

"Tôi không phải tới gây gỗ." Về mặt của hắn bình tĩnh khác thường, nhưng, đáy mắt lại có cảm xúc mãnh liệt như ba đào (sóng lớn).

Tôi bị hắn nhìn chằm chằm mà dựng hết tóc gáy, theo bản năng lui về phía sau, hắn chợt vươn cánh tay, kéo tôi ôm vào trong lòng, nói: "Tôi cho rằng em không nghe thấy, tôi cho rằng em quên, tôi cho rằng em không về nhà."

Hắn liên tục ba lần "tôi cho rằng" làm tôi hoàn toàn nhớ lại, trên bàn trong phòng ăn bày la liệt thức ăn đã nguội lạnh, trong tủ lạnh vẫn để cái bánh sinh nhật tôi nướng buổi trưa.

Thật ra thì, lần thứ nhất hắn "cho rằng" là sự thật. Trước hôm đi bái tế cha mẹ tôi, hắn nói với tôi, còn một tuần nữa là đến sinh nhật hắn, hắn không muốn phô trương, không muốn người khác giúp hắn ăn mừng. Chỉ muốn ở trong nhà ăn một bữa sinh nhật thật đơn giản. Lúc ấy tôi đang như đi vào cõi tiên, nghe thì có nghe, nhưng lại không vào não, mặt hắn đen lại rồi rồi đi, tôi dùng không ít thời gian mới chấp vá được những tin tức kia lại.

"Không sao, sinh nhật của anh anh làm chủ. Đúng rồi, tôi có quà tặng cho anh." Tôi tránh khỏi ngực của hắn, từ trong tủ đầu giường lấy ra một hộp quà màu xanh dương, đưa tới trước mặt hắn, nặng nề nói: "Sinh nhật vui vẻ."

Hắn chỉ nhìn tôi chằm chằm, chứ không đưa tay ra nhận.

Tôi đưa hộp quà tới phía trước lắc lắc: "Cảm a."

Hắn nhận hộp quà, buồn bã nói: "Em biết sao?"

Tôi cười chua chát: "Không biết."

Tôi hiểu, hắn hỏi, tôi có biết hắn và ai cùng trải qua sinh nhật hay không. Tôi trả lời, không biết, là bởi vì, có một số việc, nói ra sẽ đã thương người, sẽ đau đớn thấu tim!

Hàng mi dài của hắn rũ xuống, chiếu ra hai cái bóng nhỏ, che lại cảm xúc nơi đáy mắt hắn.

"Ngủ ngon." Tôi kéo cửa phòng ra, ý bảo hắn rời đi.

Hắn nhướn mi lên, cánh môi giật giật.

"Đi ngủ đi, tôi mệt mỏi." Tôi đẩy hắn đi ra ngoài, khóa lại cửa phòng.

Đêm nay, tôi không hề chợp mắt mà thức đến trời sáng, bởi vì đựng phải lỗ mũi thật là đau, đau khiến tôi không cách nào ngủ được.

Hôm sau khi rửa mặt thì tôi nhìn thấy sống mũi sưng đỏ, hai mắt tối đen, giống như nữ quý bị nghiền. đáng sợ nhất chính là, nữ quý kia còn nhìn tôi nhe răng.

"Trời ạ a a ! ! !" Tôi và "nữ quý" đồng thời che mặt, thật ra thì, tôi muốn đập gương "đuối quý". Chỉ là, nhắm mắt mà phá hoại đồ đạc thì rất tổn hại, cho nên, tôi mới lấy tay che mặt.

Bộ dáng này nhất định khiến người ta không nhận ra, vì muốn mình giống như một sinh vật bình thường trong nhân gian, tôi coi mặt mình như vách tường, bôi kem nền lên, tỉ mỉ chà xát hai lần, sau đó phủ phấn khô, dán lông mi giả, vẽ mắt dài ra, bôi đậm bóng mắt.

Sau khi đại công cáo thành, thay bộ váy rộng rãi màu khói, mang giày cứng, áo khoác nhỏ. Soi gương một lần nữa —— nữ quý bị chính chủ đánh bại!

Thật may là, trường học của tôi chỉ chú trọng đến tinh thần của học sinh, không quá quan tâm đến diện mạo, bằng không, tôi nhất định sẽ trở thành mục tiêu kiểm tra của tổ chức, chỉ có điều, trước khi đến trường học, tôi đã dọa Âm Tam Nhi giật mình.

Nhưng, trách nhiệm này cũng không phải do tôi, là hấn chọc tôi trước, cửa vừa mở ra, hấn nhìn thấy “sắc đẹp” của tôi đây thì sắc có chút kinh hãi mặt của.

“Cô uống lộn thuốc?” Hấn kinh ngạc nói.

"Thì có lẽ a...! ." Tôi nghe rằng cười một tiếng, còn chớp chớp hai hàng lông mi giả thật dài.

Mây rậm của hấn nhũn chặt: "Rửa đi."

"Đây chính là thời gian tôi hy sinh bữa điểm tâm để về lên, rửa đi thật lãng phí." Tôi tránh qua hấn, đi tới tủ lạnh cầm hộp sữa chua, vừa cầm ống hút đâm vào hộp, vừa đi ra cửa: "Tôi phải đi học, anh tự giải quyết bữa ăn sáng đi, a, đúng rồi, sau khi tan lớp tôi về biệt thự thăm bà nội, tôi sẽ không trở lại."

"Đi tìm bà nội tổ cáo?"

"Chuyện con nít đó tôi đã sớm không làm." Giọng nói của tôi nhẹ nhàng, bước đi nhẹ nhàng, nhưng trong lòng có mùi vị không giải thích được: "Tôi không khiến cho người ta bất tỉnh đâu, đừng lo lắng."

"Cô đứng lại!" Hấn tiến lên ngăn cản tôi, nhưng, tôi nhanh hơn một bước.

Phịch một tiếng, cánh cửa tách rời hai người chúng tôi, tôi một đi hai chạy vọt vào trong cầu thang, chạy xuống ba tầng mới đi thang máy, mặc dù có chút mệt mỏi, nhưng, đã thành công bỏ rơi con sói vừa sáng sớm đã muốn bóc lừa.

Đến trường học, tôi ngủ cả một buổi, tan lớp thì một bạn học nam cười nói: "Em gái, giáo sư Dương trừng cậu tới lệ cả mắt rồi."

Tôi khoát tay nói: "Đúng là cậu không chú ý quan sát ánh mắt của ông ta, ánh mắt của ông ta vốn chính là lệ."

Bạn học nam lắc lắc ngón tay: "Ý của tôi là, ông ta bình thường mắt cũng đã lệ rồi."

Tôi chớp chớp hàng lông mi giả thật dài, bộ dáng rất ngây thơ: "Vậy lần sau tôi thay đổi vị trí ngủ, nói không chừng có thể chó ngáp phải ruồi sửa lại cho ông ấy."

Bạn học nam phá ra cười to: "Cậu thật thú vị, có bạn trai chưa?"

Tôi quay đầu quan sát hấn, gương mặt tà mị, vóc người như đậu phụ khô, ánh mắt đang phóng ra tia lửa điện xèo xèo.

"Không có, chỉ là, tôi muốn tìm một người có đôi mắt bình thường." Tôi dọn dẹp xong bài thi, dưới ánh mắt trợn trắng của hấn đi ra khỏi phòng học. Đang cười khúc khích, một cô gái mang mũ lưỡi trai màu đỏ mũ lấy một tốc độ khiến Lưu Tường hâm mộ nhào vào trong lòng tôi, cái đầu nhỏ phấn kích cọ cọ vào tôi: "Cô nhỏ, rốt cuộc tôi tìm được cô rồi!" Dáng điệu kia, giọng nói kia, giống như là phải xuyên qua thiên sơn vạn thủy mới được gặp tôi vậy.

Lão đại chậm rãi theo kịp nói: "Cô ấy khiến lão Tam phiền chết rồi, điện thoại của em không thông, cô ấy muốn biết em có đi học hay không, ước chừng đã giầy vò lão Tam khoảng hai giờ."

Tô Mạt chu cái miệng nhỏ nhắn nói: "Nếu không có Âu cơ tương ở đó, hấn nhất định sẽ bóp chết tôi."

"Giáo sư Dương rất nghiêm túc, đi học không cho mở điện thoại di động." Tôi buồn cười xoa xoa cái đầu nhỏ của Tô Mạt, "Cô không phải đi học sao?"

"Trường học của chúng tôi đang tổ chức đại hội thể dục thể thao, tôi không muốn tham gia, xin nghỉ ba ngày, tính cả hôm nay chỉ còn có hai ngày, chúng ta cùng nhau chơi đùa thôi." Cô ta tiếp tục cọ cọ trong lòng tôi, thật ra thì, Tô Mạt cao hơn so với tôi, tư thế như vậy thật rất khó khăn.

Vì để tránh cho cô ấy bị trật cổ, tôi kéo giãn khoảng cách của hai người, cười híp mắt nói: "Không thành vấn đề, tôi mời cô đi ăn cơm trưa, nói cho cô biết, trường của chúng tôi có thành tựu nhất chính là căn tin."

"Oa tốt oa, muốn ăn đậu phụ khô." Lúc Tô Mạt nói lời này, thì bạn học nam vừa rồi mới phóng điện với tôi vừa lúc đi tới.

Tôi phù một tiếng bật cười, đậu phụ khô rất có dinh dưỡng, tôi quyết định, buổi trưa sẽ ăn.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Giả Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49

Lão đại là người điên cuồng công việc siêu cấp, cho nên khi hắn chịu nặn ra thời gian làm việc quý báu, tự mình đưa Tô Mạt đến, mục đích là muốn biết tôi và Âm Tam Nhi tối hôm qua có gây gỗ hay không thôi, không đúng, chính xác mà nói, hắn muốn biết, tối hôm qua chiến tranh kéo dài bao lâu.

Tôi vừa lấy thức ăn cho Tô Mạt, vừa nói: "Tối hôm qua rất Thái Bình, một câu cũng không ầm ĩ."

Lão đại nghe thấy nhưng không nói gì, hiển nhiên là không tin.

Trong miệng Tô Mạt chứa đầy thức ăn, nói mơ hồ không rõ: "Thôi đi, hắn giống y như ăn thuốc nổ, Hiểu Phong cũng bị hắn quở trách khóc lóc um sùm."

Hiểu Phong là phụ tá của Âm Hạng Thiên, nhưng đó là một phụ tá nam nha! Không thể không nói, bản lãnh của hắn là giận chó đánh mèo.

Lão đại thờ dài, đáng vẻ không thể làm gì.

Tôi trấn an: "Không cần quan tâm đến chúng tôi, chúng tôi thật sự không có việc gì."

Lão đại vốn là người không thích nói, nên khi nghe tôi nói vậy, cũng không tiện hỏi nữa, chỉ nói: "Thay tôi chăm sóc Tô Mạt, đừng để cô ấy gây chuyện."

Tô Mạt bất mãn nói: "Người ta từ lúc nào giống như người hay gây chuyện thị phi rồi hả?"

Lão đại bật cười: "Nếu không phải em đi theo can thiệp, lão Tam làm sao lại giống như ăn thuốc nổ?"

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Mạt chau chặt, không vui nói: "Rõ ràng là hắn không đúng, có tư cách gì tức giận?"

Lão đại bất đắc dĩ nói: "Không cần phải nói lão Tam như thế nào, em và nó kẻ tám lạng người nửa cân, đều không cho người ta kịp tỉnh tâm."

Tô Mạt lầu bầu nói: "Hắn là tám lạng, tôi là nửa cân."

Lão đại khề thờ dài, dặn dò: "Đừng có gây phiền toái cho cô nhỏ của em, tôi về công ty."

Tô Mạt làm động tác OK, lão đại lại dặn dò tôi mấy câu, xong xuôi mới rời đi.

Tô Mạt đến, làm rối loạn hành trình sắp xếp cả đêm hôm qua của tôi. Sau khi ăn cơm trưa xong, tôi không có tiết, vì giết thời gian, hai chúng tôi đi xem phim kinh dị, tình tiết không dọa người, nhưng, Tô Mạt lại rất sợ hãi, âm thanh sợ hãi kia lọt vào tai tôi, so với phim kinh dị còn chấn động và kinh dị hơn.

Khi bộ phim kết thúc thì áo khoác của tôi cũng bị cô ấy vò nát y như giẻ lau bàn, cô ấy cảm thấy băn khoăn, nhất định không đến tôi cái khác thì không thể. Tình hình khó chối, tôi theo cô ta vào trung tâm thương mại.

Nhìn Tô Mạt rất vô tư, trong lòng tôi có suy nghĩ: "Không có tình cảm nam nữ thật sự rất tốt."

"Chỉ cần dính đến tình yêu, mọi người sẽ rất mệt mỏi." Cô ấy thờ dài, giữa hai lông mày ần ần vẻ buồn rầu: "Cô đừng nhìn tôi giống như tôi đang rất vui vẻ, thật ra thì, tôi có cái khổ của tôi."

"Cô khổ vì yêu?"

"Không có, trước đây tôi có thích một người, vừa thấy đã yêu.... Nhưng, hắn lại không yêu tôi." Tô Mạt nhìn tôi mong đợi, tựa hồ đang đợi tôi nói vài câu khích lệ.

Tôi vuốt tóc của cô ấy nói: "Chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng, đừng vì tình yêu mà trầm mê."

Đây là những lời tôi thường thường tự nhủ, nhưng, tôi phát hiện, thực tế so với nói còn khó khăn hơn rất nhiều.

Tô Mạt không nghe được câu cô ấy muốn, tâm tình có chút buồn bã. Nhưng, cô ấy rất nhanh đã bị một con heo đồ chơi hấp dẫn lực chú ý. Tôi thấy cô ấy thật sự thích, liền mua lại đưa cho cô ấy. Để chứng minh mình rất thích, cô ấy hôn lên mũi con heo. Không thể phủ nhận, Tô Mạt so với những cô gái kiểu cách con nhà khuê các còn đáng yêu hơn nhiều.

Cơm tối là Tô Mạt mời, ăn ở Pizza Hut, khi ăn xong, mới hơn tám giờ, tôi thấy thời gian còn sớm, liền tính xem hành trình tiếp theo sẽ làm gì.

Trở về biệt thự lớn?

Tô Mạt không quen bà nội, gặp mặt sẽ khách sáo, Tô Mạt sẽ không được tự nhiên.

Đi quán bar?

Ý tưởng này chợt lóe trong đầu, tôi tự nhiên nhớ lại con báo đen Cỏ Viêm kia, cùng với ánh mắt hằn nhìn Tô Mạt, mắt húng, không được!

Đi tìm lão đại?

Không được không được, lão đại đối đãi với công việc còn tốt hơn so với người, nên bây giờ vẫn còn ở công ty.

Bằng không, đi tìm Âm Nhị Nhi?

Cũng không được! Theo thái độ của hần khi đối mặt với Tô Mạt, đi tìm hần quả thực là đưa hần vào bất nghĩa.

Suy nghĩ liên tục, tôi bỗng nhiên nhớ tới một người!

Hần, sáng chín chiều năm, có thời gian cùng chúng tôi chơi!

Hần, tính tình hiền hoà, nguyện ý cùng chúng tôi chơi!

Hần, biết gốc biết rễ, chỉ số an toàn trăm phần trăm!

Chính là hần! Gọi điện thoại hỏi thăm trước, xác nhận hần cũng giống tôi và Tô Mạt không có việc gì làm, tôi và Tô Mạt tiến về hướng nhà Ninh Vũ.

Bốn mươi bảy phút sau, tôi và Tô Mạt đã tới mục tiêu.

"Leng keng! Leng keng!" Tiếng chuông cửa dễ nghe trong màn đêm nhảm chán kêu lên không còn nhảm chán nữa.

Cửa phòng không nhanh không chậm mở ra, một bóng dáng Như Ngọc, môi hồng răng trắng xuất hiện.

Tô Mạt kích động, cặp mắt lóe lên những tia sáng: "Vừa công vừa thụ, cực phẩm nha!"

Tôi không nói gì: hủ nữ chói lọi quả nhiên cường đại!

Nụ cười của Ninh Vũ có chút gượng gạo: "Giới tính của tôi rất thông dụng a!"

Tô Mạt đầu tiên là thờ dài bóp bóp cổ tay, rồi sau đó vỗ bả vai Ninh Vũ nói: "Không sao, chuyện từ thẳng bẻ thành cong cũng xảy ra nhiều rồi! Anh sẽ có đất để thi triển quyền cước!"

Khóe miệng Ninh Vũ co giật!

Tôi cười gập mặt xuống!

=

Ninh Vũ rất thích chơi trò chơi, cho nên, gia đình hần có tất cả các thiết bị trò chơi, Tô Mạt chơi cực kỳ cao hứng, Ninh Vũ sắp xếp cho cô rất tốt, sau đó cười cười hỏi tôi: "Nghĩ thế nào mà tôi chơi với tôi?"

"Nhảm chán chứ sao." Tôi nói như chuyện đương nhiên, rồi chợt cười quý quyet: "Nếu như cậu và Tẩu Phu Nhân ước hẹn, hai đứa tôi lập tức đi nơi khác."

Ninh Vũ thờ dài sâu kín: "Nếu như tôi tìm đến Tẩu Phu Nhân rồi, tuyệt đối không cho các người đến."

Tôi cười nói: "Học trường, cậu đã bị chọc tức.?"

Ninh Vũ vừa tính nói chuyện, tiếng đàn Piano êm tai đột nhiên vang lên.

"Nhận điện thoại, một lát sẽ tán gẫu tiếp." Tôi vừa nói vừa đi ra ban công.

Điện thoại của bà nội gọi tới, bà nội nói, Âm Tam Nhi tan việc đã trở về biệt thự chính rồi, thấy tôi không có ở đó. Đoán chừng sắc mặt hần không tốt lắm, bà nội cho rằng hai chúng tôi cãi nhau, liền gọi điện thoại tới giải hòa.

Bởi vì chút chuyện nhỏ của tôi và Âm Tam Nhi, làm cho tất cả mọi người không được bình yên, nói thật tôi rất bất đắc dĩ.

Lão nhân gia vốn nhắc đi nhắc lại, bà nội lại thâm sâu biết được tính khí bướng bỉnh của Âm Tam Nhi, cho dù tôi có nói tôi và Âm Tam Nhi không gây gỗ, thì bà nội vẫn dằn dò không ngừng. Tôi đang cuống quýt đồng ý, thì lại có điện thoại gọi tiếp.

Tôi nói rõ tình hình với bà nội, bà nội lại trở nên sôi nổi, vui vẻ nói: "Lão Tam gọi tới?"

Tôi bất đắc dĩ cười một tiếng: "Vâng."

Bà nội vội nói: "Vậy cháu nhận đi, bà cúp."

Bà nội cúp điện thoại, tôi chuyển sang cuộc gọi tới, còn chưa mở miệng, Âm Tam Nhi đã trực tiếp mở miệng: "Không phải cô nói tới bà nội sao?" Giọng nói của hắn không tốt, tuy nhiên khi nghĩ tới việc hắn tan việc liền chạy tới biệt thự chính nhưng vô ích, mất hứng cũng là chuyện bình thường.

"Tạm thời có chuyện, nên lộ trình thay đổi."

"Ở đâu?"

"Bên ngoài."

"Nói nhảm!"

Tôi bật cười, khó trách hắn mắng tôi, câu trả lời của tôi là rất vô ích.

"Hỏi cô ở đâu, ở chỗ nào?"

Tôi bất đắc dĩ nói: "Anh đừng có xía vào nhiều như vậy được không?"

"Cô cảm thấy được không?"

"Được."

Hắn đột nhiên giận dữ nói: "Đừng có lái nhái với tôi, hạn cho cô 1 giờ."

Tôi không đợi hắn nói xong đã nhấn cúp máy, tiếp đó tắt nguồn luôn, lần này ai đó khỏi phải lấm mồm, thật tốt!

"Cãi nhau?" Ninh Vũ chột lên tiếng, tôi đây mới phát hiện, hắn đang nhàn hạ tựa vào ban công.

Nhớ ngày đó, khi tôi mới cùng Âm Tam Nhi "Ở chung" thì Ninh Vũ thiếu chút nữa đã đập chết tôi, anh ta nói thẳng, cô non nhà mình bị trâu già của nhà người khác gặm, nhưng bây giờ lại nhẹ nhàng hỏi thăm tình cảm rồi rắm của cô non và trâu già, thời gian, quả nhiên có thể khiến cho tất cả mọi chuyện trở nên bình thường.

Tôi hào hứng lắc đầu, đang suy nghĩ làm sao tránh được đề tài này, thì Tô Mạt đang chơi trò chơi ở phòng khách chột cất giọng gọi: "Cô nhỏ, tôi muốn ăn khoai tây chiên, chúng ta cùng đi mua chứ?"

"Tù TV, bên tay trái, trong ngăn kéo thứ hai có." Tôi và Ninh Vũ trầm miệng một lời.

Tô Mạt hơi run, bỏ cái điều khiển game ra, đi tới trước mặt tôi và Ninh Vũ, nhìn Ninh Vũ một chút, lại nhìn tôi một chút, Lông mày cau chặt, nói: "Hai người có vẻ quá quen thuộc nhỉ?"

Ninh Vũ bật cười: "Không thể sao?"

Tô Mạt chu cái miệng nhỏ nhắn, nắm tay tôi nói: "Cô nhỏ, chúng ta đi thôi."

"Ồ ~ ghen à?." Ninh Vũ đùa giỡn.

Tô Mạt kiêu căng nói: "Không thể sao?"

Ninh Vũ cười khúc khích: "Tôi nói không thể được sao?"

"Không!" Tô Mạt lắc lắc tay của tôi nói: "Cô nhỏ, chúng ta trở về nhà Âu cơ tương đi, về quá muộn, chú ấy lại quở trách tôi."

Tôi gật đầu nói: "Vậy tôi đưa cô về nhà lão đại vậy."

"Cô thì sao?"

"Tôi không đi, lão đại nhìn thấy tôi, lại cho rằng tôi và Âm Tam Nhi cãi nhau."

"Thì hai người vốn đang cãi nhau mà." Tô Mạt nói như chuyện đương nhiên: "Cô cũng tới nhà Âu cơ tương đi, bỏ rơi Âm Hạng Thiên mấy ngày, khiến cho hắn kiểm điểm lại mình một chút."

Ninh Vũ cười khanh khách nói: "Nếu như cô không muốn nhìn thấy cô nhỏ của cô bị Âm Tam Nhi cướp đi, thì nên ngoan ngoãn về nhà, cô ấy ở nhà tôi là thực tế nhất."

Cái miệng nhỏ nhắn của Tô Mạt nhếch lên: "Nếu như giới tính của anh không thông dụng như vậy, thì tôi sẽ tin tưởng anh."

Khóe miệng Ninh Vũ co quắp lại, nhìn tôi đang cười không có chút hình tượng nào! Kể từ sau khi quen biết Tô Mạt, tôi đã nhận thức được đầy đủ tâm lý của hủ nữ. Họ thật lòng chờ đợi một xã hội hài hòa là: đàn ông phân làm ba loại, thứ nhất là công, thứ hai là thụ, thứ ba, vừa công vừa thụ!

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Già Nai Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

Tôi và Tô Mạt ngồi lên con "Tiểu Quy" của tôi tìm đến nhà Ninh Vũ, nên sau khi xuống lầu, cảm giác gió đêm hơi lạnh. Ninh Vũ muốn lái xe đưa chúng tôi về, nhưng tôi cảm thấy rất phiền toái, nên từ chối.

Tôi đưa chiếc áo khoác mới mua hôm nay đưa cho Tô Mạt, Ninh Vũ lại đưa áo khoác của mình cho tôi, thừa dịp Tô Mạt đang đùa giỡn với con heo phấn hồng, bèn nhỏ giọng dặn dò tôi: "Nếu Âm Hạng Dương không cung cấp cho cậu chỗ tránh nạn, thì sau khi đưa cô ấy về, mau trở về đây."

Tôi nghe rồi cười một tiếng: "Đừng có lo lắng quá, tự tôi có thể làm được."

Ninh Vũ lắc đầu thờ dãi: "Tôi chỉ muốn tiết kiệm một chút tâm lòng, cậu nhường sao?"

Tôi muốn nhắc lại mình thật sự không có vấn đề gì, hẳn hoàn toàn có thể yên tâm. Nhưng Tô Mạt không chờ được, nên tôi chỉ còn cách thu hồi lại những lời sắp thoát ra khỏi miệng, phát tay tạm biệt Ninh Vũ.

Nhà của Ninh Vũ cách nhà lão đại khoảng 40' đi xe, Tô Mạt không có nón an toàn, tôi không dám chạy quá nhanh. Khi đến trước cửa nhà lão đại thì đã gần mười giờ.

Tôi vốn định đưa cô ấy về, rồi trở về biệt thự chính. Đang tính nói với Tô Mạt chuyện này, thì cô ấy đã ôm con heo màu hồng đi tới một chiếc xe hơi màu bạc hiệu Bentley: "Cô nhỏ, đây là xe của Âm Hạng Thiên sao?"

Làm như muốn trả lời vấn đề của cô ấy, Tô Mạt vừa dứt lời, chiếc kính xe đen như mực liền hạ xuống. Âm Tam Nhi vứt bỏ tàn thuốc lúc sáng lúc tắt, không chút cảm xúc ra lệnh cho tôi: "Lên xe!"

"Đồ quỷ sứ đáng ghét!" Tô Mạt trừng mắt nhìn hấn về ghét bỏ, kéo cánh tay tôi nói: "Cô nhỏ, cô đừng đi với hấn."

"Cô câm miệng!" Âm Tam Nhi nghiêm túc trách cứ.

"Tôi không!" Tô Mạt kiêu căng nghech cái đầu nhỏ lên: "Anh đi cùng bạn gái trước của anh đi, đừng đến phiền."

Tô Mạt còn chưa dứt lời, cửa xe chợt bung mạnh ra, Âm Tam Nhi bước xuống, chỉ vào mũi Tô Mạt nói: "Tô Mạt, cô nghe rõ ràng cho tôi, đừng tưởng rằng lão đại hộ tống bảo vệ cô, thì cô ý lại. Tôi không phải cô, không có nghĩa vụ phải nuông chiều cô!"

Giọng điệu của hấn rất lạnh, ánh mắt rất sắc bén, mặc dù Tô Mạt gan lớn, nhưng dù sao cũng là một cô gái, với dạng uy hiếp này, không nhịn được lui hai bước, nhưng giọng điệu vẫn không chịu nhận thua: "Sao? Thẹn quá thành giận rồi hả? Muốn đánh tôi sao?"

Hấn đột ngột nín cổ áo Tô Mạt, lạnh lùng nói: "Nếu như còn sinh sự gây chuyện nữa, tuyệt đối không chỉ bị đánh đơn giản như vậy đâu!"

"Âm Hạng Thiên, anh đừng quá đáng!" Tôi mạnh mẽ tách hai người rai, nhìn Tô Mạt đang tức giận nói: "Cô đi gọi lão đại tới giúp một tay."

"Ừ." Tô Mạt giận dữ trợn mắt nhìn Âm Tam Nhi một cái, rồi nhanh chóng đi tìm viện binh.

Đúng vậy, là tôi có ý kêu Tô Mạt đi. Tôi rất rõ cá tính của Âm Tam Nhi, nếu tôi mà không cùng hấn về nhà, tuyệt sẽ hấn sẽ không bỏ qua. Tô Mạt mặc dù giật mình, nhưng tôi rất cuộc so với cô ấy lớn hơn hai tuổi, nhìn mọi chuyện tất nhiên thông suốt hơn cô ấy một chút. Cô ấy vẫn cho rằng, lão đại nói lý chứ không nói đến tình thân, nhưng cô ấy lại quên, Âm Tam Nhi chờ ở đây, cũng bởi vì lão đại đã sớm biết cô ấy sẽ quần tôi tới chỗ này.

"Nói đi!" Âm Tam Nhi tựa vào cửa xe, giọng nói nghe có vẻ rất bình thản, nhưng cũng lộ ra vẻ bất đắc dĩ.

Nhưng, tôi lại có cảm giác thế nào ấy? Cũng bởi vì hai chúng tôi, mà tất cả mọi người vất vả lo lắng.

"Chúng ta không có gây gổ, bởi vì, chẳng có chuyện gì mà phải ầm ĩ. Tôi muốn trở về biệt thự chính đơn giản là muốn thăm bà nội. Không về là vì có chuyện xảy ra nên chậm trễ. Hiện tại rất cảm ơn anh đã ban tặng, tất cả mọi người cho rằng chúng ta cãi nhau. Bây giờ, tôi đi an ủi bà nội, anh nên vào giải thích với lão đại một chút." Tôi đội nón an toàn, bước lên mô tô, vừa tính khởi động xe, Âm Tam Nhi lại cướp chìa khóa xe.

Tôi bất đắc dĩ nói: "Cái gì cần nói đã nói tất cả, anh còn muốn như thế nào?"

"Cô nói xong rồi, tôi còn chưa nói."

"Được rồi, anh nói đi!" Tôi cời nón an toàn xuống, làm động tác rửa tai lắng nghe.

"Về sau đừng bày ra vẻ mặt như vậy, rất khó coi."

"Anh có thể giả bộ không biết tôi."

"Câm miệng!" Hấn nói: "Tôi nói cô nghe, cô không được phát biểu ý kiến."

"." Tôi ngửa đầu nhìn trời, tối nay mây thật dày.

"Không cho cúp điện thoại của tôi, lại càng không cho phép tắt máy!"

"." Tôi cúi đầu nhìn đất, trong bụi hoa hình như chỉ có con mèo đang đi lang thang.

"Không cho có chuyện gì hay không có chuyện gì đều chạy tới nhà Quách Ninh Vũ!"

Tôi sừng sốt một chút, hồ nghi nhìn hấn, muốn hỏi hấn làm sao biết tôi đi đâu. Làm như nhìn thấu tâm sự của tôi, tầm mắt của hấn cố định tại chiếc áo khoác của tôi. Tôi hiểu rồi, không phải hấn nhìn thấy, mà là đoán được. Không thể không nói, lỗ mũi chó sói cũng linh nghiệm như lỗ mũi chó thường vậy.

"Nói xong chưa?" Tôi hỏi. Theo thống kê của đại não, tôi đã phạm vào mấy điều kiêng kỵ này của hấn.

Hấn chau mày lắc đầu, nhưng lại không tiếp tục nói, im lặng chừng nửa phút, hấn mới tâm bất cam tình bất nguyện mở miệng giải thích: "Tôi hôm qua tôi không về nhà, là bởi vì, tôi nghĩ rằng cô không chuẩn bị."

Tôi cười chua chát, nghe những lời này, vậy hấn và Nhiễm Du cùng đón sinh nhật với nhau nguyên nhân là tức tôi? Ý của hấn là như thế chứ? Chợt cảm thấy hai chúng tôi rất buồn cười, rõ ràng hai người cộng lại cũng cũng hơn 50 tuổi rồi, thế nhưng giống như học sinh tiểu học vậy, ngây thơ vui vẻ.

Hấn bắt mắt trừng tôi: "Về mặt cô như thế là ý gì?"

Tôi thu lại vẻ mặt châm biếm: "Đừng hiểu lầm, tôi không cười nhạo ý của anh."

"Tốt nhất là như vậy!" Hấn nhìn tôi dò xét giống như cảnh cáo, cúi người bước lên xe: "Lên xe, về nhà, bà nội và lão đại tôi sẽ đi giải thích."

"Được, anh đi thi đi đi." Tôi nhìn hấn vờn tay: "Đưa chìa khóa cho tôi, tôi phải đưa "Tiểu Quy" về nhà, bằng không ngày mai không có cách nào đi học."

"Ngày mai tôi đưa cô đi."

"Tiểu Quy" làm thế nào?"

"Trước cứ để đây, ngày mai kêu người đưa đến trường học cho cô."

"Mất thì sao?"

"Lão đại ở đây đã nhiều năm như vậy, chưa bao giờ mất đồ! Cho dù trộm có vào, cũng không thèm để ý tới một chiếc xe máy mini."

"Xe tốt nhưng trộm không tốt, ngộ nhờ tên trộm kia ngấm trúng "Tiểu Quy" thì sao?"

Kiên nhẫn của người nào đó mất hết, bắt đầu nghiêng răng kéo kẹt: "Cô cố ý bôi lông tìm vết sao?"

"Tôi hoàn toàn không có ý đó." Tôi chỉ không muốn ở cùng với hấn trong không gian nhỏ hẹp kia, không phải giận dữ, mà là cơn giận của hấn còn chưa tiêu, nhất định sẽ cần nhẫn nại nhai quả trách tôi.

"Vậy thì lên xe, nói nhảm nữa, tôi liền."

"Sao?" Tôi cắt đứt lời của hấn, "Lái xe đi, để tôi ở đây."

"Cô nghĩ thì hay lắm!" Hấn tròn mắt nhìn tôi một cái, rồi bấm điện thoại, nói chuyện ngắn gọn một hồi, hấn vênh mặt hất hàm nhìn tôi nói: "Lão đại sẽ giúp cô đem xe vào nhà để xe, nếu như cô dám nói như vậy cũng không an toàn, tôi liền tặng nó cho người khác, không phải của cô, thì có mất cũng không sao."

Lần này đến lượt tôi nghiêng răng: "Xem như anh lợi hại!"

"Vẫn thế, đối phó với cô dư dả rồi." Đuôi lông mày hấn nhếch lên, khoe môi giương nhẹ, nếu như hấn không cố ý chọc giận tôi, thì màn mỉm cười phong tình kia, cũng đủ rồi làm cho người ta đắm chìm, không còn biết sống chết.

Cuối cùng, tôi vẫn phải ngồi lên xe của hấn, rồi sau đó đi thẳng về nhà. Chỉ có điều, suy nghĩ lại, chúng tôi cùng nhau về nhà, tất nhiên bà nội sẽ cho rằng chúng tôi hòa hảo rồi. Mặc dù, chúng tôi căn bản không hề gây gổ!

Trở lại khu dân cư Huệ Nam, Âm Tam Nhi lấy bánh ngọt trong tủ lạnh ra, buộc tôi giúp hắn ăn.

Không khó nhậ ra, hắn vẫn vì việc thất hẹn tối qua mà không được tự nhiên cho lắm. Tình cảm của chúng tôi dường như trong lúc vô tình lại đan như mạng nhện, mặc dù là vẫn còn mờ mịt, nhưng nó có tồn tại, nó có dây dưa, nó làm cho người ta không thể không để ý.

Không khí lúc này cũng ngọt ngào giống y như cái bánh ngọt vậy, mặc dù nó vẫn ở trong tủ lạnh, không thay hình đổi dạng, không thay đổi mùi vị, nhưng nó đã mất đi mùi vị vốn có rồi.

"Tại sao không nói chuyện?" Hắn chợt mở miệng, phá vỡ không khí yên lặng.

"Đang ăn, miệng đâu mà nói." Tôi liếm bờ dính ở miệng, ngán chứ không ngọt, cái bánh làm ngày hôm qua tuy thất bại nhưng còn ngon hơn so với thành phẩm này.

"Đừng có âm dương quái khí, tôi không có lỗi gì cả." Hắn buồn phiền rất mùi vị giấu đầu lòi đuôi.

Người đàn ông này giống như một cậu bé nghịch ngợm, chưa trưởng thành, tôi sớm đã thành thói quen, đối mặt với hắn như vậy, tôi thật sự không tức giận, chỉ cảm thấy có chút bất đắc dĩ, cũng có chút buồn cười.

"Tôi quan tâm anh, anh nói tôi âm dương quái khí, tôi không quan tâm anh, anh cảm thấy tôi dịu dàng. Anh cẩn thận suy nghĩ một chút, vấn đề là do tôi hay do anh?"

Hắn cau mày nhìn tôi chằm chằm, không biết là đang suy nghĩ hay tiếp tục đáp trả.

"Bánh ngọt này thay đổi mùi vị rồi, cho Tiểu Đốm ăn đi." Tôi lấy bánh ngọt trong tay hắn, muốn mang ra cho con chó lang thang mỗi ngày đều đuổi theo sau tôi đòi đồ ăn ngoài kia. Cũng không biết là hắn cố ý hay vô tình, tôi vừa bước đi thì hắn cũng chen chân vào, tôi không kịp dừng bước, nhào thẳng ra ngoài, cũng may hắn phản ứng khá nhanh, khi hắn chặn ngang ôm lấy tôi thì mặt tôi đang hướng xuống đất, cách chiếc bánh ngọt đã rơi xuống đất trước chỉ có mười mấy cm.

"Thật may" Tôi vừa định nói thật may là anh phản ứng mau, nhưng hắn chợt buông lỏng tay ra. rốt cuộc bữa ăn khuya của Tiểu Đốm đã dán vào mặt tôi rồi, tuy nhiên trong vạn cái không may cũng có một cái may, chiếc bánh ngọt rất mềm, không hề làm thương tổn đến cái mũi đang bị thương của tôi.

"Tay trơn! Cô không sao chứ?" Hắn kéo tôi đứng dậy, giọng nói từ tính vì cố gắng nín cười mà trở nên run rẩy.

Đồ giả dối còn làm bộ ngây thơ! Quả thực là muốn ăn đòn!

"Tôi không sao!" Tôi quệt bơ trên mặt, phẩy tay ném một cái, bơ và những mảnh vụn chocolate kêu bụp một tiếng, đập vào khuôn mặt xấu xa đang cười rất tươi của hắn.

"Tay tôi cũng trơn, anh không sao chứ?" Tôi cười rạn rở, trong lòng cảm thấy rất thoải mái! Cảm thấy rất vui vẻ! Cảm thấy. A a a! Con sói nào đó phản công!

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Giả Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51

Tôi sống trên đời này đã hơn hai mươi năm, nhưng rốt cuộc tìm không ra một sinh vật nào mà hẹp hòi như cái tên Âm Tam Nhi này!

Vào giờ phút này, bơ đang bay, tôi đang bị đuổi theo, chợt, điện thoại di động của tôi vang lên, Âm Tam Nhi dừng đuổi, bước đến, ý bảo tôi nghe điện thoại.

Tôi vuốt cái mặt nhìn rất thê thảm, đề phòng nói: "Không cho đánh lên."

Hắn khẽ nhún vai, nhích người ngồi vào ghế salon, biểu tình nhân hạ, tư thái ưu nhã, nhưng chút bơ Anh Đào dính trên vai hắn đã phá hư hoàn toàn cái đẹp, thật sự có chút chướng mắt.

Tôi cố gắng nín cười, cầm điện thoại di động, nhấn nút trả lời, giọng nói khoan thai của Ninh Vũ từ trong microphone truyền ra: "Bị cướp đi rồi hả ?"

"È hèm~"

"Cãi nhau trực tiếp hay là chiến tranh lạnh?"

"Theo như cậu nói, không có gây gỗ, sao lại có chiến tranh?"

Ninh Vũ cười hừ hừ: "Chỉ có thể lừa gạt được người khác, sao có thể lừa gạt chính mình."

Tôi bất lực: "Học trường, cậu có cần phải âm dương quái khí như vậy không?"

"È hèm ~ Nếu không chẳng phải rất uống phí danh hiệu “cây cao lương” sao?"

Tôi bật cười: "Rất ra vẻ “cây cao lương”, hôm nào tôi giới thiệu cho cậu một Lolita (cô bé đáng yêu) mềm mại rất dễ đập đổ nhá?"

"Cậu đang ám chỉ chính cậu sao?"

"Ánh mắt cậu bị sao à? Tôi có điểm nào giống Lolita hả?"

"Tóc và móng chân."

"Đi chết đi!"

Ninh Vũ cười to: "Thật không thể không trêu chọc."

Tôi liếc mắt: "Đi ngủ sớm một chút đi, ngày mai còn phải phấn đấu vì Lolita đấy."

"Không thành vấn đề, tôi vào trong mộng tìm Lolita của tôi."

"Ngủ ngon!" Tôi cúp điện thoại, vừa ngẩng đầu lên nhìn, thì viên bơ anh đào bỗng đập vào gáy.

Tôi vừa tỉnh nổi cáu, chợt Âm Tam Nhi nghiêng người tôi, nhẹ ôm lấy eo của tôi, liếm sạch bơ trên trán tôi. Động tác kia rất êm ái và mị hoặc, cái cuốn lưỡi mờ ám này hấp dẫn đến trí mạng.

Tôi ngây ngốc mất mấy giây, rồi sau đó nói: "Không chơi nữa, ngày mai đi thăm bà nội, đi ngủ sớm một chút đi."

Hắn nhìn tôi nhíu mày, trầm giọng nói: "Cùng nhau trở về."

"Dĩ nhiên, bằng không bà vẫn cho rằng chúng ta còn giận dỗi." Tôi đứng lên, chỉ vào tấm thảm trong phòng khách nói: "Anh làm dơ, anh phải phụ trách dọn dẹp."

Hắn thấy tôi không phản đối, khóe môi chậm rãi cong lên: "Được, cô nhanh đi tắm đi, gương mặt đó giống y như quý."

Tôi vừa tỉnh phản bác, chợt từ trên cửa kính nhìn thấy một gương mặt bị bơ dính vào trắng bạch, mascara nồng đậm và màu bóng mắt đều bị chảy hết ra, tạo thành hai lỗ sâu hoắm đen thui như trên đầu lâu. Vì vậy, tôi đem những lời sắp thoát ra khỏi miệng nuốt trở lại trong bụng, "Vào" xông về phòng ngủ của mình.

Sau khi rửa mặt, màn đêm càng nồng đậm, không buồn ngủ, tôi quyết định tìm cho mình chuyện gì đó để làm.

Cầm điện thoại lên, gọi điện thoại quốc tế, không bao lâu, một giọng nữ ngọt ngào từ bên kia Đại Dương truyền tới: "Trẻ như thế còn chưa ngủ, mất ngủ sao?"

Nhẹ nhàng mềm mại thăm hỏi khiến trong đầu tôi hiện lên một bóng hình xinh đẹp, nhẹ nhàng uyển chuyển.

Tôi nâng khóe môi lên: "Chợt nhớ tới cô, gọi điện thoại thăm hỏi nữ thiết kế xinh đẹp của chúng tôi một chút."

Xảo Đình cười khê: "Tam Thiếu đây?"

"Chắc đã ngủ rồi."

"Chắc đã ngủ?" Ngữ điệu của Xảo Đình hơi cao, bắt được sơ hở trong lời nói của tôi: "Hai người ngủ riêng?"

Trong nhà chỉ có Xảo Đình biết chuyện tôi và Âm Tam Nhi chung đụng, những người khác không phải là không biết, mà là không tin.

"Cho tới bây giờ cũng chưa từng ngủ chung, thì sao mà riêng được?"

"Tôi không hiểu rõ hai người còn giữ gìn cái gì, cũng không còn là trẻ con nữa, tư tưởng lại không phong kiến, sao lại ở chung mà riêng giường?"

"Không phải giữ gìn, mà là dục." Bất cứ lúc nào, tôi đều khát vọng thuần túy.

"Nghe giọng nói của cô có chút bất đắc dĩ, chờ rất mệt mỏi sao?"

"Mệt mỏi không nói, chỉ vì không nhìn rõ nên mờ mịt. Có lẽ, hần căn bản muốn xóa đi quá khứ, mà tôi lại khát vọng thuần túy. Chúng tôi đi hai phương hướng khác nhau, cho dù có lúc gặp nhau, nhưng nói không chừng chỉ là một cái chạm vào vai nhau."

"Quá bi quan đi? Chuyện này cũng đến nỗi như lời của cô nói."

Tôi mỉm cười chua chát: "Thật ra thì, tôi là một người the chủ nghĩa bi quan."

"Tôi chưa từng nói với cô, tại sao lúc trước thích Tam Thiếu?" Bởi vì hoàn toàn thoải mái, cho nên, Xảo Đình không còn cảm kị, chỉ là, tôi thực sự chưa từng nghe qua chuyện này.

"Cô muốn nói cho tôi nghe sao?"

Xảo Đình cười khẽ: "Rất buồn, vì vậy cô ngàn vạn lần đừng ngủ thiếp đi."

"Cô chờ một chút, tôi đi lấy ít đồ." Sau khi nói xong, tôi lập tức xuống giường, rón rén ra khỏi phòng, lấy trong tủ lạnh ra hai lon bia, lại rón rén sờ soạng quay trở về.

"Tôi đã xong, cô có thể bắt đầu được rồi."

"Không phải cô đi lấy Popcorn (Bắp nổ) chứ?"

"Xem phim mới ăn Popcorn, nghe chuyện xưa phải uống. Không nói gạt cô chứ, thật sự tôi có chút mất ngủ. Cô nói chuyện xưa rất buồn, vậy mau thôi miên tôi đi." Tôi mở ra một lon bia, uống một hớp.

Xảo Đình nghe thấy âm thanh mở bia, suy đoán: "Không phải cô đang uống rượu chứ?"

"Cocacola." Tôi bị bệnh bao tử nên rất kiêng kỵ những thức uống có chất kích thích, tôi không muốn Xảo Đình giống như bà nội cầu nhàu dạn dò, liền bắt đầu bịa chuyện. Xảo Đình lúc này mới an tâm, nói về chuyện xưa của cô ấy.

Không thể không nói, quả thật có chút xa xưa. Xảo Đình giống như tôi, cha mẹ đã mất sớm, trước khi gặp được bà nội.

Dựa vào người thân giúp cô vừa đi học vừa đi làm. Vì muốn kiếm nhiều học phí một chút, nên cô đã từng bán rượu ở quán bar.

Xảo Đình trời sanh đã xinh đẹp, là loại người tuy nghèo nhưng chí không ngần, thoát nhìn là cô gái cô cùng tự tin cô gái. Khó tránh khỏi sẽ đưa tới một chút ong bướm. Có lần, cô gặp phải một tên đàn ông đề tiện muốn chằm mút, liền làm rùm beng với đối phương. Tên đàn ông đề tiện không những không chiếm được tiện nghi, lại còn cảm thấy xấu hổ ở trước mặt mọi người, liền muốn trả thù Xảo Đình. Kết quả, vận khí của hần không tốt, hoặc có thể nói, vận số của Xảo Đình rất tốt. Trong lúc tên đàn ông đề tiện chuẩn bị làm chuyện xấu thì Âm Tam Nhi xuất hiện, sau đó chính là thuận nước đẩy thuyền anh hùng cứu mỹ nhân, mỹ nhân bị cảm động, sinh lòng yêu mến. Tiếc thay, khi đó Âm Tam Nhi đã có Nhiễm Du rồi, nếu không phải do bà nội thích Khéo Đình, lại nhận cô làm cháu nuôi, thì chuyện xưa sẽ không tiếp tục.

"Bách Khả, tôi có chuyện muốn nói cho cô biết, giữa người và người có thể nói là duyên phận. tình cảm với tôi và Tam Thiếu không phải là mối nhân duyên. Cho nên, chúng tôi không thể giải quyết được gì. Nhưng cô thì không phải như thế. Hần muốn cô, muốn đọc chiếm, muốn đem cô giữ ở bên người. Trong tình huống này, hai người làm sao chỉ gặp thoáng qua được?"

"Chuyện tình cảm không thể nói lý. Hơn nữa, tôi nghe bà nội nói, hần và Nhiễm Du xem như là thanh mai trúc mã. Tôi không có tự tin và tư cách chen vào giữa bọn họ."

"Nói thì nói như thế, nhưng, Nhiễm Du đã kết hôn rồi."

"Hôn nhân không trói buộc được tình cảm, huống chi, người kết hôn chỉ là Nhiễm Du, còn hần là tự do."

"Hần có cô nha."

"Tôi không phải là trách nhiệm của hần."

"Làm sao cô lại nghĩ như vậy?"

"Đây không phải là ý nghĩ của tôi, mà là sự thật đặt ở trước mắt."

"Bách Khả, cô nên nói thật, có phải nghe được lời ra tiếng vào gì rồi hả?"

"Không có." Tôi bỗng nhiên giật mình giống như mình đã nói quá nhiều tâm sự, sợ người lo lắng cho tôi lại thêm một vị nữa, nên nói chặn lại: "Chỉ là “đi cả” sắp tới, nên trong lòng tôi có chút nóng nảy."

"Thật?"

"Tôi thề trước ngọn đèn, tuyệt đối là thật!"

Xảo Đình buột miệng cười: "Được rồi, tin tưởng cô."

Tôi thở phào một cái, vội vàng nói sang chuyện khác, hỏi thăm tình hình gần đây của cô ấy. Bất tri bất giác, hai lon bia đã cạn tới đáy, mặc tôi không hề buồn ngủ, lại thêm chút men say, nhưng vẫn quần lầy Xảo Đình nói chuyện phiếm.

Đến gần mười hai giờ thì cuộc điện thoại đường dài cũng kết thúc.

Tôi rón ra rón rén chạy vào bếp, chuẩn bị lấy thêm chút đồ uống thôi miên mình, vừa mở tủ lạnh ra, thỉnh thoảng sau lưng truyền đến một tiếng khiển trách nhỏ: "Không muốn dạ dày nữa hả?"

Âm thanh này quá mức đột ngột, tay tôi run lên, lon bia rớt xuống, nhẹ nhàng đập vào móng chân rất giống móng Lolita của tôi.

Tôi ngồi xỏm người xuống, ôm ngón chân đáng thương của mình luôn miệng kêu đau. Phải biết tay đứt ruột xót cũng không chỉ là ngón tay, mà ngón chân cũng là rất nhạy cảm.

Âm Tam Nhi hại tôi đến bước này sâu kín thờ dài nói: "Xem như đang nuôi thú, nhưng nuôi tới nuôi lui thì vẫn là heo!"

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Giả Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52

Lửa giận trong lòng tôi đột nhiên bốc lên. Hại tôi bị đập chân còn chưa đủ, còn nói móc, hần thật sự chưa từng bị đánh sao?

"Heo cũng có tức giận!" Tôi thờ phỉ phò nhìn hần chăm chăm, nếu không phải sợ hần trả thù, tôi nhất định sẽ đem lon bia đập vào chân hần, để hần cũng nếm thử một chút tư vị mất hồn này.

"Đồ ăn cô ăn toàn bộ dùng để nuôi tức giận, nhưng lại không chịu có đầu óc." Hần vừa châm chọc tôi, vừa cúi người ôm tôi.

"Tự tôi có thể đi." Tôi đẩy hần không cảm kích, thế nhưng hần lại không tha cho tôi, cứ thế ôm tôi lên.

Trở lại phòng ngủ, hần không lập tức rời đi, cũng không còn cười nhạo, mà chỉ dùng một thái độ hiền từ rất ít khi sử dụng hỏi: "Bách Khả, tôi khiến người rất bối rối sao?"

Tôi ngược mắt dò xét hần một cái, lắc đầu.

"Cô cảm thấy tôi trói buộc cô?"

"Anh uống rượu sao?" Tôi nghi ngờ quan sát hần, người có tinh thần bình tĩnh, có tri thức hiểu lễ nghĩa này, thật sự không giống phong cách của hần.

Hần lắc đầu, vẫn là vẻ mặt nhàn nhạt đó: "Cô muốn có cuộc sống tự do sao?"

"Không ai không khát vọng tự do."

"Vậy cô muốn dọn đi ra sao?"

Tôi kinh ngạc nhìn hần một lát, xác nhận đúng là hần nghiêm túc, chứ không phải là nói đùa, mới thử dò xét: "Có thể sao?"

"Nếu như thật sự cô muốn đi, tôi sẽ không ngăn cản cô nữa." Hần giơ tay lên, vén mái tóc trên trán tôi, động tác êm ái, vẻ mặt dịu dàng làm tôi có chút hoảng hốt, mà lời của hần khiến tôi mừng rỡ nhưng cũng lộ ra chút mất mát.

Thật ra thì, khát vọng của tôi cũng không phải là tự do mà là yên ổn. Nhưng, hần chỉ có thể cung cấp nhu cầu vật chất, về mặt tình cảm lại vô cùng keo kiệt, tôi vốn cho rằng, thời gian lâu dài, thì hần có thể buông tha quá khứ. Nhưng đến tối hôm qua, tôi mới ý thức được, có lẽ, cho tới bây giờ hần cũng không muốn buông tha! Tôi thừa nhận mình nhất gan, tôi sợ mình càng lún càng sâu, có người nói, mập mờ khiến người xa lạ có thể tới với nhau, nhưng cũng lại là trò chơi dễ cho những người tới với nhau chia lìa. Tôi không có dũng khí, không có lợi thế, cho nên, tôi không muốn chơi, cũng chơi không nổi.

Nếu như hần chịu đem quyền tự chủ trả lại cho tôi, như vậy, tôi sẽ đi, sẽ không ở lại!

"Cô suy nghĩ cho kỹ, ngày mai nói cho tôi biết đáp án." Hần đứng dậy tính đi.

Tôi đột ngột kéo ống tay áo của hắn: "Tôi đã suy nghĩ kỹ, tôi muốn đi, nhưng tôi không muốn bà nội lo lắng, anh đừng nói cho mọi người biết chứ?"

Hắn hơi nhíu lông mày, nhưng giọng nói bình tĩnh như trước: "Cô biết rồi đi có ý nghĩa gì sao?"

"Chúng ta vẫn là bạn bè không phải sao?"

"Bạn bè?" Hắn cười khinh thường, nụ cười khiến trong lòng tôi không hiểu có tư vị gì.

"Không thể sao?" Tôi lắp bắp hỏi.

"Nếu như tôi nói, nếu đi thì đừng quay đầu lại nữa, cô cũng muốn đi sao?" Hắn lãnh khốc nói.

Trái tim như bị vật gì đó đâm vào, tôi hơi nhíu mày, đè nén cảm giác đau nhói đến mức thấp nhất, kiên định gạt đầu, thật ra thì, ý của tôi là, dùng khoảng cách không gian thử nghiệm xem hai người có thích hợp với nhau hay không, nếu như, sự chia lìa này làm tình cảm mờ hồ đó hóa thành hư không, vậy cũng chứng tỏ, chúng tôi căn bản không thích hợp. Chỉ là, tình cảm không thể ban cho, không thể van xin, nếu như hắn tuyệt tình như thế, vậy tôi còn có thể làm gì?

Hắn bình tĩnh liếc nhìn tôi, lông mày ngọn núi chậm rãi thu hẹp lại, đáy mắt tối đen như có cảm xúc nào đó bắt đầu tuôn trào.

"Rất tốt." Hắn trầm giọng nói: "Tôi thích sự quả quyết của cô, nhưng, tôi lại rất ghét câu trả lời của cô."

Một cảm giác lạnh lẽo lan ra sau lưng, theo bản năng tôi buông lỏng ống tay áo của hắn, co rút lại giữa giường.

Hắn chợt nghiêng người, ấn tôi ở trên giường, bốn mắt nhìn nhau, rốt cuộc tôi cũng thấy rõ cảm xúc trong đáy mắt hắn là gì rồi.

Đó là lừa gạt!

Gió nổi mây vần, tràn đầy trời đất, lừa gạt như hận không thể thoe6u hủy được tất cả!

"Anh. Anh. Anh." Tôi oán giận, tôi thấp thỏm, tôi khẩn trương, cho nên, tôi đã lắp bắp tới ba chữ anh, nhưng lại không nói ra được nội dung chính.

"Không sai, tôi đang gạt cô. Trên thực tế, tôi căn bản không muốn đem cái gì gọi là quyền tự chủ quái đản đó trả lại cho cô." Mày cười lạnh, nụ cười này lạnh lùng vô cùng giống con chó sói đang khát máu.

"Tại sao lại gạt tôi?" Tôi tức giận thở hổn hển chất vấn.

"Không lừa cô, làm sao biết cô đang có ý định gì? Không lừa cô, làm sao biết, tôi nuôi con sói mất trắng? Không lừa cô, làm sao biết, cô lại muốn rời đi?" Một chuỗi câu hỏi tuôn ra, rốt cuộc trái tim của tôi đã lạnh. Ngoài tuyệt vọng ngoài, tôi còn rất hối hận. Hắn nói không sai, tôi chính là đầu heo! Lại còn là đầu heo ngu ngốc đến mức tận cùng! Biết rõ hắn ích kỷ lại bá đạo, mà tôi vẫn còn rất ngu ngốc ngây thơ chui vào trong bẫy của người ta?

"Tôi thua rồi!" Tôi cắn răng nghiêng lợi nói: "Nói đi, anh muốn trừng phạt tôi thế nào?"

Hắn cười lạnh: "Sao không cầu xin?"

"Có tác dụng sao?"

"Không có."

"Vậy anh còn nói nhảm?"

Hắn hơi giật mình trong giây lát, tức giận trong đáy mắt dần dần biến mất, ngón tay thon dài thông thả ung dung đùa bỡn tóc của tôi: "Sao cô lại cho rằng tôi muốn thả cô đi?"

"Tôi thiếu thông minh!" Tôi chống tay vào ngực hắn nói: "Mau dậy đi, có thủ đoạn gì anh tùy tiện làm, tôi mà nhíu mày, tôi sẽ theo họ Âm của anh!"

"Dậy?" Hắn cười lạnh, giống như nghe được một chuyện cười rất thú vị: "Hôm nay không dậy nổi, sớm nhất là sáng mai!"

Dứt lời, hắn chợt phủ lên môi tôi, răng môi mang theo trừng phạt tùy ý cắn nát, tôi tái mặt, tiếp theo là sợ hãi. Trong lúc môi chạm môi, tôi không ngừng cau mày, còn kêu lên, bởi vì, hắn cắn bẻ đầu lưỡi của tôi. Mùi vị ngai ngái dây dưa giữa môi lưỡi của hai người, tay hắn dờ vào áo ngủ của tôi, cách lớp áo ngực vuốt ve nơi mềm mại trước ngực tôi.

Tôi dốc hết sức lực giãy giụa, nhưng sức lực của hai người quá mức chênh lệch, tôi hoàn toàn không thể trốn.

Lần đầu tiên chúng tôi dây dưa trên giường là vì say rượu, lúc đó tôi đang hỗn loạn, không tỉnh táo, sau chuyện đó trí nhớ đều mờ hồ.

Lần này, tôi cũng uống một chút rượu, nhưng chút rượu kia đối với tôi không hề ảnh hưởng bao nhiêu, cho nên, mọi chuyện đều rất rõ ràng.

“Âm Hạng Thiên, anh khôn kiếp!” Rốt cuộc mở được miệng, tôi cho rằng giọng nói của mình sẽ rất tức giận, nhưng, sau khi mở miệng mắng xong mới ý thức được, loại âm thanh nồn nóng đó giống như đang dụ dỗ, sẽ khiến người tà khoi lên lửa dục.

"Cô cau mày." Hấn dùng giọng nói khàn khàn trêu chọc, tiếc thay, tôi không thể nở được nụ cười phụ họa.

"Anh quên sao? Anh không yêu tôi!" Tôi khẩn cấp muốn ngưng chuyện này lại, nên dùng tới chiêu hấn thường dùng kia.

Thật quý quái, lần này hấn không bị ảnh hưởng chút nào. Môi của hấn từ cổ tôi dờ tới má, lúc nhẹ lúc nặng mút lấy vành tai của tôi. Loại cảm giác đó tựa như lông vũ quét nhẹ ở trong lòng.

"Ừm." Tôi không kịp ngăn cản, một tiếng ưm thốt ra vỡ vụn.

Bàn tay nóng rực củ hấn đã chạm đến giải đất bí ẩn nhất của tôi, cách một tầng vải thật mỏng, khe vuốt ve vừa giống chơi đùa, vừa giống như dẫn dụ: "Muốn sao?"

"Không muốn! Mau buông tôi ra!" Tôi phản kháng và giãy giụa, nhưng sức lực rất nhỏ hoàn toàn không đáng kể.

"Hả?" Hấn chợt tăng thêm sức lực, rõ ràng là xâm lược, nhưng một tiếng “hả” thật thấp lại mang theo phong tình vô tận.

Tôi ngược đầu, cơ thể khẽ co lại, trong lòng là kháng cự, nhưng sinh lý lại đang khát vọng. Kết quả của mâu thuẫn chính là, tôi của giờ phút này, rất giống như cự tuyệt nhưng lại ra vẻ mời chào.

Hấn cười khẽ, tôi tức! Hận! Phiền nào!

"Trước tiên tiến hành màn dạo đầu!" Hấn bỗng nhiên lên tiếng, một giây kế tiếp lọt và tai tôi chính là âm thanh vải vóc vỡ vụn, tôi ngạc nhiên tròn to hai mắt.

Dưới ánh đèn mờ mờ, áo của hấn bị mất mấy nút áo, trong lòng tôi thoáng qua một suy nghĩ, hướng về vùng ngực màu mật ong cường tráng của hấn cắn một cái.

Rất trơn, rất cứng, thật đúng là dùng miệng không tốt lắm. Nhưng tôi không hề nổi giận, mà là tìm được một chỗ dễ dàng sử dụng miệng, nơi này với phụ nữ mà nói rất nhạy cảm, nhưng với đàn ông mà nói cũng là nơi rất nhạy cảm.

Tôi là nổi danh là có hàm răng rất tốt, có khi còn dùng răng cắn chai rượu, hấn rất nhanh liền lãnh giáo sự đáng sợ của hàm răng tôi.

Âm Tam Nhi hít một hơi khí lạnh: "Nhà ra!"

Tôi kêu căng nhìn hấn chằm chằm, ý là: anh buông tay trước, tôi sẽ nhà ra!

Hấn rất nhanh hiểu được hàm ý trong ánh mắt tôi, nhưng, mặt của hấn lại tối sầm, cả người trong nháy mắt tỏa ra khí lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Giả Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53

Tôi sợ hãi, nhưng, tôi không thỏa hiệp, hàm răng vẫn gắt gao cắn chặt vào ngực của hấn.

Hấn nói: "Cô sẽ phải hối hận!"

Ngay sau đó, áo ngực của tôi bị đẩy cao lên, một bàn tay to ôm vào ngực của tôi, đầu tiên là dùng sức xoa nắn, sau đó là dùng sức bóp mạnh.

Tôi bị đau hét lên một tiếng, hàm răng tự nhiên nhả ra. Tay của hấn dao động trên người tôi, lòng bàn tay có vết chai thật mỏng, cọ trên làn da, có chút đau, còn có chút tê dại, chọc cho tôi một hồi rung động. Hô hấp của hấn trở nên dồn dập, nóng rực giống như đóm lửa, đốt cháy lý trí con người.

Giấy lụa không đáng kể của tôi vẫn chưa ngừng nghỉ, nhưng, hấn đã không còn tâm trạng tiếp tục những gì má hấn gọi là "màn dạo đầu" nữa rồi. Hấn giống như đã giận tới cực điểm, cũng giống như nhấn nạy đến mức tận cùng, quần áo của tôi dưới tay hấn hóa thành những mảnh vải vỡ vụn. Vật cứng rắn của hấn tà ác chống đỡ trên bụng của tôi, chính xác mà nói, thân thể tôi co rút không chịu nổi phối hợp, cho nên, hấn mới không vào cửa được.

"Anh yêu tôi không?" Trong lúc kháng cự, tôi hỏi mấy câu như vậy. Nhưng lúc này tôi thật sự không biết là muốn có ngay đáp án hay là muốn hấn dừng

lại. Điều khiến tôi không biết nên buồn hay là nên vui chính là, trong nháy mắt khi tôi hỏi câu kia thì chúng tôi đột ngột dừng lại.

Bốn mắt nhìn nhau, tôi thấy được sự giật mình trong đáy mắt hắn, nhưng, chỉ trong giây phút ngắn ngủi, ánh mắt hắn lại tối sầm lại, bá đạo cố chấp nói: "Tôi muốn cô!"

Vấn đề của tôi và đáp án của hắn dường như không có gì liên quan, nhưng tất cả đều không quan trọng, bởi vì,

Khi hắn trả lời tôi thì hắn đồng thời động thân, tiểu huynh đệ của hắn đã xông vào cửa rồi!

Nóng rực tràn đầy thân thể tôi, tôi vội vàng không kịp chuẩn bị rên lên một tiếng, mà hắn cũng phát ra một tiếng than nhẹ đầy dục vọng. Sau đó, không phải là tôi hoặc là hắn có thể không chế nữa, mà là dục vọng nguyên thủy nhất của loài người và người sói.

Trước khi bắt đầu, hắn cũng đã nói, đây là không thể nào, sớm nhất là sáng mai! Sự thật chứng minh, hắn không nói láo, thể lực của người sói thật đáng sợ, không đợi nhân vật chủ đạo là hắn hoàn toàn thoả mãn, tôi đã ngất đi.

Khi tỉnh lại, đã là sáng hôm sau. Hắn nằm nghiêng người, hô hấp trầm ổn, bờ môi lộ ra một đường cong vô cùng nhỏ, nhìn qua giống như đang chìm trong mộng đẹp.

Tôi vô cùng muốn cho hắn một cái tát, nhưng cánh tay mới nâng lên một nửa lại rũ xuống mềm nhũn nhũn như con chi chi, đau chết tôi! !

Lại nói, tôi cần hắn một cái, hắn thiếu chút nữa hủy tôi thành linh kiện, ý định trả thù này cũng quá nặng đi?

Không có thể lực công kích, tôi thay đổi phương hướng, giành chân, đồng thời nói: "Trở về phòng anh đi!"

Lông mi của hắn hơi run rẩy, sau đó nhắm mắt lại đoạt chân trở về. Tôi tức giận, đang tính tiếp tục tranh đoạt, hắn thuận thế chụp tôi, cuốn tôi vào trong chăn.

Tôi chống ngực của hắn thoát thác, hắn nắm cánh tay tôi vòng vào hông hắn, lăm bắm như nói mê: "Giãy giụa nữa, tôi sẽ trói em lại."

Hắn đã tỉnh từ sớm rồi, thật ra thì, giấc ngủ của hắn rất nông, thính lực lại nhạy bén hơn so với người bình thường, cho nên, khi hắn ngủ rất sợ ồn ào.

"Tôi không ngủ không được sao? Mau buông tôi ra!" Tôi bực mình nói.

"Vậy đi làm điểm tâm thôi." Hắn không chỉ nói lỏng tay, còn đẩy tôi ra khỏi chăn. Tôi vốn đang dùng sức đẩy vào ngực hắn để thoát ra, nên khi hắn vừa nói tay, tôi thiếu chút nữa lăn xuống dưới đất.

Tôi giận tím mặt bò dậy, tung chân đá vào ngực hắn, mặc dù khi cử động như thế toàn thân đau nhức, cũng rất thống khổ, nhưng, tôi đã làm xong, tôi chuẩn bị tâm lý giết địch một ngàn, tổn hại tám trăm.

Vừa dùng chân, tôi liền mắng: "Có ai như anh vậy? Giãy vò tôi tới hơn nửa đêm, còn kêu tôi làm điểm tâm cho anh? Có tin tôi bỏ thạch tín vào cơm để hạ độc cho anh chết hay không?"

Hắn lười biếng nhếch lên một con mắt, cầm cổ chân của tôi nói: "Chúng ta cùng ăn, tôi cùng em lên đường."

"Anh thất đức như vậy, đương nhiên là anh chết trước!"

"Tôi thất đức, tôi hạnh phúc!"

Đúng là không biết xấu hổ! Tức chết tôi rồi! Thật sự tức chết tôi rồi!

"Đừng làm rộn, ngủ thêm một lát." Hắn cười tùm tùm tôi trở về trong chăn, cánh tay cứng như thép cố định tôi vào ngực hắn. Độ cứng, sức mạnh này, giống y như cột chống trời!

Tôi buồn bực nổi giận trong lòng, cũng sắp thiêu cháy cả người rồi, nhưng, cơ thể hoàn toàn không thể động đậy.

Tôi nghiêng răng cắn hận, hướng mắt lên trên quan sát cơ thể hắn, muốn tìm nơi dễ dàng để cắn hắn một cái. Nhưng khi tôi vừa tính cắn, hắn bỗng nhiên nói: "Nếu như em muốn ăn, tôi không ngại tìm cho em một chỗ rất dễ ăn đấy!"

Nhớ tới tối hôm qua, tôi nhớ ra rồi, hắn kêu tôi "Ăn", nhưng tôi dù chết cũng không chịu "Ăn" cái vật nào đấy. Lần này, tôi không tức giận trong lòng nữa, máu toàn thân như biến thành băng, đột nhiên bốc cháy.

"Đồ lưu manh!" Tôi tức giận mắng to, thân thể giống như bị nấu chín, giống như con tôm luộc, vừa đỏ vừa nóng.

Hắn cuốn tôi chặt hơn chút nữa, ghé vào bên tai tôi nói: "Chọc em chơi, thân mật đến trình độ đó đối với em mà nói rất kích thích, chúng ta có thể tiến hành."

Có người không biết xấu hổ như vậy sao? Chưa từng thấy qua chứ? Có người sói không biết xấu hổ như vậy sao? Chưa từng thấy chứ?

Vào giờ phút này, tôi không biết dùng ngôn ngữ và chữ viết nào để hình dung tâm trạng của mình giờ khắc này, chỉ có thể dùng ánh mắt lảng trí hần, dùng ý niệm nguyên rủa hần.

Dường như đã nhận ra tôi trừng hần rất bén hợn thì hần lười biếng mở mắt, nhìn "Con tôm đỏ rực" trong ngực cười: "Tôi thấy em rất có tinh thần, sao tối hôm qua lại bị bất tỉnh chứ?"

Tôi thiếu chút nữa không thờ được mà bị ghen chết, hần vẫn còn mặt mũi để nói chuyện! Người nào hại tôi bất tỉnh? Người nào hại tôi toàn thân xanh xanh tím tím giống y như mụn nhọt? Được rồi, tôi thừa nhận cái ví dụ này có chút khoa trương. Tôi chỉ muốn nói, sau khi người khác XXOO thì mặt mày hồng hào, sống mắt như nước. Còn tôi lại giống như bị làm nhục!

"Tôi đã rất kèm chế, sẽ không làm bị thương em chứ?" Trong khi nói chuyện, hần nhìn vào ngực tôi.

Tôi vội vàng bảo vệ mình, cả giận nói: "Không cần anh phải giả nhân giả nghĩa!"

"Em nói sai rồi, tôi là thật lòng thật dạ muốn kiểm tra tài sản riêng của mình."

"Đừng không biết xấu hổ, tôi là của chính tôi."

"Sau lần em uống rượu say đó, em chính là của tôi rồi."

Tôi không muốn cùng con sói đội lốt người nói chuyện, dứt khoát co lại thành một cục, nhắm mắt, giả chết!

Hần ôm tôi vào trong ngực, cảm tựa nhẹ vào đỉnh đầu tôi, tự nói như than thở: "Lần này em đi không được nữa."

Câu nói này sao nghe giống như một câu hai nghĩa! Chẳng lẽ, chuyện làm loạn tối hôm qua là vì muốn giữ tôi lại Không đúng không đúng, đây là cưỡng chế giam giữ. Hần là Âm Tam Nhi cường thế bá đạo không tha cho sự phản kháng của người khác, căn bản sẽ không giữ mình lại.

Chợt cảm thấy mình rất ngu ngốc, rõ ràng đã sớm biết, lần say rượu kia sớm đã đem hai người cột chung vào cùng nhau, dán lên người tôi cái nhãn là của hần, tôi lại vẫn si tâm vọng tưởng muốn rời đi, thật là ngây thơ đến buồn cười!

Cứ như vậy đi! Dù sao cũng đã biến thành như vậy!

Tôi ngáp một cái, chuẩn bị ngủ bù, hần chợt mở mắt, nói: "Giúp tôi gọi điện thoại cho Hạng Kinh, nói cho hần biết, hôm nay tôi không tới công ty."

Tôi mới vừa bình tĩnh lại liền nổi nóng trở lại: "Tự mình gọi!"

"Không được, hôm nay gặp một thương nhân người Hàn Quốc, hần vừa gọi điện thoại cho tôi, muốn từ chối." Hần đẩy tôi ra khỏi chăn: "Ngoan, nhanh đi gọi đi, nói tôi đã ngã bệnh."

"Anh bị bệnh?"

"Tôi mà gặp những người Hàn Quốc kia xì xà xì xồ liền nhức đầu, so với ngã bệnh còn nghiêm trọng nhiều." Hần nói như chuyện lạ.

"Anh không đi thì anh Hai anh nhức đầu." Chung quy hai anh em này đều muốn đùn đẩy công việc của mình cho đối phương.

"Vốn chính là muốn hần nhức đầu, lần trước, tôi còn giúp hần chủ trì hội nghị." Người này đúng là tính toán rất chi li, haizz ~ thật khó cho tuổi của hần.

Tôi thờ dãi, chấp nhận cảm điện thoại đầu giường lên, vừa tỉnh quay số điện thoại, hần lại kiểm chuyện: "em tới phòng khách lấy điện thoại gọi, gọi xong liền tắt máy, a, đúng rồi, rút dây điện thoại nhà luôn."

Tôi đập hần một cước, không thể làm gì khác hơn là đi báo tin dữ cho Âm Nhị nhi. Tất nhiên Âm Nhị Nhi ôm một bụng tức, tôi đang ứng phó với hần, chợt thấy, điện thoại không treo trên máy. Thật ra thì, cái này cũng không có gì lớn lao, nhưng, tối hôm qua tôi lại dùng điện thoại cố định trong phòng ngủ gọi điện thoại đường dài . . .

Trong giây lát, một ý nghĩ hiện lên trong đầu, tôi không quan tâm tới Âm Nhị Nhi nữa, nhanh chóng xông vào phòng ngủ.

"Âm Tam Nhi, có phải tối hôm qua anh nghe lén tôi gọi điện thoại không?"

"Em nói chuyện mãi, điện thoại bàn liên tục lóc lên, tôi cho rằng điện thoại xảy ra vấn đề, nên tùy tiện lắng nghe." Hần lên tiếng mà mặt không chút hổ thẹn.

A! Thật đúng là có chuyện như vậy! Tôi vẫn không thông, tại sao tối hôm qua hần lại muốn dò xét tôi. Hiện tại chân tướng bại lộ! Nhớ lại, tôi đã nói với Xảo Đình những lời đó, tôi liền muốn làm thịt cái tên khốn kiếp đang nằm trên giường này!

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Giả Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54

Bởi vì "Sự kiện điện thoại", tôi lạnh nhạt với Âm Tam Nhi cho tới trưa, cho đến khi sắp đi học, tôi mới mở miệng nói chuyện với hắn, thật ra thì, tôi cũng không muốn để ý tới hắn, nhưng bất đắc dĩ, "Tiểu Quý" của tôi đang ở nhà lão đại, không thể để ý tới hắn, thì tôi chỉ có thể thuê xe đến trường học.

"Cầu xin tôi, cầu xin tôi tôi liền đưa em đi." Hắn nở nụ cười xấu xa, bàn tay vuốt vuốt cái kẹp tóc của tôi.

"Như thế mà còn cầu xin sao?" Tôi cướp cái kẹp tóc, ném vào mặt hắn.

Hắn hơi nghiêng đầu, đã tránh được, nhắc ba lô của tôi lên nói: "Cầu xin tôi, cầu xin tôi tôi sẽ không ném đi."

"Tôi cầu xin anh đi chết đi!" Tôi đoạt lấy ba lô, giận dữ đi ra khỏi nhà.

Vừa đi vào thang máy, Âm Tam Nhi liền cười khanh khách theo vào, tôi tính xem hắn như không khí, nhưng hắn cố tình đẩy tôi.

"Rốt cuộc anh muốn làm gì?" Tôi phồng má trừng hắn.

Hắn giơ tay vòng qua eo của tôi, đặt một nụ hôn trên môi tôi, thỏa mãn nói: "Tôi muốn nói cho em biết, cầu người khác làm việc cho mình thì nên dùng thái độ này, hiểu chưa?"

Đáng tiếc hắn lại là một cái bị thịt không có dáng vẻ nghiêm túc, nhưng vẫn làm ra chuyện khiến người khác phải im lặng. Tôi thật sự bội phục bản thân mình, lại có thể sống chung với một đứa trẻ ngây thơ như vậy! Nhìn lại tôi liền xem mình như Thần Tiên, mỗi ngày thấp một nén hương thờ phụng!

Trên đường vừa cãi nhau gay gắt quyết liệt, vừa đi tới trường học, hắn lại mở miệng.

"Dù sao cũng không có việc gì làm, vừa lúc mượn trường của em, ôn lại thời kỳ đại học tươi đẹp." Hắn lười biếng tựa vào hàng ghế cuối cùng trong phòng học, bộ dáng cả lơ phất phơ. Đáng giận là, những nữ sinh luôn được xem là đức hạnh, lại luôn nhìn hắn. Người xấu hổ thì liếc trộm về thẹn thùng e lệ, còn người chủ động, thì can can đảm đảm nhìn trực tiếp.

Tôi đoạt lại sách vở của mình, tức giận nói: "Không có việc gì làm thì về nhà mà ngủ!"

Hắn quay đầu xem tôi, cười vẻ đùa giỡn: "Tại sao cứ đuổi tôi đi?"

"Bởi vì anh làm tôi chóng mặt!"

"Em có thể nhắm mắt lại."

"Tôi đang hi vọng bản thân anh tự nhiên biến mất."

"Tôi không đi." Hắn ra vẻ xem cô có thể làm khó dễ được tôi không.

Tôi thừa nhận, thật đúng là tôi không có cách!

MS. Liu dạy lớp tiếng Anh vô cùng nhàm chán, Âm Tam Nhi vốn không phải là học sinh, cũng không phải là tới nghe giảng, kết quả là, tiết học mới diễn ra được một nửa, hắn đã dựa vào vai tôi bắt đầu ngủ gà ngủ gật. Hết một tiết, hắn nghỉ ngơi đủ rồi, thì bà vai tôi đã tê rần. Cũng may hôm nay chỉ có một môn học, xong chuyện chúng tôi trở về biệt thự thăm bà nội.

Đầu mùa xuân thời tiết vẫn còn hơi lạnh, vì muốn che giấu vết hôn trên cổ mình, tôi cố ý mặc một cái áo len cao cổ, ở trường học thì không sao, nhưng khi về biệt thự ẩm cúng thì sẽ không mặc được.

Mà tôi lại không thể coi, chỉ có thể chịu đựng như thế. Bà nội thấy hai gò má tôi đỏ bừng, cái trán hơi ẩm, khuyên tôi nên lên lầu thay cái áo mỏng hơn. Âm Tam Nhi biết rõ chuyện gì xảy ra, nhưng không những không che chở giúp tôi, còn sắc mặt còn ra vẻ chế giễu.

Tôi không kềm nén được nữa đập cho hắn một cước, hắn phát tay gạt chân tôi ra, nhân tiện còn ngắt mắt của tôi, phen so chiều này ở trong mắt bà nội lại là "Liếc mắt đưa tình", kết quả là, bà nội lại tiếp tục nhai đi nhai lại chuyện hy vọng tôi và Âm Tam Nhi mau mau đính hôn. Khách quan mà nói, tôi rất hiểu tâm trạng của bà nội, cuộc sống hôn nhân của lão đại thất bại, Cho đến nay tung tích của Nhiễm Nghiên còn chưa rõ. Tuy rằng hai người chưa làm thủ tục li hôn, nhưng lão đại cũng không tiện tái hôn.

Âm Nhi Nhi càng khiến người ta nhức đầu, mặc dù bà nội vẫn không nói rõ, nhưng, tôi biết rõ, lão nhân gia vẫn hoài nghi hắn có khuynh hướng đồng tính luyến ái, kể từ đó, lão nhân gia chỉ có thể đem nguyện vọng ôm chặt trai ký thác vào Âm Tam Nhi. Mà quan hệ của tôi và Âm Tam Nhi vẫn mơ hồ, làm sao có thể làm thỏa nguyện của lão nhân gia đây? Cho nên, bà nội mỗi lần nói tới vấn đề này thì bộ dạng của tôi và Âm Tam Nhi trong giờ phút này là: một giờ đùa giỡn thức ăn, một vui đầu bôi com. Hoặc là, một uống trà, một nghe nhạc, hoặc dứt khoát mượn cớ tránh đi.

Bà nội thấy tôi và Âm Tam Nhi lại giả bộ tai điếc mắt ngơ, không khỏi buồn bã thì thầm: "Hai đứa có nghĩ tới bà già này không? Ta sắp tám mươi tuổi

rồi, ngộ nhờ. . . . "

"Bà nội, ngài mới có 74, cách 80 còn lâu a." Âm Tam Nhi cắt đứt những lời thoại bà đã nói qua vô số lần, theo số liệu thống kê, trong lời nói của bà nội, còn có "Vạn nhất", "Không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất".

"Nhưng thân thể này đã càng ngày càng tệ rồi. Ngộ nhờ. . . . " Từ “ngộ nhờ” đã nói lần thứ hai.

"Ngài đừng nói những lời này." Âm Tam Nhi một lần nữa cắt đứt: "Hạng Kinh đã mua gậy cho ngài, cho ngài dùng làm vũ khí."

"Đông" gậy đánh ra, Âm Tam Nhi bị đánh.

Bà nội thu hồi gậy, tiếp tục giáo huấn: "Tiểu tử ngang ngược kia, có phải muốn chọc ta tức chết phải không?"

Âm Tam Nhi xoa cánh tay bị đánh, nói: "Trước hết ngài phải để cho chúng cháu ăn cơm xong rồi mới đánh chứ?"

"Ta đây muốn ăn gì sao? Cho dù như vậy, ta cũng vì anh, ngộ nhờ. . . ." Từ “ngộ nhờ” bà nội nói lần thứ ba nhưng vẫn chưa nói xong, Âm Tam Nhi lại lên tiếng: "Cháu hiểu, nhưng, Bách Khả còn chưa tốt nghiệp, ngài không thấy còn sớm sao?"

Tôi ngược mắt liếc về phía Âm Tam Nhi, trong lòng có chút bồn chồn, hôm nay sao lời nói của hấn không như lệ thường nha? Thường ngày, đứng vào lúc này hấn sẽ nói thế này: ngài khỏi phải ngộ nhờ nữa, cháu sẽ không tính toán ngày sống của ngài. Sau đó, bà nội sẽ quơ vũ khí trong tay, không đứng là gậy, dạy dỗ hấn. Một trẻ trung nhanh nhẹn, một già nua giống như Hoàng Dung. Động tác múa gậy kia, rất giống Đả Cầu Bồng Pháp đã thất truyền nhiều năm.

"Đông" gậy Nhị Độ đánh ra, khiến tôi đang tưởng tượng tới chiêu thức "Đả Cầu Bồng Pháp" sợ hết hồn. Cũng không biết tôi tiết lộ cái gì, bà nội còn tức giận hơn so với bình thường, quở trách Âm Tam Nhi: "Anh nói vậy là có ý gì? Anh cho rằng Bách Khả chỉ là bạn gái của anh sao? Nó còn là cháu gái của ta, cháu gái của ta không thể đi theo cái tên ngu ngốc anh một cách không minh bạch như vậy được."

"Rõ ràng là cháu không có ý đó." Âm Tam Nhi nói: "Ngài đừng nói càn quấy như thế chứ?"

"Ta càn quấy? Rõ ràng là bản thân mình như thế, đảo mắt một cái đã đổ thừa cho ta. Anh. . . . Ai ui, anh làm tức chết ta rồi." Bà nội một tay che ngực, nhũn người té xuống ghế.

Vốn phòng ăn chỉ có tiếng nói nhốn nháo bây giờ lập tức rối loạn, tôi vội vàng đỡ bà nội dậy, bấm vào nhân trung của bà, thím Lưu chạy đi tìm thuốc, Âm Tam Nhi vội vội vàng vàng phân phó người đi chuẩn bị xe, chuẩn bị tới bệnh viện.

"Đừng bấm nữa, bà nội không có chuyện gì." Sau khi tất cả mọi người rời đi, bà nội chột ngồi dậy.

Tôi tức cũng không được, mà không tức cũng không được, xoa huyết đạo đã bị tôi bấm đỏ: "Ngài muốn hù chết chúng cháu sao?"

Khóe miệng bà nội vênh lên: "Ai cho cháu muốn qua loa với ta?"

"Chúng cháu sai lầm rồi!" Tôi nói với vẻ không thể làm gì.

Lúc này, thím Lưu đi lấy thuốc vội vội vàng vàng vào phòng ăn, bà nội ngoác: "Đừng vội, dựa vào những gì ta nói mà làm."

Thím Lưu sững sốt, tôi rét lạnh, nói: "Bà nội, ngài sẽ không dùng cái này mà hù dọa Âm Tam Nhi, dùng cái này để đạt tới mục đích bức hôn chứ?"

Bà nội vui vẻ: "Cháu rất hiểu bà nội."

Tôi không biết nên khóc hay cười, cộng thêm đầu đầy vạch đen, có câu cửa miệng rằng, nhà có một cụ già, như có một “kho báu”, "kho báu" quá đáng như bà nội thật làm cho mọi người có chút không chịu nổi.

"Ngài đừng đùa, nếu như bị hấn biết, không trở mặt thì không thể." Tôi khuyên.

"Ta còn sợ hấn sao?" Bà nội vừa dứt lời, trong phòng vắng lại tiếng bước chân dồn dập, bà nội lập tức tiếp tục "Ngắt".

Âm Tam Nhi thấy bà nội vẫn còn ngắt, vừa vội lại vừa tự trách, mồ hôi trên trán nhỏ xuống. Tôi muốn nói cho hấn biết sự thật, nhưng tôi mới nói hai chữ, bà nội đã âm thầm bấm tôi một cái, sức lực này, so với sức tôi khi bấm huyết đạo cho bà còn mạnh hơn.

Tôi đau đến nhếch miệng, chảy nước mắt trong lòng, so với thác nước còn mãnh liệt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Giả Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55

Sau đó, chúng tôi vẫn đưa bà nội vào bệnh viện, bà nội rất thông minh, chỉ vào phòng cấp cứu,

Lại còn chờ khi cấp cứu mới "Tĩnh", dĩ nhiên, bà thừa dịp khi vào phòng cấp cứu đã mua chuộc bác sĩ và y tá.

Sau khi khám xét toàn thân không còn gì nguy hiểm, bà nội được đưa vào phòng dưỡng bệnh. Lão nhân gia nhìn thấy Âm Tam Nhi liền dùng lý do tức giận đuổi hẳn ra ngoài, kêu tôi ở lại chăm sóc, dĩ nhiên, chăm sóc là giả, tẩy não cho tôi mới là thật.

Lần này bà nội rất quyết tâm, không buộc tôi và Âm Tam Nhi đính hôn thì không thể, nếu không phải do tôi ngăn cản, ngay cả chứng bệnh hiểm nghèo bà cũng dám mang ra để nói dối. Nhưng tôi lại không dám, cũng không thể để bà tiếp tục lừa gạt Âm Tam Nhi, vì vậy, sau khi dụ dỗ bà xong, tôi len lén chạy ra khỏi phòng bệnh.

Thật ra thì, bà nội ở phòng trong, trừ gian phòng dành cho bệnh nhân, thì còn một phòng ở ngoài để nghỉ ngơi.

Trong khi bà nội tẩy não cho tôi, tất nhiên Âm Tam Nhi cũng không thể ở trường học. Cho nên, khi tôi chuồn ra khỏi phòng thì Âm Tam Nhi đang nghỉ trên một chiếc ghế ngoài hành lang.

Từ lúc bà nội bị "Ngất" thì hẳn cũng rất sốt ruột, bà nội kiểm tra bệnh, thì hẳn chạy trước trước sau sau, sau khi bị gầy vò như thế nhiều lần, giờ phút này hẳn giống như con mèo ủ rũ, càng nhìn càng khiến trái tim không đành lòng.

"Bà nội như thế nào?" Hấn lo lắng hỏi.

"Đã ngủ rồi, tôi có chút chuyện muốn nói với anh, chúng ta đi ra ngoài nói chuyện đi."

Hấn cau mày lại, hồ nghi nói: "Không thể nói ở nơi này sao?"

"Không được." Tôi kéo hẳn đứng dậy: "Đi ra ngoài nói đi, bà nội đã có y tá chăm sóc, không có việc gì."

Đêm đã khuya, bên ngoài bệnh viện rất yên tĩnh. Tôi kéo Âm Tam Nhi ẩn xuống chiếc ghế đá ở cạnh bồn hoa, thăm dò hẳn trước: "Nói trước, nghe xong không được nổi giận."

"Nói đi." Hấn nghi ngờ, nhưng cũng không chần chừ.

"Anh bảo đảm, nghe xong không nổi giận chứ?"

"Cô nói không?... . . . Được, tôi bảo đảm"

Tôi hít một hơi thật sâu, đem chuyện bà nội giả bộ bệnh, cùng với những chuyện bà tính toán nói cho hẳn nghe, lông mày của hẳn càng nhíu thật chặt, sắc mặt càng ngày càng đen, cơ thể càng ngày càng cứng rắn, thanh âm của tôi càng ngày càng nhỏ, bắt lấy ống tay áo của hẳn, bàn tay tôi cũng ướt đầm mồ hôi.

"Nói xong không nổi giận." Tôi sợ hãi nhắc nhở.

Hấn hít một hơi thật dài, Dùng âm thanh đã cố trấn định nói: "Em nói cho tôi biết những chuyện này là muốn tôi làm bộ cái gì cũng không biết, diễn trò cho Bà nhìn?"

Thật thông minh, nói một chút đã hiểu, không đúng, tôi còn chưa nói gì, hẳn đã hiểu thấu.

Tôi lấy lòng cười: "Được không?"

"Không được!"

Bờ vai tôi sụp đổ, ngập ngừng nói: "Anh nhân nhượng bà một chút đi."

"Nhân nhượng? Em hi vọng tôi nhân nhượng đến trình độ nào?" Đuôi lông mày của hẳn dựng lên, cái loại ánh mắt đó có chút khinh bạc làm trái tim tôi trầm xuống.

"Anh đã hiểu lầm!" Tôi không còn ngập ngừng, mà là nghiêm nghị nói: "Ý của tôi là, anh đừng dành bà nội, để bà cho là kế hoạch của bà có hiệu quả, nhưng cũng không phải hoàn toàn nghe theo. Mặt khác, anh không cần phải hoài nghi ý đồ của tôi, tôi có thể chắc chắn nói cho anh biết, tôi không muốn đính hôn."

Hấn che giấu ánh mắt dò xét, nắm tay của tôi: "Em nghĩ quá nhiều, tôi không có ý đó."

Tôi rút tay về, tiếp tục chủ đề vừa rồi: "Cách làm của Bà Nội đúng là có chút quá mức, chỉ có điều, thân là cháu của bà, anh nên thông cảm cho tâm trạng của bà. Những chuyện khác tôi cũng không nói nhiều, tránh cho anh phiền toái một chút. Phải làm sao thì chính anh tự suy tính thôi."

Những gì nên nói đều nói xong rồi, tôi cất bước đi vào bệnh viện, kéo hần ra ngoài tán gẫu, cũng chỉ là vì sợ hần tức giận đi cãi nhau với bà nội, không ngờ rằng lại vì một đề tài khác mà xoa dịu được lửa giận của hần. Thật ra thì như vậy cũng không tồi!

Gió đêm thổi tới, tôi kéo cao cổ áo, lạnh quá a, mùa xuân không phải đã tới sao? Sao còn chưa thấy tiết trời ấm lại đây?

Sau đó, Âm Tam Nhi không hề vạch trần kế hoạch của bà nội, mà là làm theo lời tôi, khiến bà nội cho rằng hần đang nghiêm túc suy tính chuyện tôi cùng hần đính hôn, nhưng, đó cũng không phải là loại chuyện chỉ làm qua loa. Bà nội không phải người hồ đồ, Âm Tam Nhi có thể qua loa tắc trách lần một lần hai, đợi đến thời điểm ba lượt bốn lần, bà nội nhất định sẽ biết! Chỉ là, cũng chính bởi vì biết, nên bà mới buông tha cho Âm Tam Nhi.

Khi mọi chuyện đã qua, bà nội không thể làm gì mà nói: "Tư tưởng chưa chắc chắn, xem ra còn phải cho hần một ít thời gian."

Lúc ấy, Âm Tam Nhi cũng không ở đó, bà nội nói xong lời này, thương yêu sờ sờ đầu của tôi, khẽ thở dài: "Khó khăn cho cháu."

Không thể không nói, Âm Tam Nhi là người rất chung thủy, là người nhớ mãi không quên, quả thật rất đau đớn, nhưng, tôi không cho rằng mình có tư cách oán trách. Trên thực tế, đây là chuyện anh tình tôi nguyện. Mới đầu, tôi là bị Âm Tam Nhi bá đạo bó buộc, phát triển đến đây, tôi là bị chính trái tim mình bó buộc.

Có một đêm, Âm Tam Nhi ôm tôi, nói: "Bách Khả, em có muốn đính hôn không?"

Tôi nói: "Tôi muốn, nhưng, muốn đính hôn là tâm trạng, chứ không phải hình thức."

Bên trong phòng an tĩnh hồi lâu, Âm Tam Nhi do dự: "Bằng không, chờ em tốt nghiệp, chúng ta liền bàn đến chuyện hôn sự?"

Tôi không có một tia vui sướng nào, ngược lại cảm thấy trong lòng nặng trĩu, ngay tiếp theo thanh âm cũng không nhẹ nhàng giống thường ngày: "Trương lai quá xa, cam kết quá mệt mỏi, đến lúc đó rồi hãy nói."

Tôi không cho rằng, hôn nhân có thể giành được tình yêu, có thể khóa lại lòng người, cho nên, tôi sẽ cẩn thận đối đãi với hôn nhân của mình, vĩnh viễn không để cho hôn lễ hồngбет trong giấc mộng kia biến thành sự thật.

Hần thở ra ngắn ngủi mà nhẹ nhàng, ở trong màn đêm yên tĩnh, một tiếng thở dài nho nhỏ kia lại hóa thành một cành gai mềm đâm thẳng vào trái tim tôi.

Trong đoạn tình cảm này, hần là ích kỷ, hần muốn có nhưng lại keo kiệt không chịu bỏ ra, điểm này tôi đã sớm biết, nhưng, một khi nghe thấy tận tai, thấy tận mắt, lại là một loại cảm giác khác.

Không thể nói là đau, bởi vì, tôi biết rõ hần không phải có ý! Nhưng, sẽ chua xót! Mà tôi cũng không muốn một mình hưởng thụ phần chua xót này, vì vậy, tôi chui vào trong ngực hần, hần phối hợp nâng cơ thể lên, khiến cơ thể của hai người hoàn toàn dán sát vào nhau. Nhưng, mục đích của tôi không phải như thế này, vì vậy, tôi tiếp tục đẩy hần, hần cho rằng tôi muốn chiếm chỗ thêm, vì vậy, phối hợp lui về phía sau.

Tôi suy nghĩ khoảng cách này không sai biệt lắm, thân thể lui về phía sau, nâng chân phải lên, tập trung hơi sức toàn thân, dùng sức đạp một cái, Âm Tam Nhi bất ngờ không kịp chuẩn bị, "Đông" một tiếng lăn xuống giường.

"Làm gì đạp tôi?" Hần cực kỳ tức giận rống.

"Chuột rút." Tôi vui vẻ đáp lại, trong lòng thư thái không ít.

Hần thở hần hển bò lên giường, đem tôi giữ chặt vào trong ngực, trầm giọng cảnh cáo nói: "Đạp nữa, tôi sẽ nhổ hết móng chân của em!"

Tôi theo bản năng rút đầu ngón chân: "Bằng không anh trở về phòng anh ngủ đi. Tôi không dám bảo đảm chỉ đạp. Không, ý của tôi là, chỉ bị chuột rút một lần."

"Không sao!" Hần cầm hai chân tôi kẹp vào giữa hai chân hần, đắc chí vừa lòng mà nói: "Có bản lĩnh em cứ tiếp tục rút ra, khỏi phải nói chuột rút, cho dù có động kinh, tôi cũng không chế được em!"

Tôi bực tức, tôi giãy giụa, tôi đâm tôi đá.

Hần đưa mắt nhìn, hần mỉm cười, hần nhẹ nhõm áp chế.

Giày vò mệt mỏi, tôi nhũn như con chi chi dựa vào trong ngực hần, nhẹ giọng nói: "Em chờ anh!"

Chờ anh trong lòng thoải mái, chờ anh quên, chờ trong đáy mắt anh thuần túy không còn bóng dáng của cô ấy nữa!

Hần siết chặt cánh tay lại, bờ môi mềm mại hôn phớt qua trán của tôi: "Được!"

Một tiếng khẳng định nhẹ nhàng này với tôi mà nói là rất quan trọng. Đêm trở về yên tĩnh, ánh trăng xuyên thấu qua màn cửa sổ, chiếu những dải bạc rải đầy mặt đất, tôi nhắm mắt lại, dựa sát vào lồng ngực ấm áp của hần, tiếp tục chờ đợi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Giả Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 56

Dùng một câu hoa mỹ mà nói: thời gian tựa như nước chảy trong lòng bàn tay, bất luận là nắm chặt hay buông lỏng, nó cũng sẽ từ trong tay thoát đi.

Bất tri bất giác, tôi tốt nghiệp, bất tri bất giác, tôi 25 tuổi, nhưng hơn bốn trăm ngày này, xảy ra rất nhiều việc, thí dụ như, Xảo Đình tốt cuộc tốt nghiệp ngành thiết kế mà cô đã từng tha thiết ước mơ, sau khi học xong về nước mở một văn phòng làm việc, mới đầu còn dựa vào thế lực và mối quan hệ của Âm gia để nhận đơn đặt hàng, sau đó, cánh chim ngày càng đầy đặn, ngày càng cứng cáp, đã có thể thoát khỏi Âm gia một mình xông xáo nơi thương trường rồi.

Tôi thì sớm đã tới một bệnh viện tư nhân làm y tá. So sánh với Xảo Đình, cuộc sống của tôi không lo lắng và an nhàn hơn cô ấy.

Chỉ có điều, kể từ sau khi tôi tốt nghiệp, bà nội lại bắt đầu thúc giục tôi và Âm Tam Nhi đính hôn. Mà tôi và Âm Tam Nhi thái độ vẫn như cũ - qua loa, qua loa, lại qua loa!

Bà nội thấy hai đứa tôi cứng đầu, cuối cùng cũng buông tha cho chúng tôi, nhưng lại bắt đầu đánh chú ý vào Âm Nhị Nhi và Xảo Đình!

Xảo Đình giống như tôi, ít nhiều gì cũng có chút sợ Âm Nhị Nhi. Loại sợ này cũng có thể xưng là kính sợ!

Sở dĩ chúng tôi nảy sinh loại tâm tính này, xuất xứ đầu tiên có lẽ vì hấn là huynh trưởng của chúng tôi. Tiếp theo nữa là, người huynh trưởng này rất không hòa hợp!

Đừng thấy hấn luôn cười híp mắt mà lầm, khi đụng chuyện sẽ không hề nương tay! Hơn nữa, chúng tôi nghi ngờ hấn có công phu, có thể giết người trong vô hình, chính người trong vô ảnh. Người đàn ông như vậy tựa như một bụi hoa đang nở rộ, nhìn vui tai vui mắt, nhưng từ đầu đến chân đều là độc!

Tuy nhiên, bà nội lại không thấy như vậy, bà xem Âm Nhị Nhi như là kim đồng, còn Xảo Đình là ngọc nữ, ở trong mắt lão nhân gia, hai người là tuyệt phối. Tiếc nuôi chính là, chàng vô tình, thiếp vô ý, hai người chỉ xem nhau là anh em thuần khiết.

Cho nên, tôi và Âm Tam Nhi vẫn là cái bia đứng mũi chịu sào!

Bà nội thường tìm cơ để chúng tôi trở về ăn cơm, hôm nay vừa đúng lúc như thế.

Bà nội kêu tất cả chúng tôi, cháu trai cháu gái toàn bộ triệu hồi về nhà lớn, nói là mới đổi một vị đầu bếp mới, muốn chúng tôi tới nếm thử đồ ăn một chút. Nhưng vừa lên trên bàn cơm, bà nội liền bắt đầu căn nhắc cử như chuyện của tôi và Âm Tam Nhi, đơn giản chính là chê hai đứa tôi vẫn như vậy, không chịu giúp bà hoàn thành giấc mộng tứ thế đồng đường (4 thế hệ cùng một nhà).

Âm Tam Nhi đã chết lặng, dứt khoát kệ lão nhân gia cầu nhau, vẫn im lặng cúi đầu ăn cơm, căn bản không thèm để ý tới.

Bà nội tức giận tìm gây, đáng tiếc, trước khi ăn cơm tôi đã giấu cây gây của bà đi.

"Bách Khá!" Bà nội không tìm được gây, đột ngột trừng tôi.

"Có!" Tôi ngồi nghiêm chỉnh: "Bà nội, Có chuyện gì ạ?"

"Cháu bao che cho nó, chọc tức ta!" Về mặt Bà nội oán giận.

Tôi ngượng ngùng cười: "Bà nội, ăn cơm trước đi, nếu như ngài muốn phát biểu, một lát cơm nước xong, năm người chúng cháu đứng thành một hàng, ngài huấn luyện như thế nào, chúng cháu sẽ nghe thế đó, được không?"

"Huấn luyện có ích lợi gì? Các cháu chịu nghe sao?" Bà nội quét mắt nhìn năm người chúng tôi với ý không thể làm gì.

Lão đại bụng chén lên uống nước, Âm Nhị Nhi lấy điện thoại di động ra đọc tin nhắn, Xảo Đình tập trung thưởng thức móng tay mới vẽ son của mình, về mặt được xem là rất nghiêm túc!

"Một ổ chó sói trắng!" Bà nội oán hận nói: "Các người cứ vậy đi, chờ ta vào quan tài, cho các người khóc."

Đúng lúc này mọi người lại rất đồng lòng, trăm miệng một lời: "Bà Nội đừng nói diêm xấu như thế!"

Bà nội hừ nhẹ: "Nói lời tốt có thể đổi lấy chất trai sao? Các người người nào sinh cho ta chất trai, ngày đó ta lúc nào cũng nói những lời tốt đẹp. Có đứa nào chịu sao."

Chúng tôi năm người cùng nhau rũ mặt xuống, mắt nhìn mũi, mũi nhìn miệng, miệng nhìn tim, từ đáy lòng đồng thanh nói: chúng cháu là lũ chó sói trắng trong suốt, xin bà nội tha thứ đừng nhìn chúng cháu!

Bà nội thở dài một tiếng, khoát tay nói: "Được rồi, ăn cơm đi, cơm nước xong nên làm gì thì làm đi!"

Ý chỉ Thái của hậu vừa hạ xuống, bàn cơm khôi phục lại không khí giờ bữa gấp thức ăn bình thường, nhưng ngoài việc cùng ăn, năm con chó sói trắng còn dùng ánh mắt trao đổi với nhau.

Âm Tam Nhi liếc nhìn tôi, đáy mắt mỉm cười: em đem vũ khí của Bà Nội giấu đi?

Tôi nhú mày đắc ý: Sao? Còn không mau cảm ơn em?

Âm Tam Nhi bữu môi: bản thân mình tự nguyện, sao tôi phải cảm ơn em?

Tôi tròn mắt: Anh là con sói trắng vong ân phụ nghĩa!

Lão đại nhìn chúng tôi vẻ khiển trách: hai người mà yên ổn, thì bà nội mới an tâm!

Âm Tam Nhi tròn mắt lên: Anh cùng Hạng Kinh cũng đang cô đơn đấy thôi, chúng tôi việc gì phải gấp gáp?

Lão đại nhìn về phía Âm Nhị Nhi: cậu cũng trưởng thành rồi, mau ổn định đi!

Âm Nhị Nhi cười híp mắt nhìn lại, có vẻ rất đắc ý: các người muốn tôi mang về nhà một bạn trai nam sao?

Đù hung ác, rõ ràng không phải đồng tính luyến ái, nhưng cuối cùng lại dùng lý do này để đánh lừa dư luận, người bình thường làm được sao?

Âm Tam Nhi nháy mắt liên tiếp, đến nỗi nhìn mắt giống như bị tật: Hạng Kinh, anh chính là người bị bệnh thần kinh!

Xảo Đình nhìn Âm Tam Nhi, chỉ chỉ mắt trái của hắn.

Tôi sừng sốt một chút, nhìn về phía Xảo Đình: Sao thế?

Bà nội nhưc đầu chống đỡ cái trán nói: "Đừng chơi trò bí hiểm nữa, ta nhìn đến chóng cả mặt!"

Xảo Đình nín cười nói: "Kính sát trùng của Tam Thiếu bị rơi."

Nhìn lại Âm Tam Nhi, đang vui đùa tìm mắt kiếng, thật ra thì, thị lực của hắn rất tốt, chỉ là, mắt người sói cùng người thường có chút khác biệt, cho nên, ba anh em Âm gia toàn bộ phải mang kính sát trùng màu đen.

"Ồ chỗ này." Tôi nhặt chiếc kính sát trùng nhỏ trên áo sơ mi của hắn, gắn lại vào mắt hắn.

Âm Tam Nhi trừng mắt nhìn, hồ nghi nói: "Mới vừa rồi có phải tay em mới cầm xương gà hay không?"

"Có sao? Em không nhớ rõ!" Tôi cầm chén xương gà bên cạnh mình lắc lắc.

"Em cố ý!" Âm Tam Nhi nói về chắc chắn.

"Mọi người từ từ dùng, tôi đã ăn no!" Tôi đứng dậy bỏ chạy.

"Em đứng lại đó cho tôi!" Âm Tam Nhi cất bước đuổi theo.

Trong phòng ăn tiếng cười nổi lên bốn phía, hy sinh một trùng kính, tất cả mọi người vui vẻ! Cuộc sống thật tuyệt diệu a!

Tôi vừa tới trong sân, liền bị Âm Tam Nhi chặn được: "Ăn cơm xong bỏ chạy, đau bao tử tôi không thèm quan tâm tới em."

"Anh không đuổi theo, làm sao em phải chạy?"

"Em còn lý luận?" Hắn đứng sau lưng ôm lấy tôi, chúi đầu vào cổ vùng da ở sau cổ của tôi.

Tôi sợ nhột rụt cổ lại: "Em sai rồi, nhận sai còn không được sao?"

"Vậy còn được!" Hắn hài lòng thu tay, rồi xoay người tôi lại, mặt đối mặt nói: "Nói cho em biết một chuyện quan trọng."

"Nói đi." Tôi giơ tay lên, nhở bên thái dương hắn một cọng tóc trắng, cười nhạo nói: "Anh mọc tóc bạc rồi."

"Đây là sói. . . ." Hắn chợt dừng lại, tròn mắt nói: "Em đừng ngắt lòi!"

"Anh nói a, em nghe." Tôi vuốt vuốt cọng tóc trắng, thật ra thì đây không phải do thân thể lão hóa, mà là biểu tượng đặc biệt của người sói nhà họ Âm. Thỉnh thoảng mọc ra ba cọng lông trắng, một khi trải qua quá trình biến thân sẽ biến mất, nhưng qua một thời gian ngắn vẫn có thể mọc ra, chính hắn cũng không rõ loại phản ứng sinh lý này xuất xứ từ cái gì.

"Lão đại gần đây." Hấn chợt dừng lại, mắt nhìn phía sau của tôi.

Tôi theo bản năng ngoái đầu nhìn lại, thì thấy Thiên Vũ mang theo bốn vị khách đi tới gần chúng tôi.

Đi đầu là đôi nam nữ trung niên, người đàn ông cao gầy, mang một mắt kiếng gọng vàng, người phụ nữ thân thể đầy đặn hơn.

Phía sau đôi nam nữ trung niên là hai cô gái trẻ tuổi, gương mặt có mấy phần giống nhau, nhìn kỹ, cô gái đi trước có vẻ hơi lớn tuổi, ánh mắt bén nhọn, gương mặt âm ức, như có chút không tình nguyện. Trừ cô ta ra, ba người kia tôi cũng biết, người đàn ông trung niên tên là Nhiệm Kha Dương, người phụ nữ đầy đặn bên cạnh là vợ hắn, người lộ ra sắc mặt vui mừng chính là Nhiệm Du, cô gái hơi lớn tuổi còn lại đó tôi không biết.

Lúc này, Thiên Vũ và bốn người kia đã đi tới trước mặt Âm Tam Nhi, Âm Tam Nhi và hai vị trung niên nhà họ Nhiệm chào hỏi, giọng nói lạnh nhạt xa cách, còn ánh mắt vẫn chăm chú vào cô gái xa lạ.

Nhiệm Kha Dương và người phụ nữ đầy đặn cũng không tỏ vẻ không vui, khẽ vuốt cằm đi qua, theo Thiên Vũ đi vào trong biệt thự, Nhiệm Du tựa hồ muốn cùng Âm Tam Nhi trò chuyện, lại bị cô gái xa lạ kia kéo đi, hai người vừa đi ngang qua mặt Âm Tam Nhi thì Âm Tam Nhi bất chợt cười một tiếng, nhẹ nhàng và ngắn ngủi.

Cô gái kia bỗng chốc dừng bước lại, nói vẻ không vui: "Hạng Thiên, cậu đừng có cái kiểu như vậy, tôi cho cậu biết, tôi tới đây."

"Chị, đừng nói nữa." Nhiệm Du nhẹ giọng cắt đứt lời của cô gái.

Tôi kinh ngạc quan sát cô gái kia, không trách được cảm thấy cô ấy có chút quen mắt, thì ra là, cô ấy là người đã mất tích nhiều năm - Nhiệm Nghiên.

Âm Tam Nhi nhắc khéo môi châm chọc: "Cô muốn nói, cô tới đây là bắt đắc dĩ, chứ không phải tới nhận lỗi với bà nội?"

Nhiệm Nghiên kiêu căng hást cằm lên: "Tôi vốn không sai, tại sao phải nhận lỗi?"

"Đừng tưởng rằng lão đại không nói, thì chuyện hư hỏng của cô sẽ không có ai biết." Tiếng nói của Âm Tam Nhi vừa dứt, sắc mặt của Nhiệm Nghiên và Nhiệm Du đều thay đổi.

"Chị! Chị vào gặp bà nội trước đi." Nhiệm Du đẩy chị gái rời đi.

Nhiệm Nghiên có vẻ hơi luống cuống tròn mắt nhìn Âm Tam Nhi một cái, rồi mới đuổi theo cha mẹ của mình.

Nhiệm Du khôi phục lại vẻ thong dong, xa cách nhưng cũng rất lễ phép cười hỏi: "Bách tiểu thư, làm phiền cô gọi người giúp việc mang chút thức uống đến vườn hoa được không?"

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Giả Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57

Bà nội đã từng nói, thành phố D là vùng đất tập trung hậu duệ của người sói là bởi vì mối giao hảo rất tốt giữa tổ tông của Lạc gia, Nhiệm gia và Âm gia. Chỉ có điều, đó là chuyện rất nhiều năm trước kia rồi, hôm nay ba gia tộc phát triển không ngừng, nhưng tình cảm lại không bằng đời trước.

Nhiệm Du và Âm Tam Nhi là thanh mai trúc mã, nhưng Lạc Quân Dật lại rất chịu khó theo đuổi để làm cảm động trái tim mỹ nhân. Vốn đối với Nhiệm Du, Âm Tam Nhi cũng không có tình yêu nam nữ gì, chỉ cảm thấy người bạn mình chơi từ nhỏ đến lớn bị người khác mơ ước muốn cướp đi, vì vậy, sau đó dây dưa quần quít không dứt.

Kể đến sau là tôi đây cùng với Nhiệm Du cũng không tính là quen thuộc, có gặp mặt mấy lần cũng đều là ở bữa tiệc hoặc là trên tiệc rượu, cũng không nói chuyện với nhau quá nhiều.

Cô ấy luôn tạo cho người ta một cảm giác dịu dàng tinh tế, nên nhớ Âm Tam Nhi từng ở buổi lễ đính hôn của cô ấy cười nói, Nhiệm Du giống như Lâm Chí Linh, thật ra thì không phải vậy, Nhiệm Du đẹp dịu dàng, xinh đẹp hồn nhiên, loại cảm giác đó có mấy phần giống như Chu Tuệ Mẫn, lại còn là loại phụ nữ nổi bật trong các loại phụ nữ, bằng không, Âm Tam Nhi cùng Lạc Quân Dật cũng sẽ không giận dỗi mặt vì hồng nhan đúng không?

"Tiểu thư! Chị có nghe tôi nói gì không?" Người giúp việc Tiểu Tần chợt mở miệng, khiến tôi đây đang như đi vào cõi thần tiên bị kéo lại.

"Tôi nói không có, cô có thể đem quả Hồng nhét trong miệng tôi hay không?" Tôi cười liếc nhìn tay cô ta đang cầm quả Hồng, cảm thấy nó rất giống nét mặt chất phác của Tiểu Tần.

Tiểu Tần chu cái miệng nhỏ nhắn: "Tôi nào dám a?" Lời tuy như thế, nhưng nha đầu này cũng không dừng miệng lại, mà là nói nhỏ rất gần dũi: "Làm sao

cô có thể để cho Tam Thiếu cùng con gái nhà họ Nhiễm đơn độc ở chung một chỗ chứ? Còn giúp bọn họ truyền lời mang thức uống, cô chính là chủ ở đây, chứ không phải là người giúp việc. Ôi chào! Cô ta coi mình như thiếu phu nhân, cô còn phối hợp như vậy, thật không biết nên nói cô thế nào nữa."

"Cô đã nói một tràng rồi." Tôi bật cười nói: "Nhiễm Du là khách, về tình về lý, tôi đều nên chiều đãi cô ấy không phải sao?"

"Vậy cũng không thể đem bạn trai của mình bỏ luôn lên mâm đựng trái cây đưa lên a. Tam Thiếu cũng thiệt là." Tiểu Tần chợt dừng lại, nhìn về phía sau lưng tôi nở nụ cười cứng ngắc: "Tam Thiếu!"

"Đừng ngừng, nói tiếp đi." Âm Tam Nhi bước đi thong thả vào phòng bếp, cầm một miếng Hồng bỏ vào trong miệng, nhai nhẹ nhàng không nhanh không chậm

Tiểu Tần vội vàng nhìn tôi, phát tín hiệu cầu cứu.

"Cô mang trà lên thêm cho khách đi, tôi sẽ mang những thứ này sau." Tôi nhận lấy mâm đựng trái cây nói.

"Được rồi!" Tiểu Tần như trút được gánh nặng, đồng ý một tiếng, bước nhanh ra khỏi phòng bếp.

"Nha đầu này thật là làm nhảm!" Âm Tam Nhi cười cười trách cứ.

"Bà nội thích những người hay nói hay cười, trước đó vài ngày còn oán giận em và Xảo Đình không hoạt bát bằng trước kia đấy."

"Xảo Đình cho tới bây giờ chưa từng hoạt bát. Em có cảm giác cô ấy giống như Tiểu Long Nữ trong phim Thần Điều Hiệp Lữ không?" Âm Tam Nhi lại cầm một miếng trái cây, lúc này là để nhét vào trong miệng tôi.

Tôi lắc đầu: "Cho tới bây giờ anh vẫn chưa hiểu rõ cô ấy, Xảo Đình là người trong nóng ngoài lạnh, một khi quen biết với cô ấy, cô ấy sẽ thành thật đối đãi với anh. Chỉ có điều, đúng thật là đáng đáp của cô ấy giống như Lý Nhược Đồng diễn vai Tiểu Long Nữ, vừa xinh đẹp lại thông minh."

Âm Tam Nhi bật cười: "Đáng tiếc Hạng Kinh không phải là Dương Quá."

"Cô ấy sẽ tìm được Chân Mệnh Thiên Tử của mình."

"Tôi đang tìm kiếm rồi." Xảo Đình cười híp mắt vào phòng bếp, sau lưng còn có người không được xem là "Dương Quá".

"Chúc cô thành công." Âm Nhị Nhi vừa nói chuyện, vừa bốc một miếng dâu tây trong mâm đựng trái cây.

"Cám ơn anh Hai, cũng chúc anh sớm tìm được chị dâu Hai mang về đây." Tay Xảo Đình cũng thò tới mâm đựng trái cây.

Tôi bắt đầu đi nói: "Cứ ăn như vậy, cả đời tôi đây cũng không làm xong mâm đựng trái cây này rồi."

"Vậy thì đừng làm, dù sao khách cũng sắp đi." Xảo Đình nói: "Tam Thiếu, còn không đi tiễn khách?"

Âm Tam Nhi nhú mày: "Không phải cô lại nhân cơ hội này nói xấu tôi chứ?"

Bờ môi anh đào của Âm Nhị Nhi nhếch lên, cười nhạo nói: "Nếu không làm việc trái với lương tâm, làm gì phải sợ người ta nói xấu?"

"Đúng nha." Xảo Đình khoát tay: "Nhanh đi tiễn khách đi thôi."

Âm Tam Nhi nói: "Sao các người không đi?"

Âm Nhị Nhi cười tủm tỉm trả lời: "Tình nhân cũ của tôi không ở đó, sao tôi phải đi?"

Xảo Đình lấy cùi chỏ thúc vào hông của Âm Nhị Nhi, nhắc nhở hần đừng nói giỡn.

Âm Tam Nhi cau mày, kéo tôi: "Đừng ở chung một chỗ với cái tên bệnh thần kinh này."

Âm Nhị Nhi kéo tôi về bên người hần, khoát tay đuổi Âm Tam Nhi như đuổi ruồi: "Đi nhanh lên, tôi có thể làm bộ không nghe thấy."

"Tam Thiếu, ngài mau đi ra thôi." Xảo Đình sợ hai anh em này cãi nhau, vội vàng đẩy Âm Tam Nhi ra khỏi phòng bếp, rồi quay người lại, hướng Âm Nhị Nhi nói: "Anh Hai, anh cũng đi thôi, em và Bách Khả nói chuyện một chút."

Âm Nhị Nhi nhú mày: "Tôi không thể nghe sao?"

Xảo Đình cười tươi lắc đầu: "Chuyện tâm sự của con gái, anh nghe không thích hợp."

Âm Nhị Nhi sáng tỏ gật đầu: "Xem ra, quả thật cô muốn nói xấu Lão Tam."

"Anh Hai!" Xảo Đình giận trách trừng hần.

"Nói đi, nhiều lời." Âm Nhị Nhi nhếch môi cười, quả nhiên lại bóc thêm một ít trái cây tôi đã làm xong đem đi.

Tôi chỉ biết cười chứ không thể làm gì: "Cái mâm đựng trái cây này thật sự làm không xong rồi."

"Còn làm cái gì a. Hai ta đi ra vườn hoa, tôi có việc muốn nói với cô." Xảo Đình kéo tay của tôi, nhân tiện cầm nốt nửa trái Hồng còn trên tấm thớt.

Trời ạ, đám người kia đối với mâm trái cây của tôi có chấp niệm sao?

Thời điểm đi ngang qua phòng khách, bà nội đang nghe vợ chồng Nhiệm gia nói gì đó, lão đại và Nhiệm Nghiên ngồi rất xa, Âm Nhị Nhi và Âm Tam Nhi không biết đi đâu, Nhiệm Du thấy tôi cùng Xảo Đình đi ngang qua sánh, cười cười gật đầu.

Tôi và Xảo Đình cũng lễ phép cười lại, ra khỏi biệt thự, Xảo Đình thì thảo nói: "Trước kia có cảm giác rằng Nhiệm Du không đơn giản, bây giờ nhìn lại, cả hai ta hợp lại cũng không giỏi bằng cô ấy."

"Có khoa trương quá không?" Tôi cười hỏi.

Xảo Đình nghiêng đầu liếc nhìn tôi: "Nếu như cô biết cô ta làm cái gì, cô cũng không thấy như vậy."

"Cô ấy làm cái gì?" Tôi nói đúng lúc Thiên Hoa đi ngang qua.

Xảo Đình lắc đầu nói: "Đến vườn hoa đi rồi nói, ở đó vắng vẻ hơn."

Lúc này là đầu mùa hè, Biệt thự lớn nhà họ Âm lại cách xa thành phố ồn ào, không có tiếng còi xe hơi chói tai, không có khói xe gay cả mũi, trong vườn hoa tràn ngập xuân ý dào dạt, cảnh tượng hoa thơm chim hót, trên bàn nhỏ vẫn còn bày ít đồ ngọt cùng đồ uống mang lên cho Âm Tam Nhi cùng Nhiệm Du nói chuyện phiếm, trong đó có một chén sứ vẫn còn in dấu son môi nhàn nhạt, màu sắc son môi chính là màu Âm Tam Nhi thích nhất - Màu hồng.

Chợt cảm thấy, cây son môi mà Âm Tam Nhi tặng cho tôi đã không còn chút màu sắc gì, phụ nữ a, chính là nhạy cảm như vậy!

Theo lời kể của Xảo Đình, đối với tôi mà nói không khác gì hi tôi đọc sách. Công tác của tôi không tiếp xúc nhiều với giới thương nhân, vì vậy Âm Tam Nhi sẽ không cùng tôi bàn luận chuyện công việc, cho nên, tôi cũng không biết, khủng hoảng liên tiếp về thị trường tài chính đã ảnh hưởng tới rất nhiều công ty trong nước.

Mà tập đoàn Nhiệm Thị cùng Lạc thị đều ở trong số đó, Nhiệm Thị cùng Lạc thị đều kinh doanh sản phẩm điện tử, khác với Âm thị, đường dây tiêu thụ chính của bọn họ đều đặt ở thị trường Âu châu. Lần này do khủng hoảng thị trường cho vay trong nước đã ảnh hưởng tới thị trường Âu châu, Nhiệm Thị cùng Lạc thị đều cùng chịu tác động.

So với Nhiệm Thị thì Lạc thị có tài lực hùng hậu hơn, hơn nữa, họ đã kịp thời điều chỉnh sách lược kinh doanh, cho nên, chỉ bị bồi thường chút tiền, cũng không bị sụp đổ. Nhưng Nhiệm Thị lại không may mắn như thế, thời điểm Nhiệm Du đính hôn thì họ bắt đầu mới tham gia thị trường NASDAQ (*), tính đến nay mới được ba năm, hơn nữa vẫn còn dựa vào sự nâng đỡ của tập đoàn Lạc thị. Có câu cửa miệng nói rằng, thương trường vô tình vô nghĩa, điểm này kiểm chứng với Lạc thị thì vô cùng chính xác. Hôm nay, Nhiệm Thị lung lay sắp sụp đổ, Lạc thị không những không bỏ vốn giúp đỡ, mà còn chặt đứt mọi đường dây liên lạc mượn tiền của họ. Mục đích là, nhân cơ hội thu mua Nhiệm thị luôn. Cha của Nhiệm Du là cổ đông lớn nhất của Nhiệm Thị, không thể nào chấp nhận đối phương thừa dịp cháy nhà hôi của, vì vậy, bọn họ tới Âm gia muốn bà nội sát nhập công ty của hai gia đình làm một.

(*)NASDAQ: Viết tắt của từ National Association of Securities Dealers Automated Quotation System, là một sàn giao dịch chứng khoán Hoa Kỳ. Đây là sàn giao dịch điện tử lớn nhất tại Hoa Kỳ hiện nay. Với khoảng 3.200 giao dịch hàng ngày tại sàn, NASDAQ hiện là sàn giao dịch lớn nhất thế giới.

"Lạc gia cũng quá không trọng nghĩa." Trong lòng tôi ưu tư nói.

"Theo ý của người nhà Nhiệm gia, đây không phải là chủ ý của Lạc Quân Dật, mà là những cổ đông khác của Lạc thị muốn nhân cơ hội này trục lợi. Cha của Lạc Quân Dật mặc dù là cổ đông lớn nhất của Lạc thị, nhưng cũng không thể toàn quyền làm chủ. Cho nên. . . ." Xảo Đình ý muốn nói lại thôi nên dừng một chút, nhưng sau đó lại nói tiếp: "Nhiệm Du và Lạc Quân Dật đoạn thời gian trước đó đã ly thân rồi, đoán chừng bây giờ đang làm thủ tục ly hôn."

Nghe văn chương nửa ngày như vậy, thì ra, đây mới là trọng điểm mà Xảo Đình muốn nói với tôi!

Nhiệm Du sắp ly hôn rồi, cô ấy sắp tự do, chẳng lẽ, cô ấy muốn mượn lý do khi công ty hai nhà sát nhập, để cùng Âm Tam Nhi ôn lại mộng cũ?

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Giả Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: CHƯƠNG 58

Nhiệm Du ký hợp đồng bán thân với Lạc Quân Dật, Nhiệm Kha Dương ký thác kỳ vọng rất cao với con gái thứ hai của mình, hôm nay, không chỉ không

trông cậy vào cuộc hôn nhân này, còn bị người ta thừa dịp cháy nhà hôi của, trong lòng tự nhiên xin ra tức giận. Lúc Nhiễm Du nói ly hôn, Nhiễm Kha Dương cũng không phản đối nữa. Lại nói, tâm tư của cô thật không khó đoán, thật là một người can đảm, những cô gái quyết đoán như thế thì không nhiều lắm.

"Những chuyện này đều do anh hai nói cho tôi biết, tôi muốn biết ý tứ của cả hai người!"

Bách Khả, cô ở chung với Tam Thiếu lâu như thế, cái gì nên định thì định thôi. Coi như đính hôn chỉ là hình thức, nhưng Nhiễm gia sẽ bận tâm, hình thức dù sau cũng là hình thức." Xảo Đình nói, còn người đàn ông bên cạnh đã say sưa đi vào giấc mộng rồi.

Tôi không hề tiếp nhận đề nghị của Xảo Đình, cũng không phải là có lòng tin hoàn toàn vào tình cảm này, hoàn toàn khác biệt chính là tôi chẳng có chút tin nào vào tình cảm này. Hơn nữa, tôi hiểu cảm giác của Âm Tam Nhi, nếu như vào lúc này tôi nói đã đính hôn, trăm phần trăm là hắn sẽ phủ quyết.

Tôi tự nhủ, vĩnh viễn sẽ không gây áp lực cho hắn, vĩnh viễn sẽ không khiến hai người lâm vào lúng túng, hôn nhân là thứ nên đến nhẹ nhàng. Hôm nay đã hơn một năm, ý nghĩ của tôi vẫn không thay đổi.

Âm Tam Nhi biết tôi đang đợi cái gì, nhưng cho đến nay hắn vẫn không chịu đáp lại, điều này đại biểu cái gì đó không rõ ràng!

Hai người sống cùng nhau lâu như vậy, tôi vẫn đang suy nghĩ, gặp phải một người đàn ông không cách nào quên như thế, rốt cuộc là phúc hay là họa? Nếu như, hắn có thể suy nghĩ vì tôi, sợ rằng, tôi sẽ là người hạnh phúc nhất thế giới?!

Đêm đã khuya, gió mang theo hơi lạnh thổi vào phòng, màn cửa sổ bay bay đầy thướt tha, Âm Tam Nhi chợt ngồi dậy, tôi mỉm cười liếc nhìn hắn, chỉ thấy người đàn ông mê người đi về phía cửa sổ, đem cửa sổ đóng lại rồi sau đó, lại theo đường cũ trở về giường, cả quá trình giống như một kẻ mộng du.

Thật ra thì giống người sói hơn, chịu nóng chứ không chịu lạnh, nên những cơn gió mang theo cái lạnh vừa rồi làm cho hắn không thoải mái.

Tôi liếc nhìn hắn đang nhắm mắt ngủ, nhẹ giọng nỉ non "Em có thể tin tưởng anh không?"

Tôi có thể tin tưởng vào thói quen chăm sóc người khác của người đàn ông này sao? Mặc dù hắn "Vì em đóng cửa sổ" thói quen cũng không phải là thứ hắn nuôi dưỡng thành, nhưng hiện tại là hắn đang chăm sóc tôi sao?

"Bách Khả." Trong mê man hắn thì thầm, cánh tay hướng về phía tôi không ngừng lục lọi.

Tôi phối hợp, tựa vào ngực hắn, ngược mắt liếc nhìn hắn, ánh trăng chiếu rọi vào gian phòng, chiếu ánh sáng mờ ảo cho căn phòng tối đen như mực, người đàn ông ngủ mà không ngủ, ôn hòa và vô hại như một đứa bé lớn.

Hắn cúi thấp mặt, hôn một lên trán của tôi: "Rót cho anh một ly nước!"

Tôi không biết nên khóc hay cười, chỉ có thể trừng mắt với hắn: "Thức thì cũng thức rồi, sao không tự mình đi lấy?"

Hắn khẽ mở mắt, khóe môi nâng lên một đường cong: "Anh tạo cơ hội cho em lấy tiền boạ."

"Ít nhất cũng một trăm."

"Em đem nước nóng thổi nguội đi, anh cho em hai trăm."

"Anh thích uống nước miếng sao?"

Hắn lười biếng mở mắt, vô lại nói: "Mỗi người khác nhau."

Tôi không biết phải làm sao, đẩy hắn ra, lê tấm thân đã thỏa hiệp đi ra phòng khách rót nước, trở về phòng ngủ thì những tiếng ông ông vang lên.

Tôi nhìn cái đồng hồ quả quýt, đã hơn hai giờ rồi, người nào lại gọi đến đây vào giờ này? !

Đẩy cửa ra, chỉ thấy Âm Tam Nhi đang nghe điện thoại, hắn ngồi ở đầu giường, lông mày nhíu lại.

"Đưa điện thoại cho người bán rượu." Hắn bỗng nhiên nói.

Không biết người đầu dây bên kia nói những thứ gì, hắn ngồi thẳng người, dùng giọng nói như dỗ dành một đứa bé mà nói "Ngoan, mau đưa điện thoại cho người bán rượu."

Tôi đi tới bên giường, đặt ly nước xuống, vừa lúc nghe được một giọng nữ mềm mại truyền ra ở đầu dây điện thoại bên kia: "Không nha, ngộ nhờ anh ta không trả lại cho em thì sao?"

Âm Tam Nhi tiếp tục dụ dỗ nói "Anh mua cho em điện thoại mới."

"Không cần, em thích cái này. Em đã nói với anh rồi, Mộ Miếu Miếu thích chạy show ở chỗ này, anh nhanh đến đây đi, nói không chừng có thể nghe cô ấy hát ca khúc cuối." Giọng nhỏ nhẹ và nhon nhót, giống như là một cô gái mười mấy tuổi, ngây thơ mà không làm bộ, nghe rất giống như người uống

say.

Âm Tam Nhi thờ dài miệng, bắt đầu nói: "Em ở đó chờ anh, anh sẽ bảo Thiên Hoa đi đón em, chỉ cho phép đi cùng cậu ấy, có nghe hay không?"

"Không đến thôi." Lầu bầu một tiếng không kiên nhẫn, điện thoại liền bị cắt đứt.

Lông mày Âm Tam Nhi nhíu lại: "Là Nhiệm Du, cô ấy đã uống say."

"Hả." Tôi nhàn nhạt đáp một tiếng, vén chăn lên, chui vào chăn ấm áp.

Lông mày Âm Tam Nhi như ngọn núi không giương, cũng không nói chuyện, chỉ nhìn chăm chăm tôi.

Tôi xoay người, tránh ánh mắt chờ đợi của hắn. Tôi chỉ là một cô gái nên lòng dạ rất hẹp hòi, sẽ không đối với hắn nói, 'nếu anh không yên tâm thì đi đến đó đi'. Cô ấy có người nhà, có bạn bè, coi như, hắn không đi cô ấy cũng có thể tìm người khác đến uống cùng.

Chưa đầy một phút sau, Âm Tam Nhi cúi người, hôn một cái lên gương mặt tôi: "Anh đi xem cô ấy một chút, em ngủ trước đi."

Nói xong, liền bắt đầu mặc quần áo, tiếng dụng cụ va chạm nhau giữa không gian yên tĩnh lại vô cùng chói tai.

Trái tim của tôi giống như những đồng tiền xu, nặng nề và lạnh lạnh.

"Ban ngày, các người hàn huyên cái gì?" Bỗng nhiên tôi mở miệng, động tác mặc áo của hắn dừng lại.

"Là chuyện riêng chứ?" Tôi lại nói "Anh có nói không."

"Đủ rồi!" Hắn lạnh giọng cắt đứt: "Em biết, anh không thích người khác chất vấn!"

"Anh đi đi, tôi không hỏi." Tôi rúc vào trong chăn, dùng chăn che kín mình.

Hắn đi, tiếng đóng cửa vang lên. Thật ra thì, không cần hắn trả lời, tôi cũng vậy có thể đoán ra hai người nói chuyện gì. Nhiệm Du thông minh, mà tôi cũng không phải là đờn ngu ngốc. Cô ấy có ý gọi điện thoại cho Âm Tam Nhi, không phải là muốn xem phản ứng của tôi sao? Không phải là muốn xem Âm Tam Nhi có để ý đến tôi không?! Nhiệm Du hành động nhanh như vậy, đại biểu cái gì? Uống say? A ~ tôi nghĩ, giờ phút này, người nên say là tôi.

Đêm, càng sâu càng nồng đậm, mặc dù cửa sổ được đóng kín, trong phòng vẫn lạnh lẽo như cũ, nguyên nhân là do tôi không buồn ngủ nên ngồi dậy, kéo ngăn kéo ra, lấy hai viên thuốc ngủ, uống cùng ly nước vốn định lấy cho hắn.

Bách Khả, mau ngủ đi! Ngủ thiếp đi, cũng không cần suy nghĩ! Ngủ thiếp đi, cũng không cần làm gì hết!

*

Âm Tam Nhi không phải là trắng đêm không về, nhưng lúc hắn trở về, toàn thân hắn là mùi nước hoa, trên cổ áo sơ mi in một dấu son môi màu hồng nhạt

Máy giặt quần áo chuyển động, các bộ quần áo nhanh chóng xoay chung một vòng, không ngừng đảo, rồi lại đảo .

Tôi giờ chiếc áo sơ mi đã giặt xong lên, cười một cái, thị uy sao? Hay là đang biểu thị công khai chủ quyền? Cách cũ rích!

Tôi đem áo sơ mi đã giặt xong, tiện tay ném vào trong thùng rác.

"Bách Khả, em để cả vật màu xám bạc của anh để đâu." Âm Tam Nhi đi vào phòng tắm, chưa nói xong đã im lặng, đôi mắt ngừng lại trên chiếc áo sơ mi đang nằm trong thùng rác.

"Có cần thiết làm như vậy không?" Giọng điệu của hắn lộ ra một tia bắt đầu dĩ cùng không kiên nhẫn.

"Vốn là không có, bắt quá chỉ là một chiếc áo!" Một mặt biểu thị công khai chủ quyền, lại chen vào vị trí kỳ đà, tôi không có cách nào làm như mình không thấy nên chỉ có thể nhở hết lên.

"Anh cho là em rất hiểu chuyện."

"Hiểu chuyện không có nghĩa là ngu."

"Em tự đi tìm phiền toái!"

Tôi ngoái đầu nhìn lại, nghiêng đầu liếc nhìn hắn "Thật ra thì, anh có thể xem như không nhìn thấy, em sẽ đền cho anh một cái áo y như đức."

"Tại sao muốn anh giả bộ không nhìn thấy? Nếu như em không làm, thì làm sao anh thấy được!" Lông mày hắn nhíu sâu, trong giọng nói là sự khó chịu.

"Nếu như anh là sói, anh có thể chịu đựng được việc đồng loại của anh đi chết trên địa bàn của anh không?"

"Đây là cái so sánh ngu dốt gì?"

"Em nói, đây là mặt khác, chính anh nhận thức một chút đi." Tôi xoay người, rời khỏi phòng tắm, tìm cho hắn cái cà vạt màu xám tro.

Hắn theo tôi đến phòng ngủ, đôi mắt giương to. Tôi nhón chân lên, đem caravat màu xám tro đeo lên cổ hắn, dùng chút sức kéo nó chặt lại.

Hắn tức cũng không làm được gì, cười cũng không cười, nguyền rủa tôi: "Cũng bởi vì chuyện nhỏ kia, em liền muốn giết anh?"

Tôi buông lỏng sức lực, cười khanh khách nói: "Em chỉ muốn nói cho anh biết đừng có khi dễ em!"

Thở nóng nảy cũng có thể cắn người đấy! Huống chi, cha mẹ chỉ cấp cho tôi một bộ một vẻ bề ngoài nhân hậu và thuần khiết, cá tính thì lại như sói rất gần Husky! Tôi có thể rất vô hại, rất trung thực, cũng có thể rất tàn bạo, rất điên cuồng.

Tôi nghĩ, mỗi người đàn bà ở bên trong lòng nếu đã chạm đến tình yêu thì đều là một chú Husky. Chỉ là, có tình yêu đáng giá giữ gìn, có tình yêu có cũng được mà không có cũng chẳng sao.

Chính thức tiếp nhận bộ này. Sẽ cố gắng ra chương sớm nhất cho mọi người, nếu thấy mình có thiếu sót bạn cứ bình luận và góp ý. Thank mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Giả Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59

Người ta thường nói những người giàu có là những người nhẫn tâm, nhưng Âm gia lại là một ngoại lệ, bọn họ ở trong thương trường học hỏi nhiều năm như vậy, mà vẫn giữ được phần lương thiện của mình là chuyện không dễ dàng, cho nên, đây là một việc đáng tuyên dương.

Thời điểm gần đây, ba anh em của Âm gia đang hồi hã cùng Nhiệm Thị thống nhất dự án mới. Lúc nhàn hạ, tôi liền trở về biệt thự thăm bà nội, cùng bà nội nói chuyện trời đất, vì vậy từ miệng bà nội, tôi hiểu ra quan hệ từ vợ chồng trở thành xa lạ của lão đại và Nhiệm Nghiên.

Lão đại là người điên cuồng vì công việc, vô luận là trước kia hay hiện tại, lão đại thủy chung đắm chìm vào công việc. Ban đầu Nhiệm Nghiên gả cho lão đại, chính hắn cũng nghiêm túc đảm đương, nhưng sau khi lão đại cưới, có thể cảm công ty nuôi thê tử, cảm vợ buôn bán với bạn. Người làm vợ như Nhiệm Nghiên sẽ không có cách nào thường thức thái độ này của lão đại. Hai người mới đầu là cãi vã, sau lại chiến tranh lạnh, nữa sau là Nhiệm Nghiên cùng một người Ý bỏ trốn. Lão đại cảm thấy, hôn nhân thất bại không phải trách nhiệm của mình, hơn nữa, với sĩ diện của đàn ông. Cho dù, Nhiệm gia đem tất cả sai lầm cũng đẩy tới trước mặt hắn, hắn cũng không chịu nói rõ chân tướng.

Nhưng giấy là không gói được lửa, ngày thứ hai sau khi Nhiệm Du kết hôn, lão đại gọi Âm Tam Nhi ra uống rượu.

Vốn nghĩ là an ủi Tam đệ, kết quả lại bởi vì hai anh em đều mất bạn gái nên uống quá nhiều, từ đó nói ra chuyện này. Âm Tam Nhi rất tức giận, nhưng lão đại không cho phép hắn đi tìm Nhiệm gia để bàn luận. Huống chi, Nhiệm Du đã kết hôn rồi, đối mặt với tình huống vãn đã đóng thuyền, Âm Tam Nhi có làm gì thì cũng phí công

Lý do bà nội biết những chuyện này, chính là nghe Âm Tam Nhi kể lại. Thật ra thì, Âm Tam Nhi vốn định giữ bí mật này cả đời, nhưng bà nội luôn là oán giận lão đại lạnh nhạt với Nhiệm Nghiên, khiến nhà nay đã không còn là nhà. Có lần, bà nội oán giận lão đại ở ngay trước mặt Âm Nhị Nhi và Âm Tam Nhi, Âm Tam Nhi vì tức giận nhất thời mà nói ra. Nên về sau này, bà nội đối với lão đại chỉ có đau lòng, đối với Nhiệm Nghiên lại vô cùng cay nghiệt, cũng hoàn toàn lạnh lùng với Nhiệm gia.

Lần này khủng hoảng kinh tế khiến Nhiệm thị rơi vào cảnh khốn đốn, Nhiệm Kha Dương ra lệnh cho người tìm hiểu rõ tin tức của con gái, kỳ thực là hy vọng cô tha thứ lão đại, dùng cách này khôi phục công ty trở lại. Nhưng hôn nhân thất bại cũng không phải là lỗi của lão đại, lại nói, Nhiệm Nghiên còn quá phận đối với lão đại, kể từ đó, Nhiệm Kha Dương đành phải đem con gái thứ hai đưa vào Âm gia, đứng trước bà nội nhận lỗi, hy vọng có thể được tha thứ. Nếu như lão đại chịu tha thứ cho Nhiệm Nghiên thì tốt hơn, cùng lúc ấy, Nhiệm Kha Dương đã đồng ý cho Nhiệm Du và Lạc Quân Dật ly hôn, mục đích gì thì không nói cho người ngoài biết.

Chỉ là, Âm gia không phải là đứa ngốc, không nói đến, bà nội khôn khéo cơ trí, ông cụ nói Nhiệm Kha Dương không phải vì lợi ích mà mê muội, mà là đem công ty xem thành sinh mạng, lúc này mới đem hôn nhân của hai đứa con đánh cược vào tương lai. Mặc dù, bà không đồng ý cách làm của Nhiệm Kha Dương, nhưng bà đau lòng cho thế hệ trẻ vừa lớn lên. Cho nên, bà nội gọi con dâu về, chính thức nói sẽ để cho Âm thị thống nhất hợp tác với Nhiệm thị.

Chỉ có qua mùa xuân âm lịch cha nuôi mẹ nuôi mới vừa trở về nhà; sau đó lại đi châu Úc, công ty con bên kia cũng bị ảnh hưởng bởi khủng hoảng kinh tế, hiện tại chính là lúc dùng người. Đối với hai vị trưởng bối này, tôi cảm thấy thật sự rất thích họ.

Âm Huyền, chính là ba của Âm Tam Nhi và cũng là cha nuôi của tôi, là một người trung hậu và lương thiện, ông đem sự chững chạc di truyền cho lão đại, đem khôi hài di truyền cho Âm Nhị Nhi, đem đáng về anh tuấn của mình di truyền cho Âm Tam Nhi. Mặc dù ông ít khi trở về nước, nhưng lại đối đãi hết sức thân thiết với tôi và Xảo Đình. Mà vợ của ông hình như lớn tuổi hơn Xảo Đình, cơ trí và thiện lương, đáng đáp hai người lại có vài phần giống nhau. Từ trong nội tâm của bà nội rất thương yêu đứa con dâu này, cho nên, nhận thức của Xảo Đình cũng dần ảnh hưởng từ mẹ nuôi.

Cha nuôi mẹ nuôi biết rõ tính cách ba đứa con của mình, Âm Tam Nhi là người xử trí không kiên định nhất, mỗi lần trở về nước đều dặn dò tôi một phen, lão Nhi cũng không phải bảo tôi nhường nhịn hấn, mà nói tôi rằng không nên nuôi chiều hấn.

Đối với lần này tôi bày tỏ sự bất đắc dĩ. Âm Tam Nhi ương ngạnh và bá đạo thích phản bác không phải là chuyện một hai ngày có thể dưỡng thành, cũng không phải là một người hai người cùng chiều mà tạo ra. Cây này là do ngày dài tạo nên, tu bổ cảnh lá cũng chỉ có tác dụng an ủi, không nói đến, cây này sẽ cần người, hấn không muốn cấp cho mọi người chút tin tưởng nào.

Từ lúc Nhiễm thị cùng Âm thị bắt đầu hợp tác, Âm Tam Nhi là người vội vã nhất, ban ngày thì anh đi đến Nhiễm thị để bàn bạc công việc. Buổi tối, hấn nguyện ý đảm nhiệm chức vụ tài xế của Nhiễm Du, bởi vì, Lạc Quân Dật thường xuyên quấy rầy vợ trước của mình. Đêm khuya, hấn muốn cùng với Nhiễm Du - người vừa ly hôn nói chuyện phiếm tâm sự, bởi vì, Nhiễm Du nói áp lực của chuyện ly hôn khiến cô ta đau lòng.

Tôi là người bình thường, lòng dạ cũng không rộng rãi, vì vậy, tôi thẳng thắn nói cho hấn biết, tôi không muốn nhìn thấy hấn mỗi ngày cứ mang mùi rượu và mùi nước hoa của Nhiễm Du về nhà. Hấn không có dừng lại, còn chỉ trích tôi nhỏ mọn.

Tôi cũng không phải là người thích cầu nhau, bởi đời còn rất nhiều việc cần làm, đã nói rồi thì tôi không muốn nói lại, mà tôi lại chẳng có cách nào xem như không thấy, có tai như diếc. Vì vậy, ngày hôm nay, tôi khóa cửa phòng của mình lại bắt hấn ở ngoài.

Lúc nửa đêm, trong nhà yên tĩnh, điện thoại cũng yên tĩnh. Tôi lại nhìn những tạp chí y học, rồi lại lấy ra hai viên thuốc ngủ, trượt vào trong chăn, đem mình khóa kén thành kẻ cô độc.

Không biết từ lúc nào, tôi lại suy nhược tinh thần như thế, trước kia cường độ mất ngủ rất thấp, nhưng bây giờ càng ngày càng lệ thuộc vào thuốc ngủ. Trong sinh hoạt của tôi không chỉ có tình yêu, tôi không muốn làm oán phụ, càng không muốn bởi vì chờ đợi mà ở nhà héo mòn, vì không gọi điện thoại mà hoảng sợ cả ngày, cho nên, ngủ đi, ngủ thiếp đi thì sẽ không cần suy nghĩ!

Hỗn độn ở bên trong, tôi nghe cửa phòng vang lên tiếng gõ, ngay sau đó chính là chất giọng không vui của Âm Tam Nhi: "Mở cửa, đừng cố tình gây sự!"

Tôi không nói rõ lòng mình có tư vị gì, thì ra là, mỗi người đàn bà đối mặt với loại này tình huống này, trong mắt đàn ông lại là cố tình gây sự!

Chỉ là, suy nghĩ ngược lại một chút, cũng không có gì đáng kinh ngạc, dù sao, tôi cũng chỉ là một cô gái bình thường, mà hấn chỉ là người đàn ông bình thường, tình yêu của chúng tôi rất bình thường, cuộc sống tự nhiên không cách nào bình thường!

"Mở cửa nhanh!" Tiếng gõ cửa mang theo thúc giục

Tôi kéo chăn, đứng dậy xuống giường. Muốn một giấc ngủ yên cũng không thể để thần kinh tôi tê dại, cho nên, bước chân của tôi có chút hư vô, tựa như người say, rõ ràng là giẫm lên sàn nhà, lại cảm thấy nó lúc sâu lúc cạn

Cửa phòng vừa mở, một cỗ mùi thuốc lá hòa lẫn với nước hoa và rượu đánh tới theo cái hôn hung hấn khiến tôi đau đớn.

"Trở về phòng ngủ đi." Tôi che miệng và mũi lại, thần sắc bình tĩnh, trong giọng không có chút tức giận nào.

"Tại sao? Đây là nhà anh. Anh muốn ngủ ở chỗ nào thì đó là quyền của anh." Hấn vạch tay tôi ra, giận dỗi dỗi, đi vào phòng, ngửa mặt nằm lên trên giường

Tôi đứng bên cửa, yên lặng nhìn hấn, tôi hiểu rõ, hấn không có say. Thật ra thì, vô luận hấn có say hay không, cũng sẽ không nói đạo lý, bởi vì, hấn là Âm Tam Nhi, ương ngạnh và bá đạo, không để ý đến tâm tình người khác!

Tôi có thể dễ dàng tha thứ, nhưng không có nghĩa là không có điểm mấu chốt. Tôi có thể nghĩ rằng hấn quật cường, nhưng không cho phép trong lòng hấn tồn tại sự kiêu ngạo. Ở trong chuyện tình cảm, tôi đã buông tha rất nhiều thứ, hiện tại, hấn đã chạm đến lần ranh giới của tôi.

"Đừng cố tình gây sự, lên giường ngủ đi." Hấn không kiên nhẫn đánh chìm tia hy vọng cuối cùng trong lòng tôi.

Trước khi hấn trở về, tôi cho rằng mình chỉ hơi mệt mỏi, nhưng bây giờ tôi phát hiện thì ra là tôi tự đánh giá cao chính mình. Tôi thật mệt mỏi, không muốn chờ đợi cái người đàn ông ích kỷ này, vì vậy, tôi đi ra khỏi phòng, đứng bên ngoài, bình tĩnh nói cho hấn biết: "Âm Hạng Thiên, chúng ta dừng lại thôi."

Phật không phải đã nói cho người đời rằng: quay đầu lại là bờ sao? Tôi chẳng muốn ở cái nơi lúc nóng lúc lạnh này mà đợi chờ, hiện tại có lối ra, tôi chỉ xem như tổn thất một đoạn tình cảm, một chút tâm ý, một phần thủy chung của một tình yêu không thuần túy, nếu như nhất thời đau xót thì tương lai sẽ bình tĩnh, như vậy, tôi nguyện ý từ bỏ.!

Chương 60: Cam tâm sao?

Tôi khép cửa phòng lại, cũng hi vọng sẽ đóng tâm chính mình. Không chờ tôi xoay người rồi đi, cửa phòng đã bị người ta mở ra.

"Em nào đủ chưa?" Mặt của hắn bởi vì tức giận mà kết một tầng sương lạnh, giọng nói bởi vì đè nén lửa giận mà trở nên trầm thấp.

"Tôi không phải cố tình gây sự, chỉ cảm thấy chúng ta không hợp nhau." Bên ngoài là cố tình thanh minh, thật ra thì, không muốn nói chuyện, càng không muốn gây gổ.

"Em nói mình không cố tình gây sự sao? Anh đã nói rồi, Nhiễm Du và anh chỉ là bạn bè, vô luận cô ấy kết hôn, hay ly hôn, đều không thể cải biến quan hệ này. Em vì chút chuyện nhỏ này mà định náo bao lâu?"

"Có một số việc đối với anh là chuyện nhỏ, nhưng đối với em mà nói cũng rất khổng lồ. Nhưng bây giờ tất cả đều không quan trọng, anh có thể thay đổi quan hệ giữa hai người, em sẽ dọn đi sớm, anh muốn làm tài xế, muốn đi đến mấy giờ về thì về, muốn không về cũng chẳng sao?" Dạ dày chợt co rút, sắc mặt của tôi tái đi, lại cắn môi dưới.

"Em đang nói hươu nói vượn cái gì đó? Có bao giờ anh trắng đêm không về chưa? Anh chỉ đi nói chuyện với bạn bè một chút, em lại náo như thế sao? Có phải em cảm thấy, cô gái bình thường đều dùng cách nói chia tay bạn trai để bắt anh ta phục tùng. Anh cho rằng em là một cô gái thông minh? Anh cho em biết, đó là việc làm rất ngốc! Em đừng làm theo những chuyện tầm thường kia, nếu không em tự lãnh hậu quả!"

Đột co rút thứ hai đến rất nhanh, hô hấp của tôi hơi chậm lại, thiếu chút nữa đã thét ra thành tiếng, vì sao tôi lại tự chịu đau đớn như thế, tôi kinh ngạc phát hiện, rồi tự mình cười: "Cho tới bây giờ chúng ta chưa phải là một đôi tình nhân, thì đây không phải là chia tay?"

Tôi đã phân rõ, câu nói lấy của chính mình đã trở thành câu châm ngôn? Tôi chỉ biết, tôi phủ quyết tất cả những lời nói tức giận. Hắn cau mày nhìn chăm chăm tôi, trợn mắt nhìn một lúc lâu, chợt xoay người đi ra cửa, rất nhanh liền cầm áo khoác lên và đi ra ngoài, lần này, hắn không có dừng lại, mà là sải bước ra khỏi cửa Liễu gia.

Một tiếng ‘phanh’ thật mạnh, cửa khép lại, giống như một tiếng nổ lớn, không phải bỏ vào đỉnh đầu, mà vào lục phủ ngũ tạng của tôi.

Tôi cố nén dạ dày đang quặn thắt lại, đi đến bàn trà, cầm điện thoại lên, bấm số chín-chín-chín. Suy tính đến những tình huống và biện pháp sẽ xảy ra khi làm thủ tục nhập viện, không thể làm gì khác hơn là cho gọi điện thoại Xảo Đình. Hơn mười phút sau, nhân viên y tế đã đưa tôi đến bệnh viện.

Bệnh viện, mỗi ngày tôi đều phải tới nơi đây, đi làm cũng cảm thấy đèn trắng vô cùng thâm, lạnh lạnh. Mà tôi đang phải nằm trong thứ ánh sáng đó để truyền nước biển.

Xảo Đình đáp chần thật tốt cho tôi, đang muốn nói những gì, thì bác sĩ trực ban đi vào, tay cầm ống nghe, rồi khám một cách trình tự: "Loét dạ dày cấp tính, niêm mạc dạ dày có dấu hiệu ra máu, cần nằm viện quan sát. Thời điểm này Bách tiểu thư thường ăn uống không có khoa học sao?"

"Được vậy." Tôi đánh mạnh vào tinh thần để trả lời, thuốc ngủ được thấm vào, nếu không phải bao tử đau lợi hại, giờ phút này tôi đã ngủ một giấc ngon rồi.

Bác sĩ thu hồi ống nghe, công thức hoa nhắc nhở: "Bách tiểu thư phải cẩn thận trong chuyện ăn uống, tận lực tránh khỏi những thuốc hay thức ăn kích thích, các món cay."

Những lời dặn dò này của bác sĩ tôi nghe rất nhiều lần rồi, tôi mệt mỏi liếc Xảo Đình một cái, cô hiểu ý nên đuổi bác sĩ đi, không có hỏi thăm vì sao không gọi Âm Tam Nhi đến, cũng không còn oán giận việc tôi không tự chăm sóc tốt cho mình. Mặc dù, cô rất muốn hỏi, nhưng cô biết, giờ phút này tôi cần nghỉ ngơi.

"Xảo đình, đừng nói cho Âm Hạng Thiên." Tôi không muốn bị người ta thương hại, không cần đề ý, tôi chỉ muốn có một tình yêu thuần túy, hắn không cấp cho được, tôi liền không muốn nhận.

"Không nói, cô yên tâm nghỉ ngơi đi."

Tôi mệt mỏi đập đầu, rồi nhắm mắt lại, thật sự buông tâm suy nghĩ. Xảo Đình chăm sóc tôi cả đêm, cho tôi ăn điểm tâm sáng xong mới rời khỏi bệnh viện, Xảo Đình đi không lâu, Âm Hạng Thiên gọi điện thoại tới, tôi không có nhận, chỉ nhắn cho hắn một tin: gặp mặt chỉ biết cãi vã, chúng ta cần tỉnh táo. Và hắn không trả lời

Từ đó điện thoại an tĩnh, gần tới buổi trưa thì Xảo Đình mang theo nồi canh nóng đến nuôi dạ dày tôi.

Lần loét dạ dày này khá nặng, không chỉ kèm theo co rút, co rút đau đớn, còn sốt nhẹ không lùi, vì thế, tôi ở bệnh viện ba ngày mới có thể xuất viện.

Thật ra thì, bác sĩ hy vọng tôi ở bệnh viện thêm vài ngày nữa để trị cho hết hẳn.

Mà nếu tôi ở lâu hơn một ngày, Xảo Đình sẽ bận rộn thêm một ngày, khiến cho cô ấy rước thêm một phiền toái bất đắc dĩ, nếu như có thể, tôi hi vọng giảm phiền toái đi.

Cũng may sự chuyên nghiệp của tôi chiếm ưu thế, đánh trận, thất bại cũng không là khó khăn của tôi, Xảo Đình thấy sốt nhẹ đã lui, tinh thần cũng tốt hơn rất nhiều, lúc này mới bỏ gánh nặng trong lòng. Thật ra thì không thể nói nhà Xảo Đình là ỏ nhỏ, trong mấy người chúng tôi, chỉ có Xảo Đình là ở biệt thự lớn, cũng không phải xa xỉ, mà bởi vì, cô đem phòng làm việc của mình và nơi nghỉ ngơi dung hợp làm một.

Phòng ốc là Xảo Đình do Âm Nhị Nhi chuẩn bị, tiện nghi đầy đủ, lấy ánh sáng tốt, căn nhà có ba tầng, còn có lầu và sân thượng. Tầng một dùng để trưng bày tác phẩm cùng tiếp đãi khách, tầng hai vì hoàn cảnh thanh tĩnh nên dùng làm phòng làm việc, phụ tá của cô, những nhà thiết kế của cô đều làm việc trên đó, ba tầng là nơi sinh hoạt của Xảo Đình, sạch sẽ, chỉnh tề, thông suốt, có vị rất an nhàn, coi như cầm Kính Viễn Vọng, tôi đều không tìm được tý vết nào, nơi này tựa như bản thân Xảo Đình, có rất nhiều mặt, hơn nữa, mỗi một mặt cũng rất hoàn mỹ.

Vẫn còn nhớ, khi nơi này vừa mới được trùng tu xong thì Xảo Đình đã mời mọi người đến liên hoan, lúc ấy tôi liền yêu ngôi nhà của cô ấy, Âm Nhị Nhi cười nói: "Cô thích thì tới đây, tôi cho Xảo Đình giảm tiền thuê."

Xảo Đình cười híp mắt lôi kéo tay tôi nói: "Tới đây đi, tới đây đi."

Âm Hạng Thiên hứ một tiếng, lòng tin tràn đầy nói: "Bách Khả sẽ không tiếp nhận bất cóc." Nói xong giữ lấy bả vai của tôi: "Hai tôi cùng ở chỗ này!"

Mọi người cười to, tiếng nói ấy vẫn còn bên tai, hôm nay tôi lại ngồi ở sân thượng, một mình phơi mình với bóng cô đơn.

"Bách Khả, điện thoại của cô." Xảo Đình cầm điện thoại đang vang lên tiếng reng dự dội đi đến sân thượng.

"Âm Hạng Thiên gọi tới?"

"Ừ."

"Cúp đi, hoặc trực tiếp tắt máy."

Xảo Đình ngồi xuống bên cạnh tôi, nhẹ nhàng khuyên nhủ: "Một ngày một cuộc điện thoại, tôi nghĩ hẳn biết sai rồi, cô tha thứ cho hẳn một lần đi."

Tôi nhìn bầu trời xanh thẳm, thản nhiên nói: "Chúng ta không có cãi nhau."

Đã ở chỗ này năm ngày, Xảo Đình vẫn cho là tôi cùng Âm Hạng Thiên chỉ là cãi vã, cũng không biết, tôi đã quyết tuyệt tình.

Xảo Đình nhẹ giọng thờ dài, đem điện thoại tắt đi. Đang muốn mở miệng khuyên can tôi, Âm Hạng Thiên lại gọi đến.

"Các người đừng có như vậy được không." Xảo Đình dút lời, nhún xuống nút trả lời, Âm Hạng Thiên giận dữ mắng mỏ gì đó, những lời nói đó xuyên qua loa đâm vào tai tôi.

Hắn nói: "Em cho anh giải thích đi! Đừng cố tình gây sự!"

Xảo Đình đưa điện thoại di động lên, nhún lông mày lại nói: "Là tôi."

Nóng nảy của Âm Hạng Thiên giảm xuống, giọng nói vẫn không kiên nhẫn: "Gọi cô ấy nghe điện thoại đi, không, gọi cô ấy về nhà!"

Xảo Đình nhìn một chút, lại trầm mặc, đi qua một bên nói chuyện, mới đầu, Xảo Đình nhẹ nhàng khuyên nhủ, lắng nghe, rồi chợt cất cao âm điệu: "Bạn bè? Tối nào anh cũng đi ra ngoài với người yêu cũ, còn dám nói với cô ấy chỉ xem như bạn bè. Nếu như nói phản ứng của Bách Khả bây giờ là cố tình gây sự, như vậy, tôi cho anh biết, đối mặt với chuyện như vậy, mỗi người đàn bà cũng sẽ 'cố tình gây sự'. Cô ấy có ý tốt khuyên nhủ, anh vì một phút mất hứng thì bỏ đi. Mà anh có biết hay không, sau khi anh bỏ đi cô ấy liền nhập viện? Anh có biết là vì đau dạ dày cấp tính mà cô ấy bị sốt ba ngày không? Anh không biết gì cả, vì trong lòng anh chỉ có bạn bè kia mà thôi!"

Biết nhau nhiều năm như vậy, lần đầu tiên tôi nhìn thấy Xảo Đình tức đến luống cuống, không khỏi có chút ngán cả người.

Xảo Đình cúp điện thoại, trở lại bên cạnh tôi, tức giận khó tiêu hóa mà nói: "Khó trách cô không nhận điện thoại của hẳn, nói chuyện với hẳn thật tốn nguyên khí."

Trong lòng chua xót, coi thường đáy lòng đang đau nhói, tôi lấp bắp cười: "Xảo Đình, biểu tình vừa rồi của cô rất giống mẹ ghê của công chúa bạch tuyết đấy."

Xảo Đình giận dữ, vỗ đầu của tôi một cái, trách mắng: "Còn không phải là do hẳn khiến tôi tức giận sao. Rõ ràng là lỗi của hẳn, còn dám dùng lý lẽ hùng hồn để biện minh, thật không biết, nên nói hẳn là thứ khốn kiếp gì nữa?"

"Hắn chỉ là mình, hẳn chỉ biết mình mà thôi!"

Xảo Đình bật cười: "Mới vừa rồi không cần thận đem chuyện cô ngã bệnh nói ra, tôi đoán chừng vài giờ nữa hẳn ta sẽ đến đây, tôi sẽ đi báo một tiếng

cho bảo vệ, không thể cho hấn vào, lúc này phải dạy dỗ hấn thật tốt, để cho hấn học được bài học về sự quý trọng."

Tôi kéo tay của cô, lắc đầu: "Không cần, tôi không giận hấn ta, mà đã kết thúc thật sự, nên tới sớm muộn gì cũng sẽ đến, thôi thì mượn cơ hội này nói rõ ràng."

Xảo Đình hơi ngạc nhiên: "Thật sự muốn chia tay sao? Chờ lâu như vậy, bỏ ra nhiều như vậy, cứ như vậy buông tha, cô cam tâm sao?"

Tôi khép cửa phòng lại, cũng hi vọng sẽ đóng tâm chính mình. Không chờ tôi xoay người rồi đi, cửa phòng đã bị người ta mở ra.

"Em nào đủ chưa?" Mặt của hấn bởi vì tức giận mà kết một tầng sương lạnh, giọng nói bởi vì đè nén lửa giận mà trở nên trầm thấp.

"Tôi không phải cố tình gây sự, chỉ cảm thấy chúng ta không hợp nhau." Bên ngoài là cố tình thanh minh, thật ra thì, không muốn nói chuyện, càng không muốn gây gổ.

"Em nói mình không cố tình gây sự sao? Anh đã nói rồi, Nhiệm Du và anh chỉ là bạn bè, vô luận cô ấy kết hôn, hay ly hôn, đều không thể cải biến quan hệ này. Em vì chút chuyện nhỏ này mà định náo bao lâu?"

"Có một số việc đối với anh là chuyện nhỏ, nhưng đối với em mà nói cũng rất khổng lồ. Nhưng bây giờ tất cả đều không quan trọng, anh có thể thay đổi quan hệ giữa hai người, em sẽ dọn đi sớm, anh muốn làm tài xế, muốn đi đến mấy giờ về thì về, muốn không về cũng chẳng sao?" Dạ dày co rút, sắc mặt của tôi tái đi, lại cắn môi dưới.

"Em đang nói hươu nói vượn cái gì đó? Có bao giờ anh trắng đêm không về chưa? Anh chỉ đi nói chuyện với bạn bè một chút, em lại náo như thế sao? Có phải em cảm thấy, cô gái bình thường đều dùng cách nói chia tay bạn trai để bắt anh ta phục tùng. Anh cho rằng em là một cô gái thông minh? Anh cho em biết, đó là việc làm rất ngốc! Em đừng làm theo những chuyện tầm thường kia, nếu không em tự lãnh hậu quả!"

Đột co rút thứ hai đến rất nhanh, hô hấp của tôi hơi chậm lại, thiếu chút nữa đã thét ra thành tiếng, vì sao tôi lại tự chịu đau đớn như thế, tôi kinh ngạc phát hiện, rồi tự mình cười: "Cho tới bây giờ chúng ta chưa phải là một đôi tình nhân, thì đây không phải là chia tay?"

Tôi đã phân rõ, câu nói lấy của chính mình đã trở thành câu châm ngôn? Tôi chỉ biết, tôi phủ quyết tất cả những lời nói tức giận. Hấn cau mày nhìn chăm chăm tôi, trợn mắt nhìn một lúc lâu, chợt xoay người đi ra cửa, rất nhanh liền cầm áo khoác lên và đi ra ngoài, lần này, hấn không có dừng lại, mà là sải bước ra khỏi cửa Liễu gia.

Một tiếng 'phanh' thật mạnh, cửa khép lại, giống như một tiếng nổ lớn, không phải bỏ vào đỉnh đầu, mà vào lục phủ ngũ tạng của tôi.

Tôi cố nén dạ dày đang quặn thắt lại, đi đến bàn trà, cầm điện thoại lên, bấm số chín-chín-chín. Suy tính đến những tình huống và biện pháp sẽ xảy ra khi làm thủ tục nhập viện, không thể làm gì khác hơn là cho gọi điện thoại Xảo Đình. Hơn mười phút sau, nhân viên y tế đã đưa tôi đến bệnh viện.

Bệnh viện, mỗi ngày tôi đều phải tới nơi đây, đi làm cũng cảm thấy đèn trắng vô cùng thâm, lạnh lạnh. Mà tôi đang phải nằm trong thứ ánh sáng đó để truyền nước biển.

Xảo Đình đáp chần thật tốt cho tôi, đang muốn nói những gì, thì bác sĩ trực ban đi vào, tay cầm ống nghe, rồi khám một cách trình tự: "Loét dạ dày cấp tính, niêm mạc dạ dày có dấu hiệu ra máu, cần nằm viện quan sát. Thời điểm này Bách tiểu thư thường ăn uống không có khoa học sao?"

"Được vậy." Tôi đánh mạnh vào tinh thần để trả lời, thuốc ngủ được thấm vào, nếu không phải bao tử đau lợi hại, giờ phút này tôi đã ngủ một giấc ngon rồi.

Bác sĩ thu hồi ống nghe, công thức hoa nhắc nhở: "Bách tiểu thư phải cẩn thận trong chuyện ăn uống, tận lực tránh khỏi những thuốc hay thức ăn kích thích, các món cay."

Những lời dằn dò này của bác sĩ tôi nghe rất nhiều lần rồi, tôi mệt mỏi liếc Xảo Đình một cái, cô hiểu ý nên đuổi bác sĩ đi, không có hỏi thăm vì sao không gọi Âm Tam Nhi đến, cũng không còn oán giận việc tôi không tự chăm sóc tốt cho mình. Mặc dù, cô rất muốn hỏi, nhưng cô biết, giờ phút này tôi cần nghỉ ngơi.

"Xảo đình, đừng nói cho Âm Hạng Thiên." Tôi không muốn bị người ta thương hại, không cần để ý, tôi chỉ muốn có một tình yêu thuần túy, hấn không cấp cho được, tôi liền không muốn nhận.

"Không nói, cô yên tâm nghỉ ngơi đi."

Tôi mệt mỏi dập đầu, rồi nhắm mắt lại, thật sự buông tâm suy nghĩ. Xảo Đình chăm sóc tôi cả đêm, cho tôi ăn điểm tâm sáng xong mới rời khỏi bệnh viện, Xảo Đình đi không lâu, Âm Hạng Thiên gọi điện thoại tới, tôi không có nhận, chỉ nhắn cho hấn một tin: gặp mặt chỉ biết cãi vã, chúng ta cần tỉnh táo. Và hấn không trả lời

Từ đó điện thoại an tĩnh, gần tới buổi trưa thì Xảo Đình mang theo nồi canh nóng đến nuôi dạ dày tôi.

Lần loét dạ dày này khá nặng, không chỉ kèm theo co rút, co rút đau đớn, còn sốt nhẹ không lùi, vì thế, tôi ở bệnh viện ba ngày mới có thể xuất viện. Thật ra thì, bác sĩ hy vọng tôi ở bệnh viện thêm vài ngày nữa để trị cho hết hấn.

Mà nếu tôi ở lâu hơn một ngày, Xảo Đình sẽ bận rộn thêm một ngày, khiến cho cô ấy rước thêm một phiền toái bất đắc dĩ, nếu như có thể, tôi hi vọng giảm phiền toái đi.

Cũng may sự chuyên nghiệp của tôi chiếm ưu thế, đánh trận, thất bại cũng không là khó khăn của tôi, Xảo Đình thấy sốt nhẹ đã lui, tinh thần cũng tốt hơn rất nhiều, lúc này mới bỏ gánh nặng trong lòng. Thật ra thì không thể nói nhà Xảo Đình là ổ nhỏ, trong mấy người chúng tôi, chỉ có Xảo Đình là ở biệt thự lớn, cũng không phải xa xỉ, mà bởi vì, cô đem phòng làm việc của mình và nơi nghỉ ngơi dung hợp làm một.

Phòng ốc là Xảo Đình do Âm Nhị Nhi chuẩn bị, tiện nghi đầy đủ, lấy ánh sáng tốt, căn nhà có ba tầng, còn có lầu và sân thượng. Tầng một dùng để trưng bày tác phẩm cùng tiếp đãi khách, tầng hai vì hoàn cảnh thanh tĩnh nên dùng làm phòng làm việc, phụ tá của cô, những nhà thiết kế của cô đều làm việc trên đó, ba tầng là nơi sinh hoạt của Xảo Đình, sạch sẽ, chỉnh tề, thông suốt, có vị rất an nhàn, coi như cảm Kính Viễn Vọng, tôi đều không tìm được tý vết nào, nơi này tựa như bản thân Xảo Đình, có rất nhiều mặt, hơn nữa, mỗi một mặt cũng rất hoàn mỹ.

Vẫn còn nhớ, khi nơi này vừa mới được trùng tu xong thì Xảo Đình đã mời mọi người đến liên hoan, lúc ấy tôi liền yêu ngôi nhà của cô ấy, Âm Nhị Nhi cười nói: "Cô thích thì tới đây, tôi cho Xảo Đình giảm tiền thuê."

Xảo Đình cười híp mắt lôi kéo tay tôi nói: "Tới đây đi, tới đây đi."

Âm Hạng Thiên hứ một tiếng, lòng tin tràn đầy nói: "Bách Khả sẽ không tiếp nhận bất cóc." Nói xong giữ lấy bả vai của tôi: "Hai tôi cùng ở chỗ này!"

Mọi người cười to, tiếng nói ấy vẫn còn bên tai, hôm nay tôi lại ngồi ở sân thượng, một mình phôi mình với bóng cô đơn.

"Bách Khả, điện thoại của cô." Xảo Đình cầm điện thoại đang vang lên tiếng reng dự dội đi đến sân thượng.

"Âm Hạng Thiên gọi tới?"

"Ừ."

"Cúp đi, hoặc trực tiếp tắt máy."

Xảo Đình ngồi xuống bên cạnh tôi, nhẹ nhàng khuyên nhủ: "Một ngày một cuộc điện thoại, tôi nghĩ hẳn biết sai rồi, cô tha thứ cho hẳn một lần đi."

Tôi nhìn bầu trời xanh thẳm, thản nhiên nói: "Chúng ta không có cãi nhau."

Đã ở chỗ này năm ngày, Xảo Đình vẫn cho là tôi cùng Âm Hạng Thiên chỉ là cãi vã, cũng không biết, tôi đã quyết tuyệt tình.

Xảo Đình nhẹ giọng thở dài, đem điện thoại tắt đi. Đang muốn mở miệng khuyên can tôi, Âm Hạng Thiên lại gọi đến.

"Các người đừng có như vậy được không." Xảo Đình dút lời, nhấn xuống nút trả lời, Âm Hạng Thiên giận dữ mắng mỏ gì đó, những lời nói đó xuyên qua loa đâm vào tai tôi.

Hắn nói: "Em cho anh giải thích đi! Đừng cố tình gây sự!"

Xảo Đình đưa điện thoại di động lên, nhú lông mày lại nói: "Là tôi."

Nóng nảy của Âm Hạng Thiên giảm xuống, giọng nói vẫn không kiên nhẫn: "Gọi cô ấy nghe điện thoại đi, không, gọi cô ấy về nhà!"

Xảo Đình nhìn một chút, lại trầm mặc, đi qua một bên nói chuyện, mới đầu, Xảo Đình nhẹ nhàng khuyên nhủ, lắng nghe, rồi chợt cất cao âm điệu: "Bạn bè? Tôi nào anh cũng đi ra ngoài với người yêu cũ, còn dám nói với cô ấy chỉ xem như bạn bè. Nếu như nói phản ứng của Bách Khả bây giờ là cố tình gây sự, như vậy, tôi cho anh biết, đối mặt với chuyện như vậy, mỗi người đàn bà cũng sẽ 'cố tình gây sự'. Cô ấy có ý tốt khuyên nhủ, anh vì một phút mất hứng thì bỏ đi. Mà anh có biết hay không, sau khi anh bỏ đi cô ấy liền nhập viện? Anh có biết là vì đau dạ dày cấp tính mà cô ấy bị sốt ba ngày không? Anh không biết gì cả, vì trong lòng anh chỉ có bạn bè kia mà thôi!"

Biết nhau nhiều năm như vậy, lần đầu tiên tôi nhìn thấy Xảo Đình tức đến luống cuống, không khỏi có chút ngạc nhiên.

Xảo Đình cúp điện thoại, trở lại bên cạnh tôi, tức giận khó tiêu hóa mà nói: "Khó trách cô không nhận điện thoại của hẳn, nói chuyện với hẳn thật tổn nguyên khí."

Trong lòng chưa xót, coi thường đáy lòng đang đau nhói, tôi lấp bắp cười: "Xảo Đình, biểu tình vừa rồi của cô rất giống mẹ ghê của công chúa bạch tuyết đấy."

Xảo Đình giận dữ, vỗ đầu của tôi một cái, trách mắng: "Còn không phải là do hẳn khiến tôi tức giận sao. Rõ ràng là lỗi của hẳn, còn dám dùng lý lẽ hùng hồn để biện minh, thật không biết, nên nói hẳn là thứ khốn kiếp gì nữa?"

"Hắn chỉ là mình, hẳn chỉ biết mình mà thôi!"

Xảo Đình bật cười: "Mới vừa rồi không cần thận đem chuyện cô ngã bệnh nói ra, tôi đoán chừng vài giờ nữa hẳn ta sẽ đến đây, tôi sẽ đi báo một tiếng cho bảo vệ, không thể cho hẳn vào, lúc này phải dạy dỗ hẳn thật tốt, để cho hẳn học được bài học về sự quý trọng."

Tôi kéo tay của cô, lắc đầu: "Không cần, tôi không giận hấn ta, mà đã kết thúc thật sự, nên tới sớm muộn gì cũng sẽ đến, thôi thì mượn cơ hội này nói rõ ràng."

Xảo Đình hơi ngạc nhiên: "Thật sự muốn chia tay sao? Chờ lâu như vậy, bỏ ra nhiều như vậy, cứ như vậy buông thả, cô cam tâm sao?"

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Già Nai Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61

Những cơn gió giữa trưa làm tung bay mái tóc ngắn ngang vai của tôi: "Chuyện này không liên quan đến chuyện không cam lòng, chỉ là tôi chợt thông suốt mà thôi. Có ít thứ không tranh thủ thì không thể lấy được, có vài người, không phải đợi là họ sẽ đến. Chị tôi giành bạn trai của tôi, tôi cũng nghĩ sẽ cố gắng tranh thủ, nhưng sau này tôi nghĩ lại một chút – nếu hấn làm tôi thất vọng, vậy thì cố gắng giành lại có lợi ích gì? Hấn có thể dao động lần thứ nhất, là có thể dao động lần thứ hai, lần thứ ba. Tôi không muốn tương lai mình biến thành một chiến sĩ, mỗi ngày đều đang cùng các cô gái khác giành giành tình yêu của một người đàn ông. Huống chi, trong lòng Âm Hạng Thiên vẫn luôn có vị trí giành cho Nhiệm Du, hai người là thanh mai trúc mã, tôi không có tư cách tranh giành. Mặc dù tôi có thể chọn phương thức ở bên cạnh nhưng nó là thương hại, chỉ đây đưa chẳng tốt đẹp gì." Thấy Xảo Đình sững sờ nhìn tôi, tôi dí dóm nháy mắt nói "Cái này gọi là hai quyền nhẹ đã hạ được đối thủ, không phải rất thông minh sao?"

Xảo Đình không hề bị tôi chọc cười, thái độ nghiêm túc lại thương cảm: "Nếu như cô sớm tìm ra lối, tôi sẽ đồng ý với các người, nhưng các người đã ở cùng nhau hơn hai năm rồi, huống chi, cô vẫn luôn thương hấn, không phải sao?"

"Tình yêu không phải là toàn bộ cuộc sống, dùng hai năm đổi lấy nhiều hơn một sự bình tĩnh, như vậy không phải rất tốt sao?"

Xảo Đình lắc đầu: "Muốn tôi nghĩ, tôi nghĩ là cô đã thật sự không tin tưởng vào tình yêu rồi, có lẽ, đối với Ân Tâm Nhi cô có tầm quan trọng không thua gì Nhiệm Du."

"Đến cô cũng nói có lẽ." Tôi cười khò cắt đứt lời của cô ấy "Nhiệm Du cùng hấn tách ra ba năm, tôi cùng hấn sinh sống hai năm, nhưng mọi người thấy chỉ là 'có lẽ', dưới tình huống này, tôi cần thiết phải tranh thủ sao?"

Tất cả mọi người đều không thể hiểu hết tâm tư của Âm Hạng Thiên, có lẽ, ngay cả hấn mình cũng không rõ lắm. Nhưng việc này đã không quan trọng nữa rồi. Tình yêu rất phức tạp, tranh đoạt là bị thương, chờ đợi quá mệt mỏi, tôi mệt mỏi, nghĩ lối ra, nghĩ bỏ cuộc. Đừng cười nhạo tôi yếu đuối, trong tình yêu, người nào cũng có lúc e sợ? Người nào cũng sẽ lùi bước?!

Xảo Đình trầm ngâm giây lát, cau mày nói: "Cô nói không sai, nhưng cô nghĩ kết thúc, cũng phải có sự đồng ý của hấn mới được, theo tôi thấy, hấn cho là cô nhất thời giận dữ, căn bản không suy tính nghiêm túc về chuyện chia tay."

"Cần hấn mới được sao?." Tôi vuốt ve cái dạ dày đang chuyển biến tốt của mình: "Cho nên tôi không nhận điện thoại của hấn, chính là muốn đợi thân thể tốt lên, có hơi sức rồi, sẽ cùng hấn chạm mặt, tựa như cô nói, cùng hấn nói chuyện rất hao tổn nguyên khí."

Xảo Đình cười khò: "Tình yêu của người khác thật ngọt ngào, thế nào nói đến cô, lại chẳng có hết sức?"

"Có lẽ, bởi vì hấn không phải là đúng người. Theo quan điểm khách quan mà nói, hấn không sai, cũng không phải lỗi của tôi mà cả hai làm đường."

"Tại sao cô có thể quyết định tất cả như vậy?!" Một tiếng chất vấn đè nén lửa giận từ cầu thang truyền tới, tiếng bước chân nặng nề làm trái tim tôi chậm lại

Sắc mặt Xảo Đình khẽ biến thành cứng ngắt, nhỏ giọng lầu bầu: "Sao hấn đến nhanh như thế?"

"Có lẽ lúc hấn gọi điện thoại là hấn đang ở dưới lầu." Tôi cười khò mà nói, người đàn ông kia vẫn cho rằng tôi cố tình gây sự, có thể nói chuyện này rất dễ dàng tha thứ nhưng cho đến bây giờ đã biến thành không thể rồi.

Âm Hạng Thiên bứt cánh tay Xảo Đình ra, tức giận đùng đùng chỉ về phía cửa: "Xuống lầu, đừng ở chỗ này cản trở."

Hấn rất tức giận, mà tôi hiểu vì sao hấn tức giận. Không sai, tôi không nên hủy bỏ toàn bộ, dù sao, hơn hai năm qua, trong cuộc sống của chúng tôi vẫn tràn ngập tiếng cười, có chút hạnh phúc. Mà tôi muốn xem nhẹ, cũng bỏ qua một chút thủy chung không tồn tại — tình cảm của hấn không thuần túy! Mặc dù hấn bình tĩnh và đôi khi không bình tĩnh giải thích việc hấn và Nhiệm Du chỉ là bạn bè, mà tôi biết, đáy lòng của hấn vẫn có một cảm khu. Nơi đó, thuộc về Nhiệm Du, và tôi chỉ ở bên ngoài mà thôi.

Bóng dáng của Xảo Đình trước khi biến mất, còn đem cặp mắt không giúp gì được liếc nhìn tôi. Cửa phòng màu trắng "cạnh" một tiếng bị đóng lại, Âm Hạng Thiên giận dữ đi tới trước mặt của tôi, từ trên cao nhìn xuống, nhìn chăm chăm vào cái gối ôm của tôi: "Anh đã nói với em bao nhiêu lần rồi? Anh và Nhiệm Du chỉ là bạn bè, bạn bè hiểu không? Em đừng như người không tai, tất cả điều không thể vào não như thế?"

"Đừng nóng nảy như vậy, anh xem, hôm nay mặt trời thật tốt, phong cảnh đẹp như vậy, một buổi trưa như thế, gây gổ làm gì." Tôi nặn ra nụ cười, cố gắng hóa giải không khí khẩn trương và nguy hiểm, nhưng hắn không hề bình tĩnh lại, mà còn tức giận hơn.

"Chớ nói những thứ vô dụng đó với anh, anh hỏi em, có nghe lời anh nói hay không?"

Tôi gật đầu "Mỗi một câu đều nghe lọt."

"Vậy em còn náo cái gì?"

Tôi ngược mắt liếc nhìn hắn: "Anh có nghiêm túc cân nhắc lời em hay không? Nói một cách khác, anh có nghe lọt được không?"

"Em cứ nói đi?"

"Lọt vào tai anh rồi có lọt vào não anh không. Anh cảm thấy tôi cố tình gây sự, cảm thấy tôi đang dùng biện pháp bỏ đi để uy hiếp anh. Hiện tại, anh hãy nghe cho kỹ: Anh đã sai! Căn bản tôi không có uy hiếp bất luận kẻ nào, cũng không thể uy hiếp bất luận việc gì." Thấy hắn muốn phản bác, tôi lại nói: "Anh có biết tôi ghét cái nào, tôi hiểu mâu thuẫn là cái gì không, nhưng anh cho rằng tôi nói dối, cũng muốn đi theo cô ấy. Anh có nghĩ đến suy nghĩ của tôi hay không, điều này đại biểu cái gì? Không nói ra miệng sao? Tôi nói thay anh, điều này đại biểu, anh đã lựa chọn cô ta."

"Em nói vậy! Nhiệm Du."

"Tâm tình Nhiệm Du không tốt, thân thể Nhiệm Du không tốt, Nhiệm Du bị chồng trước quấy rầy, Nhiệm Du cần anh trợ giúp." Tôi sử dụng lại những từ hắn đã từng nói với tôi, bốn mắt cùng nhìn nhau: "Âm Hạng Thiên, chớ tự mình uy hiếp tôi, tôi sẽ không vì hai tiếng bạn bè bình thường mà gây sự với anh. Ở trong lòng anh, Nhiệm Du chưa bao giờ là người bạn bình thường."

"Cô. cô. Giỏi lắm!" Hắn tức giận đến gân xanh nổi cả trên mặt. Không biết là bị phôi bày tất cả nên tức giận, hay cho tôi quyết tuyệt tình mà tức giận, thật ra thì, tôi không muốn nói như thế, nhưng hắn vẫn dùng "Hò đồ", "Nói vậy" đến kích thích tôi, hại tôi không cẩn thận mà kích động.

Tôi không thể làm gì khác ngoài thờ dài: "Một buổi trưa yên bình, đều bị phá hư, thật đáng tiếc!"

"Bệnh quá thành đức hạnh rồi à, còn có tâm tình để ngắm cảnh xuân sao?" Sau lưng bỗng nhiên có người nói chuyện, mặc dù không thiếu ân cần, nhưng giọng nói cộc nhễ làm thành một đòn lợi hại.

Tôi ngoái đầu nhìn lại, liếc nhìn Ninh Vũ nói "học trường, sao cậu lại tới đây?"

"Xảo Dĩnh nói cậu bệnh bao tử, bảo tôi đến giúp một tay, tìm chút thuốc đặc trị, tôi đi khắp hiệu thuốc rồi cũng không tìm được thuốc đặc trị, nhưng cũng có đem đến vài phương thuốc Bắc, cậu có muốn uống không?"

Tôi lắc đầu "Không uống."

Ninh Vũ đi đến gần, dùng sức vuốt vuốt đầu của tôi, dùng vẻ mặt cười như không cười mà nói: "Tôi cùng Xảo Dĩnh đã thương lượng rồi, không uống liền rót, cậu chọn cái nào?"

Tôi mếu máo: "Uống...uống...ng!"

"Đi đi, tôi đi lấy đây, hâm nóng lên là có thể uống."

"Cám ơn!" Tôi nhe răng nhếch miệng mà nói.

"Khỏi khách khí, về sau mỗi ngày đều có uống."

Tôi thiếu chút nữa phát khóc, than thở đứng dậy, chào hỏi: "Xuống dưới lầu ngồi đi."

"Cậu đi uống thuốc." Ninh Vũ ngụ ý, liếc mắt nhìn Âm Hạng Thiên nói: "Chúng ta đã lâu không gặp, từ từ ôn lại chuyện cũ!"

Ninh Vũ như một người anh lớn không có máu mủ của tôi, mặc dù anh không biết tôi cùng Âm Hạng Thiên gần đây như thế nào, nhưng chỉ với một cái liếc mắt đã có thể nhìn ra, nếu Ninh Vũ nói "Ôn chuyện" là đã hiểu.

Âm Hạng Thiên không đề ý đến Ninh Vũ, lôi kéo tôi đi xuống dưới lầu.

"Để cho cô ấy yên tĩnh, đừng tưởng rằng bây giờ là của cậu, thì vĩnh viễn là của cậu, cô ấy lựa chọn đi hay ở là quyền lợi của cô ấy." Ninh Vũ nhẹ giọng mà nói ra.

Âm Hạng Thiên dùng sức bóp lấy cổ tay của tôi vô cùng đau đớn: "Cái gì là của tôi thì đến cuối cùng vẫn là của tôi, không cần người khác đến đây nhắc nhở!"

"Chúng ta xưng anh gọi em, phong độ của một thiếu gia giàu có đâu mất rồi, ai là người mình, ai là người khác, trong lòng cậu phải hiểu chứ?" Đây là sự thật, có lẽ từ miệng Ninh Vũ nói ra lại giống như là khiêu khích.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Giả Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62

Bước chân của Âm Hạng Thiên ngừng lại một chút, hiển nhiên là hiểu ẩn ý trong câu nói kia.

"Tôi nhớ không lầm là cũng có ngoại lệ đấy chứ?" Tôi nhỏ giọng nói, mỗi lần hai người này gặp nhau là sẽ có tổn hại lớn, bất luận ngày lễ ngày tết, trời hô mưa gọi gió, bất kỳ bên ngoài có điều gì cũng chẳng tác động đến sự "Hăng hái" của bọn họ, tôi thật sự thấy sợ!

Âm Hạng Thiên hơi dừng lại, im lặng rồi khôi phục bước chân. Mới mở cửa ra, chỉ thấy Xảo Đình bung một chén nước trắng bằng sứ tới. Cô ta đưa mắt nhìn tôi, rồi sau đó chuyển cái khay đến trước mặt Âm Hạng Thiên "Tam Thiếu, đây là thuốc của Bách Khả."

Âm Hạng Thiên cau mày: "Tôi sẽ mua thuốc giúp cô ấy."

Lông mày Xảo Đình chau lại: "Anh sẽ tìm được chứ? Đây là Ninh Vũ tự tìm mang đến, không phải là thứ có thể mua được ở bất kỳ nhà thuốc đông y nào."

"Dài dòng!" Âm Hạng Thiên trừng mắt nhìn cô, tay đặt lên đầu vai tôi, siết chặt lấy, đi xuống lầu dưới. "Âm Hạng Thiên, tôi. . . ."

"Câm miệng!"

"Tôi không thể câm miệng!" Tôi tránh thoát khỏi sự kiểm kẹp của anh, nghiêm mặt nói: "Anh trở về đi, khi nào cơ thể tôi tốt hơn, tôi sẽ trở về đó thu dọn đồ đạc."

"Tôi không có cho phép em đi!" Hắn cắn răng nghiêng lợi, đáy mắt là lửa giận. "Cùng tôi về nhà! Bằng không tôi liền động thủ!" Hắn cúi người tiến tới gần tôi.

Tôi lui về sau vài bước, rất có ý thức bung kín dạ dày, nhưng biết rõ nguy hiểm nên nói: "Tôi cảnh cáo anh, đừng đầu đối kháng cùng tôi. Dạ dày chảy máu anh không đến nỗi đâu!"

Âm Hạng Thiên ngơ ngác tiến lùi đều khó, dứt khoát choàng cánh tay ra, đem tôi vây giữa lồng ngực và tay vịn cầu thang.

Tôi nhìn về phía Xảo Đình như muốn cầu sự giúp đỡ, vừa lúc ấy Ninh Vũ kéo tay Xảo Đình lại hỏi.

"Tình huống như thế nào?" Ninh Vũ hỏi Xảo Đình.

Xảo Đình trả lời: "Bách Khả không muốn cùng Tam thiếu qua lại nữa, nhưng Tam Thiếu không đồng ý."

"Bảo vệ ở đâu?" Ninh Vũ lại hỏi.

Xảo Đình lại trả lời: "Đúng phải tìm người giúp đỡ Bách Khả."

"Vậy còn không mau gọi điện thoại cho an ninh đến đuổi người?" Ninh Vũ nhắc nhở.

"Nói rất đúng." Xảo Đình đem khay giao cho Ninh Vũ, sờ điện thoại trong túi áo mình "Điện thoại di động tôi để ở dưới lầu."

"Dùng của tôi." Ninh Vũ nghiêng người "Ồ túi sau."

Xảo Đình vươn tay ra thăm dò, nhưng lập tức thu tay lại: "Không thích hợp lắm"

Ninh Vũ lơ đãng: "Yên tâm, tôi không kiện cô tội quấy rối tình dục đâu."

Xảo Đình bật cười, đưa ngón tay ngọc thon dài ra, sờ túi quần jean của Ninh Vũ.

"Uy! Cô cầm điện thoại rồi còn muốn chấm mút hả?" Ninh Vũ thấy chuyện lạ nên hỏi.

Xảo Đình lấy điện thoại di động ra, thoải mái tán dương: "Cái móng rất cao."

Tôi thiếu chút nữa đã đem con người trừng lớn, cô là Xảo Đình sao? Cô thật sự là cô gái đoan trang và dịu dàng tên Xảo Đình sao? Hay là thánh giác của tôi có vấn đề? Cô dám bỏ tay vào túi quần sau của con trai hả?

"Trên di động của anh không có số của công ty." Xảo Đình khổ sở nói.

Ninh Vũ xem thường cười "Trực tiếp gọi một-một-không, tốc độ cũng rất mau."

"Nói rất đúng." Xảo Đình cúi đầu, tiếp tục gọi điện thoại.

Lông mày Âm Hạng Thiên cũng không nhíu lại, chỉ bình tĩnh liếc nhìn tôi: "Em hy vọng chúng ta đều bị công an bắt đi sao?"

Tôi cắn môi, chần chờ nói "Xảo Đình, đừng khoa trương như vậy chứ?"

"Không phải cậu không muốn cùng hắn trở về sao?" Xảo Đình ngược mắt nhìn tôi, mặc dù thần sắc của cô rất nghiêm chỉnh, nhưng đáy mắt giao hoạt thật sự rất giống một kẻ tội phạm.

"Tôi. . . ." Tôi không muốn cùng hắn trở về, nhưng tôi cũng không muốn để cho người khác xem vở kịch của chúng tôi? !

"Không cần lo lắng vấn đề đó, về nhà cùng tớ đi, ở đến xuất giá cũng không có vấn đề gì!" Ninh Vũ nói.

"Anh đừng làm ra bộ dáng đó, mọi người trong nhà họ Ngô có thể chấp nhận sao?" Xảo Đình cong đôi môi anh đào lên "Bách Khả, cô nên ở nhà của tôi, cô là em gái của tôi, là cháu gái của bà nội tôi."

"Nhưng tôi chính là người nhìn cô ấy lớn lên, nhà họ Ngô vốn là nhà của cô ấy!"

"Các người là bạn học thời đại học, tại sao có thể nhìn cô ấy lớn lên?"

"Từ mười tám tuổi đến hai mươi lăm tuổi? Không phải từ nhỏ đến lớn sao?"

Tôi âm ỉ muốn đập đầu vào tường: "Bây giờ không phải là thời điểm để thảo luận vấn đề đó"

Hai người ngẩn ra, hai mắt nhìn nhau, tiếp theo là bật cười lớn..

"Này, quay đầu đề lại?" Ninh Vũ hỏi Xảo Đình.

Xảo Đình gật đầu "Trước hết tôi nên gọi điện thoại báo cảnh sát."

Âm Hạng Thiên liếc nhìn tôi, không nhanh không chậm mà nói: "Em muốn để cảnh sát mang đi sao?"

Phải, muốn tôi trở về sao!

Coi như tôi đã nghĩ ra, đám người này căn bản không tin tôi sẽ muốn chia tay thật sự với Âm Hạng Thiên, tất cả mọi người đều cho rằng tôi nổi nóng nên nói thế! Tôi càng rõ ràng tất cả không phải là nhất thời, càng không muốn đem chuyện này làm thành trò cười. Vì vậy, tôi cắn răng một cái, hạ quyết tâm, tôi không lên tiếng! Dù sao báo cảnh sát cũng không phải là tôi! Bị mang lên xe cảnh sát cũng không phải do tôi làm! Tôi rất muốn mọi chuyện được giải quyết nhanh chóng?!

Vài giây sau ——

"Điện thoại đã thông." Xảo Đình chần chờ xem ý tôi.

"Bách Khả, cậu có theo cậu ấy trở về không?" Ninh Vũ nửa tin nửa ngờ nhìn tôi.

"Bách Khả!" Âm Hạng Thiên liếc nhìn tôi, mang ý cảnh cáo.

Trong lúc này, tầm mắt của ba người đều đang nhìn tôi, tôi lạnh cả sống lưng.

"Xảo Đình, cúp điện thoại." Ninh Vũ nói "Âm Tam Nhi, cậu đi đi. Đừng làm khó Bách Khả nữa."

"Tôi không có làm khó cô ấy!" Âm Hạng Thiên tức giận nói, tựa hồ có chút bị thương "Tôi chỉ muốn đón cô ấy về nhà!"

Ninh Vũ nói: "Cô ấy không muốn trở về cùng cậu, cậu không nhìn thấy sao?"

"Cậu cảm miệng!" Âm Hạng Thiên giận dữ mắng mỏ, cứ cầm chặt tay của tôi: "Về sau anh sẽ không bỏ em ở nhà một mình nữa, em không muốn trở về thật sao?"

Xảo Đình đi tới trước mặt tôi, hòa nhã nói "Tôi không muốn đuổi cô đi, chỉ là, cô không trở về, hắn ta cũng sẽ không đi. Đi về trước đi, nếu như hắn dám khi dễ cô, tôi liền mang bà nội và anh hai của hắn đến nói lý lẽ."

"Đừng ai nói gì nữa." Tôi nhíu chặt chân mày nhìn theo Xảo Đình và Ninh Vũ, trong lòng rất áy náy. Không biết có phải là phương thức xử lý vấn đề của tôi không đúng, hoặc mọi người quá nhớ thương chúng tôi, mỗi lần chúng tôi có mâu thuẫn mọi người đều thấy đó là chuyện thường tình. Tôi cùng Âm

Hạng Thiên đều là người lớn, coi như nhỏ nhất trong nhà, cũng không còn lý do gì khiến mọi người quan tâm thêm.

"Tôi trở về." Tôi phui tay Âm Hạng Thiên ra, lẳng lặng đi xuống cầu thang, đi khỏi nhà Xảo Đình.

Đường về nhà, tôi buồn bực ngồi trong buồng xe, không khí an tĩnh lại quý dị —

"Thật xin lỗi." Biết nhau hơn ba năm, hơn một ngàn ngày đêm, nhưng đây lại là lần đầu tiên tôi nghe được những lời này từ miệng của Âm Hạng Thiên. Tôi kinh ngạc, thậm chí cho không khí quái dị vì từ 'xin lỗi' kia mà bị tiêu tan đi.

"Anh không nên giận dữ vì em trách anh đêm nào cũng không về nhà, đến cả chuyện em bị bệnh cũng không biết." Hân trầm giọng bỏ sung.

Không thể không thừa nhận, tôi có chút cảm giác mất mát vì những lời đó, tôi cho là. Thôi, thật ra thì chuyện đó rất bình thường. Hân luôn luôn nghĩ rằng chuyện mình và Nhiễm Du là chuyện nhỏ, như thể những thứ kia chỉ là lẽ thường tình, một lời xin lỗi là có thể giải quyết xong? Huống chi, giữa chúng tôi không phải là chỉ cần một câu "Thật xin lỗi" và một câu "Không sao" là có thể giải quyết.

Tôi nên thu lại chút cỗi lòng mong đợi của mình, tôi không muốn chờ đợi kẻ mà bất chấp tất cả để đến với người tình cũ. Cần gì quan tâm tại sao hân say sorry?! Không sai, tôi không quan tâm! Bách Khả không quan tâm!

"Bách Khả?" Hân nghiêng đầu nhìn tôi.

"A, không sao." Tôi hoàn hồn đáp.

"Thật 'không sao' sao?" Hân chân chờ nói.

"Thật không sao, đừng để ý loại chuyện nhỏ này."

"Cái này không phải là việc nhỏ!" Hân đột nhiên giận dữ, nóng nảy, vỗ tay xuống tay lái: "Đáng chết, em đang để ý."

"Tôi thật sự là không để ý." Tôi không hiểu rõ vì sao hân tức giận, những điều tôi nói không sai, thế hân tức giận vì cái gì?

"Thôi." Hân vẫn lắc đầu, sau đó chuyên tâm lái xe, không có mở miệng.

Tôi khe thờ dài, mệt mỏi làm ỏ trên cái ghế phụ, ngăn cách — dường như chúng tôi luôn thiếu một thứ gì đó, tôi từng cố gắng bỏ qua tất cả, nhưng đảo mắt cái đã qua hai năm, nó không có biến mất, cũng bởi vì Nhiễm Du trở về mà thay đổi càng lớn, có lẽ, nó sẽ càng lúc càng lớn.

Tôi nên khống chế tâm tình của mình, không thể vì tình yêu mà bỏ mặc mình. Không có tình yêu chỉ biết khổ sở, cũng sẽ không xem nhẹ mình!

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Giả Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63

Đêm đó, tôi nhận được điện thoại của Xảo Đình, cô ấy nói với tôi: "Cho anh ta một cơ hội, cũng cho mình cơ hội, tôi vẫn nói lại với cô những lời cũ, người đã định duyên khó thoát!"

Tôi cười cười: "Có lẽ của chúng tôi đã thoát ra khỏi đời nhau một thời gian tương đối dài."

Xảo Đình than thở: "Đừng có mà thiếu tự tin như thế, trong ký ức của tôi Bách Khả không phải là người như thế."

"Người sẽ thay đổi! Bây giờ tôi không thể gọi là không tự tin, mà là tự ti, phần tự ti này là do hân tạo nên." Vì phần tình cảm thuần túy này, tôi đã bỏ qua sự kiêu ngạo của một Bách Khả. Trước kia, tôi cảm thấy nó rất giá trị, hiện tại, tôi không đưa ra bình luận.

Xảo Đình vừa nói không lâu, Ninh Vũ phát lại lên tiếng: chó tìm uất ức, tớ hi vọng những cô gái của nhà họ Ngô đều tìm được hạnh phúc!

Chỉ mấy chữ ngắn gọn, lại ám lòng người. Tôi đang cầm điện thoại di động cười, nhưng trong hốc mắt lại có chất lỏng mang theo vị bồi hồi.

Âm Hạng Thiên chợt lấy điện thoại di động của tôi, rồi nói: "Uống thuốc."

Tôi nhìn chén thuốc đen đặc trong tay hân, theo bản năng muốn tránh, nhưng hân không cho tôi cơ hội chạy, còn noi theo Ninh Vũ mà nói: "Không uống liền rót, chính em chọn."

Tôi bùng lên chén sứ nhỏ, lệ tràn đầy vành mắt, thật là khó ngửi, uống vào trong, mùi cay nồng đậm khiến tôi thiếu chút nữa đã cắn luôn chén thuốc.

"Uống nhanh!" Hấn không hề đồng tình mà còn thúc giục.

Tôi nắm lấy lỗ mũi, hạ quyết tâm, vừa nhắm mắt, ừng ực ừng ực rót thuốc xuống cổ họng.

"Thật ra thì anh cũng không cần phải chịu đựng loại chát vật này, mặc dù thuốc bắc có thể trị bệnh nhưng cần kiên trì, tôi không kiên trì được." Tôi khổ não mà nói.

Hấn mắt nhắm tịt tai, kín đáo đưa cho tôi một khối kẹo nhỏ, không nói một câu cầm lên chén thuốc đi đến phòng bếp.

Trong nháy mắt đó tôi không biết nói gì, vạch giấy gói kẹo ra, nhét vào trong miệng, cay đắng bị vị ngọt xua đuổi, đầu lưỡi rớt cuộc đã được cứu. Nhưng cục đường trong miệng tôi mới tan ra một nửa, hấn lại bung một chén thuốc trở lại, khí nóng mờ mịt khiến mũi tôi gay gay.

Tôi kinh hãi: "Không cần uống nhiều như vậy chứ?"

Hấn nhàn nhạt đáp: "Cái này là điều chỉnh giấc ngủ, về sau không cho uống thuốc ngủ nữa."

Tôi lén giật mình, trong lòng suy nghĩ, thuốc ngủ tôi để ở chỗ rất kín nhé, hơn nữa, hấn rất ít dùng ngăn kéo đó, chẳng lẽ, mấy ngày tôi không ở đây, hấn đã lục đồ tôi?!

"Uống nhanh!" Giống nhau thúc giục, giống như ra lệnh cho tôi.

Tôi khoát tay nói: "Thuốc bắc không thể uống chung, rất nhiều thảo dược trung hòa sau sẽ biến thành độc dược."

"Anh đã hỏi thầy thuốc, ông ta nói không thành vấn đề."

Tôi lại nước mắt tràn mi, đều do Xảo Đình, lấy chuyện uống thuốc ra kích thích hấn? Cần phải dùng thuốc bắc, chắc là do hấn dụng tâm làm, tôi lại xui xẻo!

"Ông ơng —" tiếng ông kêu lên, điện thoại di động của hấn chạm rầm rung. Trên màn hình là tên và số điện thoại của Nhiệm Du.

Tôi nâng chén thuốc lên, cố gắng nói: "Em đi vào trong uống thuốc"

"Trở lại, không uống hết thì đừng đi!" Một tay hấn níu lấy cổ áo của tôi, một tay cầm lấy điện thoại.

Thân thể của tôi hiện hiện đang trong tư thế xoay người rồi đi, giờ phút này là đưa lưng về phía hấn, không thấy được thái độ của hấn, cũng không biết về mặt mình ra sao.

"Trở về rồi sao?" Một giọng nói mềm mại gọi vào tai tôi.

"Trở lại, đang uống thuốc ở đây." Âm Hạng Thiên đáp.

Tôi cầm chặt chén thuốc, trong lòng cảm thấy buồn cười. Đây coi là cái gì? Nói cho tôi biết lòng hấn đang thanh tỉnh sao? Hay muốn tỏ ra quân tử trước mặt tôi?

"Bị bệnh sao?" Nhiệm Du ân cần hỏi, một chút cũng không giống mèo khóc chuột, đây không phải là nói cho có, giọng nói của cô ta quả thật rất chân thành, tôi thậm chí còn có cảm giác, đây không phải là cô gái ngày nào cũng cố tình kéo Âm Hạng Thiên ra ngoài.

"Bệnh cũ." Âm Hạng Thiên trả lời.

Nhiệm Du nói: "Vậy anh chăm sóc cô ấy đi, thuận tiện thay em nói lời xin lỗi với cô ấy luôn, gần đây luôn là làm phiền hai người, làm cho các người mâu thuẫn, thật sự rất xin lỗi."

Tôi bật cười, cô gái, cô còn có thể giả nhân giả nghĩa hơn nữa không?! Trên người tôi nổi cả da gà vì lời nói kia!

Âm Hạng Thiên nói: "Cô ấy không phải là người không hiểu chuyện!"

Tôi lại cười, chàng trai, anh có thể nói chuyện mà không suy nghĩ như thế sao? Chẳng phải các người đã làm tổn hại tới tôi sao? Còn nữa, nếu như anh có thể thì hãy lấy móng vuốt sói của anh ra! Bởi vì, nó "Không cần thận" nằm trên cổ tôi khiến da thịt tôi có chút đau.

Nhiệm Du nói: "Đừng nói như vậy, em là người không đúng từ trước, không có suy tính đến tình huống của anh ở hiện tại, bằng không ngày mai cùng nhau ăn cơm đi, em muốn giải thích mọi chuyện."

Tôi lại cười, không đúng, tôi chỉ có thể cười nhạo mà thôi. Thì ra là cô ta còn có thể giả nhân giả nghĩa hơn nữa!

Âm Hạng Thiên nói: "Chỉ một chút ít hiểu lầm, không cần làm cho em phiền phức như vậy."

Nhiệm Du nói: "Chỉ có phụ nữ mới hiểu rõ phụ nữ, vẫn nên nghe lời em, thôi thì tối mai đi, họp xong, chúng ta cùng đi đón cô ấy, ai nha, không được không được, vậy thì anh đi đón cô ấy, em sẽ ở phòng ăn chờ hai người."

Tôi bỗng dưng càng cảm thấy nực cười hơn, không được, không thể cười, mặt sẽ chua.

Âm Hạng Thiên hỏi: "Em đi không?"

Tôi cắn chén sứ, nỗ lực khắc chế khóe miệng của mình

"Bách Khả, chúng ta nói chuyện một chút!"

"À?" Tôi chợt hiểu nên hoàn hồn, quay đầu lại nhìn anh "Câu nói nào là trả lời anh?"

Âm Hạng Thiên nhắm mắt tức giận, mở mắt thuật lại: "Nhiễm Du mời chúng ta ăn cơm, em có muốn đi hay không?"

"Đi nghe các người nói chuyện?" Tôi bật thốt lên khi thấy mặt của Âm Hạng Thiên là một tầng băng đỏ, tôi ngưng ngưng cười nói: "Nói giỡn, ý của em là, em không muốn đi không khí."

Tầm mắt của Âm Hạng Thiên phủ thêm một tầng tức giận dày hai centimet, hần tức giận tròn trừng mắt nhìn tôi, sao đó lại trả lời với Nhiễm Du "Được, nghe theo sự sắp xếp của em!"

Nhiễm Du hỏi: "Cô ấy không nói chuyện được sao? Hay đang ăn gì đó?"

Tôi nhún nhún không ngừng cười ra tiếng, Âm Hạng Thiên vỗ vào đầu tôi cảnh cáo, rồi lại trả lời với Nhiễm Du "Ngày mai rồi hãy nói." Sau đó liền cúp điện thoại.

"Có thể nói một chút, vì sao cười không?" Hần mặt trầm hỏi tôi.

Tôi bị hần chụp mấy sợi tóc, nên cười đùa nói: "Nói thật, em cũng chẳng thấy chỗ nào buồn cười cả."

"Vậy em cười cái gì?" Trán của hần ta không nhìn được mà nhíu lại.

"Đừng tức giận, đừng tức giận, em không cười là được." Tôi đem chén thuốc đã uống xong bỏ lại phòng bếp.

Rửa chén đĩa xong lại xoay người đi về phòng ngủ

Âm Hạng Thiên ngồi bên giường, bình tĩnh liếc nhìn tôi đẩy cửa đi vào, giống như đang chuẩn bị tâm lý để đón quân địch.

Tôi sững sờ nhìn xuống dưới, rồi chạy thẳng tới phòng tắm, đánh răng và rửa sang lại thỏa đáng rồi mới đi ra khỏi phòng tắm, hần vẫn ngồi tư thế đó, vẫn không dời chỗ, tựa hồ cả ngón tay cũng không lay động.

Tôi vén chăn lên bò lên giường, ánh mắt của hần dõi theo mỗi bước chân của tôi.

Tôi hồ nghi nói "Anh không ngủ sao?"

"Làm sao em lại như thế?" Hần bối rối.

"Không phải anh ghét ồn ào sao?" Tôi hỏi lại.

Hần vẫn còn trong mộng, ngồi yên một lúc lâu, mới vén chăn lên nằm xuống.

"Bách Khả." Hần chần chờ gọi tên tôi.

Tôi mở mắt, liếc nhìn hần, đáy mắt hần nồng đậm một chuyện gì đó.

"Về sau đừng náo loạn như thế nữa được không?" Hần vươn tay ra thăm dò gương mặt của tôi.

Tôi không chế để mình không lùi về phía sau: "Không làm khó anh nữa, ngủ đi!"

Tôi không muốn lao tâm, hao tổn tinh thần khi nói chuyện cùng hần, huống chi, tôi càng đuổi hần đi, hần càng không đi. Nói không chừng lại làm hai người cãi vã, đến lúc đó sẽ biến tôi thành "kẻ gây chuyện", phí sức không được cảm ơn, cần gì phải làm chứ?!

"Ông ông ông ——" tất đèn chưa được một giờ, âm thanh điện thoại chợt vang lên.

Người đàn ông bên cạnh lập tức ấn phím im lặng, tựa hồ sợ tiếng chuông điện thoại khiến tôi thức giấc.

"Cái gì?" Đêm yên tĩnh, thanh âm của hần hơi lớn, đột ngột một chút, không hề báo động trước chuyện gì cả.

Tôi bị giọng nói của hần làm cho rung sợ, hần không có bận tâm đến chuyện tôi có tỉnh hay không, vừa an ủi người ở đầu dây bên kia điện thoại, vừa luống cuống tay thay quần áo.

Chương 64

Tôi yên tĩnh nằm trong chăn, nghe hần cúp điện thoại, nghe hần mặc quần áo, nghe tiếng bước chân của hần càng lúc càng xa

Tối nay, không có chuyện gì thì tôi không cãi!

Tôi cúi đầu nằm trong chăn, yên lặng dặn dò mình: không có gì, tôi không quan tâm!

"Bách Khả!" Người đàn ông vừa rời đi liền quay lại, kéo tôi từ trong chăn ra ngoài. Hần có thể nhìn thấy rõ, tôi lại không thể; trong bóng tối, tôi không nhìn rõ mặt của hần, chỉ biết là hần rất nóng nảy.

"Có chuyện gì sao?" Tôi hỏi.

"Nhiễm Du xảy ra tai nạn xe cộ!"

"Ng nghiêm trọng sao?" Tôi lẳng lặng hỏi, có lẽ là ghen tỵ làm tôi trở nên độc ác, nghe hần nói như vậy, tôi liền cảm nhận đây là một cái cớ khiến cho hần không thể không đi.

"Trong điện thoại chưa nói rõ ràng, theo anh đi xem một lát."

Tôi lưỡng lự, lắc đầu "Anh đi một mình đi."

"Chờ trì hoãn nữa, nhanh mặc quần áo vào đi." Hần bật đèn sáng, ánh sáng đột ngột chiếu vào đôi mắt bị thương của tôi, biểu tình hần nóng nảy còn chói sáng hơn đèn.

Tôi không hiểu, tại sao hần muốn tôi đi cùng? Là bởi vì tôi mới vừa "náo loạn", hần sợ tôi tiếp tục gây chuyện nữa hay sao? Nhưng vô luận tôi hiểu như thế nào, có nguyện ý không, hần đều ném tôi ra cửa.

Hai bên đường trống trải, đèn đường nhanh chóng lui về phía sau, mặt đồng hồ chỉ tốc độ nhanh chóng tăng vọt, 100-110-120-140. Xe chạy nhanh khiến tôi không thể không nắm dây an toàn.

"Âm Hạng Thiên, chạy chậm một chút không được sao?"

Hần ngậm miệng không nói, nhưng cây kim chỉ tốc độ chậm rãi dõng xuống, cuối cùng dừng ở giữa 120-130.

Đường càng chạy càng quen, khi xe ngừng lại, tôi kinh ngạc phát hiện, đây là bệnh viện tôi công tác.

Âm Hạng Thiên lôi kéo tôi vội vã vọt vào phòng cứu cấp, đứng trước phòng đợi, hần vội hỏi người đang trực ban: "Nhiễm Du, người bị tai nạn xe cộ đang ở đâu?"

Cảnh Đình vốn muốn chào hỏi tôi trước, lại bị Âm Hạng Thiên hỏi dồn dập khiến cậu ta bị trì hoãn, chỉ liếc tôi một cái, liền vội vàng lật lịch ghi chép.

"Đã làm thủ tục nằm viện, đang ở phòng 603 khu D." Cảnh Đình trả lời.

"Đ dẫn tôi đi." Âm Hạng Thiên nói.

Cảnh Đình áy náy nói: "Xin ngài chờ một chút, tôi đang trực, tôi sẽ bảo một đồng nghiệp dẫn ngài đi." Đang nói chuyện, lập tức cảm ổng nghe.

"Nhanh lên một chút!" Âm Hạng Thiên không kiên nhẫn cất cao âm điệu.

Cảnh Đình bị hần hối thúc làm cho run sợ, đầu óc rối loạn, chỉ là không chỉ một mình Cảnh Đình ở đây. Tôi đã công tác ở chỗ này khá lâu, hơn nữa, chính tôi phụ trách khu nội trú. Hần không phải là không biết, đây là do quan tâm nên rối loạn hay sao?

"Đình Đình, cậu bận việc thì cứ làm đi, tôi dẫn anh ấy đi." Tôi nói.

Đình Đình bừng tỉnh hiểu ra, tiếp theo cảm kích khôn cùng gật đầu "Tiểu thư Nhiễm không có đáng ngại, chỉ vì thận trọng nên ở lại bệnh viện quan sát vài ngày."

Âm Hạng Thiên đang nóng nảy bị câu nói của Cảnh Đình khiến cho bình tâm hơn phân nửa, đồng thời cũng chú ý tới vẻ mặt của cậu ta, trong lòng mất

đen thoảng qua một tia ranh mãnh.

Tôi công tác bệnh viện này khá lâu, lộ trình đi từ phòng cấp cứu đến khu nội trú chỉ chừng mười phút, Âm Hạng Thiên cao hơn tôi, chân dài hơn tôi, tâm tình gấp hơn tôi, tự nhiên sẽ đi mau hơn tôi. Không biết có phải hẳn đi quá nhanh hay không, mà vừa chạy đến phòng bệnh của Nhiễm Du đã thờ hồng học, ngay tiếp theo là dạ dày tôi có chút không thoải mái.

"Tiểu thư Bách, cô cũng tới rồi." Nhiễm Du có chút kinh ngạc, trên trán quần băng gạc màu trắng, chỉ là, miếng băng gạc kia chẳng hao tổn vẻ đẹp của cô ta, ngược lại, có cảm giác như Tây Thi bị bệnh vậy.

Thân thể khác thường làm tôi không thể không giả nhân giả nghĩa, nhưng nói chẳng ra những lời quan tâm, chỉ đành phải khẽ gật đầu, tỏ vẻ đáp lại.

Đáy mắt Nhiễm Du thoảng kinh ngạc, nó chỉ chột lóe lên rồi liền tắt đi, tiếp theo, búng lên về áy náy nói: "Thực xin lỗi, mới nói không quấy rầy các người, lại xảy ra chuyện này. Tôi sợ ba mẹ lo lắng, không dám nói cho bọn họ biết. Tiểu thư Bách sẽ không trách tôi chứ?"

"Rất khó nói, ai cũng không muốn cuộc sống của mình bị quấy rầy đúng không?" Tôi nhàn nhạt nói làm sắc mặt của Nhiễm Du và Âm Hạng Thiên đồng loạt biến đổi, tôi mỉm cười "Chỉ đùa một chút mà thôi, tiểu thư Nhiễm sẽ không tưởng thật chứ?"

"Dĩ nhiên. Dĩ nhiên sẽ không." Nhiễm Du thật là một cô gái xinh đẹp, vô luận là khuôn trang, thấp thỏm, áy náy, từng vẻ mặt của cô ta đều thật sinh động.

"Tiểu thư Nhiễm sao lại gặp sự cố đáng tiếc thế?" Tôi hỏi, không cần soi gương, tôi cũng có thể đoán được trên mặt mình là vẻ đùa cợt, haizz tôi thật sự trở nên tà ác rồi.

"Khi đi qua ngã tư tôi gặp một con chó mực, vì né tránh nó, đụng vào rào chắn ven đường." Nhiễm Du khéo léo đáp lại, đáy mắt của ác nữ hẹp hòi vẫn là tia diêm dạm và đáng yêu.

Tôi căng lớn mắt, dùng giọng chân thành có chút ngây thơ nói: "Thật ra thì, cô cứ lái xe tới là được, nó sẽ không tố cáo cô."

"Bách Khả!" mi tâm Âm Hạng Thiên nhú lại rồi quát lớn, lời ngầm là: Không cho phép em nói những lời như thế!

"Hạng Thiên, đừng trách tiểu thư Bách, là em không nên làm phiền hai người." Đối đáp hài hước lại tới.

Tiểu nuối chính là tôi không có tâm tình nghe bọn họ một xướng một họa.

"Diễn không tề, đi vào giới văn nghệ phát triển thôi." Tôi tặng cho hai người một nụ cười hoàn mỹ, cổ nén khó chịu trong người, ưỡn ngực thẳng lưng thối lui ra khỏi phòng bệnh.

Tôi lạnh lùng, tôi thừa nhận! Nhiễm Du giả nhân giả nghĩa, cô ta chết cũng sẽ không thừa nhận. Âm Hạng Thiên không phải ngu ngốc, nếu như Nhiễm Du không phải người yêu cũ của hắn, hẳn nhất định có thể nhìn ra chút đầu mối, nhưng quan hệ của hắn và Nhiễm Du không phải người xa lạ, cho nên, hắn không nhìn ra được

Ra khỏi phòng bệnh, tôi đau đến chẳng đứng nổi, liền đi tìm bác sĩ trực ban, Luru Huyền kinh ngạc hỏi: "Bách Khả, cô đến đây trực hay khám bệnh hả?"

Bởi vì bệnh bao tử là bệnh khó trị, tôi đã xin phép nghỉ mấy ngày, có rất nhiều công việc của tôi còn tồn lại, bác sĩ kia biết cũng là chuyện bình thường

"Đến thăm bệnh nhân." Tôi nở ra nụ cười.

Luru Huyền khẽ nhú lông mày: "Thế nào vừa ra khỏi phòng bệnh, đầu toàn mồ hôi lạnh?"

"Thật sao?" Tôi vỗ trán, lúc này mới phát hiện ra, trên trán là một mảng ẩm ướt, đây là do cái dạ dày đáng chết chảy máu gây nên, cũng đã qua một tuần rồi mà nó cũng không chịu buông tha tôi.

"Cô ở đây chờ tôi, tôi đi thăm người bệnh chút sẽ ra giúp cô." Luru Huyền dìu tôi đến ghế ngồi trên hành lang, xoay người đi vào phòng bệnh của Nhiễm Du.

Dạ dày tôi đau đớn mà co rút, thân thể co rúc ở trong ghế, vài giây sau, dạ dày lật khuấy co quắp liên hồi, trên trán tôi là tầng mồ hôi và nước mắt ngưng tụ tạo thành những viên châu, giờ phút này tôi chẳng còn năng lực để đứng thẳng. Thật ra thì, vô luận là loét dạ dày, dạ dày co rút, còn là dạ dày ra máu, chỉ cần là cấp tính, đau đớn cũng sẽ tới rất nhanh, có lúc, chỉ vui vẻ nhiều hơn một chút, tiếp theo sau, sẽ đau đến ngã ngay xuống đất. Hơn nữa, bệnh này còn liên quan rất nhiều đến tâm tình.

"Bách Khả, cô làm sao thế?" Luru Huyền đi tới bên cạnh, đang nói chuyện đem ống nghe đặt lên ngực tôi như muốn kiểm tra nhịp tim của tôi.

Lại một sóng ọạt đau truyền đến, tôi cắn chặt môi dưới, chịu đựng một ít trận co rút mới nói: "Mượn xe lăn đi."

"Xe lăn ở dưới phòng kho, còn phải ghi danh, quá phiền toái!" Hắn đem bệnh lịch nhét vào lòng tôi, cõng tôi lên khiến tôi hoảng sợ mà thét lớn.

"Bao tử đau còn có đau bụng?" Luru Huyền vừa đi vừa hỏi.

"Dạ dày, đường glu-cô 300cc thêm việc viêm nhiễm nhẹ." Đầu là nhân viên y tế, nói chuyện không nên quá phí sức, hơn nữa, tôi cũng không còn hơi sức nói quá nhiều.

Không lâu lắm, tôi bị đưa đến phòng cấp cứu, Lưu Huyền nhờ một người nhân viên trực ban chạy đi lấy thuốc uống, ghim kim, vô nước biển.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Già Nai Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65

Thuốc nhanh chóng có tác dụng, dạ dày đau đớn đã giảm bớt, tôi khẽ thở dài, vốn định nói cảm ơn, nghiêng đầu vừa nhìn đến chai thuốc giảm đau trên khay, lờ ra đến khoe miệng biến thành: "Hai người các người là tên phá của, dám lấy thuốc nhập khẩu hả?"

Hai người đồng thời bật cười, Lưu Huyền nói: "Đương nhiên là thế, vì nó cho hiệu quả nhanh hơn."

"Giấy tính tiền đâu?" Theo tác phong của tôi, không nổi giận cũng không trừng với hai người. Tuy nói, tôi rất cảm kích sự trợ giúp của bọn họ, nhưng thuốc giảm đau nhập khẩu đắt gấp mười lần thuốc thông thường, dạ dày tôi hết đau, nhưng lòng tôi đau hơn.

"Là sai lầm của tôi, tôi sẽ trả tiền thuốc cho cô, cô chỉ cần trả tiền vô nước biển thôi." Lưu Huyền cười nói.

"Tôi vừa nói chơi thôi, làm sao có thể để các người trả tiền thuốc?" Mặc dù tôi cũng thầm nghĩ như thế!

Lưu Vân Nham không biết nên khóc hay cười bụng khay thuốc lên nói: "Tôi đem cái này đi, để tránh cho bệnh nhân chịu kích thích."

Lưu Huyền, anh trông cô ấy một lát, tôi đi qua phòng trực chào hỏi một chút, lập tức tới đây thay anh."

"Không cần, tự tôi ở đây là được, các người cứ đi làm việc đi." Tôi nói.

Hai người nhìn thẳng vào mắt nhau cười một tiếng, ăn ý mướn phần nói: "Chúng tôi muốn trộm lười!"

"Thật không hổ là một đôi." Lời tôi vừa nói ra khỏi miệng, hai người đã cười lớn.

Mặc dù Vân Nham rất đỉnh đặc, nhưng cuối cùng cũng chỉ là một cô gái, vì vậy, nên chạy đi trước. Lưu Huyền ngồi ở bên cạnh, vui vẻ nói: "Tôi cảm thấy chỗ này làm chỗ che giấu rất tốt, tất cả mọi người không biết chúng tôi đang quen nhau, vì sao không lại phát hiện?"

"Không phải nghe mà nhìn ra. Phụ nữ rất nhạy cảm về phương diện này." Tôi một mình cười cười, ánh mắt nhìn lên màn ảnh lớn. Giờ phút này cũng đã qua nửa đêm rồi, trong phòng bệnh chỉ có hai người, trên màn ảnh Tivi, Lưu Nhược Anh mặc một bộ váy xinh đẹp, trên mặt chẳng hề có bất cứ cảm xúc nào, cô ta hát: "Em đã bỏ ra nhiều năm thanh xuân của mình cho anh, đổi lấy một câu cảm ơn vì em hoàn thành trách nhiệm, hoàn thành cuộc vui đầy mạo hiểm, trở thành biển trời lam biết."

"Bài hát này tên là gì?" Tôi hỏi Lưu Huyền.

"Hoàn Thành." Lưu Huyền nói: "Dễ nghe sao?"

"Giai điệu không tệ, lời ca rất đẹp, nội dung rất khéo." Có mấy người vĩ đại như thế, có thể uất ức để hoàn thành việc gì đó?! Cho dù hoàn thành xong, tổn thương sẽ kéo đến, nó nào có bỏ qua cho ai.

Lưu Huyền nâng tay phải của tôi lên rồi nói: "Cùng chung chí hướng, lần đầu tiên tôi nghe bài hát này cũng có cảm xúc vậy, một chữ đều không kém, thấm thiết yêu, nếu không chỉ một cái ôm?"

Tôi rút tay về nói: "Chớ, cậu mới ôm Vân Nham xong tính quay qua ôm tôi sao, hiện tại tôi lại cùng chung chí hướng, đừng nói cậu nghĩ mình cô đơn nhé?"

Lưu Huyền đưa đôi mắt anh tuấn cong thành hình bán nguyệt: "Vân Nham không dễ gần như vậy."

Tôi nghe tiếp những lời hát của Lưu Nhược Anh, có chút không yên lòng: "Cho anh tất cả, ngàn vạn đừng có suy nghĩ này, trên thế giới này, động vật hẹp hòi nhất là phụ nữ, ghen tỵ có thể giết chết người."

Lưu Huyền mỉm cười: "Quá khoa trương đi?"

"Cái này không khoa trương đâu, nhanh đi tìm Vân Nham đi, lười biếng không nhất định phải ở lại cùng tôi, tìm một chỗ không người cùng ngắm trăng với mỹ nữ đi?" Tôi cười đuổi người.

"Không được, Vân Nham muốn tôi ở lại trông cô." lời Lư Huyền chưa nói hết, tôi lại thấy một đồng nghiệp khác vội vã đi vào: "Bác sĩ Lư, có bệnh nhân bị vết thương nhiễm trùng, nóng sốt, anh đi kiểm tra xem."

"Xem ra không có cách nào giấu hoa tâm tình được rồi." Lư Huyền vừa nói chuyện đi ra cửa, đến cửa thì chợt nhớ tới cái gì đó, ngoái đầu nhìn lại hỏi tôi: "Có muốn tôi thông báo một tiếng cho người bạn đi cùng cô không?"

"Không cần, anh ta có người quan trọng hơn cần phải chăm sóc."

Lư Huyền nghi ngờ dừng một chút, cười nói: "Lúc nào về nhà thì nói tôi một tiếng, tôi giúp cô gọi taxi."

"Cám ơn." Tôi liền cảm thấy trong cuộc sống này không chỉ có tình yêu? Đồng nghiệp, bạn bè, người nhà, đều quan trọng như nhau. Tình yêu không có, tìm thêm là sẽ có, tôi lạc quan!

Trong phòng bệnh chỉ còn lại mình tôi, không có ai nói chuyện bên tai, tiếng hát của Lư Nhược Anh càng thêm trời trải.

Tôi mệt mỏi lắc đầu vài cái, lắng nghe giọng nữ ưu nhã cất lời oán than.

"Em nghĩ cô gái kia thực sự thích hợp hơn em, em không đủ dịu dàng, ưu nhã thành thực và hiểu chuyện, nếu như em lùi lại ở vị trí bạn tốt, anh cũng không bị khó quyết định như vậy nữa, rất thích rất yêu anh, cho nên nguyện ý, cam lòng lại để cho anh bay đến nơi hạnh phúc hơn, rất thích rất yêu anh, chỉ có thể cho anh đến với tình yêu, em mới an tâm."

"Cô gái ngốc." Hồn nhiên lên tiếng, tôi đem ý tưởng từ đáy lòng mình nói ra, từ một sự vĩ đại trong lời hát nó tụt dần xuống trong lòng tôi.

"Cạch" một tiếng vang nhỏ mà dồn dập cắt đứt lời hát thê lương.

Gương mặt nhìn lên, cửa phòng bệnh được mở ra, một người đàn ông với gương mặt đầy lo lắng vội bước đi vào.

"Anh dẫn em đến đây, rất đúng lúc nha?" Tôi rung rung mà cười, giọng nói bởi vì cơ thể suy yếu mà càng như mây khói, để cho tôi có gan, những lời này không giống như từ cổ họng tôi nói ra mà tựa như lời của mây gió.

"Anh chỉ không muốn bỏ em ở nhà một mình." Âm Hạng Thiên nhìn tôi, từ từ đứng ở cạnh tôi, nắm lấy đôi tay lạnh lẽo của tôi nói: "Tại sao nói những lời đó?"

"Anh hỏi những lời ở phòng bệnh sao?" Tôi duy trì nụ cười nhàn nhạt: "Em là vì mình mà nói, không vì muốn chọc giận bất luận kẻ nào. Anh không thích nghe, có thể không nghe. Cô ấy không thích nghe, cũng có thể không nghe. Nếu như mà em là hai người, em sẽ nhường cái lời cay nghiệt đó, ghé tòm đó bảo cô gái kia rút xa một chút, tốt nhất vĩnh viễn không trở về. Thật ra thì, trong lòng các người đều là muốn như vậy."

"Anh không có!" Anh mạnh mẽ cắt đứt, đáy mắt có giận còn có chút vẻ không thể làm gì "Em là trách nhiệm của anh, anh không thể đẩy đi."

Mặc dù, từ trước đến nay Xảo Dĩnh nói tôi, tôi không phải trách nhiệm của hắn, mà tôi ngầm thừa nhận, lời nói kia của hắn làm tôi đau đớn. Thì ra là, hắn vẫn luôn nghĩ như thế, thật thê lương, thật buồn cười.

"Anh đi đi, anh đưa ý thức trách nhiệm của mình cho người khác đi." Tôi lẳng lặng nói, thật ra thì, tôi muốn để hắn biến đi, càng xa càng tốt, đáng tiếc, tôi không còn hơi sức, cổ họng tựa như bị người ta giữ lại, không phát ra được tiếng nào.

Hắn có chút ảo não, cũng không biết là chuyện đó khiến tôi buồn, mà còn là lỡ lời: "Không phải anh có ý này!"

Tôi nhắm mắt lại, không nhìn anh nữa. Tôi không vĩ đại như người con gái trong lời hát kia, nhưng tôi có thể tự bỏ qua tình cảm của mình được.

"Nhìn anh!" Hắn cầm cổ của tôi, dấn vào trán của tôi: "Em không phải chỉ là trách nhiệm của anh, gặp em ngã bệnh, anh sẽ đau lòng, gặp em cười, anh sẽ vui vẻ, gặp em khóc, anh sẽ bận tâm."

"Đúng vậy, chúng ta cùng nhau sống cuộc sống lâu dài, trừ phi anh là động vật máu lạnh, nếu không, làm sao lại không để ý tới em? Chỉ là, anh có tình quá nhiều, em lại chẳng độ lượng như thế, cũng không muốn độ lượng." Tôi muốn dừng khóc lại, nghĩ bình tĩnh một chút, nhưng vừa ra đến miệng lại bề tan tành.

Tôi vẫn tự nói với mình, tôi không quan tâm, nhưng căn bản tôi không làm được!

"Sẽ không, sau này sẽ không còn nữa." Hắn nói, nghe giống như hứa hẹn "Đừng khóc, chúng ta về nhà đi."

"Em không tin anh!" Tôi kích động đẩy hắn ra, không cẩn thận khẽ động đến ống truyền dịch, máu lập tức trào ra khỏi băng dính, giống như một đóa hoa nhỏ màu đỏ.

Âm Hạng Thiên đứng dậy nhổ hết kim tiêm, đang cầm mặt của tôi, tựa hồ muốn nói cái gì, mà cảm xúc của tôi có chút mất khống chế, nâng tâm kháng cự, giấy gạc thoát khỏi cổ anh. Móng tay trong suốt, lướt qua da, để lại từng dòng máu trên da.

Hắn bỏ qua lời nói, nghiêng người liền hôn lên đôi môi run rẩy của tôi, môi lưỡi cực kỳ dịu dàng, dốc hết tất cả tình yêu.

Tôi dần dần yên tĩnh lại, nước mắt lại chẳng thể khống chế, tôi dường như chưa từng mất khống chế như thế, từ sau khi ba tôi qua đời, tôi liền không có khóc lớn hay náo loạn nữa, nhưng giờ phút này tôi lại khóc như đứa bé.

Phản cảm tình này đã cho tôi cảm giác mình rất yếu đuối, rất uất ức, khiến Bách Khả dường như không còn là Bách Khả nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Giả Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66

Cảnh đêm yên tĩnh, tiếng hát vang vọng khắp phòng bệnh, tôi uất ức, hấn áy náy, tất cả đều giống như một bộ phim tình cảm buồn nôn.

"Tin anh thêm một lần nữa, anh sẽ không để cho em khóc nữa!" Cuối cùng, hấn nói như vậy.

Tôi hiểu biết rằng mình không nên tin hấn, không nên tha thứ cho hấn, nhưng tôi lại nghe được mình đang hỏi: "Anh có thể đảm bảo sao?"

"Có thể!" Hấn quả quyết đáp.

"Có thể tiếp nhận tôi, đũa không hiểu chuyện sao?"

"Có thể!"

Tôi ngược mắt nhìn hấn: "Anh đáp ứng quá nhanh."

Hấn trầm ngâm giây lát: "Trải qua sự suy nghĩ kỹ càng, anh mới đáp ứng điều kiện của em."

Giống như đã từng thấy qua, mới quen thì tôi đã bị một chị học khóa trên nhốt vào nhà vệ sinh, hấn giải cứu tôi rồi muốn tôi đáp ứng tất cả điều kiện của hấn, tôi lập tức đồng ý, và giờ cũng đang trong hoàn cảnh giống như thế.

Nhớ lại ngày trước, nhìn sáng nay, dường như đã qua mấy thế kỷ. Ai có thể ngờ tôi, chúng tôi sẽ dây dưa quẩn quít đến bây giờ? Ai có thể ngờ tôi, tôi lại có rất nhiều bất mãn trong lòng mình?

"Còn có nghi vấn cùng điều kiện sao?" Hấn hỏi.

"Có." Mặc dù câu trả lời của hấn rất chắc chắn, nhưng tôi không còn tin tưởng nữa rồi, cũng có thể nói, tôi bị sợ.

Đáy mắt hấn nở ra nụ cười, kéo tôi lên, còn mình ngồi vào chỗ của tôi, ôm tôi đặt lên đùi của hấn, lớn giọng nói: "Nói đi, nghĩ toàn bộ rồi nói ra, cái gì cũng không cần giấu bớt."

"Chỉ có một yêu cầu." Tôi không ôm bất kỳ lòng tin nào, chỉ đến khi thấy tâm vững vàng: "Không cho cùng đi ngược lại với em, từ nay về sau chỉ được đi cùng em."

Hấn bật cười, đánh vào bên tai tôi mà nói: "Em xem em có ngốc không, việc đi đứng đâu thể nào quản cả đời."

"Anh có thể đảm ứng không." Tôi hướng đôi mắt nghi ngờ về phía hấn.

"Anh không nói tôi không đáp ứng."

Tôi nhất định là làm rồi, tư thế ngồi khiến cho mỗi hành động của tôi đều động đến hấn: "Anh xác định?"

"Xác định."

Tôi không nói gì mà nhìn hấn, đáy lòng chẳng có cảm giác bình yên như trước, thế gian không nhất định phải tin vào lời cam kết của một người đàn ông, tôi hỏi như thế nào hấn đáp ứng như thế đó, cũng chỉ là tìm kiếm sự an ủi trong lòng.

"Vẫn chưa tin?" Hấn dễ dàng xuyên thấu nội tâm của tôi.

Tôi thẳng thắn nói: "Một buổi sáng bị chó cắn, mười năm cũng không quên, em sợ mình bị cắn."

Mi tâm của hấn nhéo lại, liền cắn một cái trên cổ tôi. Môi ấm áp, răng bén nhọn cùng da nhạy cảm gặp nhau, nhẹ nhàng cọ sát lẫn nhau, không đau, lại đưa tôi một hồi tê ngứa ngứa cùng rung động.

Tôi co cổ lại, khề lên tiếng: "Em nói sai, là rấn, không phải chó!"

"Là sói!" Hấn cười rồi khề nói, đưa cái lưỡi liếm vết đỏ của dấu răng trên cổ tôi.

Tôi bỗng chốc rùng mình một cái, không được tự nhiên nói: "Đừng như vậy!"

"Đừng như thế nào?" Hấn biết rõ còn hỏi, giọng nói khàn khàn mà hấp dẫn. Tôi sai lầm rồi, thật ra thì, nhà họ Âm chỉ có mình Âm Nhị Nhi là dễ chọc, còn người đàn ông phía sau tôi vô cùng bá đạo, Âm Nhị Nhi chỉ là có độc, còn Âm Tam Nhi lại có thêm gai

Tôi chống đỡ cằm của hấn, nghiêm túc nói "Nơi công cộng, anh chú ý một chút!"

"Được rồi." Hấn cong khóe môi lên, mập mờ thì thầm: "Về nhà tiếp tục."

"Vẫn không thể đi." Tôi nói.

Hấn nhíu lông mày: "Tại sao?"

"Tiếp tục vô nước biển nha."

Hấn chột ân cần nói "Dạ dày còn đau sao?"

"Không đau, chỉ là, phải đợi vào xong mới về." Tôi kéo ống truyền dịch qua, liếc nhìn lọ thuốc trên đầu giường: "Bên trong đều là thuốc nhập khẩu, vài trăm đây."

Hấn không biết nên khóc hay cười: "Vậy anh đi làm thủ tục nhập viện, tối nay sẽ ở đây cùng em."

"Đây là bệnh viện cũng không phải là quán ăn." Tôi đứng lên "Anh giúp em cầm bông sát trùng và băng dính."

"Nếu như ban đầu không có đi nước Pháp, sẽ không phải chịu tội như thế này?" Lại tới, mỗi lần bệnh bao tử tái phát, hấn nhất định sẽ lại tra cứu chuyện xưa, tôi chỉ có thể chau mày không biết nói gì.

"Nhanh cầm đi, đừng trì hoãn nữa, trời sắp sáng rồi."

Hấn dùng lực vuốt vuốt tóc của tôi, lúc này mới rời đi.

Phòng bệnh chỉ còn lại mình tôi, màn ảnh lớn là Lưu Nhược Anh đang nói thay tâm tình của tôi, giờ phút này cô ta hát: "Em chờ anh, nửa năm trời qua, quá hạn liền hung hăng quên người yêu, không chỉ thương tâm, còn có một lát cắt ngọt ngào."

Mặc dù, lời ca trong bài hát rất ngọt ngào, nhưng tôi không ngu ngốc mà tiếp nhận nó. Nhưng nửa năm kia, có lẽ, là một đề nghị hay.

Từ lúc này về sau, Âm Hạng Thiên không bởi vì Nhiệm Du mà rời nhà vào đêm khuya nữa, còn khỏi việc khóa máy trước khi ngủ, có xã giao lại trả về thói quen thông báo trước một tiếng, cuộc sống tựa hồ khôi phục yên tĩnh, trong lòng tôi vẫn chẳng khỏi phục được bình yên.

Tôi vẫn cho rằng, tình cảm của Âm Hạng Thiên và Nhiệm Du không thể hồi phục được, tôi không tin, những chuyện quá khứ liên quan đến Nhiệm Du đã bị hấn xóa đi, tôi cho là, hấn cuối cùng sẽ chọn Nhiệm Du, nhưng biểu hiện của hấn vào lúc này, cũng không phải như vậy. Cho nên, tôi có chút mê mang, có chút không tin tưởng. Hấn cũng không phải là không cảm thấy tôi có điều gì đó không tin, nhưng hấn không có hứa hẹn suông, mà thật sự là để tâm thi hành.

Dần dần, lòng của tôi ấm lại, tôi báo cho mình, không cần gây áp lực cho hấn, không cần cho mình bọc quần áo, không cần mù quáng, cũng không cần cứ mang hoài nghi theo mình. Duy trì tình cảm không phải trách nhiệm, mà là tin tưởng!

Mấy ngày gần đây, Âm Hạng Thiên đi xã giao đặc biệt nhiều, hôm nay tôi được phát lương thưởng, trước khi tan sở, tôi nhận được điện thoại của hấn, hôm nay lại có xã giao, tôi không muốn trở về nhà ăn cơm tối một mình.

Tôi không thích ăn cơm một mình, nên sau khi tan việc, đem hai phần ba tiền lương gửi vào quỹ tiết kiệm của bà nội trong ngân hàng rồi mua chút quà về nhà lớn.

Tôi vừa vào cửa, bà nội liền bắt đầu nhắc đi nhắc lại: "Sao cháu không chừa chút tiền mua đồ cho mình? Những người trẻ tuổi khác vừa lãnh được tiền lương lập tức đi mua quần áo, mỹ phẩm, cháu lại cứ mua đồ về nhà?"

Tiền học tập còn thiếu bà nội một khoản tiền học phí chưa trả xong, nên mỗi tháng tôi đều chi ra một ít gửi cho bà nội. Sau này Xảo Đình cũng làm như thế, bà nội vì gặp chúng tôi tự lập vui mừng, nhưng lại vì hành động của chúng tôi mà cảm thấy khổ cực và đau lòng.

Tôi đem hai túi hải sản lớn giao cho Tiểu Tần, cười híp mắt nói: "Anh ấy mua, không phải tôi bỏ tiền."

"Cô cho rằng bà nội là con nít ba tuổi sao? Cậu ta đã sớm nói, cô căn bản chưa bao giờ dùng tiền của cậu ấy."

"Cô có tình báo sao, cuộc sống nhu yếu phẩm cần thiết đều là anh ấy mua, tôi chỉ mua chút thực phẩm yêu thích mà thôi." Tôi không phải cố ý thi hành chính sách độc lập AA gì đó, nhưng không muốn hoàn toàn lệ thuộc vào hắn, đây là tôi không vứt bỏ lòng tự trọng của mình, cũng để cho mình tính tự lập khi cầm giấy tính tiền.

Bà nội thở dài bất đắc dĩ, lôi kéo tay của tôi nói: "Con và Xảo Đình chẳng có chút da thịt nào cả? Con xem Tiểu Cầu với Viên Viên khỏe mạnh ghê không."

"Hiện tại đang lưu hành một giảm cân." Tôi xông phía trước đưa trà cho Tiểu Tần rồi nháy mắt "Đúng không, Tiểu Tần?"

Cô gái nhỏ vênh môi lên, lẩm bẩm nói: "Người ta giảm cân, cô cũng đừng kích thích tôi."

Tôi hóp một ngum hoa trà cỏ, bĩu môi nói "Nghe nói, Thiên Hoa thích cô gái mượt mà và nhu thuận."

Tiểu Tần đỏ mặt, lấp ba lấp bắp nói "Mới. Mới không có chuyện này đâu."

"Kỳ quái, tôi nói việc khiến Thiên Hoa yêu thích, sao mặt của cô đỏ thế?" Tôi biết rõ còn hỏi.

"Chị Tiểu Tiểu, chị hỏi thối xấu." Cô nàng quẳng xuống một lời nũng nịu mang theo chỉ trích, đỏ mặt chạy đi.

Bà nội bật cười nói "Bà đang suy nghĩ không biết có nên triệu hồi Thiên Hoa về đây không, chế tạo cơ hội cho bọn họ."

Thiên Vũ và Thiên Hoa đều là người làm của nhà họ Âm, lúc có việc sẽ cùng Âm Hạng Thiên đi làm, sau khi tan việc sẽ trở về nhà lớn ăn cơm, cảm tiền lương của bà nội.

"Thiên Hoa nói, cự ly sinh ra điều tốt đẹp."

"Thiên Hoa nói như vậy thật sao?" Bà nội nửa tin nửa ngờ mà hỏi.

Bên trong phòng bếp lộ ra cái đầu nhỏ, oán hận nhìn chằm chằm vào tôi, cười ha hả nói: "đúng nha, chỉ là, anh ấy còn nói, sớm chiều ở chung một chỗ là vẻ đẹp khác. Tiểu Tần, cô thấy có phải như vậy không?"

Bỗng nhiên cái đầu nhỏ ở trong phòng bếp rụt lại, động tác kia còn nhanh hơn thỏ, chỉ là, động tác của cô không thể mau hơn mắt quan sát của tôi, tôi thấy được nụ cười của cô ta, chỉ có người hạnh phúc mới có thể cười sáng chói như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Giả Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67

Bà nội có một thói quen, là mỗi lần tôi và Xảo Đình nộp tiền vào tài khoản của bà thì bà lại mua đồ tặng lại cho chúng tôi. Có lúc là quần áo, có lúc là đồ ăn uống, nếu như mà tôi không nhận, bà nội sẽ đưa ánh mắt bi thương nhìn chúng tôi, không tiếng động nhưng lại đang tố cáo chúng tôi bất hiếu, chỉ đến lúc chúng tôi nhận quà tặng, đối với bà nội nói "Cháu thật thích", bà nội mới có thể tươi cười rạng rỡ.

Sau khi ở nhà lớn dùng bữa tối, chú Lưu lái xe đưa tôi về nhà trọ Huệ Nam Lì. Thật ra thì, tôi đi xe nhỏ về nhà lớn, nên không cần đưa về làm gì, nhưng bà nội nói mấy món quà tặng kia thể tích rất lớn, không thể chứa hết trên con rùa của tôi.

Xe dừng lại trước cửa nhà trọ, tôi cất Tiểu Quy xong, đi gọi thêm một nhân viên cảnh an ra giúp một tay.

Hơn nữa còn có chú Lưu, ba người hợp lực đem xe em bé, giường trẻ con, quần áo xinh đẹp, giày nhỏ mang lên lầu. Nhìn đồng quà tặng này là có thể biết, bà nội rất trông mong chất đích tôn của mình.

Nhà trọ của tôi và Âm Hạng Thiên có ba phòng ngủ dành cho khách, phòng khách không coi là nhỏ, nhưng để đồng đồ vật kia vào lại to như núi.

Tôi suy nghĩ không biết phải bày biện nó như thế nào, chú Lưu kín đáo đưa cho người nhân viên đem đồ lên giúp chút phí vận chuyển, rồi khách khí đưa người kia đi.

"Cô đem cái này đi, tôi sẽ để giường trẻ em vào đây." Chú Lưu vừa đi cất cái giường vừa nói.

Tôi mặt ừ mày chau: "Bằng không cứ để thế này đi, dù sao cũng không dùng tới."

Chú Lưu cười: "Phu nhân dặn dò, nhất định phải trang trí thật đẹp, không thể chôn cất trong góc chờ đến mốc meo."

"Khi nào chú về, cứ nói với bà nội là đã trang trí thật đẹp đi." Tôi chẳng biết mình ở cùng với Âm Hạng Thiên được bao lâu nữa, có thể đi được đến đâu hay đến đó, hiện tại bố trí phòng trẻ thì buồn cười quá rồi.

Chú Lưu cười và nói: "Ngộ nhớ phu nhân đột kích kiểm tra, cô và Tam Thiếu sẽ làm thế nào đây."

"Ách." Được rồi, tôi phải thừa nhận, chú Lưu nói rất có lý. Bà nội đưa những đồ này đến đây, chính là tùy thời mà nhắc nhở tôi và Âm Hạng Thiên, nên kết hôn, nên sinh cho bà cháu tôn rồi. Chúng tôi có thể giả bộ ngu, nhưng tuyệt không thể không vâng lời.

Cũng may bên cạnh phòng sách còn có một căn phòng trống, bày đồ trang trí cũng không khó lắm. Bận rộn cả giờ, giường trẻ con, xe em bé toàn bộ đều đầu vào đó. Tôi thấy thời gian không còn sớm nữa, liền đưa chú Lưu ra về, lúc trở vào nhà thì thân thể vô cùng mệt mỏi, tiếp tục sửa sang lại những đồ em bé kia.

Âm Hạng Thiên về đến nhà thì thấy tôi đang ngồi trên sàn nhà, tiến hành ghép xe lửa Thác Mã Tư vào quỹ đạo.

"Tình huống thế nào?" Hần tựa vào cạnh cửa, mắt nghiêm túc nhìn tôi.

"Bà nội đưa, không nhận không được." Tôi cài một nút xe lửa, ngược mắt cười nói: "Nhanh đi tắm đi, cái này cứ coi như cho anh chơi."

Hần sừng sốt giấy lát, trả lời một tiếng, xoay người rồi đi, không biết có phải là ảo giác hay không, trong mắt của hắn xuất hiện một điểm là lạ, tựa hồ như trong nháy mắt đã ra quyết định nào đó rồi.

Tôi lắc đầu, đem một tia khác thường kia hất ra, tiếp tục giả bộ không quan tâm, chỉ một lát sau, hắn đã trở về, ôm lấy tôi từ phía sau: "Chúng ta nuôi thêm sói con đi?"

Tôi sừng sốt, tiếp theo bật cười: "Đừng nói loạn, bị bà nội nghe được, nhất định sẽ cầm chân anh."

"Anh không có nói đùa. Có đứa bé, em sẽ phải học làm mẹ, trong quá trình này, sẽ khiến em dần lớn lên." Hần hôn nhẹ cổ của tôi, hơi thở ấm áp hòa lẫn với mùi thơm sữa tắm thoang thoảng bao bọc lấy tôi.

"Theo lời anh nói, dường như em tùy hứng lắm nhỉ."

"Không phải em tùy hứng, còn cổ chấp còn giống con lừa nữa!" Trong miệng nói ra lời tố cáo, móng vuốt sói đã không chịu nổi tịch tịch mà dò vào trong quần áo tôi.

"Cũng đúng." Tôi xua đuôi móng vuốt sói: "Đừng làm rộn, trước tiên đem xe lửa này ghép lại đi, bằng không. . . . Uy!" Tôi kéo lấy làn váy, oán hận trừng mắt nhìn hắn: "Anh nghiêm chỉnh một chút có được hay không?"

"Anh chưa bao giờ ăn nói nghiêm chỉnh như thế!" Hắn cười vô lại "Sói con có thể sẽ là một tinh anh hiếm có. Quá trình chế tạo là thần thánh, còn không mau phối hợp?"

Tôi hồ nghi nhìn hắn: "Anh đang nói thật sao?"

"Chưa từng nói dối!" Hắn đem tôi vật ngã ra tắm tắm lông mềm mại, đáy mắt là một tia màu xanh nhàn nhạt.

"Anh có từng nghĩ tới, một đứa bé ra đời sẽ ảnh hưởng rất nhiều việc không?" Thấy hắn nghiêm túc, tôi cũng trở nên nghiêm túc.

"Trước kia không muốn, chỉ là, hiện tại nghĩ tới." Hắn phui vài sợi tóc trên trán tôi, động tác êm ái như nước: "Có đứa bé, bà nội đã quyết định rồi." Hắn trầm ngâm, đáy mắt có một tia không ổn định: "Anh cũng quyết định nhanh lên một chút."

Tôi cho là hắn nếu nói "quyết định" thì trái tim của hắn đã lắng xuống với Nhiệm Du rồi. Cho đến sau này, tôi mới hiểu được, hắn muốn đem đứa bé biến thành xiềng xích, cho dù có một ngày, tôi mất lòng tin đối với hắn, đứa bé cũng có thể để ép tôi không chạy đi xa được. Nhưng quá đáng tiếc chính là, dưới mắt tôi thì hắn chẳng ích kỷ đến trình độ đó, chỉ là, tôi vô ý phối hợp. Đứa bé là kết tinh tiếng lòng của hai người, là thiên sứ nhỏ thuần khiết, tựa như con trai Kiên Nhi của Tử Hần, đứa trẻ mới bốn tuổi, lại biết giải hòa khi cha mẹ gây gổ, dĩ nhiên, thằng bé dùng phương pháp một đứa bé thường dùng nhất, mở miệng rộng ra và khóc!

Tôi không biết dắt theo một đứa bé thần thánh sẽ lay chuyển lòng của cô gái khác, nhưng đối với đứa bé đó lại là sự sỉ nhục!

"Em chuyên tâm một chút." Người đàn ông nằm trên người tôi không vui, một khi hắn không vui, sẽ chẳng hề báo trước mà xé áo ngủ của tôi.

"Tên phá của!" Tôi chống đỡ trên lồng ngực của hắn, nháy mắt liền hướng về phòng ngủ.

"Ánh mắt của em rút gân?" Hắn trêu chọc.

"Anh mới rút gân!" Tôi trợn mắt.

"Vậy thì tốt." Hắn cười tà dạo tay quanh người tôi.

Mất thấy cả hai điểm sắp thất thủ, tôi gấp giọng nói: "Tìm cách!"

"Muốn mang thì em mang!"

Tôi bị hấn làm cho tức hộc máu, tôi có thể mang, hấn sớm chạy mất tăm rồi?

Hấn tố cáo tôi cố chấp, trên thực tế, hấn còn cố chấp hơn tôi, đến cuối cùng, hấn cũng không mang, chỉ là, thời khắc máu chót, tôi đẩy hấn ra một bên, chọt, đung cả hai tay chân vào gị đó.

"Trở về!" Hấn ra tay nắm lấy mắt cá chân tôi, chỉ vào trên mặt thảm có một bãi nòng nọc trắng: "Em xem đi, quá lãng phí rồi?"

Tôi học lừa con A Phàm Đề, trừng mắt một cái, tiếp tục bò, tôi cũng chẳng quản việc lãng phí ấy đâu, người nào ở lại người đó dọn dẹp.

Gian trá hơn người khác, làm sao hấn lại không biết ý định của tôi, đến cuối cùng, tôi cũng trở lại, bọc mình trong quần áo của hấn, thờ phỉ phò dọn dẹp tàn cuộc.

"Tại sao?" Hấn đột nhiên hỏi.

"Cái gì mà tại sao?" Tôi phát cho những sợi tóc li ti rơi xuống, tiếp tục dùng khăn giấy ướt lau thảm

"Tại sao không chịu có con?"

Tôi dừng động tác lại, tự lẩm bẩm hỏi: "Lòng của anh đã dọn dẹp sạch sẽ sao?"

Hấn trầm mặc, tôi cười chua chát, không sao, tôi còn có thời gian, còn có thể đợi.

Trước lúc ngủ, hấn ôm lấy tôi theo thói quen hay co rút thành một cục mà nói: "Kể từ sau khi anh đưa em từ nhà Xảo Dĩnh trở về, em dường như chẳng còn giống trước kia."

"Con người ta lớn lên cũng sẽ thay đổi, em không thể cứ đứng tại chỗ, có lúc, nên đi thì phải đi."

Hấn buộc chặt tôi vào vòng tay của hấn, trầm giọng nói "Em sẽ không đi."

Tôi xoay người, hồ nghi liếc nhìn hấn "Anh làm sao vậy?"

Từ khi hấn nói muốn đưa bé, tâm tình của hấn liền trở nên khác lạ, giờ phút này còn nói những từ này, thường ngày chúng tôi sẽ tuyệt đối sẽ không nói về chủ đề này, chẳng lẽ, hấn bị cái gì đó kích thích? !

"Em không yêu anh sao?" Hấn nhàn nhạt nâng khóe môi lên, đôi mắt sáng quắc chiếu rọi vào cơ thể tôi, có chút mộng ảo, tựa hồ có gì đó không bình thường, hấn chẳng phải là Âm Tam Nhi tự cao tự đại nữa rồi

Đúng vậy, tôi xác thực mình yêu hấn, chỉ là, yêu không phải là Chúa Tể của tất cả. Điểm này, tôi không muốn nói, bởi vì, tôi có nói ra hấn cũng sẽ không tin đâu!

"Nghe anh nói muốn đề bẹp anh quá." Tôi cười vui đẩy hấn ra: "Sói đáng yêu của em đâu rồi, đúng rồi, tại sao anh với cái người trong phim sói nhân rất giống nhau?"

"Không giống nhau?"

"Tây Phương trong phim Lang Nhân cũng là người mang tâm sói, tại sao các anh lại không biến thành sói?"

Khóe miệng hấn nhếch lên "Làm sao anh biết?"

"." Tôi lại muốn đập bẹp hấn rồi !

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Già Nai Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68

Tôi vốn là người thả làm cho ngọc vỡ, tôi đã từng có khát vọng thuần túy, cũng chỉ cho phép sự thuần túy. Hôm nay tôi lại là kẻ yếu đuối, nhưng dù vậy,

không giữ được tất cả thì để mọi thứ trở về như cũ, chứ không để cho mọi thứ tự đến.

Hôm nay, Âm Hạng Thiên ngủ nướng giống như thường ngày, sau đó, bị tôi cứng rắn kéo lên, đẩy hẳn vào phòng vệ sinh rửa mặt, nửa tiếng sau khi rời giường, hai người cùng nhau hưởng thụ bữa điểm tâm sáng đơn giản.

Trước khi ra khỏi nhà, hẳn có ý để cho tôi giúp hẳn đeo caravat, tôi nghiêm túc kéo cà vạt, hẳn lại hết sức chuyên chú quấy rối, một lát thì nhéo mặt của tôi, một lát nhấn lỗ mũi của tôi. Cuối cùng, tôi không biết nên khóc hay cười, chỉ có thể chăm chú làm việc của mình

Tôi cho rằng đây là những việc vô cùng bình thường, nhưng nửa tiếng sau, tôi nhận được điện thoại của Nhiệm Du, cô ta hẹn tôi đi ra ngoài nói chuyện một chút, rất kỳ quái chính là, tôi nhớ sáng nay Âm Hạng Thiên nói chuyện điện thoại với ai đó, những câu nói vô cùng mờ ám, nhưng tôi chẳng thể nhớ được chi tiết, khi nhận được cuộc hẹn của Nhiệm Du tôi không có từ chối, tựa hồ là không có ý định từ chối, bằng không, giờ phút này tôi sẽ không lãng phí thời gian ở quán cà phê, càng không đối mặt với cô ta, mặc dù nhìn Nhiệm Du vẫn tiêu tụy như cũ.

Quần áo của cô vẫn hào phóng, chỉ là không có trang điểm, sắc mặt có chút tái nhợt, đáy mắt có chút nặng nề, hơn nữa còn mấy lần ho khan nôn mửa, khiến cho cô càng giống Tây Thi với thân thể yếu ớt.

Nhiệm Du nói lời đạo đầu: "Thật xin lỗi, tôi cũng không muốn thương tổn cô, nhưng đứa bé cần ba."

Về mặt chân thành, như thể tình cảm là trong sạch, cảnh tượng cũ rích, nếu như tôi là người đứng xem, tôi sẽ đánh giá như thế. Đáng tiếc chính là, tôi không phải là người đi đường đứng xem, cho nên, tôi giật mình, trong đầu có một ngọn lửa oanh tạc, trống không lại xóc xếch.

"Vậy thì tìm tôi làm gì?" Tôi nghe đến những lời như vậy, giọng nói bình tĩnh lại thần thờ.

"Hạng Thiên cũng không muốn tổn thương cô." Nhiệm Du buồn bã rũ mắt xuống, tựa hồ như rất khó xử khi gặp mặt tôi: "Nhưng anh ấy chẳng có chút tình cảm nào với cô, chỉ là ấy nấy cùng tham muốn giữ lấy. Những năm qua tôi rời khỏi, cô vẫn bên cạnh anh ấy, anh ấy cảm thấy có lỗi với cô nhưng không yêu cô."

Những lời mà cô ta nói, tựa như một thanh đao sắc bén và vô tình, hung hăng đâm vào trái tim tôi. Tôi ngốc trẻ giây lát, lẳng lặng nói: "Cho hẳn nói trực tiếp với tôi sẽ có sức thuyết phục hơn."

"Cô không tin tưởng tôi?" Nhiệm Du dùng ánh mắt thương xót nhìn tôi.

Tôi cười, bởi vì, rất châm chọc: "Cô cho cô là ai? Vì sao tôi phải tin tưởng cô?"

Cô ta điềm tĩnh gật đầu "Đúng vậy, làm sao cô có thể tin tưởng tôi đây?" Chợt, cô ta đưa khăn lên che ánh sáng của cánh môi, rồi lại nồn ọ ọ như những cô gái mang thai, đôi mắt nghiêm túc, đem một tờ xét nghiệm đẩy đến trước mặt tôi: "Tôi vô ý tổn thương cô, rồi lại không thể không làm như vậy, thật rất xin lỗi."

Tôi thần thờ khép hờ mắt lại, tùy ý liếc mắt nhìn, rồi sau đó, cầm điện thoại di động lên, bấm số điện thoại của Âm Hạng Thiên, giây phút chờ đợi ngắn ngủi đi qua, đầu bên kia truyền đến giọng nói quen thuộc: "Còn có mười phút liền mở cuộc họp, nghĩ tới anh phải nắm chặt cơ hội." Không kềm chế được giọng nói dịu dàng, không hề có bất cứ tia khác thường nào

"Em và Nhiệm Du đang ở quán cà phê đối diện bệnh viện, anh tới đây một chút." Tôi bình tĩnh nói làm hồ hấp của người ở đầu dây bên kia chậm lại, mặc dù rất ngắn ngủi, rất nhỏ bé, nhưng tôi cảm thấy rõ ràng hẳn bị đánh trở tay không kịp nên kinh ngạc và luống cuống.

"Ồ đó chờ anh!" Hẳn không giống như thường là luôn cúp điện thoại, mà nín thở chờ đợi câu trả lời của tôi.

Tôi nhẹ nhàng "ừ" một tiếng, thật sự không biết nên nói gì. Chỉ mong, tất cả những thứ mình nhìn thấy là hiểu lầm, chỉ mong, đây không phải là lần cuối cùng tôi đợi chờ một người!

Từ đầu tới cuối, Nhiệm Du không ngăn cản ý tứ của tôi, cô ta chỉ đưa đôi mắt bi thương và ấy nấy nhìn tôi, thỉnh thoảng nồn ọ ọ. Hành động của cô ta rất tinh xảo, rất tự nhiên nhưng điều đó bất giác kích thích tôi, rốt cuộc, tôi chịu đủ rồi: "Chờ diễn nữa, nồn nghẹn phải bắt đầu từ tuần thứ năm, cô mới có thai được bốn tuần, căn bản sẽ không có cảm giác!"

Con mắt cô ta khẽ chống đỡ, chợt, xuy một tiếng bật cười: "Tôi đúng là đã quên, cô học ngành y." Nói xong, cô ta liền khôi phục tư thái của kẻ cao ngạo, chậm rãi dùng khăn giấy chùi mép: "Chỉ là, tôi xác thực mình mang thai, không tin, chúng ta có thể thừa dịp Hạng Thiên chưa đến, đi làm kiểm tra."

"Cô là gì của tôi? Vì sao tôi phải dẫn cô đi làm kiểm tra?" Tôi nâng ly cà phê lạnh ngắt lên uống một ngụm, nhưng tay tại không chế không được lay động, tôi nghĩ, tôi đã quá tức giận rồi, đây cũng không phải là chuyện gì khiến tôi phải sợ hãi!

"Thật không nhìn ra, cô là một người rất mạnh mẽ." Cô ta vừa cười, cười tôi muốn dùng cà phê dội sự tức giận đi "Chỉ là, cũng rất phù hợp với bình thường, Hạng Thiên rất thương thức cá tính của cô."

Tôi hiểu rõ cô ta đang tính chọc giận tôi, cho nên, tôi không để ý tới, mặc cho cô ta khoe khoang, mặc cho cô dùng những từ ngữ thô tục mà kẻ khổ với tôi. Hiện tại, tôi chỉ muốn biết, Âm Hạng Thiên sẽ nói những gì!

Thời gian giống như bị không khí nặng nề kéo cho chậm lại, giống như đã trôi qua một thế kỷ vậy, cửa quán cà phê bị một lực lớn đẩy ra, một người đàn ông mang thân sắc lo lằng xông tới.

"Hạng Thiên, thật xin lỗi." Nhiệm Du lại đeo lên bộ dáng điềm đạm và đáng yêu trước mặt hắn, giữa hai lông mày là vẻ ưu sầu và áy náy.

Chân mày hắn co rút lại, sắc mặt hòa hoãn đi một ít, giọng nói có chút lạnh lùng lộ ra điều hắn chán ghét: "Anh đã nói với em rồi, chớ quấy rầy cô ấy!"

"Thật xin lỗi." Nhiệm Du lầm bầm rừ mắt xuống "Em không muốn như vậy, nhưng em nghĩ càng giấu giếm lại càng tổn thương cô ấy."

Trong miệng bọn họ, "cô" thần thờ nhìn tất cả, thấy trái tim Âm Hạng Thiên mở ra một vết rách đầy đau đớn, trên đôi môi đỏ thắm là chất lỏng màu đỏ phun ra ngoài.

"Em về trước đi!" Âm Hạng Thiên nói với Nhiệm Du.

Nhiệm Du mặt mày và lạnh lẽo đứng lên, "Ngai quá" cô ta nói với tôi "Thật xin lỗi, đã khiến cho cô chịu tổn thương."

Tôi thần thờ ngẩng mặt lên, nghênh đón đôi mắt thương xót của cô ta: "Sắc mặt giả nhân giả nghĩa của cô làm tôi muốn ói!"

"Tôi hiểu biết rõ cô hận tôi, tôi không có quyền cãi lại, cũng không dám van xin sự tha thứ của cô." Cô ta nhìn thấu giá trị đó tôi vỗ tay tán dương, nhưng tôi không có làm như vậy, mà tôi đứng lên, đem ly uống cà phê đang uống đổ xuống từ đỉnh đầu cô ta

"Bách Khả!" Âm Hạng Thiên dồn dập kéo tôi lại.

Tôi cứng ngắc chuyển động cổ, nhìn hắn cười: "Nếu như hiện tại em hỏi, đứa bé là của anh sao? Có phải rất ngu không?"

Hắn không trả lời, chỉ nhìn chăm chăm tôi.

"Vậy em cũng muốn hỏi." Tôi giống như vùng vẫy để mình khỏi chết đuối, ôm lấy điểm tựa cuối cùng, nhưng cõi lòng khiến tôi hít thở không thông: "Đứa bé là của anh sao?"

Hắn nhíu lông mày, khẽ gật đầu. Tôi đem một chút cà phê còn lại cuối cùng, đổ xuống đầu hắn, hắn không nhúc nhích, thậm chí ngay cả mắt cũng không nháy, đến cuối cùng chỉ có vài giọt cà phê lọt vào tóc hắn, tôi để ly xuống, cười nói "Bản thân mình đã hiểu rồi, chỉ là, tôi sẽ thanh toán ly cà phê này."

Chờ lâu như vậy, nhưng chỉ nhận lấy kết quả này, đã như vậy, thì cứ trở thành một hào phóng đi!

Tôi thần thờ để cho đôi chân bước đi tự do, đi ra khỏi quán cà phê. Hắn đuổi tới, ôm lấy tôi từ phía sau: "Anh không thể bỏ mặc cô ấy, nhưng anh cũng không thể mặc kệ em."

"Anh thật 'nhân từ'." Có nước mắt lướt qua đáy lòng, lại không xông lên hốc mắt.

"Đừng như vậy, em"

"Tiên sinh, người bạn của anh té xỉu." Người phục vụ quán cà phê cắt ngang lời hắn

Âm Hạng Thiên không chút do dự buông tôi ra, vội vã trở về quán cà phê, người phục vụ lại đi đến trước mặt tôi, đưa cho tôi một bọc khăn giấy. Tôi nghĩ, tôi nên cảm, vì vậy, tôi tiếp nhận lòng tốt hay tính là sự thương hại này! Nhưng không biết tại sao tôi không khóc nổi. Nước mắt liền giống bị thứ gì ngăn trở lại, trong lòng đau thắt thành một đoàn, cũng không cách nào dùng nước mắt thổ lộ.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Giả Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69

Mỗi lần tôi và Âm Hạng Thiên gây gổ, tôi đều muốn tìm một chỗ để tị nạn, không phải tôi sợ tại vì tôi không muốn cãi vã càng lớn tiếng. Lần này, tôi không có trốn, mà sau khi rời khỏi quán cà phê, tôi liền về nhà, không, cái chỗ này đã không thể xưng là nhà, đây chỉ là một nơi để tạm dừng chân.

Tôi an tĩnh ngồi trên ghế sofa, hồn nhiên không suy nghĩ gì, mặt trời đã lặn về phía Tây rồi, màn đêm buông xuống. Trong khoảng thời gian này, tôi chỉ nghĩ duy nhất một vấn đề đó là tôi còn yêu người đàn ông đó không?!

Nhiệm Du mang thai hơn bốn mươi ngày rồi, kể từ một tuần trước, Âm Hạng Thiên thường xuyên 'cầu hoan', hơn nữa, mỗi lần đều không làm các biện pháp ngừa thai, hắn muốn giữ tôi ở lại sao?! Vẫn cảm thấy hắn có tư tưởng riêng, thật không nghĩ đến, hắn đã ích kỷ đến làm cho người ta nóng giận, hắn chỉ biết mình muốn gì, không muốn mất đi, vô luận là về tình hay về lý thì đó đều là việc không thể.

Đỉnh linh linh —

Máy bay riêng chọt vang dội.

Tôi ngơ ngác nhìn về nó, không muốn nghe. Nhưng người gọi điện thoại rất chấp nhất, máy bay riêng bay không ngừng nghỉ trong mười giây, điện thoại trên khay trà vang lên đúng mười giây

Tôi dò tìm mắt nhìn điện thoại, trên màn hình lóe sáng là dãy số của Tô Mạt. Chín tháng trước cô đã đi Canada học rồi, nhưng chưa bao giờ gián đoạn việc liên lạc của tôi với cô ấy. Đối với người con gái này, tôi không cách nào bỏ mặc, nhưng mỗi lần cô ấy điện thoại cho tôi thì vẫn chỉ nói đúng một chủ đề đó là Âm Hạng Thiên đối đãi với tôi như thế nào, mà mỗi lần như thế tôi đều trả lời rằng: Rất tốt. Hiện nay, tôi thật sự không biết phải nói cái gì, cho nên, tôi rối rắm không biết có nên nghe máy hay không.

Tô Mạt vô cùng chấp nhất, điện thoại đi động vang lên theo tiếng máy bay riêng, máy bay riêng vang xong, điện thoại đi động vẫn tiếp tục vang, tôi sợ cô ấy có việc gấp, nên cũng chấp nhận tiếp máy.

"Tiểu Cô Cô, làm sao cô mãi không chịu nhận máy vậy?" Một giọng nói nhẹ nhàng khoan khoái không che giấu sự nóng nảy.

"Không nghe thấy." Tôi nói lời trái với lương tâm: "Có việc gấp sao?"

"Cô làm tôi sợ muốn chết, tôi còn tưởng rằng cô có chuyện gì đó." Tô Mạt khoa trương mà thở ra: "Cũng không có gì chuyện quan trọng, chính là nhớ cô. Gần đây cuộc sống như thế nào? Âm Hạng Thiên có khi dễ cô không?"

"Hoàn hảo."

"Thực sự sao? Nếu như hần khi dễ cô, cô sẽ tới Canada gia nhập vào nhóm của tôi nhé." Cô ấy tức giận nói.

Tôi nhìn căn phòng đen như mực, lạnh lẽo một chút, trong lòng khẽ động: "Tôi muốn đi giải sầu."

Tô Mạt sững sốt, tiếp theo hưng phấn hoan hô: "Tiểu Cô Cô, cô mau đến đây đi! Càng nhanh càng tốt!"

"Được, tôi sẽ đi làm thủ tục."

"Đợi đợi đợi đợi. . . ." Tô Mạt lo lắng cắt đứt: "Có phải cô cãi nhau với Âm Hạng Thiên hay không hả?"

"Không có, chỉ là muốn qua đó thăm cô chút thôi. Không nói nữa, Canada gặp." Tôi không để cho cô ấy có cơ hội hỏi thêm, dứt lời liền cúp điện thoại.

Làm thủ tục xuất cảnh cũng một vòng lớn, một tuần này, tôi ở khách sạn. Không liên lạc với bất luận kẻ nào, cũng không có tâm tư nghĩ sau này mình sẽ sống ra sao. Làm xong thủ tục Visa, tôi liền ra sân bay.

Mất nhìn biển mây mịt mờ, tôi thật sự có cảm giác như mình đang ngồi trên những đám mây ấy, suy nghĩ nhẹ nhàng mà mù mịt, ngây ngô và đại dốt, thậm chí hoàn toàn không nhớ nổi, một tuần qua, mình ăn gì và ngủ đâu?!

Nhưng mặc dù giấc ngủ chiếm hơn phân nửa thời gian của tôi, tôi lại ngủ như cũ vì rất mệt mỏi. Từ thành phố D bay qua Canada không cần chuyển máy bay, mười giờ trôi qua, tôi trừ uống nước và đi ngoài, còn lại phần lớn vẫn là ngủ.

Lúc máy bay hạ cánh, bởi vì tôi ngủ quá nhiều mà mặt mày sưng vù. Hại cho Tô Mạt đến đón tôi cũng nghĩ tôi bị bệnh nan y, trên đường đến nhà trọ sinh viên, hai đứa chỉ biết nói bóng nói gió.

"Tôi không sao, chỉ là hơi đói." Tôi nói với cô ấy.

"Nhìn tôi xem, làm thế nào lại quên chuyện đó." Cô ấy vội vàng bảo tài xế taxi ngừng xe, dẫn tôi vào một nhà ăn nhỏ ven đường, quán này có rất nhiều món ăn địa phương.

Sau khi ăn cơm xong, tôi theo Tô Mạt trở về nhà trọ của cô ấy. Tô Mạt sống trong gia đình giàu có, mặc dù là tới đây du học, nhưng lại giống tôi và Xảo Đình năm xưa, mướn một căn phòng trọ nhỏ.

Tôi không am hiểu về chuyện che giấu cảm xúc, mà Tô Mạt vô cùng thông minh, cho nên, sau khi đến Canada ngày thứ ba, cô ấy liền đem chuyện của tôi và Âm Hạng Thiên ra ép hỏi. Tô Mạt rất tức giận, lúc này liền muốn gọi điện thoại tố cáo với lão đại.

Tôi nói: "Tôi tới đây, một là tới thăm cô, hai là tới giải sầu, cô thật lòng thương tôi thì để tôi yên lặng vài ngày được không?"

Tô Mạt đáp ứng, từ lúc đó về sau, cô ấy cũng không đề cập đến chuyện Âm Hạng Thiên nữa, chỉ tận lực dẫn tôi đi ăn uống và thăm thú. Những lúc không ra ngoài ăn uống, tôi chỉ cảm thấy mình như đang ngủ, trong lúc như thế, tôi không rơi một giọt nước mắt nào, Tô Mạt cho là tôi cật lực, cho là lúc tôi không ở cùng cô ấy thì khóc thầm, nhưng chỉ có tôi mới hiểu rõ rằng tôi không có khóc nổi nữa rồi.

Mười ngày, nháy mắt đã trôi qua. Sáng sớm ngày thứ mười một, nhà trọ của Tô Mạt xuất hiện một vị khách ngoài ý muốn.

"Nhị ca!" Kéo cửa phòng ra, ngáp một cái xong tôi chết lặng tại chỗ.

Tô Mạt nghe được tiếng chào, nhanh chóng chạy đến cửa, kinh ngạc nói: "Tiểu Mỹ Nhân, sao anh lại tới đây?"

Vốn là mang nụ cười xinh đẹp Âm Nhị Nhi kéo khoe môi lên: "Tôi có thể đi vào rồi nói không?"

Tôi cùng Tô Mạt lập tức nhường đường, để cho anh ta bước vào.

"Anh tới đây tham gia một hội thảo thương nhân." Âm Nhị Nhi nói: "Vốn định thử vận may một chút, không nghĩ tới quả thật tìm được cô ở đây."

Tôi khép hờ đôi mắt: "Mọi người đều biết?"

"Mấy ngày nay cũng không bình tĩnh lại." Âm Nhị Nhi chế trụ đầu vai của tôi, hòa nhã nói: "Cô có thể tiếp tục ở đây, tôi sẽ nói với bà nội rằng cô sống rất tốt."

"Cám ơn!"

"Làm gì lạnh nhạt như vậy?" Âm Nhị Nhi cười khế, đem tôi ôm vào lòng, cho tôi sự an ủi: "Muốn mắng chửi người nào thì cứ mắng chửi, không cần chịu đựng."

"Tôi oán mình." Là tôi đã chọn sai phương thức yêu, là tôi tình nguyện chờ đợi cái người đàn ông không thủy chung đó, nói gì nửa năm sẽ đợi, nói gì là mong anh đem bóng hình dưới đáy lòng nhốt tận gốc, thật ra thì. Thật ra thì, đó là tôi đang cố gắng cho mình cái cơ lưu lại đó!

Là tôi để cho mình trở thành kẻ bị động, là tôi dung túng để cho lòng hấn mải nhớ người khác vẫn ôm tôi trong ngực, để cho hấn thấy mình là người quan trọng nhất, được nhiều người yêu mến, rồi lại hung hăng đá thương tôi. Tôi gieo gió thì gặt bão, tự làm tự chịu! Cho nên, tôi chỉ có thể tự oán hận tôi!

Âm Nhị Nhi dạt cánh tay ra, ngắt mặt của tôi: "Chớ ở nơi này nếm đau khổ, ở nơi này đủ rồi, phải đi thăm ba mẹ một chút. Thuận tiện hướng về ba mẹ cáo trạng lão Tam luôn."

"Thật sự sao?" Tô Mạt nửa tin nửa ngờ nhìn chăm chăm Âm Nhị Nhi, cô ấy biết, người ba mẹ trong miệng của Âm Nhị Nhi chính là ba nuôi mẹ nuôi của tôi, cũng chính là mẹ ruột của Âm Hạng Thiên.

"Ý cô trong từ 'thật sự' như thế nào? Khiến lão Tam quăng Nhiễm Du, hướng về Bách Khả nhận sai sao?" Âm Nhị Nhi cười hỏi Tô Mạt, tầm mắt lại hướng về tôi.

Tô Mạt liền giật mình giấy lát, nhẹ giọng hỏi: "Tiểu Cô Cô, nếu như hấn nhận lỗi, có phải cô sẽ tha thứ cho hấn không?"

Tôi cười chua chát "Đây không chút ý nghĩa nào vì nó chỉ là giả thiết."

"Chuyện như vậy rất khó nói à nha." Tô Mạt nói.

Âm Nhị Nhi khẽ cười nói: "Bách Khả nói không sao, lão Tam là người cái gì cũng có, chỉ là cậy mạnh mà vuron làm dây cung."

Tô Mạt vội vã đứng lên, giận dưng dưng đi vào phòng ngủ, không bao lâu, bên trong gian phòng liền truyền ra, "Hỗn đản khôn khiếp, đánh chết mày, đánh chết mày, đánh chết mày!" Cùng với tiếng lách ca lách cách đầy quái dị.

Âm Nhị Nhi nhíu mày: "Tô Mạt còn giống kẻ bị phản bội hơn cô."

Tôi cười khổ nói "Vốn là hai người bọn họ khiến tôi chán ghét, Tô Mạt giúp tôi duy trì oai phong."

Từ lúc tôi đến đây ở, thỉnh thoảng Tô Mạt dùng gối luyện tay, thần sắc này, gia thế kia, giống như giận không khống chế được con mèo nhỏ, đối với lần này, tôi đã có ác tâm trong lòng tôi.

"Vậy còn cô, cô nghĩ như thế nào?"

Tôi lắc đầu: "Ta chỉ muốn nghỉ ngơi mấy ngày, không sống trong tình cảm, tận lực không suy nghĩ đến điều gì cả."

Âm Nhị Nhi gật đầu: "Vậy thì tốt, nghỉ ngơi đi."

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Già Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70

Tôi ở đây nghỉ dưỡng cũng sắp một tháng rồi, mặc dù mỗi ngày đều chôn mình trong phòng ngủ, cũng khiến tôi mệt chết đi. Visa rất nhanh đến kỳ hạn, tôi quyết định trở về nước nghỉ ngơi tiếp.

Vào ngày tôi rời khỏi Canada, bầu trời bay mưa bụi rã rít, Tô Mạt không ngừng rơi nước mắt.

Đến đại sảnh sân bay, tiểu nha đầu chọt nhào vào trong lòng tôi, nước mắt ào ào tuông và nói: "Tiểu Cô Cô, tôi thích cô!"

"Tôi cũng rất thích cô." Tôi vừa xoa tóc cô ấy vừa nói.

"Không phải chỉ là thích tôi!" Cô ấy nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của tôi lên, nức nở nói: "Cô có nhớ hay không, tôi đã từng nói với cô, tôi là nhất kiến chung tình với cô, lần đầu tiên nhìn thấy cô đã thật sự rất thích rồi!"

Tôi ngạc nhiên cứng đờ: "Người kia không biết."

"Không sai, chính là cô!" Tôi kinh người.

Tôi thật sự bị kinh sợ rồi, theo bản năng rút người ra, lại bị cô ấy ôm lấy.

"Tô Mạt. Cô."

"Tôi hiểu cô đang nghĩ cái gì, cầu xin cô đừng hỏi thật sao?" Cô ấy mang vẻ mặt tội nghiệp mà nói.

Tôi như bị kích trúng nên rơi vào trạng thái hôn mê, chỉ nghẹn họng đưa ánh nhìn trân trối về phía cô ấy rồi gật đầu một cái.

Tô Mạt lau nước mắt, tức giận ngơ ngác lâu bầu nói: "Cho nên tôi tới Canada, cũng là bởi vì Âm Hạng Thiên nhìn thấu tâm tư của tôi, hần nói bóng nói gió trước mặt ba tôi, ba tôi mới đem tôi đưa ra nước ngoài

Âm Hạng Thiên chiếm giữ cô, không để cho bất luận kẻ nào đến gần, đến mình cũng không quý trọng, tôi hận hần, hận hần rất nhiều!"

"Không phải cô tới Canada là vì tránh Cổ Viêm sao?" Tôi sững sờ nói.

Tô Mạt hồ nghi nháy mắt: "Vì sao phải tránh anh ta?"

Tôi không biết nên khóc hay cười: "Ba cô không nói cho cô biết, Cổ Viêm muốn cùng nhà cô kết thân sao?"

Tô Mạt ngạc nhiên: "Còn có chuyện này sao?"

Tôi nhẫn nhịn không khỏi gật đầu: "Tôi cũng là nghe lão đại nói, ba cô sợ Cổ Viêm có dụng ý khác, lại sợ cô tuổi còn quá nhỏ, bị anh ta lừa, nên mới quyết định đưa cô đến đây."

Tô Mạt kinh ngạc, cắn răng đầy tức giận: "Cổ Viêm đáng chết! Tự nhiên đến hại chúng ta tách ra, tôi hận hần, hận đến thấu xương!"

Tôi ảo não ôm cô gái nhỏ vào lòng, cười cười nói với cô ấy: "Tô Mạt, cảm ơn cô đã thích tôi. Tôi sẽ đem tình cảm này của cô đi."

"Cô sẽ không phải vì thế mà chán ghét tôi chứ?" Cô ấy ngập ngừng hỏi.

"Dĩ nhiên sẽ không, cô vẫn là bạn bè tốt nhất của tôi, chỉ là, cô nên hiểu, chuyện tình cảm này không có tương lai. Tôi không muốn đã kích cô, nhưng cô đã trưởng thành, phải nên xử lý vấn đề giống như người lớn." Tôi vỗ nhẹ phần lưng của cô ấy: "Chăm sóc thật tốt cho mình, tôi cũng sẽ thường xuyên gọi thăm cô."

Tôi sẽ không coi thường một đoạn tình cảm, vô luận thứ tình cảm này là giữa nam nữ, hay giữa người nữ với người nữ, chỉ cần là tình cảm thì nên quý trọng. Tô Mạt cho tôi một thứ tình cảm rất trẻ trung, rất u mê, nhưng cũng rất dài lâu, mặc dù tình cảm như vậy không cách giải thích với người bình thường, nhưng nó cũng là thánh khiết không thể bị người ta chà đạp.

Trước khi lên máy bay, Tô Mạt nâng mặt của tôi lên, dùng sức hôn một cái, cô ấy nói đây là cái hôn tạm biệt, tạm biệt tôi, cũng là tạm biệt đoạn tình cảm đơn phương kia

Tôi rất vui mừng khi cô ấy đã nghĩ thông, vung tay lên, tạm biệt Canada, tạm biệt cô gái nhỏ đáng yêu.

Đường về nhà, tôi an tĩnh ngủ một giấc dài, mười bốn giờ sau, máy bay của tôi hạ cánh.

Đứng ở phi trường thành phố D, nhìn xe buýt, tôi lại chẳng biết mình phải đi con đường nào rồi.

Lúc Âm Nhị Nhi đến Canada thăm tôi có nói qua, tất cả mọi người đều đã biết, mặc dù, mọi người cho là tôi đang đau khổ nên muốn trốn đi, nhưng những việc kia khiến tôi ám lực.

Đang chần chừ việc nên tìm một chỗ ngủ hay là về nhà lớn, tôi còn chưa biết nên đối mặt với bà nội như thế nào, sau lưng đã vang lên tiếng thắng xe. Tôi theo quán tính mà ngoái đầu nhìn lại, chỉ thấy một chiếc xe hơi màu bạc đậu cách đó không xa.

Những nụ cười cười mở của người bạn mà Bạch Khả tôi từng thuận tay vứt đi!

Nhìn Ninh Vũ đang lái xe, trong đầu tôi lại vang lên hai câu nói ngày cũ, nhưng bên trong xe không khí thật thấp, Ninh Vũ chau mày lại nói "Xây ra chuyện gì mà cậu không nói cho tớ biết, làm tớ sợ muốn chết? Còn tưởng cậu bị người ta bắt cóc hay đi chết rồi?"

"Đừng chết, đừng nói chuyện chết chóc, nhiều điềm xấu." Tôi nhỏ giọng lầm bầm.

"May mắn sao không dùng? Cậu nhìn lại dáng dấp của cậu hiện tại xem, còn không phải không có nhà để về sao?"

"Tôi làm sao mà không có nhà để về?" Trên mặt là câu nói nhỉnh hót lấy lòng "Không phải tôi đã đem gia sản của cậu làm thành của mình rồi sao?"

"Ngu ngốc!" Ninh Vũ buồn cười vỗ vai tôi một cái, nhiệt độ thấp đã được xua tan.

Mất nhìn phong cảnh quen thuộc bên ngoài xe, tôi tò mò hỏi "Học trưởng, làm sao cậu biết hôm nay tôi trở về?"

"Tôi sợ cậu không trở về nhà họ Tam, nên sau khi cậu lên máy bay, thuận tiện gọi điện thoại nói cho tớ biết." Nói xong cậu ấy liếc nhìn tôi một cái, thờ hờn hờn nói "Tôi cho cậu biết, đừng để cho tình cảm với cái loại khốn khiếp đó sống, đó là thiếu tự trọng. Cậu nên nhớ, cậu là Bạch Khả, không phải Cô bé lọ lem, không phải Bạch Khả công chúa!"

Tôi mím chặt đôi môi, dùng sức gạt đầu. Nếu như nói hành động của Âm Hạng Thiên là nhát dao đâm vào ngực tôi, vậy anh nhẹ lời an ủi chính là xức thuốc cho vết thương, chỉ là, những thuốc kia trị ngọn không trị gốc. Còn lời nói của Ninh Vũ tựa như đem vết thương xé ra, mặc dù sẽ đau, nhưng nó sẽ khiến cho vết thương không bị nhiễm trùng, sinh mủ.

Ninh Vũ có việc bận rộn, sau khi đem tôi trở về nhà của anh ấy, đưa cho tôi bộ đồ rửa mặt rồi đi ra cửa.

Rời nhà lâu như vậy, người tôi nhớ nhất chính là bà nội, mỗi lần bà nội đánh điện qua Canada thăm tôi, bà nội luôn đau khổ vì mình không có biện pháp dạy dỗ cháu, hối hận vì đem tôi giao cho Âm Hạng Thiên.

Sau khi Ninh Vũ rời đi, trước tiên tôi gọi điện thoại báo bình an với bà nội, nói cho bà biết ngày mai tôi sẽ về nhà, bà nội biết được tôi đang ở trong nhà Ninh Vũ, cũng yên lòng.

Sau khi cúp điện thoại tôi đi vào tắm nước nóng, rồi sau đó, ngủ một giấc thật tốt. Lúc tỉnh lại, sắc trời đã tối, Ninh Vũ mua chút thức ăn, cùng nhau ăn tối xong thì Ninh Vũ hỏi tôi xem tính toán cuộc sống sau này như thế nào

Tôi nói: "Tôi rất mệt mỏi, trừ muốn ngủ, cái gì cũng không muốn."

Cậu ta bĩu môi, không nói gì.

Ngày hôm sau, tôi và Ninh Vũ đi vòng phòng làm việc của Xảo Dĩnh, cùng nhau ăn bữa trưa, cho đến lúc xế chiều, Ninh Vũ mới rời đi. Tôi muốn tự mình trở về nhà lớn, Xảo Dĩnh có ý muốn đưa tôi về, vì vậy, chúng tôi cùng nhau trở về nhà lớn.

Bà nội hiển nhiên là chờ đã lâu, nên lúc tôi và Xảo Dĩnh vào cửa, lập tức phân phó nói: "Tiểu Tần, đi gọi Hạng Dương cùng Hạng Kinh xuống."

Tiểu Tần hiển nhiên là cao hứng, vừa chạy về lầu hai vừa gọi: "Đại thiếu gia, Kinh thiếu gia, hai tiểu thư đã trở lại!" Nhìn cách xưng hô của mọi người, riết cũng quen miệng.

"Lão đại và nhị ca cũng ở đây à?" Xảo Dĩnh cười hỏi.

Bà nội gạt đầu, sắc mặt nặng nề lôi kéo tay của tôi nói: "Bà nội nhất định cho cháu một công đạo!"

"Phải gọi lão Tam về đây mới đúng, tìm chúng cháu xuống đây có lợi ích gì?" Trên môi lướt nhẹ một nụ cười, câu nói trên cầu thang truyền xuống, không cần nhìn cũng biết người dám nói chuyện như thế chỉ có Âm Nhị Nhi.

"Bà đang muốn thương lượng cùng mọi người?" Bà nội trầm mặt trừng mắt nhìn Âm Nhị Nhi

Âm Nhị Nhi cười khê: "Ngài lên tiếng, tháo cánh tay hay tháo chân, cháu lập tức đi làm."

Đầu tôi đầy vạch đen: "Nhị ca, anh thật đúng là đại nghĩa diệt thân* a!"

(* Đại nghĩa diệt thân: Việc nước quên tình nhà)

"Hắn chỉ sợ thiên hạ không loạn!" Lão đại than thở một tiếng, vỗ vỗ bả vai em trai: "Hạng Kinh, em nên nhịn một chút, thương lượng ỏn thỏa rồi hà nói."

"Có cái gì phải thương lượng?" Âm Nhị Nhi dạo bước lên, nắm lấy bả vai của tôi nói: "Xem một chút, nha đầu tươi tắn, đã biến thành như thế này. Các người không đau lòng sao?"

Tầm mắt của mọi người toàn bộ tập trung vào tôi như thể sắp đánh nhau, đáy mắt trừ không đành lòng chính là đau lòng.

Cũng biết là họ quan tâm, tôi cũng không thấy kỳ quái, theo tính toán trước kia, hướng về phía mọi người nói: "Tôi hiểu rõ mọi người là thương cảm cho tôi, nhưng tôi không muốn các người đi đòi mạng một người như thế" Tôi mấp máy môi, đang lúc mọi người đưa mắt nhìn tôi "Tôi không nghĩ trong nhà chúng khí mùi mật, chỉ muốn nghỉ ngơi thật tốt, nếu như các người thương tôi, hãy để cho chuyện này trôi qua đi."

Mọi người nhìn nhau, phòng khách an tĩnh gần như quỷ dị.

Thấy không có ai phản đối, tôi thờ ra, ngoái đầu lại chào hỏi: "Tiểu Tần, thông báo phòng bếp, ăn cơm!"

Giảng co một ngày, tôi đã sớm mệt mỏi rồi, cơm nước xong lại muốn ngủ tiếp!

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Giả Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71

Thất tình đối với tôi mà nói cũng không xa lạ, mặc dù, tôi chỉ mới yêu hai lần, nhưng cả hai lần đều bị chấm dứt trong thất bại

Tôi vẫn còn nhớ, tôi và Du Bán yêu nhau là lúc tôi mới hai mươi tuổi, đó là mối tình đầu của tôi, trẻ trung mà nhẩn nha, đó là tình cảm thuần khiết của cô gái. Hình tượng của Du Bán có thể dùng hai từ “tiểu thuyết” để hình dung, luôn tỉ mỉ chăm sóc tôi, thận trọng bảo vệ, tựa như coi chừng một pho tượng ngọc dễ vỡ.

Nhưng kết cục vẫn rất châm chọc, anh ta ra nước ngoài học và gửi chút tiền vào tài khoản ngân hàng cho Bách Khả, vì thế, tôi đem lòng của mình phong bế một thời gian, hung hăng oán, hung hăng đau, hung hăng khóc, còn hung hăng ngủ!

Ninh Vũ còn cho rằng tôi không thể nào gượng dậy nổi, nhưng tôi buồn bực cả tháng sau, bỗng nhiên xuất hiện ở trước mặt anh ta, xem như tất cả mọi chuyện chưa từng xảy ra: "Tôi ổn rồi, tôi không còn thấy đau nữa"

Sau đó, lời anh ta xông vào phòng ăn trường học, ăn ba đĩa thịt kho, đem cảm xúc của mình kìm nén đến gần chết

Ninh Vũ nói: "Cô đúng là một nha đầu kiên cường!"

Tôi nói: "Đúng vậy, bởi vì tôi không có nước thần kỳ, không phải là công chúa hay Cô bé lọ lem. Nên tôi cần phải kiên cường!"

Từ rất sớm, tôi có một thái độ rất đúng đối với chuyện thất tình, mặc dù yêu kinh thiên động địa, thần sầu quỷ khóc, nhưng mất chính là mất, mất rồi cũng không cần lưu luyến không quên, nhưng rất nhiều việc nói tới thì dễ dàng, khi làm lại rất khó khăn

Mặc dù nói tình yêu không nên dùng từ tương đối để so sánh, nhưng Âm Hạng Thiên khiến cho tôi tổn thương hơn Du Bán rất nhiều. Không thể phủ nhận, lần này thất tình để cho tôi tổn thương nguyên khí nặng nề.

Sau khi tôi trấn an bà nội và mọi người xong, tôi ở lại nhà lớn để dưỡng thương, trừ những việc cần thiết như ăn, rửa mặt, thời gian còn sót lại tôi đều nằm trên giường. Lần này, tôi không khóc, không oán, chỉ cố gắng ngủ thêm vài giờ nữa!

Những ngày chung sống cùng với Âm Hạng Thiên, tôi thường mất ngủ, không có bất kỳ nguyên do gì, chỉ là không ngủ được, hôm nay, không cần bất cứ viên thuốc nào, tôi lại có thể ngủ quên trời đất, tựa như muốn đem những thời gian mất ngủ bù lại tất cả.

Điều vô ý của tôi lại khiến mọi người lo lắng, họ sợ điều bất đắc dĩ đến, họ sợ tôi ngủ đến không tỉnh. Vì để cho tôi khôi phục bình thường, quả thật người trong nhà có thể nghĩ ra rất nhiều biện pháp tồi tệ.

Hôm kia, bà nội ôm một con mèo đáng yêu đến phòng tôi, cười híp mắt nói: "Bách Khả, con xem nó có đáng yêu không! Mau rời giường, dẫn con mèo nhỏ ra vườn chơi đi."

Tôi vừa nói vừa ngáp: "Bà nội, con rất buồn ngủ, rất muốn ngủ."

Ngày hôm trước, Âm Nhị Nhi mang đến một vé đi xem hộp xướng, dịu dàng dụ dỗ "Bách Khả, chúng ta đi xem hát xướng thôi, là hàng ghế V.I.P nhé."

Tôi vừa nói vừa ngáp: "Anh hai, tôi buồn ngủ quá, rất muốn ngủ."

Ngày hôm qua, lão đại kéo tôi ra khỏi gian phòng, nhét vào trong tay tôi một chìa khóa xe hơi thể thao cực đẹp, không cho cự tuyệt mà nói: "Bách Khả, anh dạy em lái xe, học xong, xe này sẽ là của em."

Tôi gật đầu đồng ý, sau đó, ở trung tâm lái xe, lão đại cứ tận tình dạy, tôi tận tình ngủ.

Hôm nay, cửa khóa lại vang lên, Xảo Đình lo lắng nói: "Chúng tôi phó tay rồi, hai tháng qua, cô không khóc cũng không náo, cứ định ngủ cả đời hay sao."

Tôi đánh mạnh tinh thần, vùng mí mắt lên, liếc nhìn Ninh Vũ và Xảo Đình một cái, sau đó, nhắm mắt lại, đắp chăn tiếp tục ngủ.

Trong ánh trăng mờ, tôi nghe Xảo Đình khẽ thở dài: "Anh xem cô ấy kìa, giống như chờ đợi hoàng tử đến hôn mới chịu tỉnh."

Ninh Vũ cười khê: "Cô thật là cất nhắc cô ấy, có cái cô công chúa nào bụng to như thế không?"

"Anh còn cười, chúng ta đang vội muốn chết đây, bác sĩ tâm lý cũng bị cô ấy đuổi! Vậy phải làm sao bây giờ?"

"Giao cho tôi đi." Ninh Vũ nói "Tôi sẽ đánh thức cô ấy."

"Anh làm được sao?"

"Dùng người thì không nên nghi ngờ người, nghi ngờ thì không nên dùng, cô kêu tôi đến, không phải là để khống chế con dờ hơi này sao?"

"Được rồi, anh đừng quá mạnh mẽ và cứng rắn, cô ấy sẽ đau đó."

"Trước tiên tôi sẽ cắt móng tay của cô ấy." Cái khóa cửa khẽ vang lên, có người cầm tay của tôi lên, người nói là phải làm, nhất định là Ninh Vũ.

Tôi không rảnh để ý, chỉ cần bọn họ đừng đối thoại lại, không cần làm ồn đến tôi, thì có cắt móng chân tôi cũng được, tôi sẽ không mở mắt ra cầu nhờ.

Trong ánh trăng mờ, có tiếng khóa cửa vang lên, đoán chừng là Xảo Đình đi ra, trong ánh trăng mờ, có người dùng nước tưới vào mặt tôi.

"Khốn kiếp!" Tôi phất tay ra lau mặt, tiếc nuối chính là bị người đó bắt lấy cổ tay.

Ninh Vũ đem sự ướt át đáp lại tôi: "Đừng ngủ, nếu không, tôi xe quăng cậu vào bồn tắm."

Tôi oán giận mở mắt, gương mặt trắng nõn của anh ta như một con quỷ hút máu. Tôi chưa từng tưởng tượng đến chuyện nó cắn tôi một cái thật đau.

Cắt móng tay của tôi đúng không? Tôi còn có răng.

Anh ta đè tôi vào trong ngực, dùng sức bấm eo của tôi, khàn giọng nói: "Khóc lên!"

"Ừm ~ ừm ~" Tôi rất đau, hàm răng chết cũng không buông lỏng.

"Mau khóc cho tôi!" Anh ta cảm tức nói, dùng sức có hơi mạnh.

Tôi bắt đầu đi buông lỏng hàm răng, đưa đôi mắt tội nghiệp nhìn anh ta: "Học trưởng, rất đau đấy!"

Anh ta đè tôi vào trong lòng, trầm giọng nói: "Đau thì khóc, chớ chịu đựng."

Lòng ngực Ninh Vũ rất ấm, mùi nước hoa nhàn nhạt hòa lẫn vào mùi thuốc, tôi bỗng nhiên nhớ đến người cha đã qua đời của mình, đã từng, cha tôi cũng từng ôm tôi như thế, cũng lệnh cho tôi khóc lớn lên. Bởi vì chuyện gì, tôi đã không nhớ rõ, nhưng tôi nhớ được cái loại cảm giác có người để mặc cho tôi phát tiết.

Vẫn chỉ chịu đựng để nước mắt nằm trong đáy lòng, trước mắt một mảnh mơ hồ, căn phòng an tĩnh vang lên thanh âm nức nở nghẹn ngào của tôi.

Nước mắt tùy ý chảy ra, tôi nghẹn ngào nói: "Học trưởng, đau."

Anh đã sớm không dày xéo da thịt của tôi nữa, nhưng vẫn rất đau như cũ, không phải là đau ở bên hông mà đau ở đáy lòng.

Loại đau đớn này không cách nào nói rõ, căn bản không cách nào dùng chữ để viết hoặc dùng ngôn ngữ để thuyết minh.

"Tôi sai lầm rồi, tôi sẽ thay đổi, về sau sẽ không bao giờ để cho cậu đau nữa" Anh thì thầm bên tai tôi.

Tôi khóc một lúc lâu, cuối cùng, khóc mệt, liền ngủ thiếp đi, khi tỉnh lại, đã là buổi sáng hôm sau, ánh mặt trời xuyên qua màn cửa sổ chiếu vào, bị Ninh Vũ tưới nước nên chiếc áo ngủ của tôi nhàu nhĩ. Ánh sáng bảy sắc vẩy vào chiếc giường đơn, rất xinh đẹp, rất mộng mơ.

Tôi nường lại trên giường một chút, rồi đứng dậy, đi vào phòng tắm rửa mặt, không biết có phải ông trời chăm sóc đặc biệt không, mà tôi ngủ nhiều ngày, ăn nhiều cơm thế mà cũng không béo lên, chỉ là ngủ quá nhiều nên mắt tôi hơi sưng vù.

Sau khi rửa mặt, tôi đắp lên đôi mắt sưng vù của tôi ít phấn trang điểm, hiệu quả không tệ.

Dường như cô gái trong kính có một cuộc sống vô cùng bình yên, tôi buột tóc dài kiểu đuôi ngựa năng động.

Môi đầy đặn lại mềm mại, lỗ mũi khéo léo mà đứng thẳng, lông mi không mỏng không rậm, nháy mắt, tôi như bị hút hồn!

Ra khỏi phòng, chỉ nghe lầu dưới có người đang nói chuyện với nhau, Tiểu Tần đến đưa buổi sáng cho tôi nhưng lại giống như gặp quỷ, sững sờ một lúc lâu.

"Chào buổi sáng nè." Tôi cười híp mắt cảm một khoanh cà rốt lên, vừa nhai vừa đi xuống lầu dưới.

Trong phòng khách, bà nội, Xảo Đình, lão đại, Âm Nhị Nhi, Ninh Vũ đang nói chuyện với nhau, nghe tiếng bước chân nho nhỏ

Ninh Vũ ngồi nhìn lên lầu, thấy tôi, ngoác miệng nói "Tới đây."

Tôi dạo bước đi đến gần salon, cười hỏi "Cậu chưa đi hay vừa đến vậy?"

"Vừa tới." Ninh Vũ nhẹ nhàng cười đáp, trong phòng khách, chỉ có giọng nói của anh ta

Những người khác đều giống Tiểu Tần, ghen hòng đưa ánh mắt trần trối nhìn tôi, ngay cả núi thái sơn sụp đổ trước mặt cũng chẳng liên quan đến họ. Dĩ nhiên, bọn họ không kêu to, chỉ là đáy mắt chứa đựng ngạc nhiên.

Tôi thả lỏng người, cười hỏi: "Có phải chạy bộ đến đây hay không?" Ngủ nướng quá lâu, tay chân tôi như bị gì sét, không cử động linh hoạt được, tôi không ngờ mình già yếu như thế!

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Giả Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72

Trong phòng khách, không khí trở nên quý dị, chợt, bà nội dùng sức bóp lấy cánh tay của Lão Đại.

Lão đại vì đau nên cau mày: "Bà nội, vì sao bà nhéo tay con?"

"Đau sao?" Bà nội hỏi lão đại, ánh mắt lại nhìn chăm chăm vào tôi.

Lão đại không biết nên khóc hay nên cười "Tạm được đi, có thể xác định bà không có nằm mơ!"

Bà nội bỗng đứng đứng lên, mặt mày hớn hở lôi kéo tay tôi rồi nói: "Muốn chạy bộ sáng sớm phải không? Bà nội đi cùng cháu."

Tôi vò đầu: "Vậy bà cảm gậy chạy? Hay là muốn cháu đỡ ạ?"

Bà nội giận nên liếc tôi một cái, tiếp theo, không ngậm miệng được mà nói: "Đúng là quá tốt, rốt cuộc cũng không sao! Vẫn là Ninh Vũ có biện pháp, sớm biết, đã tìm cậu ta ngay từ đầu!"

Ninh Vũ bật cười: "Tôi cũng không có biện pháp gì, chỉ là bà không để ý mà thôi."

Bà nội cười ha hả nói: "Bà cũng không sợ cháu nhân lúc nó yếu đuối mà xen vào, bắt cóc đứa cháu gái của bà?" Âm Nhị Nhi, Xảo Đình, lão đại, đều dùng một loại ánh mắt khâm phục mà nhìn bà nội

"Thật xin lỗi bà!" Ninh Vũ đứng dậy, nắm lấy tay tôi: "Cháu thật sự muốn mang cô ấy ra ngoài!"

Mọi người bật cười, chỉ có Âm Nhị Nhi thu lại nụ cười đang đặt trên khóe môi: "Ninh Vũ, cậu nghiêm túc sao?"

Ninh Vũ gật đầu, xoa tóc của tôi rồi nói: "Cô ấy đã buồn bực nhiều ngày rồi, nên ra ngoài dạo phố."

Mọi người nhủ lòng may, trăm miệng như một, đồng loạt nói: "Không được!"

Ninh Vũ nở một nụ cười tà ác: "Đừng khản trương như vậy, tôi sẽ đưa cô ấy trở về mà." Nói xong, đẩy vai tôi và nói: "Đi ăn điểm tâm thôi, ăn no rồi đi chơi."

"Ăn cùng đi." Tôi vừa nắm tay Ninh Vũ, vừa lôi kéo Bà nội đi vào phòng ăn

Tại phòng ăn, di Lưu đã chuẩn bị đầy đủ thức ăn, nhưng vừa gặp tôi cứ như gặp quỷ — ghen hòng nhìn trần trối — Với toàn bộ quá trình đó tôi chỉ nở một nụ cười như hoa nở.

Bao giờ bữa ăn sáng của nhà họ Âm cũng vô cùng phong phú, đã rất lâu rồi tôi không có ăn uống cùng mọi người, nên nhìn những tiếng cười vui vẻ trong bữa ăn khiến tôi đặc biệt yêu thích.

Sau khi ăn uống no say, mọi người rí rít rời nhà, người đến công ty làm việc, người đi công tác, còn tôi với Ninh Vũ đi tản bộ hồi lâu rồi mới rời nhà.

"Học trường, xe của anh đâu?" Tôi hoài nghi.

Trước kia Ninh Vũ mua Santana, sau lại chê xe hơi nhỏ, liền đổi con Mondeo màu bạc, nhưng dừng ở trước mắt lại là chiếc Charade có vẻ cũ rích.

"Bán rồi." Anh lơ đãng ngồi vào chỗ tài xế.

Tôi vội vàng đuổi theo xe, kinh ngạc nói: "Làm gì? vì sao lại bán?"

"Không biết hiện tại người ta có trào lưu mua đồ cổ sao?" Anh khởi động xe, lái ra khỏi nhà lớn.

Tôi bĩu môi nói: "Chẳng lẽ cậu dính đến bài bạc nên đem xe đi trả nợ hả?"

"Cậu cho rằng tôi có thể làm thế sao?" Anh không biết khóc anh cười, chỉ có thể trừng mắt nhìn tôi mà thôi, mở máy nghe nhạc lên.

Thành thật mà nói, để cho những chiếc xe cổ không kêu oa oa lên thì đó là một chuyện không dễ dàng gì, nhưng tôi chưa khen nó được nửa giờ, nó liền thả neo rồi. Cũng may, cái đoạn đường này có xe buýt, chúng tôi đành ngậm ngùi đi xe buýt vậy, thật là một kỷ niệm đáng nhớ. Mà thời gian hai chúng tôi lên xe lại đúng vào giờ cao điểm, nên những ai từng đi xe buýt và giờ này sẽ biết, chỉ có một từ để hình dung đó là "chen"! Hai chữ — rất chen, ba chữ — chen chết người! Nhiều hơn mấy chữ — chen chết người không phải đền mạng!

Vừa lên xe thì là dừng sễ, xuống xe thì trở thành một chiến binh tàn phế rồi. Tôi cùng Ninh Vũ thiếu chút nữa đã bị chém tan nát.

"Lại phải chịu tội như thế này" tôi kéo chiếc áo sơ mi nhăn nhúm lại.

"Tôi cũng chẳng nghĩ đến cảnh phải chen như thế này." Ninh Vũ mặc chiếc áo sơ mi màu xanh của nước có chút màu Chocolate khá đẹp, vết chocolate kia là do một cô bé để lại cho anh lúc đi xe Buýt.

Tôi rút khăn giấy ướt ra lau giúp anh ta, trong lúc vô tình cố ý để lại một dấu răng kỷ niệm trên cổ anh ta, trải qua một đêm, thấm máu hồng biến thành máu tươi ứ đọng nơi mí mắt, chỉ vừa nhìn qua là đã có thể thấy ngay đau đớn.

"Cậu nên trách tôi." Đầu ngón tay sờ nhẹ lên miệng vết thương, tôi tự trách mình vài câu, anh ta bị tôi cắn, để cho tôi cắn, mục đích đơn giản là vì muốn cho tôi giải tỏa những uất ức trong lòng, nhưng tôi không biết mình cắn vậy có quá ác không.

"Lại có lần tiếp theo, tôi đánh gãy răng cậu." Anh ta cười khanh khách kéo cổ áo tôi, kéo tôi hướng đi về phía đường đối diện, lúc này tôi mới phát hiện, chiếc xe Buýt chặc chội kia dẫn chúng tôi đến tiệm thuốc của anh ta.

Mặc dù không phải lần đầu tiên tôi tới đây, nhưng đây cũng là lần đầu tiên tôi nhìn thấy vị đối tác Lý Quân - thần Long thấy đầu không thấy đuôi thần bí. Ninh Vũ có nói qua, gia thế của Lý Quân không tệ, khéo léo lại không đánh mất nhiệt tình của tuổi trẻ.

Tôi đem những tin tức mình nghe được suy ra đó là một người đàn ông anh tuấn và lịch sự, muốn cùng Ninh Vũ xây dựng sự nghiệp tuổi trẻ. Nhưng sau quầy lại là một cô gái mặc áo trắng, tóc dài, mày hơi nhíu chặt, trên môi nở ra một nụ cười động lòng người. Lý Quân đứng là một cô gái xinh đẹp!!

"Tại sao lại là cô gái? !" Tôi kinh ngạc thờ ơ.

Chống lại ánh mắt kinh ngạc của tôi, Ninh Vũ cười nhạt nói: "Tôi chưa bao giờ nói Lý Quân là đàn ông."

Mắt của tôi tròn to, dặt ống tay áo của anh, cười nói: "Học trường, cậu thật có tiền đồ, đã bắt đầu kim ốc tàng kiều (nạp thiếp) rồi."

"Chớ có nói hươu nói vượn." Ninh Vũ đẩy móng vuốt của tôi ra, hướng về sau quầy nói với Lý Quân – đang tính tiền: "Người đã mang đến, tới xem một chút đi."

Lý Quân đem công việc chuyển giao cho nhân viên, dịu dàng đi ra quầy, cười yếu ớt quan sát tôi: "Bách Khả?"

Tôi ngơ ngác gật đầu một cái, chợt có cảm giác như mình sắp bị người ta bán đi rồi.

"Xin chào, đã nghe Ninh Vũ nhắc đến cô rất nhiều lần." Cô vươn tay ngọc ra, cười xa cách mà lễ phép: "Hoan nghênh sự gia nhập của cô, hi vọng chúng ta hợp tác vui vẻ."

Tôi sững sờ nhìn về phía Ninh Vũ: "Học trường, tình huống này là như thế nào?"

"Tôi và Lý Quân quyết định liên doanh mở chi nhánh, vị trí chọn xong rồi, chỉ còn thiếu một người quản lý." Ninh Vũ giơ tay lên, choàng qua bả vai của tôi nói nhỏ: "Vì mở tiệm, tôi đã đem bán xe. Ai dám cự tuyệt tôi sẽ giết chết người đó, cũng không cho trách chủ trương của tôi, tôi chỉ hy vọng cô cũng có cuộc sống nhẹ nhõm một chút."

Lời nói mạnh mẽ lại hàm chứa vẻ ân cần và thành khẩn. Vẫn còn nhớ, từ đi học thì anh ta đã yêu việc khởi nghiệp tạm thời, chủ trương tự do, vì thế, chúng tôi gây gỗ không ít, cãi nhau xong lại oán giận đối phương là kẻ hẹp hòi, sau đó bắt tay giảng hòa. Lần này, tôi không có tức giận, còn có chút cảm kích anh ta.

Trong thành phố D có nhà của tôi, có người quan tâm tôi, nhưng thái độ quá khắt trương cùng ân cần tạo cho tôi một áp lực vô hình. Hôm nay tuy tôi đã có dấu hiệu khôi phục, nhưng mặt sát ba năm dây dưa quán quít thì cần thời gian, nên lúc này tôi phải rời đi, đi một chỗ không có Âm Hạng Thiên, để yên tĩnh dưỡng thương, để cho tôi bắt đầu cuộc sống lần nữa.

Buổi tối, Ninh Vũ đưa tôi về nhà lớn, lão đại và Xảo Đình đã đi về, tôi cùng Ninh Vũ vào cửa thì bà nội đã nở một nụ cười thật tươi để chào đón tôi, giờ phút này phòng khách tràn ngập không khí lạnh lẽo

"Ninh Vũ, cậu chẳng phúc hậu gì cả." Âm Nhị Nhi nửa đùa nửa thật nói lời chỉ trích.

Đuôi lông mày của Ninh Vũ chau lên, về bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười mà nói: "Tôi cảm thấy mình đã rất hiền rồi, mới có thể khiến chuyện phát triển đến bước này, nếu như trí nhớ của anh không có vấn đề, nên nhớ dáng vẻ của Bách Khả khi tới nhà họ Âm như thế nào chứ? Hiện tại thế nào? Đến khóc cũng chẳng khóc nổi."

"Vậy cũng không cho phép đem cháu gái của bà đi!" Bà nội nghiêm mặt nói.

Ninh Vũ cười khê: "Bà nội, cháu đã nói với bà từ đầu rồi, nha đầu là người nhà của cháu, tặng cho bà là vì muốn cuộc sống của cô ấy tốt hơn, bây giờ nhìn lại, bà không làm được, nên cháu dẫn cô ấy đi là đều dễ hiểu?"

"Nơi nào dễ hiểu hả?" Sắc mặt bà nội đầy vẻ lo lắng: "Cháu gái là của bà, bà thừa nhận, Bách Khả đã phải chịu rất nhiều uất ức rồi, điểm này là bà không làm tốt, nhưng cũng chưa tới phiên cháu mang nó đi!"

Tôi gạt mình "Bà nội, ngài đừng nóng giận, cháu chỉ phải đi làm việc, còn có thể trở lại đây."

Bà nội oán hận nguyền rủa tôi: "Hắn chỉ đem muốn đem cháu đi thật xa chỗ này? Cháu thật sự muốn đi sao, chưa quen cuộc sống nơi đây, đến một người bạn cũng chưa có. Ngộ nhờ bị bệnh, có chén cháo nóng uống không hơn sao?."

"Điểm này bà có thể yên tâm, đợi cho cô ấy thích ứng với hoàn cảnh ở đó rồi cháu mới đi, hơn nữa, ở thành phố D sẽ có người trông nom cô ấy, về sau con cũng sẽ thường đến đó thăm cô ấy." Ninh Vũ nói.

"Bà có thể tin tưởng cháu sao?" Bà nội không khách khí chất vấn.

Ninh Vũ nhếch môi, nhẹ nhàng nói "Bằng giao tình của cháu và cô ấy. Còn bằng việc cháu tốt hơn người cháu không có lương tâm của bà!"

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Giả Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73

Tôi và Ninh Vũ cố gắng đeo bám day đặng trong ba ngày, rốt cuộc đã thuyết phục được bà nội, ngày hôm trước, Ninh Vũ định mua vé máy bay đến Đại Liên, còn người luôn chu đáo như di Lưu thì lại không chịu dọn hành lý. Cho đến sáng sớm hôm nay, Ninh Vũ vô cùng tức giận, mọi người mới luống cuống tay chân làm việc. Tuy di Lưu là quản gia, nhưng người nhà họ Âm không quan niệm quá nhiều về quan hệ chủ tớ, nên di ấy đối đãi với mọi người như người trong nhà vậy, hôm nay tôi phải đi, trong lòng tự nhiên có cảm giác không đành lòng, bà nội thì càng không cần nói gì, bây giờ còn đang ở lầu dưới mắng Ninh Vũ cho hả giận đấy.

Đến gần buổi trưa, mặt trời âm áp chiếu xuống nhân gian, di Lưu dẫn mấy tên người giúp việc đến dọn dẹp giúp tôi

"Cũng nhanh lắm, không sao đâu, Đại Liên khá là lạnh, mang theo nhiều quần áo dày để mặc." Di Lưu ra lệnh một tiếng, tiểu Tần lập tức lộ cái đầu nhỏ ra khỏi tủ quần áo; không lâu sau, lại nghe di Lưu nói: "Là quần áo dày, không phải quần áo dạ hội."

Tiểu Tần đang cầm một bộ quần áo màu trắng, thất nơ thỏ rất đẹp, "Chị mặc nó sẽ rất đẹp đó."

Di Lưu liếc một cái "Là rất xinh đẹp, vậy thì mang vài bộ thôi."

"Di Lưu, những thứ này cần đưa đi hết sao?" Tiểu Phi đang cầm một rương lớn với đủ loại trang sức, hoặc có dùng, hoặc chưa dùng lên tiếng hỏi.

"Mang đi phân nửa, chọn những món thật đẹp đó, những thứ chỉ có thể dùng đến trong tiệc rượu thì để ở nhà đi, đây chuyện thủy tinh thì đem theo." Di Lưu bỗng dừng lại, ngoái đầu lên kêu: "Bách Khả, con tới xem một chút, xem có đem mấy thứ này theo không?"

Tôi lắc đầu một cái: "Dì cứ dọn dẹp lại là được."

Dì Lư liếc mắt nhìn tôi một chút, hốc mắt chuyển sang màu hồng, tiếp tục chỉ huy tiểu Tần cùng hai gã khác xách hành lý xuống nhà cho tôi.

"Chị Tiểu Tiểu, chị đi ăn cơm trưa đi, sau khi chúng tôi dọn đồ xong, chúng tôi sẽ chuyển hết xuống lầu cho chị." Tiểu Phi khéo léo nói.

"Cực khổ cho mọi người rồi." Tôi xoay người muốn đi xuống, lại bị dì Lư ngăn lại.

"Ngồi xuống, tôi giúp cô chải đầu." đậy mắt dì Lư rung rung như sắp khóc, tôi ngoan ngoãn ngồi ở trước bàn trang điểm. Dì Lư rất khéo tay, không lâu sau đó đã đem mái tóc đuôi ngựa của tôi bím thật đẹp, rồi sau đó kéo xuống, dùng một chiếc kẹp cố định. Tôi nhìn bà cực khổ như thế, đợi tóc được làm xong, liền đi xuống lầu.

Vì phòng ngủ cảnh biệt ly đầy đau lòng, tối hôm qua tôi đã nói chuyện với bà nội, đừng thông báo với ai cả.

Nhưng Âm Nhị Nhi đã sớm ngờ tới chuyện tôi sẽ rời đi, mấy ngày nay đều ngủ lại trong nhà lớn, hôm nay cũng chẳng đến công ty.

Ninh Vũ không thích Âm Nhị Nhi, chính xác mà nói, anh ta không thích ai ở nhà họ Âm cả, anh ghét nhất là Âm Hạng Thiên, tiếp theo, chính là Âm Nhị Nhi. Giờ phút này hai người đang đưa gương mặt bất đắc dĩ nhìn bà nội, rồi liếc mắt nhìn nhau.

"Bách Khả, đến đây ngồi với bà nội đi." Bà nội ngoắc tôi lại.

Tôi dạo bước tiến lên, khéo léo dựa người vào lòng bà nội: "Bà nội."

"Đến nơi đó phải cố gắng sống tốt, ăn cơm phải đúng giờ, đừng ăn thức ăn nhanh, những thứ đó đối với bao tử không tốt." Bà nội tha thiết dặn dò, hốc mắt khẽ ửng hồng, nhìn tôi một hồi lâu.

Bà nội là người tôi yêu quý nhất trên đời này, bà cho tôi một gia đình ấm áp, cho tôi cảm nhận không khí gia đình, mỗi khi về đây, tôi có anh trai, có chị em gái, có người cho tôi sự quan tâm chân chính, có người cho tôi yêu quý. Phần ân tình này tôi nghĩ rằng dùng cả đời mình cũng khó mà cảm ơn được. Cho nên, tôi sẽ không bởi vì Âm Hạng Thiên mà bỏ mặt tất cả người nhà họ Âm được. Tôi chỉ dạ một tiếng, muốn tìm một chỗ yên tĩnh dưỡng thương, đợi đến khi khỏi hẳn thì tôi sẽ trở về.

"Tam Thiếu, cậu đừng vào. Phu nhân phân phó."

"Mau tránh ra!"

"Thiên Vũ, còn không ra giúp một tay?"

"Tất cả rút ngay cho tôi!"

Ngoài cửa truyền đến một trận ồn ào, trong giọng nói ẩn chứa một vẻ rất tức giận.

"Lão Tam tới." Âm Nhị Nhi cười khế.

Bà nội trừng mắt nhìn anh ta: "Cháu nói cho nó biết?"

Âm Nhị Nhi lắc đầu: "Thiên Hoa mới là nội gián."

Mấy tháng trước Thiên Hoa đã trở về làm việc ở nhà lớn, anh ta là người một lòng một dạ bảo vệ Âm Hạng Thiên, nên không là kẻ mặt báo mới là giả.

Đôi mắt bà nội hơi nhú lại, trầm giọng quát lên "Được rồi, ba người các người đừng đóng kịch nữa."

Theo lời ra lệnh của bà nội, một bóng dáng bỗng chốc xông vào cửa chính. Vì để cho tôi an tâm ở lại nhà lớn, bà nội đã sớm không để cho Âm Hạng Thiên tới cửa, ba tháng trôi qua như một cái nháy mắt, có thể thấy được Âm Hạng Thiên lại làm cho lá gan mấy đời của tôi mất đi.

"Bà nội, bà thật quá đáng!" Âm Hạng Thiên oán giận nhìn chằm chằm vào bà nội mình.

"Cùng không thể bằng cháu, không biết ai quá đáng hơn." Âm Nhị Nhi cười khanh khách khi nghe hai người nói chuyện.

"Người không nói chuyện, không ai coi người là cam đích cả!" Âm Hạng Thiên cực kỳ tức giận nói.

Ninh Vũ cười nhẹ, nhìn Âm Nhị Nhi "Thì ra là cái người này là cái người không chịu tôn kính với Nhị ca."

Âm Nhị Nhi bĩu bĩu môi anh đào "Chớ kích tôi, tôi không thích chịu đả kích thay người ta, nhìn hán không thuận mắt mắt liền tự mình động thủ, nể mặt mũi của Bách Khả, tôi sẽ đảm bảo an toàn cho cậu."

"Ai dám gây chuyện, bà liền đập kẻ đó!" Bà nội uy nghiêm tàn khốc, khiến cho ba người lập tức im lặng, làm lòng bà nội cũng tạm lắng xuống, nhưng vẫn giữ thái độ hung dữ với Âm Hạng Thiên: "Trở về vừa đúng lúc, Bách Khả phải đi ngay, cùng tiễn con bé đi."

Sắc mặt Âm Hạng Thiên rét lạnh: "Cháu không cho."

"Cậu không có tư cách ngăn trở." Âm Nhị Nhi lại chen vào nói.

Âm Hạng Thiên ngăn chặn tức giận, cúi người kéo tay tôi: "Em đi theo anh!"

"Buông tay!" Ba người đồng thanh nói.

Âm Hạng Thiên không chút cử động, cố ý kéo tôi rời khỏi. Bà nội bắt đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn, bà nội đành phải bắt Âm Nhị Nhi ra tay, Âm Nhị Nhi đã sớm có ý muốn thu thập Âm Hạng Thiên, hôm nay lấy được cơ hội, tự nhiên xuống tay không lưu tình, lúc tôi còn đang ở giữa quyền cước của hai người đàn ông. Bà nội lại lên tiếng "Bảo trọng thân thể, chúng ta đi trước."

Ngay sau đó, túm tay Ninh Vũ nói: "Đừng xem nào nhiệt, đi mau!"

Ninh Vũ bĩu môi, nở một nụ cười sáng chói với bà nội, bà nội rút cuộc cũng theo phen mình cháu trai, vừa thấy chúng tôi chuẩn bị rời đi, vội la lên: "Lão Tam, cậu gây nỡ, đi xuống đây, ngay cả cơ hội gặp lại cũng bị mất!"

Âm Hạng Thiên mất hồn, lập tức bị một quyền của Âm Nhị Nhi, Âm Nhị Nhi đắc chí vừa lòng lui sang một bên, Âm Hạng Thiên bị một quyền kia làm cho tỉnh mộng, về mặt thần thờ nhìn tôi: "Nhất định phải như vậy sao?"

"Chỉ có thể như vậy thôi." Tôi mím môi, bình tĩnh nhìn hấn. Tâm vẫn đau như cũ, mà tôi cũng không muốn khóc, có lẽ, đây chính là đau thương đến phế tâm

Trong nhận thức của tôi, từ khi hấn thừa nhận đứa bé kia, chúng tôi liền không thể cứu vãn được nữa, không còn dây dưa cần thiết. Tôi và hấn, Bách Khả và Hạng Thiên, hoàn toàn kết thúc.

Trong phòng đang náo nhiệt trở lại yên tĩnh, di Lư mang theo đám người tiểu Tàn đi xuống lầu, di Lư kính cẩn nói: "Phu nhân, tiểu thư hành lý đã thu thập xong."

"Đưa chúng lên xe đi." Bà nội nói.

"Vâng" di Lư hơi gật đầu, mang theo ba gương hành lý lớn đi ra cửa, rương hành lý có bánh xe, kéo trên sàn nhà phát ra tiếng rột rột, đó cũng là âm thanh duy nhất tôi nghe thấy.

Tôi cố ý tránh tầm mắt của Âm Hạng Thiên, xoay người cúi chào bà nội một cái thật sâu "Bà nội bảo trọng."

Bà nội cứ gật đầu.

"Nhị cả, anh cũng bảo trọng!"

Âm Nhị Nhi cười gật đầu.

Ninh Vũ đặt tay qua vai của tôi, nhẹ giọng nói: "Đi thôi."

Tôi gật đầu một cái, xoay người rời đi. Bỗng Âm Tam Nhi lên tiếng hỏi: "Bách Khả, em phải đi đâu?"

"Đi một nơi không có anh." Tôi yên lặng thu thập cõi lòng của mình, không mang theo một tia lưu luyến nào, nâng bước chân rời đi "Muốn nói chúc anh hạnh phúc, nhưng tôi rất hẹp hòi, mình phải hạnh phúc trước, không có cách nào chúc phúc anh."

Tôi lại thấy Phật nói rất đúng, Đời người có tám cái khổ: Sinh là khổ; già là khổ; bệnh là khổ; chết là khổ; lo lắng, than thở, buồn rầu, tuyệt vọng là khổ; không đạt gì mình ưa thích là khổ; nói tóm lại: mọi thứ dính liú đến Ngũ uẩn(*) là khổ.

(Ngũ uẩn là: sắc, thọ, tưởng, hành và thức - trong cơ thể)

Tôi không muốn chúc phúc, cũng không muốn bởi vì căm hận mà khổ. Một chút cũng không muốn! Đã từng, tôi yêu trong chờ đợi, hôm nay, yêu đã quá hạn, nếu như có thể, tôi cũng chẳng muốn nhớ lại đoạn tình yêu này.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Giả Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74

Ánh mặt trời chói chang chiếu khắp muôn nơi, vào đầu thu nên không khí có chút hiu quạnh.

Lúc xế trưa, Âm Hạng Dương mang theo hai cái túi giấy đựng thức ăn mua từ tiệm thức ăn nhanh gần công ty đến công viên nhỏ, dưới tán cây ngô đồng đã nhìn thấy bóng dáng cô đơn của Âm Hạng Thiên.

Âm Hạng Dương dạo bước tiến lên, đem một túi giấy nhét vào trong tay Âm Hạng Thiên: "Ăn com."

Âm Hạng Thiên đưa đôi mắt hững hờ liếc nhìn đại ca, rồi nhường một phần hai băng ghế dài cho anh mình, nhiệt độ của thức ăn truyền qua bao giấy xuyên đến lòng bàn tay của hắn nhưng hắn cũng không cảm thấy thèm ăn.

"Ngày mai Hạng Kinh phải đi qua châu Úc, em thay hắn tiếp quản công việc."

"Anh cả." Âm Hạng Thiên bất đắc dĩ cắt đứt lời nói của anh trai "Lúc ăn com đừng nói chuyện công việc được không?"

Âm Hạng Dương chẳng nói gì chỉ nhúng vai một cái, sau đó, suốt quãng thời gian hai người ngồi ăn com, không ai nói với ai câu nào, không khí cực kỳ yên lặng

Ông - ông - ông —

Một chuỗi âm thanh di động vang lên, phá vỡ sự yên lặng của công viên

Âm Hạng Dương lấy điện thoại di động ra, nhấn xuống nút trả lời: "Alo"

"Lão đại, bà nội của anh đã đến, anh đang ở đâu vậy" Một giọng nói ngọt ngào mang theo một nụ cười khả ái khiến cho Âm Hạng Dương có chút ngượng người.

"Ở phòng ăn trưa." Người xưa nay luôn nghiêm túc, ăn nói nghiêm nghị như Âm Hạng Dương, nay lại nói với một chất giọng dịu dàng, người em gái đã về hai tháng, trước khi đi cũng không có gặp mặt, mặc dù cũng không có quan hệ huyết thống, nhưng anh cũng cảm thấy nhớ cô. Bà nội thì càng không cần nói ra, tối hôm qua vừa mới nói chuyện điện thoại với Bách Khả xong, bây giờ sáng nay đã dắt theo dì Lưu đến Đại Liên thăm cháu, nói mãi cũng không ra lời quan tâm.

"Đúng vậy, em ở Đại Liên ăn hải sản nhiều nên khá phì, chừng nào rảnh anh cứ đến chơi!" Bách Khả buồn cười mà nói.

"Để anh xem lại hành trình một chút, rảnh rồi sẽ đến thăm em." Âm Hạng Dương lên tiếng.

"Công việc của anh luôn bận rộn, lão đại, đừng quá liều mạng, tiền kiếm được thì kiếm không thì thôi. Anh xem Nhị ca ấy, luôn sống qua ngày một cách vui vẻ."

Âm Hạng Dương mỉm cười: "Nhị ca của anh chẳng chuyên tâm làm việc, ai cũng như cậu ta, chắc công ty sẽ sớm phá sản"

Bách Khả cười hi hi một tiếng: "Cũng đúng, nhưng anh vừa làm việc vừa phải biết cho mình thời gian nghỉ ngơi."

Âm Hạng Dương liếc mắt nghiêng tai nhìn em trai mình một cái, thần nhiên nở một nụ cười, Âm Hạng Thiên nhíu chặt chân mày, đứng dậy liền đuổi theo, nhưng mới xê dịch thân thể, thì Âm Hạng Dương đã cúp điện thoại rồi.

Âm Hạng Thiên cau mày nói: "Sao cúp?"

Âm Hạng Dương trả lời một cách bân quơ: "Điện thoại của Bách Khả hết pin rồi."

Âm Hạng Thiên cắn răng, tay nắm chặt, yên lặng khế nguyên rũa: kao!

Mặt Âm Hạng Dương không biểu cảm nói "Đã bị dạy dỗ rồi, có biết ngoan ngoãn chưa?"

Âm Hạng Thiên cau mày: "Có ý tứ gì?"

Âm Hạng Dương thờ dãi nói: "Đừng nói cho anh biết cho đến bây giờ em vẫn chưa nhìn ra cái gì gọi là quá khứ, cái gì là hiện tại; không biết mình đã làm gì để người khác tổn thương nhé."

Âm Hạng Thiên nghe lời của đại ca nói mà giật cả mình. Mặc dù Bách Khả đã rời đi vài ngày, nhưng hắn cũng không có biểu hiện gì, tựa như mọi chuyện đều là quá khứ, chính xác mà nói, từ sau khi Bách Khả rời đi, hắn cũng có chút hồ đồ lơ mờ, tựa như trong ý thức có một cái gì đó chiếm cứ. Hắn cơ giới hóa giờ làm việc, máy móc trong chuyện ăn uống, cũng không mần đến chuyện ăn mặc. Hắn còn thường xuyên rơi vào trạng thái mất hồn, tỷ như mới vừa rồi, hắn chỉ chợt nhớ đã đến giờ ăn com, liền rời đi công ty, nhưng tại sao hắn không có đi vào phòng ăn? Mà lại vào công viên này, hắn không hề có chút ấn tượng nào.

"Thang máy đến." Âm Hạng Dương chợt mở miệng.

Âm Hạng Thiên đột nhiên hoàn hồn, lúc này mới phát hiện ra, hắn đang đi đường như kẻ mộng du, trở về công ty từ lúc nào?

Phòng làm việc của hai người không ở cùng một tầng, đến tầng mười bảy thì cửa thang máy chậm rãi mở ra. Âm Hạng Dương muốn mở miệng nhắc nhở

vài câu, nhưng chưa kịp nói gì thì Âm Hạng Thiên đã đi ra ngoài, mặc dù, hắn đã kéo suy nghĩ của mình trở về, nhưng hắn cũng không biết gì cả, Âm Hạng Dương đưa đôi mắt nhiều suy nghĩ nhìn về bóng lưng kia

Sau đó Âm Hạng Dương lắc đầu một cái, nhấn thang máy cho đi đến lầu mười chín, cửa kim loại lần nữa trượt ra, đang muốn đi vào phòng làm việc thì bị Âm Hạng Kinh cản lại: "Em đang muốn tìm anh đây."

"Có chuyện gì sao?" Âm Hạng Dương lên tiếng hỏi.

"Chuyện nhỏ." Âm Hạng Kinh trả lời một cách hời hợt

Âm Hạng Dương không có nhiều lời, cùng em trai đi vào phòng làm việc.

Âm Hạng Dương ngồi xuống bàn làm việc, vừa lật xem tập văn kiện vừa nói: "Nói đi."

Âm Hạng Kinh tựa vào bàn làm việc, nhẹ nhàng nói: "Anh nghĩ xem đứa bé trong bụng Nhiễm Du có phải của Âm Tam Nhi không?"

Tay Âm Hạng Dương dừng lại, ngược mắt nói: "Em phát hiện cái gì sao?"

Âm Hạng Kinh nhún vai: "Tôi hôm qua lúc em đi ăn cơm, vô tình gặp Quân Dật và Nhiễm Du. Vừa nhìn thấy em, vẻ mặt hai người đó vô cùng sợ hãi, lúng túng, chân chừ không chịu xuống xe"

Âm Hạng Dương hiểu rõ ý tứ trong câu nói của em trai, anh khôn khéo cơ trí, vô cùng cẩn thận, trong công việc là kẻ nhìn sâu xa, dùng cái đầu để tính toán. Đáng tiếc, tính tình cô quái, làm chuyện quá độc, nên rất ít người có thể trụ vững bên cạnh anh

"Em nghe lén." Âm Hạng Dương ngừng nói, sửa lời nói: "Em không cẩn thận nghe được cái gì rồi phải không?"

Anh dám lấy hiệp ước trên bàn đánh cược, chắc chắn là em hai đã nghe được cái gì đó hay ho rồi. Âm Hạng Kinh nở một nụ cười sáng chói, sau đó, trực tiếp đi tìm em ba.

Khỏe môi Âm Hạng Kinh nhếch lên, dùng giọng điệu của một kẻ ngoài cuộc mà nói: "Nhiễm Du nói: đứa bé không phải của anh! Lạc Quân Dật nói: em cũng đâu xác định nó chắc chắn là của Âm Hạng Thiên? Nhiễm Du không nói nữa."

Âm Hạng Dương ném gãy cây bút trong tay, đáy mắt ẩn chứa sự tức giận.

Âm Hạng Kinh cười khê: "Lão đại, làm sao anh càng lớn tuổi lại càng nóng giận như thế hả?"

"Đây chính là chuyện nhỏ mà em nói sao?!" Âm Hạng Dương tự nhận mình đủ bình tĩnh, không bằng, anh đã rất muốn đem sự nóng giận của mình đập cho Âm Hạng Kinh văng ra ngoài

Âm Hạng Kinh lơ đãng mà nói: "Đứa bé không ra đời, chính là chuyện nhỏ. Chỉ là, đứa bé này khẳng định không gánh nổi. Lão đại, chuyện này cứ để cho em đi, kể tiếp. Làm chút gì đây?" Âm Hạng Kinh vừa nói chuyện hướng ngoài cửa đi "Trước tiên là đi tìm lão tam nói chuyện một chút."

Âm Hạng Dương bị lời nói của anh đoạt lấy lực chú ý, đợi khi anh phản ứng kịp, đuổi theo ra khỏi phòng làm việc thì đã chẳng còn thấy Âm Hạng Kinh ở đâu nữa. Âm Hạng Dương không để ý khê nguyên rủa vài câu sau đó chạy đến phòng làm việc của Âm Hạng Kinh.

Thư ký Đồng Phi đang đưa nói chuyện điện thoại đưa mắt ngơ ngác nhìn bên ngoài, là cô hoa mắt sao? Mới vừa rồi đã thấy Quý công tử Kinh Thiếu hăng hái tiến vào thang máy? Nếu như thế sao giám đốc lại chạy xuống cầu thang, bộ có chuyện gì sao? Có phải anh em nhà họ Âm cãi nhau không

Đợi Âm Hạng Dương không để ý hình tượng vọt vào vào phòng làm việc của em ba, Âm Hạng Kinh đứng đó cười khanh khách nói Âm Hạng Thiên: "Lão Tam, cậu thích cái mũ màu xanh lá hả?"

"Hạng Kinh, em đi ra ngoài cho anh!" Âm Hạng Dương thấp giọng khiển trách, anh thừa nhận tính tình của em hai rất chọc người, lại là người có thủ đoạn độc ác, mỗi khi làm việc chỉ sợ thiên hạ không loạn mà thôi

Âm Hạng Kinh lơ đãng khoát tay, ánh mắt không chuyển liếc nhìn Âm Hạng Thiên nói: "Lão Tam, em đừng để ý lão đại, mau lại đây nói chuyện với Nhị ca đi, có chuyện rất vui muốn kể cho em"

Âm Hạng Thiên ngăn chặn đáy lòng đang tức giận, bình tĩnh ung dung nó: "Chết xa một chút!"

Âm Hạng Kinh giờ chân lên, đá một cước, hung hăng đá vào ống quyển của em ba, trên gương mặt vẫn là nụ cười nửa miệng: "Đã nói bao nhiêu lần rồi hả? Không thể không tôn trọng người lớn."

Âm Hạng Thiên vỗ vai, giờ tay lên muốn đánh trả, lại bị Âm Hạng Dương ngăn cản: "Đây là công ty!"

Âm Hạng Thiên không cam lòng thu tay lại, nhưng đôi mắt vẫn sắc như đao: "Vậy vì sao người bị co rút thần kinh này lại đến quầy rầy phòng làm việc của em!"

Âm Hạng Dương bắt đầu đi nhắc nhở: "Hạng Kinh, mục đích của em đã đạt được."

"Có đạo lý, vậy các người cứ nói chuyện đi nhé, em phải đi ăn cơm trưa đây." Dứt lời, Âm Hạng Kinh thân nhiên đi ra ngoài, nhưng nó không có nghĩa là anh không có suy nghĩ tiếp theo, kết quả là, sau khi anh ngồi ăn bữa trưa, lại đưa đôi mắt sáng quắc trở về phòng làm việc

Vừa vào đến phòng làm việc của Âm Hạng Dương, không tính là ngoài ý muốn, bình thường công việc điên cuồng căng thẳng nhúu mày ngọn núi trầm tư đầu rồi, người đại ca này sống quá mệt mỏi, từ khi hiểu chuyện, hiểu ra điều mà người khác muốn có được, anh đã trở thành như thế này!

"Lão Tam đi nhà họ Nhiễm hay là đi nhà họ Lạc rồi hả?" Âm Hạng Kinh cười nói.

Lông mày Âm Hạng Dương nhúu thành ngọn núi nhỏ, nói "đang trong phòng làm việc."

Âm Hạng Kinh có chút ngạc nhiên: "Cái này không phải tác phong của lão Tam." Theo phỏng đoán của anh, đáng lẽ Âm Hạng Thiên phải tìm cô ta tính sổ mới đúng!

Âm Hạng Dương thở dài: "Giúp anh rót ly rượu."

"Chẳng lẽ còn có nội tình?" Âm Hạng Kinh vừa nói vừa chuyển bước chân thông thả đến tủ rượu, rót cho chính anh và Âm Hạng Dương mỗi người một chén Vodka.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Giả Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75

Âm Hạng Dương nhận lấy cốc rượu, khẽ nhấp một ngụm: "Đây vốn là sổ nợ rồi mù! Lão Tam nói, Nhiễm Du mang thai, là bởi vì, cô bị Lạc Quân Dật. . . ." Âm Hạng Dương dừng lại, tiếp tục nói: "Sau đó, Nhiễm Du gọi điện thoại cho lão Tam, để tìm kiếm an ủi, khi lão Tam đến hai người uống một chút rượu."

Âm Hạng Kinh gật đầu: "Sau đó, cũng không cần thận mà lên giường an ủi! Cho nên, đứa bé có thể là của lão Tam, cũng có khả năng là của Lạc Quân Dật."

Âm Hạng Dương không nói gì nữa, chỉ gật đầu: "Em cũng biết, lão Tam thiếu Nhiễm Du một mạng. Mặc dù đối với chuyện đứa nhỏ là không muốn, nhưng Nhiễm Du cầu xin nó, nó cũng không để cô ta thiệt thòi."

Mặc dù Âm Hạng Kinh là người biết giữ bình tĩnh, nhưng lần này anh cũng không giữ được bình tĩnh nữa mà nói tục: bọn này ngu vãi, chưa nghe nói đến thuốc tránh thai sao? Sao cố ý làm ra một loạt chuyện rối ren, ai cũng không thoát được cơ chứ.

Vô tội nhất là Bách Khả, rõ ràng ai cũng không có trêu chọc thế nhưng vẫn bị người khác đã thương! Mẹ kiếp! Anh nhất định phải chinh ba người ngu xuẩn này!

Cảm nhận được khí lạnh phát ra từ người em hai, Âm Hạng Dương không yên lòng dặn dò: "Chuyện như vậy đủ rồi rồi, em đừng can thiệp vào nữa."

"Em không để cho mọi việc kết thúc đơn giản như thế đâu." Âm Hạng Kinh lạnh lùng nhếch môi, bộ dáng kia cực kỳ giống một con quỷ anh tuấn nhưng tàn nhẫn.

Mặc dù đã ở cùng em trai hai mươi năm, nhưng Âm Hạng Dương vẫn có chút rét lạnh: "Hạng Kinh, em đừng làm cái bộ dáng đó."

Âm Hạng Kinh từ chối cho ý kiến, lắc lắc chất lỏng màu đỏ trong ly rượu, sau đó nói: "Hiện tại, em càng thêm xác định, đứa bé này không đáng giữ lại."

"Nếu như em không nhúng tay vào, nói không chừng có thể giữ được!"

"Lão đại, anh bị ám đầu sao?" Âm Hạng Dương cười khê "Anh không có ác như vậy, càng không đần như vậy."

Quả thật Âm Hạng Dương có chút choáng váng đầu óc, nghe em trai một nhắc nhở như vậy, liền nói ngay: "Đứa bé cần phải giữ, vì như thế em ba còn có một nửa cơ hội thoát thân, nếu như đứa bé không còn, sẽ không còn là chuyện của Lạc Quân Dật, lúc đó, nhà họ Nhiễm nói như thế nào ta chỉ biết nghe như thế"

"Khuyên anh đừng suy nghĩ, đứa bé trong bụng Nhiễm Du, coi như anh có canh chừng cô ta hai mươi bốn giờ, cô ta vẫn nghĩ cách lấy đứa bé ra, đến lúc đó còn có thể đem lỗi này đẩy lên người kẻ khác." Âm Hạng Kinh thở dài, như có điều suy nghĩ, liếc nhìn ngoài cửa sổ nói: "Bách Khả đã đi, cũng xem như giải thoát." Mặc dù nha đầu không ngu ngốc, nhưng có một câu mọi người thường nói, không sợ kẻ trộm chỉ sợ kẻ nhớ thương, huống chi, cô quá thiện lương, Nhiễm Du là một cô gái mưu mô. Tiểu bạch thảo đầu với rắn độc, kết quả có thể nghĩ.

Đầu Âm Hạng Dương như muốn nứt ra, một mối xoa trán: "Thật ra thì, người khó giải quyết nhất là lão Tam. Cậu ta dù có Nhiễm Du hay không, cũng sẽ

không bỏ qua cho Bách Khả! Bây giờ cậu ta tạm thời an phận, chờ cậu ta ý thức được, cậu ta sẽ không hồn nhiên đem Bách Khả nhường cho người ta đâu, anh đoán xem cậu ta sẽ làm như thế nào?"

"Anh tin không? Em không dám nghĩ!" Âm Hạng Kinh cũng cảm thấy vô cùng nhức đầu, lão Tam khôn kiếp không phải là kẻ mà người bình thường có thể đầu. Bây giờ hấn an phận là vì chưa biết thế nào, một khi phản ứng kịp, hấn sẽ làm loạn ngay.

Âm Hạng Dương cười khò: "Quả thật có chút khó tin, anh vẫn cho rằng em là kẻ không sợ trời không sợ đất."

"Hay mình nên hạ đo ván lão Tam? Chỉ cần đem hấn bức đến tỉnh ra, thì sẽ có ngay một đáp án."

Âm Hạng Dương trầm ngâm giây lát, chậm rãi lắc đầu "Coi như lão Tam bị kích thích rồi, đưa ra quyết định, làm sao chúng ta biết Bách Khả có tha thứ cho cậu ta hay không? Nhà họ Nhiễm sẽ bỏ qua cho cậu ta không?"

"Không muốn, thật phiền phức. Buổi tối uống rượu với nhau đi, kêu lão Tam ra." Âm Hạng Kinh nói, anh không có tâm tình dọn dẹp đồng ngu xuẩn kia, mà chỉ cần thận suy nghĩ xem làm như thế nào sẽ ổn!

Lão Tam Đáng chết! Lãng phí rất nhiều tế bào não của anh? !

=

Âm Hạng Thiên hoài nghi anh hai uống lộn thuốc!

Nên anh mới chủ động mời rượu, thế nhưng không có ra tay giết hại người khác!

"Nhìn anh làm gì? Trên mặt anh không có xúc xúc." Âm Hạng Kinh mở miệng, đem suy nghĩ trong đầu của hấn nói ra, rồi kéo hấn đến bàn rượu

Âm Hạng Thiên cầm dây chuông lên lòng không yên mà nói "Hạng Kinh, trước khi ra khỏi nhà anh uống lộn thuốc sao?"

Âm Hạng Kinh cố nhịn để miệng mình không nói ra những lời thô tục, nhàn nhạt cười: "Uống rồi."

Âm Hạng Thiên hơi kinh ngạc, nếu như thường ngày, Hạng Kinh định sẽ phản kích, ngày hôm nay sao lại 'hiền' như thế?

Âm Hạng Thiên nhìn về phía anh cả, như thể cố hỏi: lão đại, hôm nay anh Hạng Kinh sao thế?

Âm Hạng Dương buồn cười, mấp máy khóe môi: em cứ xem như cậu ta bị sét đánh đi!

Âm Hạng Thiên khẽ vuốt cằm: nhất định là bỏ đầu.

Âm Hạng Kinh kiềm nén cơn giận trong lòng, nở nụ cười nhắc nhở Âm Hạng Thiên đồ xúc xúc, kì thực, trong lòng đang âm thầm nguyên rủa: Tên tiểu tử chết toi, nếu ta không giết chết ngươi, ta không là người!

Bình thường những câu nói của Âm Hạng Kinh luôn là ba phần thực, bảy phần hư. Nhưng tối nay, anh nói là làm.

Âm Hạng Thiên bị bắt uống rượu đến say khướt, Âm Hạng Dương thấy thế hỏi em trai: "Em đang làm cái gì vậy? Chẳng lẽ, em muốn bắt em ba uống nhiều rượu rồi mượn cơ hội phân tán sự chú ý của cậu ta?"

Âm Hạng Kinh xì ra một tiếng: "Em còn không nghĩ ra phương pháp giải quyết hữu hiệu, mời cậu ta uống rượu là bởi vì em muốn uống! Chỉ là, em cảm thấy, nếu so với việc phải phân tán lực chú ý thì cắt đứt chân cậu ta còn công dụng hơn!"

Âm Hạng Dương thấy đôi mắt Âm Hạng Kinh cứ nhìn chăm chăm vào em ba, làm như thật sự muốn động thủ, lập tức đem tay em ba gát lên vai mình, vừa đi ra cửa vừa nói: "Em tính tiền, anh đưa nó về nhà."

Nhìn bóng lưng đại ca và em ba, Âm Hạng Kinh giống như đao phủ sắp hành hình lại bị cướp ở pháp trường, trái tim có một hồi mất mát. Lại nói, anh đã muốn đánh Âm Hạng Thiên lâu rồi, nhưng lão đại luôn phá hư! Không thú vị chút nào!

(người viết đồ mờ hôi hột: Âm Nhị Nhi quả thật không phải bình thường, quá quý dị!)

Trên đường, Âm Hạng Kinh lái xe, Âm Hạng Thiên nằm ở dãy ghế sau, lầu bầu trong mơ hồ: "Lão đại, em quên nói cho Bách Khả biết em sẽ về muộn. Anh gọi điện cho cô ấy giúp em, nói em đang trên đường về."

Trái tim Âm Hạng Dương như trầm xuống, thầm nghĩ: Bách Khả sẽ không chờ cửa em nữa đâu!

Không có tiếng trả lời, Âm Hạng Thiên giục giàng ngồi dậy, nhìn cảnh ngoài xe một chút, nghi ngờ nói: "Lão đại, anh cũng uống nhiều sao? Đây không phải là đường về nhà em!"

Trái tim Âm Hạng Dương lại chìm thêm một bậc nữa, thầm nghĩ: Hạng Kinh, em không nên rót cho cậu ta say như thế!

"Anh đưa em về nhà lớn." Âm Hạng Dương rất muốn đưa em ba về nhà lớn, vì nơi đó sẽ có người giúp việc chăm sóc hấn. Không nghĩ tới, hấn uống

nhiều như vậy, lại còn biết đường.

Âm Hạng Thiên sùng sốt: "Tại sao?"

"Không vì cái gì cả!" Âm Hạng Dương nói: "Em không thấy đầu óc khó chịu sao? Ngủ đi, đến nơi anh gọi."

Âm Hạng Thiên lắc đầu, cố chấp nói: "Đưa em về nhà, em không muốn để bà nội nhìn thấy bộ dạng này của em."

"Ngủ!" Âm Hạng Dương lạnh lùng nói, tiểu tử chết toi, uống nhiều còn nói nhiều nữa là sao!

"Dừng xe!" Âm Hạng Thiên quyết liệt hơn, thật là gặp quỷ mà, vì sao cứ bắt hắn trở về nhà lớn?

Âm Hạng Dương hận không thể đánh cho Âm Hạng Thiên ngất xỉu, nhưng anh đang lái xe, không thể bỏ tay lái được.

Âm Hạng Thiên đang muốn nhảy ra khỏi xe, hắn không tin, mình không về nhà được!

Lão đại VS lão Tam, cuộc chiến trong xe diễn ra, cuối cùng, lão Tam cố chấp giành chiến thắng!

Bốn mươi phút sau, xe đã dừng lại ở cửa khu chung cư Huệ Nam. Âm Hạng Dương mang theo cục tức dờ Âm Tam Nhi lên lầu, nhẹ nhàng đặt lên giường. Thật ra thì, anh rất muốn ném hắn lên, nhưng lại sợ hắn tỉnh giấc. Anh cũng muốn để tên tiểu tử thối này gọi điện thoại làm phiền Bách Khả.

Dàn xếp tốt mọi chuyện, Âm Hạng Dương rời đi, trước khi đi, anh đặt một cốc nước trên đầu giường của Âm Tam Nhi.

Phòng ngủ lạnh lẽo, chỉ có một cốc nước, khiến căn phòng tràn ngập tiếng cười nói mọi ngày càng thêm cô liêu.

Tư thế ngủ khó chịu, Âm Hạng Thiên lật người, bên tai nghe được: "Lại uống rượu, anh là thùng rượu sao?"

Giọng nói nhỏ nhẹ hàm chứa sự không vui nồng đậm.

Âm Hạng Thiên không nhịn được nâng khóe môi lên "Giúp anh rót ly trà."

"Nói cảm ơn!"

"Không khách khí."

"Không nói, em không đi."

Hắn cười rồi vươn tay ra, như thể muốn kéo cô gái nhỏ vào lòng mình, để cảm nhận hơi ấm của cô, nhưng quơ tìm khắp nơi và tất cả là một mảng trống không.

Âm Hạng Thiên mở mắt, không khí lạnh lẽo khiến cho hắn tỉnh táo hơn rất nhiều.

Khóe môi đang giờ cao vì hạnh phúc lại rũ xuống, căn phòng trống rỗng, tựa như đau lòng mà gặm nhấm: "Đáng chết, ai cho em đi?! Anh cho phép em đi như thế sao?!"

Hắn biết, hắn đã khiến cô đợi chờ nhiều năm! Nhưng anh cũng đã rất cố gắng rồi kia mà.

Hắn biết, lần này là hắn sai! Nhưng hắn nghĩ mọi chuyện vẫn có thể cứu vãn, nghĩ sẽ bồi thường!

Tại sao cô lại đi? Tại sao cô có thể đi?!

Âm Hạng Thiên không muốn mình như một kẻ ngu ngốc mượn rượu giải sầu, hắn không tin, làm sao hắn lại để cô dễ dàng rời khỏi hắn như thế? Nhưng trên thực tế, quả thật hắn đã cho phép, hắn trở mặt nhìn cô rồi khỏi tầm mắt hắn, rồi khỏi cuộc sống của hắn, đồ đạc cô để lại trong phòng khiến tâm hắn chết lặng!

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Giả Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76

Bách Khả sinh sống trong một ngôi nhà nhỏ

Trước khi rời khỏi thành phố D, bà nội có để lại cho tôi một sổ trang sức, tôi đã cố từ chối nhưng không được, vì bà bảo cứ xem như đó là ... đồ cưới!

Tôi không biết phải làm thế nào đành đem chỗ đồ đó đi bán, lấy được mười vạn, tôi đem gửi cho mẹ kế, coi như là chuộc thân mình ra.

Tôi bắt đầu một cuộc sống mới, cuộc sống tự do và tự tại.

Mới tới Đại Liên thì Ninh Vũ muốn giám đốc tiệm thuốc lắp đặt thêm máy móc để tiện cho công việc, tôi ở bên này đi thăm quan khắp nơi rồi tìm chỗ ở

Quanh đi quẩn lại cũng một tuần lễ, tôi rốt cuộc đã tìm ra được một điểm dừng chân thích hợp, một căn nhà nhỏ có ba tầng lầu. Chủ nhà là một người phụ nữ trung niên, căn nhà này là do chồng trước xây cho bà, mặc dù, chồng trước có cho thêm một khoản tiền, nhưng bà không làm kinh doanh. Vì để tránh cho làm ăn thất bại, bà quyết định cho thuê.

Những người quen cuộc sống chơi bởi lâu lóng, thích xa xỉ tự nhiên sẽ không có quy tắc, cũng may, là phòng có cầu thang rời, chủ phòng và khách trọ sẽ không ảnh hưởng đến nhau, nên cũng không có quá nhiều quy định.

Mặc dù gọi là nhà trọ, nhưng diện tích ước chừng hơn năm mươi mét, có thể chứa được một cái giường lớn.

Gian phòng phong cách cổ mở, nóc nhà nghiêng, lấy ánh sáng đặc biệt tốt. Kéo rèm cửa sổ ra, là có thể tắm nắng cả ngày, buổi tối có thể nằm ở trên giường ngắm những vì sao. Tôi mua rất nhiều chậu hoa lá nhỏ, trang trí căn phòng bằng màu xanh thiên nhiên, sau khi Ninh Vũ thăm nhà, Ninh Vũ gọi đây là thiên đường bình yên.

Ngoài công việc, anh thường tới ở nhỏ của tôi làm khách, có lúc chúng tôi cùng nhau đi ăn lẩu, có lúc đi mua đồ ăn ngoài về ăn, vừa ăn vừa nhớ lại đoạn thời gian chúng tôi học đại học; nhưng dù vậy, anh vẫn sợ tôi cô đơn, ở một mình sẽ nghĩ quẩn. Vì vậy, anh tặng tôi một con chó săn nhỏ, gọi là, bánh bao! Mỗi lần tôi cùng Ninh Vũ ngồi ăn gì đó, bánh bao liền liếm liếm chân hai đứa, như thể bảo rằng nó cũng muốn ăn.

Sau này, khi tiệm thuốc khai trương, mỗi ngày tôi đều đáp xe bus đi tới đi lui giữa nhà và tiệm thuốc. Bận rộn, thường xuyên, cuộc sống bắt đầu một nhịp mới, cũng không có thời gian suy nghĩ lung tung nữa!

Đảo mắt, hai tháng lại qua trong niềm vui, tôi hoàn toàn không có cảm giác mình đang chạy trốn, căn nhà nhỏ của tôi nghênh đón vị khách đầu tiên. Người kia chính một đôi bạn thân, gương mặt trái xoan, trắng như tuyết, đó là một nhà thiết kế lớn. Tôi vui vẻ kéo Xảo Đình đi làm một bữa tiệc với mười ba loại hải sản khác nhau, khiến cho câu cuối cùng Xảo Đình nói với tôi, không phải là bái bai, không phải là bảo trọng, mà là "Tớ sắp không được ăn hải sản nữa rồi!"

Tôi đưa ánh nhìn tức giận qua nhà thiết kế chổi chết, xong rồi quay lại nói với Ninh Vũ "Hải sản ăn không ngon sao?"

Ninh Vũ cười to, xoa tóc của tôi, nói "Cậu cho rằng tất cả mọi người đều giống như cậu sao, thà mạo hiểm bao tử mới vừa khỏi bệnh để ăn mấy sinh vật đáng thương kia?"

Tôi trầm ngâm, gật đầu một cái, khoác cánh tay của anh, nói "Cũng đúng, vậy thì mỗi ngày chúng ta hãy làm việc thiện lại đi."

"Không ăn hải sản được hả?"

"Vì sao không ăn?"

"Không phải cậu nói là mỗi ngày làm một việc thiện sao?"

"Còn rất nhiều phương pháp làm việc thiện khác. Chúng ta đi ra trước mua cua phóng sanh, sau đó sẽ mua chút vỏ trai mang về nhà ăn."

"." Ninh Vũ bị hải sản đánh bại!

Sau khi Xảo Đình đi rồi, bà nội và di Lưu lại đến thăm tôi, suy tính đến thể chất của các bà, tôi không dám làm nhiều hải sản lạnh cho bà ăn, mà tự mình ra tay nấu nướng, ngày ngày nấu những bữa cơm, sau đó sẽ đi đến tiệm thuốc. Bà nội thấy tôi khỏe mạnh như thế, dĩ nhiên là rất vui mừng. Chơi vài ngày liền đi về nhà.

Tiếp đó là lão đại đến. Lão đại và tôi rất giống nhau. Nhưng hải sản không phải là mục đích chính anh, mà chủ yếu là anh muốn thăm tôi và nhìn công việc tôi làm, nên cũng không ăn hải sản nhiều, xử lý xong công việc, lão đại liền vội vã trở về thành phố D!

Cứ như vậy, trong vòng ba tháng, tôi tiếp đãi ba đợt khách, không ai nói thẳng đến thăm tôi, xem Bạch Khả - tôi đã quên tất cả chưa? Còn vì thất tình khổ sở không? Tuy bọn họ không nói nhưng tôi đủ hiểu. Chỉ có nhóm khách thứ tư là không thông minh như vậy, anh không chỉ có đem tình hình của Âm Hạng Thiên và Nhiệm Du nói cho tôi nghe, còn nói tôi đi trả thù, anh ta sẽ phụ trách bày mưu tính kế.

Nói tới chỗ này, không cần tôi nói, mọi người cũng đoán được thân phận người kia rồi chứ? !

Không sai, anh ta chính là kẻ chỉ sợ thiên hạ bình yên chứ không sợ thiên hạ loạn – Âm Nhị Nhi!

Dĩ nhiên, đây chỉ nói đùa, còn nhớ rõ, lần anh ta ở lại nhà tôi? Coi như mọi chuyện đã trôi qua thật lâu, hiện tại nói tới cũng chỉ là phân tích tính cách của một người theo chiều sâu mà thôi.

Anh còn nói anh không muốn giam cầm tôi, vì anh thấy lòng Âm Hạng Thiên như lửa đốt, rồi sau đó cố ý thả tôi đi tìm học trường còn vì tôi mà nổi trận

lời đình với Âm Tam Nhi. Nói thật, có một người anh em như thế không nên tính là chuyện may mắn.

Nhìn Âm Nhị Nhi lại khiến cho hai cô gái trong hiệu thuốc của tôi điên đảo tâm hồn, thì tôi nói thẳng: Có một số người từ bé đã đến để cứu vớt tâm hồn người khác, nhưng có vài người đàn ông vừa sinh ra đã là yêu nghiệt, vô luận đi tới đâu cũng mang nhiều sóng gió. Hơn nữa, người con trai xinh đẹp chẳng kém gì bạch mã hoàng tử này lại rất rảnh rỗi.

Âm Nhị Nhi nói mình đã lâu không nghỉ phép rồi, lần này có thể nghỉ ngơi hai tuần lễ. Cho nên, anh ta sẽ dùng hai tuần lễ này giúp tôi “trị” thương. Vì để tránh cho anh làm ra loạt chuyện biến thái, tôi muốn anh giúp tôi một ít việc

Tiệm thuốc phải hoạt động, tôi cho Âm Nhị Nhi một bộ đồ bác sĩ, một ống nghe, để cho anh làm bằng quảng cáo sống, một khi có người hỏi chẩn, bác sĩ thật mới xuất hiện

Âm Nhị Nhi thích thú, vô cùng phối hợp với tôi. Có câu nói, mọi người đều thích cái đẹp.

Âm Nhị Nhi vừa ngồi xuống, cô gái trẻ, phụ nữ trung niên, như thấy được mặt ong, cứ thế đi vào tiệm

Ngày kế, băng keo cá nhân, băng trị thương và thuốc thông thường... tất cả đều được bán sạch. Mặc dù, lời ít một chút, nhưng cũng có thể đủ tiền tiêu cả tháng. Tôi không thể không bội đầu óc kinh doanh của mình.

Hôm nay, Ninh Vũ từ thành phố D đến đây, mới vừa vào còn nở một nụ cười vui vẻ, vừa nhìn thấy Âm Nhị Nhi thì phải xụ mặt xuống.

Trong nhóm người nhà họ Âm, anh ghét nhất là Âm Hạng Thiên, tiếp theo chính là Âm Nhị Nhi, theo như lời Ninh Vũ nói, mặt trắng, mũi nhỏ không phải người tốt bụng! Mỗi lần Ninh Vũ nói lời này, tôi đều đưa cho anh một tấm gương, để cho anh soi, mặt của anh ta cũng đúng tiêu chuẩn mà anh ghét.

Nói tóm lại, hai người này vừa chạm mặt, bên ngoài không bài xích nhau nhưng khi va chạm sẽ xệt ánh hào quang

Không giống như Âm Hạng Thiên, Âm Nhị Nhi cũng không nóng tính, anh am hiểu nhất chính là tâm tình con người, mắt thấy Ninh Vũ không sao cả, không nội thương, không học máu, tôi vội vàng kéo Âm Nhị Nhi đến một quán nước đối diện tiệm thuốc.

Uống một hớp cà phê, Âm Nhị Nhi có chút chưa được thỏa mãn nói "Ninh Vũ càng ngày càng khôi hài."

Tôi nhếch miệng cười gượng "Anh hai, em phải tìm một cái công để ới mới được, anh đúng là khiến em tức chết không đề mạng mà!"

"Có sao?"

"Tuyệt đối có! Cần phải có! Ai nói không có, em liền đánh chết người đó rồi hầm cho chó ăn!"

Âm Nhị Nhi lơ đãng cười cười "Cùng anh hai về nhà chứ?"

Tôi sững sốt, lắc đầu nói "Không cần, ở đây rất tốt, tất cả mọi người ủng hộ em ở lại chỗ này."

"Đó là bởi vì mọi người không biết, chúng ta là một đôi tình nhân."

Mặc dù tôi đã quen với tính cách quỷ dị của anh, nhưng thiếu chút nữa tôi đã cắt mất đầu lưỡi của mình: "Chúng ta vốn không phải là một đôi tình nhân!"

Anh nhẹ nhàng cong khóe môi lên, chà xát đầu mũi của tôi "Cũng chỉ chuyện quan hệ mà thôi, hiện tại nhất định phải được."

Đang muốn mở miệng hỏi anh có phải đùa không, chợt thấy một ánh sáng lạnh lẽo ập tới, tôi thét lên "Anh hai, cẩn thận!"

Âm Nhị Nhi phản ứng rất nhanh, trước khi tôi kêu lên, gương mặt anh tuấn đã lùi về sau mấy centimet, phần dao lướt qua sóng mũi của anh, “cạch” muốn tiếng, rơi xuống cạnh vách tường.

Đây là một quán ăn uống rất đông người, tiếng vật rơi xuống không hề nhỏ, chắc chắn đã hù dọa người khác.

Tôi vui vẻ chạy tới, dờ khóc dờ cười nhặt thìa cà phê lên "Con nhà ai nghịch ngợm như vậy?"

"Thật đúng là ở chỗ này." Âm Nhị Nhi cười khanh khách nghiêng đầu, tôi cũng vậy nghiêng đầu theo, đó là hướng thìa bay tới. Chỉ thấy một người tác phong nhanh nhẹ, dáng cao gầy, vẻ mặt anh tuấn đứng cạnh những khóm hoa, tầm mắt tôi men theo tay anh, nhìn về phía buổi hoa.

"Học trường, thì ra anh chính là đứa bé nghịch ngợm!" Tôi không biết nên khóc hay cười mà nói.

Ninh Vũ thu hồi tầm mắt, nhìn chằm chằm Âm Nhị Nhi nói "Đừng giống với Bách Khả như thế nữa, nếu không tôi sẽ không khách khí."

Âm Nhị Nhi lơ đãng cười "Làm sao cậu biết tôi nghiêm túc hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Giả Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77

"Vi sao lại về nhà họ Âm?" Ninh Vũ giận dưng dưng kéo cánh tay của tôi "Đi, đừng tìm đến nhà họ Âm nữa."

Ninh Vũ rất ít khi tức giận, nhưng đã tức giận rồi thì rất khó nói chuyện, tôi chỉ có thể ngoái đầu nhìn Âm Nhị Nhi nói: "Anh Hai, anh có thể đi thăm chung quanh, tôi cùng nhau ăn cơm."

Âm Nhị Nhi cười khanh khách gạt đầu, Ninh Vũ dùng sức kéo tay tôi, thở hổn hển, lầu bầu "Cậu nên tránh xa Âm Hạng Kinh đi."

"Anh ấy là anh tớ!" Tôi bất đắc dĩ nói "Cũng xem như anh em một nhà, anh ấy không thể nào nhìn trúng tớ đâu. Tớ tớ cũng không tìm ra ưu điểm của mình, huống chi người khác?"

Ninh Vũ dừng lại, kiềm chế bả vai của tôi nói "Nếu như hấn ta cũng nghĩ như cậu, hấn ta sẽ không làm âm hồn bất tán bên cạnh cậu."

Tôi sùng sốt, cảm thấy lời nói Ninh Vũ có cái gì đó không đúng, mặc dù anh không thích Âm Nhị Nhi, cũng không phải là căm thù đến tận xương tủy. Nhưng về mặt của anh hiện bây giờ rất ảo não, tựa hồ còn có chút lo âu.

"Học trưởng, cậu làm sao vậy?"

Ninh Vũ giật giật môi, tựa hồ có chút rối rắm, sùng sốt giây lát, anh nói: "Không có việc gì, quay lại tâm điểm, cậu đừng nên tiếp xúc thân mật với Âm Nhị Nhi."

"Vi sao lại thế, anh ấy cũng tốt bụng lắm kia mà?"

"Cậu!" Ninh Vũ cau mày, tức giận nói không ra lời.

Tôi vội vàng vỗ lưng thuận ý: "Được rồi, được rồi, đừng tức giận, cùng lắm thì chúng ta đi ăn cơm, cậu cũng đi cùng đi. Chỉ là, cậu phải đáp ứng điều kiện của tớ, đừng tìm Âm Nhị Nhi đâu khí, bằng không, cậu sẽ bị tức chết."

"Hấn có khả năng đó!"

Tôi nhún nhún cười nói "Cầu xin anh đừng mãi như con nít, cũng sắp ba mươi rồi."

Ninh Vũ trừng mắt, bất mãn nói "Người nào ba mươi hả? Người nào ba mươi hả?"

"Tôi có nói thế sao?" Tôi nháy mắt ra hiệu nói "Kêu một tiếng chị nghe coi."

Nói xong, tôi cố bỏ chạy, Ninh Vũ cất bước đuổi theo một cách điên cuồng, mắt thấy sẽ bị đuổi tới, chợt nghe sau lưng "A" một tiếng. Tôi ngoái đầu nhìn lại, chỉ thấy Ninh Vũ đang lấy tay chống lưng, lông mày nhíu thật sâu.

"Học trưởng, cậu sao vậy?" Tôi vội vàng chạy tới.

Ninh Vũ đỡ ngang lưng, trừng mắt căm hận nhìn Âm Nhị Nhi đang đứng cách đó không xa, từ xa nhìn lại, dáng người ưu nhã, nụ cười bình thản, đáng đứng ung dung.

Đầu tôi đầy vạch đen, từ từ nhìn sang Ninh Vũ, gờ tay lên ném cho Âm Nhị Nhi: "Anh hai, chó phá sản."

Âm Nhị Nhi nhìn đồng hồ, cười vui mà nói: "Không cần thận trọng ra đây."

Đầu tôi lại thêm rất nhiều vạch đen, thật đúng là ngài nói chuyện không đánh bản nháp.

"Học trưởng, cậu không sao chứ?" Tôi hỏi Ninh Vũ.

"Có chuyện!" Ninh Vũ nắm chắc bả vai của tôi nói "Đỡ tớ một chút."

Tôi cắn môi nín cười, vẫn tưởng học trưởng sẽ trưởng thành hơn Âm Nhị Nhi một chút, bây giờ nhìn lại, không ai hơn ai.

Chỉ là, thật may là anh không dùng toàn lực, bằng không, học trưởng phải nằm trên giường mấy ngày rồi.

Buổi tối, ba người cùng nhau ăn cơm, sóng ngầm bắt đầu khởi động, khi mà không ai thêm nói chuyện, cũng may, chỉ vừa bắt đầu khởi động không có gây gổ. Sau khi dùng cơm, vì là chủ nên phải tiếp đãi khách tận tình, Ninh Vũ đưa Âm Nhị Nhi về nhà trọ, rồi sau đó mới đưa tôi về nhà.

Thấy thời gian hơi trễ, tôi cũng không mời Ninh Vũ lên nhà, chiều này làm anh hết sức mất hứng, nên không những bước lên lầu theo tôi, mà vừa lên lầu

còn cời quần áo ra

Tôi bị anh dọa sợ đến hết hồn, ngạc nhiên nói "Học trường, cậu uống nhiều sao?"

Anh tức giận liếc mắt xem thường, sau đó rút vạt áo ra "Trong áo khoác có thuốc, giúp tớ bôi đi."

Tôi không biết nên khóc hay cười, lấy rượu thuốc trong túi ra, vừa xoa nắn khối u nhỏ, cười nói: "Không phải cậu luôn nói, nam nữ chưa cưới không thể ở chung nhà, ngộ nhờ người ta nhìn thấy, rất không rõ ràng sao?"

Anh nằm lỳ ở trên giường lâu bầu nói "Có cái gì không nói được, cùng lắm thì tớ chịu thiệt một chút, cưới cậu vào cửa."

Tôi dùng sức ấn mạnh vào miệng vết thương: "Nói cái gì thế hả? Làm sao lại bị thua thiệt? Bà nội còn cho tớ một số đồ cưới nữa đó, nói cho cậu biết, người nào lấy được tớ coi như kiếm được cửa."

"Hừ ~ cậu có thể nhờ đồ cưới đó mà sống cả đời sao, tớ nói cho cậu biết, tớ có suy nghĩ cũ, nhưng là thanh niên tiến bộ, chọn tớ mới kiếm được cửa."

"Cậu có cái răng gì? Có thể là mặt quá lớn, đem răng chen không hết?" Tôi nói vòng vo chủ yếu là mắng anh vô liêm sỉ.

Anh cũng không tức giận, chỉ rắm thúi hờ hết "Đi lấy gương soi lại đây, nhìn xem mặt ai lớn hơn."

Tôi sừng sốt, vuốt mặt nói "Chẳng lẽ tôi mập lên rồi?"

Ninh Vũ nghiêng đầu nhìn tôi, nở nụ cười khúc khích "Con nhóc đàn, ở trên mặt, thuốc rượu vô dụng."

Lời anh nói còn chưa dứt, tôi chợt cảm thấy mũi xót xa, mắt ê ẩm, hơi nước liền dâng lên.

Tôi lấy ống tay áo lau nước mắt "Làm sao cậu không nói sớm?"

Ninh Vũ không biết nên khóc hay cười, đứng dậy, đi lấy khăn lông ướt, vừa lau mặt cho tôi, vừa nói: "Đồ thừa cho tớ sao? Ai cho phép trí tuệ cậu không phát triển quanh năm."

Lời nói quen tai, giống nhau ân cần lại không có giả dối, làm tôi ngẩn ngơ cả người, xuyên qua dòng nước mắt, lặng lẽ nhìn Ninh Vũ, mặt của anh mơ hồ, sự tôn sùng này được tôi khắc sâu vào đáy lòng.

"Bách Khả, cậu nghĩ cái gì vậy?" Ninh Vũ lên tiếng, giọng nói không vui, kéo tôi trở về thực tế.

Tôi nhận lấy khăn lông, mượn việc lau mặt che giấu sự luống cuống của mình, đang ảo não vì mình lại nhớ về những chuyện quá khứ, cùng đã trở thành người dung. Nhưng tôi lại bị Ninh Vũ ôm vào trong ngực.

"Học trường." Tôi bồn chồn, và lại kinh ngạc muốn từ chối.

"Đừng động." Anh ôm chặt tôi, giọng nói khàn khàn phảng phất vào tai tôi "Học trường sẽ để cho cậu ăn cỏ chực cả đời?"

Tôi giật mình, suy nghĩ buổi trưa mấy năm trước—

Tôi cùng Ninh Vũ ngồi ở bãi tập nhìn trên mây trời nói chuyện phiếm, ăn đồ ăn vặt, bởi vì đồ ăn vặt là của tôi mua, tôi liền oán giận khi anh ăn hết, anh nói anh thích ngồi bên cạnh tôi; tôi nói, tôi cũng thích, về sau tôi nguyện ý thay mẹ kể ở lại bên cạnh anh, nguyện ý ăn cỏ bên cạnh anh cả đời.

Ninh Vũ xoa tóc của tôi, nhân nhặt cười: "Cậu sẽ tìm được người yêu thương mình, nói không chừng người đó đã chờ đợi để được ở bên cạnh cậu lâu lắm rồi."

Tôi khờ khạo, cười hề hề hỏi "Tại sao chờ tôi mà không xuất hiện?"

Đáy mắt Ninh Vũ có chút dịu dàng, bị ánh mặt trời chiếu lên, tạo thành một màu vàng kim ấm áp

Anh nói "Anh ta đang mong cậu trưởng thành, chờ mình có thêm năng lực để cho cậu ăn bám cả đời."

Nhớ lại thường ngày, nhìn người trước mặt, tôi mờ mịt, đáy mắt Ninh Vũ có sự kiên định cùng nghiêm túc, nhưng lại nhu hòa và mong đợi.

"Học trường." Tôi muốn hỏi xem có phải anh nói đùa hay không, nhưng lời còn chưa dứt, liền bị hắt cắt đứt.

"Chúng ta quen biết thì cậu vẫn cùng Hình Du Bản ở chung một chỗ, tớ có nhắc nhở cậu, người đàn ông kia không thích hợp với cậu, nhưng cậu lại cảm giác tớ đang nói đùa. Sau các người chia tay, cậu rơi vào trong trầm lắng, từ đó trở đi, tớ liền bắt đầu chờ đợi! Tớ chờ cậu lớn lên, chờ tớ có năng lực đem lại cuộc sống bình yên cho cậu, rồi thời điểm tớ có năng lực ấy, cậu lại bị đoạt đi." Tôi và Ninh Vũ, bốn mắt nhìn nhau, tôi thấy được đôi mắt năm xưa... Ánh sáng của nắng vàng ấm áp, cùng với sự hồi tiếc không thể giải thích: "Sau khi cậu và Âm Hạng Thiên ở cùng một chỗ, tớ thường báo cho mình, những điều anh ta có thể đưa cho cậu, tớ không thể cấp nổi. Tớ hy vọng cậu được hạnh phúc, tớ sẽ không chặn bước của cậu. Lúc cậu từ Canada trở lại, tớ liền hối hận, thật ra thì, tớ không nên trực tiếp rời đi, bởi vì, những điều tớ có thể cho cậu, Âm Hạng Thiên không thể cho nổi."

Nhìn vào ánh mắt dịu dàng, tôi kinh ngạc, giật mình. Tại sao chúng tôi ở gần thế, tôi lại không biết được dụng tâm của Ninh Vũ? Là do anh đã che giấu hay rằng tôi quá đàn độn?

Hoặc cả hai đều ngu ngốc! Anh luôn ả núp vì thời cơ chưa tới, mà tôi chậm lụt tựa hồ như không biết là bởi vì anh đã chế tạo một tầng bảo vệ và che giấu trái tim mình!

Vô luận là trước kia hay hiện tại, Ninh Vũ cũng có rất nhiều cô gái theo đuổi. Nhớ lúc ở trường học, đuổi ngược, thăm mền, anh khiến bao cô gái phải tranh giành. Đối với người khác (phụ nữ dưới hai mươi lăm trở xuống) anh đều là một sự thu hút.

Bây giờ nhìn lại, vậy càng giống như là lấy cái đó làm cớ che đậy tình cảm của mình với tôi.

Nhưng có ấy nói quá nhiều, liền thay đổi được hiện thực, tôi thiếu, tôi ở bên cạnh mà cũng ngu ngốc không biết gì

"Nha đầu, trở lại đi!" Ninh Vũ vuốt vuốt tóc của tôi, giữa hai lông mày đều là yêu thương. Anh chờ đợi lâu như thế là vì quá nhiều yêu thương, càng vì cuộc sống quá hung ác, nhưng. tôi đã không thể là một Bách Khả ngu ngốc nữa rồi! Tôi cảm thấy mình không xứng đáng để anh chờ đợi như thế?!

"Học trường. Tôi." Tôi muốn nói chút gì đó, nhưng tất cả cảm động và suy nghĩ phức tạp như hóa thành một cái tay, giữ thật chặt cổ họng tôi, để cho tôi không thể nói được gì.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Giả Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78

"Bách Khả?" Ninh Vũ chậm rãi đến gần, cái cảm giác dịu dàng này dường như trở thành áp lực vô hình trong tim tôi. Cho tới hiện tại, tôi đều xem Ninh Vũ như người anh em trong nhà, anh luôn có một vị trí quan trọng trong lòng tôi, thậm chí còn quan trọng hơn cả lão đại và Âm Nhị Nhi! Chợt nghe người anh em của mình bày tỏ tình cảm, tôi thật sự không biết phải đối mặt như thế nào.

Tôi tựa như vừa tỉnh lại từ trong cõi mộng, chợt đẩy anh ra, vội vã xông ra ngoài cửa: "Tôi đi mua cola!"

Sau lưng là một tiếng thở dài, bay tán loạn trong không trung, rõ ràng đã chui vào tay tôi. Bước chân tôi càng thêm vội vã, cố gắng chạy ra khỏi căn phòng

Ninh Vũ là học trưởng, là anh cả, tại sao lại có thể làm người tôi yêu?!

Không được, không được, tuyệt đối không được!

Tôi di chuyển quanh khu chung cư không vì bất cứ mục đích gì, nghĩ để tâm tình của mình ổn định sau đó sẽ trở lại nhà. Lúc này đã là cuối mùa thu, quần áo của tôi lại rất mỏng manh, chỉ chốc lát đã nổi da gà.

"Bách Khả." Ninh Vũ bước đến, khẽ gọi tên tôi, khiến tôi ngẩn ra, liền xoay người nhìn về anh,

Một cái áo ấm bao quanh cái thân thể đang co rút lại của tôi, giọng nói hài hước truyền qua đầu tôi: "Cậu có mang tiền sao? Muốn đi siêu thị đánh cướp cola sao?"

Tôi xoay tròn đầu ngón tay, ngượng ngùng lầu bầu nói: "Đây là lấy cớ, lấy cớ có hiểu hay không?"

Ninh Vũ buồn cười vỗ nhẹ đầu của tôi: "Được rồi, đừng tìm cớ nữa, trở về ngủ đi, tôi cũng phải về nhà rồi."

Tôi như được đại xá, lúng túng gạt đầu định sẽ chạy nhanh lên nhà, Ninh Vũ kéo tôi lại, đem chìa khóa nhét vào trong tay tôi, sau đó mới rời đi.

Tôi thừa nhận, tôi rất kính sợ, phải nói, tôi chưa từng trải qua cảm giác sợ hãi như thế! Cho nên, hôm sau, tôi không đi làm, mà ở nhà dọn dẹp nhà cửa

Nằm trên giường đến trưa, thật sự không đói, nhưng vẫn làm chút đồ ăn gì đó, ăn rồi lại phát hiện trong nhà có một chút loạn, vì vậy, lười biếng dọn vệ sinh

Thời gian một ngày đã bị tôi tiêu hao hoang phí như thế. Khi đêm đến, tôi kéo ghế mây ra, ngồi ở trên sân thượng khổ cực suy nghĩ việc sẽ đối mặt với Ninh Vũ như thế nào. Nhưng cái đầu tôi lại không nghe lời, tôi không nghĩ ra đối sách, ngược lại cứ nhớ về ngày đầu tiên gặp Ninh Vũ.

Ngày đó là ngày học sinh mới vào trình diện, vào hè, giữa cái nắng chói chang, sân trường lại náo nhiệt dị thường. Những học sinh mới đến, có người bạn trai đi theo, có người là người nhà đưa đến. Trong đám người đó có tôi đây, tay cầm valy nhỏ, vai chống túi quần áo lớn, bị những ánh mắt trời gay gắt chia thẳng vào người, nhìn qua rất giống con rùa nhỏ đang cõng chiếc mai nặng.

Đừng tưởng rằng Ninh Vũ sẽ trở thành kỹ sĩ giải cứu rùa nhé, trên thực tế, khi đó có một thanh niên ôm quả bóng rổ đi theo là cha mẹ, cậu ta dùng quả bóng đó đá vào rương tôi, sau đó nói một câu xin lỗi rồi bỏ chạy, rương của tôi lại ngã lật ở trên hành lang.

"Đứng lại!" tôi hướng về người thanh niên áo trắng kia, nóng giận thét lớn.

Đã chạy một đoạn xa, Ninh Vũ ngoái đầu nhìn lại, nhíu mày: "Cậu gọi tớ?"

Tôi cần phải thừa nhận, lần đầu tiên anh ngoái đầu lại nhìn khiến tôi có chút kinh ngạc. Trong đó ấn tượng sâu sắc nhất là những người thanh niên kia đều có da ngăm đen, quần áo hôi thối, nhìn rất lồi thối lệch thếch. Nhưng Ninh Vũ hoàn toàn không như thế, thân thể anh cao gầy, môi hồng răng trắng, con mắt lóe sáng, đứng giữa sóng người không lẫn lạc trong bầy gà dơ. Sau lại, tôi mới biết, da tay của anh rất trắng là bởi vì anh chỉ ở trong phòng bóng rổ, nói cách khác, người đàn ông này rất biết thương tiếc cho gương mặt của mình.

Nhưng đôi lúc tôi lại không hiểu rõ cách làm của anh ta, chỉ biết là cú đá kia đá vào rương của tôi, khiến cho chiếc rương chất lượng không tốt rơi xuống, đồ đạc lăn ra ngoài.

"Cậu đá vào gương hành lý của tôi." Giọng của tôi cau có lên án Ninh Vũ

Ninh Vũ mỉm cười gỡ rối tóc ngắn, ôm quả bóng rổ đi đến: "Thật xin lỗi, tôi có việc gấp, không phải cố ý đụng cậu rồi bỏ chạy."

"Tớ tiếp nhận lời xin lỗi của cậu." Tôi đem đồ dưới đất bỏ vào trong rồi lúi nhúi lên, nhét vào trong tay Ninh Vũ.

Ninh Vũ kinh ngạc nháy mắt, tiếp theo, bật cười một tiếng: "Không có người lớn, nên không chú ý, cậu nghĩ rằng bắt tớ làm việc khổ cực này sao, hình như hơi quá mức?"

"Một chút cũng không quá mức." Tôi chỉ vào cái rương và nói: "Cậu đụng hư cái rương của tớ, tớ chỉ nhờ cậu xách phụ, không bắt cậu bồi thường tiền là đã tốt lắm rồi."

Ninh Vũ kiểm tra cái rương một chút, chứng thật, đã hỏng bánh xe sau, nên ôm cái rương lên, nhưng miệng anh vẫn rất hờ hững, vừa giờ cái rương lên vừa đi vào cổng trường Đại học Nhất, vừa nói: "Theo tớ thấy, cái gương này đã sớm hư rồi. Cậu thấy người ta ai cũng có người nhà đưa đón, trong lòng uất ức."

Tôi không để ý tới Ninh Vũ, trên thực tế, những lời anh cũng rất đúng. Tôi rất uất ức, Hình Du Bán nói sẽ đưa tôi lên trường, nhưng trước khi ra cửa, Bách Ngưng đã tìm có để giữ hân ta ở lại

Tôi biết rõ Bách Ngưng có tình ý với hân, cũng biết, hân ta vì không muốn bị mẹ kế cùng Bách Ngưng khi dễ nên mới để cho hai mẹ con kia ngang ngược. Nhưng trong lòng hiểu được là một chuyện, tiếp nhận được lại là một chuyện khác! Bình thường tôi chăm sóc hân vô cùng tỉ mỉ bởi vì hân là bạn trai tôi, cái tình cảm ấy lớn lao vô cùng, hơn nữa, đây không phải là lần đầu tiên, nên trong lòng tôi không mấy thoải mái!

"Trên đất có vàng sao?" Đột nhiên, một đôi mắt mờ ta ra nhìn tôi.

Tôi nheo mắt lại một cái, giờ tay lên định đánh Ninh Vũ một cái

"Cô gái nhỏ sao bạo lực vậy, cẩn thận không ai thèm lấy." Ninh Vũ che trán nói.

Tôi hừ nhẹ "Bạn nam nhỏ à, nói năng ngọt xớt như vậy, cẩn thận bạn độc thân cả đời đó!"

Ninh Vũ chế cười: "Cậu không thấy, làm sao biết tôi có nhỏ hay không?"

Tôi tựa như đũa ngọc, thế nhưng không có nghe ý tứ trong lòng nói của anh, còn tự cho là thông minh nói: "Tôi là nói dung lượng não của cậu, không phải nói về vóc dáng cậu."

Ninh Vũ cười to, bàn tay đặt trên đầu tôi: "Thật đúng là một cô gái nhỏ, cần phải lớn lên một chút, để về sau đừng bị người khác trêu chọc."

Tôi dùng sức đạp chân anh ta, cảm thấy mình ăn thua thiệt, lại không ý thức được, tôi đã sớm bị lừa gạt.

Cái người cao lớn kia, tựa hồ như chính nhân quân tử vậy.

"Gâu, gâu. . . ." Bánh Bao hừ nhẹ, kéo tôi về thực tại... lời tôi khỏi miễn ký ức của mình.

Giờ này tôi mới nhận ra trời đã tối rồi, Bánh Bao của tôi đang cãi nhau với một con chó nhỏ khác, tôi đem chó nhỏ đặt lên ghế mây đưa về phòng. Vừa mới chuẩn bị cho chút gì đó vào bao tử, một loạt tiếng chân gấp rút vang lên, ngoái đầu nhìn lại, chỉ thấy Ninh Vũ mang theo gương mặt sứt sẹo đi vào

"Tớ xem cậu trốn đi đường nào?" Anh thở hổn hển, tiến tới gần.

Tôi khiếp đảm lui về phía sau, trên mặt nở ra nụ cười lấy lòng: "Ăn cơm sao? Có muốn ăn cơm cùng tôi không?"

"Đã ăn tức no rồi." Anh khoát tay, nín lấy lỗ tai tôi: "Phải nói rõ ràng chuyện ngày hôm qua!"

"Nói thì nói đi, nhéo lỗ tai tôi làm gì?" Tôi đau nên nhe răng nhếch miệng.

"Còn mạnh miệng?"

"Được, được, được rồi, tôi không tranh cãi nữa, được chưa?"

"Thái độ của cậu là gì?!" Hóa khí rất lớn nha!

Thức thời mới là trang tuần kiệt, tôi lập tức bùng kín lửa, đốt dầu đổ vào miệng, lấy ánh mắt van xin. Lại nói, nhớ những chuyện ngày hôm qua, hiện tại tôi lại bị như thế này, có nên oán trách một chút hay không?!

Tức giận trên người Ninh Vũ giảm xuống, bụng lòng móng vuốt đang nắm lỗ tai tôi, nhìn thấy tôi uốn éo, anh có chút hối hận, nhẹ nhàng hôn lên tai của tôi, cái loại xúc cảm ấm áp đó là tôi run lên.

"Đừng. Đừng. Đừng." Tôi dùng sức đẩy anh ra, lúc này mới đem hai chữ còn dư trong cổ họng nói ra "sao vậy?"

Ninh Vũ không khỏi thở dài: "Cậu không thể trốn mãi."

Tôi xoa nắn lỗ tai, trông mắt lâu bầu: "Tôi cảm thấy. Hai ta không thích hợp."

"Cái gì không thích hợp?" Trong giọng nói có một tia không khuất phục

Tôi lui lại ba mét, chuyển đến bên giường, thận trọng nói: "Dùng lời cậu mà nói, điều Âm Hạng Thiên cho tớ, cậu không cấp nôi, điều cậu cho tớ, hẳn cấp không nôi, với tớ tất cả đều không cho nôi."

Anh tiến lên, nắm cả bà vai tôi: "Cậu cho rằng, tớ không muốn sao. Chúng ta sẽ trải qua một cuộc sống vợ chồng bình yên. Cậu không cần rồi rắm trong tình yêu, cái mà sớm muộn gì cũng phải có đau khổ, bà nội thường nói, vợ chồng là bạn của nhau, chúng ta hãy làm bạn như thế đi."

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Già Nai Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79

Ninh Vũ không là người lãng mạn lại không thực tế, thật ra thì, không chỉ anh, tôi cũng vậy như thế. Chúng tôi có xuất thân rất bình thường, không phải con trong một gia đình giàu có, không có hào môn đứng phía sau, chúng tôi biết tình yêu không phải là tất cả. Biết rằng tình yêu dù có đặc sắc như thế nào thì nó cũng phai màu, nhưng bây giờ chúng tôi còn trẻ. Tôi không thể ích kỷ nhận lấy sự dịu dàng của Ninh Vũ, anh chở che, chữa lành vết thương trong tim tôi.

Dài dòng trầm mặc đi qua, tôi lấp bắp nói "Đó không công bằng cho cậu."

Anh bình tĩnh nhìn vào mắt tôi, trong đôi mắt kia có bóng hình tôi, cũng chỉ có chiếc bóng của tôi: "Bách Khả, cậu không phải là một đứa bé, nên biết, tình yêu không có công bằng." Anh nói một cách sâu xa, lòng bàn tay nhẹ nhàng mon trón gương mặt của tôi, đem sự ấm áp truyền cho tôi, giọng nói nhỏ nhẹ bay vào cõi lòng tôi: "Bách Khả, tớ nguyện ý tiếp nhận cậu, nên không thể nói công bằng hay không, có hiểu không?"

"Nhưng."

"Tớ không muốn nghe nhưng mà." Anh cắt đứt lời nói của tôi "Cậu có thể nói được rồi, cũng có thể gạt đầu."

Tôi trầm mặc một lúc lâu, lắc đầu.

"Kao!" Anh đợi chờ hơn nửa ngày, vẫn chỉ là cự tuyệt, mềm không được phải đổi thành cứng rắn: "Cần nhẫn nữa, tớ trực tiếp nấu com!"

Nấu. Com. Gạo sống nấu thành com chín?!

"Phốc ~ ha ha ha." Tôi ngộ ra hàm ý trong lời nói kia nên cười lớn.

Ninh Vũ nhìn thấy đôi môi đang nở ra một nụ cười mỉa mai của tôi, tựa như cố gắng đánh lừa mọi thứ. Nhưng đây chỉ là một loại ảo giác, trên thực tế Ninh Vũ cũng không phải là người lương thiện.

"Cậu có tin không?" Anh hí nửa con mắt quan sát tôi, tựa hồ là muốn động thủ ngay, nhưng sẽ động thủ ở đâu

Tôi lắc lắc tay nói: "Anh hùng khí phách ngất trời, em gái sợ!"

Ninh Vũ tức giận mở to đôi mắt: "Cậu nghiêm túc lại cho tôi!"

Tôi từ từ thu lại nụ cười, nói: "Học trường, bằng điều kiện của cậu có thể dễ dàng tìm ra một người có thể ở phòng khách xuống phòng bếp, nên chắc sẽ không quan tâm đến loại người như tôi đây."

Tôi muốn nói hàng đã xài rồi, nhưng dường như Ninh Vũ không nghĩ như thế, khoát tay che miệng của tôi lại, bắt những lời tự đánh giá bản thân của tôi phải nuốt lại vào trong.

Tôi nghiêm túc nói "Chớ nói vòng vo linh tinh, tôi không thích nghe."

Tôi nháy mắt, bày tỏ sự lúng túng, lúc này anh mới dời tay khỏi người tôi: "Không ai rõ hơn tớ, tớ biết mình cần một người vợ như thế nào. Cậu đừng phí tâm suy nghĩ lung tung như thế, trực tiếp nói cho tớ biết, cậu đồng ý là được rồi."

Tôi lấp bắp vò đầu "Người khác muốn chuyển từ bạn bè qua tình nhân thì cần thời gian, cậu cũng phải cho tớ một chút thời gian chứ?"

"Thời gian càng nhiều, nghĩ càng nhiều, phiền não thì càng nhiều." Cuối cùng lại lấy giọng của người thông minh ra bỏ tức một câu "Chuyện như vậy thì phải rèn sắt khi còn nóng."

Tôi lại bật cười, anh mạnh mẽ nói "Trước gạt đầu, về sau hãy cười, trộm cười, cười tươi gì cũng tùy cậu."

Tôi cười ngã xuống giường, chợt cảm thấy rất hối hận. Thật ra thì, tôi và Ninh Vũ nên xem là một loại người, xem xét lại việc tôi và Âm Hạng Thiên, vô luận là gia thế, hay hoàn cảnh sống, nó cũng có sự khác biệt cực lớn.

Ninh Vũ bắt đầu nhìn tôi: "Biết cậu là người có nhặt được của quý, cũng không cười như vậy?"

"Vừa thôi mà." Tôi đập anh một cước, lại bị anh bắt mất cá chân.

"Thôi, trực tiếp đến đây đi!" Anh cúi người, cố ý nhào về phía tôi.

"Cút đi!" Tôi đẩy anh ra, vừa bỏ đi, vừa nói "Cậu chưa có xem qua tiểu thuyết ngôn tình sao? Trình tự bình thường phải là, thổ lộ – lấy được đồng ý – cùng nhau ăn cơm – xem phim – cùng bạn bè trò chuyện, nào có ai đi thẳng vào vấn đề kia như thế?"

"Cậu nghỉ lại đi! Cậu nói những thứ kia, tớ còn thiếu cái gì?" Anh đưa tay, kéo tôi vào trong lòng, mạnh mẽ áp chế, rồi tính nợ mới nợ cũ: "Ngày ngày đuổi theo tớ vì muốn xin tiền cơm của tớ sao? Có phải tớ đã cùng cậu đi xem phim kinh dị Trinh Tử rồi hay không? Cũng không phải vì để cậu làm phó bản, làm liên lụy cả đoàn trong lúc diệt boss sao? Lôi kéo tớ đi chơi điều, canh chừng điều của cậu bay mất, là ai thế?"

Trí nhớ thường ngày khiến tôi cố tìm mọi cách tránh thoát không gian yên tĩnh, còn Ninh Vũ cứ dịu dàng chăm chú nhìn cô gái trong ngực.

Không khí nổi lên biến hóa kỳ diệu, giữa chúng tôi tựa hồ xuất hiện rất nhiều nhu tình, nó không ngừng kéo đến, nhẹ nhàng lay động, quấy rầy, bao quanh hai người.

Tôi kéo lại chút ý thức, vội vàng phá hư không khí: "Tớ thừa nhận mấy chuyện này đều đã xong rồi. Nhưng vấn đề là, lúc ấy tớ không có bạn bè, tớ nào biết, cái người khó chịu này đang thăm mền tớ."

"Tớ đây là nội tâm!"

"Cậu cố che giấu."

"Đây cũng là ưu thế áp đảo." Ánh mắt anh khẽ chuyển biến, kéo tôi vào trong ngực, cúi đầu xuống đặt một nụ hôn. Mặc dù nói đùa khiến hai người buồn lòng, nhưng động tác là thật, nó khiến tôi trợn tròn hai mắt, đầu tiên là tránh né theo bản năng, rồi sau đó bị anh bắt trở lại. Cuối cùng anh đã được như ý, nụ hôn này quá trực tiếp, môi lưỡi tựa hồ đang cố chinh phạt.

"Ừm." Tôi khó chịu nên giãy giụa, nhưng anh cũng không dừng lại, ngược lại còn đem một tay ầm áp tay dò vào trong vạt áo của tôi. Tôi tựa như bị điện giật, càng thêm giãy giụa.

Anh buông môi tôi ra, rù rì nói "Đừng làm rộn."

"Là cậu không nên làm rộn đó!" Mặt tôi đỏ lên, khẽ nói: "Mau. Mau. Mau buông tớ ra!"

"Sao lại khẩn trương đến cả lắm vậy?" Anh buồn cười hôn lên trán tôi "Ngoan, nhắm mắt lại."

Tôi thà chết cũng lắc đầu, khước từ lòng ngực của anh, cố gắng tránh khỏi thân thể anh, đang lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng chó sủa.

Ninh Vũ cau mày, hướng về phía ngoài cửa thét to "Bánh bao, cầm miếng!"

"Gâu, gâu, gâu." Đáp lại anh là tiếng chó sủa ngày càng dữ dội. Mặc dù "Bánh bao" là do anh mua, nhưng nó ở với tôi, anh hạ lệnh nó cũng không nghe đâu.

"Cậu đi xem thử một chút đi, có phải là con chuột không." Tôi nói.

Ninh Vũ bực mình lật người xuống giường, vừa đi ra cửa, vừa thở hổn hển mắng "Bánh bao"

Tôi như trút được gánh nặng, vội vàng đứng dậy chỉnh sửa lại quần áo, trong lòng suy nghĩ đến việc chờ Ninh Vũ trở lại sẽ nhanh chóng tiễn khách, đang lúc này, sân thượng truyền đến một tiếng chân vội vã.

còn nhiều truyện mới tại Doc Truyen . o r g

"Đã ngủ cái gì sao?" Tôi vừa lau bầu vừa đi về phía cạnh cửa, muốn đi mở đèn lên.

Ngón tay mới vừa chạm lên vách tường, cửa phòng đang đóng hờ chợt bị đá văng ra, một trận gió lạnh và một bóng dáng to lớn xông vào, kèm bả vai của tôi, sau đó rống lớn: "Đáng chết, sao cô lại dám cho hắn đụng đến cô!"

Bả vai rất đau, nhưng tôi không để tâm đến chuyện đó: "Anh. Sao anh lại ở nơi này?"

"Tôi có bệnh!" Âm Hạng Thiên giận không kiềm được nhìn chăm chăm tôi: "Tại sao cô có thể để cho cái chuyện đáng chết kia xảy ra chứ? Đáng chết, tại sao cô không quan tâm đến tôi?"

Tôi bắt đầu chần chừ lại, vai tôi bị đau, cổ đầy hằn ra: "Anh có thể nói cho tôi biết, vì sao tôi phải quan tâm đến anh không?"

"Tôi!" Hắn cũng không biết phải nói như thế nào nữa.

"Tôi là gì mà anh phải quản?"

Gân xanh nổi lên trên cổ hắn, rống: "Bởi vì tôi quan tâm cô."

"Làm phiền anh nhỏ giọng một chút, tôi không phải người điếc." Tôi xoa lỗ tai tê dại của mình cố ý tránh khỏi người hắn, muốn đi lên sân thượng tìm Ninh Vũ.

Hắn quỳnh lên, nhấn tôi ở trên vách tường, sức lực tựa như muốn bóp nát vai tôi.

"Bách Khả, cô điên rồi!"

Trong lòng biết gãy giữa cũng vô ích, tôi xong rồi, tôi không thể trốn được, chỉ biết nói lời châm biếm hắn mà thôi: "Nếu như tôi ngoan độc, tôi sẽ không để người ta mời uống hai ly cà phê rồi đem mọi chuyện xóa đi một cách dễ dàng như thế. Nếu như mà tôi ngoan độc, bà nội sẽ không dễ dàng bỏ qua cho anh. Nếu như mà tôi ngoan độc, tất cả mọi người sẽ không thể có những ngày tháng bình yên!"

Hắn không còn nói gì nữa, đưa đôi mắt đỏ ngầu nhìn tôi, tựa hồ muốn dùng ánh mắt giết chết tôi vậy.

Người đàn ông trước mắt này, cùng tôi mập mờ hơn hai năm, bỏ qua giường của tôi, khiến cho tôi nóng giận; cuối cùng, bởi vì thân mật với người yêu cũ mà chối bỏ tôi. Tôi không phủ nhận của mình nuông chiều cũng là đang người thúc đẩy nguyên nhân này. Cho nên, tôi không muốn nói ra lời xin lỗi, cũng không hỏi ai đúng ai sai. Nếu như, hắn và Âm Nhị Nhi cùng một dạng người, chỉ đến đây để thăm tôi, tôi nghĩ, tôi có thể bày ra bộ mặt bình thường mà tiếp đãi hắn. Nhưng thời gian và địa điểm hắn xuất hiện không đúng, vai trò nhân vật sai càng thêm sai. Thái độ chất vấn và vẻ mặt giận dữ của hắn, để cho tôi vừa cảm tức lại khó hiểu. Nhưng thế lực của tôi không chiếm ưu thế, không cách nào ném hắn ra khỏi phòng, chỉ có thể giống như kẻ thù gặp mặt mà thôi!

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Giả Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 80

Thời gian trôi qua lâu như một thế kỷ, bả vai của tôi đã chết lặng, không còn cảm giác đau nữa, rốt cuộc hắn cũng buông lỏng bả vai tôi, khỏ sở lăm bằm: "Tại sao phải đi? Anh đã xin lỗi em rồi! Tại sao phải đi?"

Tôi thừa dịp hắn mất hồn, chạy ra khỏi phòng, đèn sân thượng vẫn không mở, trên sân thượng đen như mực, tôi bắt đầu gọi Ninh Vũ: "Học trưởng, cậu ở đâu?"

"Gâu gâu." Bánh bao sủa lên.

Tôi quay người nhìn sang, chỉ thấy, một bóng đen đang nằm bên chân bánh bao.

"Học trường." Tôi vội vàng chạy tới, cúi người đỡ anh dậy, lại bị Âm Hạng Thiên theo sát tới, rồi kéo cổ áo tôi.

"Rốt cuộc anh muốn làm cái gì?" Tôi nổi trận lôi đình.

"Hắn ta chỉ ngắt xiêu thôi, sẽ không chết được đâu, em kêu lớn vậy làm gì chứ?" Trong bóng tối, tôi không nhìn thấy vẻ mặt của hắn, tôi có thể nghe ra giọng nói không mấy thân thiện của hắn

"Cút ngay!" Tôi ảo não vỗ vào móng vuốt sói.

"Vào nhà đợi đi!" Hắn khó chịu đẩy tôi qua một bên, vác Ninh Vũ đang ngắt xiêu lên bả vai, xoay bước vào phòng. Khi hắn ném Ninh Vũ lên giường thì thiếu chút nữa tôi đã phát thét lên "Nhẹ chút". Thật may là tôi không có la, bằng không, rất có thể hắn sẽ vứt Ninh Vũ mạnh hơn nữa, tôi tin tưởng rằng hắn không ngại làm chuyện phiền toái như thế.

"Anh có thể đi." Tôi hạ lệnh đuổi khách.

Hắn nhìn chằm chằm tôi, sau đó nói "Tôi không phải đến đây để giúp cô xử lý phiền toái."

"Phiền toái là anh mang tới, nếu không phải anh đến đây, cũng không có phiền toái"

Hắn đưa tay ra nắm lấy cằm của tôi, vẻ mặt dữ tợn, giọng nói ác độc: "Thật không may mắn, tôi phát hiện ra có vài chuyện rất đáng tiếc?"

"Không nói lý!" Tôi bị đau nên hất tay hắn ra, cúi người kiểm tra cơ thể Ninh Vũ. Cũng không biết vài phần sức hắn dùng, có chấn động đến đại não hay không. Mặc dù tôi học y, cũng nhìn không ra việc ấy. Não không phải là vết thương bên ngoài, ngộ nhỡ xảy ra vấn đề gì, thì rất phiền toái. Chần chừ giây lát, tôi lấy điện thoại ra, muốn gọi một chiếc xe cứu thương tới đây, mới vừa nhấn xuống một số chín, Âm Hạng Thiên liền đoạt đi điện thoại của tôi, lén mất một cái, vứt điện thoại đi động qua một bên, đồng thời không kiên nhẫn nói: "Tôi dùng sức rất nhỏ, hắn không chết được đâu."

Tôi tức giận trừng mắt nhìn hắn, kéo chăn qua, đắp lên trên người Ninh Vũ, mới vừa cảm gối lên muốn kê lên đầu Ninh Vũ, Âm Hạng Thiên đột nhiên bắt lấy cái gối của tôi: "Cô xong chưa?"

"Chưa xong!" Tôi tức giận đoạt lấy cái gối, đặt dưới đầu Ninh Vũ.

Hắn vẫn đứng đó, tốn thời gian dư thừa nước bọt, từ hàm răng nặn ra một câu: "Anh không muốn gây gỗ, chúng ta nói chuyện một chút đi."

Tôi không giải thích mà nhìn hắn: "Chúng ta còn cái gì để nói sao?"

"Nếu như em lập tức cùng anh về nhà, vậy cũng không cần nói chuyện!"

"Về nhà?" Tôi chế cười "Trở về nhà của anh và Nhiễm Du sao? Các người thật biết đùa ~ cái nhà đó không có nghĩa gì với tôi nữa, tôi cũng không muốn xem náo nhiệt"

"Anh nói lại một lần, anh không phải tới đây gây gỗ với em, em đừng bới lông tìm vết."

"Thật là trùng hợp, tôi cũng không muốn như vậy, nhất là cùng anh, làm phiền anh đi giúp, thuận tiện đóng cửa lại luôn."

"Bách Khả!"

"Mời rời khỏi nhà tôi, nếu không, tôi sẽ báo cảnh sát."

Hắn tức giận nhìn chằm chằm tôi, tôi kiêu căng nhìn chằm chằm hắn, ai cũng không chịu lui bước. Một hồi lâu, hắn thu hồi ánh mắt giết người lại, chậm chậm nói: "Trở về đi, anh sẽ không để em chịu uất ức."

Tôi khinh bỉ nhìn hắn "Xin hỏi Tam Thiếu bố trí cho tôi như thế nào?"

"Giống như trước đây!" Hắn chần chừ rồi nói tiếp: "Nhiễm Du mang thai, anh không thể bỏ mặc cô ấy, nhưng anh cũng sẽ có trách nhiệm với em."

Tôi hiểu rồi, hắn không muốn buông tay, không muốn mất đi bất cứ thứ gì, hắn đang muốn ôm cả hai tay.

Cho nên, hắn nghĩ chỉ cần cho tôi tiền tài vô tận, nhưng cũng không là người yêu ngoài sáng của anh! Đúng là một triết đầu, một triết đuôi. Thật khó kiếp, một tên ích kỷ

Ha ha ha.

Tôi không muốn cười, nhưng hắn cho tôi vào vị trí dự bị, thật buồn cười. Cho nên, tôi không nhịn được, cười như một đứa bị thần kinh bán loạn.

Hắn bị nụ cười của tôi làm cho luống cuống, chột, mi nhíu lại "Em cười cái gì?"

"Cười anh, cũng cười tôi." Tôi giơ tay lên lau đi nước mắt đang bật ra, nói tiếp: "Anh cảm thấy tôi và Nhiễm Du giống như loại phụ nữ van xin đàn ông chăm lo lắm sao?"

"Em nên về và bắt đầu cuộc sống mới." Hấn nói lảng qua chuyện khác, nhưng khí chất vẫn cứng rắn.

Tôi đã không có cách nào hình dung ra tâm tình của mình nữa, đó không phải là tức giận hoặc là bất đắc dĩ.

Người đàn ông này, muốn có bao nhiêu niềm vui, bất cứ lúc nào hấn cũng không cho mình mất cái gì cả, cũng không chịu để nó mất đi. Tôi không hiểu rõ, tôi là mù mắt hay mù tâm mà đi yêu cái loại đàn ông này? Nhưng bây giờ, đây không phải là vấn đề quan trọng, hiện tại, tôi chỉ muốn cho hấn biết, hấn đuổi tôi nơi đây chỉ là bởi vì hấn có thói quen không bỏ được những đồ vật mình có tình cảm, nếu hấn tiếp tục náo, là do tâm tình hấn nóng nảy, khiến cho gà chó không yên.

"Chúng ta cùng nhau sinh sống hơn hai năm, chưa bao giờ tôi nói với anh tôi muốn cái gì, hiện tại, tôi đang muốn một món đồ tốt của riêng mình, anh có thể cho được sao?" Tôi hỏi.

"Em muốn cái gì?" Hấn đề phòng.

"Muốn anh buông tay." Tôi muốn tự do, vĩnh viễn tự do.

"Em muốn cái gì anh cũng có thể cho, duy chỉ có cái này là không được."

"Tôi có thể hỏi tại sao không? Đừng nói anh hiểu tính tôi, người tình của anh còn quá nhiều, thiếu đi một mình tôi cũng không sao!" Tôi cũng cảm thấy thiếu đi một người, vĩnh viễn không gọi là thiếu!

Hấn cứng họng, hấn không đáp được.

Tôi cười chua chát: "Trở về đi thôi, anh chỉ vì thói quen nhất thời mà chạy đến nơi này. Chúng ta cùng nhau sinh sống lâu như vậy, anh cảm thấy có chút mất mát là bình thường, chờ mấy ngày nữa, anh sẽ không như vậy nữa đâu."

"Làm sao cô biết rằng tôi chỉ chịu mất mát mà thôi?" Hấn tức giận rống, tựa như đứa bé mất món đồ chơi nên nóng nảy: "Cô tựa như con quỷ, ngày ngày quẩn lầy tôi, vô luận lúc nào cũng ở trong đầu óc tôi."

"Loại trạng thái này sẽ không kéo dài quá lâu." Tôi không thể làm gì, rũ rềm mắt xuống, nói một lời khiến tim mình đau nhói.

"Làm sao cô biết sẽ kéo dài bao lâu?" Hấn kèm lấy bả vai của tôi, bức tôi nhìn thẳng vào mắt hấn "Cô có biết tôi đã làm những gì không? Con mẹ nó, cô đã không còn quan tâm tôi nữa rồi! Nhìn cũng không nhìn một cái, xoay người rồi đi, một chút cũng không lưu luyến, một chút cũng không thêm để ý!"

Tôi nhìn thấy sự bi thương trong đáy mắt hấn, tôi tin tưởng, hấn có cảm tình với tôi, nhưng hiện tại cũng không phải là ngày trước, tình cảm mà hấn muốn, tôi không cho nổi, cũng không muốn nhận. Tôi không biết phải nói gì với hấn nên mới rời đi! Và giờ đây tôi vô cùng hy vọng hấn sẽ rời khỏi tôi

Tôi trầm mặc, đôi lấy cái ôm khít khao của hấn, hấn chôn mình vào tóc tôi, nói qua lời kịch quen thuộc mà mỗi lần gây gổ hấn đều nói: "Đừng làm rộn! Cùng anh về nhà!"

"Tôi không muốn về nhà." Tôi kháng cự giãy giụa, bất đắc dĩ áp sự chua cay xuống "Cầu xin anh đi đi."

"Đi cùng anh!" Cái ích kỷ này rất khốn kiếp, căn bản là dầu muối không vào, cứng mềm không ăn.

Bất đắc dĩ tôi bị hấn làm cho chảy nước mắt, dòng lệ nóng mông lung đảo quanh hốc mắt, tôi thấy ở cánh cửa xuất hiện thêm một bóng dáng anh tuấn.

Tôi vội vàng chùi sạch nước mắt, hình ảnh rõ ràng. Người vừa tới, tay đặt trong túi quần, bên môi chứa đựng một nụ cười ung dung và yếu ớt, bộ quần áo trên người càng tôn thêm vẻ đẹp hoàn mỹ, cái loại bình thân chịu đựng gian khổ, thần thái làm cho người ta ngưỡng mộ

Tôi như nhặt được cây cỏ cứu mạng, kích động nói "Nhị Ca! Mau dẫn hấn đi!"

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Giả Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 81

Tôi cảm thấy Âm Nhị Nhi đã tới từ rất sớm, tại sao tôi nói như vậy? Bởi vì tôi hiểu anh là một con sói thích xem náo nhiệt!

Cho nên Âm Hạng Thiên và anh không hợp nhau, cũng bởi vì Âm Nhị Nhi thích làm rối mọi chuyện, nhất là đối với anh việc vui vẻ nhất là khuấy cho kết cuộc rối lên, điều đó không bao giờ làm anh chán nản!

Lúc này, Âm Nhị Nhi xuất hiện, Âm Hạng Thiên lập tức cảnh giác, kéo tôi lại, nói với Âm Nhị Nhi "Tôi cảnh cáo anh, chó mò mẫm lung tung!"

Âm Nhị Nhi cười khanh khách bước vào trong phòng, nhìn Ninh Vũ đang nằm trên giường, thông thả ung dung nói: "Em ba à, em quá bạo lực rồi, như vậy không tốt đâu."

Tôi cảm thấy vô cùng khó khăn không biết phải diễn tả tâm trạng của mình như thế nào, nghe ẩn tình bên trong rất rõ hai người đều có khuynh hướng bạo lực, đặc biệt là Âm Nhị Nhi rất thích dọn dẹp đũa em trai của mình nên lời của anh nói ra luôn khiến người khác khó chịu, lời này khiến tôi nổi da gà thật rồi!

Điều tiếc nuối nhất chính là, Âm Hạng Thiên không hiểu được nên không thương thức, hấn nắm tay tôi thật chặt, đưa đôi mắt đề phòng nhìn chằm chằm Âm Hạng Thiên: "Nếu như không phải anh quấy rối, hãy đưa cho em một chiếc thuyền!"

Tôi hận đến cắn răng nghiêng lợi, lần đầu tiên, thật sự là lần đầu tiên ý thức được, thì ra hấn hào phóng đến như vậy.

Âm Nhị Nhi cười nhạt: "Nếu như lúc này em ngoan ngoãn rời đi, anh sẽ chỉ nói bà nội cho em qua Châu Úc thăm ba mẹ."

Âm Nhị Nhi có loại ma lực, anh có thể khiến cho không khí lúc giằng co nhẹ nhõm đi, giống như giờ phút này, tuy tôi bị người ta bóp tim gãi phổi nhưng cũng rất buồn cười.

Âm Hạng Thiên bị Âm Nhị Nhi làm cho tức điên, liền nhắm ngay vào đầu tôi mà nói: "Cô cười cái gì?"

Tôi vội vàng nín cười, lắc đầu, làm sao tôi có thể nói, thì ra tôi đã biến thành bộ dáng của ba nuôi và mẹ nuôi rồi. Nếu như tôi nói ra, không chỉ hấn sẽ trở mặt, mà cả cái người có tác phong như Vương gia kia cũng sẽ dọn dẹp tôi.

Âm Nhị Nhi tự nhiên ngồi xuống chiếc ghế bên bàn đọc sách, cầm quyển tạp chí lên, vừa lật xem vừa lơ đãng nói: "Em ba à, nếu như em đã có lựa chọn của mình, bất luận em lựa chọn như thế nào, anh cũng sẽ ủng hộ em. Nếu như, em biết nghĩ có thể giấu được kiếm" "Ba" - Tạp chí khép lại, Âm Nhị Nhi ngược mắt liếc nhìn Âm Hạng Thiên, giọng nói êm ái như nước: "Anh liền chặt đứt móng vuốt của em."

Ánh mắt Âm Nhị Nhi như chứa đựng sóng nước lao xao, khoe môi khẽ nở một nụ cười, nhưng nụ cười không sờ được, không cảm nhận được khí lạnh vậy mà vẫn khiến cho đầu óc không có tiền đồ của tôi run lên. Anh hai thật là đáng sợ nha! Giống như có thể biến thành sói đến nuốt người ta vào trong bụng vậy.

Lòng của Âm Hạng Thiên có lẽ mạnh mẽ hơn tôi, hấn chỉ hơi nhũn mảy, đưa hai cánh tay ra, thân thể nghiêng về phía trước.

"Không cần!" Tôi bắt cánh tay của hấn lại.

Cái gì? Tôi quan tâm hấn?! Thôi đi! Đừng ngu dốt, ngây thơ cho là hấn sẽ đưa móng vuốt ra bằm Âm Nhị Nhi, thái độ bức người này của hấn là muốn biến thành sói đầu với Âm Nhị Nhi. Tôi đây là cái miếu nhỏ, không thể chịu đựng được sự giằng co của hai con sói.

Âm Hạng Thiên nghiêng đầu nhìn tôi, trong đôi mắt lóe ra ánh sáng nhàn nhạt, chăm chú, hy vọng, thậm chí, vô tình tạo thành một chiếc lưới, bao phủ cảm giác của tôi, bao phủ ý thức của tôi, sau đó, cặp mắt kia càng ngày càng tiến tới gần tôi, thì ra là rất gần.

"Ngu ngốc, còn để cho hấn chiếm tiện nghi của em!" Một cánh tay to lớn và dịu dàng kéo lấy cánh tay cùng chút ý thức mơ mơ hồ hồ của tôi trở về.

"Không phải là tôi cố ý." Tôi ngượng ngừng chuyển đến bên người Âm Nhị Nhi, cách xa Âm Hạng Thiên.

Âm Nhị Nhi lôi kéo một cánh tay tôi, dáng vẻ giống như một người anh cả dẫn dắt em gái nhỏ làm đường lối bước: "Không có việc gì, anh hai giúp em."

Gân xanh nổi đầy cổ Âm Hạng Thiên, hấn hướng về phía Âm Nhị Nhi, quát to: "Cô ấy yêu em, cô ấy là của em, không cần anh nhúng tay vào!"

Tôi đang muốn suy nghĩ xem lời hấn nói có thật hay không, chỉ vừa nghe mấy câu hấn nói mà cả người tôi cứng lại, máu toàn thân tựa như biến thành khối băng lạnh sống ngàn năm trong nước biển, trái tim đập hồi hả, cứ như muốn đóng băng lại.

Khoe môi Âm Nhị Nhi khẽ nhếch lên, nhẹ nhàng khạc ra bốn chữ: "Chẳng biết xấu hổ, có lẽ Bách Khả không thương Ninh Vũ, nhưng tuyệt đối không yêu em."

Con người là loại động vật quái lạ nhất, có thể cùng một lúc đứng cả hai thuyền, có thể ăn ở hai lòng, có thể một phút trước cõi lòng đóng băng, một phút sau tuyết sẽ tan, tối thiểu, tôi chính là người như vậy. Về phần, lời nói chân thật có xem là quan trọng hay không. Tôi cũng cần phải phụ họa thêm, là đồng ý. không sai, tôi không muốn thừa nhận mình vẫn còn yêu âm Hạng Thiên.

Quan hệ của chúng tôi đã tồn tại năm tháng lẻ mười chín ngày rồi mới kết thúc, tôi nên thu hồi trái tim của mình lại, về phần tình nghĩa bỏ ra thì tôi đang chờ đợi ngày nó trở thành mây khói, không còn tạo thành bất kỳ ảnh hưởng nào với cuộc sống của tôi nữa!

"Anh nói bậy!" âm Hạng Thiên lớn tiếng quát bỏ.

âm Nhị Nhi khẽ ngắt tay tôi, cố không để lại dấu vết trong hành động đó, tôi đưa đôi mắt mờ mịt nhìn về phía anh, tôi nhìn thấy một tia khích lệ trong đôi mắt đó.

Tôi nhẹ nhàng gật đầu một cái, đứng thẳng lưng, đối mặt với âm Hạng Thiên: "Tôi không yêu anh, cũng không phải là người của anh, mời anh rời khỏi nhà"

tôi, vĩnh viễn cũng đừng đến đây quấy rầy cuộc sống của tôi.”

âm Hạng Thiên như bị thương không ít, đôi mắt như tên lửa, cố chấp nhìn chăm chăm tôi: “cô gan dạ thật!”

âm Nhị Nhi khi dễ đứng dậy, vỗ bả vai âm Hạng Thiên nói: “Chỉ có hai con đường: tự mình đi, bình an vô sự. Anh động thủ, mọi người đều biết, em suy tính rồi lựa chọn đi.”

Hàm răng của âm Hạng Thiên cọ xát vào nhau khiến nó kêu kéo kẹt, rồi mới lên tiếng nói: “Nhớ dẫn theo hấn đi”

“hấn” Âm chi Ninh Vũ còn đến nay còn chưa tỉnh, nếu như thường ngày, âm Nhị Nhi sẽ cố ý gây khó khăn cho âm Tam Nhi, sau đó mới làm theo lời hấn, nhưng tình trạng hôm nay rất đặc biệt. âm Nhị Nhi tùy ý gạt đầu một cái, coi như là đáp ứng.

âm Hạng Thiên không nói hai lời, cất bước ra khỏi phòng, đi tới cửa thì hấn ngoái đầu lại nhìn tôi một cái, nhưng đó chỉ là cái chớp mắt ngắn ngủi rồi quay đầu đi, tôi lại thấy được đầy mắt hấn chứa sự tức giận và không cam lòng, cặp mắt kia như thể đang nói: “cô cứ đợi đó!”

Tôi đem tất cả những gì mình không làm được chuyển thành cái nắm tay thật chặt, “Cạch” một tiếng, cửa phòng đóng sầm lại, cả căn phòng chìm trong yên tĩnh, Ninh Vũ nằm trên giường khẽ rên một tiếng.

Tôi vội vàng chạy đến bên giường: “Học trưởng, anh đã tỉnh? Có chỗ nào không thoải mái không?”

Ninh Vũ hơi nhú mi mắt lại, ánh mắt mờ mờ: “Có người đánh tớ”

âm Nhị Nhi bật cười: “Cuối cùng cũng tỉnh rồi.”

Ninh Vũ xoa cổ ngồi dậy, đưa đôi mắt nhìn chăm chăm âm Nhị Nhi: “Là anh?!”

âm Nhị Nhi từ chối cho ý kiến: “Cậu đã làm sai rồi.”

Ninh Vũ ngược mắt nhìn tôi, đầy mắt là sự phức tạp và khó hiểu:” Cậu cũng cho là thế sao?”

Tôi lắc đầu cũng không đứng, gạt đầu cũng không phải, chỉ có thể lúng túng cúi đầu khuấy ngón tay.

âm Nhị Nhi cất giọng nhàn nhạt: “Tôi sẽ nói cho cậu biết cậu làm sai chuyện gì, bởi vì cậu kích thích đến bà già rồi. Đừng nói là cậu đề phòng luôn cả tôi nhé, nghe nói tôi tới đây liền vội vàng chạy đến Đại Liên, càng không nên vì biết chuyện của em ba mà rối rắm. Nếu như cậu còn ở thành phố D, có lẽ âm Hạng Thiên chỉ đến đây nhìn một chút, có thể sẽ không xuất hiện. Đầu là đàn ông, tôi có thể hiểu tâm tình của cậu.”

Tôi chợt hiểu ra, thì ra Ninh Vũ đã sớm biết âm Hạng Thiên tới Đại Liên, cho nên, anh mới nóng lòng xác định quan hệ của chúng tôi.

Ninh Vũ trầm ngâm giây lát, ảo não chất vấn âm Nhị Nhi: “Rốt cuộc các người có ý gì?”

“không phải ý của tôi.” âm Nhị Nhi sờ sờ túi áo, cười nói: “không có khói rồi, Bách Khả, nơi này em biết đường, em giúp anh đi mua nhé.”

Tôi nhú chân mày nhìn anh một cái, đi tới giá quần áo bên cửa, lấy từ trong túi áo Ninh Vũ ra một hộp thuốc lá và hộp quẹt, đưa đến trước mặt âm Nhị Nhi: “Chỗ của em còn có trái cây, điểm tâm, cà phê, cola, trừ phi anh muốn em ra ngoài giúp anh tìm vợ, nếu không, đừng nghĩ đuổi em đi.”

âm Nhị Nhi đốt thuốc lên, hít một hơi, khói mù lượn lơ ở bên trong; anh làm như làm bầm lâu bầu thì thào: “Nha đầu đã lớn, không còn dụ dỗ được nữa rồi.” Anh cười nhạt, nói tiếp: “Chỉ là, tôi cũng không phải cố ý tách cậu ra, chuyện kế tiếp, cậu là người quan trọng. Tôi nói tóm tắt đây, Nhiệm Du muốn đính hôn với âm Hạng Thiên, nhà họ Nhiệm gây áp lực cho ba, vô luận là về tình về lý hay vì thể diện, em ba cũng không thể cứ bỏ mặt Nhiệm Du. hiện tại, em ba đã bị kích thích rồi, nhưng nó vẫn chưa thật sự bình tĩnh, nó sẽ không để mặc Nhiệm Du, cũng không muốn buông tha Bách Khả. Tôi chỉ có thể áp chế nhất thời, cho nên, kế tiếp có chút phiền toái.”

Ninh Vũ dùng sức hít một hơi thuốc, làm như cố đè nén lửa giận: “Nếu như mà tôi và Bách Khả kết hôn?”

Tôi kinh ngạc mở to hai mắt: “Học trưởng!”

“Đứng qua một bên đợi đi!” Ninh Vũ quát lớn.

“Tớ không!” Tôi nói: Phiền toái là do tớ tự rước lấy, tớ không thể kéo mọi người vào vũng nước đục này!”

Ninh Vũ nói: “Tớ chỉ muốn lôi cậu ra khỏi vũng nước đục mà thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Giả Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82

"Tớ hiểu cậu suy nghĩ cái gì, nhưng cái này không được." Tôi nói "Tớ đã vào nhà họ Âm đợi chờ ba năm, xem như mọi người bảo vệ tớ thật tốt, nhưng mà tớ không còn là đứa bé lên ba. Tớ hiểu rằng danh môn vọng tộc là hồ sâu không đáy. Hơn nữa, tớ lại hiểu rõ tính tình của Âm Hạng Thiên, hắn không phải là người tuân theo quy định của người khác, chỉ cần đó là điều hắn nghĩ, hắn sẽ đem đạo đức và quy tắc giẫm dưới lòng bàn chân."

Âm Nhị Nhi gật đầu: "Bách Khả nói không sai, với năng lực của cậu thì không thể kéo cô ấy lên được, chỉ rước thêm phiền toái mà thôi. Tôi vô ý hạ thấp cậu nhưng đó là sự thật. Coi như bà nội giúp các người thúc đẩy đoạn hôn nhân này, thì Âm Tam Nhi cũng sẽ không buông tha đâu, ngược lại, chọc tới hắn, hắn sẽ đi khắp nơi tìm cậu gây phiền toái, không chết người sẽ không thu tay lại."

Ninh Vũ làm như nhớ tới cái gì đó, kéo tôi lại, ảo não hướng về phía Âm Nhị Nhi quát: "Bất kể anh nói cái gì, tôi cũng không để cho anh mang cô ấy đi!"

"Không cần mang đi." Tôi rút tay về, nở ra một nụ cười lạnh lẽo: "Tự tôi đi."

"Cậu nói những nói cuội gì đó? !" Ninh Vũ ảo não nói "Cậu có thể đi đến đâu?"

"Thế giới lớn như vậy, cuối cùng cũng có chỗ cho tớ dừng chân." Tôi cười vui vẻ rồi nói: "Anh hai, anh giúp em nói với bà nội, em đã chán ở Đại Liên rồi, sẽ đi chung quanh một chút, không cần nhớ thương em. Em một hôm sẽ trở về tìm mọi người thôi."

Âm Nhị Nhi gật đầu một cái, sau đó kéo Ninh Vũ đi. Gian phòng lại trở nên yên tĩnh, tôi một mình nằm xuống.

Sau khi hai người đi không lâu, Âm Nhị Nhi gọi điện thoại tới, anh nói cho tôi biết, không phải Âm Hạng Thiên không yêu tôi, chỉ là, hắn đi nhằm một bước, bây giờ đã thân bất do kỷ(*) rồi. Anh nói, Âm Hạng Thiên thiếu Nhiệm Du một mạng, cho nên, bất cứ lúc nào, chỉ cần Nhiệm Du cầu xin, chắc chắn Âm Hạng Thiên sẽ giúp đỡ. Về phần tình cảm của hai người đã từng sâu, bây giờ còn dư lại bao nhiêu, cũng không phải là vấn đề quan trọng.

(*) thân bất do kỷ: Tuy thân thể là của mình nhưng mọi việc không do mình quyết định.

Hôn nhân của các gia đình giàu có đều vì lợi ích kinh tế, bây giờ nhà họ Nhiệm đang gặp khó khăn, bọn họ cần nhà họ Âm nâng đỡ, mà nhà họ Âm muốn thể diện, dưới tình huống này, bất luận tôi có nguyện ý hay không, đều hy sinh tôi vì phải lấy đại cục làm trọng. Nói thật, bây giờ tôi cũng không ngại mình và tình cảm của mình trở thành vật hy sinh, nhưng Âm Hạng Thiên lại không muốn. Hắn không muốn buông tay, vậy tôi chỉ có thể chạy khỏi nơi này.

Tôi hỏi Âm Nhị Nhi, muốn tôi tránh bao lâu, Âm Nhị Nhi nói: "Nếu như Âm Hạng Thiên không quấy nữa, Nhiệm Du sinh con thuận lợi, em có thể về nhà."

Tôi sững sốt, hoài nghi hỏi lại: "Cái gì gọi là lúc sinh con thuận lợi? Thân thể của cô ấy không tốt sao?"

Âm Nhị Nhi bắt đầu cười: "Sau khi em đi, cô ấy đã hai lần té ngã ngoài ý muốn, chỉ là, anh cả đã phái người giúp việc ngày đêm bên cạnh, kịp thời ngăn bị kịch lại." Anh chợt cười ha hả, tiếng cười có chút châm chọc: "Với nhà họ Nhiệm mà nói thì đây được xem là kịch vui nhưng với nhà họ Âm mà nói là nó là bi kịch, còn với anh thì nó là. là nháo nhào kịch!"

"Em nghe không hiểu." Tôi hoàn toàn không hiểu gì hết

"Về sau em sẽ hiểu." Âm Nhị Nhi nói: "Trước lúc anh đi anh có để vào trong sách của em một tấm thẻ, không ký danh, không có giới hạn, em rời khỏi Đại Liên rồi thì cứ dùng tấm thẻ ấy. Trong ngăn kéo bàn học còn có một cái hộp màu trắng, đó là vật phòng ngừa người sói truy tìm ra em, nó rất quý, đừng té bẻ nhé."

Tôi vội vàng đứng dậy đi tìm kiếm, quả nhiên tìm được hai món đồ mà anh nói: "Cám ơn anh hai."

Âm Nhị Nhi cười khê: "Từ một em gái nhỏ biến thành công chúa lưu vong, thật khó khi bảo em nói ra hai chữ Cảm ơn."

"Không phải tất cả mọi người đều đã cố gắng giúp đỡ rồi sao?"

"Đúng! Tất cả mọi người đang giúp em, chỉ là, tiểu tử thái Âm Hạng Thiên kia quá độc, điều mọi người giúp em chỉ giới hạn." Âm Nhị Nhi tạm ngừng lại đôi chút, sau đó lên tiếng dặn dò: "Ngày mai anh sẽ bắt em ba đi, em nhân cơ hội này rời khỏi Đại Liên, đi đến Nhật Bản, anh có một người bạn ở đấy."

Trầm ngâm giây lát, anh lại nói: "Hay là đi Italy cũng được, ở đó anh có một người anh em có năng lực bảo vệ em." Vừa trầm ngâm vừa nói: "Vẫn chưa được, cái tên Âm Hạng Thiên khôn kiêu sẽ đi tìm em, nhất định sẽ gây rối loạn. Bằng không em đi châu Úc đi, ba mẹ sẽ che chở em, dù sao hai ông bà ấy cứ nói không có chuyện làm, thể chất lại tốt, có thể chịu được sự giày vò của nó."

"Em không muốn làm liên lụy thêm người khác." Tôi cười khổ nói: "Anh đừng nhưc đầu nữa, em sẽ đến một nơi mà không ai biết. Như vậy, anh ta sẽ không tìm được dấu vết của em đâu."

"Cũng đúng, nhưng một cô gái ở một mình tại nơi xa thì quá nguy hiểm."

"Em không phải đứa trẻ, sẽ tự biết chăm sóc mình." Tôi nói: "Anh chăm sóc tốt cho anh ấy, đừng để cho hắn ta giận chó đánh mèo lên người học trưởng."

"Điểm này

em có thể yên tâm, coi như nó quây lặt trời, anh cũng không để cho nó đụng đến người bạn tốt của em. "

"Còn bà nội, ngàn vạn lần đừng khiến cho bà vì chuyện của em mà tức giận nhé."

Âm Nhị Nhi nửa cười nửa an ủi: "Bà nội mạnh mẽ lắm, bới một lớp da của em ra cũng không thành vấn đề."

"VẬY em cũng không còn nhớ thương gì thêm nữa rồi." Tôi thở dài, cười khổ, than thở: "Tên khốn kia, rõ ràng đã làm chuyện sai, còn khiến cho tất cả mọi người sống không yên ổn"

"Từ nhỏ đến lớn, hần luôn làm cho người ta hoài nghi." Âm Nhị Nhi than nhẹ: "Anh đã bảo chó nuông chiều nó, đáng tiếc không ai nghe anh."

Tôi bỗng nhiên nhớ lại nhiều năm trước Âm Hạng Thiên cho tôi lời khuyên, hần nói: Có vài người không thể nuông chiều.

Có thể thấy được người này không tự giác!

Sau khi cúp điện thoại, Âm Nhị Nhi đưa cho tôi một hộp mail, ý bảo tôi cách một đoạn thời gian, phải báo cáo bình anh cho anh. Liếc nhìn chuỗi con số kia, tôi chỉ biết cười khổ.

Cho tới hôm nay, tôi mới hoàn toàn hiểu, đoạn cảm tình của tôi và Âm Hạng Thiên thật ra là vì cái gì!

Không phải hạnh phúc, cũng không phải là đau khổ, mà là sự trưởng thành!

diem-
Đổi lại ba năm trước, tôi căn bản không cách nào tiếp nhận được loại thay đổi này, càng không cách nào chấp nhận thua thiệt trong thời gian ngắn như thế, làm ra quyết định mang đến lợi ích cho mọi người!

Đây là đau đớn tôi phải mang theo để lớn lên! Có thể nhường nhịn khiến cho tôi trưởng thành chính là cái chết của người đàn ông không giác ngộ, ghen ghét tôi!

Tôi bỗng đứng lên, thích... thích... Chạy ra khỏi phòng, đối với màn đêm yên tĩnh, đem hết tâm tư của mình rống to: "Âm Tam Nhi, anh là tên khốn kiếp! Tôi nguyện rửa anh bắt lực ba năm!"

Tôi và hấn dây dưa ba năm, nguyện rửa như vậy cũng không tính là quá đáng phải không?

Ngực hóp một ngụm khí to để tất cả bay ra khỏi cơ thể, Editor Tịnh Yên đi đến nhà anh, quỳ xuống tôi chợt cảm thấy vui vẻ lên không ít, kế tiếp trở về phòng, ăn hai cái bánh đẹp, ngủ, gặp công chúa giả đang bị rủa rủa muốn đi nơi khác nghỉ dưỡng.

Mặt trời vừa sáng, tôi đã rời giường, lần trước tới Đại Liên, di Lưu đã đưa cho tôi bốn gương hành lý.

Tôi dọn dẹp chút vật dụng cần thiết của mình, cùng một ít quần áo gọn nhẹ cất vào trong rương, thế mà cũng chất đầy hai túi xách, hộ chiếu, thẻ căn cước, cùng một số đồ lộn xộn tôi nhét cả vào ba lô.

Sau khi thu xếp mọi thứ xong, cả người tôi đỡ một tầng mỏi

Cứu khi nhìn xem mọi việc xong, cả người vui vẻ như đang tìm
hội mông, đi tắm nước nóng, thay quần áo cũng là lúc "Bánh
bao" bắt đầu rằm rí, kêu tôi mang nó xuống lầu chơi.

Tôi ném cho nó một món đồ chơi nhỏ, lúc này nó mới an phận
một chút. Tôi thừa dịp kiểm tra các chậu hoa cỏ.

Tất cả được giải quyết xong, mới dắt "Bánh bao" đang trông
mong ngóng chờ đi xuống lầu.

Đúng lúc người giúp việc của bà chủ nhà mua thức ăn trở về,
đang oán trách về một lát thịt heo vừa cân xong, bà chủ nhà
lại hoài nghi bà giúp việc ăn xén phần thức ăn của mình.

Tôi cởi dây buộc cổ bánh bao ra, nó không kịp chờ đợi chui
vào trong đám cây xanh, tôi thì ngồi xuống tại một ghế đá
ven đường. Không lâu lắm, "Bánh bao" mang theo một tinh
thần sáng khoái chạy ra, chạy thẳng tới một chiếc xe hơi
màu đen đang lao trên đường.

Guồng mặt tôi cứng lại, đang muốn lao ra cản chiếc xe. Thì
chiếc xe chậm rãi dừng lại, Ninh Vũ đi xuống xe, mang nhiệt
tình như lửa đập lên chân "Bánh bao, sau đó đi tới trước mặt
tôi.

"Học trưởng, ăn sáng sao?"

Ninh Vũ đưa lưng về phía ánh mặt trời lác đầu một cái, sắc
mặt chuyển động, tóc ngắn bay bay, nhìn qua rất thần tiên,
nhưng ánh mắt của anh quá u buồn, tựa như khi Vương Kiệt
hát bài 'Những cuộc chơi chỉ là giấc mộng'.

"Chúng ta đi ăn sáng thôi." Tôi đứng lên, khoác cánh tay của

anh, vui vẻ mỉm cười như mọi người.

Anh lắc đầu lần nữa: "Ở lại!"

"Lần sau đi!" Nụ cười trôi đi, tôi nhẹ nhàng áp mình vào ngực anh: "Tớ hẹn cậu kiếp sau, kiếp sau tớ coi chừng cậu, sẽ không đi đâu cả."

"Đừng cầm tay tớ dụ dỗ như đứa bé!" Anh kích động nói.

"Không phải dụ dỗ cậu, thật không phải mà! Đời sau, tớ sẽ không chạy loạn, cậu không cần giấu tình cảm của mình quá sâu, như vậy, chúng ta cũng sẽ không dễ mất nhau!"

Ninh Vũ nhắm mắt lại, che giấu bi thương của anh, không để cho tôi thấy.

"Đóng dấu, ai cũng không thể chối ừ!" Tôi ngẩng đầu lên nhìn anh, nâng ngón chân lên, khẽ hôn lên môi anh, môi chạm môi, giúp tôi nếm ra vị mặn đắng.

Ninh Vũ khóc! Anh đã giúp tôi chiến đấu hết mình, nhường khoản nợ lại tôi sẽ tự gánh. Nếu có kiếp sau tôi hứa sẽ không xa không rời người đàn ông mà tôi vô cùng quý trọng, giờ phút này đang rơi nước mắt vì tôi.

Trái tim của tôi co rút những trận đau...

Thật xin lỗi, kiếp sau, tôi sẽ không chạy mất!

Thật xin lỗi, kiếp sau, ta sẽ không yêu một con sói!

Thật xin lỗi, kiếp sau, tôi sẽ không tìm thấy anh!

*1 hạt xin lỗi, kiếp sau tôi sẽ ngoan ngoan đợi anh đến bên cạnh
tôi!*

Thật xin lỗi, hiện tại, tôi phải rời đi!

Nghịch duyên!

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Giả Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83

Tôi đi Giang Nam ới

Vậy chờ mùa đến hoa sen nở hoa sen rơi

Gió Đông không đến, tháng ba bông liễu không bay

Đề đầy tim nhỏ nhỏ hóa thành trống vắng

Giống như phố phường xanh trong chiều muộn

Âm không vang, xuân tháng ba không vén lên

Đáy tim nhỏ được che đầy kỷ càn nơi cửa sổ.

Tôi đập đập vó ngựa là sai lầm xinh đẹp

Tôi không phải người về, chỉ là một khách qua đường.

Tôi không phải người về, chỉ là một khách qua đường.

Mỗi khi tôi đập lên những con đường đá ướt át, đứng trên nơi cao nhìn cảnh sắc Giang Nam với những đám mây trắng mỏng lung, tôi đều sẽ nghĩ về bài hát ‘Sai lầm’ mang giai điệu u buồn của Trịnh Sầu Dư.

Rời khỏi gió biển Đại Liên đã hơn nửa tháng, tôi giống như nhánh lục bình không rễ mà trôi dạt khắp nơi, cuối cùng tôi chọn một trấn nhỏ ở Giang Nam để dừng chân. Cô gái Giang Nam thật là đẹp, lời nói nhỏ nhẹ, mềm mại trôi vào tai khách qua đường, làm cho lòng khách mềm nhũn.

Sau khi tôi nơi này, đáy lòng tôi toát ra một chút tiếc nuối

Tại sao tôi lại không được sinh ra ở đây? Như vậy tôi sẽ có được tính cách mềm mại giống những cô gái Giang Nam kia.

Tại sao tôi không thể được lớn lên ở đây? Như vậy tôi sẽ không gặp được con sói lạnh lẽo quanh năm.

"Hôm nay uống trà gì?" Mộng Di cất giọng dịu dàng đánh thức tôi khỏi những muộn phiền

Kể từ khi tôi tới Giang Nam, dừng chân lại một thị trấn nhỏ có tên Đào Nhạc được đặt sau chân núi, tôi liền yêu ngôi nhà này và cái quán nhỏ cùng tên với trấn. Bà chủ Mộng Di là một cô gái được sinh ra và lớn lên ở Giang Nam, là người vui vẻ, thường búi tóc, cũng không rời khỏi chuỗi hạt Bồ Đề giống như đôi mắt đứa bé sáng ngời. Bên trong quán trà đốt những nhánh cây Đàn Hương làm cho lòng người bình tĩnh, hoài cô mà tao nhã lịch sự, chỉ là, nơi này có thể lên mạng, tôi đến đây là để gửi cho Nhị Nhi một phong thư báo an toàn, lúc này mới nhớ lại hoàn cảnh của mình ở hiện tại.

"Hoa quế đi, nghe nói nơi này làm trà hoa quế rất thơm."

"Vậy cô có muốn tôi làm cho cô một đĩa bánh Quế không?"

"Được, phiền toái cô."

Mộng Di khẽ cười rồi gạt đầu, xoay người đi pha trà. Không lâu lắm, mùi thơm xông vào mũi, khí nóng hoa quế lượn lờ, một ly trà nhanh chóng đặt trước mặt tôi, tôi cất Laptop vào, cầm một khối bánh ngọt tạo hình rất khác biệt lên, vị tinh tế, hoa quế ngọt ngào ở đầu lưỡi, quả nhiên có cảm giác ngon hơn các bánh được bán ở các tiệm khác..

Uống một ngụm trà hoa quế, mùi thơm càng thêm nồng đậm, cắn một miếng bánh nhỏ, mùi nước trà thơm ngát làm dạ dày trống rỗng của tôi kêu gào rồi.

Đem một khối quế cuối cùng cao bỏ vào trong miệng, một loạt tiếng chân nhẹ nhàng vang lên. Tôi vuốt ve bánh vụn còn sót lại ở đầu ngón tay, nghe tiếng bước chân liền nhìn ra cửa cầu thang, vốn tưởng rằng là cô gái nhỏ mỗi ngày hay đến đây tranh giành đồ ăn với tôi đã lên lầu, lại nhìn thấy hai người đàn ông áo đen cao ráo đi lên.

Bọn họ mặc đồng phục, cái đầu húi cua ngắn ngủn, giống như là tôi đòi nợ.

Bọn họ để cho tôi nhớ đến Thiên Vũ và Thiên Hoa, cái loại huấn luyện chịu phạt chuyên nghiệp không thể giấu đi được.

Tôi thu hồi tầm mắt, nhanh tay nhanh chân dọn dẹp Laptop, trong lòng yên lặng cầu nguyện là tôi đa nghi, bọn họ không phải tới tìm tôi, Âm Hạng Thiên sẽ không thể đến đây được.

Tiếng chân càng đi càng gần, bóng tối mờ ảo bao phủ xuống, hai người đứng lại trước mặt tôi, đem tôi ngăn giữa bàn gỗ và vách tường.

"Chị Tiểu Tiểu!" Hai người cùng gọi tên tôi, đồng thời lễ phép gạt đầu.

Lo lắng trong lòng tôi dần được hạ xuống, hấp tấp vội vàng cầm hai túi xách, đập lên cái băng ghế ngồi, nhìn cửa sổ nửa đóng nửa mở, nơi này là lầu hai, nếu như tôi nhảy xuống, cũng không đến nỗi té gãy chân.

Tôi không cần dùng đến mấy giây để suy nghĩ về vấn đề này và những động tác phải làm, rồi sau đó, khép mắt lại, tôi sẽ phải nhảy xuống.

Nhưng sau lưng tôi có một bàn tay to lớn bắt lấy cánh tay của tôi, cái thân thể hơi nghiêng ra khỏi cửa sổ bắt đầu dĩ phải thu trở về.

"Chị Tiểu Tiểu, chị đừng khẩn trương như thế, chúng tôi không phải người xấu." Một người đàn ông mở miệng nói, giọng nói cứng nhắc chưa hề khôi phục.

Tôi ôm chặt cái túi trước ngực, tựa hồ như có thể dùng nó để bảo vệ mình: "Âm Tam Nhi phái các người tới?"

Hai người ngẩn ngơ, bộ dáng như thể không hề biết tôi đang nói gì.

"Âm Hạng Thiên, có phải Âm Hạng Thiên phái các người tới đây hay không?" Tôi thấp thỏm hỏi.

Hai người lắc đầu, một người trong đó nói: "Chị đi theo chúng tôi sẽ biết là ai muốn gặp chị."

"Tại sao tôi phải đi theo các anh?" Tôi không phải là đứa ngu ngốc, anh ta nói không phải là Âm Hạng Thiên thì tôi phải tin sao? Bà nội không biết chỗ tìm tôi, vậy thì trừ Âm Hạng Thiên ra ai sẽ đến tận chỗ này tìm tôi?

"Xin lỗi, đắc tội." Người đàn ông từ nãy đến giờ vẫn không lên tiếng bỗng dưng giơ tay lên, tôi còn chưa kịp hô lên một tiếng cứu mạng, đã bị anh ta cầm một tấm thép giống như con dao đánh ngã rồi.

một giây sau tôi liền ngất đi, tôi đang suy nghĩ, bọn họ biết tôi là chị Tiểu Tiểu của nhà họ âm rồi lại còn đối đãi khách khí với tôi như thế, quả thật không giống người mà Âm Hạng Thiên phái tới.

Lúc tỉnh lại, sắc trời gần đến buổi trưa, tôi vuốt vuốt cái đầu hỗn loạn, một chai nước suối được đưa tới trước mặt của tôi: "Chị Tiểu Tiểu, uống nước đi."

Tôi xoay người đánh giá hoàn cảnh xung quanh, đây là chiếc xe thường đi đưa đi làm việc, hai người đàn ông ép buộc tôi lúc ở trong quán trà đang ngồi ở hai bên trái phải của tôi, người đưa chai nước cho tôi chính là người đã đánh tôi ngất xỉu ban nãy.

Tôi cầm lấy chai nước hưng hăng gõ đầu của anh ta, "Ai cho cậu đánh tôi, ai cho cậu đánh tôi, khốn kiếp!"

"Chị Tiểu Tiểu, chị đừng kích động." Tên còn lại đoạt lấy vũ khí của tôi, một người đè cánh tay của tôi, động tình lớn như thế này, thế mà tay phụ lái đang ngồi trên ngay cả quay lại nhìn cũng không thèm quay lại.

"Buông tay!" Tôi hét lớn.

"Chị đừng động tay động chân, tôi sẽ buông chị ra."

"Được!" Tôi nhanh chóng đồng ý.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, thử dò xét xem có nên buông tay tôi ra hay không.

Tôi hừ một tiếng, sửa sang lại quần áo của mình, mới nói: "Các người muốn tiền à?"

“...!” Đáp lại tôi chỉ là tiếng hít thở an tĩnh.

“Nếu như các người chịu thả tôi đi, tôi sẽ trả tiền cho các người.” Tôi lại nhận nữa lên tiếng.

“...!” Vẫn chỉ nghe được tiếng hô hấp đều đều, không ai nói với ai tiếng nào.

“sẽ không nói chuyện sao?” Tôi thăm dò vuron tay, muốn đi chụp tay lái của người đàn ông ngồi vị trí phụ lái. Anh ta ngồi ở trước mặt, nói không chừng là đầu não.

“Chị Tiểu Tiểu, chị đừng lãng phí hơi sức.” Người đàn ông cạnh đề cánh tay của cô xuống rồi nói. Nghe giọng điệu này là tuyệt đối sẽ không tiếp nhận mua chuộc!

Tôi thử dò xét, cứ hỏi: “Rốt cuộc là ai phái các người tới?”

“...!” Lại vậy nữa, bọn này đúng là kẻ điều mà, thế nhưng lại dám chơi trò trầm mặc với tôi. Mà tôi chẳng có chút suy nghĩ nào cả!

Xe đã lái vào đường cao tốc, Giang Nam cách thành phố D hơn một ngàn kilomet, bên tôi không có cảm giác chắc chắn, không cách nào xác định đây là chạy đi đâu, trời tối thì xe tạm ngừng chốc lát, trong đó hai người đi theo tôi đến cửa phòng vệ sinh, tôi cũng không nghĩ dễ dàng là mình có cơ hội chạy trốn dễ dàng như vậy, nhưng hai tên đàn ông như giang hồ lại khiến cho toàn bộ nhân viên và khách trong đây phải đi ra ngoài. Rồi sau đó, gắt gao giữ cửa và cửa sổ.

Lẽ ra trận thế này chộc người sanh nghi mới đúng, nhưng các nhân viên phục vụ vệ sinh ở đây không hề nghi ngờ chút nào.

đi nhà vệ sinh một chút, tôi ảo não đi ra ngoài, bên ngoài có ba bốn người phụ nữ đang đợi, tôi hướng về phía họ hô: “Mau báo cảnh sát, tôi bị bắt cóc rồi!”

Chuyện lạ xảy ra họ không hề có bất cứ hành động gì, lại còn dùng ánh mắt căm hận liếc nhìn tôi một cái.

“Chị Tiểu Tiểu, chị đừng làm rộn” một tên lên tiếng sau đó dẫn tôi đi về phía xe.

Thân thể tôi như đang treo lơ lửng trên bầu trời, chỉ có thể lắc lắc đầu nói với mọi người: “Báo cảnh sát đi, tôi thật sự bị bắt cóc.”

Mọi người lục đục đi vào trong nhà vệ sinh, người cuối cùng đi tới là một người đi, bà ấy nhìn tôi thờ dài một cái: “thật đáng tiếc, cô còn trẻ như thế mà đã mắc loại bệnh kia rồi.”

Tôi kinh ngạc ngẩn ngơ, ngoài đầu hỏi người đàn ông bên trái: “Vừa rồi các người đã nói gì với những người kia vậy hả?”

Anh ta kinh cẩn nói: “nói thân thể của cô không tốt.”

Tôi hí hóp đôi mắt lại, cẩn rắng nghiêng lợi nói: “Là nói thân thể tôi không được bình thường phải không?”

Anh ta không hề trả lời thẳng vào câu hỏi, mà cứ như không có gì, nói: “Chị Tiểu Tiểu, chị đừng có mang chủ ý chạy trốn.”

Tôi mang theo một bụng tức giận quay trở lại xe, xe lần nữa lái ra đường lớn, tài xế đổi thành người đàn ông ngồi bên cạnh tôi, còn người tài xế kia lại đi xuống ngồi kế tôi, choáng nha còn thay ca cơ đấy!

không sao, vô luận đi đâu, cũng cần phải đóng chi phí qua lại? Trong trạm thu phí đều có cảnh sát giao thông trực.

Tôi không tin mình không thể chạy trốn khỏi bốn người đàn ông này!

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Giả Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84

Khốn kiếp! Khốn kiếp! Siêu cấp khốn kiếp!

"Cậu mới không bình thường! Cả nhà cậu đều không bình thường! Nhà của người hàng xóm cậu cũng không bình thường!" Tại trạm thu lệ phí vang lên tiếng rống giận không thể kiềm chế được của tôi.

"Đây là giấy chứng minh của tiểu thư nhà tôi, hồ sơ bệnh án và sổ ghi chép cuộc sống hằng ngày." Cái người đàn ông mà tôi mắng là tên hỗn đản lại như tai điếc mắt mù lấy sấp tài liệu lớn giao cho cảnh sát giao thông.

"Đừng tin bọn họ, bọn họ có âm mưu." Tôi thật sự tức giận rồi.

Cảnh sát giao thông và một người đồng nghiệp bên cạnh nói "Nếu quả thật có âm mưu, những tài liệu này hoàn toàn có thể làm giả."

"Không sai!" Tôi lớn tiếng nói, ông chính là Cảnh sát mèo đen trong lòng tôi! Quả nhiên đủ cẩn thận.

"Nếu như đồng chí không tin, có thể gọi cho bệnh viện XXX để kiểm tra xem cô gái này bệnh thật hay là giả, gọi đến đồng cảnh sát để chứng thực thân phận của tiểu thư nhà chúng tôi." Tên hỗn đản kia không ngừng cố gắng khiến tôi tức giận.

"Cảnh sát Mèo đen" gật đầu một cái, để đồng nghiệp ở lại coi chừng, còn mình thì đi gọi điện thoại, không lâu lắm, "Cảnh sát mèo" đi tới, đem những tài liệu kia đưa cho lên lưu manh: "Đã chứng thật, sự việc là thật. Các người có thể đi!"

Tôi thiếu chút nữa tức hộc máu, nói không cần lựa lời: "Cảnh sát mèo đen à, ông quả thật làm cho tôi thất vọng!"

"Cảnh sát mèo đen" lúng túng sờ sờ mặt mình, hai vị cảnh sát khác cười ha hả, lúc này tôi thật sự thành một kẻ bệnh hoạn rồi!

Cứ như vậy, xe lần nữa tiến về phía trước, làm tôi tức giận chính là, "Cảnh sát Mèo đen" trả thù tôi, sợ mọi người vì một người bệnh tâm thần như tôi mà làm ảnh hưởng đến công việc quản lý giao thông, ông ta phát thông báo đến tất cả các đồng nghiệp, tôi sắp chết mất rồi!

Xe lái vào thành phố D, mười mấy cái đồn cảnh sát, tôi chính là chìa khóa 'bệnh thần kinh' mà qua một cách nhanh chóng.

"Gọi điện thoại cho anh Cổ, nói là hai mươi phút nữa đến." Tên lưu manh ngồi bên trái tôi nói. Bởi vì bốn người này cơ hồ không có nói chuyện với nhau, căn bản tôi không biết tên bọn họ

"Google?" Tôi chế cười "tôi còn Baidu Đợi chút."

Google? Anh Cổ! Chẳng lẽ là. Cổ Viêm?!

Hai mươi phút sau, tôi bị mang vào trong căn biệt thự yên tĩnh, suy đoán của tôi đã đúng.

"Đi đường rất cực khổ sao?" Cổ Viêm giống như một con báo đen ưu nhã, trên môi nở ra một nụ cười chói mắt.

"Tại sao bắt tôi?" Tôi tức giận nói.

"Đừng hỏi vấn đề ngu như vậy." Cổ Viêm nháy mắt với người giúp việc, không lâu lắm, một ly cà phê thơm nồng nàn đưa tới trước mặt của tôi.

"Tôi muốn hỏi!"

Cổ Viêm ưu nhã đứng dậy, bỏ qua khay trà, đi tới trước cửa sổ sát đất, không nhanh không chậm mà nói: "Bởi vì tôi thiếu Tam Thiếu một ân tình, anh ấy muốn tôi giúp, tôi không tiện cự tuyệt."

Tôi bỗng đứng lên, cầm theo tách cà phê đưa xuống đến sau ót của anh ta, tiếc nuôi chính là, người giúp việc và hộ vệ của nhà họ Cổ như nhìn thấy ý định của tôi, trong nháy mắt khi tôi đưa tách cà phê lên đã cản lại, tách cà phê rơi xuống đất, chạm vào chiếc thảm lông mềm mại, cái ly không vỡ, chỉ là chiếc thảm màu vàng nhạt để lại một ấn ký màu nâu.

Cổ Viêm tựa như mọc mắt phía sau lưng, nói với tôi bằng ngữ điệu bình thường: "Tôi nhận ủy thác của người, hết lòng làm việc cho người. Cô đừng nên trách tôi." Anh xoay người, về mặt cười như không cười: "Anh ta không để cho cô rời đi, cũng không cho cô lót đường, cho là như vậy đã vô cùng cần thận, lại quên rằng người anh em của anh ta rất hiểu rõ anh Hôm trước Tam Thiếu đến Đại Liên tìm cô, trước khi đi có gọi điện cho tôi, bảo tôi phải người đi theo cô, đợi đến khi nào cảm thấy cô bình an thật sự thì mới dẫn người về. Dừng tâm như vậy, an bài như vậy, cô cho rằng cô có thể chạy trốn đến đâu được?"

Tôi chán nản ngồi ở trên sofa, tâm tình cách điếm hồng chừng một xen-ti-mét. Âm Hạng Thiên là tên khốn kiếp! Rốt cuộc tôi phải làm sao anh ta mới bằng lòng bỏ tôi? !

"Được rồi, đừng tức giận mà, đi nghỉ ngơi một chút đi." Cổ Viêm nháy mắt ra dấu cho người giúp.

Người giúp việc đưa tay mời tôi: "Tiểu thư, mời đi theo ta."

Tôi hồn bay phách lạc đứng lên, đi theo sau lưng người giúp việc, khi đi tới cửa cầu thang, tôi ngoái đầu nhìn lại hỏi Cổ Viêm: "Anh biết tôi sẽ đối mặt với cái gì sao?"

Cổ Viêm nhàn nhạt cong khóe môi lên: "Trước khi chuyện xảy ra, ai cũng không thể nào xác định được."

"Tôi có thể." Tôi lấy lại tinh thần đi lên lầu, tự làm bầm nôi: "Tôi muốn đối mặt với hỗn loạn."

Sau khi người giúp việc dẫn tôi vào phòng khách, đưa cho tôi một bộ áo ngủ bằng sợi tơ hoàn toàn mới, giúp tôi xả nước nóng. Tôi không cự tuyệt, trên thực tế, tôi không có cách nào cự tuyệt.

Cuộc sống lưu lạc tự do cũng không được yên, đã rất nhiều ngày cơ thể tôi không được nghỉ ngơi thật tốt, nay mệt mỏi lắm rồi, tôi vô lực ngã về sau này, vô lực nghĩ âm Hạng Thiên sắp lấy thái độ nào để đối mặt với tôi, sau khi rửa mặt liền ngủ thiếp đi trong hỗn loạn.

Trong mộng, tôi gặp được người mẹ xinh đẹp của mình, bà đứng trên ban công phòng cũ, cho con thỏ trắng đáng yêu ăn. Trong ký ức của tôi, mẹ tôi vẫn rất xinh đẹp, tóc dài chạm vai, dịu dàng nhưng không mất đi khí thế, đôi mắt to linh động luôn là chứa đựng ý cười, ba tôi rất yêu nụ cười của mẹ tôi.

"Bách Khả, mau đến xem, thỏ Bảo Bảo đẻ trứng rồi." Mẹ tôi vẫy vẫy tay với tôi.

"Lại nói gạt Bạch Khả." Ba tôi đứng bên cạnh con thỏ nhỏ, kéo mẹ tôi lên, vuốt ve má lúng đồng tiền rất sâu của tôi: "Đừng nghe mẹ nói bậy, thỏ là động vật có vú, không đẻ trứng."

cô gái nhặt quả cầu nhỏ trong lòng của thỏ trắng lên, hỏi: "Đây không phải là trứng sao?"

"Đó là ngurôi mẹ bỏ vào." Ba tôi tức giận trợn mắt nhìn người mẹ đang không ngừng cười khanh khách: "Sao em lại làm như thế chứ?"

"Choi không vui sao ~" Mẹ tôi ngồi xổm người xuống, vuốt đầu cô gái, nói: "Bách Khả, mẹ xấu hay không?"

cô gái nghiêng đầu suy nghĩ một chút, lắc đầu: "Mẹ cho con ăn thạch trái cây, ba không cho."

Ba lại tức giận, nhìn chằm chằm mẹ nói: "Dạ dày Bách Khả không tốt, em không thể để con bé ăn vặt nhiều?"

Mẹ le lưỡi, điểm ót cô gái nói: "Đứa bé ngu ngốc, lại bán mẹ, mẹ không chơi với con nữa."

"Đừng." Tôi cố giữ tay mẹ lại, cô gái lẩm nhẩm: "Con không dám."

Mẹ tôi vẫn nở nụ cười tươi như cũ, nhưng bóng dáng của mẹ lại không ngừng chuyển động, tựa hồ muốn biến mất, tôi vội vàng bắt lấy tay của mẹ: "Chớ đi, đừng bỏ con....."

Nhưng bóng dáng của mẹ lại như những đóa hoa trong nhà kính, càng ngày càng xa, càng ngày càng mơ hồ, tôi kêu gào, mẹ đừng đi, nhưng mẹ tôi đã biến mất hoàn toàn. Quay người lại tìm ba thì cũng chẳng thấy ba nữa rồi, mặt trời chiều ngã về phía Tây của căn phòng, chỉ còn lại một mình cô gái nhỏ, nước mắt rơi đầy mặt.

"Đừng bỏ lại con!" Cái loại mất đi tất cả đôi khiến cho tôi phải cố gắng lắm mới không la lên.

Trái tim vỡ thành một cục, giống như một khối băng lạnh vậy, tại sao những người tôi yêu đều muốn bỏ lại tôi?

Vì cái gì chỉ còn lại một mình tôi?!

"không khóc, chúng ta về nhà." Trong ánh trăng mờ có người ôm tôi vào trong ngực. Cái loại nhiệt độ đó, cái loại thoải mái đó, như mộ cái neo làm tôi yên tâm, đem tâm hồn đang lơ lửng của tôi kéo trụ vào.

Cái cơ thể ấm áp đó giúp tôi lau nước mắt.

Tôi bỗng chốc tỉnh giấc, trong phòng an tĩnh đen nhánh, người ôm chặt tôi trong giấc mộng lại chân thực, nhưng đó là điều tôi không muốn.

"Đừng đụng vào tôi!" Cái mùi hương quen thuộc và nhiệt độ cơ thể này để cho tôi nhận ra chủ nhân của lồng ngực đó là ai. Vâng, đó là âm Hạng Thiên.

Cái người đó không cho phép tôi làm gì cả, siết chặt tôi trong vòng tay không chịu buông

Ánh đèn đầu giường, vàng sáng ấm áp chiếu vào mặt hấn, biến thành sự ấm áp dịu dàng. Ánh mắt của hấn cực kỳ mềm mại, tựa như người thân trong mộng của tôi.

hấn ngồi dậy, ôm tôi vào trong ngực, rồi sau đó, không để ý đến sự phản kháng của tôi mà ôm tôi ra khỏi căn phòng.

Lúc đi qua phòng khách thì hấn nói với Cổ Viêm: "Cảm ơn!"

Cổ Viêm đưa chúng tôi ra cửa, lúc này tôi nghe được tiếng quát tháo bên trong, bình thần chịu đựng gian khổ hỏi âm Hạng Thiên: "Tìm được nơi thích hợp để cô ấy ở sao?"

"Rất thỏa đáng." âm Hạng Thiên trả lời, người giúp việc lập tức mở cửa xe ra, âm Hạng Thiên nhét tôi vào ghế ngồi phía sau đồng thời nhắc nhở tôi: "Đừng làm rộn, anh không muốn trở em mang về đâu."

"Anh dám làm thế sao?" Tôi trả lời lại một cách mỉa mai.

"Chỉ cần kết quả, anh không quan tâm quá trình." hấn một câu hai nghĩa.

"Anh thật khôn kiếp!" Tôi phát tay cho hấn một cái tát, từ trước đến nay đây là lần đầu tiên tôi cho hấn một bạt tai, âm thanh thanh thúy khiến mọi thứ

xung quanh chậm lại, nhưng một tất này, hẳn bình tĩnh đón nhận, ngay sau trời tối lại.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Giả Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 85

Con đường quen thuộc, tòa nhà Lâm Lập, dưới màn đêm, ký túc xá tập đoàn Âm thị giống như một con quái thú nằm ngang thành phố, ánh đèn sáng ngời làm người ta hoa mắt.

Xe chậm chậm chạy vào bãi đỗ xe dưới tầng ngầm, Âm Hạng Thiên không chế chiếc cổ cứng đầu của tôi đưa vào thang máy.

Sau đó trực tiếp lên lầu. Trên lầu cao nhất không có an ninh, không có nhân viên trực, phía sau cửa điện tử tối là một màn làm cho người ta rất có cảm giác bị áp bức. Trong không gian yên tĩnh, đôi giày được đánh bóng loáng có thể chiếu ra bóng dáng dưới mặt đá cẩm thạch, phát ra tiếng lộc cộc lộc cộc, vang khắp nơi.

Âm Hạng Thiên quét thẻ điện tử xong, kéo tôi vào trong phòng, căn phòng rộng rãi sáng ngời, bên trong lắp đặt rất nhiều thiết bị phục vụ cuộc sống, một hạt bụi nhỏ cũng không có. Vị Quân gia là một người đàn ông trung niên, nói ngắn gọn và đơn giản về cách bố trí trong nhà, một người giúp việc khác cũng là một người phụ nữ trung niên đưa khăn ướt và đồ uống lên.

"Chú Dương và chị Lý sẽ chăm sóc việc ăn uống cũng như cuộc sống thường ngày của em, đoạn thời gian sắp tới, em sẽ ở lại đây." Âm Hạng Thiên vừa nói chuyện với tôi, vừa lễ phép gật đầu chào một đôi nam nữ. Thấy hai người kia kính cẩn lui ra, giống như hai người máy được huấn luyện nghiêm chỉnh.

Tôi nói một cách châm chọc: "Anh đem tôi nhốt ở một nơi gần lão đại và anh hai như vậy là nói cho tôi biết, cho dù gần nữa, chỉ cần anh không đồng ý, tôi vẫn phải ở chỗ đó đúng không? Hoặc là, Anh cảm thấy nơi nguy hiểm nhất cũng là nơi an toàn nhất?"

Mặt hắn lạnh lại, đáy mắt lúc sáng lúc tối: "Bởi vì anh muốn dễ dàng nhìn thấy em."

"Thì ra là thế." Tôi tự lẩm bầm.

Không thể không nói lòng của người đàn ông này rất kín đáo, hẳn nhốt tôi ở chỗ này, có thể lặng yên không tiếng động đến, lặng yên không tiếng động ra đi. Dựa vào sự cẩn thận của hắn, cho dù tôi bị tù cả đời, xương cốt có hóa thành tro, bà nội của bọn họ cũng sẽ không biết.

"Xem ra trong thời gian ngắn, anh có nói gì em cũng không nghe lọt tai." Hắn nhún lông mày, tựa hồ có chút mệt mỏi, nhưng rất nhanh, giữa hai lông mày liền hiện lên chút vui vẻ: "Đi ăn một chút gì thôi."

Tôi im lặng không nói, đứng lên, chuẩn bị cách xa cái người đàn ông khốn kiếp này, ở bên hắn tôi làm gì có khẩu vị ăn cơm. Hắn làm như nhớ tới cái gì đó, cầm lấy cánh tay tôi nói: "Nếu như em dám tuyệt thực kháng nghị, anh liền cho em uống thức ăn!"

Về mặt tôi không cảm xúc, rút cánh tay về, nói: "Không cần cố ý cường điều như thế, tôi tin tưởng anh nói là làm."

Hắn buông tay xuống, chán ghét mà vứt bỏ nói: "Em để cho anh cảm thấy mình như cuồng ngược đãi, anh cũng không có suy nghĩ như vậy. Em hiểu không?"

Tôi gật đầu: "Rất rõ ràng, anh ngược đãi người một cách vô lý, chỉ là không cẩn thận mà làm như vậy mà thôi. Tôi sẽ không tha thứ cho việc không cẩn thận của anh, đúng như lời anh nói, chỉ cần kết quả là giống nhau, quá trình không quan trọng."

Hắn siết chặt lông mày, tựa hồ muốn nổi giận, vài giây sau, hắn quyết định nên rời đi vào lúc này sẽ tốt hơn, trước khi đi, hắn nói với tôi: "Anh biết em đang nghĩ cái gì, không sao, em cứ ồn ào đi, não loạn một hồi thì không não loạn nữa."

Đây là lần đầu tiên hắn để mặc cho tôi cáu kỉnh, nhưng hắn không hiểu, đây không phải là làm ồn ào mà là không yên tĩnh nói chuyện. Từ ngày mới bắt đầu, tôi đã từng sống cuộc sống cơm áo vô ưu vô lo, nhưng nay chỉ hy vọng tự do qua ngày. Ở chỗ này nghiêm ngặt giống như nhà giam, không có máy bay riêng, không có máy tính; có lẽ là sợ tôi giận dữ sẽ tự làm mình tổn thương, trong phòng ngủ của tôi cũng không có cách nào khóa cửa từ bên trong. Quân gia Dương và chị Lý giúp việc rất chu đáo, mà cũng rất ít khi nói chuyện với tôi.

Âm Hạng Thiên cho là tôi chỉ não loạn một thời gian, sớm muộn gì có một ngày chúng tôi sẽ về cuộc sống trước kia. Bởi vì tin chắc, chúng tôi có thể trở về như trước kia, cho nên, hẳn đang giam tôi ở đây, chờ tôi thay tâm đổi ý vì hắn. Mà tôi đang đợi hắn hết kiên nhẫn, không có ở đây hao tâm tổn sức đi khẩu chiến với những thứ thuộc về quá khứ, đập tanh tành rồi mới thôi.

Cơ hồ mỗi ngày hắn đều sẽ đến, thời gian thì không đoán được, nhưng sẽ không lưu lại quá lâu cũng sẽ bị sự yên tĩnh của tôi chọc cho phiền não, tiếp theo sẽ rời đi. Quan hệ của chúng tôi giống như đối thủ, theo đuổi tâm tư của mình, vì âm mưu của mình.

Tối hôm nay, hắn mang theo máy vi tính và USB 3G cho tôi, muốn tôi gửi thư báo an toàn cho Âm Nhị Nhi, nói cho anh ta biết tôi đang sống thật tốt ở

một thành phố nào đó, sinh hoạt không tồi.

"Thật đúng là anh mắt không ít tâm tư đấy." Tôi thần nhiên nói. Vốn là tôi còn cảm thấy may mắn trong lòng, đang mong đợi sau một thời gian dài Âm Nhị Nhi không nhận được tin tức của tôi, không nghĩ tới, trước khi hắn đưa tôi đến đây đã nghĩ xong chuyện này. Tôi không thể không hoài nghi, hắn có vào hộp thư của tôi.

"Viết nhanh lên một chút, đừng làm mọi người nhớ thương em thêm" hắn nói.

Tôi im lặng nhìn hắn một cái khi hắn đốc thúc, sau khi gửi xong điện thư cho âm Nhị Nhi, nói cho anh biết tôi vẫn khỏe mạnh.

âm Hạng Thiên hài lòng thu hồi computer, thấy tôi nghe lời giống như một đứa con nít, tưởng tượng đến việc sẽ được sờ tóc tôi như xưa, tiếc nuối chính là tôi không phải là đứa con nít, cho nên một giây trước khi móng vuốt sói của hắn rơi xuống, tôi nghiêng nghiêng thân qua, ngã xuống trên ghế salon, kéo chiếc thảm lông ngắn che mình, cảm tap chỉ lên xem.

"Chúng ta nói chuyện một chút đi." âm Hạng Thiên vừa dứt lời, điện thoại di động của hắn liền vang lên.

Tôi ngược mắt liếc nhìn hắn, không kiêng dè mà nhìn thẳng, hắn lấy điện thoại di động ra kiểm tra một chút, lông mày khẽ nhíu lại, rồi sau đó, ngược mắt, bốn mắt cùng chạm nhau. "Anh...."

Tôi nhếch môi, làm như mời cứ tự nhiên nghe điện thoại, rồi sau đó, tiếp tục xem tạp chí.

Đây cũng không phải là lần đầu tiên, chỉ cần âm Hạng Thiên tới đây hơn nửa giờ là điện thoại của hắn sẽ vang lên một cách chính xác.

Trực giác của phụ nữ nói cho tôi biết, người gọi điện thoại cho anh là Nhiễm Du; trực giác của phụ nữ còn nói cho tôi biết, Nhiễm Du đã phát hiện ra việc tôi đang ở đây. Mặc dù, tôi không muốn bị người nguyên rùa sau lưng, càng không muốn bị tiểu tam nguyên rùa, nhưng tôi thật sự không còn kế sách.

Sau khi âm Hạng Thiên rời đi, tôi đứng dậy đi tới bên cửa sổ, chính là thông qua cửa sổ nhìn về phía bãi đỗ xe của tập đoàn âm thị. Đứng ở chỗ này, có lúc, tôi sẽ thấy hình ảnh âm Nhị Nhi và lão đại tan việc về nhà, cũng có lúc thấy Nhiễm Du khệ nệ vác bụng to đến tìm âm Hạng Thiên. Giống như hiện tại, một chiếc Porsche màu đỏ chạy vào bãi đỗ xe, mặc dù, nơi này rất cao, xe bên dưới cũng giống như khối đậu hủ, nhưng tôi có thể phân biệt ra được, chiếc xe kia là xe của Nhiễm Du.

Đây cũng không phải là lần đầu tiên, nói thật, tôi cũng không hiểu tại sao mình đứng ở chỗ này, nhìn một màn châm chọc như thế, như trong tiềm thức, thân thể dẫn tôi đến đây.

"Tiểu thư, nên uống thuốc rồi." Quân gia Dương bưng một chén thuốc Bắc trị dạ dày đi tới bên cạnh tôi, ánh mắt lại như có như không liếc nhìn về phía cửa sổ.

"Đặc ở khay trà đi, khi nào nguội rồi tôi sẽ uống." Tôi nói.

Chú Dương gặt đầu, bưng chén thuốc đi.

Mấy ngày qua, chỉ có một chỗ nhỏ có thể nhìn thấy bãi đỗ xe, vì cửa sổ rộng nhìn thẳng ra bãi đỗ xe đã bị bức tranh "Mona Lisa mỉm cười" rất to chặn lại. không thể không nói, ông Dương là vị quân gia rất cẩn thận và luôn cố gắng làm hết trách nhiệm của mình.

Bên trong gian phòng, ánh sáng bị ngăn cản, cuối cùng tôi nhìn về bức tranh theo thói quen, mỗi khi tầm mắt tôi chạm đến cái người phụ nữ đang cười đó thì tôi liền cảm thấy cô ta đang cười nhạo tôi. Sau đó năm lần bảy lượt, tôi quyết định lấy gì đó làm điểm để giữ gìn bản thân.

Tôi dùng bút vẽ cho cô ta thêm một cặp kính mát, đôi môi tô màu đen, sau đó như kẻ bị thần kinh mà cười hề hề hà hà với cô ta.

"đã thật lâu rồi không thấy em cười như thế." âm Hạng Thiên xuất hiện một cách không hề báo trước, rồi ôm lấy tôi, giọng nói thật vui mừng.

Tôi tránh mình ra khỏi cánh tay của anh, lùi qua một bên, nụ cười trên mặt cũng phai đi từ lúc nào.

Kể từ sau khi hắn dẫn tôi trở về nơi này, chúng tôi cơ hồ không có trò chuyện, đụng chạm cơ thể lại càng ít. Tôi không phủ nhận, mình ghét cái người đàn ông ngày hôm qua vẫn còn ôm người phụ nữ khác trong lòng ngực, hôm nay lại ôm tôi.

Tôi lui ra để cho hắn thở dài với vẻ đầy bất đắc dĩ, nhưng cũng không có miễn cưỡng tôi: "Chúng ta nói chuyện một chút thôi."

"Lần sau đi, tôi muốn ngủ, một lát anh đi đi." Tôi vẫn cự tuyệt hắn như trước đây, đây là lần thứ ba sau khi tôi vào căn nhà này hắn muốn nói chuyện với tôi, nhưng tôi không muốn nói, giữa chúng tôi không còn gì để nói cả.

"Em có thể không nói, nhưng cần phải nghe!" hắn nói, giọng nói bất giác lớn thêm mấy phần.

"Anh muốn nói thì cứ nói, tôi ngăn cản được sao?" Tôi lên tiếng hỏi ngược lại.

"không sai!" không nói đạo lý, nhiệt tình lại đến nữa, tôi cũng đành chịu thôi, dù sao hắn vẫn như thế.

“nói đi.” Tôi thong thả ngồi xuống ghế sofa, nâng ly hồng trà bốc khói mờ mờ lên, nhẹ nhàng thổi.

“Có thể đứa bé của Nhiễm Du không phải là của anh!”

“Ba!” Ly hồng trà nóng hổi rơi xuống đất, nước trà và các mảnh sứ vỡ văng tung toé.

Tôi kinh ngạc nhìn về phía hắn, nếu như hắn nói, đứa bé không phải của hắn, hoặc là nói đứa bé chính là của hắn, tôi đều không kinh ngạc như thế, nhưng hắn nói đúng lắm, có thể.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Giả Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 86

Thân thể đứa bé này đúng là hơi khác lạ, câu nói đột ngột kia khiến cho không khí bên trong phòng trở nên yên tĩnh tựa hồ như hơi thở cũng dừng lại.

Âm Hạng Thiên an tĩnh với vẻ mặt có chút quần bách, mặc dù, đứa bé là vô tội, chính xác là vì cha đứa bé có thể mở miệng thay.

Tôi đem sự yên tĩnh không hề nghi ngờ gì bởi vì tôi biết rõ tại sao hắn lại nói với tôi những thứ này, tôi nên đem trọng điểm đặt ở đây? Nhiễm Du bị cưỡng bạo, cho nên cần sự đồng tình? Hay là do hắn uống rượu và chọn sai phương thức an ủi? Cũng không phải vì đứa bé kia sinh ra làm người lớn đau đầu thêm một khoảng thời gian nữa?

"Chuyện này có chút loạn, anh có thể nói cho tôi một chút những ý trọng điểm hay không? Như vậy tôi sẽ dễ hiểu hơn." Sau một lúc lâu, tôi phá vỡ không khí trầm mặc.

"Anh uống say rồi." Hắn nói: "Nhưng anh sẽ không đẩy trách nhiệm. Anh thật sự sai lầm rồi, nhưng anh không thể bỏ mặc Nhiễm Du."

Tôi cười, nụ cười có chút châm chọc: "Tôi nghĩ, tôi đã hoàn toàn hiểu được cái trọng tâm mà anh muốn nói."

Hắn nói đúng lắm, hắn có trách nhiệm với Nhiễm Du, mặc dù đứa bé kia có thể không phải của hắn, hắn cũng muốn chịu phụ trách tới cùng, bởi vì Nhiễm Du yêu hắn chứ không phải yêu Lạc Quân Dật. Hiện tại, tôi có chút hiểu "kịch vui", "bi kịch" "nháo nhào kịch" mà Âm Nhị Nhi nói rồi.

Nhà họ Nhiễm lợi dụng chân tình của Âm Hạng Thiên, mà thái độ của Nhiễm Du là vụ lợi nhiều hơn yêu say đắm

Cô ta thương hắn, cho nên cô lệ thuộc vào hắn, cô ta nói đứa bé là của hắn thì hắn liền nghe theo, nói: vâng, đứa bé là của anh.

Hắn không hề chất vấn, không thể nói ra đó chỉ là tình một đêm, bởi vì, như vậy sẽ làm lòng của Nhiễm Du bị thương.

Tôi cười, cũng không phải cười bọn họ, mà cười cho việc mình không biết lượng sức. Tình cảm mới dù có sâu đậm bao nhiêu cũng phải mang thua thiệt, người làm lớn phải biết lấy đó mà cân miệng phải không? Cho tới bây giờ tôi và Nhiễm Du đều không phải là thế lực thù địch, cho dù tôi có tính toán đợi thêm ba mươi năm nữa, lòng của Âm Hạng Thiên cũng không thể chỉ dành cho một mình tôi?

"Đây chỉ là một phần, anh còn chưa nói xong." Âm Hạng Thiên bị nụ cười của tôi là cho sắc mặt đen như tóc, hiển nhiên là nghĩ rằng tôi đang chê cười hắn.

"Tôi đã hiểu, anh không cần ở đây lãng phí thời gian và nước miếng." Tôi nói.

"Em biết cái gì?" Mi mắt anh nhú lại: "Em biết anh muốn làm như vậy là nhân nhượng cho Nhiễm Du sao? Em biết anh hiểu dụng ý khác với nhà họ Nhiễm mà còn phải tiếp nhận toàn bộ sao?"

"Không phải là bởi vì tình yêu ngu dại sao?" Tôi bật thốt lên, chợt thấy lờ lờ, tôi ngượng ngùng cười nói: "Vô ý châm chọc anh, tình yêu vốn là làm người ta ngu dại đi, không chỉ có anh, mọi người đều là như thế."

Tỷ như tôi khờ dại đợi hắn hai năm trời, còn phải đang cầm một trái tim bẽ tan tành không chịu nổi mà trốn đi, sau đó lại bị hắn nhốt lại đây, quả thực là ngu xuẩn quá mà!

"Anh không đến tình trạng ngu xuẩn như thế đâu!" Hắn phản hận nói. Mặc dù tôi giải thích, hắn vẫn rất tức giận

"Anh nói từ từ đi, đừng có rống lên." Tôi xoa lỗ tai ông ông, nói.

Đáy mắt của hắn chuyển thành tức giận, lộ ra tia khó hiểu và đau thương: "Làm sao em có thể bình tĩnh nghe anh nói những thứ này như vậy?"

"Nếu không vậy?" Tôi kỳ quái hỏi ngược lại: "Chuyện đều đã qua rồi, khách quan mà nói, những chuyện này không có liên quan đến tôi."

Tôi không hề lừa gạt hắn, cũng không cố làm ra vẻ kiên cường. Nghe hắn nói những thứ này, tôi cũng không thoải mái, nhưng tôi và hắn đang ở trong cái gọi là ranh giới không rõ ràng, nên những điều hắn nói là quá khứ. Mặc dù, hắn nắm không thả tôi; mặc dù hắn muốn nhốt tôi ở đây suốt đời, nhưng lý trí nói cho tôi biết, hắn không phải là người mà tôi thương, hắn chỉ là một kiểu quá khứ mà thôi. Tôi không kỳ vọng hắn quay đầu lại, không kỳ vọng hắn buông tha Nhiệm Du và quay về với tôi, nói đi nói lại, vẫn là câu nói kia, đau thương đến chết tâm.

"Chớ rõ ràng như vậy! Em không thể bỏ hết quan hệ!" Hắn dùng ánh mắt nhìn chằm chằm tôi như thể muốn xé tan tôi đi: "Đừng cho là anh không biết em có ý định gì, hôm nay anh sẽ nói hết mọi chuyện cho em hiểu, em nghe cho cẩn thận: Buông tay anh? Kiếp sau đi!"

Lần này tính trẻ con ngoan lại để cho tôi có chút buồn cười. Về nguyên nhân thì có hai nguyên nhân, thứ nhất tôi không bao giờ có cái suy nghĩ tự đại rằng hắn có cái gọi là kiên nhẫn; thứ hai, tôi đã cho phép Ninh Vũ đợi tôi kiếp sau rồi, thật may là Âm Hạng Thiên nói không phải đời đời kiếp kiếp, ngộ nhờ lời thề trở thành sự thật, này đời cũng không thể bình yên.

"Bách Khả, những lời anh nói, em có nghe được hay không?" Lòng của tôi không có ở yên đâu, làm hắn sinh lòng bất mãn.

Tôi mạn phép đầu nhìn hắn, không muốn cũng không biết nên đáp lại như thế nào.

Hắn nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, mở mắt, tức giận biểu thị rất rõ: "Nói thêm gì nữa, tôi sẽ khiến anh tức chết."

"Đã như thế thì đừng nói." Tôi đứng dậy, chuẩn bị rời đi.

Hắn bỗng đứng đứng lên, lấy thân hình một mét tám đè lên thân thể của tôi, khiến khí đang dừng chột khởi động một chút.

Theo bản năng tôi quay ngược lại, mặt tràn đầy sự đề phòng.

Hắn tựa hồ bị hành động của tôi làm cho đau nhói, tức giận rút đi, đáy mắt hiện ảm đạm tia khổ sở: "Chẳng lẽ anh lại làm tổn thương em sao?"

Tôi muốn cười châm chọc, cười hắn không có tự hiểu chuyện, cười mình rơi vào tình cảnh thật đáng buồn, nhưng khóe môi tôi vẫn làm cách nào cũng giương không lên được, hai người im lặng nhìn nhau cứ như thời gian trôi qua cả một thế kỷ vậy, tôi vô lực ngồi xuống, tâm như bị ai đó đào trống rỗng.

"Bách Khả, anh muốn nói chuyện nghiêm túc với em, em đừng có như vậy có đc không?" Hắn thử dò xét, vươn cánh tay lên, tựa hồ muốn vuốt ve gương mặt của tôi.

Tôi mạn phép dưới đầu trốn khỏi cánh tay hắn: "Muốn nói cái gì cứ nói đi, tôi nghe là được."

Hắn nhẹ nhàng thở ra một hơi, thật giống như đang điều chỉnh tâm tình của mình, sau giây lát, mới dùng một giọng nói bình tĩnh để nói: "Em có cảm thấy kỳ quái không? Anh không phải chủng loại không biết kỷ luật kia... Nhưng lại đối với Nhiệm Du rất rộng lượng, thậm chí có thể nói là dung túng."

Không phải anh yêu cô ấy sao? Tôi hỏi không được, chỉ có thể trầm mặc nhìn hắn.

"Bởi vì anh thiếu cô ấy," Anh chậm rãi trả lời, vẻ mặt có chút phức tạp: "Anh và Nhiệm Du có thể xem là bạn thanh mai trúc mã, tình cảm cũng không tệ lắm. Bọn anh tương đối thân thiết với nhau, hai nhà lại vì chuyện buôn bán mà kết thân rồi nâng đỡ lẫn nhau. Lão đại và Nhiệm Nghiên, anh và Nhiệm Du, vốn theo người lớn hai nhà thì hẳn đang muốn kết cảnh với nọ. nhưng anh không chấp nhận cuộc sống của mình bị người khác nắm trong tay, cho nên khi càng trưởng thành anh và Nhiệm Du càng xa cách. Khi đó Lạc Quân Dật lại tham gia vào. Em nói không sai, ý muốn chiếm giữ của anh thật sự rất mạnh cho nên anh liền muốn đoạt Nhiệm Du trở lại. tui anh lấy tình cảm là cơ sở, người lớn hai nhà lại vui vẻ tác thành, cho nên tất cả coi như trôi chảy, cho đến lúc vấn đề hôn nhân của Nhiệm Nghiên bị lộ ra, người nhà họ Nhiệm bắt đầu dùng một loại thái độ khác để đối xử với anh, khi bọn họ nhìn thấy anh đối xử với Nhiệm Du không giống như lão đại dụng tâm với Nhiệm Nghiên, nhưng Lạc Quân Dật lại cho Nhiệm Du tất cả những gì cô ấy thích. Chỉ là, nhà họ Nhiệm với nhà họ Âm có quan hệ rất tốt, cho nên, bọn họ chỉ là có chút chán chờ, không hề tham dự vào việc của anh và Nhiệm Du. Thời gian lâu dài, anh và Nhiệm Du càng gần nhau hơn, trong ba năm tôi lui cá hai đều xem nhau như người bạn mà mình sẽ nắm tay cả đời. nhưng quan hệ của lão đại và Nhiệm Nghiên không tốt sau khi cưới được một năm, rốt cuộc Nhiệm Nghiên đã không nhận được việc lão đại mề công việc đến phát điên. Nhưng cô ta không dám nói lý hôn, bởi vì, khi đó nhà họ Nhiệm đang trong hoàn cảnh xuống dốc, nhà họ Nhiệm cần nhà họ Âm nâng đỡ, cho dù, Nhiệm Nghiên nói lý hôn, cha mẹ chị ta cũng sẽ không đồng ý. Kết quả, cô gái kia không thể làm gì khác mà chọn cách trốn đi. Từ đó trở đi, bất mãn trong lòng nhà họ Nhiệm càng rõ ràng hơn, cư xử với anh từ không rõ ràng bắt đầu chuyển thành không đáng tin cậy, muốn Lạc Quân Dật bảo vệ Nhiệm Du. Vì bất được kẻ gây án, ông Nhiệm đem Nhiệm Du đến bên cạnh Lạc Quân Dật. Nếu cứ như vậy, anh sẽ không tức giận, nhưng Nhiệm Du lại nghe lời ông Nhiệm. nói chuyện ba năm qua là chuyện rất bình thường, đoạn thoải gian đó, anh và Nhiệm Du rất hay cãi nhau, mỗi lần đều không phân được ai thắng ai thua và luôn phải có một người đi khỏi nhà, tự dẹp loạn như vậy, giải quyết việc như thế, đợi đến tâm bình khí hòa rồi mới trở về nhà. Ngày đó, tui anh lại cãi vã, anh không nhận được, liền đóng sập cửa rồi đi, anh không nghĩ tới..." hắn từ đang nhìn về nơi xa xăm lại dừng tầm mắt dời về phía của tôi, tôi đây mới phát hiện, trong đáy mắt hắn là vẻ khổ sở nồng đậm như vậy, nặng như vậy, tựa hồ vĩnh viễn cũng không thể tan biến được: "Không lâu sau khi anh đi thì Nhiệm Du ngắt đi... Ba tuần rồi, chính là lúc cô không biết, cô đã mang thai ba tuần rồi..."

Tôi bỗng nhiên nhớ lại cái lần dạ dày mình ra nhiều máu đó, hắn cũng sập cửa đi, rồi đi, hắn đến nhà Xảo Đình nói xin lỗi tôi, thì ra đây là suy nghĩ trong lòng của hắn ta sao?

"Anh cũng không hề cố ý đem em đặt ở phía sau, nhưng anh và Nhiệm Du dây dưa quá sâu, thời gian lâu dài, anh cũng không được đó là tình yêu hay chỉ là sự áy náy đơn thuần." Hắn dùng đề tài lại, lảng lảng nhìn tôi, tựa hồ chờ đợi tôi nói cái gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Giả Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 87

Tôi nên nói cái gì đây? Nói tôi hiểu rồi hả ? Nói tôi đã bình thường trở lại? Nói tôi tha thứ cho hắn việc mỗi lần hắn đều bỏ tôi ở lại để chạy đi tìm Nhiễm Du sao?

Không, tôi không cần phải nói gì nữa, tựa như lời của hắn nói, giữa hắn và Nhiễm Du dây dưa quá sâu, tôi căn bản không có cách nào tham gia vào, cũng không thể tham gia! Việc đã đến nước này, tôi nói cái gì cũng phí công, tất cả đều không còn ý nghĩa gì nữa rồi

Trầm ngâm một lúc, tôi đưa ánh mắt có chút phức tạp nhìn về phía hắn: "Thái độ của anh đối với Nhiễm Du là đúng."

Đứa bé và mẹ của đứa bé là cực kỳ quan trọng, tôi quyết định không nên tước đoạt đi hai chuyện không liên quan này.

Quả thật hắn thiếu Nhiễm Du, hôm nay đền bù cũng không uống.

Đáy mắt hắn không có chút vui mừng nào, ngược lại có tia khủng hoảng như sắp mất đi cái gì đó: "Tôi không muốn nghe những thứ này!"

Tôi cười chua chát: "Tôi chỉ muốn nhắc nhở anh, có lẽ chúng ta đã kết thúc từ trước rồi, vô luận anh muốn đền bù Nhiễm Du như thế nào, đều không liên quan đến tôi, không phải sao."

"Đây không phải là anh nói cho em biết những ước nguyện ban đầu!" Anh kèm chặt bả vai của tôi, âm lượng cũng không hề có chút đề cao nào: "Em nên tha thứ cho anh, đừng tiếp tục quậy nữa."

"Tôi không có quậy, từ đầu chí cuối tôi không hề quậy, là anh cố chấp cho là tôi náo, anh cho là tôi không thể rời bỏ anh, trên thực tế, tôi đã đi từ sớm, nếu như anh." Lời nói của tôi còn chưa nói xong thì tôi đã bị hắn ôm vào trong ngực

"Em đừng nguy hiểm ở đây, em đang muốn gây náo loạn, náo xong rồi lại xem như không có gì, náo đủ rồi, chúng ta còn có thể giống như trước kia không." Anh nỗ lực lừa gạt mình, tâm tình có chút kích động.

Tôi không nói lời bao giờ, cũng không khước từ, tâm chết rồi, thân thể cũng mất đi cái gọi là nóng giận. Hắn nói rất nhiều, đem hết toàn lực để lừa mình dối người. Một lúc lâu sau, hắn lại bị sự hững hờ của tôi chọc giận.

"Nếu như em tiếp tục náo, anh chỉ có thể tiếp tục nhốt em, cho đến khi em tỉnh dậy mới thôi!"

"Người cần tỉnh lại chính là anh." Tôi lạnh lẽo thờ dãi.

"Câm miệng!"

"Lời tôi nói là sự thật, anh cố ý cho là tôi náo loạn, lại không nghĩ đến việc cần kết thúc thật sự. Điểm này, tôi hiểu, anh cũng hiểu, nhưng anh không thừa nhận, hành động của anh ở hiện tại cũng chỉ làm quan hệ của chúng ta càng ngày càng hồng bét."

"Anh bảo em câm miệng!" Hai mắt hắn đỏ ngầu, lồng ngực cổ động kịch liệt, thần sắc kia giống như là muốn xé nát tôi đi, hoặc là xé nát lời nói trong miệng tôi.

Tôi xoay tầm mắt, một giọt nước mắt mà tôi cho là đã sớm không nên rơi vì người đàn ông này trượt dài xuống hốc mắt.

"Tiểu thư, đến giờ uống thuốc rồi." Quản gia Dương xuất hiện tại phòng khách, phá vỡ không khí đang bị đè nén trong phòng

"Cám ơn." Khi tôi đón lấy chén thuốc thì Âm Hạng Thiên đứng dậy rồi đi.

Cửa phòng bị một lực mạnh kéo ra, là một lực rất lớn suýt làm tôi té, tôi mở miệng nhỏ uống thuốc bắc.

Đây là một đoạn nghiệt duyên dẫn tới nghiệt chuyện, chúng tôi đều ở đây ném vị đắng trong cổ họng, nó còn đắng hơn cả chén thuốc Bắc.

Tại sao không kết thúc nó đây? Không buông tay cũng sẽ không mất đi sao? Người lớn như vậy, sao lại giống đứa bé chưa trưởng thành quá đỗi?

Quá nhiều không thể nhét vừa lồng ngực của tôi, cuối cùng tất cả những tiếng không thể hóa thành tiếng thở dài bay ra khỏi lồng ngực.

Đem chất lỏng màu đen trong chén uống cạn, tôi nói với quản gia Dương, khi ăn cơm tối không cần gọi tôi, sau đó liền xoay người trở về phòng.

Nghĩ về người đàn ông mình yêu thích không muốn buông tay, tưởng tượng như tôi là một học sinh mới ngủ một giấc.

Trong mộng, tôi lại gặp được cha mẹ, lần này đến nụ cười ngắn ngủi cũng không có. Trên mặt cha mẹ đều là bi thương, bọn họ đứng ở nơi đó, như khóc

nghĩa cho tình của tôi.

"Đừng đi, van xin mọi người, đừng đi!" Tôi khổ sở cầu xin, càng nghĩ đi đến bên cạnh thì bọn họ càng cách xa.

"Muốn đi, nhưng cái đó không phải ý của anh." Một đôi ấm áp tay ôm lấy gương mặt của tôi.

Tôi đột nhiên thức tỉnh, bên trong gian phòng đen kịt, một đôi mắt không thuộc về loài người nhìn chăm chăm tôi, mùi rượu nồng nặc xông vào lỗ mũi tôi, tôi cố nhìn nhưng không ngừng ho hai tiếng.

"Đừng làm rộn, chúng ta không thể không làm khó nhau sao?" Giọng khàn khàn khiến cho mùi rượu càng nồng nặc hơn trong không khí.

"Anh ra trước." Tôi giơ tay lên đẩy người đang ngồi xổm trên thân thể tôi ra.

Hắn hơi chống thân thể lên, tôi nhân cơ hội co lại, dùng giọng đề phòng hỏi: "Anh tới phòng tôi làm cái gì?"

"Yêu!" Hắn chợt cười một tiếng, lăm bắm bỏ sung: "Chúng ta sinh đứa bé, như vậy em cũng sẽ không chạy loạn được nữa rồi."

Sanh con? Làm cái gì? Làm..... Yêu.....Làm ai?!

Tôi xác định, hắn uống say rồi, hơn nữa, say rất nhiều

"Tôi muốn tắm." Sau khi tôi nói qua loa một câu, lặng lẽ trượt xuống giường.

"Quay lại!" Hắn đem người chuẩn bị thoát thân như tôi trở về trên giường, dùng thân thể mình đè lên thân thể tôi.

"Tôi không muốn!" Tôi kháng cự, đẩy lồng ngực của hắn ra, lớn tiếng nhắc nhở: "Anh đã có con!"

"Không có, không muốn nó, không phải của anh....." Lời nói của hắn không có mạch lạc, căn bản cũng không biết đang nói gì.

Vì ngăn chặn giữa của tôi, hắn đưa tay nhấn vào dạ dày của tôi. Tôi vốn là chưa ăn cái gì, hắn uống say rồi, xuống tay không phân nặng nhẹ, tùy tiện này khiến tôi khó chịu, phải mở miệng hít ngụm khí lạnh.

"Mau buông tay!" Vì đau mà tôi thét to.

"Không cho cự tuyệt anh!" Hắn cắn nát cánh môi của tôi một cách thô bạo, chống đỡ và đẩy đưa hôn, mùi rượu nồng đậm vị cồn làm dạ dày tôi chợt lật khuỷu, tôi khó mà không chế được.

Hắn đưa ánh mắt khó tin nhìn chăm chăm việc che miệng nôn ọe của tôi, trong đôi mắt màu xanh nhạt có tia giận dữ, còn có sự đau lòng.

Tôi không rảnh quan hắn nghĩ khi gió gì, ra sức đẩy hắn ra, chạy vào phòng tắm, dạ dày khuấy co quắp, mà tôi căn bản không ăn cái gì cả, chỉ có thể nôn ọe khó chịu, dạ dày bình tĩnh lại thì mới phát hiện, nước mắt cũng trào ra rồi.

Tôi buông lực trên bề kính, nhìn cô gái tiều tụy trong gương mà không chịu nổi, cười hề hề hà hà như kẻ thần kinh.

Tôi đang cười nhạo sự bất lực của cô gái kia, cười nhạo cô đang rơi vào tình cảnh thật đáng buồn.

Ngoài cửa rất an tĩnh, hắn nên tức giận rồi đi chứ? Tôi vô lực kéo cửa phòng vệ sinh ra, lại bốn mắt nhìn nhau với người đàn ông bên ngoài, đáy mắt hắn hiện lên tia sợ hãi, bước chân dịch chuyển về phía sau theo bản năng, nhưng hắn bỗng nhiên thò tay, kéo thân thể tôi ra sau đó đóng cánh cửa lại.

"Em chung đụng với nhà họ Quách lại còn chơi chiêu này? Không thấy mình điên quá sao?" Hắn không có căn cứ nghiêng lợi, ngược lại, thanh âm cực kỳ bình tĩnh, như tôi có thể cảm nhận được hắn đang rất tức giận, như muốn hủy diệt cái gì vậy.

Tôi muốn nói, tôi diễn kỹ như vậy không tốt đâu, tôi còn muốn nói, chớ đem học trường dính vào chuyện này. Nhưng hắn không cho tôi cơ hội để nói.

Hắn đẩy tôi vào vách cửa, xé rách quần áo của tôi một cách thô lỗ, quần áo hoặc là nói toạc vải vóc trên người tôi, để cho tôi không còn chỗ gì có thể che giấu nữa. Nụ hôn thô bạo và mạnh mẽ áp chế, làm tôi tránh không thể tránh.

Đây là một tình yêu mang theo trừng phạt, đau nhức và chạm giống như bão tố, mãnh liệt vô tình, ngọt đắng không rõ ràng. Tôi giống như cá mắc cạn, không phát ra được một tiếng gào thét.

Ác mộng cuối cùng cũng kết thúc, hắn bỗng nhiên buông tay, mắt đi lực đẩy tôi giống như chiếc khăn lau rách nát, chán nản trượt xuống sàn nhà.

"Vô luận tình nguyện hay chưa tình nguyện, em cũng không được đi!" Hắn sửa sang lại quần áo hai ba lần xong, xoay người đi ra khỏi phòng.

Cánh cửa rầm rầm đóng lại, tôi không khống chế được mà khóc rống lên, thương, đau, chua cay, uất ức, bất đắc dĩ, đủ loại cảm xúc, đủ loại tâm tình giống như một đoàn xe ma màu đen đi đến bên tôi, muốn bỏ mà không được, quấn thật chặt quanh người tôi, siết tôi đến hít thở không thông.

Khóc đi, khóc thút thít có thể giải tỏa, nước mắt có thể cọ rửa uất ức trong lòng. Chủ yếu nhất, là ngoài khóc ra tôi không làm được cái gì khác cả!

Chương 88

Hai viên thuốc giảm đau, hai viên thuốc bao tử và hai viên thuốc ngủ cô đọng trong lòng bàn tay tôi thành ngọn núi nhỏ, vừa mới cho vào họng tôi đã muốn ngủ đi trong đau đớn.

Dưới ánh trăng mờ, mùi thuốc lá lúc nồng lúc nhạt, cổ họng tôi khô khốc, tôi nhẫn nhịn không ngừng ho hai tiếng.

"Bách Khả." Là giọng nói của Âm Hạng Thiên, nghe rất ân cần, rất vô hại.

Tôi mở cặp mắt khô khốc ra, nhìn hắn từ sau lưng, biểu thị công khai, cái biểu hiện này là thái độ chán ghét cực độ.

"Tôi hôm qua anh."

"Uống say." Tôi khàn giọng cắt đứt lời hắn, khỏe môi nâng lên một nụ cười châm chọc.

Nhiễm Du mang thai, hắn nói mình uống say, thô bạo hành động với tôi, đương nhiên hắn đã uống say.

Về phần say thật hay giả say, trong lòng hắn rõ ràng, tôi lười hiểu.

"Thật xin lỗi!" Hắn vỗ bàn tay mình vào trong ngực tôi, giọng nói khàn khàn và khô khốc.

"Nghe anh nói không dậy nổi phải trả giá cao, nếu như có thể, hi vọng anh vĩnh viễn đừng để tôi nghe thấy ba chữ này."

Hắn không nói gì, ôm chặt lấy tôi, tựa hồ nếu như buông tay ra tôi sẽ biến mất vĩnh viễn, vẫn là không hiểu sao? Thật ra thì, khoảng cách giữa chúng tôi xa cũng đã xa rồi không thể quay về vị trí lúc đầu!

Mấy ngày nay, mỗi ngày hắn đều đến thăm tôi, có lúc chỉ ngồi lại một lát rồi đi, có lúc sẽ mang theo văn kiện và máy vi tính ở lại đây cả đêm.

Lúc tôi ngủ, hắn an vị trong thư phòng xử lý công việc, có một hai lần lúc tôi tỉnh lại, phát hiện hắn đang ngăn người nhìn tôi. Khi hắn cho là tôi đã ngủ say thì hắn đi lại đặt một nụ hôn lên môi tôi, hoặc là cầm tay của tôi, tựa hồ như xác nhận, tôi là chân thật, đôi khi tay hắn cũng đụng chạm đến nơi khác.

Lại một đêm an tĩnh trôi qua, lại một lần nữa hắn nhẹ nhàng nắm lấy tay tôi, một lát thì siết chặt ngón tay của tôi, một lát lại mở lòng bàn tay của tôi ra, tựa như đứa bé yêu thích không buông tay mà liên tục vuốt ve món đồ chơi mình thích

Tôi cười khổ mở mắt, hắn như bị bắt tại trận, theo bản năng buông ra, sững sờ, lại bắt tay tôi lại, khiêu khích nhìn tôi, tựa hồ muốn nói: không được sao? Tôi rất muốn!

Tôi bất đắc dĩ thờ dãi nói: "Đừng tin cái gì là Tề Nhân Chi Phúc(*), chỉ có xã hội phong kiến mới có chuyện đó, bị kẹp giữa hai người phụ nữ tuyệt đối không nhẹ nhõm."

(*) Tề nhân chi phúc ý là cuộc sống giàu sang phú quý nhiều thê thiếp

"Câm miệng!" Hắn không vui cắt đứt lời của tôi..., tựa hồ chê tôi phá hư không khí hòa bình hiện tại.

Tôi im lặng không nói gì, chỉ thờ dãi, quay đầu đi. Có một số việc, không phải là hắn không hiểu.

Chỉ là người ở trong cuộc rối rắm nên mất khôn, hắn không muốn mất đi, vô luận quan trọng hay không quan trọng, hắn cũng không muốn mất.

"Mới bảo em câm miệng em liền câm miệng, đây là trăm mặt phản kháng? Còn chưa phải chủ ý của anh?" Hắn kèm chặt cằm của tôi, bắt ép tôi phải nhìn hắn.

"Tôi nghe lời anh nói, không phải anh nên lấy làm vui vẻ hay sao, không nghe anh thì anh mới nên mất hứng chứ, anh biết mình muốn cái gì không?"

Mặt hắn cúi thấp hơn, vẻ mặt vừa ần ần lại bi thương: "Rõ ràng chúng ta không phải như thế này, tại sao không thể giống như trước đây?"

"Trước kia tôi chỉ nằm mơ, bây giờ tôi đã tỉnh." Tôi một mồi nghiêng người sang, đưa lưng về phía hắn nói "Đều đi qua rồi, anh cũng nên tỉnh rồi."

Tôi chỉ là muốn buông tay hắn, nhưng hắn muốn trái tim của tôi, muốn có được người Bách Khả thuần túy. Tôi không cho được, cho nên, hắn luống cuống, phiền não, mà tôi đang vì phiền não và luống cuống của hắn làm cho mệt mỏi. Chỉ mong ông trời nhân từ để cho chúng tôi nhanh chóng kết thúc

mỗi dây dưa này.

"Nhìn anh!" Hấn tức giận bắt cánh tay của tôi.

"Anh không có say chứ?" Tôi nhàn nhạt nhắc nhở, hấn không có nhìn tôi mà xoay người đi.

Hấn lập tức buông lỏng tay tôi, yên lặng ước chừng một phút, sau lưng vang lên tiếng dọn dẹp văn kiện và đánh máy. Sau đó, cửa phòng bị kéo ra, dừng lại vài giây ngăn ngừa rồi khép lại, trong phòng không có sự hiện hữu của hấn.

Tôi mệt mỏi nhắm mắt, dùng chăn đắp kín người, làm như không nghe, không thấy không muốn nhìn!

Anh cách em, hoặc không thấy em, em ở nơi nào có vui hay buồn

Anh có nghĩ, có nhớ về em không? Tình ở nơi nào, không đến không đi.

Anh yêu hồi, anh có yêu em không, yêu em ở chỗ nào, có tăng hay giảm không.

Anh yêu hồi, anh có muốn đi cùng em không, tay của anh đang ở trong tay em, không hờn, không chê.

Hãy tới trong lòng em, hoặc hãy để em trong lòng em, im lặng yêu nhau, yên tĩnh thích.

Trên TV, cô gái mặc chiếc áo đầm màu trắng thấp giọng thì thầm như ai oán ca khúc “Thấy hay không thấy”. Chẳng bao lâu sau, tôi cũng là dùng cái tâm trạng này để chờ đợi Âm Hạng Thiên, nhớ lại trước kia, nhìn sáng nay, tôi cảm thấy mình thật ngu ngốc và buồn cười

"Chị Tiểu Tiểu, đã đến giờ dùng bữa sáng rồi ạ." Chị Lý đi từ phòng ăn ra.

Tôi mệt mỏi lắc đầu, bày tỏ thái độ không muốn ăn.

"Ăn một chút đi, cô gầy hơn trước rồi." Chị Lý nhẹ giọng khuyên nhủ.

"Tôi thật sự không thấy đói, các người ăn đi, không cần để ý đến tôi." Tôi tới nơi này gần một tháng, tôi chưa từng dùng phương thức tuyệt thực để tự làm khổ mình hay kháng nghị ai cả, dầu nặng dầu nhẹ cũng ăn chút gì đó, thành thật mà nói tôi cũng bắt đầu mệt mỏi làm như thế, cứ như thế mà gầy đi, không chừng một ngày nào đó trái tim tôi suy kiệt mà chết.

"Chị như vậy, tôi không biết phải giao phó với cậu ba như thế nào." Chị Lý khổ sở nâng chân mày lên nhìn tôi, đang lúc này, Âm Hạng Thiên ở thư phòng đi ra, tôi hôm qua hấn ở lại chỗ này.

"Chuyện gì?" Âm Hạng Thiên hỏi chị Lý.

Tôi không muốn nghe chị Lý tố cáo, càng không muốn nghe Âm Hạng Thiên nói lý thuyết, giảng dạy cách sống, nên vui vẻ nói: "Chị Lý, chị mang phần ăn của tôi đến đây đi."

Chị Lý nhận được mệnh lệnh, không lâu lắm, những món ăn kia đã được mang đến phòng tôi. Âm Hạng Thiên đang đứng bên cạnh nhìn chăm chăm, tôi không thể không ăn

"Chờ một khoảng thời gian nữa anh hết bận rồi anh sẽ dẫn em đi dạo." Hấn mở miệng nói.

Tôi có thể cự tuyệt sao? Không thể! Cho nên, tôi trầm mặc uống sữa tươi.

Hấn gờ tay vuốt ve cổ của tôi, nhẹ giọng rù rì: "Sao lại gầy đến như thế này rồi."

Tôi sắc nên ho khan một tiếng, rồi sau đó, tiếp tục im lặng không nói cái gì cả. Tay của hấn từ cổ tôi di chuyển đến môi tôi, lấy lòng ngón tay ẩm áp lau sạch chút sữa tươi mà tôi chưa kịp liếm sạch.

"Để cho tôi ăn com ngon tí không được sao?" Tôi bình tĩnh hỏi. Tôi chẳng biết bị nhốt ở đây cho đến khi nào, tôi đem chính bản thân mình biến thành kẻ cô độc, trong cơ thể, cõi lòng mệt mỏi rơi xuống, ngủ thiếp đi.

Thình thoảng hấn đụng chạm kích cho tâm tình của tôi không dậy nổi.

Hấn rút tay về lại hôn lên tóc tôi, tôi khẽ kháng cự, hấn có chừng có mực lui ra, dịu dàng nói: "Mấy ngày gần đây anh tương đối bận." Ngừng nói, hấn nhẹ vô cùng nói một câu gì đó rồi rời đi.

Cho đến khi cửa chính đóng lại, tôi mới kinh ngạc hỏi chị Lý: "Có phải mới vừa rồi hấn nói xin lỗi hay không?"

Chị Lý gật đầu.

Tiếp theo lòng tôi chìm xuống, cảm giác lo lắng tràn ra khỏi đầu. Âm Hạng Thiên sẽ không bởi vì tôi gầy đi một chút, mà im lặng đau lòng rồi lại cảm thấy có lỗi, trực giác nói cho tôi biết cái câu "Thật xin lỗi" sẽ mang đến cho tôi rất nhiều phiền toái.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Giả Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 89

Cảm xúc nhiều ngày chưa từng dao động qua bị câu nói không giải thích được "Thật xin lỗi" kia của Âm Hạng Thiên gây nhiễu loạn. Thận trọng như quân gia Dương cũng thấy tôi không giống với mọi khi, liền cùng tôi nói chuyện phiếm vài câu. Tôi nói mình không có việc gì, lúc này ông mới đi mua nhu yếu phẩm hàng ngày.

Tối gần trưa, chị Lý nói cho tôi biết, xe của quân gia Dương bị hỏng, đến tối mới trở về. Trong tủ lạnh không có nguyên liệu nấu ăn, nên chị không thể chuẩn bị bữa trưa.

"Tôi không đói." Lời vừa ra khỏi miệng, tôi liền hối hận. Tối đây nhiều ngày như vậy, vẫn là quân gia Dương mua đồ ăn, chị Lý chuẩn bị bữa ăn cho mọi người, tôi căn bản không có cơ hội tiếp xúc với người ngoài, tự nhiên cũng không nghĩ tới chuyện chạy trốn. Nếu có người ngoài đến, chẳng hạn như nhân viên giao hàng tận nơi, nói không chừng tôi sẽ có cơ hội thoát ra, tuy rằng cơ hội mong manh đến đáng thương, dù sao cũng nên thử một chút.

Chị Lý đương nhiên không biết tôi đang tính toán cái gì, nghe tôi nói lại không muốn ăn cơm, chị lại lăm nhăm bản thân không có cách nào bàn giao với Âm Hạng Thiên. Tôi đành xuống nước, để chị đi gọi đồ ăn ngoài.

Chị Lý gật đầu dạ vâng, xoay người rời khỏi phòng khách. Tôi bắt đầu đi nờ nự cười, quân gia Dương và chị Lý mỗi lần gọi điện thoại đều phải tránh tôi, tôi đã nói với họ không cần làm như vậy, bọn họ đều cao và khỏe hơn tôi, tôi căn bản không giành được. Chị Lý lại nói, đây là Âm Hạng Thiên giao phó, cũng không phải sợ tôi nhanh tay cướp đi, mà là sợ lúc tôi đoạt điện thoại làm tổn thương chính mình.

Phải thừa nhận rằng người đàn ông đó rất hiểu tôi. Tôi là một người dùng cho thử nghiệm, và đặc biệt là một người dễ nổi nóng. Nếu có người cầm điện thoại lắc lư trước mặt tôi, tôi khó tránh khỏi sẽ bị kích động mà cho người đó nếm thử một chút.

"Tôi chỉ biết số điện thoại giao hàng của một cửa hàng nhỏ, cô đừng để ý." Chị Lý sau khi gọi điện, nói.

"Không sao đâu." Tôi không quan tâm người đến là ai, miễn là anh ta có thể mang đến cho tôi một tia hy vọng có thể trốn thoát, tôi sẽ không có ý kiến. Tuy nhiên, nói thật ra, tôi cũng không đặt quá nhiều hy vọng vào cơ hội mong manh này. Khi từ Giang Nam quay về thành phố D, tôi liền làm tất cả các loại bệnh tâm thần, nói không chừng, chị Lý cũng sẽ dùng chiêu này đối phó tôi.

Mười mấy phút sau, chuông cửa reo lên, chị Lý liếc tôi một cái, nhìn thấy tôi ngồi trên ghế sofa không nhúc nhích, lúc này mới đi tới cửa.

Tôi nhanh chóng đứng dậy, nắm bắt thời cơ trong lúc chị đang gọi điện thoại thì viết giấy cầu cứu đi theo. Nhưng mà tờ giấy cũng không có tác dụng, bởi vì người vừa tới không phải nhân viên giao hàng, mà là một người đàn ông xa lạ cao to vạm vỡ. Chị Lý thấy người tới không đúng, vội vàng đóng cửa. Nhưng đã quá muộn.

Bọn họ ép chị Lý trở về phòng khách, chị Lý có chút hoảng, thế nhưng, không ngờ ở thời điểm quan trọng nhất chị lại kéo tôi ra sau bảo vệ.

"Các người là ai? Muốn làm gì?" Giọng chị Lý run run, hiển nhiên là kinh hoàng.

"Tam Thiếu kêu chúng tôi tới đón cô nhỏ dự tiệc." Một người trong đó nói.

Trí nhớ của tôi không tỉnh là tốt, đặc biệt không nhớ tướng mạo người. Nhưng tôi lại nhận ra người đàn ông có vết sẹo nhỏ trên trán. Lúc Nhiễm Du và Lạc Quân Dật kết hôn, hẳn ở hiện trường hỗ trợ. Nếu tôi nhớ không lầm, người đàn ông sẹo kia là vệ sĩ của Nhiễm gia.

Chị Lý chân chờ rồi nói: "Tôi muốn xác nhận với Tam Thiếu một chút."

"Không cần." Tôi nói với chị Lý. Âm Hạng Thiên sẽ không để người nhà họ Nhiễm tới truyền lời, người của Nhiễm gia tự nhiên sẽ không để cho chị Lý gọi điện thoại xác nhận.

"Cô nhỏ. . ." Chị Lý do dự xem xét tôi, đầy mắt lệ và bất an.

"Không sao đâu, chị giúp tôi chuẩn bị quần áo dự tiệc đi." Thành thật mà nói, tôi đã sớm hoài nghi tới, Nhiễm Du biết tôi ẩn náu ở đây, bắt quá, làm trái lương tâm không phải tôi, cho dù ba mặt đối diện, tôi cũng không chột dạ, sợ thì càng không cần. Dù sao tôi cũng không phải là người tình của Âm Hạng Thiên, mà là cháu gái ba năm của bà nội - cô nhỏ của Âm gia. Chỉ cần Nhiễm Du không có vì tình mà điên lên, cũng sẽ không mạo hiểm thương tổn tôi để đắc tội với Âm gia.

Chị Lý nghĩ là tôi để chị đi gọi điện thoại cầu cứu, vội vã đi vào phòng của tôi, thế nhưng, khách tới thăm không ngốc. Chị Lý chân trước vào phòng, một

trong số họ liền đi theo qua. Không bao lâu sau, chị Lý về mặt đau khổ đi ra, điện thoại di động của chị đã nằm trong tay người kia.

"Cô nhỏ, đã chuẩn bị xong." Chị Lý nói.

Tôi gật đầu, chuẩn bị đi thay quần áo, phía sau lập tức có người theo sau, tôi cũng không quay đầu lại nói: "Các người còn muốn nhìn chăm chăm tôi thay quần áo phải không?"

"Chúng tôi chỉ là muốn bảo vệ cô nhỏ."

"Không cần đề phòng tôi như phòng cướp vậy." Tôi vạch trần lời nói dối sơ sài của hắn, đi vào phòng, thuận tay đóng sầm cửa phòng lại.

Trên giường đặt một bộ váy màu tím nhạt, một áo khoác lông trắng, chẳng biết lông thú làm bằng chất liệu gì nhưng thật mềm mại.

Tôi không thích áo lông thú, bởi vì đó là phải hy sinh một sinh mệnh để đổi lấy sự xa hoa mỹ lệ, nhưng bây giờ đã là tháng mười một, cơ thể tôi vốn thuộc thể tạng hàn, hơn nữa, gần đây gầy đi không ít, không cần trang phục dày quần thành một bọc giống trẻ sơ sinh với cái đầu to.

Tôi vốn định đổi một đồ trang sức trang nhã, để vừa vặn che đi sắc mặt tiêu tụy của mình, nhưng người ngoài cửa đã không đợi được nữa. Sẽ được tự do rồi, tuy rằng cái giá của sự tự do là không dám bất bình, nhưng tôi không quan tâm, cũng không phải tốt lành gì, mà là bởi vì có đề ý cũng vô dụng.

Vệ sĩ của Nhiệm gia rất quen thuộc hoàn cảnh của Âm thị, từ chỗ ở đến bãi đậu xe dưới tầng hầm đều không gặp phải trở ngại.

Khoảng nửa tiếng sau, chiếc xe dừng lại trước một khách sạn nguy nga tráng lệ, bên ngoài khách sạn treo một tấm băng rôn thật to. Tới bây giờ, cuối cùng tôi cũng biết tại sao Âm Hạng Thiên nói câu "Thật xin lỗi" kia!

Ta bị mang qua giữa đại sảnh rộng rãi nhón nhào, đến khu nghỉ ngơi cách sảnh tiệc xa nhất. Ngồi xuống không lâu sau, Nhiệm Nghiên một thân trang phục lộng lẫy xuất hiện. Cô à xua vệ sĩ đi, quan sát tôi từ đầu tới chân một phen, sau đó kéo ra một nụ cười khinh bỉ.

"Cô nhỏ cùng nhân tình có tốt không?" Cô à có giọng dễ nghe, nhưng lại nói ra những lời rất cay nghiệt.

Tôi mân mê chiếc nhẫn bạc trên ngón tay, giọng bình tĩnh ngữ điệu ôn hòa nói: "So với vợ chính bị vắng vẻ thì tốt lắm."

Ai cũng đều sợ bị đâm vào chỗ đau, Nhiệm Nghiên cũng không phải cái loại người bình tĩnh thông dong, lập tức liền lên cơn tức giận.

Nhưng cô à vẫn còn có chút kiêng kỵ thân phận của tôi, cho nên chỉ ngoài miệng công kích, chưa đối địch bằng hành động.

Ta không phải con thỏ không có móng vuốt, đương nhiên sẽ không nghe cô à châm chọc khiêu khích, thế nhưng tôi không muốn cùng cô à tranh cãi. Thấy cô à ý chí chiến đấu sục sôi, tôi có chút vô lực nói: "Nhiệm Du mời tôi đến không phải cho cô giải buồn đi?"

Nhiệm Nghiên ngừng nói, ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Dĩ nhiên không phải, nếu là cô nhỏ của Âm gia, trên danh nghĩa phải gọi Hạng Thiên một tiếng anh ba nhỉ? Cô không ngại nói cho anh ba và chị dâu ba của cô một tiếng mừng chứ?"

Ta bắt đầu dĩ cười khổ, không phải không thừa nhận Nhiệm Du cao minh và nham hiểm. Cô ta yêu cầu tôi tham gia tiệc đính hôn của cô ta và Âm Hạng Thiên, nghe tôi gọi cô là chị dâu ba, đã kích tôi đây một cái "tình nhân". Mà tôi là cháu gái của bà nội, cô nhỏ của Âm gia, cho dù có khó chịu hơn nữa, cũng phải giữ thể diện cho Âm gia, cho nên, dù tôi thông suốt ở ngoài mặt, cũng không thể nhào sự, chỉ có thể có khổ tự mình nuốt.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Giả Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 90

"Được rồi, điều nên nói đã nói xong, cô nên đi gặp cô dâu chú rể đi." Nhiệm Nghiên cười mĩa mai, như một con công kiêu ngạo đi về hướng phòng tiệc.

Mặc dù chỉ là đính hôn, nhưng tiệc đính hôn của Nhiệm gia nhị tiểu thư và Âm gia Tam thiếu cũng cực kỳ long trọng. Từ xa nhìn lại có thể cảm nhận được tất cả sự sang trọng xa hoa này đều bay ra nồng nặc mùi đồng nhân dân tệ.

"Không dám đi vào sao?" Nhiệm Nghiên thấy tôi đi chậm rì, nhìn có chút hả hê lại cười hết sức khinh bỉ.

Cô ta không hiểu, chuyện cho tới bây giờ, không phải tôi không dám, mà chỉ là không muốn. Nếu bà nội bọn họ thấy tôi xuất hiện ở đây, nhất định sẽ vừa khổ sở lại khó xử. Tôi nên đối mặt với mọi người như thế nào, người bên ngoài sẽ nghĩ gì về tôi?

Tôi càng nghĩ càng nhiều, cũng càng ngày càng không muốn đi vào. Ngay lúc Nhiệm Nghiên mất đi kiên nhẫn, chuẩn bị cho bồi bàn mang tôi đi vào thì một bóng người nho nhỏ đột nhiên chạy vọt tới bên cạnh, ôm chặt lấy tôi. Khí lực khác xa với một đứa trẻ bình thường, thiếu chút nữa tôi đã ngã xuống

đất.

"Mẹ nuôi, người đi đâu? Sao không đến thăm con?" Từ Hằng vênh cái miệng đỏ au nhỏ nhắn oán giận.

Từ lần cuối cùng tôi nhìn thấy cậu chàng này chỉ hơn sáu tháng, thật khó cho cậu nhóc chỉ cần liếc mắt một cái liền nhận ra tôi.

Tôi cố hết sức ôm lấy cậu nhóc, hết sức hôn một cái lên khuôn mặt nhỏ nhắn: "Mẹ nuôi đi du lịch, con có nhớ mẹ nuôi không?"

"Nhớ, nhớ đến tim cũng đau." Cậu nhóc làm như thật, ôm lấy cái bụng của mình.

Tôi nhin không được phì cười, chọc chọc cái bụng nhỏ của cậu: "Đây là bụng, phía trên mới là tim."

Từ Hằng đảo mắt, ghé vào bên tai tôi nói: "Con biến thành sói thì tìm ở dưới."

Tôi không nhin được cười, tên nhóc này đầu óc cũng rất nhanh nhạy.

"Con đi cùng với ai vậy?" Tôi hỏi, đồng thời nâng mắt tìm kiếm cha mẹ cậu bé.

"Mẹ yêu của con! Con đi gọi mẹ!" Từ Hằng nhảy xuống đất, chạy tới chỗ Âm Sở Nguyệt đang gọi điện thoại ở cách đó không xa.

"Mẹ yêu! Mẹ nuôi ở đằng kia." Từ Hằng túm lấy vạt áo của Âm Sở Nguyệt kéo về phía tôi.

"Đừng nói bậy!" Âm Sở Nguyệt trách cứ ngược mắt, vừa vịn bước chậm rãi tiến lên chỗ tôi, rồi bốn mắt nhìn nhau.

Tôi mỉm cười: "Chị."

Âm Sở Nguyệt kinh ngạc kéo tay tôi lại, mắt trừng thật to: "Sao cô lại tới đây?"

Tôi chỉ vào Nhiễm Nghiên đang muốn chạy, nói: "Cô ấy dẫn tôi tới."

Âm Sở Nguyệt chau mày thành một đường, lớn tiếng quát: "Nhiễm Nghiên, cô đứng lại!"

Sở Nguyệt xử sự ngay thẳng, tính tình nóng bỏng nhưng tâm địa tốt, nhưng là, cô có một đặc điểm, đó là cực kỳ bao che. Hễ anh chị em nào so với cô nhu nhược, đều là đối tượng được cô đứng ra bảo vệ. Mà tôi được sinh ra với khuôn mặt baby, vóc dáng không cao, thể lực thì thua xa người sói, hiển nhiên nằm trong đối tượng bảo vệ của cô ấy.

"Sở Nguyệt, cô tới lúc nào thế? Sao không cùng đi với chồng?" Nhiễm Nghiên tháo chạy thất bại, chỉ phải kéo lên nụ cười giả tạo, kiên trì ứng phó.

"Không cần cô phải quản, tôi hỏi cô, tại sao cô mang Bách Khả tới tận nơi này?" Sở Nguyệt vẫn cho là tôi và Âm Hạng Thiên sẽ đến với nhau, lúc này thấy Nhiễm Nghiên đẩy tôi rơi vào tình thế khó xử, đương nhiên là rất giận dữ.

Nhiễm Nghiên chịu không nổi Sở Nguyệt hùng hổ dọa người, đành phải nói: "Tôi là có ý tốt, đều nói bà nội thương yêu Xảo Đình và Bách Khả. Xảo Đình sẽ không đến rồi, nếu cả Bách Khả cũng không tới, bà nội sẽ không vui."

Âm Sở Nguyệt không chút khách khí, hừ nói: "Đồ nhiều chuyện!"

Nhiễm Nghiên sắc mặt rùng mình, cứng rắn nói: "Nếu không cần, vậy làm phiền Hạ phu nhân đưa người trở về đi."

Nói xong, liền lác mông đi ra ngoài.

"Đồ sao chổi!" Âm Sở Nguyệt hừ một tiếng, ôm lấy bên chân Từ Hằng, dụ dỗ nói: "Cục cưng, chúng ta mời mẹ nuôi ăn đại tiệc thôi?"

Từ Hằng gật đầu, vui vẻ nói: "Mẹ nuôi, chúng ta đi ăn đi."

Tôi rất cảm kích đối với hai mẹ con đáng yêu này. Nếu không phải hai người đứng lúc xuất hiện, tôi đã bị không trâu bắt chó đi cày rồi. Thành thật mà nói, không ai nguyện ý tham gia nghi lễ đính hôn của bạn trai cũ. Tôi chỉ là một người thường, khả năng chịu đựng trong lòng cũng như người thường. Có thể nhân cơ hội rồi đi, đương nhiên không muốn ở lại. Nhưng ông trời không chịu ý người, ngay lúc ba người chúng tôi đi ra khỏi khách sạn, một nhân vật vô cùng khó đối phó từ bên trong đi ra, cùng chúng tôi chạm mặt.

Tôi cùng Sở Nguyệt đều như thấy quỷ, ngây người giây lát, mới mở miệng kêu: "Anh hai."

"Em sao lại ở đây?" Âm Nhị Nhi hỏi tôi, lại như có điều suy nghĩ, ánh mắt nhìn Sở Nguyệt.

Sở Nguyệt trời không sợ, đất không sợ, duy chỉ có sợ Âm Nhị Nhi. Thấy ánh mắt anh nhìn về phía mình, lập tức đề phòng lui về phía sau một bước: "Anh đừng dùng cái loại ánh mắt này nhìn em. Là Nhiễm Nghiên mang cô ấy đến. Em đang tính đưa cô ấy đi, liền đụng anh."

Âm Nhị Nhi khẽ nheo mày: "Đi theo anh."

Kẻ ngốc cũng có thể nhìn ra anh đang tức giận. Lúc này mà cùng đi với anh, không chừng lại có chuyện xảy ra.

Vì thế, ta và Sở Nguyệt đồng loạt lui về phía sau, chuẩn bị đánh bài chuẩn.

Âm Nhị Nhi phát hiện không có người đi theo, cũng không quay đầu lại, nhấn mạnh: "Đi theo anh!"

Sở Nguyệt tắc nghẹn, vẻ mặt đau khổ nói: "Em cũng đi hả?"

Âm Nhị Nhi ngoái đầu lại, liếc cô một cái: "Cô không bạn sao?"

Sở Nguyệt như được đại xá, ôm Tử Hằng bỏ chạy, khí chất danh giá tất cả đều ném mất tiêu đi đằng nào.

Tôi một thân một mình sợ hãi lui về phía sau: "Em cũng..."

"Em đi theo anh." Âm Nhị Nhi như đinh chém sắt cắt đứt lời của tôi.

"Anh hai..." Tôi ngần ngại không tiến lên.

Âm Nhị Nhi giống như Hiếu Thiện trong Thiệp Nữ U Hồn, ngoác ngón tay với tôi: "Lại đây."

Tôi hít sâu một hơi, cắn răng một cái, xoay người bỏ chạy. May mắn là, tôi cắt được đuôi Âm Nhị Nhi đuổi theo ở trước thang máy. Thật không may, cửa thang máy lại mở ra thì anh đứng ở bên ngoài.

Thang máy không chạy nhanh hơn chân anh, tôi nên bắt đắc dĩ hay là nên vì kế tiếp chính mặc niệm?!

Anh đưa tôi lên lầu một của nhà hàng, sau đó bắt đầu màn tra khảo tôi vì sao lại xuất hiện ở đây, và tại sao lại ở cùng Nhiễm Nghiên.

"Em . ." Tôi biết nói gì đây? Nói Âm Hạng Thiên buộc tôi trở về? Nói tôi bị nhốt?

Anh sẽ tức giận nha? Không, phải hỏi là, anh có thể phát câu lên, bắt chấp hoàn cảnh mà lôi Âm Hạng Thiên ra đánh một trận hay không?

"Nói đi." Âm Nhị Nhi thúc giục.

Ánh mắt anh sáng quắc lên khiến tổ chất tâm lý không tính là cường hãn của tôi có chút gan run rẩy, lại càng không dám nói dối. Trầm ngâm thật lâu, tôi mới xèo xèo ngó ngó nói: "Ngày mai rồi hãy nói."

Âm Nhị Nhi phất chốc đứng lên, nắm lấy tay tôi bước đi.

"Anh dắt em đi đâu?" Tôi gấp giọng hỏi.

"Đi tìm lão Tam!" Giọng điệu của anh đã không còn nhàn hạ cùng hồ hững mà Âm Nhị Nhi nên có.

"Em không đi!" Tôi không sợ Nhiễm Nghiên châm chọc tôi, cũng không sợ Nhiễm Du tính kế, nhưng sợ anh tức giận tôi. Thế nhưng anh đã tức giận rồi! Làm sao bây giờ? Ai có thể nói cho tôi biết phải làm sao bây giờ?

"Không đi cũng được, tự em nói, em trở về đã bao lâu? Đang ở chỗ nào? Nhiễm Du đi tìm em gây phiền phức sao?" Âm Nhị Nhi hơi dừng bước chân, nhưng các câu hỏi vẫn cứ liên tiếp.

Tôi không phủ nhận rằng tôi muốn nhân cơ hội ngày hôm nay thoát khỏi Âm Hạng Thiên, nhưng tôi không muốn làm cho rắc rối, càng không muốn thấy người đàn ông phúc hắc giận tím mặt. Câu hỏi của anh, tôi một câu cũng không thể đáp, chỉ có thể ra sức gãi đầu. Anh không lường trước tôi lại phản ứng dữ như vậy, lại bị tôi hất ra rồi. Tôi thừa cơ thoát đi, nhưng anh chỉ một cái bước xa liền đuổi theo tôi.

Ta quýnh lên, nước mắt lã chã: "Anh hai, anh đừng ép em."

Tôi mặc dù đang khóc, nhưng trong lòng thờ phào nhẹ nhõm, bởi vì vẻ mặt Âm Nhị Nhi đã dịu đi. Anh đưa tay lau đi nước mắt trên gương mặt tôi, nhàn nhạt thờ dãi: "Đừng khóc, nhìn bộ dạng đáng thương của Tiểu Khả em so với lời nói tố cáo bọn họ còn có độ mạnh hơn."

Tôi tắc nghẹn, nước mắt vốn đã tràn ra tới viền mi liền không rơi nữa mà đọng đầy trong mắt.

Âm Nhị Nhi nở nụ cười: "Không đi tìm hần, anh hai mời em ăn đại tiệc. Nhìn em gầy, mặt da lông rồi, chỉ còn thừa lại xương cốt."

Da lông?!

Tôi cúi đầu nhìn quần áo trên người mình, ừ, tôi hiện tại quả thật toàn thân da lông tốt nha.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Giả Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 91

Âm Nhị Nhi chỉ vào một bàn thức ăn, liên tục gấp thức ăn cho tôi. Tôi căn bản không có khẩu vị, cố gắng ăn một chút, liền thấy đồ ăn cao sắp đến cổ.

Âm Nhị Nhi ngừng đưa, lo lắng hỏi: "Sắc mặt khó coi như vậy? Dạ dày không thoải mái?"

Tôi lắc đầu, bụng ỉa nước lên, cố gắng nuốt trôi xuống đồng đồ ăn khô khốc này, nhưng lại phản tác dụng, nó chọt dâng lên, tôi che miệng chạy về phía phòng vệ sinh. Sau khi ỏ ra những thứ vừa mới ăn toàn bộ đều vào bồn cầu, tôi mới thấy thoải mái một chút.

Mở cửa phòng vệ sinh, một nhân viên phục vụ nhà hàng vội vàng nghênh đón, nói: "Ngài không sao chứ?"

Tôi vô lực lắc đầu, đi tới trước bồn rửa tay rửa sạch lại.

Người phục vụ đưa lên khăn ướt, mỉm cười nói: "Bạn trai của ngài rất lo lắng."

Bạn trai?!

Tôi hơi choáng váng, ngay sau đó kịp phản ứng, là Âm Nhị Nhi yêu cầu cô ấy đến buồng vệ sinh xem tôi.

Người nhân viên thấy tôi ngây người, chần chờ nói: "Ngài thấy trong người không khỏe?"

Tôi bật cười: "Đây không phải là điều rất rõ ràng sao?"

Người nhân viên choáng váng giây lát, nói: "Nếu ngài không có chuyện gì, tôi đi ra ngoài trước, bạn trai của ngài ở bên ngoài chờ đấy."

"Cám ơn cô."

"Không có chi." Người nhân viên chứa ý cười rời khỏi buồng vệ sinh.

Tôi chống tay ở bồn rửa nhìn mình trong gương, người phụ nữ bên trong hốc mắt lõm xuống, nhợt nhạt như một bóng ma, da dưới cánh tay mịn như em bé, so với trước khi đi xa thì càng thêm tiêu tụy.

Tôi véo véo má, để cho bản thân lên chút tinh thần. Trên mặt hiện lên vết đỏ, nhưng trông khá có hiệu quả.

Tôi thở dài và rời khỏi buồng vệ sinh, Âm Nhị Nhi đứng ở hành lang lập tức tiến lên đón, nâng mi nói: "Đi bệnh viện!"

Tôi vội vàng bày tỏ, gần đây thường xuyên ăn uống không tốt, nếu hơi không thoải mái liền chạy đi bệnh viện, như vậy tôi hẳn là mỗi ngày đều ở trong bệnh viện. Nhưng Âm Nhị Nhi rất kiên trì, tôi không lay chuyển được anh, đành phải mặc kệ.

Khoảng nửa tiếng sau, chúng tôi đã đến một bệnh viện gần đó, Âm Nhị Nhi giúp tôi đi đăng ký, tôi thì ngồi ở ghế đợi nghỉ ngơi. Không bao lâu, anh cầm đơn đăng ký đan trở lại, đỡ tôi sức khỏe không tốt đi đến phòng khám.

"Anh hai, khoa tiêu hóa ở hướng ngược lại." Lúc tôi nghỉ ngơi có thấy bảng hướng dẫn của bệnh viện.

"Xem xong khoa này, lại đi kiểm tra đường tiêu hóa." Bước chân anh không ngừng, giọng nói ngưng trọng có chút kỳ quặc.

Tôi không hiểu gì sất cho nên đành phải đi theo anh, giây lát sau, tôi kinh ngạc nhìn bảng số phụ khoa.

"Anh hai, sao anh lại dẫn em tới đây?" Tôi đặt câu hỏi, đồng thời cũng hiểu hơn phân nửa là nhân viên phục vụ trong phòng ăn đã nói gì đó với anh, anh mới sinh ra hiểu lầm.

"Đương nhiên là kiểm tra." Anh cường chế ép tôi vào phòng khám phụ khoa.

Tôi khó giải bày, vô cùng yếu ớt đi vào phòng.

Một vị bác sĩ trung niên chừng năm mươi tuổi theo thông lệ dò hỏi: "Khó chịu ở đâu?"

"Dạ dày." Tôi nói.

Bác sĩ gật đầu, tiếp tục hỏi: "Thường xuyên nôn khan?"

"Tôi bị viêm dạ dày, loét dạ dày, hơi khó chịu thì sẽ nôn mửa dữ dội."

Bác sĩ nghi ngờ xem xét tôi một cái, nói tiếp: "Thời gian hành kinh chuẩn không? Lần trước là lúc nào?"

"Trời ạ!" Tôi ôm lấy trán, nhỏ giọng than.

Bác sĩ đặt bút xuống, dò hỏi: "Có vấn đề gì không?"

Tôi miễn cưỡng lắc đầu, ngoái đầu nhìn Âm Nhị Nhi đằng sau lưng nói: "Anh hai, anh hiểu lắm rồi, em không mang thai."

Âm Nhị Nhi nhếch mày lên: "Sao em có thể khẳng định như vậy?"

Tôi ngáp ngừng rồi đứng lên, ghé vào tai anh thì thầm: "Em vừa qua kỳ kinh nguyệt."

Âm Nhị Nhi nở nụ cười sáng tỏ, chỉ có điều cái bộ dáng tươi cười này khiến tôi dựng hết cả tóc gáy.

"Em là bị lão Tam bắt trở lại! Thằng đó nhốt em, không cho em về nhà, không nghĩ tới bị Nhiễm Du phát hiện, cho nên em mới bị Nhiễm Nghiên đưa đến buổi lễ đính hôn!" Giọng điệu của anh không phải nghi ngờ, mà là chắc chắn.

Tôi ngay lập tức hóa đá, trong lòng thật hối hận! Tuy rằng anh quả thực hoài nghi tôi là bị Âm Hạng Thiên bắt quay về, thế nhưng nếu như tôi không đề cập tới kỳ kinh nguyệt thì anh không thể xác định tôi có ở cùng với Âm Hạng Thiên hay không. Đúng vậy, bị nhốt cũng không phải lỗi của tôi, nhưng chỉ run sợ, hơn nữa còn run cầm cập!

"Thật ngại, đã làm lỡ thời gian của ngài rồi." Dứt lời, Âm Nhị Nhi liền kéo tôi đi.

"Anh hai, đừng tức giận..."

"Anh không tức giận." Anh lạnh lẽo nói: "Nếu nó đã làm thập toàn thập mỹ như thế, anh đây thật muốn gửi cho nó một phần quà cưới thật lớn."

Thành thật mà nói, trong ba anh em nhà họ Âm, tôi sợ nhất Âm Nhị Nhi nhìn như vô hại nhưng thực tế so với ai khác tay cũng đen thui. Bà nội có nói, Âm Nhị Nhi rất ít khi tức giận, cũng rất ít chịu thiệt. Một khi có người chọc tới anh, anh đều sẽ cười mây trời gió nhẹ, sau đó sẽ chính kẻ bất hạnh đang vui vẻ đó. Đối diện với bụi hoa anh túc độc hại này, ai mà không khiếp đảm? Ai mà không run rẩy? Ai mà không đi vòng qua anh?!

Đi dạo quanh một vòng, chúng tôi lại trở về nhà hàng đính hôn của Âm Hạng Thiên. Một đường đi tới, tôi khóc cũng khóc rồi, nháo cũng nháo rồi, thế nhưng, Âm Nhị Nhi căn bản không bị xúc động, tôi thế mới biết, người đàn ông này thuộc về loại lạ lùng miễn dịch với nước mắt của phụ nữ.

Xuống trước xe, Âm Nhị Nhi đưa tôi chiếc khăn tay, ầm ầm nói: "Lau nước mắt đi, đừng làm vệt con xấu xí."

Tôi khịt mũi, lẩm bẩm nói: "Anh nghĩ là em muốn khóc sao? Còn không phải bị anh bức!"

Anh im lặng nhìn tôi sửa sang lại tóc tai mặt mũi, sau một lúc chợt nói: "Lão Tam bức bách em quá sao?"

Tôi thiếu chút nữa đem khăn tay xuyên thủng mắt, không khó nghe ra, bức bách anh nói và bức bách mà tôi nói ý nghĩa hoàn toàn khác nhau.

"Em sẽ không ngốc đến độ biết rõ nó và Nhiễm Du ở chung một chỗ, còn để nó leo lên giường em?" Anh nói rõ ràng, khiến tôi không chỗ nào che giấu.

"Anh ấy. . . Anh ấy uống say." Tôi giọng nhỏ như muỗi kêu, lẩm bẩm.

"Này lấy có thật tốt, vô luận gặp phải tình huống gì đều có thể sử dụng." Anh nhẹ cười giễu một tiếng, đi xuống xe trước, đi vòng qua bên kia mở cửa cho tôi: "Đi thôi, chúng ta đi chúc mừng nó."

Anh gần hai chữ "Chúc mừng" cực kỳ rõ ràng, làm người ta thấp thòm lo âu.

"Anh không thấy đối với em mà nói rất tàn nhẫn sao?" Tôi làm cuộc đấu tranh cuối cùng.

Âm Nhị Nhi lạnh nhạt cười: "Em không đến mức yếu ớt như vậy, huống chi, giết địch một ngàn tự tổn hại tám trăm cũng không thua thiệt."

Tôi đầu đầy hắc tuyến: "Bên trong đang cử hành lễ đính hôn, anh đừng biến nó thành chiến trường."

"Không phải của anh, là chiến trường của tất cả mọi người." Anh đưa tôi ra khỏi xe, đặt tay tôi khoát lên cánh tay anh, xoải bước dăng trào, mười phần bộ dáng quý ông lịch lãm.

Tướng mạo Âm Nhị Nhi khiến anh đi tới chỗ nào đều sẽ trở thành tiêu điểm. Sau khi tiến vào phòng tiệc, không ít người đều đưa ánh mắt nhìn về phía chúng tôi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Giả Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 92

Tuy rằng thân phận của tôi là cháu gái nuôi của bà nội, cô nhỏ nhà họ Âm, nhưng rất nhiều người đều biết, cô nhỏ nhà họ Âm chính là con dâu nuôi từ bé của Tam thiếu nhà họ Âm. Từ trước đến nay chỉ có Âm Hạng Thiên mang tôi tham gia các bữa tiệc, hôm nay, người đàn ông kia vẫn đứng bên cạnh vị hôn thê cung chiêu, tôi xuất hiện đương nhiên cũng sẽ hấp dẫn không ít ánh mắt.

Cứ như vậy, dưới ánh mắt hiếu kỳ hoặc khinh thường của mọi người, chúng tôi xuyên qua biển người cũng tìm được cô dâu chú rể đang chào hỏi khách khứa.

Nhiệm Du trang điểm khuôn mặt tinh xảo, quần áo xa hoa, cái bụng tròn trịa được chiếc váy sa che khuất, như một nữ thần hoàn mỹ. Mà Âm Hạng Thiên và nữ thần hoàn mỹ có thể cùng đứng chung một chỗ, tự nhiên cũng sẽ không kém đi chút nào. Khi tầm mắt của hai người đảo qua tôi và Âm Nhị Nhi thì sắc mặt đều có biến hóa nhỏ.

Ánh mắt của tôi và Âm Hạng Thiên giao nhau, thế giới tích tắc yên tĩnh, âm thanh nhốn nháo của tất cả đều biến mất, anh kinh ngạc rồi áy náy giống như một khối bom nổ dưới nước, nổ tung thế giới của tôi thành từng mảnh. Tôi cho rằng đã chết tâm từ lâu với anh, thế nhưng tâm đã chết còn có cảm giác đau.

Tôi và anh, trái tim tôi và trái tim anh vền vền chỉ vài bước, nhưng khoảng cách ngăn đó lại như không thể vượt qua, như bị vật gì đó cắt thành hai nửa, có ghép lại cũng không thể hàn gắn.

Tôi cười trong nước mắt, dùng âm lượng chỉ mình có thể nghe: "Kết thúc, đã sớm kết thúc, không có gì đáng để buồn."

Âm Hạng Thiên từ trong kinh ngạc ban đầu dần lấy lại tinh thần, nói với giọng nhẹ nhàng nhưng cũng cực kỳ phức tạp: "Về nhà đi."

Tôi lắc đầu, lui về phía sau, thân thể lại bị Âm Nhị Nhi giữ lại, anh mạnh mẽ kéo tôi hướng tới chỗ Âm Hạng Thiên và Nhiệm Du.

"Anh hai, xin anh, đừng ép em." Tôi thấp giọng khẩn cầu. Nếu không được sự đồng cảm, không ai biết tôi có bao nhiêu dằn vặt. Không sai, Âm Hạng Thiên hoàn toàn là một tên vô lại, nhưng anh cũng là tên vô lại mà tôi đã từng yêu từng hận. Tôi nên dùng tâm tình gì, bộ dáng gì để đối mặt anh và vợ anh chứ ?

"Đã sớm biết không phải sao? Có gì không thể chấp nhận?" Âm Nhị Nhi nghiêng đầu liếc nhìn tôi nói.

"Biết và nhìn thấy là hai chuyện khác nhau. Thả em đi mà." Giọng tôi mang theo ghen ngào, không dám nhử mồi, không dám chớp mắt, bởi vì chỉ một động tác nhỏ thôi là có thể khiến nước mắt trong hốc rơi xuống.

"Con gái!" Phía sau bỗng nhiên vang lên một giọng nam trầm thấp mà từ tính.

Thân mình tôi run lên, ngoái đầu nhìn lại, chỉ thấy Âm Huyền và Cùng Phạm Chính kinh ngạc nhìn tôi.

"Cha nuôi, mẹ nuôi." Tôi nếu như gặp cứu binh, tránh ra khỏi cánh tay của Âm Nhị Nhi, chạy về phía hai vợ chồng.

Mẹ nuôi tiếp lấy tôi bay nhào qua, vỗ nhẹ sau lưng tôi thì thầm: "Không phải đi du lịch sao? Trở về lúc nào?"

"Con không muốn đến, nhưng anh hai khẳng khẳng bắt con đến." Tôi vui cả mặt ở trong lòng mẹ nuôi cáo hắc trạng, nhân tiện chùi đi mắt giọt nước mắt đã rơi.

"Hạng kình! Con lại đây cho ta!" Cha nuôi hạ thấp giọng trầm.

"Cha, mẹ." Âm Nhị Nhi bình tĩnh: "Con còn tưởng rằng các người không trở lại chứ."

Âm Huyền biết con thứ của mình là tên lưu manh, quyết định nói: "Chúng ta đôi chỗ khác nói chuyện."

Âm Nhị Nhi ngược lại cũng sáng khoái, anh kéo tôi từ trong lòng mẹ nuôi đến bên người mình, tự nhiên hào phóng theo cha ra khỏi phòng tiệc.

Để cho tiện nói chuyện với nhau, cha mẹ nuôi dẫn tôi và Âm Nhị Nhi tới gian phòng thuê trên tầng chín.

Vừa vào phòng, tôi lập tức chạy tới bên cạnh mẹ nuôi, chỉ sợ Âm Nhị Nhi tìm tôi tính sổ.

"Mọi khi con tùy hứng, lười nhác, làm việc không đâu vào đâu, ta và mẹ con đều mở một mắt nhắm một mắt, nhưng chuyện ngày hôm nay, con phải cho ta giải thích hợp lý!" Cha nuôi mặt trầm như nước, trừng mắt nhìn Âm Nhị Nhi.

Âm Nhị Nhi cười nhạt: "Bách Khả là bị lão Tam bắt trở lại, sau khi trở về liền giấu người đi, không cho em ấy liên hệ với người trong nhà."

Vợ chồng hai người kinh ngạc hướng nhìn tôi.

"Bách Khả, là như thế sao?" Mẹ nuôi nhẹ giọng hỏi.

"Con..." Ta ẽ a không biết nên trả lời như thế nào.

"Còn chưa hết, nó giam giữ Bách Khả, lại không đề phòng hai chị em nhà họ Nhiễm. Bách Khả sở dĩ tới đây, là do Nhiễm Du và Nhiễm Nghiên sắp đặt, mấy ả cố ý khiến Bách Khả khó xử, con làm sao có thể mặc kệ?"

"Anh hai!" Tôi mày ủ mặt ẽ khề hô: "Anh đừng thêm mắm thêm muối."

Âm Nhị Nhi dặt khéo môi, thanh bằng nói "Anh chỉ nói sự thật. Cha, mẹ, các người hiểu rõ tính tình lão Tam, không khó nghĩ ra nó làm những việc này tâm tính gì đi?"

"Bách Khả, đã uất ức con." Cha nuôi đủ loại thờ dài.

Tôi cắn cắn môi, phốc một tiếng quỳ gối trước mặt hai vợ chồng.

"Làm cái gì vậy?" Mẹ nuôi kinh ngạc đỡ tôi lên.

"Cha nuôi mẹ nuôi, hãy để con nói hết." Tôi cố chấp không chịu đứng dậy: "Nhà họ Âm đối với con có công ơn nuôi dưỡng, ơn tri ngộ, con rất biết ơn mọi người, cảm kích bà nội, không muốn gây phiền toái cho mọi người. Âm Hạng Thiên và Nhiễm Du đã đính hôn, bất kể anh ấy nghĩ như thế nào, chúng con đều đã kết thúc. Về phần Âm Hạng Thiên đã làm gì con, con không truy cứu nữa, các người không cần hao tâm vì con, con sẽ tìm được vị trí của mình, vĩnh viễn không vượt phận."

Thân phận của tôi, công việc của tôi, thậm chí cuộc sống của tôi, đều là người nhà họ Âm cho, nếu như bởi vì chuyện của Âm Hạng Thiên và tôi khiến mọi người không được bình an, đối với bọn họ tôi đây là một nỗi ray rứt?

Cha nuôi lặng lẽ không nói thờ dài, mẹ nuôi vành mắt đỏ ừng.

"Đứng lên đi." Âm Nhị Nhi đỡ tôi lên.

Mẹ nuôi ghen ngào nói: "Bách Khả, con không cần giải thích này nọ, ta và cha nuôi con đều tin tưởng con là một đứa trẻ ngoan, thế nhưng, lão Tam..." Mẹ nuôi muốn nói lại thôi, quay đầu hỏi cha nuôi: "Bằng không mang lão Tam về nước Úc đi, nó ở trong nước, tất cả mọi người đều không được yên tĩnh."

Âm Nhị Nhi cười nhạo: "Con của người, người không biết? Nếu nó chịu đi, con sau này cũng không ngóc đầu lên nữa."

Cha nuôi muốn nói lại thôi thật lâu, cuối cùng, chỉ nặng nề thờ dài, một tiếng thờ dài này làm cho tâm mọi người đều chìm vào đáy cốc. Âm Hạng Thiên đều hơn cả cố chấp, hơn cả vô lại, hơn cả tùy ý làm bậy, mọi người đều trong lòng biết rõ, nếu anh ta không muốn, coi như là cha mẹ nuôi cũng không thể làm gì.

"Con có một biện pháp có thể hạn chế nó, chỉ có điều, cần mọi người phối hợp." Ngay lúc mọi người không biết xoay xở như thế nào, Âm Nhị Nhi bình chân như vại mở miệng.

Cha mẹ nuôi khuôn mặt sáng ngời, đồng loạt nhìn Âm Nhị Nhi.

Âm Nhị Nhi cười nhạt một tiếng, khoác vai tôi nói: "Con cưới Bách Khả."

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Giả Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93

Thế giới giống như bị ngắt điện, trong gian phòng là một mảnh yên tĩnh như chết lặng.

Âm Nhị Nhi không hiểu, chớp chớp mắt: "Không được sao?"

"Đương nhiên không được!" Tôi là người thứ nhất thoát khỏi hóa đá.

"Lý do?" Âm Nhị Nhi nhú mày cười hỏi.

"Anh là anh của em mà!"

"Không có quan hệ huyết thống." Anh bình tĩnh nhấn mạnh.

Mọi khi miệng lưỡi tôi rất linh hoạt, nhưng bây giờ lại lắp ba lắp bắp, chỉ có thể khàn thiết nói: "Vây cũng không được!"

Cha mẹ nuôi quan sát tôi, lại nhìn sang Âm Nhị Nhi, trầm ngâm hồi lâu, mẹ nuôi mới thăm dò: "Hạng Kinh, mẹ hỏi gì, con phải thành thật trả lời."

Âm Nhị Nhi mỉm cười gât đầu: "Mẹ hỏi đi."

Mẹ nuôi ngó qua cha nuôi, cha nuôi hướng ánh mắt tán đồng, mẹ nuôi hắng giọng, mới thử dò xét: "Không phải con thích đàn ông sao?"

Âm Nhị Nhi ngơ ngẩn, hiển nhiên không nghĩ tới mẹ nuôi sẽ hỏi một câu như vậy. Tôi cười thầm trong bụng, cho tới nay, Âm Nhị Nhi vì tránh gia đình bức hôn, nên lấy giọng điệu nửa đùa bán quả đạn mù, làm cho mọi người cũng không biết anh rốt cuộc là đồng tính hay là lưỡng tính. Nhưng tôi có thể khẳng định là...

Trong mắt mọi người, Âm Nhị Nhi cũng không phải đơn thuần là "thẳng".

"Mẹ nuôi." Tôi dựa lên bả vai của mẹ nuôi, nhin cười hỏi: "Nếu anh hai thích đàn ông, hai người sẽ mặc kệ sao?"

Can mụ im lặng một lúc lâu, mới nói: "Ta và cha nuôi con đã sớm thảo luận qua vấn đề này, vốn là cha nuôi con cực lực phản đối, nhưng mọi người đều có quyền theo đuổi tình yêu, huống chi chúng ta không phải còn có lão Tam và anh cả con nôi dôi tông đường sao? Chúng ta chỉ hy vọng các con được hạnh phúc. Đường nhiên, nếu như con dâu tương lai là nữ thì tốt hơn."

Tôi giờ tay lên kéo kéo Âm Nhị Nhi đang hóa đá: "Anh hai, anh xem ba mẹ thật lo nghĩ chu toàn cho đại cuộc nha. Mau theo đuổi tình yêu chân chính của anh đi."

Âm Nhị Nhi từ trong kinh ngạc ngẩn ngui từ từ bình tâm, cười khanh khách nói: "Con muốn thử yêu một cô gái, không biết cha mẹ có ủng hộ không?"

Tôi thiếu chút nữa ngã xuống đất, Âm Nhị Nhi quả nhiên thông minh, anh trả lời như vậy, một mặt để mọi người tán thành đề xuất của anh, một mặt để cho mình một đường lui. Nếu như cha mẹ nuôi không tán thành cái đề nghị hoang đường này, thuận tiện mượn cơ hội nói bức hôn, anh có thể nói: Con thật sự thích đàn ông, chẳng qua là ném thử.

Thật là một cao nhân! Không đúng, anh ấy là yêu nghiệt, trăm năm không ra một cái cực phẩm yêu nghiệt!

"Không được!" Cha nuôi sau khi trầm ngâm, bác bỏ đề nghị của Âm Nhị Nhi: "Con có thể tìm cô gái khác thử, Bách Khả là em gái của con!"

"Đúng vậy nha, hơn nữa, chuyện của Bách Khả và lão Tam mọi người đều biết, các con ở cùng một chỗ sẽ bị người nói xấu sau lưng." Mẹ nuôi nói.

Âm Nhị Nhi vô vị nhún vai: "Cái gọi là danh môn vọng tộc không phải là nơi phát tán lời ra tiếng vào sao? Con không quan tâm những thứ đó."

"Con không quan tâm, mẹ và cha con quan tâm, Bách Khả quan tâm!" Mẹ nuôi cầm tay tôi, ôn thanh nói: "Đừng để ý tới anh hai con."

Tôi ra sức gât đầu. Âm Nhị Nhi nói, ba phần thực bảy phần giả, quan trọng nhất, anh làm việc đều cũng có mục đích, tôi không cho là, anh đề cập tới vấn đề hoang đường như thế là vì để giải tỏa nỗi lo âu của mọi người.

"Con cưới Bách Khả không tốt sao?" Âm Nhị Nhi kể tục du thuyết: "Nếu em ấy cưới người khác, lão Tam sẽ gieo họa cho người đó. Nhưng nếu đó là con thì lại khác."

khô Dad snappily cho biết: "Bạn và nhóm thứ ba từ nhỏ đến lớn, nếu cây bách có thể cung cấp cho bạn, bạn phải pinch hai anh em trẻ em đến người già!".

"Đúng, khác nhau." Cha nuôi tức giận nói: "Ngươi cùng lão Tam từ nhỏ khắp đến đại, nếu là đem bách khả giao cho ngươi, các ngươi ca lưỡng nhi phải khắp đến già!"

"Đúng, khác nhau." Cha nuôi tức giận nói: "Con và lão Tam đấu nhau từ nhỏ đến lớn. Nếu đem Bách Khả giao cho con, hai anh em con sẽ đấu nhau đến già!"

"Vây thì sao? Con rất hưởng thụ quá trình cùng nó đấu nhau." Âm Nhị Nhi lơ đãng nói.

"Con..." Cha nuôi bị anh khiến tức giận á khẩu không trả lời được.

"Cha nuôi, người đừng tức giận." Tôi làm dịu đi không khí: "Anh hai thích nói giỡn, hai người đừng coi là thật."

"Anh không nói đùa." Âm Nhị Nhi đứng dậy, kéo tôi nói: "Đi thôi, chúng ta tìm một chỗ yên tĩnh bàn một chút chuyện đính hôn."

Đúng lúc này, cửa phòng bang một tiếng bị mở ra, Âm Hạng Thiên vẻ mặt lo lắng xoải bước đi đến, nắm lấy cánh tay của tôi nói: "Về nhà!"

"Buông ra!" Tôi kháng cự giãy giụa, trốn ra sau lưng Âm Nhị Nhi đang đứng gần nhất. Thính lực người sói cực tốt, tôi nghĩ anh khẳng định đã nghe được lời của Âm Nhị Nhi.

"Về nhà!" Dưới tay anh ra lực, giọng nói chắc chắn, ánh mắt nghiêm nghị có chút hung ác.

Âm Nhị Nhi ngoài cười nhưng trong không cười, nói: "Cướp vị hôn thê của người khác, lão Tam, chú thật đúng là muốn chơi nổi."

Nghe lời ấy, tôi nhìn về cạnh cửa, Nhiễm Du liền đứng ở nơi đó, vừa bắt lực lại uất ức nhìn chúng tôi trong phòng.

Âm Hạng Thiên theo bản năng nhìn phía Nhiễm Du, tôi nhân cơ hội tránh khỏi tay anh, trốn phía sau Âm Nhị Nhi.

Tay trống không, Âm Hạng Thiên quay đầu lại, thấy tôi như con thỏ bị kinh hãi, chuyển tầm mắt về phía cha nuôi: "Cha, thay con đưa Bách Khả về nhà."

"Không cần làm phiền những người khác, anh sẽ đưa em ấy về, nhưng không phải là thay chú, càng không phải đưa về nhà chú." Âm Nhị Nhi buông lời, rồi ôm bà vai đang run rẩy của tôi và ôn thanh nói: "Chúng ta đi thôi."

Ta tùy tiện gạt đầu, chỉ cần tránh xa Âm Hạng Thiên, tôi căn bản không quan tâm ai đưa tôi đi.

"Âm Hạng Kinh! Đồ khôn!" Âm Hạng Thiên nổi giận, tung nắm đấm về phía Âm Nhị Nhi.

Âm Nhị Nhi lắc mình tránh né, bình chân như vại nói: "Cha, người không quản sao?"

"Lão Tam! Con vừa phải cho ta!" Khi Âm Hạng Thiên chuẩn bị động thủ tiếp, cha nuôi nói với tôi và Âm Nhị Nhi: "Các con đi trước đi."

Âm Nhị Nhi cười nhạt một tiếng, ôm lấy tôi rồi khỏi phòng, khi đi ngang qua Nhiễm Du thì Âm Nhị Nhi nhất thời dừng lại, cười nhạt nói: "Tâm cơ này của cô cũng thích hợp đối phó lão Tam, việc đã đến nước này, chúng ta hãy cùng chơi đi, ok?"

Âm Nhị Nhi tiếng nói khàn khàn mà từ tính, tựa như chiếc lông chim nhẹ nhàng lướt qua trái tim người tình, nhưng đáy mắt Nhiễm Du lộ ra vẻ khủng hoảng, tuy rằng rất ngắn, nhưng cảm xúc đáy lòng sợ hãi này thì không cách nào che giấu.

Âm Nhị Nhi cười khê ra tiếng, để lại Nhiễm Du còn kinh hoàng ra phía sau.

"Bách Khả, về nhà!" Sau lưng vang lên tiếng gào đê nén của Âm Hạng Thiên.

Tôi cúi đầu thu lại ánh mắt, đẩy nhanh tốc độ, cũng không quay đầu lại thoát đi cái nơi khiến người ta hít thở không thông này.

Mãi sau khi lên xe tôi mới nhớ tới, từ đầu tới cuối cũng chưa nhìn thấy bà nội, hỏi Âm Nhị Nhi, anh cười cười nói: "Bà nội hờn dỗi ở nhà."

Tôi không tránh được thở dài, mặc dù không ai vì chuyện lộn xộn này mà trách tôi, nhưng tôi vẫn rất áy náy.

"Lão Tam giam em bao lâu?"

Tôi lắc đầu cho có lệ: "Không nhớ rõ."

"Lần cuối cùng gửi email cho anh thì em ở đâu?"

Tôi mệt mỏi khản cầu: "Anh hai, chúng ta đừng nói về chuyện này nữa được không?"

Âm Nhị Nhi không nhiều lời, qua một lúc lâu, tôi do dự hỏi: "Nếu bây giờ em xuất hiện trước mặt bà nội, liệu có càng khiến cho bà nội khó chịu hơn không?"

"Bà nội vốn cho rằng em ảm ức, bây giờ em xuất hiện, bà sẽ bức lão Tam hơn."

Ta lại một lần nữa thở dài, trong lòng mờ mịt không biết nên nói gì, lại càng không biết nên đi nơi nào.

"Đừng than thở." Anh gió nhẹ mây trôi nói: "Chúng ta trước tiên bàn một chút chuyện hôn lễ, sau đó..."

Tôi bất đắc dĩ cắt đứt lời của hắn "Đừng sau đó! Không có người khác, anh đừng nói như thế."

Âm Nhị Nhi vô vị nhún vai, không nhiều lời nữa, không biết qua bao lâu, xe ngừng lại, tôi nhìn ra ngoài cửa kính mới phát hiện, chúng tôi đang đậu xe trước một cửa hàng.

Tôi khó hiểu nói: "Tới đây làm gì?"

Anh rút khóa xe, cho tôi cái mỉm cười điên đảo chứng sinh và một câu trả lời kinh khủng: "Mua nhẫn." Thấy tôi sững sờ nhìn anh, lại bổ sung thêm một câu "Nhẫn đính hôn."

"Anh hai, đừng đùa nữa!"

Anh rút chìa khóa, thông thả bước xuống xe, bộ dáng quý ông mở cửa xe, cười khanh khách nói: "Anh không đùa."

Thấy anh hạ quyết tâm, tôi khóc không ra nước mắt khoát tay nói: "Anh hai, anh vẫn còn đang đùa sao."

Anh bật cười cúi người, gỡ ra từng ngón tay của tôi: "Đừng sợ, chỉ là đính hôn thôi mà, anh hai đâu có ăn thịt người."

"Vậy cũng không được!" Tôi liều mạng lắc đầu, gạt lại bàn tay. Giằng co một trận, tôi vẫn mọc rễ tại chỗ ngồi chễm chệ trên ghế.

Anh buông tha mấy ngón tay cố chấp của tôi, nắm lấy cằm tôi: "Buông tay, xuống xe, nếu không, anh sẽ không khách khí."

Xem xét gương mặt yêu nghiệt đang từ từ tiến tới gần, tôi buông lỏng tay ra, luống cuống tay chân trốn xuống xe.

Anh hài lòng nở nụ cười, tôi thật sự khóc.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Giả Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 94

Đôi mắt phúc hắc yêu nghiệt Âm Hạng Kinh, tôi có phản kháng cũng như không, cho nên vẫn là đi mua nhẫn. Nhưng lại là mua hai đôi. Một đôi đính hôn, một đôi kết hôn.

Có cho tôi nói thẳng lời thật lòng thì tôi cũng không dám. Âm Nhị Nhi chính là tên biến thái! Một con sói vô cùng nham hiểm đội lốt hoàng tử! Anh có khả năng đặc biệt, đó chính là đem một chuyện cực xấu biến thành chuyện tốt, đồng thời, anh cũng có thể đem chuyện tốt biến thành chuyện kỳ dị. Nói chung, người đàn ông này sinh ra là để gây sự!

Tóm lại, tôi phân tích tình hình trước mắt như thế này --- Anh nói với mọi người là cưới tôi, căn bản không phải là hi sinh sự tự do của mình đổi lấy sự yên bình cho mọi người, mà là vì muốn thấy Âm Hạng Thiên nổi trận lôi đình.

Xe lần nữa chạy nhanh trên đại lộ, Âm Nhị Nhi gõ nhịp ngón tay xinh đẹp theo điệu nhạc tiết tấu nhẹ nhàng, tâm tình rõ ràng khá tốt. Mà người đang cầm nhẫn là tôi thì có thể mô tả tâm tình khóc không ra nước mắt. Theo sự hiểu của tôi về anh, anh bây giờ đang hoàn toàn sung sướng về việc đại phá hoại và giáo huấn Âm Tam Nhi. Nếu tôi vào lúc này khuyên anh từ bỏ những ý nghĩ đen tối này trong đầu, chẳng khác nào thêm củi vào đống lửa trong lòng anh, thế nhưng, không khuyên anh bỏ đi ý tưởng trong đầu thì tôi lại gặp tai họa.

Làm như nhìn thấu tâm tư tôi, Âm Nhị Nhi ôn thanh giải thích: "Anh hai đang giúp em, em cũng thấy thái độ lão Tam, nó sẽ không dễ dàng buông tha đâu. Cách duy nhất là em mau chóng tìm người mà lấy. Đương nhiên em có thể chọn học trường, nhưng không cần anh nói em cũng hiểu rõ, em chọn người đó chính là hại người. Không ngại lão Tam chỉ có anh và anh cả, lẽ nào, em muốn gả cho anh cả sao?"

Tôi liên tục lắc đầu: "Dĩ nhiên không phải."

Anh như có điều suy nghĩ nói: "Em và anh cả kém tuổi quá xa, hơn nữa, anh ấy đã qua một lần kết hôn."

Tôi oán giận cắn răng: "Đây không phải là mấu chốt vấn đề được không?"

Anh nhàn nhạt nở nụ: "Anh biết, em muốn nói, em vẫn coi anh là anh trai, trở thành vợ chồng sẽ có áp lực tâm lý nhất định."

"Đính chính một chút, không phải có áp lực, mà là căn bản không thể chấp nhận." Tôi không phủ nhận, Âm Nhị Nhi là một người đàn ông dịu dàng đẹp mã, nhưng trong lòng tôi anh vẫn luôn là anh trai, gả cho anh? Quên đi, giết tôi còn dễ hơn.

"Đừng xem nhẹ bản thân. Anh có thể chấp nhận, em cũng có thể chấp nhận"

"Em không giống anh!"

"Không giống chỗ nào?"

"Tính em không biến thái!" Tôi quýnh lên, liền không kịp kiểm soát cái miệng.

"Ý em là anh biến thái?" Anh nghiêng đầu nhìn tôi, khóe môi kéo lên một độ cong rét buốt. Nụ cười này là vũ khí có lực sát thương cực lớn, kết quả là tôi bị giết trong nháy mắt.

Hôm đó, tôi ôm một bụng rối bời tiến vào nơi ở của Âm Nhị. Sở dĩ nói là nơi ở mà không phải là nhà là bởi vì, anh lấy tài sản cá nhân tài trợ cho một công ty bất động sản, căn nhà trên danh nghĩa công ty đó, chỉ cần không bán đi, chỉ cần anh giám hộ thì anh có thể tùy tiện ở. Để phòng ngừa Âm Hạng Thiên tới gây rối, anh đã chọn một biệt thự nhỏ tương đối hẻo lánh làm điểm dừng chân tạm thời.

Ngày hôm sau, công ty ở Úc có sự kiện khẩn cấp, cha mẹ nuôi phải chạy trở về xử lý. Trước khi đi, đôi vợ chồng già đến thăm tôi, không đề cập đến Âm Hạng Thiên, chỉ thuyết phục khiến tôi nghe theo lời Âm Nhị Nhi.

Tôi bị sốc, nói: "Cha mẹ sẽ không thực sự để con gả cho anh hai chứ?"

Mẹ nuôi cười cười lắc đầu: "Hạng Kinh có dự định của nó, con nghe nó, sẽ không khiến rắc rối lớn đâu."

Tôi nửa ngờ nửa tin nói: "Mẹ khẳng định chứ?"

Mẹ nuôi liếc Âm Nhị Nhi một cái, cười khanh khách rồi gật đầu nói: "Không thành vấn đề, con phải tin tưởng anh hai con."

Tôi ghé vào bên tai mẹ nuôi, nhỏ giọng hỏi: "Mẹ tin anh sao?"

"Cái đó..." Mẹ nuôi do dự.

Tôi nước mắt tràn mi lên án: "Mẹ cũng không tin anh, làm sao có thể bảo con nghe lời anh đây? Không được, không được, con không chắc chắn."

Cha nuôi bật cười, xoa đầu tôi: "Ta tin nó, chắc chắn mà?"

Tôi sừng sốt giấy lát, hận không thể làm được gì, lắc đầu: "Vẫn là không thể."

Âm Nhị Nhi là loại người nào? Anh nói lời đường mật khiến người ta mê hoặc, lòng dạ anh thâm sâu, anh phúc hắc, anh thủ đoạn. Chỉ có điều, những điều đó đều không quan trọng, điểm chết người là anh sợ thiên hạ không loạn! Một người như vậy thì sao có thể đặt được niềm tin chứ, không chừng bất cứ lúc nào cũng có thể ngả!

Thế nhưng, cha mẹ nuôi không có thời gian xử lý cục diện rối rắm bên này, đem tôi giao phó cho Âm Nhị Nhi liền bay đi!

Tình hình thật là bi đát mà! Tôi không muốn nói bầu không khí xã hội thế nào thế nào cái gì, cũng không muốn vạch trần nội tâm của bất luận người nào, tôi chỉ muốn nói là mình bó tay rồi.

Tôi là bản sao Cô bé lọ lem không cỗ xe bí đỏ, không giày thủy tinh. Tôi oán trách mẹ con đi ghê, cũng từng len lén nguyên rửa bọn họ mọi việc không thuận lợi. Tôi không tính là lương thiện, không rộng lượng, tôi chính là một con người thực tế bình thường, chỉ cầu sống yên bình. Nhưng nguyện vọng nhỏ bé như vậy, yêu cầu nhỏ bé như vậy, ông trời cũng không thỏa mãn. Tôi hận, ông trời không thương tôi! Tôi hận, Âm Hạng Thiên cứng đầu! Tôi hận hoàn cảnh vị trí của mình! Nói cho cùng, tôi càng hận bản thân mình vô dụng! Nếu như tôi trước đây học y mà không phải là học hộ lý, nói không chừng có thể trở thành một bác sĩ thành công trong sự. Nếu như tôi trước đây lựa chọn thiết kế, nói không chừng sẽ giống như Xảo Dĩnh trở thành một nhà thiết kế. Như vậy, tôi có thể phản đối tư bản. Thế nhưng, tôi không có gì cả, cho nên tôi chỉ có thể đợi lãnh nạn trong ổ sói Âm Nhị Nhi.

Tôi không dám đi gặp bà nội, sợ bà vì lo lắng mà tức giận, không dám đi gặp Ninh Vũ, sợ trong lúc vô tình hại anh. Tôi chỉ có thể đợi ở chỗ này, như một con búp bê gỗ đã đánh mất linh hồn. Âm Nhị Nhi không cho tôi ra ngoài một mình, để tránh bị Âm Hạng Thiên dễ mất tôi, tôi cứ già chết đợi ở chỗ. Âm Nhị Nhi bảo tôi ăn cơm, để tránh bị chết đói, tôi liền ép bản thân nuốt hai bữa. Âm Nhị Nhi gọi đi thử áo cưới, lúc này, linh hồn quay về, vì vậy tôi từng con mắt thật to nhìn anh.

Âm Nhị Nhi không nghĩ đến, khéo môi khiêu khích: "Không sao, anh có thể mời nhà thiết kế về nhà."

Sau đó, anh thực sự đã làm vậy.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Giả Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95

Sáng hôm nay, nhà thiết kế đúng hẹn đến nơi ở của Âm Nhị Nhi. Tôi vốn hoàn toàn mất hết kiên nhẫn rồi, nhưng vừa gặp nhà thiết kế, tôi lập tức thay đổi một trăm tám mươi độ.

Nhà thiết kế ấy với một phong cách rất Anh quốc, mặc trên mình chiếc quần yếm tây dài gọi cảm nhưng không điểm dùa lỏng lẻo, đeo chiếc kính mát Dior bản bự, một đôi mắt nước sáng long lanh như tinh tú lay động lòng người.

"Xảo Dĩnh!" Tôi bay qua ôm một cái thật chặt, thiếu chút đụng Xảo Dĩnh ngã lăn. Từ lúc từ biệt ở Đại Liên, hai chị em chúng tôi đã mấy tháng không gặp nhau, đàn bà con gái vốn có nhiều chuyện để nói mà.

Tôi kể ra tất cả chuyện Âm Nhị Nhi hòa nhã bức bách tôi cùng anh gây sự như thế nào, rồi anh thuyết phục cha mẹ nuôi như thế nào cho Xảo Dĩnh nghe.

Xảo Đình cũng không kinh ngạc, còn cười khanh khách nói: "Minh thấy đề nghị của anh hai rất khả thi."

Tôi trừng mắt: "Ý gì đây?!"

Xảo Đình khanh khách cười: "Chính là nghĩa đen đó?"

"Chẳng lẽ cậu một chút cũng không thích anh hai sao?" Tôi buồn khổ lắm lắm, bà nội tác hợp đôi kim đồng ngọc nữ này đã nhiều năm, bắt kể nhìn từ phương diện nào, hai người bọn họ đều cực kỳ xứng đôi, thật không hiểu tại sao hai người bọn họ lại không đến với nhau chứ. Diễn đàn

Xảo Đình hơi rủ mắt, có chút ngập ngừng nói: "Minh có người thương."

Đã hơn nửa năm chưa từng nghe qua tin tức tốt đáng giá khiến tôi kích động, chợt nghe lời ấy, tôi kích động "Ai thế? Ai may mắn vậy?" Lê Quý Đôn

Xảo Đình khẽ cắn môi hồng, dưới mắt ẩn vẻ phiền muộn: "Cậu cũng biết người đó."

Tôi ngây ngẩn chớp chớp mắt, ngạc nhiên nói: "Cậu sẽ không còn thích Âm Hạng Thiên đi?"

Xảo Đình hơi siết lại mi tâm, khinh bỉ hừ một tiếng: "Mới không phải anh ta."

"Chẳng lẽ là anh cả?!" Những người đàn ông chất lượng tốt mà chúng tôi cùng biết thật không nhiều lắm. Không phải anh, cũng không phải cậu ba, vậy cũng chỉ có thể là người lớn nhất. dđlqđ

Xảo Đình thật là bất đắc dĩ: "Lẽ nào mình không thể thích người ngoài anh em nhà họ Âm sao?"

"Đương nhiên có thể, chỉ có điều..." Tôi buông lỏng tay: "Minh thực sự không nghĩ ra người kia là ai."

"Bật mí cho cậu một chút." Cô bẻ ngón tay nói: "Anh ấy rất tuấn tú, rất tùy ý." Thấy tôi vẫn nghi hoặc không hiểu, cô nói tiếp: "Làm y dược, và bằng tuổi mình..."

Tôi ngạc nhiên căng to mắt, gần như là dùng phương thức rống lên hỏi: "Không phải là Ninh Vũ chứ?"

Xảo Đình rủ mắt, lấp bắp nói: "Minh biết anh ấy thích cậu. Cậu... sẽ không trách mình chứ?"

Nói như vậy đúng là Ninh Vũ!

Tôi sững sốt hồi lâu mới định thần lại, tiếp đó, ôm cánh tay của cô hỏi tới: "Tiến triển thế nào? Anh ấy biết tâm ý của cậu chưa?"

Xảo Đình thờ phào nhẹ nhõm, cong lên đôi mắt nước: "Nói như vậy, cậu không trách mình?"

"Đương nhiên không trách." Tôi dựa trên bả vai cô, nói: "Ninh Vũ thật không tệ, chỉ có điều, tội mình không có duyên phận. Nếu như hai người đến được với nhau, mình tuyệt đối vui mừng khi nhìn thấy thành quả."

Cô ôm lấy hai bên má của tôi, ra sức véo một cái, vui vẻ nói: "Bách Khả, cậu thật là đáng yêu!"

Tôi không biết nên khóc hay nên cười, đáng yêu thì đáng yêu đi, kích động thì kích động đi, nhéo tôi làm gì?

"Hai người đã phát triển đến bước kia?" Lời tuy hỏi như vậy, nhưng đối với người bị từ chối như Ninh Vũ đến bây giờ mới hơn một tháng, yêu say đắm trong thời gian dài như vậy, không phải một sớm một chiều liền có thể cởi bỏ, tôi không cho là hai người có tiến triển gì.

Quả nhiên, trước đó còn cười khanh khách, Xảo Đình liền để lộ ra thần sắc bị đả kích: "Minh đã tỏ lộ, nhưng anh ấy nói, anh ấy không có cảm giác với mình."

"Cậu sẽ không dễ dàng chịu thua vậy chứ?" Tôi ôm cánh tay cô ấy, nói: "Cậu nghìn vạn lần đừng buông tha! Ninh Vũ quả thật có bướng bỉnh, nhưng anh ấy không ngốc. Cậu ưu tú như vậy, anh ta sẽ động tâm, quý ở kiên trì! Cậu nhất định phải nắm được anh ta!"

Tôi thừa nhận, tôi có tư tâm. Tôi hi vọng Ninh Vũ hạnh phúc, nhưng tôi thì không thể cho anh cho anh hạnh phúc. Mà Xảo Đình là một cô gái tốt và ưu tú, hiểu lý lẽ, lại rất thiện lương. Bọn họ đều là người quan trọng nhất của tôi, nếu như hai người có thể đến với nhau, và sống hạnh phúc, thì sự áy náy của tôi đối với Ninh Vũ cũng có thể tiêu tan.

"Nhưng mà mình có tình địch... ày da..." Xảo Đình u oán nói: "Hơn nữa còn là hai người."

Tôi há mồm tròn mắt nói: "Ai thế?"

Xảo Đình điểm vào trán tôi: "Cậu là một trong số đó, nằm chỗ sâu nhất trong lòng anh ấy, muốn rút cậu ra thì rất hao tổn tâm trí đấy."

Tôi le lưỡi: "Còn một người nữa?"

"Lý Quân, đối tác của anh ấy." Giọng nói của cô bùng nổi yếu ớt.

"Anh ta nói cậu biết?" Tôi kinh ngạc nói, thảo nào, ánh mắt cô Lý Quân nhìn tôi rất đề phòng rất xa cách, đoán chừng, Ninh Vũ đã sớm cự tuyệt cô.

"Mình tự thấy, thật ra thì, cậu và Tam thiếu..." Xảo Dĩnh dừng lại, cẩn thận dò xét nét mặt tôi, thấy tôi không có phản ứng chấn động, mới tiếp tục nói: "Cậu lần trước bị dạ dày xuất huyết nằm viện, sau khi Tam thiếu đón cậu đi, mình liền biểu lộ tâm ý với Ninh Vũ. Nhưng anh từ chối rất dứt khoát, lý do chính là cậu, còn muốn mình đừng nói cho cậu. Mình cảm thấy anh ấy là cái loại si ngốc bảo vệ, nhưng là ngốc một cách đáng yêu, ngốc làm cho người ta đau lòng. Mình liền kiên định ý nghĩ của bản thân hơn, không nên bắt ép đầu đá này. Vì thế mình mới tình cờ đến cửa hàng anh ấy, sau đó chỉ thấy Lý Quân. Cô ta là người thông minh, mình mới đi lần thứ hai, cô ta liền nói bóng nói gió, Ninh Vũ đã có người thương, rõ ràng là muốn dọa cho mình rút lui. Tuy rằng, Ninh Vũ đối với cô ta không có ý, nhưng cô ta ở bên cạnh Ninh Vũ, điểm này khiến mình thật không nỡ."

Tôi cười khổ nói: "Cậu đây là loạn trong giặc ngoài đi?"

"Không khác mấy đâu." Cô xõa mái tóc dài, rất tự nhiên cũng rất đẹp: "Vốn dĩ sau khi cậu và anh ấy đi Đại Liên, mình đã định từ bỏ rồi. Mình tự nhủ rằng, cậu cần một người đàn ông tốt, mà mà mình thì có thể tìm tiếp. Mình cho rằng thời gian lâu dài, hai người sẽ đến với nhau. Không nghĩ tới Tam thiếu quấy phá, làm toàn bộ nháo nhào lên hết. Ninh vũ nói với mình, cậu hứa cho anh ấy kiếp sau." Xảo Dĩnh oán trách liếc tôi một cái: "Cậu cự tuyệt thật là triệt để, một cái liền chạy tới kiếp sau. Anh ấy ngoại trừ buông tha, căn bản không có sự lựa chọn."

Tôi lấp bấp vò đầu, ngực có chút áy náy: "Muốn cự tuyệt phải triệt để, chỉ mập mờ thôi không đủ, càng tổn thương người khác thêm."

Xảo Dĩnh mâu quang hơi sẫm, vuốt đầu tôi nói: "Mình hiểu, trên thực tế, mình nên cảm ơn sự quyết tuyệt của cậu, bằng không mình sẽ hoàn toàn không có hy vọng." Dừng một chút, cô lại nói: "Đừng suy nghĩ, cũng đã qua rồi."

Theo như lời "đã qua" mà cô ấy nói, đương nhiên không phải chỉ tôi và Ninh Vũ, mà là con người cùng tôi mập mờ nhưng đã đính hôn, tất nhiên đã qua!

Tôi không trả lời, kéo về câu chuyện của cô và Ninh Vũ: "Cậu trước tiên giải quyết xong Lý Quân kia, về phần khúc mắc của Ninh Vũ, cậu phải từ từ tháo, cái này cần thời gian và tinh lực. Bất quá, mình sẽ dốc toàn lực giúp cậu, cho đến khi cậu bắt được đầu đá ngoan cố kia mới thôi!"

Xảo Dĩnh ý chí chiến đấu sục sôi, giọng lên nấc đầm nhò: "Mình nhất định phải tóm được khối ngọc đẹp này."

Tôi nở nụ cười, Xảo Dĩnh là người chiến sĩ, dám đánh cược, dám liều mạng. Tôi tin tưởng, cô sẽ hạnh phúc. Chỉ có điều...

Đề tài nan giải nhất thế giới chính là tình yêu đa giác. Loại đề này có thể không tuân thủ quy tắc, không hợp logic. Khó dây dưa, phức tạp, phiền hà. Cho tới cuối cùng, không có mấy người có thể vui vẻ tháo gỡ vấn đề.

"Có muốn anh giúp em một tay không?" Phía sau bỗng nhiên truyền đến giọng nam dễ nghe.

Tôi và Xảo Dĩnh đồng thời quay đầu lại, ánh mắt căm phẫn.

Tôi nói: "Anh hai, nghe lên người khác nói chuyện là không đạo đức!"

Xảo Dĩnh gạt đầu phụ họa: "Nhất là nghe chuyện riêng của phụ nữ."

Âm Nhị Nhi đặt bình trà thảo dược sang một bên, cười khanh khách nói: "Anh cũng không phải người ngoài."

Tôi bĩu môi: "Không sai, nhưng anh thích gây loại."

Xảo Dĩnh lại gạt đầu: "Càng loạn anh càng khoái chí."

Âm Nhị Nhi bật cười "Anh nào có hứng thú xấu như vậy?"

Tôi và Xảo Dĩnh trấm miệng một lời: "Tuyệt đối có!"

Âm Nhị Nhi lơ đãng nhún vai: "Thôi quên đi, chúng ta bàn bạc một chút, trên hôn lễ mặc lễ phục gì đi."

Xảo Dĩnh cười to.

Tôi ngẩng đầu nhìn trời, âm thầm gào thét: Chết tiệt!

Hôm nay Xảo Dĩnh không quay về phòng làm việc, ba người cùng nhau ăn bữa tối, còn xem một bộ hài kịch rất không dinh dưỡng. Ngày hôm sau, Xảo Dĩnh đem bản đồ vẽ, máy vi tính, và một hộp dụng cụ lớn tới trong nhà Âm Nhị Nhi, nói là đáp ứng với yêu cầu của Âm Nhị Nhi, hết sức chăm chú thiết kế áo cưới và lễ phục.

Tôi không phản đối, mà chờ lúc Âm Nhị Nhi đi làm thì dùng sức gây sự, không cho Xảo Dĩnh chuyên tâm vẽ bản đồ. Đến buổi tối, Âm Nhị Nhi thấy không có chút nào tiến triển, liền tìm Xảo Dĩnh bắt đầu hỏi tội. Xảo Dĩnh không thể làm gì khác hơn là tăng cường tiến trình công việc của cô dưới sự giám sát của anh. Tôi ở bên cạnh nhìn, thỉnh thoảng nói đôi câu có liên quan tới Ninh Vũ. Xảo Dĩnh tập trung không tốt, lòng hoàn toàn đảo loạn, bản vẽ ít nhiều đều bị hỏng. Tối tới thứ năm bị vất vào sọt rác, Âm Nhị Nhi rốt cục không nhận được, không dạy tôi bài học thì không được.

Tôi không chọc nổi anh, đương nhiên quay đầu bỏ chạy.

"Đừng chạy nhanh vậy, coi chừng ngã." Âm Nhị Nhi đuổi theo đỡ lấy tôi đang không ổn định bước chân: "Gầy khô đét mà còn chạy nhanh như vậy?"

Thể lực của tôi quả thực rất kém, chỉ chạy từ lầu hai xuống cầu thang liền thở hồng hộc, đang tính chịu thua xin khoan dung, cửa lớn rầm một tiếng bị đập ra.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Giả Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96

Tôi theo tiếng động nhìn lại, đúng lúc nhìn thấy Âm Hạng Thiên đập cửa cong vẹo, khí thế hung hăng đi vào.

"Thật biết trốn!" Sắc mặt anh nặng nề, giọng nói âm trầm, từ sau hôn lễ đã qua năm ngày, lửa giận của anh hiển nhiên đã đốt cháy tới trình độ gay gắt rồi.

Tôi thấy tình hình không tốt, vọt ra sau lưng Âm Nhị Nhi. Hành động lần này thành công chọc giận anh.

Anh tiến lên bắt lấy tôi, lại bị Âm Nhị Nhi ngăn cản, tôi nhân cơ hội hướng lên lầu hai thoát thân. Mới vừa bước lên ba bậc thang, chỉ nghe Âm Hạng Thiên giận không kềm được, quát: "Bách Khả, em trở lại cho anh!"

Tôi lại không ngu, tất nhiên sẽ không để ý, cất bước chạy như điên. Nhưng vừa leo lên lầu hai, sau lưng lạnh đột ngột, một bàn tay nắm thật chặt lấy cổ áo tôi, như lão ung túm con gà con.

"Còn chạy?" Giọng Âm Hạng Thiên bởi vì tức giận mà trầm thấp dồn nén.

Tôi ra sức giãy giụa, sợ hãi hô to: "Anh hai, cứu em!"

"Em câm miệng cho anh!" Âm Hạng Thiên xoay người tôi đối mặt với anh, lúc này tôi mới phát hiện, anh lại mang theo năm sáu tên vệ sĩ, Âm Nhị Nhi ở dưới lầu đã bị bao vây rồi.

"Anh đừng gây rối có được hay không?" Tôi bắt lực năn nỉ, chỉ cần anh chịu buông tay, trả lại yên ổn cho mọi người, muốn tôi quỳ xuống đất cầu xin anh, tôi cũng sẵn sàng! Đây là truyện của diễn đàn lê quý đôn chấm com. Thật sự, tôi đã thông suốt! Nhưng anh không hiểu suy nghĩ trong lòng tôi, một mực muốn tôi quay về cùng anh. Xảo Dĩnh trong phòng sách nghe tiếng động, bước nhanh chạy vội ra, cản lối đi.

"Tránh ra!" Âm Hạng Thiên hai mắt đỏ ngầu, y hệt một con sói bị chọc điên tiết lên.

"Có thể." Xảo Dĩnh quát cường nhìn anh chằm chằm "Điều kiện tiên quyết là, buông Bách Khả ra."

"Dựa vào cái gì?"

"Dựa vào việc anh đã có vị hôn thê!" Xảo Dĩnh uyển chuyển, có ý tứ khản cầu: "Tam Thiếu, đừng làm khó Bách Khả nữa, anh nhìn xem cô ấy đã gầy thành cái dạng gì rồi? Chẳng lẽ ép chết cô, anh mới hài lòng sao?"

Âm Hạng Thiên gạt mình nhìn về phía tôi, đáy mắt ẩn chứa không nở. Tôi nhân cơ hội thoát khỏi tay anh, trốn vào phòng, vội vàng khóa chốt cửa. Mặc dù điều này căn bản không ngăn được anh, nhưng cũng cho tôi cảm giác an toàn ít ỏi.

"Sao các người cứ thích xía vào chuyện của chúng tôi vậy?" Âm Hạng Thiên giận dữ mắng mỗ lọt vào qua khe cửa.

Giọng của Xảo Dĩnh bị tiếng bình bang bốp ầu ầu dưới lầu át đi, tôi đề tay ở cánh cửa, từ từ trượt xuống, ôm lấy đầu gối, cắn mu bàn tay chính mình đến nổi hết cả gân xanh để ngăn dòng nước mắt chực trào ra.

Ai có thể nói cho tôi biết, tôi nên làm thế nào mới có thể chấm dứt đoạn nghiệt duyên này?!

Tôi đã không còn hơi sức dây dưa, còn giày vò nữa, tôi sẽ sụp đổ mất.

Không biết qua bao lâu, giọng Xảo Dĩnh lọt vào phòng qua khe cửa: "Bách Khả, ra ngoài đi, anh ta đi rồi."

Tôi tựa lưng vào cánh cửa lạnh lẽo, kiệt sức nói: "Mình hơi mệt, chớp mắt tí."

Xảo Dĩnh thăm dò hỏi: "Trước tiên cậu mở cửa được không?"

Trong lòng biết không lộ mặt thì bọn họ không yên lòng, tôi điều chỉnh lại tinh thần, đứng dậy, định vào phòng vệ sinh rửa mặt mới ra. Nhưng mới vừa

đứng lên, một con hoa mắt chóng mặt chợt ập tới, cơ thể mất thăng bằng, tôi ngã phịch xuống sàn nhà.

Trong thoáng chốc, có vẻ như có ai đó xông vào phòng. Cả người đều mệt mỏi, rất muốn ngủ một giấc, nhưng bọn họ không thể yên. Truyện được dịch tại diễn đàn của lê quý đôn. Huyết nhân trung bị ấn một trận đau nhức, tôi buộc phải mở mắt. Xảo Dĩnh vốn đang ươn ướt khóe mắt liền tuôn xối xả.

"Minh ổn mà." Tôi nặn ra nụ cười yếu ớt, ý là an ủi cô, nhưng cô lại tiết ra nước mắt dữ dội hơn. Cô gái kiên cường đoan trang thể mà lại đi khóc như một đứa bé.

"Coi như thật sự thiếu nợ anh ta, cũng đã trả xong rồi, thế nào còn không để người ta sống yên ổn qua ngày chứ?" Xảo Dĩnh thút tha thút thít thay tôi âm ỉc.

"Đừng khóc, mình không sao." Tôi nhích lại gần Xảo Dĩnh, mí mắt nặng như ngàn cân, không cách nào mở nổi.

Lần này không ai ngăn cản tôi, nhưng tôi không thật sự ngủ. Tôi biết có người bế tôi ra khỏi phòng, thả vào trong xe, cũng biết Xảo Dĩnh đang khóc, mặc dù tiếng khóc được kiềm nén rất nhỏ, nhưng lại chứa đựng sự đau lòng.

Đội tôi tỉnh lại từ giấc mộng, trước mắt là một màn sáng chói. Xảo Dĩnh nắm lấy tay tôi, trong khi cô y tá vừa đâm kim truyền nước biển vào mạch. Lạnh thấu xương, cảm giác rất quen thuộc.

"Có chỗ nào không thoải mái không? Bao tử còn đau không?" Xảo Dĩnh thấy tôi tỉnh lại, ân cần hỏi thăm.

"Không có cảm giác khó chịu, chỉ là có chút mệt mỏi." Tôi mệt mỏi nói.

"Cậu muốn ăn gì? Mình gọi điện cho anh hai, để anh mua về."

"Mình không đói."

Lời nói vừa dứt, Âm Nhị Nhi liền bước vào phòng bệnh. Anh đưa đồ ăn cho Xảo Dĩnh, Xảo Dĩnh lập tức lấy áo đặt một bên, anh ngồi xuống một bên đó, nhìn tôi giây lát, mới nói: "Có biết bản thân suy dinh dưỡng không?"

"Em ăn đúng bữa." Tôi nói.

"Em ăn quá ít, hơn nữa, cơ thể không hấp thu."

"Đây xem là bệnh gì?" Tôi buồn cười hỏi.

"Tâm bệnh." Xảo Dĩnh chia đi ra một chén nhỏ đồ ăn nóng đặt lên bàn, nâng cao giường bệnh: "Cậu học y, nên biết, tâm tình không tốt sẽ ảnh hưởng đến sự hấp thu chất dinh dưỡng chứ? Lúc cậu vừa tới bệnh viện, huyết áp thấp dọa mọi người một phen hù vía. Truyện được dịch tại diễn đàn lê quý đôn chăm com. Cứ như vậy nữa, cơ thể cậu sẽ suy sụp."

"Chỉ là huyết áp thấp, cũng không phải bệnh nan y." Tôi tự giễu.

"Đừng nói vậy!" Xảo Dĩnh quả trách trừng tôi.

Tôi không nói, phối hợp há miệng nuốt vào muỗng cháo thịt nạc cô út.

Rót cuộc ăn xong phần quy định, tôi định ngủ tiếp một giấc, nhưng chợt vang lên một tràng tiếng gõ cửa dồn dập.

"Lão Tam tới." Âm Nhị Nhi mỉm cười đứng dậy, đi về phía cửa.

"Sao anh ấy tới?" Tôi kinh ngạc hỏi.

"Anh báo cậu ta." Âm Nhị Nhi vừa nói vừa mở cửa phòng. Người tới quả thật là Âm Hạng Thiên.

Tóc tai anh hơi rối, vẻ mặt cuồng cuồng, cả người long đong mệt mỏi.

"Cứ từ từ." Âm Nhị Nhi dạng tay, ngăn Âm Hạng Thiên muốn vào cửa.

"Anh còn muốn thế nào?" Âm Hạng Thiên không nhận được nói.

"Quy ước ba điều." Âm Nhị Nhi bình chân như vại vuron ngón tay: "Thứ nhất, không được quấy. Thứ hai, không cho náo. Thứ ba, anh bảo chú đi, chú lập tức phải rời đi, một giây cũng không được ở lại."

Âm Hạng Thiên liếc mắt nhìn tôi một cái, miễn cưỡng đồng ý. Âm Nhị Nhi ưu nhã xoay người, khoát tay áo Xảo Dĩnh. Xảo Dĩnh lo lắng trừng trừng liếc nhìn tôi một cái, rồi mới theo Âm Nhị Nhi rời khỏi phòng bệnh.

Cửa phòng sau lưng Âm Hạng Thiên đóng lại, bên trong gian phòng yên tĩnh lại. Tôi im lặng dờn đi tầm mắt, nhìn ra cửa sổ. Truyện chỉ được đăng trên diễn đàn của lê quý đôn, những trang web khác copy không xin phép. Tối nay có gió, một gốc cây nào đó không biết tên ngoài phòng bệnh, đã trụi hết

lá, chỉ còn cành khô đung đưa trước gió, dường như muốn vói vào bất lấy thứ gì đó, thoát nhìn có chút kinh dị.

"Anh làm em ngã bệnh." Âm Hạng Thiên trầm thấp mở miệng, trong giọng nói lộ ra nồng đậm buồn bã.

"Từ ngày anh bắt đầu giam cầm tôi, tôi đã ngã bệnh." Tôi quay đầu, vô lực cùng anh đối mắt: "Nhưng anh không chịu nhìn, lại càng không chịu buông tay, cho nên, vì vậy tôi càng ngày bệnh càng nặng."

Tôi nhớ trong sách từng đề cập, điểm khác nhau lớn nhất giữa người và động vật là người có hi vọng ái ố, áp lực quá lớn và buồn bức không vui thời gian dài tựa như con sâu mọt, nó sẽ ăn mòn dần cơ thể khỏe mạnh biến thành yếu đuối, một kích cũng không chịu nổi.

Âm Hạng Thiên trông thật bình tĩnh, nhưng đáy mắt anh có cảm xúc rất kỳ lạ, tựa như có thứ gì đó đang tàn tạ, sụp đổ, cuối cùng hóa thành cát bụi.

"Bách Khả... Bách Khả của anh... Không phải của anh nữa rồi..." Anh thì thầm cúi người, đặt đôi môi hơi lạnh của anh lên môi tôi. Tôi nếm được mùi vị đứt khoát và bi thương. Nụ hôn này là bức hạ mản, là tuyên bố đầu chấm hết, cho nên tôi không kháng cự.

Một lúc lâu, anh rời khỏi môi tôi, để lại một câu: "Em tự do rồi!" Sau đó, cũng không quay đầu lại rời đi.

Âm Nhị Nhi đứng bên cửa, im lặng không nói nhìn tôi, đáy mắt có đau lòng cũng có cảm thông. Tôi biết, Âm Hạng Thiên chịu buông tay vô điều kiện, mọi công lao thuộc về anh. Anh hiểu Âm Hạng Thiên, biết xuống tay nơi nào để thật nhanh kết thúc màn nhào kịch này.

"Anh hai, cảm ơn anh." Tôi nhắm mắt lại, để nước mắt chảy ngược vào trong, để nó gột rửa con tim tổn thương của tôi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Giả Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97

Hai ngày ở bệnh viện, rốt cuộc không cần phải truyền dịch dinh dưỡng nữa, nhưng thực phẩm dinh dưỡng lại ùn ùn ập tới. Âm Nhị Nhi và Xảo Dĩnh phân công nhau dành toàn bộ thời gian làm công tác vỗ béo cho tôi.

Âm Nhị Nhi nói, không tăng lên ba kí thì không cho về nhà lớn, nếu không bà nội thấy tôi đây gầy chỉ còn da bọc xương nhất định sẽ cầu nhau không yên. Tôi nhớ bà nội, nhớ di Lưu, nhớ mọi người trong nhà lớn. Vì vậy công việc hàng ngày của tôi chính là dốc sức ăn.

Tối hôm đó, Xảo Dĩnh lại mang đến một đồng hồ ăn, đúng lúc tôi đang bùng nổ chén canh hạt sen ngân nhĩ.

Âm Nhị Nhi bỗng nhiên nói: "Khí sắc tốt hơn nhiều, chuyện đính hôn cũng phải gấp rút lên."

Tôi cắn "cộp" một cái lên cái thìa, thiếu chút nữa cắn gãy đồ sứ đẹp đẻ này nát vụn.

Âm Nhị Nhi hoàn toàn không bị ảnh hưởng, cười cười tiếp tục nói: "Xảo Dĩnh, mau sớm giải quyết bản về lễ phục, chỉ cần đúng hạn ra hình, anh sẽ thanh toán gấp đôi số tiền."

Xảo Dĩnh khúc khích cười: "Không thành vấn đề, cứ để em lo."

Tôi đầu đầu ôm trán: "Anh hai, xin anh đừng đùa em nữa!"

Âm Nhị Nhi giương khóe môi, chậm rãi kẻ sát: "Nhìn mắt anh, không thấy rất nghiêm túc sao?"

Tôi vung cái thìa lên làm vũ khí: "Đừng bày ra gương mặt yêu nghiệt kia của anh dụ dỗ em!"

Âm Nhị Nhi: "Có ích không?"

"Vô ích!"

"Tại sao?"

"Bởi vì anh là yêu nghiệt!"

".!"

Xảo Dĩnh chấp tay khất khao nói: "Thật mong đợi có người thu phục anh hai cực phẩm yêu nghiệt này đi."

"Em có muốn thử một chút không?" Âm Nhị Nhi hơi cong mắt cười có thể nói là trầm bổng.

Xảo Đình khoác lấy cánh tay Âm Nhị nhi, 'chân thành' hỏi: "Anh hai, em sẽ dành lại cho anh một kiếp sau, như thế nào?"

Tôi đập bàn nói: "Xảo Đình, nộp phí bản quyền, nếu không mình kiện cậu sao chép!"

Hai người cười ầm lên một trận, những đám mây mù trên đầu cuối cùng cũng bay đi

Ở chỗ Âm Nhị nhi nghỉ ngơi dưỡng sức gần nửa tháng, thể trọng tôi rút cuộc đột phá đạt mốc 90, tôi quyết định lên đường về nhà.

Xảo Đình nói, cha mẹ nuôi trước khi đi đã nói chuyện tôi trở về cho bà nội rồi, nếu không phải mọi người không muốn để bà nội nhìn thấy bộ dáng tôi gầy gò tiêu tụy, thì bà nội đã sớm tới đón người.

Nhà lớn vẫn như cũ gọn gàng sạch sẽ có trật tự, chỉ là ít đi mấy phần hơi người, từ ngoài sân đến trong phòng đều là một mảnh vắng lặng. Lúc ba người chúng tôi vào cửa, bà nội đang ở phòng khách xem báo. Bà đeo một cặp kính lão gọng vàng, mặc dù quần áo sang trọng nhưng sắc mặt lại hơi hốc hác.

"Phu nhân, người mau nhìn xem ai đã về nè?" Di Lư vui mừng kêu.

Bà nội ngước mắt nhìn tôi, có vẻ như không tin, tháo kính xuống, dụi dụi mắt.

Tôi hốc mắt chưa xót, nhào vào lòng bà: "Bà nội."

"Mau cho bà nội nhìn một cái." Bà nâng mặt tôi lên, xem xét cẩn thận: "Gầy, sắc mặt cũng không tốt, có phải ăn uống không đầy đủ?"

Tôi lắc đầu, nức nở nói: "Chính là nhớ người, vô cùng vô cùng nhớ."

"Vậy sao không sớm trở lại? Ta muốn đi gặp con, Hạng Kinh lại ngăn cản." Bà oán trách trừng mắt nhìn tôi, nhưng khoe miệng cũng không nịn được gương lên: "Di Lư, bảo phòng bếp làm nhiều đồ ăn bổ máu vào."

Di Lư vui mừng đáp ứng, bước nhanh đi vào phòng bếp. Tay nghề chú Lý vẫn tốt như trước, nghe nói tôi về nhà, hận không được đem hết sở trường của mình làm thành bữa tiệc. Trừ Thiên Hoa không có ở đây, những người khác đều vui mừng vì tôi trở về.

Sau khi ăn trưa, bà nội dẫn tôi và Xảo Đình đến nhà kính trồng hoa, một số loài lan hiếm tôi nhìn mà hoa cả mắt.

Bà nội nắm tay tôi nói: "Con chọn đi, những bông hoa này sẽ thuộc về hai người các con, khi các con lấy chồng mới được mang đi, nhất thiết phải chăm sóc tốt."

Xảo Đình đang loay hoay trước khóm hoa lài, nghe nói lời ấy, bỗng chốc thu tay về: "Cho Bách Khả hết đi, để con chăm sóc chúng, chẳng khác nào đẩy chúng vào con đường chết."

Bà nội cười khanh khách: "Vậy thì cho Bách Khả thôi."

Bà đây là một câu hai nghĩa, bà muốn giữ tôi lại cho đến khi lấy chồng mới thôi. Nói thật, nếu không phải ngại chạm mặt với Âm Hạng Thiên khiến lúng túng, tôi rất sẵn sàng ở lại.

Bà nội có cái nhìn rất sắc sảo, liếc mắt đã thấy sự băn khoăn của tôi, âm giọng khuyên nhủ: "Không phải là chia tay sao. Bà nội ta cũng đã từng bỏ rơi người khác, cũng đã từng bị bỏ rơi. Tội gì vì chia tay mà cả đời không qua lại với nhau, ngay cả bà nội cũng không cần."

Vốn là một chuyện rất trầm trọng, nhưng từ trong miệng bà nói ra lại hoàn toàn biến dạng rồi. Đây coi là chuyện lớn hóa chuyện bé sao? Thật ra thì phương pháp này cũng không tệ, dù sao tôi và Âm Hạng Thiên đã kết thúc rồi.

Sau khi rời nhà kính, Xảo Đình nhận điện thoại, liền chạy về phòng làm việc. Âm Nhị nhi vốn chỉ nghỉ ngơi nửa buổi, nhưng bà nội nói anh ít khi về nhà, không đợi đủ cả ngày liền đánh gãy chân anh.

Đôi chân thon dài xinh đẹp kia mà bị đánh gãy quả rất đáng tiếc, Âm Nhị nhi cũng không phải là người phung phí của trời, tất nhiên ở lại. Đến buổi tối, anh cả cũng bị gọi về, chỉ là không ai báo cho anh biết rằng tôi ở nhà, vì vậy anh cả cũng gọi Âm Hạng Thiên về luôn.

Nhà họ Âm tuy lớn, nhưng phải luôn ngẩng cao đầu mà đi, chưa nói đến chúng tôi phải ngồi ăn cùng bàn. Lúng túng là không thể tránh được, nếu đã không thể né, vậy thì khỏi cần né nữa.

Nhưng Âm Nhị nhi hoàn toàn mặc kệ người khác có bối rối hay không, lại đang trên bàn com khoe nhẵn cười của chúng tôi.

Mãi sau tôi mới ý thức được, anh cả đưa Âm Hạng Thiên về, tất cả đều do Âm Nhị nhi cố ý bày ra. Âm Hạng Thiên mặc dù buông tay, nhưng trong lòng vẫn còn khúc mắc, hơn nữa, người đàn ông đó không biết nhẫn nhịn chịu đựng, lập tức buông đũa rời phòng ăn.

Tôi, anh cả, bà nội, tất cả đều oán hận trừng mắt nhìn Âm Nhị nhi. Ba cặp mắt, sáu tầm nhìn, nên rất có lực sát thương, coi như không có lực sát thương cũng nên có chút tác dụng khiến trách chứ?

Nhưng hình như người ta hoàn toàn không coi ra gì mà, nên uống canh, nên ăn rau ăn cải, chiếc đũa không vung lấy một cái.

Sau khi xong bữa tối, tôi kéo Âm Nhị nhi đến một bên sảnh, hết lời năn nỉ: "Anh hai à, nhà mình thật vất vả mới được yên tĩnh, em cũng quyết định ở lại rồi. Anh hai đại nhân xin giờ cao đánh khẽ, cho mọi người một con đường lui có được không?"

"Được." Âm Nhị nhi đặc biệt sáng khoái đáp ứng, ngay sau đó, lấy ra nhẵn cười: "Đeo lên, anh sẽ không chọc chú ấy."

Tôi thật sự muốn tát lệch mặt anh ra, nhưng lại không có cái lá gan đó, chỉ đành phải đem loại kích động này đè xuống, tiếp tục hết lời năn nỉ: "Mọi thứ đều đã là quá khứ, Âm Hạng Thiên cũng đã buông tay, anh không cần kích thích anh ấy."

"Chuyện này không liên quan tới chú ấy, anh hai thật lòng cười em." Anh lấy ra trong hộp nhẵn cười, đặt trên ngón tay tôi: "Quân tử nhất ngôn khoái mã nhất tiên*, đương nhiên nói được làm được."

* Lão Tử viết : Nhân chi hữu tín như xa hữu luân . Quân tử nhất ngôn , khoái mã nhất tiên . Nhất ngôn ký xuất , tứ mã nan truy .

Dịch nghĩa: Người có lòng tin như xe có bánh xe. Quân tử nói một lời (như) ngựa hay bị một roi. Một lời đã nói ra, cỗ xe ngựa tứ mã cũng khó đuổi nổi.

Tôi không biết nên khóc hay cười: "Anh là quân tử sao?"

"Dáng anh rất quân tử." Lời này cũng không phải giả, chỉ là, anh thật có lỗi với gương mặt quân tử của mình.

"Ồi chào, Sao nhẵn lại nhỏ nhỉ?" Anh nghi ngờ khó hiểu.

Tôi vừa bực mình vừa buồn cười giật lấy chiếc nhẫn: "Anh đeo sai ngón rồi, nhẫn cưới phải đeo ngón trỏ."

Anh khoanh tay ôm ngực, cười khanh khách nhìn tôi: "Em tự đeo đi, anh không ép em. . . Đổi ý cũng vô ích, đã đeo lên, có nghĩa em chấp nhận anh cầu hôn rồi."

Tôi im lặng ngẩng đầu, cảm giương lên tới 45 độ, tức giận rống lên: "F**k!"

"Thật đáng yêu." Âm Nhị nhi khẽ cười ôm vai tôi, nhân lúc tôi không đề phòng bắt chợt hôn chụt lên má tôi.

Tôi như bị rắn độc cắn, nhảy xa ra ba mét, giận dữ quơ múa quả đấm "Có tin em đánh bẹt mặt anh không?"

"Em có quả đấm cứng như vậy sao?" Anh lơ đãng cười, xem lời uy hiếp như nghe chuyện cười.

"Tôi đủ cứng!" Bóng người con trai đột nhiên nhào ra, từ phía sau tôi chợt hươ ra một quyền.

Âm Nhị nhi khẽ lắc mình, nhẹ nhàng tránh một kích, khéo mắt lộ ý cười: "Thế nào, chú ba nhìn không nổi nữa? Không sao, em ấy rất nhanh sẽ là chị dâu hai của chú."

"Âm Hạng Kinh, có gan đừng tránh!" Âm Hạng Thiên đề nén tiếng gào dọa tôi sợ giật mình, chợt nhấc chân liền hướng phòng giữa mà chạy: "Anh cả, hai người bọn họ lại đánh nhau."

Anh cả ra tay, một đánh hai, cộng thêm bà nội đang ngồi bên trấn giữ, Âm Nhị nhi và Âm Hạng Thiên không có đánh nữa.

Tôi ôm cánh tay bà nội làm bầm: "Bà nội, cháu thấy, cháu vẫn là đi du lịch thì tốt hơn."

"Không được!" Âm Hạng Thiên phản đối đầu tiên, sắc mặt vẫn âm u lạnh lẽo xanh mét: "Anh không trở về là được chứ gì. Em cũng không được đi." Sau khi nói xong, xốc áo khoác lên đi.

Âm Nhị nhi nụ cười nhạt dần, xoa đầu tôi nói: "Xem ra, lão Tam thật bỏ cuộc."

Tôi lấp bắp cười, nói thật, tôi tin Âm Hạng Thiên yêu tôi, nhưng là, yêu cũng phân chia nặng nhẹ. Tình yêu của anh đối với tôi là nhẹ, là có thể từ từ. Khi gặp bên nặng, gấp rút, như vậy yêu liền có thể từ bỏ, có thể làm vật hy sinh.

Tôi chấp nhận, tôi nguyện thua cuộc, tôi không oán trời không trách người, chỉ xem như đó là bài học tình cảm có máu, có nước mắt, có yêu, có hận. Bây giờ tất cả mọi chuyện đã qua, không còn ý nghĩa gì nữa!

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Già Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98

Mùa đông lạnh lẽo tới, cuộc sống trong nhà lớn ẩm áp dễ chịu. Âm Hạng Thiên cũng không trở lại nữa, Âm Nhị nhi lại thường thường tới ăn chực, ngoài ăn chực vẫn không quên trêu chọc tôi một chút, hỏi tôi khi nào cưới, mỗi lần thế tôi đều khinh khinh đáp lời.

Sau khi thân thể hoàn toàn không còn gì đáng ngại, tôi liền đi làm, cũng liên lạc lại với học trưởng. Chỉ là, qua thời gian như vậy, nơi đó, lại được biết Xảo Đình say mê anh ấy, chúng tôi tự nhiên là không có khả năng rồi.

Tôi cảm thấy, anh ấy và Xảo Đình rất hợp nhau. Truyện được đăng tại diễn đàn lễ quý đôn chăm com. Vì vậy, tôi bắt đầu dốc toàn lực làm mai dẫn mối.

Mặc dù, Ninh Vũ vô cùng không phối hợp, cũng liên tục nói rõ, anh và Xảo Đình chỉ là bạn bè bình thường, giữa hai người chỉ là tình bạn bình thường, nhưng tôi hoàn toàn không nản lòng.

Hôm nay, tôi và học trưởng có hẹn đi xem một bộ phim rất lãng mạn. Tuy là nói tôi hẹn anh, nhưng thật ra là tôi đưa vé xem phim cho anh, sau đó đem một cái vé khác đưa Xảo Đình. Sau đó nữa? Đương nhiên là công thành lui thân rồi...! Nhưng tôi vừa về đến nhà chưa được mười phút, Ninh Vũ liền gọi điện, anh đe dọa tôi, nếu tôi không qua, anh sẽ bỏ mặt Xảo Đình.

Bất đắc dĩ, tôi phải đi cứu vãn tình thế. Nhưng khi tôi leo lên xe máy chạy vội tới rạp chiếu phim, học trưởng cười, tôi nổi giận. Hóa ra là Xảo Đình gặp anh chưa đến mười phút liền bị một cuộc điện thoại gọi về phòng làm việc. Tôi gọi cho Xảo Đình, hung hăng trách móc nặng nề một phen, cho đến cô ấy vội vàng đáp ứng, cho tôi cái thiết kế áo ba-đờ-xuy cực âm cực đẹp, tôi mới mở lòng từ bỏ tha cho cô ấy một lần.

Sau khi cúp máy, tôi nói với Ninh Vũ: "Khao em bữa cơm, dưới một ngàn miễn bàn."

Anh cóc đầu tôi một cái: "Em muốn anh sạt nghiệp sao?"

"Ai biểu anh lừa em chi?"

"Ai lừa ai trước nè?"

Tôi không phản bác được, ok, là tôi làm mai mối đến sứt ruột rồi. Tuy nhiên anh vẫn móc tiền túi mời khách. 1000 đồng thì quá khoa trương, ngược lại tiệc buffet 300 đồng cũng rất phong phú.

Mặc dù đồ ăn nhà họ Âm gia rất ngon, nhưng món hải sản trong "Kim Tiền Bảo" quả thực ăn không tẹt. Ninh Vũ thấy tôi vẫn tán công hải sản, thờ dài thờ ngắn nói: "Cùng người khác ăn buffet là mất tiền, ăn buffet với em thì mất mặt. Mặt mũi của anh coi như bị em ăn sạch hết rồi."

Tôi tức giận hừ một tiếng, tiếp tục cúi đầu buồn bực ăn. Ninh Vũ ngoài miệng nói thật mất mặt, nhưng trên thực tế, vô cùng quan tâm tôi. Tôi thấy anh không ăn bao nhiêu, chỉ cười híp mắt nhìn tôi, lòng trống rỗng: "Học trưởng, hai chúng ta đây không tính là mập mờ chứ?"

Đuôi lông mày anh chau lên, hài hước nói: "Anh cảm thấy rất mập mờ."

Tôi nuốt xuống đồ ăn trong miệng, trịnh trọng nói: "Nói thật, em cảm thấy anh và Xảo Đình đặc biệt hợp nhau. Không phải diễn đàn của lễ quý đôn thì đều là bọn ăn cắp. Cô ấy có tài, xinh đẹp, còn có thể kiếm tiền, bao nhiêu cánh mày râu đuổi theo cũng không kịp. Cô ấy chọn trúng anh, anh cũng đừng ra sức từ chối."

Ninh Vũ phát tay cho tôi một cái tát vào mặt: "Ăn cũng không ngừng được cái miệng của em!"

Tàng đá này quả thật cứng đầu!

Tâm tình không tốt, khẩu vị nhất thời mất hơn phân nửa. Ninh Vũ thấy tôi như thế, cũng vô tâm nói giỡn.

Anh tình ý sâu xa nói: "Bách Khả, chuyện tình cảm không phải ba trừ một bằng hai, cũng có thể là một! Em hiểu không?"

Tôi gật đầu: "Hiểu, nhưng mà, Xảo Đình có chỗ nào không tốt?"

"Cô ấy rất tốt, nhưng không có nghĩa là anh phải chọn người hoàn hảo để làm vợ, như vậy sẽ khiến anh có áp lực."

"Em hiểu rồi." Tôi lau miệng, lấy túi xách đi.

"Em đi đâu?"

"Em đi kêu Xảo Đình đừng hoàn hảo như vậy nữa."

"Chết tiệt! Đồ đầu heo! Đó là đã hiểu hả?" Nhìn như người họ Quách nho nhả nào đó nhin không được vắng tục.

Đến ngoài cửa, tôi chỉ vào quán cà phê đối diện, nói: "Đi mua gì đó, chúng ta đi thôi."

"Anh nên về rồi." Ninh Vũ quay đầu đi.

Tôi chặn lại, kéo lấy cánh tay anh: "Không cho đi, theo em đi gặp Xảo Đình."

"Không đi!"

"Không được!"

"Anh không đi mà!"

"Không được mà!"

Giăng co kéo dài hơn ba phút, Ninh Vũ bại trận, tôi toàn thắng!

Lúc tới phòng làm việc của Xảo Đình, các nhân viên khác đã tan việc, Xảo Đình đang tính gọi đồ ăn bên ngoài.

Ta giờ lên hộp đồ ăn Ninh Vũ mua, cười hề hề tranh công: "Tối sớm không bằng tối đúng lúc nhỉ?"

Xảo Đình giờ tay lên ngắt mặt tôi một cái: "Bách Khả đáng yêu nhất."

"Đáng yêu thì đáng yêu, sao lại véo mình?" Tôi buồn cười mở hộp đồ ăn, kéo Ninh Vũ đang đi tham quan xung quanh tới trước bàn, nhét đôi đũa vào tay anh: "Cùng ăn đi."

Ninh Vũ lắc đầu: "Anh ăn no rồi."

Tôi ngưng mi: "Ăn nhiều thêm một chút cũng không chết được."

Ninh Vũ bĩu môi: "Sẽ mập."

Xảo Đình bật cười: "Đàn ông con trai sợ mập cái gì?"

"Thừa cân; nếu anh là gã óc đầy bụng phê, em không thấy ngán sao?"

Xảo Đình chớp chớp mắt, quyết định tịch thu đũa của Ninh Vũ: "Vậy anh đừng ăn."

Ninh Vũ á khẩu, tôi cười to. Truyện chỉ được đăng tải hợp pháp trên diễn đàn lễ quý đôn chăm com. Thật ra thì Xảo Đình ngoại trừ vẻ sáng sủa bên ngoài hơn người, còn có một bộ dáng rất khoa trương.

Bữa tối xử được một nửa, Xảo Đình hiển dâng vật quý xách ra hai chai rượu vang đỏ, Ninh Vũ nói hai chai rượu này giá thị trường có lẽ là khoảng sáu mươi ngàn. Đồ tốt như vậy, anh không bỏ qua, tất nhiên tôi cũng không buông tha. Xảo Đình thấy hai tụi tôi ra sức hút nhân dân tệ của cô nàng, không những không đau lòng, mà còn đặc biệt "happy" uống cùng chúng tôi.

"Anh uống quá xin rồi sao?" Xảo Đình cười khanh khách hỏi Ninh Vũ.

Ninh Vũ thả sức thi thảo: "Anh chưa bao giờ xin."

"Tửu lượng Học trưởng thật khá." Tôi dựa vào vai Xảo Đình, khúc khích cười: "Nhưng anh không uống được rượu sake, hai chén nhỏ cũng đủ khiến anh ò ra hết."

"Vẫn mạnh hơn so với em." Ninh Vũ hướng Xảo Đình lộ trần tôi: "Nhỏ này uống nhiều quá nói nhảm. Nói chuyện rất minh mẫn, nhưng lại nhớ trình tự lộn xộn lên hết. Rõ ràng chuyện xảy ra năm ngoái, cô nhóc sẽ làm thành ngày hôm qua, chuyện xảy ra hôm qua, rất có thể không nhớ rõ, nhưng qua ngày hôm sau thì hoàn toàn không nhớ đã xảy ra cái gì. Bối mới nói, con nít uống ít thôi."

"Em đúng là chưa từng thấy bộ dạng Bách Khả uống say." Xảo Đình không có ý tốt nhìn về phía tôi.

"Rất thú vị, không phòng bị ai cả, liền." Ninh Vũ đang nói ngừng lại, bỗng quay phắt về phía tôi: "Bách Khả, em uống mấy ly rồi?"

Tôi cắn cái ly cố gắng hồi tưởng: "Hình như là bốn ly nhỉ? Em không nhớ."

"Em nhớ." Xảo Đình nói: "Năm ly vang đỏ, một lon bia, còn có." D1Ej dẫn lE quy độn

"Còn có?!" Ninh Vũ kinh ngạc cắt đứt lời Xảo Đình, sau đó bắt đầu quở trách tôi: "Em uống hồi nào? Đây! Đừng cắn cái ly!"

"Không cắn thì không cần." Tôi đặt ly thủy tinh lại vào khay, làm ỏ trong ghế sofa.

Đào Đình chọc chọc vào má tôi, quay đầu hỏi Ninh Vũ: "Sẽ không xin quá chứ?"

Ninh Vũ hừ cười, đánh cái bốp vào tay tôi: "Nói em bao nhiêu lần rồi, đừng găm móng tay, sao em không nhớ hả?"

"Em quen." Tôi uất ức xoa tay của mình, lại không dám đưa lên miệng nữa.

"Xem ra đã xin rồi." Xảo Đình không biết nên khóc hay cười.

"Mình rất tinh táo." Ta khịt mũi, cười xấu xa nói: "Chờ hai người xin, 'tui' đẩy các người vào phòng ngủ, khóa cửa, rồi giấu chìa khóa đi."

Hai người buồn cười cười to, nhưng mà tôi rõ ràng là đang uy hiếp bọn họ, đâu có làm trò cười cho mọi người!

"Chiếp chiếp chiếp chiếp" một tràng tiếng chim hót vui sướng lọt vào trong tiếng cười của hai người.

Tôi ngồi thẳng lưng, tìm điện thoại trên khay: "Giai điệu của ai mà quái đản như vậy?"

"Ngủ ngốc, đó là tiếng chuông cửa nhà mình." Xảo Đình không biết nên khóc hay cười chạy đi mở cửa.

Ta xoa xoa đầu đang quay mòng mòng, cuộn tròn trở về ghế sa lon, nhưng làm sao cũng không thoải mái, chợt thấy chân Ninh Vũ không tẻ, thật giống đệm dựa, liền vui vẻ cọ cọ tới.

Ninh Vũ hơi sững sờ, vỗ đầu tôi nói: "Đừng đổ lỗi cho anh đã không cảnh báo em, chỗ đó là phạm vi mập mờ nha."

Tôi cái hiểu cái không ồ một tiếng, thoải mái cọ xát: "Không tẻ, so với đệm dựa thật thoải mái."

Tẩy chay các trang web copy từ nguồn của lê quý đôn. Ninh Vũ ho khan sắc một cái, tiếp theo, véo mặt tôi nói: "Thật muốn bóp chết em!"

"Đừng bạo lực vậy mà ~" Tôi cười khúc khích, tâm tình tốt rất tốt.

"Vậy anh đổi lại." Anh cúi người nhìn tôi, lần đầu tiên phát hiện, ánh mắt học trường rất đào hoa.

Mắt thấy cặp mắt đào hoa càng lúc áp càng thấp, tôi thấy rất có nguy cơ, ý thức chống lại cảm anh: "Dám hun em, em liền cắn anh!"

Ninh Vũ cười cười ngồi thẳng lên, ánh mắt tùy ý đảo qua phòng khách, mi tâm bỗng chốc nhíu lại.

Về mặt này thế nào giống gặp kẻ thù nhỉ ?!

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Già Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 99

Tôi men theo tầm mắt của anh nhìn sang, chỉ thấy Xảo Đình, và đứng bên cạnh là một người đàn ông rất cao.

Có lẽ tôi uống rượu hơi nhiều, hoa mắt, chỉ có thể thấy hình dáng mờ mờ ảo ảo, không trông rõ mặt mũi.

Đang tính xoa mắt, Ninh Vũ chợt diu tôi lên, nói với Xảo Đình: "Tôi đưa cô ấy về nhà."

Xảo Đình gật đầu, vừa vì khoác áo cho tôi vừa dặn dò: "Lái xe cẩn thận, đến thì gọi điện cho em."

Người khách tới bỗng chốc kéo tôi đến bên người, trầm giọng nói với Ninh Vũ: "Cậu muốn chết không có nghĩa là cô ấy cũng không muốn sống nữa."

Sắc mặt Ninh Vũ chợt đổi, như muốn ra tay đánh nhau, Xảo Đình vội vàng kéo anh lại nói: "Xem em kìa, lại đi quên mất vụ này. Anh cũng uống nhiều rồi, hay là kêu xe về đi."

"Tôi không sao." Ninh Vũ vờn tay muốn kéo tôi về, nhưng sức lực của người khách rất lớn.

Bị hai người kéo tới kéo lui, tôi thấy phiền rồi nha: "Đừng kéo nữa! Xảo Đình đưa học trường về đi." Xoay người lại, nhìn người đàn ông đang nắm tay tôi, nói: "Anh đưa tôi về." Suy nghĩ một chút lại bổ sung thêm một câu: "Biết đường không?"

"Bách Khả!" Tiếng rống giận quen thuộc dọa tôi rụng cổ, Ninh Vũ và Xảo Đình thì khẽ nhếch môi như đang nín cười.

Tôi dụi dụi mắt, sau khi thấy rõ người tới, khúc khích cười: "Âm Tam nhi hả? Không nhận ra nha."

Ninh Vũ và Xảo Đình ần ỷ cười ra tiếng, bên thái dương người họ Âm nào đó có mấy con giun bò lên... Ách, xin lỗi, hoa mắt, nói lộn nói lại, không phải giun, là mạch máu phình lên.

"Không phải chỉ là không nhận ra anh thôi sao, tức giận gì chứ? Cùng lắm thì, anh cũng giả bộ không nhận ra tôi, coi như huê." Men rượu lên, tôi choáng váng nặng nề rút về nằm ổ trên ghế sa lon.

Âm Hạng Thiên có vẻ tức giận hơn rồi, sau lại vẫn cùng Ninh Vũ tranh chấp. Xảo Dĩnh bị hai người bọn họ ồn ào một chết, lớn tiếng la lên: "Ồn ào cái gì? Địa bàn của tôi thì nghe tôi!"

Tiếng cãi và đột nhiên ngừng lại, tôi khúc khích cười: "Xảo Dĩnh, cậu làm quảng cáo cho M-ZONE (mạng viễn thông TQ) được đó!"

Xảo Dĩnh lập tức chuyển tông giọng, cúi người, ôn thanh căn dặn tôi: "Mình sẽ gọi điện cho chú Lưu trước, bảo chú ấy đến đón cậu. Sau đó đưa Ninh Vũ đi, tránh cho hai người bọn họ gây tới gây lui. Cậu tốt nhất đợi ở chỗ này, không chạy ra ngoài, không mở cửa cho người lạ, chờ đến khi chú Lưu tới. Có vấn đề gì không?"

Tôi ra sức vỗ vỗ bả vai cô: "Yên tâm, đi trước đi, mình không thành vấn đề."

"Thật ngoan." Xảo Dĩnh cười híp mắt, sờ sờ đầu tôi, ngược lại nói với Âm Hạng Thiên: "Tam Thiếu, anh đi cùng chúng tôi."

Âm Hạng Thiên ngưng mi, nói: "Cô ấy uống say rồi, tôi ở lại trông cô."

Xảo Dĩnh căng khoe môi, cười khinh bỉ: "Thỏ không cần sói trông."

"Lời này có lý!" Ninh Vũ đưa tay đẩy Âm Hạng Thiên: "Khỏi phải nói nhảm, đi nhanh lên."

Âm Hạng Thiên không kiên nhẫn gạt tay Ninh Vũ ra, mặt trầm như nước bỏ đi ra ngoài. Ninh Vũ theo sát phía sau, cảm giác giống như áp giải phạm nhân.

Xảo Dĩnh đánh cú điện thoại, lại dặn dò tôi ngàn vạn lần không được chạy loạn, tiếp đó liền xách áo khoác ra cửa.

Phòng lớn như thế chỉ còn lại một mình tôi, yên tĩnh gọi lên cơn buồn ngủ. Tôi ngáp một cái, gối lên gối ôm rồi ngủ thiếp đi.

Đang lúc mù mờ, lại nghe tiếng "chiêm chiếp chiêm chiếp" vui tai, tôi lồm cồm bò dậy, đi tới cửa trước, nhấn máy trả lời chuông cửa.

"Ai đó?"

"Âm Tam nhi."

Tôi dựa vào cánh cửa, vò cái đầu rối bù xù: "Không phải anh đã đi rồi sao?"

"Quay lại rồi, mở cửa, tôi đưa em về nhà." Giọng anh cứng nhắc, dường như đang dối ai.

Tôi ngáp một cái, mơ hồ không rõ, nói: "Không được, Xảo Dĩnh nói, chú Lưu sẽ đến đón tôi."

"Mở cửa!"

"Tại sao?"

"Bảo em mở thì mở đi, nói nhảm nhiều như vậy làm gì?"

Tôi cau mày, mơ hồ không rõ, lầu bầu nói: "Nhờ người ta làm mà ngang ngạnh như vậy."

Trong loa truyền ra tiếng rút khí, giây lát sau, anh nói với giọng tương đối ôn hòa: "Phiên em giúp mở cửa giúp tôi." Tôi nghiêng đầu nhớ tới lời dặn dò của Xảo Dĩnh, cô ấy chỉ nói, tôi không được ra ngoài một mình, và không để người lạ vào, Âm Hạng Thiên không tính là người lạ, vậy chắc có thể vào? Hơn nữa, nếu anh ấy đã ôn tồn nhờ vả mình rồi, thì mình giúp anh mở cửa thôi. Tôi đã có ý tốt giúp anh mở cửa, anh đã không nói một câu cảm ơn, còn kéo tôi đi.

Tôi giãy giụa, nói: "Đừng kéo tôi, tôi còn phải chờ chú Lưu đấy."

"Tôi đưa em về, đều như nhau."

"Giống sao?" Tôi mờ mịt, chớp chớp mắt: "Khác nhau chứ?"

"Giống!" Anh ôm tôi, vừa đi vừa nhỏ giọng quở trách: "Ai cho em ở bên ngoài uống rượu?"

"Nhà Xảo Dĩnh không phải bên ngoài." Tôi cau mày giãy giụa, thọc cùi chỏ vào hông anh. Tay anh vừa buông lỏng, thì chân tôi mềm nhũn, liền trực tiếp ngồi xuống.

"Mau dậy đi." Anh không kiên nhẫn kéo tôi, thái độ đặc biệt xấu.

"Không!" Tại sao anh nói gì thì là cái đó chứ? Tôi chắp hai tay sau lưng, phản kháng.

Anh trừng mắt nhìn tôi, ánh mắt rất hung ác, khóe môi cũng là nâng lên, nhưng không biết là đang tức giận hay muốn cười: "Trên đất có con gián."

Ta giật bắn lên, trắng mặt thét: "Đập chết nó! Đập chết nó!"

"Tôi càng muốn đánh chết em." Anh vừa giận vừa buồn cười, đưa tôi đi về phía chiếc xe sáng đèn.

Một người đàn ông cao to xuống xe mở cửa, trông thấy tôi thì có chút kinh ngạc nói: "Bách Khả, sao cô ở đây?"

Đèn đường hơi tối, tôi say rượu thì càng không nhìn rõ, nhưng giọng này nghe rất quen tai.

Tôi cười ha hả chào hỏi: "Thiên Vũ, cậu đi cùng chú Lưu à?"

Cậu ta cười lắc đầu: "Tôi là Thiên Hoa."

"Ồ..." Tôi giơ tay lên nheo nheo mắt cậu ta diễn-đàn lê-quý-đôn: "Không phải sao? Thiên Hoa gầy hơn cậu một chút."

"Tam Thiếu, Bách Khả bị ai chuốc xin à?" Không biết là Thiên Vũ hay Thiên Hoa nào đó bắt đắc dĩ.

"Tự uống!" Âm Hạng Thiên tức giận, gạt tay của tôi, rồi nhét tôi vào trong xe.

Sau khi xe khởi động, Thiên Hoa (tạm thời xem cậu ta là Thiên Hoa đi) hỏi Âm Hạng Thiên đi đâu, Âm Hạng Thiên lại im lặng không nói.

Tôi hét lên: "Về nhà, về nhà."

Thiên Hoa cười hỏi: "Trở về nhà nào?"

Tôi sững sờ, chớp chớp mắt: "Thì là về nhà. Tôi có mấy nhà à?"

Âm Hạng Thiên bên cạnh kéo tôi về trong lòng, giọng buồn bực, nói: "Trở về bà nội vậy."

Thiên Hoa không hỏi nữa, đổi tay lái, xe chạy nhanh trên đại lộ.

Trong xe rất ấm, không bao lâu, tôi liền ngủ thiếp đi. Trong lúc tôi mơ màng, xe hình như dừng lại. Thiên Hoa nói gì đó, như vậy không tốt lắm. Âm Hạng Thiên lại nói, có được hay không do anh định đoạt.

Tôi mở mắt, thì thấy xe quả thật đã ngừng, không khỏi nghi ngờ nói: "Đến nhà rồi sao?"

Âm Hạng Thiên ôm tôi vào lòng, dùng giọng dịu dàng trước nay chưa từng có, hỏi: "Về nhà của chúng ta ha?" Tẩy chay các trang web ăn cắp.

Tôi chưa hiểu rõ hết, đại não bị còn ăn mòn có phần không linh hoạt: "Nhà của chúng ta ở đâu?"

"Ồ Huệ Nam, em quên rồi sao?" Anh nhẹ giọng hỏi, vẻ mặt trông như rất đau lòng.

Tôi thật sự vô lực suy nghĩ, rồi ngáp trả lời: "Đừng hỏi tôi, nhanh về nhà là được."

Kể đó, tôi lại mê mang ngủ thiếp đi, khi tỉnh lại lần nữa, Âm Hạng Thiên đang ôm tôi xuống xe.

"Tôi tự đi được." Tôi uốn éo cơ thể, muốn thoát khỏi trong ngực anh.

Âm Hạng Thiên nói lỏng cánh tay, mở cửa xe. Kết quả, xuống xe chưa đi được mấy bước, tôi liền trật chân té rồi.

"Đây chính là tự mình đi được? Em rót cuộc đã uống bao nhiêu, say thành dạng đức hạnh này?" Anh tức giận kéo tôi lên. Tôi đang tính nói, trên đất có tảng đá, không phải tôi uống nhiều quá mới ngã xuống, thì một người đàn ông trung niên từ một chiếc xe đi xuống.

Tôi vui mừng ngạc nhiên: "Chú Lưu, Xảo Đình nói chú sẽ đến đón tôi, nhưng tôi chưa đợi được, thì bị anh ta đẩy ra ngoài rồi."

Chú Lưu lên tiếng chào Âm Hạng Thiên, đỡ lấy tôi ngã ngón, nói: "Tôi tới đón cô, nhưng không thấy, rồi phu nhân bảo tôi tới đây."

"Chú Lưu, đây là đâu à?" Tôi mờ mịt nhìn về phía bốn phía, hoàn toàn không biết mình đang ở nơi nào.

Chú Lưu liếc Âm Hạng Thiên một cái, mới nói: "Nơi này là chỗ ở của Tam Thiếu."

Tôi cái hiểu cái không ồ một tiếng, lập tức nói: "Chú Lưu, chúng ta về nhà thôi."

Chú Lưu gật đầu, quay đầu lại nói với Âm Hạng Thiên đang im lặng: "Tam Thiếu, chúng tôi đi về."

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Giả Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 100

Dưới ánh đèn đường lò mờ, Âm Hạng Thiên đứng chắn bóng, vẻ mặt mơ hồ không rõ, trong giọng nói của anh có sự run rẩy thật nhỏ, tựa như giận cực độ hoặc là đau thương tới cùng: "Tôi chỉ muốn đưa cô ấy vào nhà ngồi một chút, tại sao ai cũng đề phòng tôi?"

Chú Lưu thâm kín thờ dài: "Không phải mọi người đề phòng cậu, chỉ là cảm thấy điều cậu làm không cần thiết. Cậu có thể giữ lại chốc lát, nhưng có thể giữ mãi không? Đã là chuyện quá khứ, cả hai đã chia tay, cần gì tự tìm phiền não?"

"Cô ấy say rồi, sẽ bỏ qua những chuyện cũ, không cãi vã mà nói chuyện phiếm với tôi." Âm Hạng Thiên nói chuyện với chú Lưu, nhưng ánh mắt lại giăng co trên mặt tôi. Ánh mắt thâm thúy mà phức tạp, lấp loé một loại ảo giác mong ngóng gì đó của anh.

"Tôi không say, tôi biết anh mà." Tôi không phục, con người trừ nấn dịu dàng lay động, hoàn toàn không hiểu tại sao mọi người đều bảo tôi xin quá rồi?

Âm Hạng Thiên dời tầm mắt, nói tiếp với chú Lưu: "Chú Lưu, cứ để cô ấy ở lại đi, trời vừa sáng tôi liền đưa cô ấy về, sẽ không làm gì cô ấy đâu."

Chú Lưu hơi xúc động, nhưng có chút khổ sở nói: "Tôi thật không biết ăn nói sao với phụ nhân."

Âm Hạng Thiên một tay ôm eo tôi, giọng nói mừng rỡ: "Tôi sẽ gọi điện cho bà nội sau, bà sẽ không làm khó chú."

"Được rồi, không nói bên phụ nhân." Chú Lưu xoay chuyển lời, cười nói: "Chỉ là, chúng ta phải hỏi ý kiến của người trong cuộc, tôi và cậu cũng không thể thay cô ấy quyết định!"

Âm Hạng Thiên kéo tay tôi xuống, tôi ngược mắt lên mới phát hiện ra, hai người đều đang nhìn tôi.

Quyền quyết định tựa hồ nằm trong tay tôi, cảm giác này không tệ, nhưng tôi không biết tại sao mình muốn ở lại. Suy nghĩ chóng vánh, tôi quyết định nói: "Tôi muốn đi vệ sinh."

Chú Lưu: ".!"

Âm Hạng Thiên: ".!"

Lại nói. Mọi người bị cúp điện hay sao? Sao im thin thít như thế? !

Sự thật chứng minh, không ai cúp điện cả, hơn nữa, vẫn còn rất sáng suốt.

Bên ngoài lạnh buốt, tiến vào trong nhà thật ấm áp thoải mái. Âm Hạng Thiên tựa như đồng hồ quả lắc, bước thong thả tới. Cầm điện thoại trong tay, đối với lời cản nhắc của người đầu dây bên kia, anh nói đi nói lại chỉ có ba câu: Con cũng không phải là cảm thú! Con sẽ không khi dễ cô ấy! Người đừng la nữa!

Vì đã ngủ một lèo trên đường đi, sau khi vào nhà vệ sinh, tôi cảm thấy rất thoải mái, một chút khó chịu trong người cũng không còn. Nghe anh lầm bầm cũng phiền, tôi liền tự mình đi tìm thú vui. Mặc dù dưới chân như đập ngàn hoa, thân thể như ở trên mây mù, nhưng nói rõ là tôi không xin nha! Nhưng không ai nghe, tôi cũng không thèm nói nữa.

Tôi loay hoay chơi với cây mắc cỡ ở góc tường. Nhẹ nhàng chạm một cái, nó liền cúi đầu, những phiến lá từ từ khép lại, như một cô gái nhỏ thẹn thùng e lệ.

Sợ "cô gái nhỏ" bị tôi sờ soạng riết phiền, chơi một hồi, tôi liền đi thám hiểm những căn phòng khác. Phòng ngủ, phòng khách, thư phòng, phòng bếp... Không bỏ qua phòng nào.

Hiện tại, tôi gặp phải khó khăn, căn phòng trước mắt này bị khóa. Nhưng càng không mở được, tôi càng muốn dò xét đến cùng. Suy nghĩ một lát, tôi dựa vào cảm giác mò tay sang bên phải phòng ngủ, lại dựa vào cảm giác kéo ngăn kéo bàn trang điểm ra, sau đó thành công tìm được một chuỗi chìa khóa.

Lần lượt thử từng chìa, tới lần thứ n, cuối cùng chìa khóa cắm được vào ổ, khẽ vặn, nghe "răng rắc" một tiếng, khóa mở ra!

Khiến tôi bất ngờ rằng đây không phải là căn cứ bí mật gì, mà là phòng trẻ con ấm áp.

Có không ít đồ dùng của trẻ nhỏ vẫn chưa xé bao đặt xung quanh thảm giường em bé chùng đầy gấu bông và búp bê, đầu giường treo một chuỗi con thú đang đùa. Tôi lục lọi tìm được chốt mở, nhẹ nhàng đưa vòng quay, có tiếng nhạc thanh thúy như tiếng nước vang lên. Thật xinh xắn, lại dễ nghe, được ngủ ở nơi này, khẳng định rất hạnh phúc.

Đôi cánh tay từ sau vòng qua người, ôm chặt hông của tôi không buông: "Thích nơi này không?"

"Thích! Chỉ là, không có em bé, cảm thấy thiếu thiếu." Tôi ngoái đầu nhìn lại theo tiếng nói, vừa đứng đối mặt với Âm Hạng Thiên.

Trong đáy mắt anh thoáng qua một tia đau thương, giọng trầm thấp có chút cô đơn: "Nó không có cơ hội ra đời."

"Thật đáng tiếc." Tôi tránh thoát cái ôm của anh, ngồi trên mặt thảm, loay hoay với những chiếc giày nhỏ đáng yêu.

Âm Hạng Thiên sững sốt một hồi, khoanh chân ngồi xếp bằng bên cạnh, nhìn tôi thì thâm trầm, vẻ mặt như đánh mất thứ gì đó, có thể nói là một loại mất mát.

"Anh đã mất gì à?" Tôi buột miệng hỏi.

Anh im lặng giây lát, mới nói: "Một vật rất quan trọng."

Tôi nghi ngờ ngược mắt, thấy bộ dạng anh rất đau khổ, tôi liền vỗ nhẹ vào vai anh an ủi: "Không sao không sao, đời người còn dài, đánh mất một thứ gì đó là việc không thể tránh khỏi, việc đã qua rồi thì cứ để nó qua đi."

Anh khẽ sờ nhếch môi: "Nếu là mất một thứ rất quan trọng cũng không có chuyện gì sao?"

Tôi nghiêng đầu suy nghĩ, nói đùa: "Cũng không nhất định, nếu anh mất mạng, vậy thì có chuyện à nha." Thấy anh không có bị chọc cười, tôi nói tiếp: "Có lẽ vì chuyện gì anh cũng buồn, nên mới so được so mất. Nếu anh giống như tôi, bảy tuổi không có mẹ, mười tuổi không có cha, cả người bạn trai cũng bị chị giết mất, thì anh sẽ biết ngoài cái chết ra sẽ không có vấn đề gì to tát hết."

"Em bị cướp đi không ít thứ nhỉ." Anh vuốt ve má tôi: "Đau khổ không?"

"Tất nhiên đau chứ, nhưng đau khổ qua đi rồi cũng phải đứng lên." Tôi mỉm cười, chợt nhớ tới câu danh ngôn thường khích lệ bản thân: "Tôi thuộc về ngày hôm nay và quá khứ, nhưng một phần trong tôi thuộc về ngày mai, ngày hôm sau nữa và về tương lai. Làm người nên nhìn về phía trước, đừng quay đầu lại. Con người phải có hy vọng sống, bởi vì, hy vọng mạnh liệt là niềm vui lớn trong cuộc sống hơn bất kỳ chất kích thích nào khác."

"Câu này nghe rất quen tai, hình như trước đó em đã từng nói với anh."

Tôi ngạc nhiên, ngượng ngùng cười: "Đây là danh ngôn của Nietzsche, tôi chỉ mượn dùng một chút thôi. Đây không tính là đạo văn nha?"

Anh vui mừng ôm lấy tôi, lồng ngực kích động và tiếng cười hân hỉ đan xen nhau. Thấy anh không còn vẻ mất mát, tôi liền tránh khỏi vòng tay của anh, tiếp tục loay hoay bên chiếc giày nhỏ, bộ quần áo bé. Sau đó, niềm hân hoan trong mắt anh lại tắt ngấm.

Thấy anh mất hồn nhìn tôi sững sờ, tôi miễn cưỡng nói: "Anh cứ thích lấy nhiệm vụ tư vậy sao? Chẳng lẽ tôi phải cùng anh than vãn thờ dài, anh mới hài lòng?"

"Cũng không phải, chỉ là thấy em một chút cũng không bị ảnh hưởng, trong lòng có chút khó chịu."

Ta không biết nên khóc hay cười, ném giày ra một bên: "Sao anh lại vô lý như thế chứ? Bản thân không thoải mái, còn nhất định bắt người khác hao tổn tinh thần buồn bã cùng anh."

Anh cười khổ hỏi: "Em quan tâm sao?"

"Quan tâm anh có phải hay không gì?"

Anh lắc đầu: "Em có quan tâm anh như anh quan tâm em không?"

Tôi cân nhắc một lúc lâu, vẫn không đọc được thuận miệng câu vừa rồi của anh, nên thành khẩn khai báo: "Tôi không hiểu."

Hắn nhướn mày bất mãn: "Em xin rồi? Còn giả bộ?"

Tôi tròn mắt: "Xin mà có thể nói nhiều chân lý cuộc sống với anh sao?"

"Vậy tại sao em nhớ được bạn trai cũ, nhưng lại mơ hồ chuyện của chúng ta?"

"Chuyện của chúng ta?" Tôi mờ mịt nhìn anh, đầu óc quay vòng vòng: "Chúng ta. Hình như lâu rồi không gặp, chúng ta hình như cãi nhau, nguyên nhân vì sao cãi nhau."

"Được rồi, đừng nghĩ nữa." Anh chợt cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi, ôm tôi vào lòng.

"Anh đừng gây rối! Tôi sẽ nhớ ra liền mà." Tôi không vui đẩy anh, vất óc ngẫm nghĩ về cuộc gặp gỡ hôm nay sao lại có cái loại cảm giác dường như cách cả một thế giới?

"Đừng cố, như vậy tốt lắm rồi. Thật đó!" Tâm tình của anh nói thay đổi liền thay đổi ngay, chỉ từ âm lượng giọng lớn kia cũng có thể nghe ra người này

đang vui.

"Anh muốn ghim chết tôi sao?" Ta ghen giọng nói với ra từ trong ngực anh.

Anh hơi nói lỏng một chút, dò hỏi: "Em đói không? Có muốn ăn chút gì không?"

Tôi ngần người, chiều rộng của đề tài này cũng quá lớn đi? Chỉ là, chúng tôi mới vừa đàm luận cái gì ấy nhỉ?

Chết tiết, vậy mà không nhớ ra. Quên đi quên đi, vẫn là đừng làm khó cái đầu đáng thương của bản thân, có chuyện gì để ngày mai rồi hãy nói!

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Già Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101: Chương 100.2

Âm Hạng Thiên sừng sốt một hồi, khoanh chân ngồi xếp bằng bên cạnh, nhìn tôi thì thâm trầm lắm, vẻ mặt như đánh mất thứ gì đó, có thể nói là một loại mất mát.

"Anh đã mất gì à?" Tôi buột miệng hỏi.

Anh im lặng giây lát, mới nói: "Một vật rất quan trọng."

Tôi nghi ngờ ngược mắt, thấy bộ dạng anh rất đau khổ, tôi liền vỗ nhẹ vào vai anh an ủi: "Không sao không sao, đời người còn dài, đánh mất một thứ gì đó là việc không thể tránh khỏi, việc đã qua rồi thì cứ để nó qua đi."

Anh khẽ sờ nhếch môi: "Nếu là mất một thứ rất quan trọng cũng không có chuyện gì sao?"

Tôi nghiêng đầu suy nghĩ, nói đùa: "Cũng không nhất định, nếu anh mất mạng, vậy thì có chuyện à nha." Thấy anh không có bị chọc cười, tôi nói tiếp: "Có lẽ vì chuyện gì anh cũng buồn, nên mới so được so mất. Nếu anh giống như tôi, bảy tuổi không có mẹ, mười tuổi không có cha, cả người bạn trai cũng bị chị giết mất, thì anh sẽ biết ngoài cái chết ra sẽ không có vấn đề gì to tát hết."

"Em bị cướp đi không ít thứ nhỉ." Anh vuốt ve má tôi: "Đau khổ không?"

"Tất nhiên đau chứ, nhưng đau khổ qua đi rồi cũng phải đứng lên." Tôi mỉm cười, chợt nhớ tới câu danh ngôn thường khích lệ bản thân: "Tôi thuộc về ngày hôm nay và quá khứ, nhưng một phần trong tôi thuộc về ngày mai, ngày hôm sau nữa và về tương lai. Làm người nên nhìn về phía trước, đừng quay đầu lại. Con người phải có hy vọng sống, bởi vì, hy vọng mạnh liệt là niềm vui lớn trong cuộc sống hơn bất kỳ chất kích thích nào khác."

"Câu này nghe rất quen tai, hình như trước đó em đã từng nói với anh."

Tôi ngạc nhiên, ngược ngược cười: "Đây là danh ngôn của Nietzsche, tôi chỉ mượn dùng một chút thôi. Đây không tính là đạo văn nha?"

Anh vui mừng ôm lấy tôi, lồng ngực kích động và tiếng cười hớn hở đan xen nhau. Thấy anh không còn vẻ mất mát, tôi liền tránh khỏi vòng tay của anh, tiếp tục loay hoay bên chiếc giày nhỏ, bộ quần áo bé bé. Sau đó, niềm hân hoan trong mắt anh lại tắt ngấm.

Thấy anh mất hồn nhìn tôi sững sờ, tôi miễn cưỡng nói: "Anh cứ thích lấy nhiệm vụ tư vậy sao? Chẳng lẽ tôi phải cùng anh than vãn thờ dài, anh mới hài lòng?"

"Cũng không phải, chỉ là thấy em một chút cũng không bị ảnh hưởng, trong lòng có chút khó chịu."

Ta không biết nên khóc hay cười, ném giày ra một bên: "Sao anh lại vô lý như thế chứ? Bản thân không thoải mái, còn nhất định bắt người khác hao tổn tinh thần buồn bã cùng anh."

Anh cười khô hỏi: "Em quan tâm sao?"

"Quan tâm anh có phải hay không gì?"

Anh lắc đầu: "Em có quan tâm anh như anh quan tâm em không?"

Tôi cân nhắc một lúc lâu, vẫn không đọc được thuận miệng câu vừa rồi của anh, nên thành khẩn khai báo: "Tôi không hiểu."

Hắn nhướng mày bất mãn: "Em xin rồi? Còn giả bộ?"

Tôi tròn mắt: "Xin mà có thể nói nhiều chân lý cuộc sống với anh sao?"

"Vậy tại sao em nhớ được bạn trai cũ, nhưng lại mơ hồ chuyện của chúng ta?"

"Chuyện của chúng ta?" Tôi mờ mịt nhìn anh, đầu óc quay mòng mòng: "Chúng ta. Hình như lâu rồi không gặp, chúng ta hình như cãi nhau, nguyên nhân vì sao cãi nhau."

"Được rồi, đừng nghĩ nữa." Anh chợt cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi, ôm tôi vào lòng.

"Anh đừng gây rối! Tôi sẽ nhớ ra liền mà." Tôi không vui đẩy anh, vất óc ngẫm nghĩ về cuộc gặp gỡ hôm nay sao lại có cái loại cảm giác dường như cách cả một thế giới?

"Đừng cố, như vậy tốt lắm rồi. Thật đó!" Tâm tình của anh nói thay đổi liền thay đổi ngay, chỉ từ âm lượng giọng lớn kia cũng có thể nghe ra người này đang vui.

"Anh muốn ghim chết tôi sao?" Ta nghẹn giọng nói với ra từ trong ngực anh.

Anh hơi nói lỏng một chút, dò hỏi: "Em đói không? Có muốn ăn chút gì không?"

Tôi ngẩn người, chiều rộng của đề tài này cũng quá lớn đi? Chỉ là, chúng tôi mới vừa đàm luận cái gì ấy nhỉ?

Chết tiệt, vậy mà không nhớ ra. Quên đi quên đi, vẫn là đừng làm khó cái đầu đáng thương của bản thân, có chuyện gì để ngày mai rồi hãy nói!

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Giả Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 102: Chương 101.1

Đêm nay dường như đặc biệt dài, chúng tôi cùng nhau ăn khuya, cùng xem hai bộ phim rỗng tuếch, sau đó con buồn ngủ kéo tới, đang khúc cô gái Hàn đuổi theo anh chàng đẹp trai và hô to: "Oppa oppa, sarang hae yo!" (Anh ơi anh ơi, em yêu anh!) Tôi đã thiếp đi trong màn tỏ tình lãng mạn như thế.

Qua ngày hôm sau, đầu đau như búa bổ, dạ dày kịch liệt kháng nghị. Tôi xốc chăn lên, ngậy ngậy đại đại vọt vào phòng vệ sinh, không có anh yêu, chỉ có nôn mửa, thiếu chút nữa ò ra luôn cả dạ dày mới thôi.

#Mèo: Từ "oppa" [ốubà] và "nôn mửa" [ốutù] có cùng chữ "nôn" [ốu].

"Say xin là tội ác." Tôi choáng váng ngồi thẳng dậy, đi tới trước lavabo, mở tủ âm tường, lấy bàn chải đánh răng, súc miệng, thoa kem... bỗng cảm thấy trong tay có đôi chút kỳ lạ, cẩn thận xem xét, quả thật là bàn chải của tôi, chỉ là cái này hình như là đồ rất lâu trước kia rồi, hơn nữa, nó không nên xuất hiện ở đây.

Tôi đột nhiên ngừng đầu, nhìn lướt qua phòng vệ sinh, rồi sau đó xông vào phòng ngủ như gặp quỷ, thiếu chút nữa đụng trúng người đàn ông đứng ở cửa.

"Uống nước đi." Cái cốc đã lâu rồi không thấy chợt đưa tới.

Tôi nhéo thật mạnh vào mắt của mình, đau thiệt nha, mới kinh ngạc ngược mắt, nhìn Âm Hạng Thiên quần áo nhăn nhúm, phát điên gào lên: "Tại sao tôi lại ở nhà anh?!"

Anh bắt mắt cau mày: "Có cần phải như vào nhà mà không?"

"Được rồi, đây không phải là nhà mà." Tôi áp chế cho tâm tịnh thần nhàn: "Anh nói cho tôi biết, sao tôi lại ở nhà anh?"

"Tôi hôm qua em uống quá mager ở phòng làm việc của Xảo Đình, vừa đúng lúc anh đi tìm cô ấy. Vốn dĩ định đưa em về nhà, d.i.ễn đ.à.n l.ê q.u.ý đ.ô.n nhưng đi tới nửa đường lại đổi chủ ý rồi, sau đó thì em ở chỗ này." Anh bình tĩnh tường thuật lại chuyện tối qua, thấy tôi vẫn còn đang trong cơn ác mộng, bừa bãi bổ sung: "Yên tâm, chúng ta chỉ ăn chút gì đó, xem hai bộ phim kém chất lượng, sau đó đi ngủ."

Tôi áp trụ cơn tim bé nhỏ đang đập bùm bùm, tiếp tục hỏi: "Vậy sao anh ở trong phòng tôi? Không đúng, đây là nhà anh, phòng này nên coi như phòng khách nhà anh."

"Phòng khách?"

"Nếu anh thích gọi nó là phòng ngủ phụ thì tôi cũng không có ý kiến. Bây giờ, anh có thể nói cho tôi biết, tại sao anh lại ở trong phòng ngủ phụ nhà anh không?"

"Vì tối qua chúng ta ngủ chung ở trong này mà."

Tôi kinh hãi trợn to hai mắt, chỉ chỉ anh, lại chỉ vào mình. Anh hơi nhú mi tâm, không nói một lời.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Giả Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 103: Chương 101.2

Đừng kích động, đừng kích động, chỉ là ngủ chung thôi mà, lại không có chuyện gì xảy ra cả..... Chết tiệt, tôi không thể bình tĩnh! Nếu, tôi xin đến nỗi về nhà với anh, ngủ cùng nhau, đã vậy còn ăn uống rồi xem phim nữa? Đây là say rượu sao? Tôi thấy là mộng du thì đúng hơn?!

Tôi còn chưa rõ ràng trong cơn "mộng du" kỳ lạ đã làm cái giống gì, thì di động reo lên.

Tôi vội vàng nhận: "A lô ~"

"Bách Khả, có nhức đầu không?" Là Xảo Đình gọi.

Nhìn Âm Hạng Thiên như không có chuyện gì, tôi khóc không ra nước mắt nói: "Không nhức, là sắp nứt ra rồi."

"Vang đồ nó thấm từ từ. Cậu uống một tách trà, cho dù không có khẩu vị thì cũng phải ăn chút gì đó, nếu không sẽ cào bao tử đó."

"Cậu cho mình ly thạch tín luôn đi, gửi chuyển phát nhanh qua!"

Xảo Đình bật cười: "Còn tâm trạng đùa, xem ra không nghiêm trọng như mình nghĩ, vậy mình đi làm đây, bye."

Cuộc trò chuyện kết thúc, tôi vội vàng cầm áo khoác mặc vào, nơi thị phi không nên ở lâu. Mới vừa tròng được một tay, điện thoại lại vang lên.

Nhấn phím nhận, tôi không nhận được nói: "Đội một lát, đang rối tung đây!"

"Tung cái gì? Ăn trúng thuốc nổ rồi hả?" Là Ninh Vũ.

Không đợi anh hỏi, tôi liền tự động đáp: "Em say rượu không nghiêm trọng, không chết được."

"Anh còn muốn nghe em gào khóc không ngừng, xem ra, không vui." Tên khốn này, vừa sáng sớm gọi tới muốn chọc tôi tức mà.

"Tiếc quá, không như anh muốn." Dứt lời, không cho anh cơ hội phản kích, tôi dứt khoát cúp máy.

Khoác vào tay còn lại, di động như gặp quỷ lại vang lên. Thật muốn đập bẻ nó lăm rồi, nhưng lần này là bà nội gọi.

Nhấn nút gọi, tôi không đợi bà mở miệng, ra đòn phủ đầu: "Bà nội, con lập tức về đây."

Bà nội thở dài, lúc này mới lên tiếng: "Đừng hoảng, đã có người đi đón con rồi."

Tôi gần như kêu lên: "Người biết con ở đâu à?"

Bà nội thở dài lần nữa, ừ thật nhẹ một tiếng.

"Về nhà rồi hãy nói." Hiện giờ, tôi không có tâm trí để hỏi bà nội vì sao biết tôi ở chung chỗ với Âm Hạng Thiên mà không ngăn lại.

Tôi tắt máy trong tiếng thở dài của bà nội. Lúc vẫn đang giữ chặt nút "tắt" thì chuông cửa reo.

Tôi như nhân vật chính trong phim "Final Destination", khẽ a lên một tiếng, trong khi Âm Hạng Thiên trừng mắt, tôi bùm miệng lại, nhanh chóng trốn vào hành lang. Vị trí này không thể nhìn thấy lối vào, nhưng có thể nghe được tiếng nói chuyện. Nếu là bạn hay vị hôn thê của anh, tôi có thể lập tức vọt xéo vào căn phòng đối diện. Nếu là chú Lưu tới đón tôi, tôi có thể lấy tốc độ chạy nước rút 100m vọt khỏi nhà anh.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Giả Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 104: Chương 102.1

"Vị hôn thê của tôi đây nhì?" Tiếng của người tới nghe bùi tai, giọng nói hấp dẫn, nhưng lại khiến tôi triệt triệt để để ảm ức.

Mất chảy thành thác đổ, tôi âm thầm ai oán: Bà nội, sao người lại cử tên vua gây rối tới đón con chứ?! Sợ con chưa đủ xấu hổ chết sao?!

"Anh có thể đừng khiến người chán ghét như vậy được không?" Âm Hạng Thiên ghét bỏ nói.

"Vị hôn thê của anh thích anh." Vua quấy rối chính xác tìm thấy tôi, ngón tay thanh mảnh nhẹ véo má tôi: "Đúng không, Bách Khả?"

Tôi khóc không ra nước mắt, gật đầu: "Anh hai nói gì thì là cái đó."

Câu trả lời này nâng tâm trạng Âm Nhị Nhi lên rất tốt: "Ăn sáng chưa?"

Tôi lắc đầu.

Anh thân mật ôm eo tôi, vừa đi ra ngoài vừa nói: "Gần đây mới mở một quán cà phê mới, chúng ta đi thử đi."

Tôi không từ chối! Tôi vui mừng còn không kịp, gật lia lịa như gà mổ thóc, cảm ơn Đức Phật từ bi vào giờ phút này đóng cửa hệ thống ác ma của Âm Nhị Nhi.

"Bách Khả." Giọng trầm của Âm Hạng Thiên từ sau lưng truyền đến.

Âm Nhị Nhi dừng bước, ôm cả tôi xoay người đối mặt Âm Hạng Thiên: "Chú phải gọi cô ấy là chị dâu hai."

"Anh im đi!" Âm Hạng Thiên trừng mắt nhìn anh, rồi đưa cho tôi chậu cây mứt cỡ mà tôi thích nhất: "Mang về chăm sóc."

Ánh mắt anh thật âm đậm, và mắt mứt.

Đáy lòng khẽ động, một nỗi đau vụt thoáng qua, tôi vô thức kéo vạt áo: "Anh cứ chăm nó đi, tôi có rất nhiều hoa rồi."

"Này cũng nằm trong số đó, từ lâu trước kia, nó đã là của em rồi." Anh bình thản nhưng thái độ kiên định.

Tôi che giấu mọi cảm xúc hỗn độn, nhận lấy bồn hoa, nói tiếng cảm ơn.

"Cậu ta nói là của em, cần gì cảm ơn?" Âm Nhị Nhi giờ tay lên định chạm vào Hàm Tu Thảo, liền bị Âm Hạng Thiên chặn lại.

"Cảnh cáo anh, chớ đụng chạm lung tung!" Anh nói chuyện với Âm Nhị Nhi, nhưng lại nhìn chăm chăm trên eo tôi.

Tôi vô thức rù mắt, thấy Âm Nhị Nhi đang khoác tay lên ngang hông tôi.

"Trong tất cả mọi người, chỉ có chú là không có tư cách nói câu này." Âm Nhị Nhi lơ đãng cười cười, ôm cả tôi rồi đi.

Ngay lúc tôi cho rằng "tai nạn" đã kết thúc, nhưng chết tiệt bọn ăn cắp truyện của d.iền đ.àn Lê quý đồ.n, tại sao khi chúng tôi đợi thang máy, người đi ra lại là Nhiệm Du và Nhiệm Nghiên?!

"Hạng Kinh....." Nhiệm Nghiên lạc giọng ngay khi vừa thấy tôi.

Nhiệm Du si ngốc nhìn chậu hoa trong tay tôi, khẽ cắn môi hồng, mắt tràn đầy u oán và tổn thương.

"Sớm như vậy đã tới tìm lão Tam?" Âm Nhị Nhi lạnh nhạt mở miệng.

Nhiệm Nghiên khinh thường liếc tôi một cái, lịch sự đối phó: "Hạng Thiên muốn bàn với Nhiệm Du chuyện chọn bệnh viện nào chờ sinh, tôi sợ kẹt xe, nên tới sớm một chút."

"Gấp gấp vậy? Không phải còn hơn một tháng mới tới ngày sinh dự kiến sao?" Âm Nhị Nhi cười cười liếc nhìn Nhiệm Du, cái loại ánh mắt ấy cứ như con rắn rình chăm chặt con ếch.

"Sức khỏe Nhiệm Du yếu, theo ý của Hạng Thiên thì vài ngày nữa nên đến bệnh viện chờ sinh, hiện tại quyết định bệnh viện cũng không tính là sớm."

"Sức khỏe yếu cũng đừng chạy loạn, đứa nhỏ này quý giá lắm, ba thành viên trong gia đình đang trông chờ món con mắt đấy." Âm Nhị Nhi nhẹ nhàng cất tiếng, nhưng khiến Nhiệm Du như bị con bò cạp chích, hơi co rúm người lại.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Giả Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 105: Chương 102.2

Nhiễm Nghiên bỗng chốc xụ mặt xuống: "Hạng Kinh, nói chuyện đừng xoắn nhau quá!"

"Chỉ đùa một chút thôi mà." Âm Nhị Nhi lơ đãng cười: "Chỉ là, tôi trước nay luôn thiệt người lợi mình... Lời này không phải đùa giỡn."

Nhiễm Nghiên vốn định đã kích tôi, kết quả một chút tiện nghi không có, còn bị ăn cục tức, mặt đủ sắc màu trông như bảng màu vẽ.

"Hôm nào tán gẫu tiếp đi, chúng tôi phải đi tìm Hạng Thiên rồi." Nhiễm Du này giờ vẫn giữ im lặng nặn ra nụ cười khô khốc, lôi kéo Nhiễm Nghiên đi.

"Không sao chứ?" Âm Nhị Nhi dịu dàng hỏi tôi.

"Không có gì." Tôi vô cảm đáp một tiếng, tiếp tục chờ thang máy.

Thật ra thì, cuộc sống cũng giống như đi thang máy, hơi không lưu tâm thì sẽ bị vụt mất. Thang máy vừa tới, ngay khi mọi người không chú ý thì nó sẽ chạy đi, cho dù chỉ chậm một phút thôi, chúng ta vĩnh viễn không có cơ hội vào buồng thang máy đó nữa.

"Bách Khả." Âm Nhị Nhi thấy tôi ngây người, bèn lên tiếng gọi.

Tôi đưa chậu hoa trên tay cho anh: "Anh hai, giúp em mang trả đi, em không cần nó."

Chỉ là một chậu cây vô tri vô giác thôi mà, không đáng để nó khiến cho mọi người khó xử. Cái chính là, chậu Hàm Tu Thảo này là của Nhiễm Du, tôi chỉ thay cô ấy chăm sóc một thời gian thôi, sau cùng không phải đồ của tôi.

Âm Nhị Nhi không nhiều lời, đem bồn hoa thả lại trước cửa nhà Âm Hạng Thiên. Sau khi rời khỏi xã khu[1] vừa quen thuộc lại vừa xa lạ, tôi nói với Âm Nhị Nhi: "Anh hai, cảm ơn anh đã tới đón em."

Nếu như người đến là chú Lưu mà không phải là anh, thì chuyện ngày hôm nay sẽ không giải thích được êm đẹp. Mặc dù tôi cũng không phải người cao thượng, nhưng không muốn bị gán danh là kẻ thứ ba. Theo quan điểm của riêng tôi, người phá hoại hôn nhân của người khác và kẻ giết người không khác nhau mấy.

"Người trong nhà không cần phải khách sáo như thế." Âm Nhị Nhi mở cửa xe cho tôi vào, rồi trở lại chỗ tài xế ngồi nói tiếp: "Tối hôm qua anh ở nhà lớn, nghe Xảo Đình nói lúc lão Tam gặp được em thì liền muốn tới đón em ngay, nhưng bà nội sợ anh nổi nóng nên đề chú Lưu đi thay. Kết quả, lão Tam không chịu thả em đi, bà nội mắng cậu ta gần nửa tiếng, nhưng vẫn để em lại."

Tôi cười khỏ không nói, trong lòng rõ ràng, trong đám cháu trai cháu gái, bà nội cưng nhất là Âm Hạng Thiên. Nếu như anh muốn giữ tôi lại, bà nội nhất định không chịu nổi anh đeo bám dai dẳng. Người đàn ông đó còn rất cứng đầu, chỉ biết ích kỷ nghĩ cho mình, không bận tâm đến cảm nhận của người khác.

"Thay vì lo lắng những chuyện đã qua, không bằng suy tính một chút bữa tiệc đính hôn tổ chức ở đâu." Âm Nhị Nhi giọng hăng hái, không bao giờ chán đùa cợt.

Tôi che giấu đầy lòng âm thầm, thương cho anh một cái liếc mắt: "Kiếp sau sau nữa rồi hãy nói." Kiếp sau tôi đã hứa nhất định dành cho Ninh Vũ rồi, cho nên, chỉ có thể là kiếp sau sau nữa.

Anh thờ dài yếu ớt, giả khuôn giả thức[2] cảm khái nói: "Vậy anh phải đợi đến lúc nào thì mới được coi là trạm dừng?"

"Kiếp sau sau nữa."

"Đừng tuyệt tình như vậy, xem xét lại đi."

"Kiếp sau sau nữa."

"Em chỉ biết nói mỗi câu này sao?"

"Được rồi, em nói tiếp đi, đừng im lặng."

"Về nhà em ghi âm cho anh nghe."

Tôi nghiêng đầu liếc nhìn ngoài cửa sổ, vui vẻ nói: "Tuyệt rồi kia! Anh hai, chúng ta đi trượt patin đi?"

Âm Nhị Nhi đầu treo đầy vạch đen: "Hai chuyện này có quan hệ trực tiếp hay gián tiếp gì sao?"

Tôi cúi đầu suy nghĩ: "Hình như không có."

Âm Nhị Nhi bật cười, đánh tay lái: "Đi ăn cơm trước, sau đó xin nghỉ phép, rồi mới đi trượt patin."

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Giả Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106: Chương 103.1

Kể từ cái đêm không giải thích được ở cùng với Âm Hạng Thiên, tinh thần tôi không yên, cứ cảm thấy sẽ có chuyện xảy ra. Điều nói giác quan thứ sáu của phụ nữ rất chính xác, sự thật chứng minh, lời này cũng không phải là không căn cứ.

Ngay ngày thứ năm sau hôm tôi say xin, Nhiễm Du vốn dĩ vào bệnh viện chờ sinh lại mất tích. Màn hình giám sát của bệnh viện ghi lại cảnh hai gã đàn ông khoác áo bác sỹ chụp thuốc mê Nhiễm Du rồi mang đi. Đối phương là người nào, mục đích bắt Nhiễm Du là gì, dẫn người đi nơi nào, không có cách nào biết được.

Vì thế, nhà họ Nhiễm vẫn oán giận nhà họ Âm chọn bệnh viện không đáng tin cậy, mà nhà họ Âm thì hoài nghi Nhiễm Du mất tích là nhà họ Nhiễm tự biên tự diễn ra vở kịch.

Không thể xác định danh tính của đứa trẻ có nghĩa là bí mật không thể vén màn. Nhà họ Nhiễm không muốn Nhiễm Du sinh đứa bé ở ngoài sáng là một sự thật không thể chối cãi. Vụ việc Nhiễm Du mất tích, thì nhà họ Nhiễm quả thật là tình nghi số một.

Tuy nhiên không có bằng chứng, tất cả đều là suy đoán.

"Điều này cũng tốt, ít nhất đứa bé vô tội có thể sống sót." Anh cả như có điều suy nghĩ, nói.

"Làm sao anh biết cô ả sẽ để nó sống?" Âm Nhị Nhi khẽ giễu: "Lòng dạ Nhiễm Du ác độc hơn Nhiễm Nghiên, nếu đứa bé không phải của thằng Ba, Nhiễm Du vẫn cho trái bom hẹn giờ đó còn sống trên đời mới là lạ!"

Anh cả lắc đầu, lo lắng than nhẹ: "Chú cho rằng tất cả mọi người đều ác độc giống chú sao?"

Âm Nhị Nhi hí hóp mắt phượng, thật thấp cười: "Anh cả, anh cứ nhìn em như thế à?"

Anh cả đột nhiên hoàn hồn, lúng túng ho một tiếng.

"Anh cả, nói thẳng đừng ngại, anh em chúng ta kiêng dè sẽ không ý tứ." Âm Nhị Nhi lấy giọng nhẹ nhàng, thái độ tươi cười muốn gây sự.

Anh cả nhúc nhích xoa trán, miễn cưỡng nói: "Nhiễm Du ác độc hơn chú, được chưa?"

"Anh cả, anh nói gì thế?!" Cửa phòng làm việc phanh văng ra, Âm Hạng Thiên trầm mặt đi vào.

Anh cả làm một bộ đầu đau muốn nứt ra, dứt khoát ngậm miệng im lặng.

"Anh cả!" Âm Hạng Thiên và Âm Nhị Nhi thì một dạng không buông tha người.

"Anh cả không có ý đó." Thấy anh cả bị bọn họ phiền không thể làm gì, tôi nhin không được thốt ra khỏi miệng.

Âm Hạng Thiên bỗng chốc trừng mắt về phía tôi: "Em tới công ty làm gì?"

"Đưa đồ cho anh cả và anh hai." Tôi có chút hối hận đã chọc anh. Từ sau khi Nhiễm Du, anh tựa như quả bom sẵn sàng kích nổ. Anh cả sợ anh đem chuyện này đổ lỗi lên đầu nhà họ Lạc, âm thầm tìm Lạc Quân Dật gây rắc rối, bèn để cho anh trở về nhà lớn ở, nhờ bà nội trông chừng anh. Do đó, cơ hội chúng tôi chạm mặt liền tăng lên. Những ngày này, chúng tôi đều kính nhau như băng, tôi không chọc anh, anh coi tôi là vô hình, cũng xem như bình an vô sự. Chính vì thế, Âm Nhị Nhi muốn tôi đưa cơm qua, tôi mới không từ chối, không nghĩ tới vừa khéo đụng phải anh, dường như không phải điểm tốt lành gì.

"Đưa thứ gì?" Đang khi nói chuyện, anh nhìn đến trên bàn, lông mi từ từ nhắm khít lại, đáy mắt hiển hiện rõ không vui.

Tôi thầm kêu không ổn, nói tạm biệt rồi vọt đi. Mặc dù chúng tôi không còn là người yêu, nhưng vẫn là người nhà, cái tăng quan hệ này sẽ không bởi vì tình cảm biến cách mà thay đổi. Tôi không muốn phiền phức bởi mấy chuyện lật vật, lại không muốn uất ức bản thân hòa theo nhân nhện, cho nên né tránh là cách tốt nhất.

Rời khỏi công ty, tôi về thẳng nhà. Có lẽ là tính cách vốn có, cộng thêm năm xưa kham khổ, mặc dù ngây ngốc ở nhà họ Âm ba năm có lẽ, tôi không mấy hứng hái tới các cuộc họp kinh doanh, hay vùng tiền mua sắm. Khi rảnh rồi không có gì làm thì loay hoay hoa cỏ, nhâm nhi trà, đọc sách. Bà nội cho là tôi trầm tĩnh như thế là bị Âm Hạng Thiên canh me, có lẽ quả thực tôi an tĩnh quá, nhưng cũng không phải bị canh me.

Về đến nhà không lâu, tôi liền nhận được điện thoại của Âm Nhị Nhi, anh muốn đến nhà anh chuẩn bị thức ăn, buổi tối sẽ cùng anh cả và Xảo Dĩnh ăn cơm.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Giả Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Chương 103.2

So với sự nghiệp thành công của mọi người, tôi là người nhàn rỗi nhất. Quan trọng nhất là người nhàn rỗi tôi đây biết nấu ăn nha, hơn nữa đều được mọi người ưa thích. Cho nên mỗi lần có bữa cơm gia đình ở ngoài nhà lớn, tôi đều đảm nhiệm vai trò đầu bếp chính, Xảo Dĩnh làm trợ thủ, anh cả nếm thử, Âm Nhị Nhi khen ngợi. Bữa cơm tối nay cũng như thế. Trước kia ở nhà lớn là vì tránh "Điệp khúc giục chết" của bà nội, hiện tại vì để tránh cho bầu không khí trở nên gay gắt, Âm Hạng Thiên đã bị xóa tên. Chỉ có điều, cũng chính bởi vì anh không có ở đây, nên mọi người mới có thể nói chuyện thoải mái về vụ Nhiễm Du mất tích.

Về chủ đề này, tôi không góp lời, cho dù có ý kiến, tôi cũng sẽ nuốt vào bụng. Nhưng Âm Nhị Nhi Không để tôi như ý nguyện, nhất định bắt tôi nói vài câu không tha.

"Em có thể ngồi nghe cũng đã không tệ rồi, mọi người còn muốn em nói gì?" Tôi vừa xử lý con cua, vừa qua loa ứng phó.

"Nói Nhiễm Du ấy." Âm Nhị Nhi hướng dẫn.

"Cô ấy có gì tốt mà nói?" Tôi bẻ một cái càng cua đưa tới trước mặt anh cả, anh cả dùng kèm kẹp bẻ vỏ càng cua, tôi thuận lợi rút thịt ra bỏ vào miệng.

"Nói cô ả ác độc, ghê tởm, giành bạn trai em." Âm Nhị Nhi cười cười chòng ghẹo tôi.

"Anh đã nói hết rồi." Tôi bẻ một cái càng cua khác, làm y chang quá trình vừa rồi.

"Anh cả, giúp em." Xảo Dĩnh cầm một con cua bự, sự khéo léo của cô ấy chỉ dành cho thiết kế trang phục, để ăn hải sản thì chẳng hợp chút nào.

"Không phải cậu không ăn hải sản sao?" Tôi buồn cười hỏi.

Xảo Dĩnh bất đắc dĩ nói: "Ninh Vũ là người Đại Liên, bên đó có thứ này, mình không ăn sao được?"

"Ây dô ~ xem ra anh phải chuẩn bị của hồi môn cho em rồi." Âm Nhị Nhi nửa thật nửa giả trêu ghẹo, khi đang nói còn nháy mắt với anh cả, ý là: anh cũng phải chuẩn bị đó.

"Không gấp, thời cơ đến, em sẽ thông báo cho anh." Xảo Dĩnh nhận lấy con cua đã qua xử lý của anh cả, vừa khêu thịt vừa lẩm bẩm: "Thật không hiểu, thứ này có gì hay mà ăn?"

"Không ăn đưa mình." Tôi chìa tay ra xin, gì chứ đồ chùa thì cứ nhặt.

"Không cho." Xảo Dĩnh ôm con cua không buông.

Âm Nhị Nhi bật cười: "Đó là con cua, cũng không phải là Ninh Vũ, em giữ khư khư vậy làm gì?"

Xảo Dĩnh miễn cưỡng bảo: "Hải sản thuộc đồ hàn, cậu ấy đã ăn ba con rồi, ăn nữa sẽ khó chịu đó."

Anh cả và Âm Nhị Nhi bỗng chốc đều nhìn về phía tôi, lấy ánh mắt cảnh cáo nói: không cho ăn nữa!

Tôi vẫn chưa thỏa mãn liếm liếm môi, nhanh tay đoạt lấy con cua của Xảo Dĩnh, tỉnh bơ nói: "Học trường khó gần hơn con cua, cậu phải cố gắng lên nhá!"

Âm Nhị Nhi buồn cười, Xảo Dĩnh bất đắc dĩ nhếch môi, thậm chí anh cả bắt đầu ngôn tiểu (ăn nói có ý tứ) cũng bị tôi chọc cười.

Tôi chợt nhớ tới Âm Hạng Thiên, bữa cơm vui như thế, mà anh lại bị gạch tên ra ngoài, hơi thảm nhỉ.

"Ngày mai đến nhà anh cả, qua sớm một chút, ăn cơm tối xong đi đánh bowling." Bữa tối mới nhập tiệc được một nửa, Âm Nhị Nhi đã an bài tiết mục ngày mai rồi.

"Không đi được, ngày mai em phải đi làm." Tôi đau khổ nói, nãy ngày nay, hầu như mỗi ngày đều ăn chơi đàn đúm, tôi có hơi không tiêu.

"Không tham gia cũng được, trước tiên đưa lệ phí ngày mai ra đây." Âm Nhị nhi được nhiều người ủng hộ, anh cả và Xảo Dĩnh tất cả đều dùng ánh mắt

sáng quắc nhìn tôi, nói đúng hơn là chò tôi xuống từ trên.

"Em tham gia còn không được sao?" Tiền lương ít xót lắm đấy!

Bữa tối kết thúc, anh cả phụ trách đưa Xảo Đình về studio, tôi thì bị Âm Nhị Nhi đưa về nhà lớn.

Về đến nhà cũng đã gần mười một giờ. Âm Nhị Nhi không ở lại, sau khi tôi xuống xe, anh đi thẳng về nhà mình.

Bên trong phòng khách yên tĩnh, tiểu Tần và Bảo Nhi đón lấy túi xách của tôi, chỉ sang hướng ban công. Tôi nhìn theo hướng họ chỉ, chỉ thấy Âm Hạng Thiên nằm trên ghế trước cửa sổ sát đất trước ngủ thiếp đi. Thân ảnh lẻ loi cô đơn của anh được ánh trăng bàng bạc ngoài cửa sổ mạ lên tầng thê lương tựa như đứa trẻ bị bỏ rơi.

Tôi thu hồi tầm mắt, nói: "Tôi đi ngủ đây, các cô cũng nghỉ ngơi sớm đi."

"Cô không đi xem Tam Thiếu một chút sao?" Tiểu Tần hỏi.

"Anh ta tốt rồi, không cần tôi xem." Tôi cười không ra tiếng, cất bước đi lên lầu hai.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Giả Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Chương 104

Hôm sau phải chuyển ca sáng, vì để tránh chạm mặt với Âm Hạng Thiên, tôi cố tình đi trước. Sau khi tan ca liền đến thẳng nhà anh cả. Không như Âm Nhị Nhi, nhà anh cả có người giúp việc nên tôi không cần phải chuẩn bị bữa tối.

Ăn uống xong xuôi, cả đám đi chơi bowling. Chơi thỏa thích đến tận trời tối, như thường lệ, anh cả đưa Xảo Đình về, Âm Nhị Nhi thì đưa tôi. Tiểu quy nhà tôi lại ngủ ngoài rồi.

Lúc về đến nhà trễ hơn hôm qua, khi Âm Nhị Nhi lên xe rồi đi thì cũng đã gần nửa đêm. Cuộc sống bây giờ mặc dù không tính là mơ màng như gã say, nhưng cũng khá vồn vã, thật sự sặc chết người.

Tôi kiệt sức bước vào phòng khách, Bảo Nhi nhanh chóng tiếp lấy túi xách trên vai tôi, Tiểu Cát đưa dép lê đến bên chân.

Tôi áy náy cười: "Còn chưa ngủ à."

"Cô nhỏ chưa về, chúng tôi nào dám ngủ?" Bảo Nhi nửa đùa nửa thật. Nhà họ Âm không có nhiều quy tắc lắm, nhưng chủ nhân chưa về, cần có người ở lại chờ cửa là không thể phá bỏ. Nói chung, tôi về muộn khiến hai cô nhóc này không thể ngủ.

"Làm trễ nải giấc ngủ của các cô rồi, mau đi ngủ đi." Tôi cất bước đi về phía trước, định lên lầu nghỉ ngơi.

Bảo Nhi nhẹ nhàng xoay một vòng, chặn tôi lại. Đối với ánh mắt đầy dấu chấm hỏi của tôi, cô nhóc không tiếng động chỉ về phía cửa sổ.

Tôi nhìn theo hướng chỉ của cô nàng, lại thấy màn ngày hôm qua. Âm Hạng Thiên chìm trong ánh trăng, mắt khép hờ, chân mày khẽ chau lại, có vẻ như làm mình làm mẩy với ai.

"Gọi anh ta lên lầu ngủ đi." Tôi qua loa đáp một tiếng, liền muốn lên lầu.

Tiểu Cát khoát tay: "Không được, Tam Thiếu vì chờ cô mới ngủ ở đây. Trước đó còn dặn dò chúng tôi, nếu cô về, nhất định phải đánh thức cậu ấy."

"Nếu cô phớt lờ mà đi lên lầu, chúng tôi sẽ bị..." Bảo Nhi làm động tác cắt cổ.

"Chờ tôi làm gì?" Tôi khó hiểu, hỏi.

Hai người lắc đầu, đẩy tôi đi về phía anh.

"Đừng đẩy, đừng đẩy!" Tôi còn chưa dứt lời, không biết cô nàng nào đã ra sức đẩy tôi một phát. Cơ thể mất cân bằng, tôi ngã ập xuống người Âm Hạng Thiên.

Bỗng chốc anh mở mắt. Hai cô gái nhỏ không hiện hậu tựa như thỏ gặp sói, vất giò lên cổ chạy không thấy tăm hơi.

"Xin lỗi." Tôi vụng về định đứng dậy. Nhưng mới vừa chống tay, anh dùng lực bắt lấy, kéo tôi ngã về trong ngực anh.

"Buông tôi ra." Tôi luống cuống nói.

Anh mắt đét tai ngơ, vùi mặt vào trong tóc tôi, giọng buồn bã: "Em đi đâu?"

"Thì đến nhà anh cả ăn..."

Anh không đợi lời của tôi, lại nói: "Quay về đi! Được không?"

Tôi đột nhiên có dự cảm không tốt, miệng cũng trở nên lắp bắp: "Anh... anh ... đang nói cái gì?"

"Anh hối hận!" Cảm giác lo lắng liền ứng nghiệm. Anh nặng nề nói: "Anh không nên thả em đi. Trước kia em chỉ thuộc về anh, hiện tại em đối tốt với tất cả mọi người, nhưng chỉ anh thì không."

"Tôi không có nhằm vào anh." Tôi muốn tránh khỏi lồng ngực anh, nhưng anh không chịu buông tay. Tôi chỉ có thể chống đỡ ngực anh, tránh cho hai người dính vào nhau.

"Em không chịu gọi anh dậy, em không làm cơm trưa đưa đến công ty, đó không phải là nhằm vào anh sao?" Anh uất ức lên tố cáo.

"Đó chỉ là giúp mọi người gần nhau hơn, không phải đối kháng anh. Hơn nữa, có Thiên Hoa gọi anh rời giường rồi, anh sẽ không bị trễ. Về phần cơm trưa, tôi có thể xin lỗi. Nếu anh muốn, lần sau tôi sẽ mang luôn phần của anh." Để mau chóng thoát khỏi kiểm chế, tôi không ngại nói xin lỗi với anh, mặc dù đó không phải lỗi của tôi.

"Không giống nhau. Trước kia em làm những việc ấy không phải với thái độ này."

"Lập trường khác nhau, thì thái độ đương nhiên khác nhau."

"Vậy thì đổi lại!"

Tôi dứt khoát chống cơ thể lên, cau mày, nói: "Anh lại vô lý rồi."

Anh trẻ con bĩu môi: "Anh không bao giờ muốn phân rõ phải trái, một chút chỗ tốt cũng không có."

Tôi tức giận: "Buông tôi ra, bằng không tôi kêu bà nội."

"Kêu đi, anh đang muốn nói cho bà nội đấy."

Tôi kinh ngạc tròn xoe mắt: "Nói cho bà nội cái gì?"

"Nói bà nội, anh hối hận."

"Anh bị Nhiễm Du kích động sao?"

"Không phải!" Anh trừng hai mắt, d.iến đànlê q.úy đônnhìn qua có vài phần nguy hiểm: "Là em kích thích anh, còn có Hạng Kinh, anh cả, Xảo Đình. Bọn họ chiếm lấy em, không để em tiếp xúc với anh, không để em đối xử với anh như trước đây. Là các người sai trước, không thể trách anh lật lọng."

"Anh trước hãy buông tôi ra được không?" Tôi vẫn chống vào lồng ngực anh, coi như ngực anh không đau, nhưng tay tôi tê liệt rồi.

"Em còn đi sao?" Anh ngửa đầu nhìn tôi, dùng cái vẻ mặt của một đứa trẻ đang chờ đợi. Tất nhiên, đứa nhỏ này tính tình không tốt, lại siêu phá hoại, nếu như trái ý anh, anh sẽ nhào lên đến chó gã cũng không yên.

"Đêm hôm khuya khoác, tôi ngoại trừ về phòng ngủ, còn có thể đi đâu?" Tôi không thể làm gì, nói.

Anh trả đũa ra sức ôm chặt lấy tôi, lúc này mới thả lỏng cánh tay.

Tôi chỉ muốn rời khỏi con sói nguy hiểm này ngay lập tức, nhưng anh đoán được trước nên nắm lấy cánh tay của tôi.

Tôi đứng trước mặt anh, chống lại ánh mắt sáng quắc của anh, chờ anh mở miệng. Nhưng anh như con sò khép chặt vỏ, căn bản không có ý định nói chuyện. Phòng khách vô cùng yên tĩnh, khiến tôi cảm thấy hơi khó chịu. Mắt to trừng mắt nhỏ đôi co trong giây lát, tôi ngập ngừng dò xét: "Nếu không có gì, tôi đi ngủ đây, anh cũng nghỉ ngơi sớm đi, ngày mai còn đi làm."

"Ngày mai thứ bảy, anh được nghỉ!" Anh nhìn chăm chăm vào tôi, không vui khiêu nại: "Em một chút cũng không quan tâm anh."

Meo meo cái con mèo! Tôi cũng không phải mẹ anh, sao phải quan tâm đồ khốn anh?!

"Bách Khả về rồi sao?" Tôi đang oán thầm, thì âm thanh từ lầu hai truyền xuống như mặt trời chói chang soi mặt hồ xanh, như tia nắng trong màn sương mù. Âm Hạng Thiên thức thoi nói lỏng, tôi lập tức chạy lên lầu hai.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Giả Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 109: Chương 105

"Về rồi, về rồi." Tôi đáp lời hai lần, hận không thể một bước liền vọt đến bên cạnh bà nội.

"Chơi mệt không?" Bà nội đứng ở đầu cầu thang, khoác chiếc áo choàng dài thêu chỉ vàng, búi tóc ngay ngắn, dễ nhận thấy là vẫn chưa ngủ.

"Hơi hơi." Tôi khoác tay bà nội, thì thầm: "Anh ấy không bình thường, hết như..."

"Hỏi hận? Muốn chơi xấu?" Bà nội tiếp ý, trên mặt không một tia ngạc nhiên.

Tôi ra sức gật đầu, lo lắng nói: "Nếu không, con ra ngoài ở vài ngày?"

Âm Hạng Thiên quay về gần một tuần, khoảng thời gian sống khuất phục không ngẩng đầu này quả thật có chút nguy hiểm.

Nếu không phải bà nội ngăn cản, ngay cái hôm anh quay về nhà, tôi đã đến chỗ Xảo Đình ở rồi.

"Không cần." Bà thông thả nói: "Bà dạy dỗ nó."

"Hay là không cần đâu?" Tôi nhỏ giọng nói: "Chắc là anh ấy bị chuyện Nhiễm Du mất tích nên tâm tình không tốt, chờ Nhiễm Du trở về thì không có việc gì thôi. Con ra ngoài ở ít ngày, cũng yên ổn rồi."

"Nếu thực như con nói, ngay cả khi nó vẫn ở trong nhà, thì các con cũng bình yên vô sự." Bà nội nói một nửa thì dừng lại, vẻ ẩn sau không cần bà nói tôi cũng hiểu.

"Vậy làm sao bây giờ?" Tôi luống cuống nói.

"Không việc gì, con về phòng nghỉ ngơi đi, phần còn lại cứ giao cho bà nội."

"Vậy người đừng làm ảnh hưởng nữa."

Bà nội mỉm cười gật đầu: "Mau đi ngủ đi."

Tôi trở về phòng, nhanh tắm nước nóng, nhưng sợ bà nội bị Âm Hạng Thiên khiến tức tăng xông, trong lòng bứt rứt không ngủ yên được. Do dự một lúc, tôi rón rén mở cửa phòng, vô tình nghe lỏm được gì đó. Nhưng là do giọng Âm Hạng Thiên to quá, dù có cánh cửa thư phòng ngăn cách vẫn có thể đánh thức cả nhà.

"Con không quan tâm! Con muốn cô ấy! ... Dựa vào việc cô ấy là do con mang về, cô ấy vốn thuộc quyền sở hữu của con... Người đừng hỏi con loại câu hỏi này! Không thể nào, con đã đáp ứng Nhiễm Du, cho dù đứa bé không phải của con, con cũng sẽ không bỏ mặc!"

Mặc dù đã làm tâm lý tư tưởng, nhưng tôi vẫn bị đá kích như cũ, càng nghe đầy lòng càng trùng xuống. Cái sức lì mạng con bỏ chợ, duy ngã độc tôn trong anh lại trỗi dậy rồi. Lần này anh muốn làm loạn bao lâu đây? Nháo đến mức độ nào? Trời ơi, cứ nghĩ tôi là cảm thấy vô lực chống đỡ.

"Rầm —" Cửa thư phòng đột nhiên văng ra, Âm Hạng Thiên giận dưng dưng đi ra. Khi thấy tôi ngơ ngác giật mình đứng ở hành lang, anh lớn tiếng quát: "Đừng tưởng rằng bà nội có thể can thiệp! Anh cho em biết, trừ phi anh chết, hoặc em chết, bằng không, em đừng hòng đi được!"

Tôi bị anh rống một trận đến nỗi trái tim băng giá. Người khốn kiếp như thế, trên đời này sợ là tìm không ra kẻ thứ hai!

"Cốp —" Một đường sáng màu đỏ lóe lên. Ách. Là cây gậy Hồng Mộc gỗ chính xác lên đầu Âm Hạng Thiên. Sức mạnh này, tốc độ này, chỉ nhìn thoáng qua thôi cũng thấy đau ghê gớm.

Âm Hạng Thiên ôm đầu bị đánh, ngoái lại kêu la: "Bà nội!"

Bà nội thần nhiên thu hồi gậy, nghiêm khắc nói: "Còn hù dọa Bách Khả nữa, nội liền đuổi con ra ngoài, vĩnh viễn không cho quay về."

Âm Hạng Thiên tái mét, trần trối nhìn bà nội: "Người quản con sao?"

Bà nội lơ đãng cong khóe môi: "Không quản con thì con sẽ không quản Hạng Kinh và Bách Khả sao? Nếu như con còn tiếp tục gây rối, nội liền cho Hạng Kinh và Bách Khả cưới nhau."

Âm Hạng Thiên cứng đờ người, găm hét lên: "Người đừng ép con!"

"Nội chỉ đang cảnh cáo con." Bà nội khẽ hừ một tiếng, kéo tay tôi nói: "Tối nay ngủ cùng bà nội."

Ta vội vàng ôm sát bà nội như pho tượng Đại Phật phòng thân, bước chân mau chóng tựa như con thỏ thoát khỏi miệng sói.

Không thể phủ nhận, "cảnh báo" của bà nội thật hiệu quả. Mấy ngày sau, Âm Hạng Thiên vẫn ở nhà lớn, mọi người gặp mặt thường xuyên nhưng anh không gây rắc rối gì cho tôi, tuy thường chăm chăm nhìn tôi bắt kẻ lúc ăn cơm, uống trà, xem ti vi, hay đi chăm sóc vườn tược. Chỉ cần ngước mắt lên, liền bắt gặp cặp mắt sói trầm tĩnh luôn dõi theo, khiến tôi không khỏi sợ hãi, sợ hãi không hiểu sao có tội, không khỏi muốn chạy trốn.

Như giờ phút này, tôi đứng ở trong nhà kín trồng loài hoa lan yêu thích, sau lưng vẫn một đôi mắt gắt gao chăm chú vào tôi. Cảm giác đó như đang bị một con sói rình từng bước đi, ai mà không hoảng sợ!

"Bốp!" Bất thành linh một bàn tay đặt trên bả vai tôi.

Tôi cả kinh, bình xịt nước trong tay rơi xuống đất, mà tôi không lợm lên, thậm chí ngay cả đầu cũng không quay lại.

"Bách Khả, em làm sao vậy?" Giọng nói êm ái, nụ cười nhẹ nhàng vang lên bên tai.

Tôi thở phào nhẹ nhõm, ngoảnh đầu nhìn lại hoàng tử sói đằng sau, hừ nói: "Về sau đừng vỗ vai em."

"Tại sao?"

"Ai thích sói vỗ chứ?" Tôi nhặt bình xịt lăn trên đất lên, tiếp tục tưới hoa.

Âm Nhị Nhi bật cười: "Yên tâm, anh sẽ không cắn đứt cổ họng em."

"Sao sớm vậy đã xong việc rồi à?" Tôi thuận miệng hỏi.

"Đón em đi tắm suối nước nóng. Thành Bắc mới mở Hội quán suối nước nóng. Xảo Dĩnh và Ninh Vũ đã đi hôm qua, bảo là môi trường rất tốt."

Tôi vui mừng: "Tốt như vậy?"

"Em nói suối nước nóng, hay là tình hình phát triển giữa Xảo Dĩnh và Ninh Vũ?"

"Tất nhiên là Xảo Dĩnh và Ninh Vũ rồi."

"Xảo Dĩnh nói em ở đó, Ninh Vũ mới đi, kết quả bị lừa."

Tôi bí hiểm cười: "Học trưởng cũng không phải đứa ba tuổi, muốn gạt liền bị gạt sao? Hơn nữa, nếu anh không muốn chung đụng cùng Xảo Dĩnh, hoàn toàn có thể quay lưng bỏ đi. Anh ấy ở lại đó, đã cho thấy rằng anh vẫn muốn ở lại."

"Xảo Dĩnh cũng nói như vậy. Chỉ có điều, đàn ông là sinh vật kỳ lạ, anh ta có thể nói yêu em, nhưng đồng thời trong lòng lại chứa hình ảnh một người khác. Anh ta không cho phép qua, thì em cả đời đều đi không vào được."

Tôi hơi ngần ra, nghiêng đầu nhìn về phía Âm Nhị Nhi. Anh đang đùa bỡn một bụi Thúi Lan, thấy tôi ngoái đầu nhìn, hàm răng trắng chột lóe cười: "Anh nói đúng không?"

Tôi im lặng gật đầu. Anh nói rất đúng, hơn nữa còn chết tiệt cực đúng. Tôi đã có một bài học rồi, chỉ mong Xảo Dĩnh đừng dẫm lên vết xe đổ của tôi.

"Có đi tắm suối nước nóng không?" Âm Nhị Nhi gạt lấy bình xịt khỏi tay tôi, dí đầu xịt nhắm ngay trước mặt tôi.

Không tắm nước nóng liền tưới nước lạnh, dù là kẻ ngu cũng biết nên chọn thế nào, không nói đến tôi không phải người ngu!

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Giả Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 110: Chương 105

Phòng khách câu lạc bộ Suối nước nóng với ánh đèn ấm áp, mùi rượu quanh quẩn, bàn thấp nhỏ và đồ gốm thô cùng màu gỗ bổ sung cho nhau.

"Hợp khẩu vị không?" Âm Nhị Nhi treo lên nụ cười chết người. Tuy khoác bộ kimono hội cung cấp, nhưng nét mặt cử chỉ đều như vương tử bước ra từ truyện tranh, nếu đổi thành tóc vàng kim thì càng giống ác.

"Rất tốt." Tôi đặt đĩa xuống, do dự nhìn anh.

"Có câu hỏi?" Anh thông suốt nói.

Tôi gật đầu.

"Hỏi đi."

"Em không dám hỏi."

"Tại sao?" Đôi mắt của anh tràn ngập dịu dàng, nụ cười quyến rũ.

"Sợ anh cười em."

Anh hơi chếch mắt, cười càng đậm hơn chút, giọng nói cũng rất nghiêm chỉnh: "Anh không cười."

"Được rồi." Tôi ngồi thẳng người, trịnh trọng nói: "Anh sẽ không thật sự cười em chứ?"

Anh rót đầy ly rượu vang của mình, chậm rãi nói: "Em muốn hỏi là, tình cảm anh đối với em là loại gì đúng không?"

Tôi xấu hổ gật đầu. Từ sau khi Âm Hạng Thiên đính hôn, Âm Nhị Nhi vẫn luôn ở bên cạnh tôi. Diện đan Ee Quý Đơn Nếu chỉ một hai ngày thì tôi có thể nghĩ rằng anh thương tôi như cô em gái nhỏ, nhưng cũng đã hơn hai tháng rồi, kể từ có thời gian rồi là anh lại tới tìm tôi, động một chút là hỏi tôi khi nào chịu gả. Mặc dù tôi không cho là mình có sức hút quyến rũ anh, nhưng người đàn ông này là rất lạ, ai biết được anh đang suy tính những gì. Chúng tôi dù sao cũng không phải anh em ruột, cứ chung đụng như thế sẽ khiến người khác hiểu lầm, ngay cả người trong cuộc là tôi đây còn có chút bối rối.

"Anh thích cái đẹp nhưng chân thật." Anh nâng ly rượu ngửi mùi hương thoang thoảng, rồi nhấp một ngụm, mắt phượng chau lên như có như không liếc tôi ngời đối diện: "Em rất chân thật, như một khối đá tuyết mỹ."

Tôi ho khan sặc sụa: "Tại sao là khối đá? Người ta mô tả người phụ nữ không phải đều dùng ngọc thô chưa mài dũa sao?"

Âm Nhị Nhi cười: "Ngọc chỉ có thể mài, nhưng không chịu được rèn luyện."

"Ách.... Được rồi, anh có thể tiếp tục chủ đề vừa rồi."

"Anh không ngại cười em." Anh ngửa đầu, uống cạn chất lỏng trong ly.

Tôi thở phào nhẹ nhõm: "Không nói sớm, làm em sợ muốn chết."

Anh buồn cười, liếc nhìn tôi: "Anh nói cái gì?"

"Nói anh không thích em chứ sao." Tôi nói: "Không ngại' và 'nguyên ý' là hai chuyện khác nhau. Chỉ cần không chọc giận khiến anh ghét, anh đều không ngại. Nếu như hiện tại người cần trợ giúp là Xảo Dĩnh Diện đan Ee Quý Đơn, anh sẽ không để ý cười cậu ấy, đúng không?"

Âm Nhị Nhi cười to: "Anh thích cô gái thông minh, em và Xảo Dĩnh đều không ngốc, tất nhiên anh không ngại."

Tôi gấp một miếng sashimi bỏ vào miệng, mơ hồ nói: "Bây giờ anh không ngại chỉ bởi vì anh còn chưa tìm được đúng người, một khi người kia xuất hiện, anh chắc chắn sẽ để ý. Anh nhất định là chưa yêu ai. Yêu... là vừa nghĩ tới sẽ say mê, lòng nhộn nhạo, từng động tác nét mặt của cô ấy sẽ khiến con tim anh rung động."

"Quả thật không có. Cảm giác đó tốt sao?" Anh vén sợi tóc rơi dưới trán tôi, như một nhà ảo thuật đang nhẹ nhàng biến phép. Tuy hành động này đối với chúng tôi chỉ là anh trai đang cưng chiều em gái.

"Có lợi, cũng có hại. Không có tình yêu đích thực thì thật đáng buồn, nhưng yêu thật tâm thì cũng dễ bị tổn thương. Nếu có thể lựa chọn, em thà yêu chút chút."

Anh bình tĩnh liếc tôi một hồi, cười cười nói: "Đi ngâm nước nóng thôi."

"Ừ." Tôi đứng lên tìm áo tắm, rồi tiến vào phòng tắm tắm rửa qua loa. Lúc trở ra thì rượu và thức ăn trong phòng đã được dọn dẹp.

"Đi thôi." Âm Nhị Nhi đẩy cửa lùa, đi trước dẫn đường, xuyên qua hành lang bằng gỗ, đi tới trước hồ nước nóng lộ thiên sau phòng nhỏ nhỏ, vừa đủ cho người một nhà ngâm.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Giả Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 111: Chương 105.2

"Lạnh quá." Tôi hời vào hai bàn tay, cũng không dám liều lĩnh tiến vào hồ nước nóng bốc hơi dày đặc ngay.

"Thời tiết ở suối nước nóng là thoải mái nhất rồi." Âm Nhị Nhi thử độ ấm của nước, sau đó cởi ra áo khoác, chỉ vận quần bơi lộ ra cơ thể cường tráng rồi trượt vào trong hồ.

"Không nóng chứ?" Tôi hỏi.

"Vừa vặn."

Tôi nhếch miệng cười, háo hức tháo áo khoác, cũng theo anh trượt vào trong nước, nhưng rồi liền la oai oái lên.

Âm Nhị Nhi cười sảng khoái, đề nghị tôi đang muốn nhảy người lên: "Bây giờ mà em đi ra là sẽ bị cảm."

"Thà bị cảm, mau buông em ra!" Tôi nói thét lên, má ơi, này là ngâm nước nóng ư? Rõ ràng là nấu sủi cảo. Thật đáng lòng, tôi là viên sủi cảo lớn huhu.

"Thích ứng một chút là được, em xuống vội quá mà." Anh cười khanh khách nói xong, lại tăng thêm sức đè tay tôi.

"Anh gạt em!" Tôi nước mắt lưng tròng.

"Anh chỉ phát biểu cảm tưởng thật thôi." Anh thấy tôi nóng ngồi không yên, dứt khoát ôm tôi lên ngồi trên đùi mình: "Như vậy có khá hơn một chút hay không?"

"Đờ mới lạ, có ích gì chứ?" Tôi như ngồi trong vạc dầu, nóng thẳng lên não: "Buông em ra! Anh cái con sói thối không lương tâm này!"

"Buông ra!" Bỗng chốc một tiếng gầm vang lên, làm tôi giật cả mình, theo âm thanh vừa phát ra nhìn lại, thì thấy một bóng người vọt ra từ gian phòng.

"Anh đây không muốn thả đấy?" Âm Nhị Nhi cười khanh khách.

"Chết tiệt!" Bóng người phút chốc vượt qua hành lang gỗ, chạy thẳng tới hồ nước. Chỉ vài giây ngắn ngủi, tôi còn chưa kịp phản ứng chuyện gì xảy ra, bên tai liền nghe "tôm" một tiếng, cái bóng trắng rơi vào trong nước, đồng thời nước bắn tung tóe.

Tôi vuốt nước trên mặt, chỉ thấy Âm Nhị Nhi bị một con sói màu trắng ép sát vào tường.

"Grừ grừ...." Sói trắng giương móng vuốt đè chặt trên xương bả vai của Âm Nhị Nhi, gầm grừ phát ra tiếng uy hiếp.

"Âm Hạng Thiên!" Tôi kinh ngạc nhỏ giọng hô.

Sói trắng ngoái đầu lườm tôi một cái, cái liếc mắt vừa hung vừa hiểm, khiến tôi càng chắc chắn hơn thân phận của anh ta.

"Mau thả cái chân của anh ra." Tôi chen vào, gỡ móng vuốt sói của anh.

"Grừ grừ...." Anh nhe răng grừ ra tiếng, như con chó to xác bị xâm chiếm địa bàn.

Đúng lúc này, một hồi tiếng bước chân dồn dập vang lên, ngay sau đó một người phục vụ mặc kimono từ trong phòng chạy ra, vừa chạy vừa nói: "Thật xin lỗi, vừa nãy có vị khách đã hư cửa phòng quý khách, rồi xông vào phải không ạ?"

Tôi sững sờ cả kinh, vội nói: "Không có!"

"Rất xin lỗi đã làm phiền quý khách, tôi lập tức sắp xếp cho hai vị phòng khác ạ." Người phục vụ ách nói.

Mất thấy cô nhân viên vẫn chạy hướng đến hồ, mà Âm Hạng Thiên còn vênh cái đầu sói lên nhìn lại, tôi quýnh quá, bèn đề cái đầu bự của anh xuống nước. Âm Hạng Thiên cũng thức thời, rất phối hợp chìm xuống.

"Một đồng nghiệp cho biết có người đàn ông đã đột nhập xông vào đây. Quý khách nên kiểm tra xem có mất mát tài sản gì không." Người phục vụ đứng ở bên hồ, nói. Cũng may khí nóng khá dày, cô ta không thể nhìn thấy đầu sói trắng ở trong hồ.

"Thật sao?" Âm Nhị Nhi đối thần nhiên cười với cô phục vụ. Nụ cười chết người, không phải tàn nhẫn lấy mạng, nhưng là êm ái đoạt lấy.

Mặc dù ánh sáng mập mờ, nhưng cũng đủ thấy rõ khuôn mặt tuấn mỹ của anh cùng với nụ cười khiến con người ta quên đi cuộc sống chết lúc nào không hay. Cô nhân viên tròn xoe đôi mắt, cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch, nói ngắn gọn, cô nàng kinh điển mất rồi!

"Bề ngoài anh ta thế nào?" Âm Nhị Nhi cười hỏi.

"Không Không thấy rõ." Cô phục vụ ngơ ngác lên tiếng.

"Đại khái cao bao nhiêu? Mét bảy? Mét tám? Hay hai mét?"

Móa! Quát hai mét, anh nghĩ rằng người Trung Quốc đều là Diêu Minh sao? Kéo dài thời gian cũng phải hợp lý chút chứ?

**Diêu Minh là một cầu thủ bóng rổ chuyên nghiệp đang chơi cho đội tuyển Houston Rockets của National Basketball Association (NBA). Hiện anh là cầu thủ có chiều cao cao nhất chơi cho NBA, 2.29 m

"Chắc là mét tám, rất cao." Cô phục vụ máy móc trả lời, đôi mắt luôn đặt trên gương mặt đang bày ra vẻ yêu nghiệt khuynh thành tuyệt thế của Âm Nhị Nhi.

"Ồ" Âm Nhị Nhi kéo dài âm cuối, giả vờ ra vẻ trầm ngâm: "Này phải mau chóng tìm nhanh một chút, nếu lỡ là tên tâm thần, làm người khác bị đau sẽ không tốt."

"Đúng vậy, làm đau người khác sẽ không tốt." Người phục vụ nói như vẹt.

"Vậy cô còn không đi tìm?!" Tôi gấp giọng đuổi khéo người đẹp. Bà chị, nếu chị không đi, sẽ xảy ra án mạng chết người á Không, là mạng sói! Nín chết anh, chị đền nổi sao?!

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Giả Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112: Chương 106

Edit: Phạm Mai

Người phục vụ bị một tiếng quát của tôi kéo tâm trạng quay về, vội vàng che giấu ánh mắt, gật đầu, nói: "Chúng tôi lập tức đi tìm, vậy chuyện đổi phòng?"

"Lát nữa hãy nói!" Tôi nói.

Người phục vụ chần chờ nhìn về phía Âm Nhị Nhi: "Ngài thấy thế nào?"

Kao chi ~! Lời nói của tôi không có tác dụng thật sao?

"Vậy thì chờ một lát rồi nói sau." Âm Nhị Nhi khoan thai đáp.

"Vâng, thật ngại, thêm phiền toái cho ngài."

"Không phiền toái." Âm Nhị Nhi nháy mắt phượng một cái, khuôn mặt lớn mạnh mẽ mẽ thối về hướng người phục vụ.

Người phục vụ bị điện giật một cái hồn vía lên mây, vốn dĩ bước chân đã đi lại dừng lại.

Tôi đột nhiên đứng lên, chống nạnh, nói: "Cô có đi hay không? Nếu không, tôi sẽ khiêu nại cô!"

Người phục vụ đáng thương bị mẩu dạ xoa như tôi làm sợ hết hồn, lập tức thu hồi ánh mắt, vội vội vàng vàng rời đi.

Tiếng guốc gỗ càng lúc càng xa, tôi thở phào một cái, khế đá con sói nào đó dưới nước một cái: "Đi ra đi."

Mặt nước xôn xao một tiếng phá vỡ, Âm Hạng Thiên đứng ở trong ao nước, thân thể màu trắng run run.

Âm Nhị Nhi thoải mái dựa vào bờ ao trơn nhẵn, cười hỏi: "Lão tam, uống nước no không?"

Con sói trắng gầm nhẹ một tiếng, nhào về phía Âm Nhị Nhi, Âm Nhị Nhi lập tức nghiêng đầu, trốn khỏi công kích của con sói, không nhanh không chậm mà nói: "Em còn muốn cắn chết anh sao?"

Trả lời anh ta vẫn như cũ là tiếng kêu trầm thấp của loài thú, tôi đứng dậy véo anh ta một cái chùng mực, tôi không muốn nhìn hai con sói đánh nhau, vội vàng chắn ở trước người Âm Nhị Nhi.

"Ưmh ưmh." Con sói trắng nhe răng, dùng âm thanh ừng ực nguy hiểm cảnh cáo tôi đừng xen vào việc của người khác.

"Anh ưmh cái gì mà ưmh? Đột nhiên xông vào chính là anh, anh còn nói cái gì?" Tôi thở hổn hển, nói.

"Ưmh ưmh."

"Anh còn ưmh? !" Tôi trợn mắt: "Anh bị điên hay là bị choáng váng? Ở chỗ này mà biến thành như vậy, bị người ta thấy thì làm sao hả?"

"Ưmh ưmh."

"Anh không yên được hả?!"

"Ha ha ha." Âm Nhị Nhi cười to.

"Anh cười cái gì?" Tôi tức giận trợn mắt nhìn anh ta.

"Em có biết lão tam đang nói gì không?"

"Không biết."

"Cậu ấy nói, đừng ỷ vào việc hiện tại cậu ấy không thể nói chuyện thì không lo ngại gì. Chọc tới cậu ấy, ngay cả em cũng sẽ cắn."

"Làm sao anh biết anh ấy nói cái gì?"

"Đoán!"

Tôi đen kịt! Còn tưởng rằng giữa động vật với nhau cũng có ngôn ngữ chứ, thì ra là đoán. Theo lời anh ta nói như vậy, tôi cũng đoán được, Âm Hạng Thiên đã nhanh chóng chuyển mặt sói thành mặt lừa, không uy hiếp tôi nữa,

còn có thể khen tôi có dũng khí mạnh mẽ sao?

"Cậu ấy nói, cậu ấy đang nói: Cậu ấy nói là cậu ấy đang nói là..."

Được rồi, đừng uôm rồi. Đi dạo về ngoài trước ai, ra ngoài rồi nói sau." Âm Nhị Nhi vỗ đầu sói một cái, giống như anh trai từ ái an ủi em trai nhỏ đang nóng nảy.

Âm Hạng Thiên nghiêng đầu một cái, rất không cảm kích, cũng rất có tính người hừ một tiếng.

"Làm sao nữa? Em còn muốn để anh ra ngoài à?" Âm Nhị Nhi cười hỏi.

Âm Hạng Thiên quay mặt lại, dùng cặp mắt sói âm u tĩnh mịch hung ác nhìn chằm chằm Âm Nhị Nhi.

"Không thể nào, nếu không phải nhìn vào việc em gánh giúp anh một phần công việc của công ty, vừa rồi anh đã kêu người gọi điện thoại cho vợ anh thôi rồi."

Khó trách Âm Hạng Thiên tức giận, cái gì gọi là dựa vào việc giúp anh ta chia sẻ công việc? Con sói này chính là em trai ruột cùng một mẹ sinh ra với anh ta, không nhìn vấn đề tình cảm, lại chọn một lý do vô ích nhất.

Âm Hạng Thiên lui về phía sau hai bước, cơ thể hơi cong lên, giống như chuẩn bị tập kích Âm Nhị Nhi.

Âm Nhị Nhi kéo vai tôi lui về phía sau, ngụ ý nói: "Cách cậu ấy xa một chút, tư tưởng của cậu ấy rất xấu xa, bản thân không phải là người, thì muốn làm cho người khác giống như cậu ấy."

Tôi mờ mịt nháy nháy mắt, đột nhiên, một đạo tinh quang lướt qua đầu, chợt cảm thấy tức cũng không được mà cười cũng không xong.

"Anh hiểu lầm rồi." Tôi nói với Âm Hạng Thiên:

"Vừa rồi tôi cảm thấy nước quá nóng mới kêu lên như vậy, anh hai sợ tôi bị cảm, không cho tôi đứng lên."

Sói trắng thu hồi tư thế chuẩn bị tiến công, mắt sói lạnh lẽo thoáng dịu đi một chút.

"Em không có nghĩa vụ phải giải thích với cậu ấy." Âm Nhi Nhi thản nhiên nói.

Tôi hậu tri hậu giác (sau khi xem xét kỹ càng mới phát hiện ra) phản ứng lại, chợt cảm thấy mình thật buồn cười. Đúng vậy, sao tôi phải nói những thứ này với Âm Hạng Thiên chứ?! Cho dù anh hiểu lầm. Không đúng, giải thích của tôi cũng không thừa, nếu như tôi không nói, anh sẽ không ngừng lại, anh cả không có ở đây, không có một rào cản, đến lúc đó hai con sói này đánh nhau cũng không tốt.

Âm Nhi Nhi nhún hạ khuấy nước trong ao, chợt ồ lên một tiếng: "Lão tam, thế nào mà mùa đông em lại rụng lông?"

Âm Hạng Thiên lạnh lùng nhìn chằm chằm Âm Nhi Nhi, ánh mắt kia tuyên bố rõ ràng: Anh mới rụng lông đấy!

Tôi phớt một tiếng bật cười, tôi Ừ Ừ ra kết quả của đối thoại hài kịch này.

"Em cười cái gì vậy?" Âm Nhi Nhi nói: "Lang nhân (lang: sói, nhân: người) là sói và cũng là người, tất nhiên sẽ rụng lông, chỉ có điều, phải là mùa xuân mới đúng."

Lão tam, em phản tổ tiên rồi hả? Hay là tiên hóa rồi?"

"Umh umh." Âm Hằng Thiên lại mất hứng.

"A, anh hiểu rồi, do tức giận nên rụng lông." Âm Nhi Nhi tự hỏi tự trả lời.

Tôi ôm bụng cười lăn lộn, thì ra tức giận cũng có thể rụng lông, cái này có bao nhiêu buồn cười đây?!

Sói trắng nhìn tôi cười to ngậy người sừng sốt một chút, sau đó, ngồi chồm hổm xuống, đầu sói hơi nghiêng, giống như một con chó lớn đang hiếu kỳ.

"Thật đáng yêu." Tôi nhìn không được vuốt nhẹ bộ lông mềm mại trên đầu anh, mặc dù, ẩm ướt, nhưng cảm giác rất tốt.

"Không nói lời nào, không dân dợn, quả thật rất đáng yêu." Âm Nhi Nhi vươn tay ra thăm dò, búng lỗ tai sói một cái.

"Umh umh. . . ." Lỗ tai tam giác nho nhỏ nhạy cảm run rẩy, mắt sói lộ vẻ uy hiếp.

"Thằng nhãi chết tiệt, đụng một cái thì chết à?" Âm Nhi Nhi cười mắng, đồng thời đưa móng vuốt Lộc Sơn* ra, chuẩn bị sờ sờ cái đầu sói lớn kia.

*Lộc Sơn chi trảo = móng vuốt Lộc Sơn: Dương Quý Phi nhận An Lộc Sơn làm con nuôi để có thể dễ dàng gian dâm tới lui chơi đùa. Một hôm An Lộc Sơn để lại trên cặp nhũ phong của Quý Phi hai vết xước do tay cào,

Quý Phi sợ Huyền Tông phát hiện, nên mới làm cái yếm bằng gấm che trước ngực lại. Đây là nguồn gốc áo ngực, và cũng do đó thành ngữ "Lộc Sơn chi thảo" hình thành.

Âm Hạng Thiên ghét bỏ tránh khỏi va chạm của Âm Nhị Nhi, dời đến bên cạnh tôi.

"Tất cả đều là lông sói, anh phải đi tắm đây." Bệnh thích sạch sẽ, Âm Nhị Nhi đứng dậy, bước ra khỏi bể tắm nước nóng. Dáng người của anh ta cao gầy nhưng cũng không nhỏ yếu (nhỏ: nhỏ nhắn, yếu: yếu ớt), dường như mỗi một khối bắp thịt cũng dựa theo tỷ lệ hoàng kim mà phát triển, dáng người đàn ông tuyệt sắc như thế, bây giờ lại từ nước đi lên thực sự rất mê hoặc.

"Umh umh." Chú sói nhỏ giọng ừm ừm.

Tôi ngoái đầu nhìn lại, buồn bực nói: "Anh lại làm sao nữa?"

Âm Nhị Nhi bật cười: "Ai bảo em luôn luôn nhìn anh."

Tôi □□ vào đầu: "Em lấy góc độ nghệ thuật để thưởng thức."

"Anh rất vui lòng để em thưởng thức, nếu như ngại ánh sáng không tốt, chúng ta có thể trở về phòng rồi tiếp tục." Âm Nhị Nhi buộc dây áo ngủ lại cười mỉa hoặc với tôi, thì thì nhiên rời đi. Thật không trách người phục vụ nhìn anh ta ngây người, tôi biết anh ta lâu như vậy, với nụ cười này cũng chưa có sức miễn dịch, đừng nói đến người bên

ngoài.

"Có người phụ nữ nào từng theo đuổi anh hai không?"

Tôi hỏi Âm Hạng Thiên.

Anh không chút do dự gật đầu.

"Đàn ông thì sao?"

Độ cong khóe miệng của anh hơi nhếch lên, gật đầu lần nữa.

Tôi nhất thời tỉnh táo tinh thần lại: "Tuýp đàn ông thế nào? Công hay là thụ?"

Anh khổ sở nhìn tôi, không cách nào trả lời.

Tôi lập tức phản ứng lại: "Công thì gật đầu một cái, tiểu thụ thì gật đầu hai cái."

Anh nghĩ nghĩ, gật ba cái.

Tôi khó hiểu vò đầu: "Ý của anh là sao, công thụ đều có sao? Hay là công nhưng mà cũng là thụ...?"

Anh không nói gì hai mắt trợn trắng.

Tôi cười một tiếng: "Được rồi, coi như toàn bộ đều có vậy."

"Ồ ồ ồ" — Anh khẽ nâng đầu lên, âm cuối hơi lên cao, hình như rất vui vẻ.

"Chà rồi!" Tôi từ ghế bật dậy, nhưng vấp phải chiếc ghế này.

Dù sao vẫn cứ nghĩ che giấu, nhưng vào giờ phút này chúng tôi lại giữ gìn chung sống hòa bình. Âm Hạng Thiên như thế này để cho tôi nhớ lại Âm Tam Nhi của mấy năm trước mang tôi dạo chơi trên sông Thượng Hải.

Chúng tôi cùng nhau thoát khỏi nước biển lạnh như băng, cùng nhau ngồi taxi vào lúc nửa đêm, tôi bị gọi là thế thân của nữ quý, tôi chê anh gọi anh là chó lớn trắng, dọc theo đường đi vô móng vuốt của tôi n lần. Cần thận suy nghĩ một chút, nó giống như chuyện một thế kỷ trước.

Tôi dựa vào vách bờ suối nước nóng nhả bóng, nhẹ thở dài một cái, một đầu sỏi khổng lồ nhẹ nhàng dựa vào vai tôi, rất lâu không chú ý tới phong cảnh chung quanh, thì ra nó đẹp như vậy!

Hơi nóng chỗ bể tắm nước nóng mờ mịt, sao trời rực rỡ, tôi yên lặng, anh yên lặng, không xấu hổ, không giương cung bạt kiếm, mà duy trì an bình đáng quý. Nhắm mắt lại, có loại kích động muốn khóc.

"Âm Hạng Thiên." Tôi sờ nhẹ tai sỏi của anh, nó nhạy cảm run rẩy, anh ngẩng đầu lên, bình tĩnh nhìn tôi.

"Không có việc gì, tôi chỉ muốn biết, anh có ngủ không."

Anh nhắm mí mắt, lại nằm sấp tại chỗ.

Trên bầu trời đêm sáng chói, nhẹ giọng thở dài nói: "Anh cũng thích an bình như vậy sao?"

Đột nhiên anh lè lưỡi, liếm liếm lỗ mũi của tôi.

Tôi cười khẽ một hồi, nhìn người sang, liếc nhìn anh,

nói: "Thương lượng với anh một chuyện."

Anh nháy mắt mấy cái, nghiêm túc chờ từng chữ.

"Sau này đừng náo loạn được không?"

Mí mắt của anh trợn lên, thiếu hứng thú nằm xuống lại tại chỗ.

"Tôi còn chưa nói xong đây." Tôi vặn đầu của anh qua, lồm cồm nhìn nhau, nói: "Chúng ta làm bạn được không?"
[/size]

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Giả Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 113: Chương 107

Edit: Phạm Mai

Trước đây tôi yêu quá sâu, dùng cố sức, cho nên, tôi mệt mỏi, anh cũng mệt mỏi. Suy nghĩ tỉ mỉ một chút, lúc tôi mới tới nhà họ Âm còn tự tại hơn, mặc dù anh khi dễ tôi, cũng có thể như lời bà nội nói, hai đứa bé đùa giỡn với nhau để phát triển tình cảm, sẽ không thật sự tổn thương tới tình cảm hòa thuận. Lỗi của chúng tôi là ở màn đêm say rượu dạy dỗ không biết mệt mỏi đó, nếu như không có lưu luyến của đêm hôm đó, cũng sẽ không có những "sau này" rồi!

Anh bình tĩnh nhìn tôi, thật lâu cũng không có di chuyển ánh mắt.

"Chỉ cần hai chúng ta là bạn bè, chỉ cần Nhiễm Du không để ý, chỉ cần anh còn ở đại trạch*, tôi có thể gọi anh thức dậy, mang bữa trưa cho anh, giống như trước kia vậy." Lòng tôi tràn đầy mong đợi, nhưng trả lời tôi là một bóng lưng lưu loát lên bờ, bọt nước văng lên rồi lại rơi xuống, trên khoảng không của bể tắm nước nóng.

*đại trạch: nhà lớn

Tôi ôm chắc bản thân mình, ngơ ngác nhìn bầu trời đêm, không khỏi khổ sở.

Tiếng quốc ngữ gõ gõ nhẹ trên mặt đất càng ngày càng gần. một hàn tay

Hàng giờ giờ ngồi trên mặt đất đang ngáy, đang ngủ, một bàn tay, dịu dàng rũ xuống, lau mặt của tôi: "Tại sao lại khóc?"

Tôi thút thít dựa vào trong ngực Âm Nhị Nhi: "Làm bạn rất tốt mà, tại sao anh ấy không đồng ý?"

Âm Nhị Nhi khẽ thở dài, nói: "Trừ khi em không có tình cảm với cậu ấy, nếu không, em và cậu ấy không thể làm bạn được."

Trong lòng tôi khẽ động, ngược mặt nhìn Âm Nhị Nhi: "Em đã rất nỗ lực, tại sao còn chưa đủ?"

"Có một số việc không phải cố gắng là có thể làm được."

"Em có thể!" Tôi kiên định nói, kéo tay áo ki-mô-nô rộng thùng thình qua xoa xoa nước mũi.

Lông mi dài của Âm Nhị Nhi nhú chặt, dùng đầu ngón tay nắm ống tay áo xé ra, chỗ bị lau qua nước mũi kia "Xuy" một tiếng rồi đi bần thê.

"Thật phá của!"

"Em ép anh." Anh ta ném vải cho tôi, tặng kèm một câu: "Bắn chết mất."

Tôi nín khóc mỉm cười: "Thích sạch sẽ cũng là bệnh, phải trị mới được."

"Anh không có thích sạch sẽ."

"Anh xác định?" Tôi đưa miếng vải dính nước mũi tới trước mặt anh ta bỗng chốc anh ta lui qua một bên, lúc bị sói công kích cũng không có phản ứng lớn như vậy.

"Hạng Kinh, anh có điện thoại." Tiếng Âm Hạng Thiên từ trong phòng truyền ra.

"Ai gọi vậy?" Âm Nhị Nhi cất giọng hỏi.

"Anh cả."

"Em nghe đi."

"Mặc kệ!"

Âm Nhị Nhi không có biện pháp lắc đầu: "Ném ra đi."

"Bá" Cửa gỗ bị kéo ra, ngay sau đó, điện thoại di động bị ném ra ngoài, độ cong rất hoàn mỹ, chỉ là cách cánh tay Âm Nhị Nhi đưa ra có chút xa, cho nên, điện thoại di động hoàn mỹ rơi xuống nước.

"Lão tam!"

"Làm sao nữa?"

"Em ném chính xác sao?"

"Tôi không có ném vào trong nước sao?"

= Được rồi, tôi cần thiết thừa nhận, ngay từ nhỏ người này đã làm cho người ta oán hận! Cũng không biết dây tơ của tôi phát triển thế nào, vậy mà đi yêu một hồn trượng cực phẩm như thế!
Nhưng mà, tôi thề, tôi nhất định sẽ đưa dây tơ quay về!

***** Phân cách tuyến nhân vật
chính *****

Cũng là ban đêm, giống như mùa xuân Côn Minh, một cô gái có thai ngồi tựa vào cửa sổ sát đất ngắm nhìn lên bầu trời.

"Chị, có muốn ăn khuya chút không?" Một người đàn ông cao gầy từ nhà bếp lộ ra nửa người.

Nhiễm Du ngoái đầu nhìn lại, thản nhiên nói: "Được."

Mi tâm* người đàn ông nhú lại: "Em chỉ khách khí một chút, chị ăn thật à?"

*mi tâm: điểm giữa hai đầu lông mày.

Nhiễm Du cười khẽ vẫy tay: "Lại đây ngồi đi."

Người con trai từ nhà bếp đi ra, trong tay cầm quả táo xanh, nhàn hạ dựa lên xích đu đối diện với Nhiễm Du, khẽ đung đưa, bên trong gian phòng chỉ có tiếng xích đu mây vang lên rất nhỏ.

Im lặng một lúc lâu Nhiễm Du có hờn nhân từ mà hầu

Em cũng một lúc này, Nhiễm Du có sự phân bổ não, cũng phân cô đơn, nói: "Vì sao em không hỏi gì cả?"

"Hỏi chị bị người nào làm lớn bụng sao?" Người đàn ông cười hỏi.

Nhiễm Du đã quen phương thức nói chuyện của em trai, cũng không để ở trong lòng: "Em không tò mò sao?"

"Không tò mò."

"Tại sao?"

"Bởi vì phiền phức." Người đàn ông nhếch miệng cười một tiếng, lộ ra hai cái răng mèo. Anh quai: "Tâm sự của chị còn lớn hơn so với bụng, em mà biết thì chị cùng nhau hao tổn tinh thần với chị, không bằng cái gì cũng không biết, chưa chớp chị một khoảng thời gian, tự nhiên chị sẽ đi thôi."

Nhiễm Du không thể làm gì mà nở nụ cười: "Đứa nhóc vô tình."

"Có quan hệ gì sao? Chị cần ba của đứa bé có tình là được."

Nhiễm Du khẽ vuốt bụng tròn trĩnh, thê lương thở dài:

"Ba của đứa bé có tình, cho nên mới phiền toái."

"Cũng?!" Người đàn ông khẽ nhún mày "Con của chị có mấy người ba?"

Nhiễm Du ngược mắt, liếc nhìn em trai: "Hiện nay mà nói, chính xác là có hai người ba. Nếu như đứa bé không

phải của Hằng Thiên, em nhận nuôi được không?"

"Chị đùa gì thế?"

"Chị cũng hy vọng là đùa giỡn." Nhiễm Du không thể làm gì mà nói: "Tôi cũng đùa bé cũng là của chị, chị không nỡ đưa cho Lạc Quân Đạt nuôi, giao cho người khác thì lại không yên lòng."

Người đàn ông dựa lưng vào ghế, từ từ nói: "Bóp chết đi, tiết kiệm được thời gian lại dùng ít sức."

"Đừng nói giỡn." Nhiễm Du nghiêm mặt, nói: "Đứa bé này tôi đúng thời điểm, nhưng cũng không đúng thời điểm. Nếu như không có nó, Hằng Thiên cũng không"

"Không cái gì?" Không một chút biểu kỳ, nhìn anh ta tùy tiện mở miệng là biết. Hỏi nhiều như vậy làm gì? Chị hai với chị cả giống nhau, vĩnh viễn chỉ biết mang đến phiền toái, anh ta đã lãnh giáo từ sớm rồi, làm sao lại phải nhiều chuyện?!

"Không thể rời khỏi tiểu nha đầu chiếm giữ anh ấy hơn hai năm." Nhiễm Du nói tới đây, có chút nghiêng răng nghiêng lợi, không ai biết cô có bao nhiêu không cam lòng, nếu như không phải là Bách Khả, cô sẽ ở thời điểm mới mang thai giải quyết xong thân phận không rõ ràng của đứa bé này, cô có thể từ từ lấy lòng Âm Hằng Thiên về, cô tin tưởng mình có thể làm được. Lòng tin tưởng này không phải do cô kiêu ngạo, mà là do Âm Hằng Thiên cho. Bách Khả là một tên tài đặc biệt, mà cô lại ghét phân đặc biệt này.

"Chị cướp bạn trai của người ta mà còn hận người ta sao?"
Người đàn ông chế nhạo ngoắc ngoắc khóe môi, càng ngày
chị hai càng quen thuộc với tâm địa độc ác.

"Cô ta đáng hận!"

"Đứng ở trên lập trường của cô ấy mà nhìn, thì chị cũng
đáng hận, không đứng, phải đáng hận hơn mới đứng."

"Cái gì em cũng không biết nên đừng nói lung tung."

Nhiệm Du có chút không cao hứng, em trai mình không
nghe về phía mình, lại nói chuyện giúp người ngoài.
Mặc dù biết rõ tính tình em ấy cổ quái, nhưng cũng khó
tránh khỏi tức giận. "Là tự chị nói, cô nhóc đó giữ Âm
Hạng Thiên hơn hai năm. Trong hai năm này, chị ở đâu?
Chị đang làm cái gì? Dựa vào cái gì, chị nghĩ muốn nói
lại tình xưa với Âm Hạng Thiên, thì người ta phải rút
lui nhường cho chị chứ?"

Nhiệm Du á khẩu, chỉ có thể thờ hồn hèn nhìn chằm
chằm em trai.

Người đàn ông vừa cười: "Được rồi, đừng tức giận nữa,
mục đích của chị không phải là nâng hứng thú của em lên
sao? Chị thành công, bây giờ có thể nói rồi, muốn em giúp
chị làm gì hả?"

Đáy mắt Nhiệm Du thoáng qua vẻ bối rối, thẳng nhóc
chết tiệt này, làm sao lại khôn khéo như vậy?

"Chị muốn em giúp chị."

Người đàn ông khoát tay chặn lại, cắt đứt lời nói của cô:

nếu mặc kệ thì chị sẽ nghĩ biện pháp khác, chị sẽ đưa cô ta đến một nơi thật xa." Ánh mắt Nhiễm Du u ám, trong mắt hạnh xinh đẹp hiện lên nguy hiểm.

"Chị hai, chị càng ngày càng ác độc, giống như mẹ kế của công chúa Bạch Tuyết vậy." Người đàn ông tiện tay ném hạt táo đi, hạt rơi chính xác vào thùng rác.

Mi tâm Nhiễm Du nhúu lại: "Thằng nhóc này, không trách mắng chị em không thoải mái sao?"

Người đàn ông nhếch miệng cười một tiếng, răng mèo lóe lên ánh sáng: "Thật cao hứng, chị không có vẻ cây ngay không sợ chết đứng mà nói, chị có thể dạy những người trong thiên hạ, người trong thiên hạ không thể dạy chị, nói những lời không biết xấu hổ đó."

Nhiễm Du hẳn không thể đập cậu ta một cước, nếu không phải thân thể bất tiện, nhất định cô sẽ làm như vậy.

"Rốt cuộc em có giúp chị không hả?!"

Người đàn ông nhếch môi mà cười: "Giúp, ai kêu chị không phảo là mẹ kế của công chúa Bạch Tuyết, mà là chị em chứ."

"Vậy em chuẩn bị một chút đi, lên đường sớm một chút."

Nhiễm Du nói.

Cậu ta dò xét cái bụng tròn của chị hai một cái: "Được, em tìm người chăm sóc chị."

"Không cần, người chị mang tới có thể tin được, có bọn họ chăm sóc là được."

"Chị, em không thích làm vũ khí sử dụng của người khác, đối với chị, em đã vô cùng khoan dung." Cậu ta hơi hạ chân mày xuống: "Kể tiếp nghe theo em, có ý kiến gì không?"

Nhiệm Du nhen lại, miễn cưỡng gật đầu, nếu như cô có ý kiến, nhất định cậu ấy sẽ đẩy chuyện xui xẻo này xuống.

[/size]

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Giả Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 114: Chương 108

Edit: Phạm Mai

Bảy giờ sáng, tôi nhận lấy túi Tiểu Tần đưa đeo lên vai, lấy chìa khóa xe, chuẩn bị đi làm.

Mới vừa bước ra khỏi cửa, một chiếc xe Bentley màu bạc "Chi" một tiếng dừng ở trước mặt của tôi, cửa ngỗi chỗ phó lái mở ra, Âm Hạng Thiên nghiêng đầu, nói: "Lên xe đi, anh đưa em đi làm."

Từ sau buổi tối tắm nước nóng đó, dù họp mặt gia đình, anh cũng mặc kệ việc bị cự tuyệt bên ngoài, giống như vậy, tôi đi làm cũng thường gặp phải xe của anh chặn đường. Tôi không lên xe, anh cũng không cưỡng ép, nhưng mà, anh sẽ đi theo sau. Lại còn đúng lí hợp tình, nói: "Chúng ta không phải là bạn bè, nhưng chung quy cũng là người nhà, anh đưa em đi làm thì có cái gì không đúng hả?"

Giải thích kiểu này, ngay cả bà nội cũng không thể nói gì. Dù sao, anh chỉ đưa tôi đi làm, cũng không nói ra yêu cầu vô lý nào, cũng không càn quấy. Nếu như đổi lại là trước kia, tôi thật sự sẽ cảm thấy thụ sủng nhược kinh*. Nhưng lúc này đã không còn giống ngày xưa, lập trường thay đổi làm cho tất cả mọi thứ trở nên không giống nhau.

*thụ sủng nhược kinh: được sủng ái mà lo sợ

"Tôi tự lái xe đi được." Tôi đi qua xe của anh, chạy tới nhà để xe.

"Tùy em vậy." Tuy nói như thế, nhưng anh lại không có sự nhĩ rời đi.

vẫn đi theo một tắc cũng không rời như cũ.

Sáng sớm của mùa đông cực kỳ lạnh, nhất là khi lái xe gần máy, chẳng qua áo khoác ngoài do Xảo Dĩnh làm giữ ấm vô cùng, hơn nữa, mỗi kiểu chỉ có duy nhất một bộ, tuyệt sẽ không đụng hàng, cho nên nói, có một chị gái làm nhà thiết kế là cực kỳ may mắn.

Tiểu Quy chạy không hề giống Ô Quy, bất tri bất giác* đã tới bệnh viện, mà chiếc xe Bentley dễ gây chú ý kia vẫn còn ở sau lưng. Tôi dừng xe lại, thì Bentley cũng ngừng, tôi giơ tay gõ lên cửa sổ của xe, kiếng xe chậm rãi trượt xuống, Âm Hạng Thiên nghiêng đầu liếc nhìn tôi, lặng lẽ tôi nói.

*bất tri bất giác: không thể cảm thấy, không thể nhận thấy

Vốn dĩ tôi muốn nói chuyện với anh như những ngày bình thường, đến đây là được rồi, có thể thấy được trên mặt đại nam hài* mang vẻ mặt "ta đập chết người" của anh, không nhìn cười được: "Đừng làm chuyện phí sức mà không được cảm ơn này nữa."

*đại nam hài: chỉ một người con trai lớn mà tính tình như trẻ con.

Anh nhú lông mày lại, dùng thanh âm bình tĩnh ngụy trang cho mình, nói: "Anh không muốn lấy lòng em."

"Tôi biết điều đó. Nhưng mà, tôi không muốn để cho đồng nghiệp ở bệnh viện thấy anh." Mặc dù công việc ở bệnh viện này là do bà nội giúp một tay liên hệ, thế nhưng, ngoài viện trưởng ra, không ai biết một y tá nhỏ có tướng mạo bình thường kia là cô chủ của nhà họ Âm. Tôi cảm thấy như vậy rất tốt, không muốn phá sự yên tĩnh này.

"Anh làm cho em mất thể diện sao?" Anh không duy trì nổi bình tĩnh nữa.

"Không phải như vậy, tôi chỉ không muốn làm cho mọi người hiểu lầm mà thôi."

"Có cái gì mà bị hiểu lầm chứ? Anh chỉ đưa em đi làm, không phải Hạng Kinh thường đón em khi tan làm sao?"

"Mỗi lần anh hai tới đón tôi đều cách một con đường đứng chờ tôi, cũng không đi đến bệnh viện tìm tôi."

Anh hơi giật mình, nửa tin nửa ngờ, nói: "Thật sao?"

Tôi không thể làm gì đành gật đầu.

Khóe môi của anh hơi nhếch lên, trong tròng mắt đen có nụ cười: "Anh biết rồi."

Dứt lời, con xe ưu nhã quẹo khúc quanh, nghênh ngang rời đi.

Tôi mờ mịt một hồi, anh nói biết là ý gì chứ? Nếu vậy mỗi ngày đều đưa tôi đi làm là cố ý sao?

Không nghĩ ra được. Thôi, mặc kệ, anh muốn làm thế nào thì cứ làm như thế đi, chờ Nhiệm Du trở về, anh cũng sẽ không còn thời gian làm những chuyện nhàm chán này nữa.

"Bệnh tâm thần đó! Tinh thần tuyệt đối không được bình thường!" Tôi vừa mới bước vào phòng trực, thì bị Bạo Lưu Vân Nham làm cho giật mình. Cô nhóc này trong ngày thường luôn trắng nõn mềm mại, ngày hôm sao lại thay đổi rồi.

Tôi đóng cửa phòng trực, đi tới bên cạnh Ôn Na đang xoa xoa lỗ tai, hỏi: "Vân Nham bị sao vậy?"

Ôn Na dò xét Vân Nham đang dập tắt lửa giận, nhỏ giọng nói: "Bị bệnh nhân phòng V17 làm tức giận."

V17 là tên gọi tắt của VIP-17, là phòng bệnh tốt nhất trong bệnh viện, những người vào đó đều là hạng người không giàu thì cũng quý, một số kẻ có tiền quả thật rất khó phục vụ, chỉ có điều, có thể chọc

Vân Nham tức tới mức này, có thể thấy được phục vụ không phải khó khăn bình thường.

"V17 không thuộc phạm vi trông nom của chúng ta mà, vì sao Vân Nham lại tới đó?" Tôi lại hỏi.

"Người bệnh nhân kia rất phiền toái, chọn y tá mà giống như chọn vợ, từ tối hôm qua tới giờ cũng chưa yên tĩnh được, năm y tá khác cũng bị anh ta làm cho tức giận muốn bùng nổ, y tá trưởng không có biện pháp nào khác, không thể làm gì khác nên phải chọn Vân Nham tay chân nhanh nhẹn đi chăm sóc anh ta, kết quả thì sao, Vân Nham thành người thứ sáu muốn bùng nổ." Ôn Na sâu kín thở dài, ánh mắt nhìn tôi chứa đầy thương hại.

Sống lưng tôi run lên, thức thăm dò, nói: "Vân Nham không đi sao?"

Ôn Na gật đầu.

Sống lưng tôi run lên: "Đừng nói với mình, y tá trưởng để cho mình đi lấp lỗ đạn?"

Ôn Na cười khanh khách: "Đoán thực chính xác đó."

Sắc mặt của tôi xanh mét: "Tại sao cậu không đi hả?"

Ôn Na là người nổi danh tính tình tốt, lai lịch sâu hơn so với tôi, đối phó với người hay sinh sự, cô ấy nên là người lên đầu chứ.

"Vật nhỏ, còn muốn kéo chị xuống nước sao." Ôn Na vừa nói, dọn dẹp túi xách: "Hôm qua chị đây làm ca đêm, nếu cậu đã đến rồi, đương nhiên mình phải rút lui."

Tôi rầu rĩ, u oán, nhưng mà, y tá trưởng là một cấp trên cứng rắn, chị ấy để cho tôi đi lên đỡ sấm sét, tôi đành phải ngoan ngoãn đi, bằng không tiền thưởng sẽ gặp họa mất.

"Trước khi Nhiệm tiên sinh xuất viện, em phải đặc biệt chăm sóc cho cậu ấy, nếu cậu ấy hài lòng, thì em sẽ hạnh phúc. Tiền thưởng của em cũng sẽ hạnh phúc." Sau khi y tá trưởng khích lệ còn thêm vào uy hiếp, vỗ vỗ bả vai của tôi: "Bách Khả, đừng làm cho chị thất vọng!"

Tôi dờ khóc dờ cười gật đầu, giơ tay lên nhẹ nhàng gõ cửa, chợt nhớ tới, y tá trưởng quên giao phó tình trạng của bệnh nhân, ngoài đầu nhìn lại muốn hỏi, nhưng mà, vị trí bên cạnh tôi đã trống không, thật không nhìn ra được, y tá trưởng mập mạp vậy mà đã luyện qua Lăng Ba Vi Bộ.

"Vào đi." Bên trong phòng truyền ra một tiếng trả lời đơn giản, tuy là giọng nói của đàn ông, nhưng lại giống

như gạo nếp, mềm dẻo hương vị lại ngọt ngào, thật sự không ngờ rằng, anh ta là đầu sỏ gây nên việc sáu vị y tá tức giận.

Tôi hít sâu một hơi, giữ vẻ hiền hòa thân thiện mỉm cười, đẩy cửa phòng V17 ra. Tuy phòng bệnh mang kiểu dáng phòng xếp, nhưng mà, phòng nghỉ ngơi lại ở một bên, cho nên, đi cửa trước vào, là có thể thu hết xung quanh phòng bệnh vào mắt được.

Trên giường bệnh, một người đàn ông gầy gò mặc quần áo bệnh nhân đang ngồi nhìn về cửa sổ, từ góc độ của tôi chỉ có thể nhìn thấy cái cổ trắng nõn của anh ta, cùng với hai lỗ tai không thể che được hai mái tóc ngắn mát mẻ.

"Nhiệm tiên sinh, tôi là." Tôi mới nói một nửa, anh ta đã quay người qua, chỉ liếc mắt một cái, tôi liền kinh diễm.

Người này có trông mắt to và đen, nước da trắng mịn, môi anh đào hơi cong lộ ra hai cái răng mèo đáng yêu, dung mạo này cùng với bó hoa màu hồng trên túi đầu giường phối hợp chặt chẽ với nhau, quả thực nhân diện* này cùng với hoa đào hỗ trợ tăng sắc hồng cho nhau. Thiếu niên này thật đáng yêu! Về ngoài thật muốn người ta nổ tung mà!

* nhân diện: nhân nghĩa là người, diện nghĩa là diện mạo

"Cô có thể gọi tôi là Nhiệm Nhiệm." Anh ta cười vô cùng. Nhu thuận.

"Tôi là y tá sẽ chăm sóc cho ngài tên là Bách Khả."

Tôi

Coi nói nhưng tôi khi này chưa kịp nói xong, trong lòng vẫn lầu lầu, đại nam hài đáng yêu như vậy sao lại có tính của người xấu được?! Có phải là có phân đoạn nghĩ sai rồi không?

"Bách Khả?" Anh ta nhắc lại tên của tôi: "Bơ sao?"

"Một nét của chữ mộc bên cạnh chữ trắng."

"Chữ kia không phải đọc là bài sao?" Nhìn dáng dấp vị thiếu niên này, lệnh nhân có tính cách bất thường này rất tò mò với họ của tôi.

Trong phòng có chút lạnh, tôi đi tới bên cạnh cửa sổ đóng cửa sổ lại, ôn thanh giải thích: "Nếu dùng làm họ cũng có thể đọc bơ, một số người cũng họ bài."

** "bơ", "bài" chỗ này theo Mai hiểu thì là cách phát âm của từ.

"Tôi hiểu." Anh ta chợt mở miệng, tiếng nói gần trong gang tấc.

Bỗng nhiên tôi ngoái đầu nhìn lại, lúc này mới phát hiện ra, không biết khi nào anh ta đã đứng sau người tôi. Cứ như linh hồn vậy? Một chút âm thanh cũng không có?

Trong mắt của tôi xuất hiện nghi ngờ, lúc này mới phát hiện ra, anh ta đi chân trần xuống đất.

Người này chắc cũng hơn hai mươi tuổi rồi? Làm sao lại giống đứa bé vậy chứ?!

"Nhiễm Nhiễm. Nhiễm Nhiễm. trên đất lạnh.

anh đi giày vào đi." Tôi nói.

"Đúng là có chút lạnh." Miệng anh ta nói như vậy, nhưng lại vẫn đứng như cũ không chịu nhúc nhích.

Tôi xoay người lại, lấy đôi dép ở dưới giường bên tôi, đặt ở bên chân anh ta, vừa muốn đứng dậy, bỗng nhiên anh ta nói: "Cô không giúp tôi đi dép vào sao?"

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Giả Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 115: Chương 109

Chương 109:

Edit: Phạm Mai

Giọng điệu của anh ta rất vô tội, rất sạch sẽ, không có chút ý tứ ra lệnh nào. Nhưng mà, cần nhắc tới chuyện mấy đồng nghiệp gặp phải, tôi không dám chậm trễ, ngồi xổm người xuống, nhẹ nhàng nói: "Phiền ngài đưa chân lên."

"Tôi nói đùa với em thôi." Anh ta đưa một tay ra, giống như muốn kéo tôi đứng lên.

Tôi cười cười, tự mình đứng lên, lui sang một bên.

Anh ta đi giày xong, nhìn tôi đầy nghi ngờ: "Vì sao em không hỏi tên của tôi viết như thế nào?"

"Tôi có thể nhìn bệnh án của ngài." Tôi chợt cảm thấy buồn cười, suy nghĩ của người này không xa xôi, chỉ số thông minh ở tuổi của trẻ em, giọng nói cùng thần thái giống nhau như đúc với đứa trẻ mười tuổi.

Anh ta gật đầu một cái: "Em rất thông minh."

"Cảm ơn."

"Không cần khách khí như vậy." Anh ta quay lại mép giường ngồi xuống, vỗ vỗ chỗ ngồi bên cạnh "Qua đây ngồi đi."

Tôi xua tay, nói: "Tôi tới để chăm sóc cho anh mà."

"Tôi rất khỏe, chẳng qua là nhàm chán một chút mà thôi, em nói chuyện phiếm với tôi chính là chăm sóc cho tôi rồi." Lúc anh ta nói những lời này thì vẻ mặt quả thật có chút cô đơn, nhất là trông mắt đen sáng ngời kia, giống như chịu khổ sở nào đó không nói ra được cùng với khát vọng có bạn bè nói chuyện.

Đối mặt với đôi mắt này, căn bản tôi không có cách nào từ chối, đi tới mép giường, ngồi xuống cái ghế ở bên cạnh.

"Điều kiện nhà tôi rất tốt, khi còn nhỏ mọi người gọi tôi là thần đồng, sau khi lớn lên, bị kêu là thiên tài. Làm thiên tài không phải là không tốt, nhưng sẽ bị mọi người xa lánh, sẽ ở trên một độ cao mà người thường không thể chạm đến, dần dần, tôi chỉ nếm tư vị ở trên cao." Anh ta nhìn ra ngoài cửa sổ, giống như đang lẩm bẩm. Tôi lắng lắng nghe anh ta nói hết, chợt, anh ta chuyển tầm mắt, dừng lại trên mặt tôi, bốn mắt nhìn nhau, anh ta vừa cười: "Sau đó, bọn họ gọi tôi là bệnh nhân tâm thần!"

Lòng của tôi trầm xuống, dè dặt nói: "Anh đang nói đùa sao?"

"Không phải mà." Anh ta nói như chuyện đương nhiên.

"Vậy ngài..." Chữ cuối tôi tự động cắt đứt, bởi vì, tôi không biết nên nói cái gì.

Anh ta cũng không bị ảnh hưởng, tiếp tục nói: "Em không xem bệnh án của tôi sao?"

Tôi ngượng ngùng lắc đầu: "Tôi vừa tới bệnh viện đã bị y tá trưởng kêu tới đây, còn chưa có xem kịp."

"Khó trách em lại không biết." Anh vẫy tay, nói: "Em đi xem một chút đi, xem xong sẽ hiểu."

Yêu cầu của bệnh nhân chính là sứ mệnh của tôi, bệnh nhân vui vẻ, tôi sẽ hạnh phúc. Cho nên, tôi rời khỏi phòng bệnh, đi tới phòng trực, tìm bệnh án của anh ta.

Dòng ghi tên của người bệnh chỉ điền một chữ "Nhiễm", giới tính, nam số tuổi... 26?!

Tôi kinh ngạc xoa xoa mắt, nhìn kỹ một lần, mắt không có nhìn sai, đúng là 26 tuổi!

Lại nói, anh ta ăn cái gì để lớn vậy? Đàn ông 26 tuổi mà bộ dáng giống như đại nam hài không tới 20 tuổi?

Sau đó lại nhìn xuống dưới, tôi trừng lớn mắt lên, không nhìn được mà nhỏ giọng, nói: "Thì ra là thật!"

Vân Nham nghe vậy, nhìn qua... Liếc một cái, hừ một cái, cười nói:

"Đứng kinh ngạc qua, thật sự thỉnh thoảng anh ta phát bệnh tâm thần theo lời người nhà anh ta nói, ba năm qua không có bị phát bệnh. Chỉ có điều, mình nhìn thế nào cũng thấy anh ta không giống người bình thường."

"Nhưng anh ta cũng khá tốt, anh ta cũng không có làm chuyện xấu nào cả mà." Tôi nói.

"Không làm chuyện gì xấu sao?!" Vân Nham lòng đầy căm phẫn châm chọc: "Kêu mình đi giày cho anh ta, lại cố ý đá bay giày đi, mình nhặt giày về cho anh ta, anh ta liền dứt khoát ném xuống lầu, vậy có tính là xấu xa không?"

"Lỡ anh ta đùa giỡn với cậu thì sao?"

"Đùa như vậy một chút cũng không buồn cười!" Vân Nham tức giận, nói: "Anh ta kêu mình tách hạt dưa cho anh ta, tách đủ một trăm, anh ta nói một câu chuyện cười với mình, mình không cười, anh ta liền đổ hạt dưa mình mới tách cùng với vỏ hạt dưa để cho mình lựa ra."

Tôi bật cười một tiếng: "Chỉ là anh ta nhàm chán, anh ta kể chuyện cười cho cậu nghe, cậu cười không phải là được rồi sao."

"Mình cười, nhưng mà, anh ta nói mình cười còn xấu xí hơn so với khóc, kêu mình cười thêm một lần nữa."

"Ách. Vậy
cậu cười thêm một lần nữa là được."

"Mình có cười, nhưng anh ta lại kêu mình đi vườn thú."

"Đi vườn thú làm cái gì hả?"

"Nhận người thân!" Vân Nham nghiêng rằng, nói: "Anh ta nói mình cười lên giống như tinh tinh vậy, kêu mình đi tìm đồng loại."

Tôi cũng không khống chế được nữa mà phá lên cười, cái vị Nhiễm này thật là lão vật mà!

"Cười đi cười đi, có lúc cậu khóc cho coi." Vân Nham tức giận trừng tôi.

Tôi cười cười, nói: "Đúng rồi, anh ta nói mình đi vườn thú."

Tôi cố gắng ngừng cười, hỏi: "Với vì cái gì mà anh ta nhập viện vậy?"

"Bị thiếu dinh dưỡng!" Vân Nham hừ một tiếng: "Mình thấy tinh thần và thể lực của anh ta tốt vô cùng, cả người có đầy đủ sức sống, một chút cũng không giống bị thiếu dinh dưỡng. Theo ý mình, là người nhà anh ta ngại anh ta phiền phức, mới đưa anh ta tới đây."

"Không nhất định là như vậy, nếu quả thật ghét bỏ anh ta, đưa đi viện điều dưỡng không phải là được rồi sao?"

"Ai mà biết được, nói không chừng là coi trọng môi trường với thái độ phục vụ ở đây." Vân Nham vừa nói hết câu, máy gọi trong phòng trực ban liền vang lên, chính là phòng bệnh V17 đang gọi người.

Tôi vội vàng để bệnh án xuống, bước nhanh quay lại phòng V17, vừa muốn gõ cửa, Nhiễm đã mở cửa từ bên trong ra.

"Ngại quá, tôi đi quá lâu." Tôi áy náy nói.

Nhiễm oán hận liếc nhìn tôi, nói: "Tôi còn tưởng rằng em sợ nên không dám quay lại đó, sớm biết như vậy sẽ không để cho em đi coi bệnh án rồi."

"Làm sao có thể chứ." Tôi cúi đầu nhìn, anh ta lại đi chân không ra ngoài, vì thế, lại phải giống như đỡ em bé đưa anh ta trở về phòng.

Không biết là do vận khí của tôi tốt, hay là tâm tình của Nhiễm tốt, ngày kế tiếp, anh ta không hề gây khó khăn cho tôi. Chẳng qua là một tác cũng không cho tôi rồi.

không chờ tôi. Nhưng giờ là một lúc cũng không chờ tôi rời khỏi anh ta nói chuyện phiếm cùng anh ta, ngay cả thời gian ăn cơm trưa, tôi cũng không thể rời khỏi V17.

Nhiễm cũng không khó thân cận hơn nữa, vẫn luôn cười híp mắt, rất thích ăn quả hạch cùng với thạch trái cây.

Tôi hỏi anh ta vì sao lại bị thiếu dinh dưỡng, anh ta nói: "Cơm thì ăn không ngon, đồ ăn vặt thì không có dinh dưỡng, thời gian lâu dài thì bị thiếu dinh dưỡng thôi!"

Tôi cười cười, nói: "Lúc nhỏ tôi cũng thích ăn thạch trái cây, nhưng sau khi cha mẹ qua đời thì đã bỏ rồi."

Anh ta ghét bỏ đẩy hộp cơm ra, lòng không yên, nói: "Có phải mỗi lần ăn thạch trái cây sẽ nhớ tới bọn họ hay không?"

Động tác trên tay tôi dừng lại, bình tĩnh liếc nhìn anh ta, nói: "Nhiễm, Nhiễm, anh rất thông minh."

Anh ta tỏ vẻ không có gì nhún nhún vai: "Bằng không vì sao lại bị người ta gọi là thiên tài?"

"IQ của anh bao nhiêu?" Tôi tò mò nói.

"175."

Suýt chút nữa tôi đã cắn cái muỗng một cái, anh thiên tài này có phải có chút quá không? Theo tôi được biết, IQ của Bill Gates chỉ có 140.

Anh ta thấy tôi ngây ngốc nhìn anh ta, khúc khích cười: "Làm sao em lại dễ lừa như thế chứ?"

Tôi mê mang nháy nháy mắt, không xác định, nói: "Anh đang gạt tôi sao?"

Anh ta cười lớn nhéo chóp mũi của tôi: "Em thật đáng yêu, làm bạn gái của tôi đi."

Tôi "Cạch cạch" cắn lấy miếng ăn cơm, mặc dù không có cắn đứt, nhưng cũng cắn thấy dấu răng.

"Bị dọa sợ sao?" Anh ta nhẹ nâng khóe môi lên giống như đang tự giễu cợt bản thân mình, nụ cười đó rất cô đơn: "Không sao, tôi không trách em. Ai lại đi thích một bệnh nhân tâm thần chứ?"

"Ý tôi không phải vậy." Tôi vội vàng giải thích.

Anh ta làm như không nghe thấy, đứng dậy thông thả bước đến bên cửa sổ, thì thào nói: "Làm thiên tài cô đơn lạnh lẽo, làm người bình thường để nhàm chán, làm bệnh tâm thần bị phi nhỡ, người sống khó khăn hơn nhiều so với việc chết đi."

Lúc tôi đang suy nghĩ tới mùi vị triết lý của cuộc sống mà anh ta nói, anh ta chợt quay người lại, vẫy tay với tôi: "Ra đây nhìn xem, lầu dưới có cái chơi vui vẻ!"

Tôi thả miếng ăn trong tay xuống, bước đi thông thả đến bên cạnh anh ta, thò người ngó ra ngoài cửa sổ, lầu dưới chỉ có cây cối trụi lụi, người đi đường đi tới đi lui, thật sự không có cái gì chơi vui vẻ mà anh ta nói.

"Thấy được không?" Anh ta hỏi.

Tôi mờ mịt lắc đầu.

"Ngu ngốc! Không thấy tuyết rơi sao?"

Tôi nhìn về phía bầu trời âm u: "Không có mà, chẳng qua bầu trời có nhiều mây thôi."

"Em có bị hoa mắt không?" Anh ta kéo cằm của tôi, cẩn thận nghiêm túc kiểm tra đôi mắt của tôi.

Mặc dù biết rõ tinh thần của anh ta không giống người bình thường, những người đàn ông này lại cứ giống như đứa trẻ, làm cho người không phòng bị được.

Anh ta kiểm tra đôi mắt của tôi, tôi để mặc cho anh ta nhìn, nghĩ rằng không nhìn thấy cái gì anh ta sẽ tụt lui lại, nhưng cho tới lúc cổ của tôi đã mỏi rồi, anh ta vẫn còn đang nghiêm túc quan sát.

"Nhiệm Nhiệm, tôi mỏi cổ." Tôi không biết nên khóc hay cười mà nói.

"Tôi xoa giúp em một chút." Anh ta giữ lấy gáy tôi, không hề báo trước mà hôn xuống, tôi ngạc nhiên nghiêng đầu, cánh môi mềm mại của anh ta in lên gò má tôi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Giả Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 116: Chương 110

Chương 110:

Edit: Phạm Mai

"Anh đang làm gì thế?" Tôi kinh ngạc đẩy anh ta ra, lui người sang một bên.

"Hôn em." Đôi mắt anh ta hơi cong lên, cười giống như một đứa trẻ con.

Chống lại ánh mắt không rảnh rỗi như vậy, nụ cười như vậy, đúng là tôi không tức giận được, giống như hướng dẫn chỉ dạy trẻ con, nói: "Làm như vậy là không đúng."

"Em tức giận?" Anh ta cẩn thận nói.

Tôi lại bị ánh mắt ngây thơ của anh đánh bại, vẫy tay một cái: "Lần sau đừng như vậy, đi ăn cơm đi, nếu không ăn liền nguội đó."

"Được." Anh ta ngoan ngoãn đáp ứng, trở lại trên giường bệnh xong, cầm cái muỗng lên lại không ngừng do dự.

"Anh không thích ăn thức ăn ở đây?"

"Ừ."

"Vậy anh muốn ăn cái gì? Tôi đi nhà ăn mua."

"Muốn ăn món ăn gia đình, em sẽ làm sao?" Anh ta mong đợi nhìn tôi.

Tôi thật sự hoài nghi, ông trời là thân thích nhà anh, lại có thể cho anh một đôi mắt như vậy, không phải loại mắt đào hoa như Âm Nhị Nhi, nhưng đều thu hút tâm hồn người như nhau, để cho người ta không cách nào cự tuyệt. Cho nên, cơm trưa hôm sau của anh là tự tay tôi làm. Chỉ là, nhìn anh ăn vui vẻ như vậy, tôi cũng rất thỏa mãn.

Để tỏ lòng cảm ơn, anh ta đưa dây chuyền bạc trên cổ cho tôi, ông trời làm chứng, tôi muốn cự tuyệt, nhưng tay anh cầm dây chuyền bạc, vẫn duy trì một cái tư thế muốn đeo lên cho tôi, trong đôi mắt vô tội lộ ra vẻ "Em không cần, anh sẽ thương tâm ". Cho nên, lần đầu tiên tôi nhận hồi lộ của bệnh nhân.

Mặc dù hành vi đáng vẻ của Nhiễm Nhiễm không giống người bình thường như vậy, nhưng anh cũng không giống người bị bệnh thần kinh.

Cuối cùng ở trong lúc vô tình anh nói ra một vài lời có ý vị sâu xa, nghe giống như dễ hiểu, lại có một loại đạo lý khác. Làm cho người ta không thể không thừa nhận, cách nói giữa thiên tài cùng kẻ điên chỉ có một đường ngăn cách là có căn cứ .

Trong nháy mắt, Nhiễm Nhiễm đã nhập viện hơn một tháng, cơ thể đã sớm khỏe mạnh, nhưng anh không có ý định rời đi, cứ ở lại như vậy, tới hôm nay hết hạn mới thôi, cũng không có ai từng tới thăm anh. Nhiễm Nhiễm cũng không mất mát, trôi qua rất tự do.

Tôi là hộ lý chuyên môn cho anh ta, hầu như mỗi ngày đều dùng cơm cùng nhau. Ngoại trừ nụ hôn đường đột kia ra, tất cả đều bình yên. Thậm chí tôi cảm thấy, ở chung cùng anh rất vui vẻ rất nhẹ nhàng. Đồng nghiệp trong bệnh viện đã coi tôi trở thành đại thần, bọn họ không tin Nhiễm Nhiễm không phải ma quỷ, cho nên, tôi trở thành đại thần phục ma.

Gần tối chủ nhật, tôi thừa dịp phòng bếp bỏ trống, liền bắt đầu chuẩn bị bữa trưa ngày mai.

"Làm sao làm nhiều như vậy?" Âm Hạng Thiên mở miệng không hề báo trước, tôi sợ hết hồn.

"Có một bệnh nhân không thích đồ ăn bệnh viện, dù sao cũng phải mang cơm, thì làm nhiều một chút." Tôi vừa cắt cà rốt vừa trả lời.

"Trước tiên em đợi lát nữa hãy làm tiếp." Âm Hạng Thiên chọc chọc đầu của tôi, ý bảo tôi nhìn anh.

"Làm sao vậy?" Tôi nghiêng đầu nhìn lại, lúc này mới phát hiện ra, lông mày của anh đã nhíu lại cùng một chỗ.

"Anh, cũng, muốn, ăn!" Anh gằn từng chữ, cố ý nhả từng chữ rất rõ ràng.

"Hiện tại ăn cơm tối có chút sớm không?" Mới bốn giờ chiều, tôi chỉ chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn cho bữa trưa ngày mai, cũng không muốn làm sớm như vậy, vậy sẽ ảnh hưởng đến (tối) hương vị món ăn.

"Hiện tại anh muốn ăn!" Anh kiên định nói, không cho phản bác, rất không phân rõ phải trái.

"Ăn thì ăn, tôi làm là được." Tôi bình tĩnh, ung dung, bình thản chịu đựng gian khổ.

"Anh còn chưa nói ăn cái gì mà."

Giọng điệu này tuyệt đối là cố ý bới lông tìm vết, cũng không biết người nào giẫm lên đuôi chó sói rồi. Hẳn không phải là tôi, những ngày gần đây tôi chauw từng chọc tới anh.

Tôi không thể làm gì, thở dài: "Không làm khó dễ không được sao?"

Anh chợt hạ cơ thể thấp xuống, nhốt tôi ở giữa cánh tay cùng bệ kính, trong tròng mắt loài sói kia chứa đựng vẻ không vui.

"Em đối xử với bệnh nhân còn kiên nhẫn hơn với anh!" Anh trầm giọng tố cáo.

"Tôi chỉ cảm thấy anh cố tình gây sự." Tôi nói
sự thật: "Đầu lép trong nhà mặc anh sai bảo, tay nghề ai

cũng tốt hơn so với tôi, tại sao cứ muốn tôi làm cho anh ăn?"

"Thói quen của anh." Dấy mắt anh thoáng qua vẻ cô đơn, không có kiên cường lồi lõm. "Anh đã ăn quen những thứ do em làm, quen em kêu anh thức dậy, quen em hỏi han ân cần, nhưng, em chợt phá vỡ tất cả thói quen của anh, mang kiên nhẫn vốn dành cho anh cho người khác, thời gian vốn dĩ thuộc về anh cũng dừng ở chỗ khác, giống như tất cả mọi người quan trọng hơn so với anh."

Tôi hạ mắt không nói, thói quen đúng là thứ đáng sợ, chưa bao lâu, tôi cũng quen nhận sự giúp đỡ của anh, quen cùng nhau ăn cùng anh, lúc gặp phải khó khăn đã quen gọi anh đầu tiên, nhưng, tình huống khác nhau, tôi cần phải từ bỏ những thói quen này. Trên thực tế, tôi đã thay đổi không sai biệt lắm. Mặc dù, đáy lòng còn có chút khúc mắc nhỏ, nhưng tôi tin tưởng, chỉ cần thời gian nhiều hơn một chút, khoảng cách nhiều hơn một chút, tôi sẽ hoàn toàn thoát khỏi tầm ảnh hưởng của anh.

"Bách Khả, em còn yêu anh sao?"

Tôi nâng mắt lên, nhìn thẳng anh, mặc dù, anh đưa ra câu hỏi, nhưng trong đôi mắt kia lại tràn đầy chắc chắn.

Ta đọc ra ý nghĩa sâu xa trong đó, anh tin tưởng, tôi còn thương anh.

"Tôi nói không, anh tin à?" Tôi hỏi ngược lại.

"Không tin!" Nửa giây anh cũng không do dự.

Tôi cười khỏ: "Vậy cần gì câu hỏi không cần thiết đó chứ?"

Giống như chiêm được đáp án khẳng định, anh nổi lên vui mừng cười yếu ớt: "Anh muốn ăn mì bát trân *."

* bát trân : tám loại thức ăn quý giá

"Được." Không phải một chén mì thôi sao, tôi làm được. Nhưng đúng như lời anh nói, tâm tình không giống nhau, trước kia giúp anh làm đồ ăn, trong lòng luôn luôn nổi lên nhàn nhạt ngọt ngào, hôm nay, trong lòng trống không.

"Anh còn muốn." Anh vẫn chưa cảm nhận được tâm tư của tôi, thân hình cao lớn chậm rãi hướng về phía tôi, môi mỏng như có như không nói rõ ràng rành rành suy nghĩ của anh.

Phút chốc tôi giờ dao thái trong tay phải lên, lạnh lùng nói: "Tốt nhất anh đừng nghĩ bậy!"

Anh hậm hực lùi lùi khác môi, lui qua một bên: "Mau làm đi, anh đói bụng."

"Bách Khả không phải là nữ giúp việc riêng của em."

Giọng nói khoan thai êm ái chứa ý cười bay vào phòng bếp, nhìn cô gái kia không dời được tầm mắt, dính đầu Âm Hạng Thiên bốc khói xanh nhìn cực phẩm yêu nghiệt cùng với tiếng bước chân càng ngày càng gần vào phòng bếp.

"Mắc mớ gì tới anh?" Sắc mặt Âm Hạng Thiên biến đổi thật nhanh, vừa rồi còn tươi rói rói, vừa thấy Âm Nhị Nhị thì mây đen che đầu núi, trời u ám rồi.

Độ cong khỏe mới của Âm Nhị Nhi tăng thêm hai phân, giống như bất đắc dĩ, tựa như cảm khái, lẩm lẩm nói: "Bị dạy dỗ nhiều như vậy, còn không học được tôn kính sư trưởng."

Âm Hạng Thiên vừa ghét bỏ vừa khinh thường nhìn chằm chằm anh ta: "Kể từ ngày anh đẩy tôi xuống hồ bơi, anh liền mất đi tư cách được tôn kính rồi."

Âm Nhị Nhi bật cười: "Chuyện đã bao lâu rồi, em còn muốn ghi hận cả đời sao?"

Lại nói, chuyện này xác thực đã rất rất lâu rồi, theo như lời bà nội nói, năm đó Âm Hạng Thiên bảy tuổi bị Âm Nhị Nhi đẩy vào hồ bơi ở sân sau, tên gọi mỹ miều là dạy em ba bơi lội, còn nói, lang nhân (người sói) không biết bơi lội là vô cùng nhục nhã. Nói như thế, nhưng dù sao Âm Hạng Thiên vẫn còn nhỏ, đột nhiên bị đẩy mạnh vào trong nước, trẻ con không thể tránh được hoảng hồn. Kết quả, Âm Nhị Nhi thì đứng ở bên cạnh hồ nhìn anh dưới nước, trăm phần trăm là "Nước chủ trầm phù"*. Dời anh cả nghe được tin chạy tới, thời điểm vớt người lên, Âm Hạng Thiên đã gần chết. Sau trận đánh kia, anh liền càng không gọi Âm Nhị Nhi một tiếng anh hai.

□* "Nước chủ trầm phù": cuộc đời chìm nổi là do nước làm chủ

Lúc này nhắc lại chuyện xưa, Âm Hạng Thiên vẫn khó ngăn cản oán giận như cũ: "Trừ phi anh để cho tôi đẩy một lần, tôi sẽ không ghi hận nữa."

"Thật sao?" Âm Nhị Nhi cười như không cười, hiển nhiên là không tin.

"Thật!" Âm Hằng Thiên nói: "Chỉ là, không phải hồ bời."

Âm Nhị Nhi bật cười: "Vậy không được, em nghĩ đây anh xuống biển sao?"

"Vùng biển có cá mập!"

= Người ta là tâm cao ngất, thẳng nhãi này là lòng trả thù cao ngất!

"Đợi mát mẹ đi thi thể này." Âm Nhị Nhi đưa thân lên trước, cười khàn khàn nói với tôi: "Ngày mai đi đến chỗ Xảo Dĩnh thử lễ phục."

Tôi gật đầu: "Vậy sau khi tan việc em trực tiếp tới chỗ Xảo Dĩnh nhé, chúng ta gặp nhau ở đó."

"Anh đến bệnh viện đón em, ngày mai có tuyết, đừng lái xe ra ngoài."

"Được rồi, vậy anh chờ ở chỗ cũ, tan việc em sẽ đi qua."

Âm Nhị Nhi gật đầu thay câu trả lời, cười như không cười liếc nhìn Âm Hằng Thiên, giống như khoe khoang, giống như thi thố, ngay tại một giây trước khi Âm Hằng Thiên bùng nổ, điện thoại của Âm Nhị Nhi vang lên, vì vậy, cơn sóng bụng dạ xấu xa tự nhiên rời khỏi nhà bếp, tránh khỏi một cuộc đánh nhau.

Chương 117: Chương 111

Chương 111:

Edit: Phạm Mai

"Tại sao muốn y phục lễ đính hôn?" Âm Nhị Nhi vừa mới đi, Âm Hạng Thiên liền bộc phát ngay, vẻ mặt kia, dáng điệu kia, giống như muốn đặt tôi lên thớt băm như củ cải vậy.

"Phải mặc trong bữa tiệc sinh nhật." Tôi trả lời như không có việc gì.

Anh hậu tri hậu giác* nhớ lại ngày đó, đáy mắt thoáng qua vẻ bối rối, ngoài miệng vẫn không phục như cũ: "Không phải em không thích phụng dưỡng sao?"

* hậu tri hậu giác : sau khi xem xét kỹ càng mới phát hiện ra

"Tôi không thích, nhưng bà nội thích." Hơn nữa, ngày sinh âm lịch của tôi vừa khéo là lễ Giáng Sinh. Bà nội nói rồi, cho dù không làm tiệc sinh nhật, cũng phải mặc xinh đẹp, như vậy mới không làm cha mẹ thất vọng.

"Em muốn món quà gì?"

Tôi nghiêng đầu nhìn anh, có chút buồn cười. Nếu như tôi nói với anh, tôi muốn anh cách xa tôi một chút, anh sẽ có phản ứng gì?!

"Suy nghĩ rồi nói cho anh biết." Hình như anh phát hiện ra điều gì đó, có chút bối rối dời tầm mắt.

"Nếu như anh có thể đưa như lời anh nói, tôi muốn yên ổn." Tôi nói như đang thì thầm.

Anh nghe thấy, cho nên, anh mất hứng: "Nếu như sự yên ổn mà em nói chính là đá anh ra xa, vậy cả đời này em cũng đừng nghĩ tới!"

Tôi không để ý tới việc ngu ngốc như nắm chặt quá khứ không chịu buông tay này, lấy ra một mâm tôm bắt đầu lột vỏ. Bên trong phòng bếp thật yên tĩnh, nhưng lòng người lại trái ngược.

"Lão Tam, một tin tốt, một tin xấu, em nghe cái nào trước?" Âm Nhị Nhi đi rồi quay lại.

"Tùy ý." Âm Hạng Thiên không kiên nhẫn, nói.

"Bách Khả, em muốn nghe cái nào trước?" Âm Nhị Nhi cười hỏi, độ cong khóe môi làm người khác lo lắng suy đoán.

"Có liên quan tới em sao?"

"Cũng không có."

Tôi thấy mặt Âm Hạng Thiên đã lộ vẻ không kiên nhẫn, liền thuận miệng nói một câu: "Tin xấu đi."

"Tin xấu là" Âm Nhị Nhi kéo dài âm cuối, cười cười liếc nhìn Âm Hạng Thiên: "Nhiễm Du đã trở về."

Âm Hạng Thiên run sợ, giọng nói lạnh lùng xen lẫn tiếng nghiến răng ken két: "Tin tốt đâu?"

"Đứa bé là thai chết lưu." Âm Nhị Nhi nói âm cuối hơi lên cao, giống như thật sự tuyên bố một tin tốt.

"Anh hai!" Tôi sợ hai người bọn họ đánh nhau, ngăm cho Âm Nhị Nhi một ánh mắt chớ có lên tiếng.

"Anh nói thật." Âm Nhị Nhi không cho rằng mình ngang ngược, cười hỏi Âm Hạng Thiên: "Hoặc, em cho rằng tin tốt và tin xấu nên thay đổi một chút? Tin tốt là Nhiễm Du đã trở về, tin xấu là đứa bé là thai chết lưu?"

"Âm Hạng Kinh!" Gân xanh Âm Hạng Thiên nổi lên, vung quyền.

Âm Nhị Nhi dễ dàng tránh được quả đấm của anh, nhú mào, nói: "Còn không đi xem vị hôn thê của em à?"

"Quay về sẽ tính sổ với anh!" Âm Hạng Thiên bỏ xuống ngoan thoại (lời nói hung ác quyết tâm giết hoặc làm những điều kinh khủng đối với kẻ được đề cập trong lời nói), bước chân vội vã rời đi.

Tôi thở dài: "Anh hai, anh nói quá mức rồi."

"Ngu ngốc." Âm Nhị Nhi điểm nhẹ chóp mũi tôi, cười hỏi: "Em không nhìn ra vì sao lão tam tức giận sao?"

"Bởi vì anh."

"Đúng là bởi vì anh, nhưng mà, cũng không phải bởi vì anh nói quá mức, mà là anh nói trúng tâm sự của cậu ấy." Âm Nhị Nhi nhìn phía cửa phòng, ánh mắt xa xôi thì thầm: "Lão tam đối với Nhiễm Du chỉ có sự áy náy gợi ra ý thức trách nhiệm vượt quá mức bình thường. Tình yêu kia, từ lâu đã không còn tồn tại. Nhiễm Du mất tích rõ ràng là do người nhà họ Nhiễm giở trò quỷ, lão tam không phải là không biết, chỉ là không thể chọc vỡ. Về phần đứa bé kia, từ đầu chí cuối lão tam đều không muốn, chẳng qua vì cậu ấy khó mở miệng nên mới . . ."

không nói ra."

"Mặc dù nói người ngoài cuộc tình tảo người trong cuộc u mê, trong nhà chưa tỏ ngoài ngõ đã tường, nhưng suy đoán của anh quá phiến diện* rồi. Có tình yêu hay không, chỉ có người trong cuộc hiểu rõ. Chỉ có điều, sự việc đã phát triển đến nước này, những chuyện kia đã không còn quan trọng nữa."

*phiến diện: một chiều

Âm Nhị Nhi dịu dàng vuốt vuốt sợi tóc trên trán tôi, khẽ cười nói: "Em nhìn rất thấu đáo, nói rất đúng. Chỉ cần dây tơ của lão Tam còn chưa quay về đúng chỗ, giữa cậu ấy và Nhiễm Du có tình yêu hay không cũng không còn quan trọng."

Tôi ngược mắt cười một tiếng: "Có muốn ăn mì bát trân không?"

"Làm cho lão Tam sao?"

"Anh ấy muốn, nguyên liệu đã chuẩn bị tốt, nếu anh muốn ăn, mười phút là có thể làm xong."

"Đòi hỏi lại quăng ra sau đầu, còn kỳ vọng mỗi lần quay đầu lại là có thể tìm được." Âm Nhị Nhi than nhẹ:

"Thật là một tên khốn kiếp không biết hưởng phúc."

Tôi cau mày mếu máo: "Anh đang nói mì sao?"

Âm Nhị Nhi cười to: "Mì anh đến ăn, người anh đến nuôi. Được không?"

"Anh đừng dẫn một chút!"

"Ăn mì trước đi, người là tự chịu, anh chỉ phụ trách mở rộng cửa chính, tuyệt đối không mạnh mẽ bắt người."

Tuy rằng biết anh ta thích nói đùa, nhưng tôi vẫn không nhìn được thương cho anh ta một ánh mắt cực kỳ xem

thường!

Không phải chỉ là một chén mì thôi sao? Làm sao gặp phải anh ta lại nhiều lời như thế?!

= =

Ngày kế, thời gian ăn cơm trưa, tôi bỏ đồ ăn mang đến vào lò vi sóng hâm nóng, Nhiễm Nhiễm rất tự giác thu dọn mặt bàn, chuẩn bị để ăn cùng nhau.

"Bách Khả, em không vui sao?"

"Cái gì?" Tôi mờ mịt ngoái đầu nhìn lại, chỉ thấy, Nhiễm Nhiễm đang dùng cặp mắt to ngập nước kia nhìn chằm chằm tôi.

"Hình như em có tâm sự, có muốn nói ra không? Anh có thể cho em một lời khuyên."

Lò vi sóng vang lên một tiếng 'tinh', tôi lấy hộp cơm ra, để lên trên bàn ăn, vừa chia đồ ăn vừa nói: "Cũng không có tâm sự gì, chỉ là vợ chưa cưới của bạn trai cũ trở về, không khí trong nhà có chút lạ."

Tối hôm qua lúc Âm Hạng Thiên trở về đã gần mười giờ, anh ta mệt chết đi, bà nội rất giận, mặc dù lão nhân gia không nói một lời, nhưng không khí trong nhà vẫn căng cơ, không khí vẫn đè ép rõ ràng.

Nhiễm Nhiễm nhận lấy chiếc đĩa tôi đưa, hiếu kỳ nói: "Em ở cùng một chỗ với bạn trai cũ sao?"

"Cơm thời điểm ăn cùng chỗ."

"Tại sao lại ở chung? Em còn thích anh ta sao?"

"Không liên quan tới thích, tôi là con gái nuôi nhà anh ấy, cho dù chia tay, chúng tôi cũng là người nhà. Bà nội anh ấy chính là bà nội tôi, ba mẹ anh ấy chính là ba mẹ tôi, nói như vậy anh có thể hiểu được sao?"

Nhiễm Nhiễm cười: "Bệnh tâm thần không phải là ngu."

"Xin lỗi, cũng không phải tôi coi anh là đứa ngốc, trên thực tế, so với người bình thường anh còn thông minh hơn, nhìn chuyện thông suốt, chỉ là ánh mắt của anh giống như đứa bé, cho nên, trong tiềm thức của tôi cho anh là em trai." Tôi ngước mắt nhìn anh ta, vừa vặn chống lại con mắt không nhân rồi của anh ta, chính là đôi mắt này, làm cho tôi - một người không tự tiện chia sẻ tâm sự cùng người khác lại nói ra suy nghĩ trong lòng mình với người ta.

"Anh muốn làm bạn trai em."

"Bạn trai không chỉ là một xưng hô, một người đứng ở trên vị trí này cần gánh vác trách nhiệm tương ứng."

"Ví dụ như?"

"Anh phải bỏ ra tận tâm tận lực để đổi lấy tín nhiệm của đối phương, phải làm cho đối phương tin tưởng anh là người đáng giá để dựa vào."

"Em không tin anh sao?"

"Không phải, tôi chỉ nói ra một ví dụ, muốn trở thành người yêu thì điều kiện cần có trước hết là tình yêu. Anh chẳng qua là thích tôi nghe anh nói chuyện, ăn cơm cùng với anh, cái này cũng không tạo được tình yêu."

"Em vẫn coi anh là thằng ngốc." Anh ta thật mất mát nói lời kết thúc.

Tôi nheo nheo mắt khẽ cười: "Nếu như xem anh là thằng ngốc, tôi sẽ cho anh một đồng thạch hoa quả qua loa tắc trách là xong, sẽ không nói những việc này cho anh nghe."

Anh ta nghiêng đầu suy nghĩ một chút, khóe môi hiu quạnh lại nâng lên. "Em ở cùng một chỗ với anh có vui vẻ không?"

"Rất vui vẻ." Tôi lột vỏ một con tôm đuôi phượng để vào trong hộp đựng thức ăn trước mặt anh ta.

"Vậy em làm bạn gái của anh không tốt sao? Anh có thể tận tâm tận lực để đổi lấy tín nhiệm của em, cũng có thể để cho em dựa vào."

"Chúng ta bỏ qua đề tài này được không?" Mặc dù anh ta rất thông minh, nhưng tôi không cho rằng anh ta hiểu được cái gì gọi là tình yêu. Vật kia sẽ làm một người có chỉ số thông minh bình thường biến thành một người trì độn ngu ngốc, làm cho ngu ngốc biến thành trượng phu ngu ngốc hơn, có thể đổi lấy tươi cười, cũng có thể đổi lấy nước mắt, dạy không biết mệt!

"Anh phải đi." Anh ta chợt nói.

"Về nhà sao?"

"Rời khỏi thành phố này. Em nguyện ý đi cùng anh không? Anh có thể đem cổ phiếu đổi danh nghĩa của anh cho em."

"Tiền tài là tồn tại chân thật, tình yêu là hư vô mờ mịt, chỉ là, hai cái không thể trao đổi."

"Đây không phải là trao đổi." Anh ta bình tĩnh liếc mắt nhìn tôi: "Anh chỉ muốn nói cho em biết, anh có thể cho, em có thể an tâm."

Tôi lại lột vỏ một con tôm đuôi phượng cho anh ta: "Ăn cái này đi, lạnh sẽ ăn không ngon."

"Em trả lời qua loa với anh." Giọng nói của anh ta ôn hòa không có ý lên án, nhưng cô đơn trong mắt anh ta so với lên án còn lợi hại hơn gấp trăm lần.

"Thật xin lỗi." Giống như lời anh ta từng nói, bệnh tâm thần không phải là đũa ngọc, Nhiễm Nhiễm không chỉ không ngọc, còn vô cùng nhạy cảm.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Giả Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 118: Chương 112

"Anh không trách em" Giọng nói anh ta ảm áp, nói: "Trước khi anh rời đi, em có thể ở cùng anh nhiều một chút không?"

"Mỗi ngày chúng ta đều ở cùng một chỗ mà." Vì chăm sóc bệnh nhân đặc biệt này, y tá trưởng cũng không để cho tôi nghỉ phép, nếu không phải buổi chiều Nhiễm Nhiễm không cần giúp đỡ, tôi liền biến thành 24 giờ đợi lệnh rồi.

"Nhưng mà mỗi ngày đều ở bệnh viện nên rất khô khan, anh muốn bắn pháo hoa cùng với em." Nhiễm Nhiễm tròn lớn ánh mắt ngập nước kia, mong mỏi nhìn tôi, ánh mắt kia giống như đang nói: Đồng ý đi, cầu xin em đừng từ chối.

Tôi do dự hẳn: "Hôm nay tôi có việc, tối mai có thể đi bắn pháo hoa."

Ánh mắt Nhiễm Nhiễm sáng lên: “Thật sao?”

“Thật.” Tôi đẩy chén com chưa đụng tới một miếng đến trước mặt anh ta: “Điều kiện tiên quyết là ăn hết nó, một hạt gạo cũng không được phép thừa lại.”

Kết thúc bữa trưa, chén com hết sạch, thật sự ngay cả một hạt gạo cũng không còn dư lại, tôi cất hộp thức ăn xong, mang thuốc dinh dưỡng tới, thường ngày Nhiễm Nhiễm thấy thuốc liền chạy vậy mà hôm nay rất phối hợp, xem ra, pháo hoa có sức hút rất lớn với anh ta.

“Bách Khả, ngủ trưa cùng anh được không?” Sau khi uống thuốc xong, Nhiễm Nhiễm lôi kéo tay của tôi mềm giọng năn nỉ.

“Được.” Tôi vỗ nhẹ cái gối, ý bảo anh ta nằm xuống.

Anh ta rất phối hợp nằm xuống, nhưng mà, anh ta cố ý nhùng nhai nửa bên giường, một đôi mắt ngập nước tràn đầy mong đợi.

“Việc này. . . .Sợ rằng không được.” Tôi ngượng ngùng cười. Mặc dù cặp mắt không nhân rồi kia trong suốt, nhưng dù sao anh ta cũng không phải đứa bé, yêu cầu như thế, tôi thật sự không có biện pháp thỏa mãn nó.

“Được rồi.” Anh cô đơn nhìn trộm tôi một cái, yên lặng xoay người sang chỗ khác.

Bóng lưng đáng thương kia làm lòng người đều rung động, tôi cố vũ lấy dũng khí mấy lần, vẫn sừng sốt không có di chuyển bước chân.

“Anh hiểu rõ tại sao em không chịu thân cận với anh.” Giọng nói linh hoạt kỳ ảo nhẹ nhàng quanh quẩn bên trong căn phòng, Nhiễm Nhiễm co thân thể lại, giống như đứa bé bị vứt bỏ: “Anh thấy em đang phòng bị anh, em sợ anh đột nhiên phát bệnh. . . .”

“Tôi không có.” Tôi không cho rằng anh ta sẽ dùng phép khích tướng, nhưng mà, lời nói của anh ta quả thật có ảnh hưởng tới tôi, cho nên, tôi thật sự chuyển tới bên cạnh anh ta.

Nệm nhỏ nhấp nhô để cho Nhiễm Nhiễm biết sau lưng xảy ra chuyện gì, anh ta đột ngột xoay người, giống như vui mừng, giống như khó có thể tin mà dò xét tôi.

Tôi không thể làm gì ngoài nở nụ cười: “Có thể ngủ chưa?”

“Ừ!” Mặc dù là một âm tiết đơn nhưng lại bao hàm vui sướng thảo mãn, anh ta cẩn thận đến gần tôi, thấy tôi không động, lại cẩn thận giơ cánh tay lên.

“Anh muốn làm gì hả?” Tôi vừa mới nói ra khỏi miệng, cánh tay của anh ta dừng lại giữa không trung.

“Sợ em sẽ bỏ đi, muốn ôm em.” Anh ta luống cuống nhìn tôi, chờ đợi tôi chấp nhận.

Tôi bật cười kéo cánh tay đang dừng giữa không trung của anh ta xuống bên người, khoác lên tay của anh ta: “Tôi sẽ không đi, ngủ đi.”

“Ừ.” Anh ta cảm kích khoe môi khê nâng lên, ánh mắt chọc người làm cho người ta sinh ra thương tiếc cuối cùng cũng nhắm lại.

Anh ta cũng không có ngủ ngay lập tức, mà là nhắm mắt lại lăm bằm, giọng của anh ta rất nhẹ nhàng, giống như đến từ trên đỉnh núi tuyết ngoài kia, phải nghiêng tai lắng nghe thì mới có thể phân biệt ra những từ bình thản kia --

Khi em ở đường trên đỉnh núi bên kia

Anh cô độc trên con đường không có bờ bên

Về mặt em luôn luôn thật ấm áp

Giống như một chùm ánh nắng mặt trời vô tận

Làm tăng lên mềm mại giữa cõi trần trong lòng anh

Vốn nước mắt tràn ra muốn khóc nhưng lúc ấy lại nhịn xuống

Không nhìn được phải chạy về phía khác

Ước nguyện

Giống như một ngọn núi

Em ngồi ngay ngắn trước tầm mắt của anh

Khi anh vẫn còn đang do dự

Em đã mở rộng con đường phía trước

Chỉ dẫn anh vượt qua những ưu thương

Vào lúc bước chân anh lao đảo em đã nói

Núi - thật ra không cần phải nhìn lên

Anh càng muốn cho em một độ cao mới

Đi tự do mà nghiêm trang

Quay người lại cúi nhìn

Giọng nói nhẹ nhàng ní non, Nhiễm Nhiễm nhẹ nhàng ôm lấy tôi, lại không làm cho tôi có cảm giác ngọt ngào, nhưng có thể cảm giác được sự tồn tại của đôi phương. Dần dần, tôi buông lỏng tinh thần xuống, bước vào giấc mộng an tĩnh ngọt ngào.

Khi tỉnh lại, Nhiễm Nhiễm đang ngăn người, anh ta cũng không có chú ý thấy tôi đã tỉnh, mà tôi lại gặp được một mặt khác của Nhiễm Nhiễm. Ánh mắt của anh ta yên lặng không hiểu, khóe môi lại luôn luôn khẽ cong lên, giữa hai lông mày có nếp nhăn do nhíu lại, giống như đang vắt óc suy nghĩ chuyện gì đó khó giải quyết.

“Nhiễm Nhiễm” Tiếng nói của tôi còn mang theo chút buồn ngủ, giọng nói hơi có chút dây dưa.

Nhiễm Nhiễm nhìn tôi, cười nói: “Em thật sự có thể ngủ đó.”

Tôi mờ mịt dụi dụi mắt, bốn mắt nhìn nhau, đôi mắt cong cong trong suốt ngập nước như lúc ban đầu. Không có một chút nào bóng dáng vừa rồi. Chẳng lẽ, tôi ngủ tới mức vắng đầu rồi hả ? Hay là, bị hoa mắt? Ngủ thoải mái như vậy, chắc là bị hoa mắt rồi.

Tôi vẫn còn chưa thỏa mãn ngáp một cái, liếc đồng hồ trên tay một cái, ngay sau đó, phút chốc giật mình. Trời ạ! Vậy mà đã bảy giờ rồi, tôi đã ngủ mấy tiếng rồi hả? Ba hay là bốn? Không đúng, không đúng, ngủ bao lâu cũng không quan trọng, quan trọng là tôi đã hẹn với Âm Nhị Nhi đi tới chỗ của Xảo Đình

Tôi vội vàng vàng nhảy xuống giường, lúc này mới phát hiện ra, mũ y tá đã rớt xuống, tóc xõa ra, vón dĩ chân mang giày không biết lúc nào đã bị đạp ra. Ah~ không đúng, không phải đạp ra, giày để trên đất vô cùng chính tề, chẳng lẽ là Nhiễm Nhiễm còi ra giúp tôi sao? Tính toán một chút, những thứ này đều không quan trọng!

“Em có việc gấp sao?” Nhiễm Nhiễm không rõ cho nên lên tiếng hỏi.

“Không phải là việc gấp, mà là có hẹn với người trong nhà.” Tôi nhận lấy cột tóc anh ta đưa qua, vừa sửa sang lại tóc vừa dặn dò: “Tôi đi trước, anh phải ngoan ngoãn ăn bữa ăn tối, không được chừa, không được trêu chọc người khác, nghe không hả?”

“Nghe rồi.” Anh ta cười híp mắt vẫy tay, nói: “Đi đường cẩn thận đó.”

Trở lại phòng trực, tôi dùng tốc độ nhanh nhất thay quần áo xong, dọn dẹp lại túi xách, sau đó viết xuống phiếu tan giờ làm.

Sau đó dùng tốc độ một trăm giây chạy về chỗ tôi hẹn với Âm Nhị Nhi.

Đường phố buổi chiều đông nghịt, nhưng mà, xe của Âm Nhị Nhi cùng với Âm Nhị Nhi giống như nhau rất gây chú ý. Cho nên, tìm rất dễ, bin-go! Tìm được rồi!

“Anh hai, không. Ngại quá. Em tới trễ.” Tôi vừa xin lỗi Âm Nhị Nhi, vừa chống tay lên trước đầu xe thở hổn hển.

“Mới hơn 10' mà thôi, không sao.” Âm Nhị Nhi đi qua bên kia, thân sĩ mở cửa ra.

Lúc tôi vừa muốn lên xe, anh ta chợt đưa tay ra ngăn cản tôi lại.

“Làm sao vậy?” Tôi mờ mịt hỏi.

Anh ta lại gần mái tóc tôi ngửi ngửi, mi tâm hơi nhíu lại: “Vừa rồi em ở cùng một chỗ với ai vậy?”

“Một bệnh nhân.”

“Tên gọi là gì?”

“Nhiễm Nhiễm.” Tôi thành thật trả lời.

Âm Nhị Nhi không nói gì, vỗ trán: “Anh nói vì sao mùi lại quen như vậy, thì ra là anh ta.”

“Anh biết anh ta sao?”

“Đâu chỉ biết không.” Âm Nhị Nhi cong khoe môi mỉm cười, nhưng đáy mắt cũng không có nụ cười: “Anh ta không nói cho em biết anh ta là ai sao?”

Tôi mờ mịt lắc đầu: “Anh ta là nhân vật lớn sao?”

“Chưa nói tới là nhân vật lớn, chẳng qua có quan hệ rất sâu xa với Nhiễm Du.” Âm Nhị Nhi đóng sầm cửa xe lại, nắm cả bờ vai tôi đi về hướng cửa bệnh viện.

Trên đường, Âm Nhị Nhi nói toàn bộ những chuyện sâu xa giữa Nhiễm Du với Nhiễm Nhiễm cho tôi biết. Nhiễm Nhiễm không phải là tên tự viết Nhiễm Nhiễm, mà thật sự là Nhiễm Nhiễm! Anh ta là con trai nhà họ Nhiễm, là em trai của Nhiễm Du với Nhiễm Nghiên. Quả thật Nhiễm Nhiễm có bệnh tâm thần gián đoạn, nhưng anh ta cũng không có một mình. Bởi vì, anh ta thường dựa vào IQ cao của mình, kỹ thuật biểu diễn tinh xảo, dung mạo lại vô tội đùa bỡn những người khác trong bàn tay anh ta.

Tôi như rơi vào sương mù nghe những lời Âm Nhị Nhi kể, mỗi một chữ đều lọt vào tai, nhưng đầu óc lại mờ mịt một mảnh.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Giả Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 119: Chương 113

“Rắc rắc” Khóa phòng V17 khẽ vang lên một tiếng, cửa lại không mở ra, Âm Nhị Nhi ngoái đầu nhìn lại, hỏi tôi: “Em có chìa khóa không?”

Tôi ngơ ngác lắc đầu: “Trong phòng trực ban mới có.”

“Đi lấy đi.” Âm Nhị Nhi nói một mặt lệnh, nhìn tôi làm ra một động tác. Can bản tôi không có thời gian suy nghĩ vì sao anh lại không gõ cửa.

Không lâu sau, tôi lấy chìa khóa tới, tôi mở khóa cửa, bước vào gian phòng. Trời đã tối đen, trong phòng bệnh lại không có mở đèn, rèm cửa sổ lại kéo ra hết, bên trong phòng nhuộm một màu đen như mực. Chỉ là, Lang Nhân không chỉ có khứu giác bén nhạy, mà còn, có thể nhìn rõ trong ban đêm. Âm Nhị Nhi đi lướt qua tôi, bước đi thong thả đến chỗ giường bệnh, bật đèn trên tường lên, ánh sáng trong phòng đột nhiên xuất hiện làm hoa mắt người khác. Người nên ở trong phòng lại không có ở đây, làm cho chúng tôi giống như một kẻ đột nhiên xông vào.

Âm Nhị Nhi cúi người suy nghĩ rồi ngửi nhẹ quần áo bệnh nhân trên giường bệnh, giọng nói nhàn nhạt, nói: “Chính là anh ta.”

Tuy rằng ra khỏi nhạc đệm nhỏ này, mà tôi với Âm Nhị Nhi cũng đúng hẹn tới chỗ làm việc của Xảo Dĩnh. Lễ phục do Xảo Dĩnh làm rất đẹp, mỗi một món đều giống như tác phẩm nghệ thuật tinh mỹ, có ma lực làm cho các quý phu nhân yêu thích không nỡ buông tay.

Tuy cái danh viện này là giả, nhưng kể từ khi tôi vào nhà họ Âm, trở thành một phần của gia đình lớn này, sinh nhật của tôi cũng sẽ rất náo nhiệt, cũng không phải đơn thuần là được mọi người coi trọng, mà là bởi vì tôi với Xảo Dĩnh sinh ra cùng một tháng.

“Minh vẫn cảm thấy, chúng ta có thân thể tương tự, cảnh ngộ cũng không kém nhau, cũng bởi vì cùng một ngày sinh nhật.” Xảo Dĩnh vừa sửa sang lại lễ phục trên người tôi vừa cảm khái.

“Đây là số mệnh.” Âm Nhị Nhi cười khanh khách tiếp lời.

“Anh hai, anh tin tưởng số mệnh sao?” Ngoài ý muốn Xảo Dĩnh lại hỏi như vậy.

“Vốn dĩ không tin, nhưng nhìn hai em lại tin.” Âm Nhị Nhi tiện tay nhặt một cái kẹp tóc màu xanh ở trên bàn, để ở trên đầu tôi ngắm thử, có chút tiếc nuối, nói: “Rất đẹp mắt, đáng tiếc là giả.”

Trong lòng tôi vừa động, lẳng lặng thở dài, nói: “Rất nhiều vật hay chuyện tốt đẹp đều là giả, thực tế lộ ra ngoài ánh sáng lại làm người ta muốn nôn mửa.”

Động tác của Xảo Dĩnh hơi ngừng lại, nhẹ giọng nói: “Bách Khả, cậu bị làm sao vậy?”

Tôi khẽ mỉm cười: “Không sao, chỉ thuận miệng nói một chút mà thôi.”

Âm Nhị Nhi nhàn nhạt dò xét tôi một chút, cầm kẹp tóc, nói: “Em có thích kẹp tóc này không Xảo Dĩnh?”

“Thật thích.” Xảo Dĩnh bật thốt lên.

“VẬY anh mang cái này tới tiệm trang sức để cho họ làm, dựa vào hình dáng này để cho bọn họ làm đồ thật. Làm quà sinh nhật tặng cho hai em.” Âm Nhị Nhi làm bộ muốn thăm dò cảm kẹp tóc.

Tôi cùng Xảo Đình đồng thời nói: “Không cần.”

“Không phải rất thích hay sao?” Âm Nhị Nhi hỏi.

“Đúng là rất thích.” Xảo Đình nói.

“Nhưng là không đáng giá.” Tôi tiếp lời.

Âm Nhị Nhi có thâm ý khác cười một tiếng: “Biết rõ giá trị cũng đừng có tiếc hận đó.”

Tôi lắc đầu: “Đây không phải là tiếc hận, mà là cực kỳ hận.”

Xảo Đình mờ mịt nhìn hai chúng tôi: “Hai người nói cái gì vậy?”

Tôi với Âm Nhị Nhi nhìn thẳng vào mặt nhau cười một tiếng, lắc đầu.

Môi anh đào của Xảo Đình khẽ chu lên: “Thật không dễ chịu, treo ngược khẩu vị của người ta lên, lại không chịu thỏa mãn lòng hiếu kỳ của người ta.”

Tôi phớt cười một tiếng: “Xảo Đình, cậu yêu đi?”

Không đợi Xảo Đình trả lời, Âm Nhị Nhi liền tiếp lời: “Tám chín phần mười, loại tư thái cô gái nhỏ không phải phong cách của Xảo Đình. Có thể để cho một đại mỹ nhân tự lập tự mình cố gắng trở thành cô gái nhỏ nhà hàng xóm thì chỉ có sức mạnh của ái tình thôi.”

Xảo Đình chớp chớp đôi mắt, cố làm ra vẻ ngây thơ, nói: “Người ta chỉ là thỉnh thoảng giả bộ non một chút, bán manh một chút, không liên quan tới chuyện yêu đương.”

Tôi đưa bàn tay của An Lộc Sơn ra, nhéo nhéo gò má phẩn nộn của cô.

Xảo Đình lui người lại, không biết nên khóc hay nên cười, nói: “Sao lại nhéo mình?”

“Mỗi lần nói chuyện yêu của mình thì cậu cũng nhéo mặt mình, mình đang dùng hành động ca ngợi cậu.”

Âm Nhị Nhi vỗ nhẹ đầu của tôi: “Anh thấy em là đang báo thù.”

“Bị nhìn thấu rồi.” Tôi le lưỡi, trước khi Xảo Đình nhéo lại liền chạy trước, thật đáng buồn chính là, tôi quên mất mình mặc không phải là quần jean, áo thun T-shirt, mà là lễ phục nhìn đẹp mắt nhưng lại hành động bất tiện kia, cho nên, kết quả biến thành như vậy --

“Phanh ~ umh. Lễ phục của mình!”

“Phanh” là tiếng tôi té xuống đất, “Umh” là tiếng kêu đau của tôi, âm thanh cuối cùng vô cùng đau đớn gào thét kia là “Mẹ của lễ phục” Xảo Đình.

“Thật quá đáng, không quan tâm mình mà đi quan tâm lễ phục.” Tôi oán trách trợn mắt lên.

Âm Nhị Nhi bật cười: “Em là tảng đá kiên cường, té cũng không hư.”

Tôi nhú mày trừng anh ta: “Ý của anh là gì hả, tảng đá thì thiên hạ vô địch sao?”

Âm Nhị Nhi mỉm cười, nói: “Còn có Đông Phương Bất Bại đấy.”

“Đừng nói nữa, mau đứng dậy xem lễ phục có bị gì không.” Mẹ của lễ phục từ đầu tới cuối chỉ nhìn chăm chăm đứa con thân ái của mình.

“Nếu hư thì làm cái khác thôi.” Tôi ác liệt cười một tiếng, dùng cả tay chân bò lên thăm lòng mềm mại ở bên cạnh, không chút kiêng kỵ quay lại, cút đi, chơi cực kỳ cao hứng.

“Trời ạ, cậu còn học Crayon Shinchan*!” Xảo Đình thét chói tai, giống như tôi ném mất đứa con của cô ấy, Âm Nhị Nhi cười không kèm chế được.

*Crayon Shinchan: cậu bé bút chì.

“Tiểu thư. Ôi chao, chị nhỏ bị sao thế?” Tiếng người giúp việc Tang Ninh vang lên trên đầu.

Tôi ngược cổ nhìn hướng phát ra âm thanh, chỉ thấy, Tang Ninh đang dùng một loại ánh mắt cổ quái nhìn tôi, mà sau lưng cô ấy là Âm Hạng Thiên với đầy mắt mỉm cười nhìn tôi, vẻ mặt đó giống như đang nhìn một con mèo nhỏ đang lẩn qua lẩn lại, hớn hỏ, vui vẻ, hứng thú.

“Lão Tam, sao lại không đi an ủi vợ chưa cưới của em?” Âm Nhị Nhi vừa mở miệng, mặt những người khác trong phút chốc chìm xuống.

“Anh có thể đừng khiến cho người khác gét có được hay không?” Âm Hạng Thiên ghét bỏ nói.

Âm Nhị Nhi lơ đãng kéo môi cười, giọng nói nhẹ nhàng, tức chết người không đền mạng nói những từ châm chọc Âm Hạng Thiên. Tòì thừa dịp đứng lên, kéo Xảo Đình đi qua phòng thay quần áo.

“Đứa trẻ hư!” Xảo Đình oán trách nhìn chằm chằm tôi, nói: “Cậu xem, lễ phục cũng bị nhăn lại.”

Tôi lấy lòng ôm lấy cánh tay của cô ấy, nói “ Xảo đình, năm nay làm mình sinh nhật cậu có được không?”

“Tại sao?” Xảo đình kinh ngạc nói, chợt, giống như nhớ ra điều gì đó, nhẹ giọng hỏi: “Cậu sợ người nhà họ Nhiễm xuất hiện ở tiệc sinh nhật?”

Tôi mím môi gật đầu, mỗi lần bà nội làm sinh nhật cho chúng tôi sẽ mời rất nhiều người. Chỉ là, nhà họ Âm với nhà họ Nhiễm không hòa hợp, cho nên, người nhà họ Nhiễm sẽ không tới. Bây giờ đã khác trước kia, coi như người nhà họ Nhiễm chán gét tôi, cũng không thể không cho bà nội mặt mũi.

“Chúng đi nói với bà nội đi, năm nay không làm tiệc là được.” Xảo Đình quyết định thật nhanh, nói.

Tôi nhú mày lắc đầu: “Đừng phụ lòng khổ tâm của bà nội.”

“Ngu ngốc, cậu cảm thấy ngay cả sinh nhật của mình mà cậu cũng không thể tham gia, bà nội sẽ vui vẻ sao?”

“Cũng đúng, vẫn là cậu nghĩ chu đáo. Vậy chúng ta đi nói với bà nội, năm nay người trong nhà cùng nhau ăn bữa cơm là tốt rồi, không cần mời người ngoài.” Tôi thấy Xảo Đình gật gật đầu cười, có chút áy náy, nói: “Sớm biết như vậy cũng không để cho cậu làm lễ phục rồi, uống công khổ cực rồi.”

Xảo Đình quý quyết cười một tiếng: “Cậu có thể mặc trên buổi lễ đính hôn mà.”

“Đính hôn với cậu sao?” Tôi không biết nên khóc hay nên cười, nói.

“Mình muốn ở cùng một chỗ với Ninh Vũ, cậu chỉ có thể đính hôn với anh hai.” Xảo Đình thần bí nói: “Mấy ngày trước lúc đi dạo với bà nội, bà nội hỏi mình, cậu chung sống cùng anh hai có hòa hợp hay không. Mình nói rất hòa hợp, bà nội không nói gì, nhưng ánh mắt của bà giống như đang nghĩ gì đó nhé.”

“Bà nội sẽ không thật sự gả mình cho anh hai chứ?!” Ta ngạc nhiên kêu lên.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Giả Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 120: Chương 114

“Xuyt!” Xảo Đình khản trường dùng tay ra dấu đừng có lên tiếng: “Cậu quên mất khả năng nghe của bọn họ đáng sợ biết bao nhiêu sao ? Ngộ nhờ bị Tam Thiếu nghe thấy, anh ta lại tìm cậu gây phiền toái đó.”

Tôi cười khỏ, nói: “Có bà nội ở đây, anh ta không dám làm loạn. Hơn nữa, Nhiễm Du quay lại, anh ta cũng ít ở nhà. Cơ hội chạm mặt rất ít, trong lòng anh ta cũng sẽ không khó chịu.”

“Tam Thiếu rất đáng giận, nhưng cũng rất đáng thương.” Xảo Đình sâu kín thở dài: “Anh ta giống như một đứa bé cố chấp, cho rằng chỉ cần không buông tay thì sẽ giữ chân được, lại sơ sót, thân cũng với tâm không nhất định đồng bộ. Cậu luôn luôn ở một chỗ mà anh ta có thể chạm đến, nhưng lòng của cậu lại không ở đây.”

Tôi cười chua chát: “Cậu nói đúng, bước chân của mình vẫn ở lại chỗ này, hợp với tâm nguyện của anh ta không rời đi. Tối hôm Nhiễm Du xảy ra tai nạn xe cộ đó, mình đã kêu anh ta đồng ý với mình, đừng đi trái ngược với mình. Anh ta đã đồng ý nhưng lại không làm được, đó chính là lí do mà, bọn mình nhất định chỉ gặp thoáng qua, ngay bây giờ đây, hai người đã lướt qua nhau rồi.”

Xảo Đình nhìn tôi trong giây lát, mang tính chất thử dò xét, nói: “Lòng, còn đau không?”

“Không có cảm giác gì nữa rồi.” Tôi thừa nhận tôi vẫn không nhịn được mà quay đầu lại nhìn anh ta, nhưng mà, đã từng thân mật bầu bạn nay lại biến thành một bóng dáng nhàn nhạt, cứ giống như chỉ cần gió vừa thổi thì sẽ vỡ nát, biến mất không thấy nữa.

Xảo Đình yếu ớt thở dài, lăm bầm ni non: “Không đau thì chính là không thương.”

“Cốc cốc cốc.” Cửa phòng bị gõ, Xảo Đình lấy lại tinh thần đi ra mở cửa, tôi cũng đi theo ra khỏi phòng.

“Lão Tam mời mọi người ra ngoài ăn cơm.” Âm Nhị Nhi thân mật xoa xoa tóc tôi: “Em có thể từ chối.”

Tôi nhìn về phía Âm Hạng Thiên đang đứng bên cạnh, anh rất khác thường, không có thái độ hung dữ, cũng không có mở miệng cãi lại, chẳng qua cứ nhìn chăm chăm vào tôi, suy nghĩ giống như đang bị thứ gì đó chiếm giữ.

“Vì sao lại từ chối?” Xảo Đinh cười hỏi.

Tôi lên tiếng phụ họa: “Đúng đó, vì sao lại từ chối?”

Mấy ngày nay mọi người thường ăn com cùng nhau, nếu như mà tôi cố ý từ chối, gạt bỏ thì chỉ làm cho không khí không được tự nhiên hơn mà thôi.

Âm Nhị Nhi cười cô quái: “Bởi vì”

“Dừng!” Tôi với Xảo Đinh ăn ý trăm miệng một lời.

Sống chung với nhau hơn ba năm để cho chúng tôi biết người biết ta rồi, cho dù có dùng đầu gối để đoán, tôi cũng có thể đoán ra Âm Nhị Nhi muốn nói gì tiếp theo, nhưng anh ta chỉ sợ chúng tôi không biết, càng muốn nói ra ngoài.

“Bởi vì anh muốn ăn com với Bách Khả, không muốn dẫn theo mọi người.” Âm Nhị Nhi cười khanh khách nhìn về phía Âm Hạng Thiên, chờ người này gân xanh nổi lên, nói ác độc rồi đánh nhau, thế nhưng, Âm Hạng Thiên không giống như mong muốn của anh ta.

Anh giống như cái gì cũng không nghe thấy, đứng dậy cầm chìa khóa xe lên, nhàn nhạt nói một câu “Đi thôi” liền đi xuống lầu.

“Tam Thiếu sao lại khác thường như vậy chứ?” Xảo Đinh nghi ngờ, nói.

Âm Nhị Nhi cũng không cho là đúng hay sai cười cười, ngược lại, nhéo chóp mũi của tôi “Nói cho em biết một tin dữ, lão Tam sẽ không rời khỏi đại trạch, em vẫn phải đối mặt với cậu ấy.”

“Hả?!” Tôi kinh ngạc nhìn Âm Nhị Nhi, muốn phân biệt được anh ta đang nói giỡn hay là nói nghiêm túc.

“Về mặt này thật Q!” Âm Nhị Nhi bật cười, cúi xuống mặt, hôn một cái lên mái tóc tôi.

“Đáng ghét!” Tôi nhủ lòng mày lại trợn mắt lên, giương nanh múa vuốt.

Xảo Đinh oán trách đẩy Âm Nhị Nhi ra, kéo tôi về bên cạnh, nhin cười trấn an nói: “Không cần tức giận, anh hai cũng từng hôn mình như vậy, cũng không phải bệnh truyền nhiễm.”

“Âm Hạng Kinh, anh cắt xuống đây cho tôi!” Một tiếng hét dữ dội từ dưới lầu truyền lên.

Xảo Đinh bật cười: “Tam Thiếu khôi phục lại bình thường rồi.”

=

Dùng bữa tối xong, Âm Nhị Nhi đưa tôi về đại trạch, thật ra thì, Âm Hạng Thiên cũng muốn về đại trạch, cũng không cần anh ta phải cố ý đi một chuyến, nhưng mà, vì tìm Âm Hạng Thiên không được tự nhiên, anh ta cũng không ngại lãng phí thời gian và chi phí xăng dầu.

Quay lại đại trạch, Âm Nhị Nhi không có xuống xe, chỉ lộ gương mặt tinh xảo tuyệt mỹ yêu nghiệt qua cửa sổ xe, giống như thường ngày dẫn dò Hạng Thiên: “Cầm quây rầy Bách Khả, nếu không, anh cũng không ngại chuyển qua đây ở.”

Âm Hạng Thiên lấy một tiếng vang có lực “Cút!” Hóa giải tâm tình bị đè nén xuống một đêm của mình.

“Đưa trẻ chết tiết không có lễ phép.” Âm Nhị Nhi mỉm cười, xe của anh ta ở trong tiếng “Cút” ưu nhã rời khỏi đại trạch.

Âm Hạng Thiên đậu xe xong, lúc đi ngang qua tôi thì thân nhiên nói: “Vào đi thôi.”

“Ừ.” Tôi khẽ lên tiếng, lại không cử động.

Anh dừng bước, nghi ngờ, nói: “Em đang nhìn gì vậy?”

“Nhà đó.” Tôi nói như chuyện đương nhiên.

Âm Nhị Nhi bảo hôm nay sẽ có tuyết, kết quả, thật sự là có. Lúc này đại trạch thật xinh đẹp làm người ta không dời mắt được, dưới ánh đèn vàng, có tuyết mịn nhẹ nhàng rơi xuống, mặt đất đã bị một màu thuần trắng bao trùm rồi còn lưu lại mấy vệt bánh xe lồng vào nhau.

“Ở trong lòng em, chỉ có đây mới là nhà sao?”

“Nếu không thì sao hả?” Tôi nghiêng đầu nhìn anh, lúc ăn com sắc mặt của anh tối tăm đáng sợ, lúc này thì đã là mây đen che đỉnh núi rồi.

“Nhà của chúng ta đâu? !” Đột nhiên anh tức giận, lựa giận nhin tôi nay rốt cuộc bộc phát.

“Đó đã là quá khứ rồi, anh đã có vợ chưa cưới, cần gì phải nắm giữ quá khứ của tôi và anh, không chịu buông ra hả? Tôi không có ý chỉ trích, nhưng anh lại làm tôi không biết phải làm sao. Nếu như anh có thể tỉnh táo lại đối đãi với tình huống bây giờ, thì sẽ phát hiện người nên tức giận là tôi không phải là anh.”

Anh ần nhẫn hít một hơi thật sâu: “Em nói có đạo lý, nhưng , anh con mẹ nó tỉnh táo không được!”

Mặc dù giọng nói bị đè nén nhưng cũng coi là vững vàng, nửa câu đầu có thể nghe, nửa câu sau. Tính cách loài sói rồi.

“Vậy thì đi tắm đi.” Tôi tốt bụng đề nghị, mỗi lần Ninh Vũ muốn nổi giận thì đều dùng nước lạnh hắt lên mặt, trăm lần đều linh. Tính tình của anh còn thoải hơn so với Ninh Vũ, chỉ hắt lên mặt cũng không có tác dụng.

“Dưới mười mấy độ, em để cho anh đi tắm sao? !” Anh lấy một loại ánh mắt 【 em thuần túy là muốn hại chết anh 】 mà nhìn chăm chăm tôi.

“Bị cảm sẽ an phận một chút.” Tôi không thể làm gì cười cười: “Thành thật mà nói, tôi thích sống chung với sói hơn, như vậy sẽ không có cãi vã.”

Tôi chỉ là thuận miệng nói, không nghĩ tới, không bao lâu sau, tôi phải trả giá cho câu nói vô tâm này.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Giả Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 121: Chương 115

Đêm, mọi thứ đều chìm trong yên lặng, tôi, buồn ngủ.

“Cốc cốc cốc” tiếng gõ cửa chậm chạp nhưng không lớn vang lên.

Tôi run rẩy lỗ tai, nghi ngờ vừa rồi là do mình nghe nhầm, bây giờ cũng đã hai giờ sáng rồi, người nào lại gõ cửa chứ?

“Cốc cốc cốc” thanh âm kia lại vang lên, lúc này tôi mới xác định được, là có người gõ cửa.

Tôi đứng dậy xuống giường, mở cửa ra một khe nhỏ, một bóng dáng màu trắng nhân tiện chui vào.

“Âm Hạng Thiên, anh. Sao anh lại lên giường chứ?”

Đáp lại tôi là một tờ giấy ghi chú bay bay, còn bị nước miếng của anh ta thấm ướt một mẩu nhỏ.

Tôi thử nhìn qua, trên đó viết: anh muốn ngủ cùng với em, không được quấy rối, nếu không anh liền cắn đứt ngón tay của em, không thì có thể thử một chút.

Rõ ràng có chuẩn bị mà đến, tôi im lặng ngã xuống đất, thật lâu sau mới bò dậy: “Anh không có nhầm lẫn chứ?”

Khóe môi con sói trắng hơi nhếch, nâng móng vuốt lên vỗ một cái, tấm ghi chú lật sang bên kia, mặt đó viết: yên tâm, đối với “Nhân thú” anh không có hứng thú.

Tôi không hiểu gì cả nhìn anh, hoàn toàn trong trạng thái mê mẩn.

Sói trắng chớp chớp mí mắt, giống như đang khi dễ vì tôi ngu ngốc vậy.

Mọi ruột gan ra suy nghĩ kỹ một lát, tôi mới nhớ tới đây là bộ điện ảnh khoa học viễn tưởng, không sai! Chính là 《 dị chủng run rẩy 》, cũng gọi là. 《 nhân thú lại giống 》

“Tư tưởng của anh sao có thể dơ bẩn như vậy?” Tôi cắn răng nghiêng lợi néo tai sói của anh, thật muốn néo xuống cho rồi.

Khóe môi anh hơi cong lên, lè lưỡi, liếm liếm môi cánh môi của tôi, đây được coi là lấy lòng hả? Hay là đùa giỡn?

Anh cũng không cho tôi thời gian suy tư, bởi vì, trong lúc tôi đang ngăn người, anh ần tôi ngã xuống, mà anh bình chân như vại nằm ở bên kia giường.

Tôi muốn đuổi anh đi ra ngoài, nhưng cái đầu sói lớn kia lại đang ở bên tay tôi, xác thực mà nói, anh nắm lấy ngón tay của tôi. Phải biết rằng, lúc nào đó, anh nói chuyện rất giữ lời. Tôi không cần suy đoán, nếu mình lên tiếng kêu cứu, sẽ làm cho khả năng của vắc-xin bệnh đại chiến đầu cao hơn bao nhiêu, bởi vì, đó là trăm phần trăm.

Một lúc sau, tôi nhẫn nại chờ anh buông lỏng cảnh giác. Đại khái qua nửa tiếng, tôi giật giật thử dò xét, răng sói nhẹ nhàng mài mài ngón tay tôi. Tôi vội vàng dừng lại việc rút tay về.

Ước chừng lại qua nửa tiếng, tôi lại thử dò xét. Lần này rằng sói không động, nhưng anh lại nâng mí mắt lên, cặp mắt xanh biếc kia lóe lên cảnh cáo. Tôi cứng ngắc cười cười, tiếp tục chờ đợi, nhưng cứ gắng gượng như vậy thật là mệt chết đi được. Tôi muốn lật người, mà tôi vừa mới nói chữ “tôi”, ngón tay chợt đau xót, trong ánh mắt xanh biếc kia đã có vẻ giận dữ.

Tôi đau tới mức nước mắt lưng tròng: “Anh muốn để cho tôi nằm cứng đờ cả đêm như vậy sao?”

Mắt sói chớp chớp, làm như đang đắn đo gì đó, giây sau, anh đứng dậy lướt qua tôi, ngậm chặt tay phải của tôi.

Tôi, nước mắt tràn mi, lại nói, anh dùng cái p* để suy nghĩ à?

*p: ở đây chỉ cái mông, là ngôn ngữ mạng bên TQ hay dùng.

Anh hoàn toàn không để ý tới tâm tình tôi thế nào, một lúc sau, tôi không chịu đựng được nữa, cứ như vậy mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi. Ngày hôm sau tỉnh lại, sói trắng đã không thấy đâu, trên ga trải giường rải rác vài sợi lông sói trắng muốt, còn tôi bởi vì giữ một tư thế ngủ trong thời gian dài nên thất lưng thật không tốt.

Chậm một chút, lại gặp Âm Hạng Thiên ở phòng ăn, anh giống như không có chuyện gì cả, giống như chuyện cắn ngón tay của tôi ngủ một đêm không có chút quan hệ nào với anh. Ăn cơm xong, cứ theo lẽ thường muốn “đưa” tôi đi làm.

“Xe đã chuẩn bị tốt rồi, Tam Thiếu không cần phải lo lắng.” Thím Lưu săn sóc giải vây giúp tôi.

Âm Hạng Thiên nhú mày, không vui, nói: “Tôi đưa cô ấy đi làm là được rồi.”

Thím Lưu nhìn bà nội thăm dò ý kiến, bà nội thì nhàn nhả ném một ngụm hồng trà, thản nhiên nói: “Không cần như vậy.”

“Bà nội!” Giọng nói Âm Hạng Thiên tăng lên, cảm xúc không vui biểu lộ không sót chút nào.

Bà nội cũng không nhìn anh cái nào, chỉ nói: “Nên làm gì thì làm đi, đừng có vừa mới sáng sớm đã làm cho người ta ngột ngạt.”

Tôi thấy không khí không ổn, đeo ba lô lên vai chạy đi. Chú Lưu đưa tôi tới góc đường gần bệnh viện rồi quay về.

Tôi đạp lên tuyết chưa kịp dọn dẹp đi về phía bệnh viện, dưới chân vang lên những tiếng sột soạt, miệng thở ra khói trắng dường như muốn nói cho mọi người biết, mùa đông này vẫn còn rất dài.

“Chúc mừng!” Bước vào khu vực nằm bệnh, đồng nghiệp tên Tiểu Đồng xông tới cười híp mắt chào hỏi.

Tôi ngăn người không hiểu gì, còn chưa có làm rõ được là cô ấy nói sai, hay là do tôi nghe lầm, lại có một đồng nghiệp khác đi thoáng qua cũng cười tủm tỉm, nói: “Bách Khả, chúc mừng cậu.”

“Tin mừng từ đâu tới vậy?” Tôi bần chồn hỏi, đáng tiếc, hai cô nàng kia mới vừa tan ca đêm đang trên đường ra về, tôi mới đặt câu hỏi thì họ đã vội vã tan ca rồi.

Tôi giấu một bụng nghi vấn đi vào phòng trực, chợt Vân Nham nhào tới trước, vừa mừng rỡ lại kích động, nói: “Thân ái, chúc mừng cậu nha.”

“Có thể nói cho mình biết, tin mừng từ đâu đến không?” Tôi vừa mù mịt vừa buồn cười, nói.

“Cái bệnh nhân tâm thần kia xuất viện rồi!” Mặt của Vân Nham tràn đầy mỉm cười nhìn tôi, chờ đợi tôi vui mừng cùng với mọi người.

“À.” Tôi thản nhiên đáp một tiếng, để ba lô xuống, đi vào phòng thay đồ thay quần áo hộ lý.

Vân Nham đi theo sau tôi, kinh ngạc hỏi: “Cậu được tự do rồi, vì sao một chút cũng không cao hứng vậy?” “Anh ta và những bệnh nhân khác không có gì khác nhau, chăm sóc anh ta là công việc của mình, dù anh ta đi hay anh ta ở lại thì cũng không có ý nghĩa gì.” Tôi lấy quần áo hộ lý trong tủ treo quần áo ra, đi vào phòng thay đồ rồi kéo màn vải lại.

“Làm sao như thế được? Mỗi ngày anh ta đều quần quít lấy cậu để nói chuyện phiếm, còn bắt cậu mang cơm trưa từ nhà lên cho anh ta ăn, quả thật phiền phức gần chết.” Vân Nham khó hiểu nói nhỏ.

“Bệnh nhân trong phòng Vip luôn có nhiều yêu cầu hơn, thỏa mãn nhu cầu của bọn họ là công việc của chúng ta, anh ta cũng không có phải đặc biệt.” Tôi thay quần áo xong, đi ra khỏi phòng thay đồ, lấy quần áo của mình treo vào trong tủ treo quần áo, đi tới trước gương, đội mũ y tá lên.

Vân Nham bĩu bĩu môi anh đào: “Mình thấy lòng yêu thương của cậu quá rộng rồi.”

Tôi không tiếng động mỉm cười, sửa sang quần áo thật tốt, đi theo Vân Nham đang lúi rúi nói chuyện không ngừng ra khỏi phòng thay quần áo. Vừa tới cửa phòng trực ban, đã gặp phải y tá trưởng rồi.

“Bách Khả, đi đang tìm cháu đây.” Tay y tá trưởng lấy ra một tờ giấy ghi chép đưa cho tôi: “Cháu đi dọn dẹp đồ trong phòng V17, rồi đưa đến địa chỉ này cho Nhiệm tiên sinh đi.”

Tôi nhủ mi tâm: “Không phải anh ta xuất viện rồi sao?”

“Đúng là xuất viện, nhưng chỉ làm thủ tục xuất viện, đồ dùng khác cũng không có mang đi.” Y tá trưởng vỗ bả vai của tôi, nói: “Mau đi đi, đừng làm cho người ta chờ đợi sốt ruột.”

Tôi đẩy tờ giấy ghi chép lại cho y tá trưởng: “Đây không phải là công việc của cháu.”

“Đi biết, nhưng Nhiễm tiên sinh lại chỉ rõ do cháu mang qua, cháu hãy khổ cực đi một chuyến đi, tiền xe do bệnh viện chi trả.”

“Thật xin lỗi, đây không phải trong phạm vi công tác của cháu, cháu không có cách nào tiếp nhận.” Tôi nhét tờ giấy ghi chép vào tay y tá trưởng, xoay người vào phòng trực.

“Cháu hãy chịu khó đi một chuyến đi, đừng để cho dì Lí phải khó xử.” Y tá trưởng theo sát phía sau, nói chuyện bộ dáng thân thiết như vậy.

“Anh ta đã xuất viện, không phải bệnh nhân của bệnh viện, chúng ta không có nghĩa vụ phục vụ tới tận nhà.” Tôi lấy ly uống nước, rót chút nước lọc, tự mình trở lại chỗ ngồi, không nhìn y tá trưởng đang nhăn lông mày kia.

“Đúng vậy đó, dì Lí. Dĩ cũng đừng làm khó Bách Khả nữa, cậu ấy bị bệnh tâm thần kia. Nhiễm tiên sinh hành hạ hơn một tháng, dì hãy yêu thương cậu ấy một lần đi, kêu người khác đi đi.” Vân Nham lên tiếng phụ họa.

“Người khác ứng phó được cậu ta sao?” Y tá trưởng không kiên nhẫn, nói: “Nếu không thì cháu đi đi?”

Vân Nham thờ dài yếu ớt: “Cháu muốn đi, nhưng mà, cháu sợ cháu đi rồi, Nhiễm tiên sinh lại để cho cháu tới vườn thú nhận người thân.”

Y tá trưởng đang nhủ chặt lông mày bị cô ấy chọc cho bật cười: “Đừng có lấy chuyện như vậy nói nữa.”

“Đây là sự thật mà.” Vân Nham thấy sắc mặt của y tá trưởng chuyển thành trời quang, nửa làm nũng đẩy cô (chỉ y tá trưởng) ra cửa: “Đi đi tìm người khác nhanh đi, nếu đưa chậm, Nhiễm tiên sinh lại mất hứng.”

“Đứa nhỏ này, bình thường dễ nói chuyện lắm mà, hôm nay bị làm sao thế?” Y tá trưởng nói nhỏ đi ra khỏi phòng trực.

Vân Nham đóng cửa phòng lại, nghiêm mặt giáo huấn: “Bình thường cậu đâu có xúc động như vậy? Hôm nay ăn nhầm gì vậy? Không biết cùng Lý vu bà cứng đối cứng thì mọi người sẽ bị biếm vào lãnh cung sao?”

Lý vu bà là biệt hiệu của y tá trưởng, lãnh cung là công việc nặng nhọc nhất ca trực hao phí nhất trong phòng bệnh nặng.

“Tôi hôm qua mình ngủ không tốt lắm, tã khí nóng nảy, đầu hơi nóng lên.” Tôi vừa nói vừa ngáp.

Hai tay Vân Nham nâng cằm tôi lên, nói: “Cậu không nói thì mình cũng không có chú ý, hôm nay cậu đánh phấn lót đủ dày đó.”

“Đúng vậy đó, mặt mình xanh xao, không đánh dày một chút, sẽ dọa đến người khác.” Tôi cười gờn nói.

Ánh mắt của Vân Nham chuyển vòng, đẩy tôi về hướng phòng vệ sinh: “Đi rửa đi.”

“Tại sao chứ?”

“Ngu ngốc! Đương nhiên là để ứng phó y tá trưởng rồi, ngộ nhờ dì ấy không tìm được người mang đồ đi, lại quay lại tìm cậu, thì cậu nói cậu không được khỏe, như vậy thì dì ấy không còn gì để nói.”

Tôi giờ ngón tay cái lên: “Cao minh! Thật sự là cao minh!”

“Là do cậu ngu ngốc!” Vân Nham nhét sửa rửa mặt vào trong tay tôi: “Đi rửa nhanh đi, một lát nữa chị đây sẽ vẽ cho cậu thành khuôn mặt tiểu tụy.”

“Không cần phải vậy chứ?”

“Rất cần thiết, chỉ là, cậu không cần phải lo lắng, bảo đảm không biến thành xấu xí, mình liền dựa vào bệnh Mỹ nhân 【 vì anh ấy tiêu tan nên người tiểu tụy】 mà vẽ.”

Dựa vào lời Vân Nham nói, từ bảy tuổi cô ấy liền lấy mỹ phẩm của mẹ mình làm đồ chơi, nếu như không phải là làm thợ trang điểm không dễ làm, cô ấy tuyệt đối sẽ không làm hộ lý. Hơn 10' sau, “Bệnh Mỹ Nhân” liền ra lò. Sự thật chứng minh, nếu so sánh tôi với người ta về kỹ thuật hóa trang này thì đơn giản chính là lộng phượng và sừng lân.

Trừ lần đó ra, Vân Nham còn nói đúng một chuyện. Thật sự y tá trưởng không tìm được người chịu tội thay, cho nên, quay trở lại tìm tôi, nhưng mà, thấy tôi “Môi không có chút máu” “Hơi thở mong manh” thì lại mất hứng rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Giả Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 122: Chương 116

“Thân ái, lớp trang điểm của cậu bị hỏng, mình giúp cậu chỉnh lại một chút.” Đến lúc xế chiều, Vân Nham lại mang hộp hóa trang ra chuẩn bị mở rộng quyền cước.

Tôi vô lực xua tay: “Không cần, chỉ còn hai tiếng nữa là tan tầm rồi, để mình nghỉ ngơi một chút đã.”

Vân Nham nâng cằm tôi lên cẩn thận kiểm tra: “Không phải là cậu không thoải mái thật chứ?”

“Hơi cảm một chút, mới vừa uống thuốc cảm rồi, hiện tại ngủ một chút thì tốt rồi.” Tôi ngáp, nói.

“Thật không làm cho người ta bết lo mà.” Vân Nham khoác cho tôi một cái áo khoác: “Ngủ một lúc đi.”

Tôi xua tay, nói: “Không cần, còn nửa tiếng nữa là phải kiểm tra phòng, cậu không giúp được đâu.”

“Chẳng lẽ mình không biết tìm người khác giúp một tay sao?” Cô ấy tức giận chỉ chỉ đầu của tôi một cái: “Cậu đó, đừng có lo lắng nhiều như vậy, mau ngủ đi.”

“Cám ơn nhé.” Tôi học giọng điệu của Phạm Vĩ, nói, rồi sau đó, trong tiếng cười của Vân Nham nằm lên bàn làm việc.

Màu hồng quả quýt của ánh nắng trời chiều chiếu từ cửa sổ vào trong phòng làm việc, sáng rực nhưng cũng không ấm áp, tôi quán chắc vấy lại, muốn hấp thụ một chút ấm áp từ áo khoác.

“Ầm” một tiếng vang thật lớn đột nhiên vang lên, cửa phòng làm việc cùng với cửa sổ cũng bị mở ra, gió lạnh gào thét nổi lên mang theo tuyết đọng, vốn dĩ căn phòng được coi là ấm áp trong chớp mắt đã bị hơi thở lạnh như băng cuốn sạch. Một con sói đen nhánh như mực không biết từ chỗ nào nhảy vào phòng, đẩy tôi đang vô tri vô giác xuống mặt đất.

Mặt đất lạnh như băng!

Hơi thở lạnh như băng!

Ánh mắt thú lạnh như băng!

Tất cả đều làm người ta vô cùng sợ hãi!

Tôi sợ hãi giẫy giụa, sói đen lại dễ dàng áp chế, đồng thời từ trên cao nhìn xuống chỗ tôi, gió lạnh lướt nhẹ qua lông sói đen bóng, giống như con mèo hung ác bắt được con chuột, mà tôi chính là con chuột đang giẫy giụa hết sức kia.

Ánh mắt sói âm u tĩnh mịch chợt thoáng qua về tôi, sau đó răng sói bén nhọn liên tục kích xuống, nó cắn cổ của tôi một hớp, hàm răng xuyên thấu qua da thịt, ngay lập tức cô chảy máu đầm đìa.

“Bách Khả, tỉnh tỉnh!” Có người nắm tay của tôi, nhiệt độ ấm áp này giải cứu tôi thoát khỏi từ trong giấc mộng lạnh lẽo tràn đầy máu tươi.

Tôi mở mắt lạnh chảy ròng ròng, chống lại một đôi mắt như viên bảo thạch màu đen, đôi mắt này thật đẹp, không tinh xảo giống Âm Nhị Nhi, không chuyên tâm như anh cả, lại càng không sâu thẳm giống Âm Hạng Thiên. Nó chỉ thuần túy mà chân thành tha thiết, làm cho mọi người tin tưởng không cần lý do gì.

“Thấy ác mộng sao?” Người đàn ông dùng thân phận giả đã lừa gạt tôi nhẹ giọng hỏi thăm, quần áo bệnh nhân quen thuộc đã bị một cái áo màu đen và quần jean xa lạ thay thế, cho dù là vậy, gương mặt vẫn không thay đổi, nụ cười không giảm, nhưng Nhiễm Nhiễm đỏ và Nhiễm Nhiễm này chồng chéo lên nhau, biến thành một người mà tôi không quen biết.

“Xem như là vậy đi.” Tôi nhàn nhạt trả lời, con ác mộng làm tôi thấy lo sợ, nhưng thực tế cũng vừa xấu xí lại buồn cười. Ngày hôm qua, tôi nắm tay của anh ta, nghe anh ta nhẹ nhàng hát, cho rằng anh ta thuộc một loại người với tôi, cho rằng anh ta giống như tôi sợ hãi cô đơn lạnh lẽo, khát vọng sự quan tâm. Quay đầu lại mới phát hiện ra mình gặp được một người kỹ thuật diễn xuất còn lợi hại hơn so với Nhiễm Du.

Tôi nên vì bị anh ta lừa gạt mà ảo não, mà tức giận, nhưng tôi lại phát hiện, tôi lại không hề sinh ra những cảm xúc này, nếu nhất định phải lấy ra những cảm xúc từ tận đáy lòng mà nói, vậy tôi chỉ có thể nói, tôi có chút thất vọng. Dù sao, tôi từng dùng sự thật lòng đối xử với anh ta, coi anh ta như bạn bè. Có lẽ anh ta không hiểu, anh ta khinh thường, sự chân thành này không đáng giá một đồng, nhưng nghìn vàng cũng khó đổi được.

“Bách Khả, em trách móc anh sao?” Ánh nắng chiều đem làm cho hơn một nửa phòng trực nhuộm màu quả quýt, làm cho nụ cười của Nhiễm Nhiễm thật ấm áp. Nhưng tất cả chỉ là ý niệm, không thể xé rách, không thể miệt mài theo đuổi.

Tôi rút lại bàn tay đang bị anh ta nắm, giọng bình thản, nói: “Ngài suy nghĩ nhiều, trước hôm nay, ngài là bệnh nhân, tôi là hộ lý, che dấu thân phận là tự do của ngài, tôi không có quyền can thiệp, nếu nói trách móc thì cũng chưa tới.” Tôi đứng dậy, kéo cửa phòng trực ra “Mời ngài đi ra ngoài, đừng cản trở công việc của tôi.”

Nụ cười của Nhiễm Nhiễm dần phai nhạt, ánh mắt u oán: “Anh đã chuẩn bị tinh thần bị em mắng rồi mới tới đây, đừng lạnh nhạt như vậy mà~”

Còn dám làm nũng sao? ! Anh ta còn tưởng bản thân mình là Nhiễm Nhiễm sao?

“Đi ra ngoài!” Giọng điệu của tôi lạnh đi mấy phần, trong lòng đã xuất hiện không kiên nhẫn.

“Không đi, trừ phi em đánh chết anh.” Giọng điệu này nghe giống như câu tôi thường nói “Đánh chết cũng không đi” có mùi vị hiệu quả giống nhau, nhưng trên thực tế lại càng thêm dứt khoát.

“Nhiễm tiên sinh, đừng ép tôi phải gọi bảo vệ.” Không đi sao, vốn dĩ đối với anh ta tôi còn có chút kiên nhẫn thì giờ đã hết sạch.

Đầu vai anh ta ngay thẳng, không có sợ hãi, nói: “Tùy em, chỉ là, anh phải nhắc nhở em một chuyện, bệnh tâm thần bị kích thích thì sẽ nói lung tung đấy.”

Tự nhiên một loại dự cảm xấu nhảy sinh, tôi trầm mặt, nói: “Ví dụ như cái gì?”

Anh ta nhếch miệng cười một tiếng, lộ ra hai răng mèo nghịch ngợm: “Ví dụ như, người nào đó vì để cho bệnh nhân ngoan ngoãn nghe lời, liền lừa gạt người ta lên giường.”

Gân xanh trên chán tôi nổ tung một cái “pằng” nhú thành chữ thập, tức giận từ trong lòng nổi lên, thành một tốc độ đáng sợ lan tràn khắp tứ chi*.

*tứ chi: hai tay và hai chân.

“Nhiễm tiên sinh, anh có biết hậu quả của việc khinh người quá đáng không?” Tôi dè dặt lửa giận đang bay lên, nói.

“Như vậy mới đúng chứ ~” anh ta cười híp mắt bước đi thong thả đến bên cạnh tôi, khẽ nghiêng người, đụng vào nửa bên mặt “Ừ ~ cho em đánh đó, đánh xong cũng đừng tức giận nữa.”

Tôi nhẫn nhịn rồi lại nhẫn nhịn, mới dè xuống xúc động cho anh ta một cái tát, tiếp theo, kéo cánh tay của anh ta kéo ra bên ngoài. Đại khái Nhiễm Nhiễm cao một mét bảy, hơn nữa lại cũng không gầy, mà tôi bởi vì trong lòng có lửa giận mà sức lực tăng vọt lên, cho nên, tôi thành công kéo anh ta ra khỏi phòng trực, lúc trong mắt anh ta chứa đầy sự ngạc nhiên, “Àm” một tiếng đóng sầm cửa lại.

“Bách Khả, đừng như vậy với anh mà.” Lúc Nhiễm Nhiễm tỉnh lại, buồn bã thở nhẹ: “Em đã đồng ý đi xem bắn pháo hoa với anh, tại sao có thể nuốt lời chứ?”

Tôi phải hít sâu ba cái mới làm như không có chuyện gì xảy ra quay trở lại chỗ ngồi, nhưng người ngoài cửa căn bản không để ý tới tôi phải mất bao nhiêu sức lực mới có thể bình ổn lại lửa giận, cho nên, lên án vẫn còn tiếp tục.

“Bách Khả, tại sao em có thể gạt anh chứ? Anh đã ăn hết đồ ăn, cũng không còn trêu cợt đồng nghiệp của em, anh còn ngoan ngoãn uống thuốc nữa. Đừng không để ý tới anh mà. Cho anh đi vào có được không? Anh không muốn phải nói chuyện với cửa đâu.”

“Tiên sinh, nơi này là bệnh viện, xin đừng lớn tiếng gây ồn ào.” Tiếng nói của Vân Nham cắt đứt lăm nhảm lên án.

“Là cô sao, mau mở cửa ra.” Nhiễm Nhiễm vui mừng, nói.

“Là anh!” Giọng nói của Vân Nham tràn đầy khiếp sợ, hiển nhiên bây giờ mới nhận ra đối phương.

“Đúng vậy, là tôi, nhanh mở cửa đi.”

“Anh. Anh không phải.”

“Không sai, tôi bị bệnh tâm thần, cô có thể gọi tôi là bệnh nhân tâm thần, gọi gay trước mặt hay sau lưng cũng không có việc gì, nhanh mở cửa ra là được rồi.”

“Chìa khóa của phòng trực ở bên trong, tôi.” Lời của Vân Nham còn chưa dứt, tôi liền mở cửa ra.

Ánh mắt Nhiễm Nhiễm sáng lên: “Bách Khả, đừng tức giận được không? Anh nói xin lỗi với em, anh không lừa em.”

“Àm” một tiếng đóng cửa cắt đứt chữ cuối của anh ta, cửa phòng trực đóng lại lần nữa, Vân Nham đang kinh ngạc đã bị tôi kéo vào.

“Bách Khả, xảy ra chuyện gì vậy?” Vân Nham nghi ngờ hỏi.

“Anh ta mắc bệnh.” Tôi bước thong thả quay lại chỗ ngồi, ngồi xuống.

Vân Nham nhỏ giọng nói: “Minh thấy anh ta bình thường hơn trước nhiều.”

“Thế giới bệnh tâm thần, chúng ta không hiểu được.”

“Bách Khả, em đừng tức giận được không? Anh xin lỗi em, thật xin lỗi, tha thứ cho anh một lần đi, chỉ một lần thôi, anh bảo đảm sẽ không tái phạm nữa.” Cái vị ngoài cửa kia lại lên tiếng kêu lên.

Vân Nham đưa ngon tay chỉ về phía cửa, nói: “Cậu nghe xem, anh ta nói chuyện rất mạch lạc đó.” Ý tại ngôn ngữ, một chút cũng không giống bị tinh thần không bình thường.

“Đó là giả, là đóng giả.”

“Làm sao cậu biết?”

Tôi cười, tôi đương nhiên có thể biết, bởi vì, sau khi Âm Nhị Nhi phát hiện ra Nhiễm Nhiễm này chính là Nhiễm Nhiễm kia thì đã nhắc nhở tôi, Nhiễm Nhiễm không phải là loại người lương thiện, hơn nữa lại làm cho người ta đoán không ra được, nếu có thể tránh xa thì không còn gì tốt hơn.

Dĩ nhiên, những lời này không thể nói cho người ngoài biết. Cho nên, tôi chỉ có thể lấy trực giác của phụ nữ ra để kể cho có lệ. Mặc dù Vân Nham đối với lời của tôi nửa tin nửa nghi ngờ, nhưng dù sao cũng xem quá bệnh án của Nhiễm Nhiễm, cho nên, tương đối lo lắng vấn đề an toàn của tôi. Cũng may, tiếng kêu cửa của Nhiễm Nhiễm đã ảnh hưởng tới ý tá trưởng. Bây giờ tôi mới biết, Nhiễm Nhiễm xuất hiện ở bệnh viện vì không ai muốn đưa hành lý đến cho anh ta, anh ta vì bất đắc dĩ mới tự mình đi tới.

Thừa dịp ý tá trưởng dẫn anh ta đi lấy đồ đạc tôi thay quần áo, đánh dấu lên tờ giấy tan làm, rồi khỏi bệnh viện.

Xe của đại trạch đã chờ ở góc đường từ sớm, tôi chạy như điên tới, kéo ghế lái phụ ra, ngây ngẩn cả người. Người bên trong xe không phải chú Lưu, cũng không phải bất kỳ người tài xế nào của nhà họ Âm, mà là Âm Hạng Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Giả Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 123: Chương 117

Căn bản tôi chưa kịp nói gì, đã bị túm lên xe.

“Chú Lưu đâu?” Tôi hỏi.

“Ở nhà.” Anh đáp.

“Tiểu Lưu đây?” Tiểu Lưu là con trai của chú Lưu, thừa kế nghiệp của cha, cũng là tài xế nhà họ Âm.

“Lái xe của anh về nhà rồi.”

Tôi hiểu rồi, hẳn là anh tới đón tôi, lại thấy tiểu Lưu chờ ở chỗ này, liền đuổi người ta đi mất. Trắng trợn chiếm tổ của chim khách, phòng chừng thái độ cũng không có tốt bao nhiêu. Phải biết rằng, tài xế và người giúp việc nhà họ Âm đều tiền lấy lương từ bà nội, nghe lời bà nội nói. Bà nội không lên tiếng, không ai dễ dàng bỏ tôi lại.

“Quảng thâm mật thật đậm, người không biết còn tưởng em chạy từ vườn thú đến đây.” Anh châm chọc tôi giống như gấu mèo.

Tôi không lên tiếng, nhưng thực tế trong lòng lại đang gầm thét: cái thằng cháu nội nào hại tôi biến thành như vậy? ! À? Người cháu nội lớn tùy hứng ngay thơ!

“Nghe Xảo Đình nói, năm nay hai người không làm tiệc sinh nhật sao?”

Tôi không tiếng động gật đầu, nghĩ thầm, tin tức thật nhanh nhẹn, tôi hôm qua tôi với Xảo Đình mới quyết định, còn chưa có nói với bà nội, mà anh đã biết rồi.

Anh nghiêng đầu nhìn lướt qua tôi, không có hỏi tại sao, chỉ nói: “Muốn ăn mừng thế nào?”

“Người một nhà cùng nhau ăn bữa cơm.”

“Em muốn quà tặng gì?”

“Không có.” Thấy mây rậm của anh nhúu chặt lại, giống như chèn tôi qua loa, có vẻ muốn mở miệng khiển trách tôi, tôi vội bổ sung: “Người một nhà không cần khách khí như thế.”

“Không cần khách khí, thì cần gì lại đưa anh cái này?” Anh gơ cổ tay lên. Đó là đồ mà tối hôm đó anh ăn tiệc sinh nhật cùng với Nhiễm Du, tôi đưa cho anh. Vẫn không nói cho anh biết, nếu như tôi biết Nhiễm Du sẽ ăn tiệc mừng sinh nhật với anh, tôi sẽ không mua quà tặng cho anh.

Được rồi, tôi thừa nhận tôi là người hẹp hòi, trên vấn đề tình cảm là như thế, về vật chất lại càng sâu hơn. Mua cái đồng hồ này tốn mất bốn tháng tiền lương của tôi đấy, lúc ấy đau tới tận tâm can tôi.

“Sợ anh mất hứng thôi.” Tôi đưa ra lời giải thích, lý do tặng quà chủ yếu là muốn niềm vui của người, dù sao, anh vui vẻ, tôi cũng sẽ vui vẻ giống vậy, anh không vui, tôi sẽ xui xẻo.

“Lý do này quá phổ biến.” Anh cười vui vẻ, chỉ là tìm được một lý do khiến cho đối phương không thể cự tuyệt, nhưng lại giống như bắt được nhược điểm của tôi: “Muốn cái gì hả?”

“Bình yên.” Tôi bật thốt lên, nói xong cũng hối hận.

“Bách Khả!” Anh cười bỏ vui vẻ, sinh ra tức giận.

Tôi che lại lỗ tai bị tê dại, nói: “Có lời gì cứ nói đi.”

“Em không thể nói sao?” Giọng nói anh thoáng thấp xuống.

“Nói!” Tôi lập tức nói.

Anh tròn mắt nhìn tôi một cái, tức giận: “Muốn cái gì hả?”

Tôi lấp bắp vò đầu, vừa lúc sờ tới cái kẹp tóc trên tóc đuôi sam, vì vậy nói: “Kẹp tóc đi.”

Anh cũng không có lên tiếng, đoạn đề tài qua tặng coi như đã bỏ xuống. Ngay sau đó, chúng ta như hai người không có miệng giống như trái hồ lô buồn bực, tôi có thể cảm nhận được anh muốn nói gì đó nhưng lại thôi, cũng có thể anh cũng cảm nhận được, tôi không muốn nói chuyện, nói tóm lại - không khí tương đối không được tự nhiên!

Đoạn đường giữa bệnh viện và đại trạch còn một khoảng không ngắn, tôi buồn bực mà ngủ thiếp đi, không biết qua bao lâu, một tiếng đóng cửa không phải là rất lớn đánh thức sâu ngủ. Tôi mơ màng mở mắt, đối diện hé ra một khuôn mặt đau khổ thù hận sâu sắc, uất ức trong đôi mắt kia có thể chìm chết tôi tới tám lần.

“Tiểu Lưu, làm sao mà em lại. . . .” Tôi mới nói một nửa, tầm mắt bị một chiếc Bentley gào thét rồi đi hấp dẫn sự chú ý, nếu như mà tôi không nhìn lầm, đó là xe của Âm Hạng Thiên. Mặc dù chìm vào trong cây cối bốn phía xung quanh cũng không sai biệt lắm, nhưng tôi vẫn nhận ra, nơi này cách đại trạch không tới một km, người ở đây rất ít nói. Đoán chừng là do Âm Hạng Thiên cấm dặn tiểu Lưu chờ ở đây, tránh cho việc tiểu Lưu không có cách nào báo cáo kết quả với bà nội. Không thể không nói, con sói bá đạo kia làm việc rất kín đáo. Nếu như anh có thể đặt những suy nghĩ này trên chính sự, nhất định sẽ làm được không ít công to.

“Chị nhỏ, chị nhất định phải làm chủ cho em đó!” Tiểu Lưu gọi lực chú ý của tôi về, vừa khởi động xe vừa tố cáo: “Tam Thiếu rất không giảng đạo lý, anh ta bắt em đưa xe cho anh ta, em không đưa, anh ta lấy việc trừ lương ra uy hiếp em, em không khuất phục, anh ta liền kéo em từ trong xe ra, còn nói em yếu giống như bạch trăm kê*.”

*bạch trăm kê: một món ăn chế biến từ gà.

Tôi buồn cười, nói: “Đừng nghe anh ấy nói bậy, màu da của em khỏe mạnh như vậy, phải giống như gà nướng mới đúng.”

“Chị nhỏ, chị thật không có lương tâm. Vì đón chị tan làm em mới lưu lạc đến mức này, chị còn cười nhạo em nữa.” Khuôn mặt tiểu Lưu đau khổ oán trách lại thêm một phần thê lương hối tiếc.

Tôi cười cười vẫy tay: “Chỉ đùa một chút thôi mà, em không giống như bạch trăm kê, cũng không giống gà nướng.”

“Cầu xin chị đừng lặp lại nữa!” Tiểu Lưu sẽ mau tan vỡ mất.

“OK! No prob-lem!” Trên miệng tôi nói như vậy, nhưng càng nhìn thẳng nhóc xui xẻo bên cạnh lại càng muốn cười.

Tiểu Lưu nhìn tôi đang cố gắng nhịn cười, lắc đầu lâu bầu: “Vi sao Tam Thiếu lại không nhìn ra bản thân mình không có khiếu diễn kịch chứ?”

Tôi cười khổ nói: “Có lẽ anh ấy nhìn ra, chỉ là không muốn nhận mà thôi.”

Cho dù Âm Hạng Thiên không nói gì, nhưng tôi lại cảm nhận được, anh không giống như thường ngày. Loại cảm giác đó giống như đột nhiên biết điều gì đó, nhưng lại không thể tin. Cẩn thận suy nghĩ một chút, loại tâm tình này của anh hình như đã bắt đầu từ tối hôm qua, chính xác mà nói, từ tối hôm qua lúc chúng tôi gặp nhau ở nhà Xảo Đình thì bắt đầu.

Trong giây lát, tôi nhớ ra, lúc mình đi đổi lễ phục thì Xảo Đình đã nói- “Không đau thì chính là không thương!”

Xảo Đình đã nói như vậy phải không? Sau đó Âm Nhị Nhi gọi chúng tôi ra khỏi phòng, tâm tình của Âm Hạng Thiên lúc đó rất cổ quái, thậm chí đối với sự khiêu khích của Âm Nhị Nhi cũng coi như không nghe thấy. Sau đó nữa là, bốn người chúng tôi cùng nhau ăn cơm tối, Âm Hạng Thiên vẫn cau mày nhìn tôi, giống như muốn tìm ra đáp án từ trên mặt tôi vậy.

“Chị nhỏ, sinh nhật năm nay của chị muốn trải qua ở nơi nào?” Tiểu Lưu bỗng nhiên nói.

Lời nói vô tâm của cậu ấy lại làm cho tôi lâm vào trầm tư, tâm trí tôi cũng rõ ràng, chuyện tôi và Xảo Đình nói với nhau quyết định không làm tiệc sinh nhật, anh biết được tin này, không phải bởi vì anh nghe được cuộc nói chuyện giữa tôi và Xảo Đình sao?!

Tôi tin, anh cũng tin! Chính xác mà nói, trên lý trí thì tin, trong lòng cũng không muốn lừa dối anh!

“Chị nhỏ, chị cười gì vậy?” Tiểu Lưu không nghe tiếng trả lời, nghiêng đầu nhìn tôi một cái.

“Chị cười vì người khác lừa mình dối người, cười cái chuyện mình nhìn thấu, nhưng lại tự mình lừa dối thì chẳng qua là người ngu ngốc.” Tôi nghiêng đầu nhìn về phía tuyết trắng xóa bên ngoài xe, sắc trời dần tối làm kiếng xe thành gương trong suốt mất một nửa, nụ cười của cô gái trong kính có chút buồn bã.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Giả Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 124: Chương 118

Trong nháy mắt đã qua mấy ngày, cái người đàn ông có chết cũng không chịu chấp nhận thực tế đã thay đổi kia vô cùng làm phiền người khác, tôi không rõ lắm anh ta ở bên cạnh Nhiễm Du lúc nào, tôi chỉ biết nếu tôi ở đại trạch thì anh cũng ở đó, vô luận là phòng khách, phòng thể dục, nhà ẩm thực hoa, hay là phòng ngủ.

Những chỗ khác còn dễ nói, anh cứ ở thời điểm đêm khuya nửa đêm biến thành sói rồi chui vào phòng của tôi chuyện này sẽ gây không ít phiền toái đó! Không biết làm sao, trừ buổi chiều đầu tiên là do tôi dẫn sói vào nhà, mấy lần còn lại đều do anh lên đến. Đợi tới lúc tôi phát hiện thì anh ta đã ngủ một giấc trên giường của tôi rồi. Mà nếu tôi thờ ơ nặng một chút, anh liền cho rằng tôi muốn kêu người tới, ngay sau đó, lấy hết sức lực cản trở rồi còn thêm uy hiếp, làm cho tôi không có cách nào kêu cứu.

Ví dụ như hiện tại, anh nằm xấp xuống ở bên kia giường, cặp mắt sói xanh biếc như hạt châu kia nhìn chăm chăm tôi.

“Đã bốn ngày liên tục rồi! Anh thích biến thành sói thì tôi cũng mặc kệ, nhưng mà tôi không muốn ngủ cùng sói!” Tôi không thể làm gì khác, nói.

Dưới ánh trăng con sói trắng đứng lên, duỗi lưng một cái, tiếp theo. Gối đầu lên gối của tôi.

Mẹ nó! Anh muốn nói cho tôi biết rằng, đây mới là thực sự là ngủ cùng sói sao?!

“Anh còn như vậy nữa, ngày mai tôi sẽ nói cho bà nội biết!” Tôi vút ra ngoan ngoãn*, thật ra, tôi đã muốn tố cáo từ sớm rồi, nhưng mỗi lần mới vừa nâng đầu lên, anh sẽ hiện ra đánh cho tôi một đòn, dẫn đi lực chú ý của bà nội còn không nói, còn len lén trừng mắt với tôi. Cái loại ánh mắt ngoan lệ đó, mỗi lần đều có thể làm cho cả người tôi nổi da gà lên, lại còn thêm tay chân lạnh như băng, toàn thân phát rét.

*ngoan ngoãn: lời nói hung ác quyết tâm giết hoặc làm những điều kinh khủng đối với kẻ được đề cập trong lời nói.

Bỗng dưng, lưỡi sói ẩm ướt liếm tới trên động mạch chủ của tôi. Hề những người nào từng nuôi mèo hoặc là chó nhất định sẽ biết, cùng là tứ chân sinh vật lang tự nhiên cũng có xước mang rô*, cùng là động vật bốn chân nên tất nhiên sói cũng sẽ có, chẳng qua chỉ hơi cứng mà thôi, nếu như là đùa giỡn, bị liếm một cái, chỉ cảm thấy tê ngứa, nhưng nếu như nó cố ý dùng thêm sức, cảm giác đó tuyệt đối không thoải mái.

*xước mang rô: xước ra quanh chân móng tay, cái phần đó như những phần da cứng, chai quanh móng tay móng chân vậy.

Lúc vùng xước mang rô trên lưỡi sói xẹt qua da tôi, thì tôi chắc chắn xác định cùng với khẳng định, không phải anh đang lấy lòng tôi, mà là uy hiếp trần trụi! Nếu như mà tôi còn dám đi tố cáo, anh sẽ.

“A. Đau!” Tôi rung rung nước mắt che cổ lại, con sói đáng chết này, lại dùng răng chà xát cổ tôi! Độ lớn răng nanh của anh cũng vượt qua cả ngón tay út của tôi, mỗi lần nhìn thấy răng của anh, tôi đều cảm thấy, lão nhân gia Nữ oa thật sự không yêu thương hậu duệ của người, lại chế tạo loài người kém như vậy! Nếu như miệng tôi cũng có răng như vậy, tôi sẽ ngày ngày uy hiếp con sói này!

Đừng động! Đừng chọc tôi! Đừng đối nghịch với tôi! Nếu không, lập tức cắn chết!

“Cốc cốc cốc-” một trận tiếng gõ cửa nhẹ nhàng vang lên cắt đứt sự mơ mộng của tôi.

Sói trắng mắt lạnh nhìn tôi, ý bảo tôi không được lên tiếng.

“Cốc cốc cốc--” lại thêm ba tiếng gõ nữa.

“Đề tôi đi xem một chút.” Tôi nhỏ giọng thương lượng, thấy trong con người xanh biếc của anh tràn đầy sự không tin tưởng, tôi vội vàng bảo đảm, nói: “Tôi sẽ không tố cáo đâu! Tôi thề!”

Anh trầm ngâm, đứng dậy, nhảy xuống giường, đứng ở vị trí sau cửa nhìn tôi. Tôi vội vàng xuống giường, đứng ở chỗ mà anh nói, mở cửa phòng ra.

“Bách Khả, em mơ thấy ác mộng sao? Anh nghe em kêu đau.” Người ngoài cửa làm tôi có chút kinh ngạc.

Tôi dụi dụi con mắt, xác nhận mình không có hoa mắt, mới nói: “Anh cả, vì sao anh lại ở trong nhà?”

“Anh mới ăn cơm cùng một vị khách hàng xong, nhà hàng kai gần nhà, nên về đây ngủ.” Anh cả còn đang mặc tây trang, trên cánh tay ôm lấy áo khoác ngoài, nhìn bộ dáng thì là mới vào cửa.

“À.” Tôi theo thói quen muốn nắm lấy tóc, kết quả, cái tay sau cửa vừa cử động, răng của Âm Hạng Thiên liền cử động. Nhưng mà, anh chỉ nhẹ nhàng ngâm lấy, không hề dùng sức, bằng không, đầu ngón tay của tôi bị phế mất.

“Bách Khả, vừa rồi có phải em mơ thấy ác mộng hay không?” Anh cả hỏi lần hai

Răng sói trên tay giật nhẹ một cái, tôi lập tức nói: “Đúng vậy, em mơ thấy ác mộng!”

Đáy mắt anh cả thoáng qua vẻ cổ quái, anh đưa tay ra dấu dừng có lên tiếng, đi chuyển bước chân một cái, lấy tốc độ vô cùng nhanh và sắc bén mà người thường không có cách nào so sánh đi tới phía sau cửa, một phen nhéo lỗ tai sói trắng.

Sói trắng co rút lại cổ, sau đó vùng vẫy, nhưng mà anh cả nhéo rất chặt, anh không thể thoát ra ngoài.

“Em cho rằng anh bị điếc hay là khứu giác bị mất tác dụng hả?” Anh cả nhéo cả đầu sói lòi ra khỏi phòng ngủ.

Âm Nhị Nhi từng nói, Lang Nhân đặc biệt nhạy cảm với đồng loại của mình, chủng loại này có thể phát hiện ra mùi giống như việc đây là tín hiệu căn bản của bọn họ vậy. Đoán chừng, Âm Hạng Thiên cũng không nghĩ tới người đến là anh cả, bằng không, cũng không dễ dàng bị bắt như vậy.

“Không cần sợ cậu ấy, có chuyện gì cứ nói ra.” Anh cả nói với tôi một câu ngắn gọn, nhéo lấy sói trắng đang không cam lòng kai đi ra. Ánh sáng của đèn tường trên hành lang, màu sắc trang nhã pha cùng với ánh sáng như phát ra từ sau lưng anh cả, làm người khác ngáy ngẩn để cho con người luôn nghiêm túc rắn rỏi kia có mấy phần mùi vị thiên sứ.

Tôi thở ra một hơi, quay về phòng đi ngủ. Thành thật mà nói, nếu như con sói bên cạnh không phải là người nhà, tinh thần của tôi đã hồng từ sớm rồi. Dù sao, sói cũng không phải loài động vật ôn hòa, giống như con sói đen trong mộng ngày đó, vừa hung tàn lại khát máu, mỗi lần nhớ tới tiếng của răng sói đâm xuyên qua da tôi thì tôi đều không rét mà run.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Giả Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 125: Chương 119

Cửa phòng Bách Khả nhẹ nhàng đóng lại, Âm Hạng Dương lập tức buông lỏng tay ra, tiếp theo, nâng chân.

Âm Hạng Dương rất ít khi tức giận, lại còn ít động thủ hơn, thân mặc dù thân thủ của anh ta nhanh nhẹn, dưới tình huống bình thường cũng chỉ để ngăn cản em hai với em ba đánh nhau, tình huống hôm nay rất ít khi gặp, nhưng anh ta đúng là tức giận, tức giận, hận không thể lột một lớp da sói của em ba, treo trong phòng khách làm triển lãm.

Sói trắng thấy anh cả sát khí dâng trào, bỗng chốc nhảy một cái, nhảy cách ba mét, giống như con chó lớn bình thường ngồi dưới đất, nghiêng đầu, giả bộ vô tội!

Được rồi, đối với Âm Hạng Thiên bá đạo thành tính là tình huống rất hiếm thấy, chỉ là, lão đại phát uy không thể khinh thường, anh không thể dùng cứng đối cứng được, nếu không, hậu quả sẽ tương đối nghiêm trọng!

Âm Hạng Thiên thuận theo nhưng cũng không thiếu đề phòng liếc nhìn anh cả, vô cùng đề phòng chuyện có thể xảy ra, chỉ cần lão đại tức giận, anh cũng không ngại phá hư hình tượng.

“Em đi xuống lầu cho anh!” Nhìn thấy bộ dáng em ba như vậy, Âm Hạng Dương chợt cảm thấy một con tức giận đánh lên vài bông mềm mại, không có dạy dỗ được Âm Hạng Thiên, ngược lại thiếu chút làm mình nội thương.

Sói trắng thuận theo đứng dậy, đi theo người đang có hỏa mà phát không được Âm Hạng Dương xuống lầu.

Đã nửa đêm, người giúp việc đã sớm đi ngủ, trong phòng khách yên lặng không tiếng động, Âm Hạng Dương ném áo khoác trên khuỷu tay lên ghế salon, bước đi thông thả đến quầy rượu nhỏ trong phòng khách, tự mình lấy bình rượu trong quầy, tự mình rót một ly, uống một hơi cạn sạch, lúc này lửa gần mới hơi giảm bớt.

“Uống không?” Âm Hạng Dương giơ ly rượu lên với con sói trắng đang nằm trên thảm kia.

Sói trắng khẽ ngẩng đầu, lè lưỡi, liếm liếm khoe miệng.

Âm Hạng Dương không biết nên khóc hay cười: “Không đi thay quần áo sao?”

Chính xác mà nói là mặc quần áo, lúc này Âm Hạng Thiên trừ một thân da lông tuyết trắng, cả một miếng vải cũng không có, dĩ nhiên, không ai lại đi yêu cầu một con sói mặc quần áo. Kêu anh đi mặc quần áo, dĩ nhiên là để cho anh biến trở về hình người.

Nhưng con sói trắng đang nằm sấp kia không hề để ý tới, cái đầu vừa mới nâng lên lại nằm lên thảm trở lại.

Âm Hạng Dương bước đi thông thả ra khỏi quầy rượu, đi tới bên cạnh em ba, tiện thể ngồi ở trên mặt thảm: “Cần gì chứ? Cho dù Bách có thể thân cận với dáng vẻ này của em, nhưng em cuối cùng vẫn là em, em không thể vĩnh viễn chỉ lộ ra bộ mặt này?”

“Thân cận” là cách nói uyển chuyển, chính xác mà nói thì nên đổi chữ “thân cận” thành “không bài xích”.

Mí mắt của sói trắng sụp xuống, đáy mắt thoáng qua vẻ khổ sở, không cần người khác nhắc nhở, anh cũng biết, địa vị bây giờ của mình trong lòng Bách Khả, mặc dù khoác lên da sói có thể nói chuyện, nhưng đối mặt với anh như thế, khoảng cách trong lòng cô ấy cũng sẽ thấp một chút, điểm này ở hội quán tắm nước nóng anh mới biết được. Ngay lúc đó cô ấy cười không chút hề phòng nào, cái nụ cười chân thành mà đơn thuần đó, là phát ra từ tận đáy lòng, từ ngày đó, anh đã không còn nhớ rõ, cô ấy đã bao lâu không còn cười với mình như vậy, thật rất nhớ nhưng!

Âm Hạng Dương thấy anh rơi vào trầm tư, đáy mắt lại phức tạp đau đớn, rõ ràng cho thấy rõ sự quần quýt say mê với quá khứ không muốn buông tay, vì vậy, đổi một vấn đề khác: “Nếu như em không bỏ được Bách Khả, vậy đừng quan tâm Nhiệm Du nữa. Cô ta không có yếu ớt giống như em tưởng đâu. Quá khứ, quá thật em thiếu cô ta, nhưng mà, dưới tình huống không biết rõ ràng thân phận của đứa bé, còn đi nhận những khoản nợ rồi tung rồi mù này, vô luận là nhà họ Âm hay là em, cũng đã làm đủ rồi.”

Lòng của Âm Hạng Thiên hiện lên ba phần vô lực, một phần chán ghét, còn có một phần không đành lòng. Anh cả nói không sai, vì Nhiệm Du với đứa bé không thuộc về mình kia, anh đã đẩy Bách Khả ra xa, làm cô ấy tổn thương triệt để rồi. Nhưng, anh không có cách nào cự tuyệt khẩn cầu của Nhiệm Du, mặc dù tất cả mọi người đều nói Nhiệm Du là người bên ngoài mềm yếu bên trong mạnh mẽ, trong lòng có sự kiên cường của phụ nữ, nhưng mỗi lần muốn nói rõ ràng thì đáy mắt cô ta xuất hiện e ngại cùng buồn bã giống như một thanh kiếm, lặng yên không tiếng động chọc phá dưng khí anh tích góp.

Âm Hạng Dương thấy dáng vẻ em trai do dự không chắc, có chút vô lực, nói: “Điều nên nói, anh đã nói rồi. Tự em suy nghĩ đi, chúng ta không can dự việc em phụ trách với Nhiệm Du, nhưng mà. . . .” Giọng nói dừng lại, Âm Hạng Dương nhéo tai sói: “Em nghe rõ cho anh, đừng quấy rối Bách Khả nữa!”

Âm Hạng Thiên tránh khỏi tay anh cả, xem thường nằm xuống thảm lại.

Âm Hạng Dương nhíu mày, nói: “Đừng có làm chuyện không thích đáng, anh không quản thúc được em, có người sẽ quản thúc được em! Đừng nói anh không nói cho em biết, Hạng Kinh vẫn trách em đã làm Bách Khả tổn thương. Tính tình của em ấy, em cũng hiểu rõ. Nếu như em gây chuyện một lần nữa, em ấy tuyệt đối sẽ không để ý điều gì ám cưới Bách Khả vào cửa.”

Bỗng chốc sói trắng ngẩng đầu lên, nhe răng gầm nhẹ với Âm Hạng Dương, ý tứ tương đối rõ ràng: nhắc lại chuyện này nữa, đừng trách em trở mặt!

Âm Hạng Dương khẽ nhíu mày: “Thế nào? Còn muốn giương oai với anh sao?”

“Hừ ~” Sói trắng cực kỳ có tính người hừ một tiếng, đứng dậy đi lên cầu thang, đi tới đầu cầu thang thì giống như nhớ ra điều gì đó, xoay người bước đi thông thả trở lại, nhìn chằm chằm Âm Hạng Dương.

“Tiểu tử thú, cả nhà trên dưới đều bị em sai bảo, đã phí sức còn không được cảm ơn!” Âm Hạng Dương nắn nhỏ một câu, nắp chặt chai rượu bên cạnh, đưa ra ngoài.

Sói trắng ngậm rượu trong miệng, chậm rãi đi lên lầu.

Âm Hạng Dương thờ dài, lại lấy bình rượu, uống rượu nhìn ánh trăng. Trong lúc vô tình, rượu đã hết một nửa, nhưng càng về đêm, càng không buồn ngủ. Định mở điện thoại di động lên, quấy rầy em hai một chút.

Ban đêm ở một chỗ khác, tiếng ong ong của điện thoại làm quấy nhiễu giấc mộng của Âm Hạng Kinh, lấy điện thoại trên đầu giường ra nhìn, hẳn là anh cả.

“Có chuyện gì sao?” Giọng nói của Âm Hạng Kinh bởi vì buồn ngủ mà có chút mông lung.

“Chuyện đứa bé kia, tra thế nào rồi?” Âm Hạng Dương đi thẳng vào vấn đề, hỏi.

“Nửa đêm canh ba gọi là vì chuyện này?” Âm Hạng Thiên hoài nghi anh cả nhà mình do ăn com tối hơi nhiều, mới lấy thời gian giấc ngủ của anh ra tiêu thực.

“Trạng thái của lão Tam không tốt lắm, anh sợ trước khi tìm ra chuyện đứa bé, em ấy xảy ra vấn đề trước.”

“Xảy ra vấn đề mới tốt, để cho cậu ấy nao loạn đi, Nhiễm Du vốn là thiếu dạy dỗ.”

“Tuy nói nhẹ nhàng như vậy, nhưng nếu thuận theo lão Tam, mặt mũi nhà họ Nhiễm với nhà họ Âm cũng không cần nữa rồi.”

Âm Nhị Nhi cười khê: “Chỗ nào không cần chứ, là muốn cũng không được. Như đã nói qua, làm sao anh lại xác định chắc chắn đứa bé còn sống?”

“Bởi vì khoảng thời gian Nhiễm Du mất tích này vẫn luôn ở cùng một chỗ với Nhiễm Nhiễm, Nhiễm Du hung ác tuyệt, mà Nhiễm Nhiễm lại kín đáo.” Nếu nói cái “thai chết” đó là một uy hiếp tới việc Nhiễm Du với Âm Hạng Thiên ở cùng một chỗ, nhưng cũng đường lui của việc Nhiễm Du trở lại nhà họ Lạc. Nhiễm Nhiễm cũng không ngu tới mức, áp toàn bộ lợi thế lên sự thương hại và tự trách của em ba, vậy quá không an toàn rồi. Cho nên, anh ta kết luận, cái “thai chết” còn sống, chỉ là bị giấu ở chỗ vô cùng bí mật, thế cho nên, nhà họ Âm với nhà họ Lạc tìm khắp nơi cũng không được.

Âm Hạng Kinh nghe anh cả nhắc tới Nhiễm Nhiễm, mỉm cười, nói: “Hình như Nhiễm Nhiễm đã điều chỉnh lại chiến lược tấn công chiếm đóng rồi.”

“Điều chỉnh phương pháp như thế nào?”

“Em cũng không rõ ràng lắm, chỉ là cảm giác anh ta đột nhiên bại lộ thân phận của mình cũng không phải do không cẩn thận, mà là có sắp xếp khác.” Âm Hạng Kinh không cho là đúng, Nhiễm Nhiễm sẽ không sơ suất như vậy, quên sử dụng “thuốc tẩy trừ mùi”, nhưng cái ngày mà anh ta đi đón Bách Khả, quả thật Nhiễm Nhiễm không có tiêu trừ đi mùi của mình.

Âm Hạng Kinh vẫn cảm thấy, Nhiễm Nhiễm có ý để cho Bách Khả phát hiện ra thân phận thực sự của anh ta. Nhưng cũng không thể nghĩ ra mục đích vì sao Nhiễm Nhiễm làm như vậy.

“Trên đời có hai loại người khó hiểu nhất.” Trong lòng Âm Hạng Dương có chút ưu tư than một tiếng, về việc Nhiễm Nhiễm xuất hiện bên cạnh Bách Khả làm cho anh và Âm Hạng Kinh rất bất ngờ. Hơn một tháng, nếu như, Nhiễm Nhiễm muốn gây bất lợi cho Bách Khả, chẳng phải bất cứ lúc nào cũng có thể xuống tay sao?! Tuy là, anh ta không có làm như vậy, nhưng vẫn làm người khác sợ hãi.

“Hai loại người nào?” Âm Hạng Kinh cười hỏi.

“Kẻ điên có IQ cao với người phụ nữ có cảm xúc.”

Âm Hạng Kinh bật cười: “Có đạo lý.”

Nhiễm Nhiễm là người không dễ dàng mở miệng, nhưng dùng tài hùng biện có thể đầu lại sói, không thể xem nhẹ được!

“Sau khi tìm được đứa bé kia, vô luận lão Tam lựa chọn như thế nào, anh cũng sẽ không nhiều lời dù chỉ một chữ.” Âm Hạng Dương mệt chết đi được không có sức lực xoa xoa mi tâm, không khỏi khê thở dài: “Người nào dính vào tình cảm đều rất ngu, mà anh lại phải theo tên ngu ngốc tới cùng!” Không có biện pháp, tiểu tử cứng đầu nào đó là anh em với anh.

Âm Hạng Kinh cũng không có tiếp lời, trong lòng thì thầm than: hai anh em ta đều cùng một hoàn cảnh! Nếu không phải là ba mẹ thiên vị tiểu tử khôn kiếp kia, ngay từ lúc lão Tam đính hôn anh đã dẫn Bách Khả đi kết hôn rồi cùng nhau đi du lịch, vừa giảm bớt thù tặc vừa vui, còn có thể làm lão Tam tức giận muốn chết muốn sống, chỉ suy nghĩ một chút thôi, liền cảm giác thế giới thật tốt đẹp, cuộc sống rất mỹ mãn!

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Giả Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 126: Chương 120

Ban đêm, hành lang bệnh viện yên tĩnh, tôi mang theo hộp com tối, chạy vội cả tới phòng trực, sau lưng cái tên nào đó giống như bị biến thành da trâu bước sát theo sau.

“Bách Khả, em đừng đi nhanh như vậy mà ~ anh tới để cầu hòa mà, em đừng tức giận nữa được không? Em nhìn này, anh mua thạch trái cây đó, chúng ta cùng nhau ăn đi. Bách Khả, đừng có bỏ mặc anh mà. Bách Khả, Bách Khả, Bách Khả.”

“Ầm” một tiếng đóng sầm cửa lại, cắt đứt cái thanh âm đòi mạng kia.

Tôi đặt hộp com lên bàn, cởi khăn quàng cổ xuống, chà xát mấy đầu ngón tay bị tê dại, vừa muốn động đũa, cửa phòng trực liền bị đẩy ra.

Dưới vách Vân Nham đang cầm bản ghi chép của từng phòng, tay giơ lên một túi thạch trái cây lớn, đi vào: “Bách Khả, anh ta muốn mình đưa cho cậu.”

“Ừ.” Tôi thân nhiên trả lời một tiếng, đẩy bữa ăn nóng hổi qua: “Mì gà của cậu, ít dầu ít muối, không sai chứ?”

Vân Nham nhận lấy thức ăn, nhưng cũng không có bắt đầu ăn, mà là nhìn tôi đầy nghi vấn, nói: “Anh ta đang theo đuôi cậu sao?”

Tôi “Khụ” sặc một cái, thiếu chút nữa phun mì trong miệng ra.

“Trời ạ, phải là phải, không phải thì không phải, kích động lộn xộn cái gì hả?” Vân Nham cười khanh khách nói lời châm chọc.

Tôi liếc cô ấy một cái, cúi đầu tiếp tục ăn.

“Ầm ầm ầm. . . .” Tiếng gõ cửa bỗng nhiên vang lên, Vân Nham mập mờ liếc tôi một cái, đứng dậy mở cửa, người “cầu hào với tôi”, đi theo đi theo tôi mua đồ ăn khuya, lại cùng trở về bệnh viện, cô ấy ra nói chuyện với Nhiễm Nhiễm dù thế nào cũng không chịu đi kia. Vốn dĩ tôi không có tâm đi nghe, âm lượng của hai người cũng không lớn, cho nên, điều duy nhất lọt vào tai tôi chính là tiếng ho khan của Nhiễm Nhiễm.

“Bách Khả, anh ta bị cảm, để cho anh ta đi vào ngồi một chút được không?” Mới ăn hết mì khoảng một phần ba thì cô gái mà lúc trước coi Nhiễm Nhiễm là cái đinh trong mắt cái gai trong thịt lên tiếng thuyết phục

Tôi nghiêng đầu nhìn Vân Nham, không khéo là, tầm mắt đầu tiên lại rơi vào Nhiễm Nhiễm đang đứng cách cửa, nhìn anh ta quả thật không được tốt lắm, hai bên má bị xóa sạch sắc hồng, môi thì tái nhợt như bị bệnh và khô khốc.

Kết hợp với đôi mắt ngập nước kia, quả thật còn làm cho người ta thương hại hơn so với con sói nhỏ.

“Đi tới cho bác sĩ khám bệnh đi.” Giọng nói tôi nhàn nhạt đáp lại, sau đó, tiếp tục ăn bữa khuya.

“Anh muốn nằm viện!” Bỗng nhiên Nhiễm Nhiễm nói.

Vân Nham buồn cười, nói: “Chỉ là cảm mà thôi, tôi đi lấy chút thuốc cho anh, anh chờ ở đây một lát đi, tôi đi một chút rồi quay lại.”

“Không, tôi muốn nằm viện!” Nhiễm Nhiễm móc bóp da ra kín đáo đưa cho Vân Nham: “Làm phiền cô làm thủ tục nhập viện giúp tôi.”

“Không nên tốn tiền như vậy chứ? Theo đuôi hộ lý thì nằm viện, nếu như anh theo đuôi thầy làm tóc, chẳng lẽ người cũng đến nhà tang lễ sao?” Vân Nham không biết nên khóc hay cười. (chỗ này Mai không hiểu sao thầy làm tóc lại ở nhà tang lễ, Mai sẽ tìm hiểu và bổ sung sau)

Tôi “Khụ” lại sặc một cái nữa, thật may là không phun mì ra ngoài. Ngoái đầu lại trông Vân Nham một cái, ý bảo cô ấy đừng có nói lung tung, rồi sau đó, tiếp tục ăn mì. Được rồi, tôi thừa nhận, mì chân gà này ăn thật ngon. Có thể có người cố tình không nhìn nổi tôi thuận lợi ăn gì đó, Vân Nham không nói, Nhiễm Nhiễm lại tiếp lời.

“Cái này gọi là không nở bỏ đứa bé thì không bắt được sói!” Anh ta ghép từ không thích hợp làm thành một câu, thành công làm tôi phun mì ra.

“Khụ khụ khụ. . . .” Hình như nước mì chạy đến cả cuống phổi, tôi không kiềm chế được ho khan liên tục.

“Mình đi lấy chút thuốc cảm lại đây, hai người nói chuyện chút đi.” Vân Nham cười, rời khỏi phòng trực.

Nhiễm Nhiễm lập tức đi vào, vỗ nhẹ sau lưng cho tôi, nói: “Ăn từ từ, không có ai giành với em cả.”

Tôi không nhịn được con tức này, tức giận trừng anh ta: “Hai người chúng ta ai là sói hả?”

Nhiễm Nhiễm nín cười, nhẹ nhàng nói: “Là anh, chỉ là, anh không có ăn thịt người.”

“Cho nên thế nào?” Tôi nhú mày xem xét anh ta.

“Cho nên, em đừng không để ý tới anh được không?” Anh ta tội nghiệp hít hít lỗ mũi: “Vì tới tìm em, anh cũng bị đóng băng mà cảm rồi.”

“Là do anh tự mình tới, tôi mời anh đi, anh lại không chịu đi.” Anh ta cho rằng tôi nguyên ý nhìn thấy gương mặt này của anh ta sao? Dĩ nhiên là không, bởi vì, điều đó chỉ nhắc nhở cho tôi biết một tháng vừa qua, tôi ngu ngốc đến cỡ nào.

“Không sai, là do anh tự tới.” Anh ta ngồi xổm người xuống, bốn mắt nhìn nhau “Tha thứ cho anh được không?”

“Tôi đã nói rồi, tôi không hề tức giận.” Tôi quay đầu đi, lười phải nhìn anh ta diễn trò.

“Nhưng, rõ ràng em tức giận mà, em ghét anh lừa em, ghét anh không có nói cho em biết anh là người nhà họ Nhiễm. Nhưng mà, chuyện này thật không công bằng với anh.”

Tôi nghi ngờ nhìn lại, cau mày liếc nhìn khuôn mặt ngây thơ quá độ kia: “Không công bằng sao?”

“Đúng vậy!” Anh ta nói như chuyện đương nhiên: “Ngày đầu tiên nhập viện, anh đã nói qua với em rồi, anh tên là Nhiễm Nhiễm, anh còn hỏi em, có

muốn nhìn một chút cách viết tên của anh không, em đã nói thế nào?”

Tôi yên lặng một hồi lâu, rồi nói: “Hình như là. Không cần.”

“Không phải hình như, câu em nói chính là không cần! Nếu như khi đó, em nhìn qua tên đầy đủ của anh, biết anh họ Nhiễm, có thể liên tưởng tới quan hệ của anh với Nhiễm Du không?”

“ Đại khái là có.” Dù sao, họ Nhiễm không nhiều lắm, liên tưởng đến người quen biết cũng là chuyện đương nhiên.

“Nếu như lúc đó em hỏi anh, anh sẽ nói cho em biết sự thật.”

“Cho dù tôi không hỏi, không phải anh cũng có thể tự nói sao? Dù sao, đây cũng không phải chuyện nên giấu giếm. Nếu như người thật sự không có âm mưu khác.”

“Xác thực do anh có âm mưu khác.” Anh ta cười nhạt, trong con người tràn đầy ánh sáng nhu hòa: “Mục đích của anh chính là đến gần em, em không hiểu rõ về thân thể của anh, cũng sẽ không đề phòng anh.”

Tôi bị anh ta quần lấy có chút nhức đầu, suy nghĩ có chút bị đình trệ, không hề ý thức được, những lời ban đầu anh ta nói cùng với bây giờ có chút mâu thuẫn với nhau, chỉ nói: “Đến gần tôi làm cái gì?”

“Trước hết trở thành bạn bè với em, đợi đến thời cơ thích ứng, dẫn em đi, như vậy, quan hệ giữa chị của anh với Âm Hạng Thiên sẽ vững chắc một chút.” Lời này không nên nói với người ngoài, nhất là lại nói với người ngoài như tôi, anh ta lại có thể nói đường hoàng như vậy. Tôi nên bội phục da mặt anh ta đây, hay là nên mừng anh ta ngạo mạng đây?!

“Một là tôi không phải tiểu bạch thỏ *, hai là không phải người đàn độn, vì sao anh dẫn tôi đi, thì tôi phải đi hả?”

* tiểu bạch thỏ: là người nhút nhát hiền lành thái quá.

“Em sẽ đi.” Anh ta dịu dàng mà chắc chắn, nói: “Không có ai nguyện ý tới quá gần người yêu cũ, huống chi, em với Âm Hạng Thiên cũng không có chân chính xa cách trên danh nghĩa, em cũng sẽ không nhận được mà nhớ lại những chuyện đã qua? Dựa vào giải thích của anh, em là dạng người không bao giờ hối hận, cho nên, cùng anh ta chung đụng sớm chiều đối với em mà nói là một việc làm hành hạ bản thân mình.”

Tôi cảm thấy chính mình bị cặp mắt không rảnh rồi kia xuyên thấu rồi, có chút quần bách, cũng có chút luống cuống.

“Cho dù tôi muốn đi, cũng sẽ không đi cùng anh.”

“Em sẽ đi. Anh xuất hiện đúng thời gian, đúng địa điểm, em đi với anh là chuyện đương nhiên.” Anh ta bảo phủ lấy bàn tay tôi để trên bàn, ánh mắt lướt qua một chút ý cười bướng bỉnh: “Chỉ có điều, đó là kịch bản cũ, hiện tại nội dung vở kịch thay đổi rồi.”

“Tình tiết mới của vở kịch là gì?”

“Em muốn đi lúc nào thì lúc đó đi, anh không bắt buộc, không dẫn dụ, chỉ chờ mà thôi.”

“Anh thật sự cho rằng cuộc sống là một vở kịch thần tượng sao?” Không thể không nói, lời anh ta nói giống như ời kịch bản vậy.

Anh ta từ chối cho ý kiến nhún nhún vai, ánh mắt nghiêng nghiêng, dừng lại trên bữa ăn khuya của Vân Nham.

Tôi ngăn cản lại bàn tay anh ta đưa ra ngay tức khắc: “Đây là của Vân Nham.”

“Nhưng mà, anh đói bụng mà.” Anh ta đáng thương nhìn tôi, Nhiễm Nhiễm của giờ phút này cực kỳ giống Nhiễm Nhiễm đã nằm viện.

Tôi lắc lắc đầu, đề xuống chút mềm lòng mới nảy sinh: “Đói bụng đi về nhà ăn đi!”

“Anh muốn nằm viện.”

“Đừng lãng phí tài nguyên của bệnh viện.” Đường đường là người sói mà lại dễ bị cảm như vậy, thật là yếu ớt .

“Không nằm viện cũng được, thứ hai này em đi xem bắn pháo hoa với anh, anh sẽ không nằm viện nữa.”

Tôi vung tay chỉ ra cửa phòng: “Đi ra ngoài nhanh!”

“Bách Khả, em đừng từ chối anh mà.” Anh ta dùng đáng thương để tấn công.

Tôi ngoài cười nhưng trong không cười nâng lên khóe môi: “Đó là kịch bản cũ rồi, xin tôn trọng kịch bản mới.”

Ah ta cho rằng anh ta vẫn là cậu con trai lớn ngây thơ kia sao?! Tôi nhỏ vào! Đồ bạch nhãn lang cho ăn mà không biết nhận người!

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Giả Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 127: Chương 121

Nhiễm Nhiễm không phản bác được, dứt khoát, trong đầu buồn bực không nói lời nào, dĩ nhiên, anh ta cũng không chịu đi. Tôi đang suy nghĩ phải làm thế nào mới mời được con sói này đi, thì Vân Nham quay lại.

“Nhiễm tiên sinh, thuốc của anh, tổng cộng 37 đồng, đây là tiền thối lại, đây là thuốc, có cần tôi rót dùm anh ly nước không?”

“Tôi uống cái này.” Nhiễm Nhiễm cầm ly của tôi lên đưa lên khoe môi.

“Bỏ xuống!” Tôi không vui, nói.

Ánh mắt Nhiễm Nhiễm chuyển một cái, thật sự đặt cái ly xuống, nhưng cũng không phải bởi vì tôi không vui, mà lại lâu bầu, nói: “Anh bị cảm, sẽ lây bệnh cho em”

“Tôi rót nước giúp anh.” Vân Nham cười khanh khách lấy cái ly giấy sử dụng một lần, rót cho Nhiễm Nhiễm một ly nước ấm, thái độ ân cần này thực sự chọc cho người khác sinh nghi, phải biết rằng, lúc trước người bắt mẫn đối với Nhiễm Nhiễm nhất chính là vị chị hai với anh mắt sạch bóng kia.

“Cậu bị cái gì vậy?” Tôi cau mày liếc nhìn Vân Nham

“Không có gì mà.” Vân Nham lơ đãng vẩy vẩy tay “Chỉ là thu một ít hối lộ của Nhiễm tiên sinh thôi.”

Ánh mắt tôi sáng ngời có thần chăm chú nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của Vân Nham: “Cậu có nhất thiết phải nói quang minh chính đại như vậy không?”

“Giao dịch này thì đáng giá gì mà phải giấu diếm chứ?” Vân Nham hỏi ngược lại: “Anh ta muốn theo đuổi cậu, mình chỉ nhận chút hối lộ, giúp hai người dễ dàng thuận tiện hơn chứ sao.”

“Cô Lưu thật thâm minh đại nghĩa*.” Nhiễm Nhiễm cười híp mắt, nói.

*thâm minh đại nghĩa: hiểu rõ nghĩa lớn.

“Nói hay, nói hay.” Mặt của Vân Nham không chút hổ thẹn đón nhận lời khen.

Tôi yên lặng ngửa đầu, nhìn trần nhà, tôi bị đánh bại! Tôi bị hai quái nhân này đánh bại!

Bởi vì Vân Nham nhận hối lộ, cho nên, lúc tôi đuổi Nhiễm Nhiễm đi, cô ấy luôn nói chuyện giúp Nhiễm Nhiễm, sau đó, tôi lại tức giận không lên tiếng nữa. Đại khái là qua vài giờ, công hiệu gây ngủ của thuốc cảm phát huy, lúc này Nhiễm Nhiễm mới ngáp rồi rời đi.

“Lái xe cẩn thận.” Vân Nham đứng ở cửa quơ múa tay nhỏ bé, rất có tư thái đưa tiễn ý trung nhân đi ra chiến trường.

“Không phải cậu nói bệnh nhân tâm thần rất nguy hiểm sao?” Đóng cửa phòng lại, tôi liền tức giận hướng về cái vị chị hai nào đó gây khó dễ cho tôi một đêm.

“Nhưng anh ta cũng rất đáng tiền mà.” Vân Nham kéo cái ghế qua, tới bên cạnh tôi: “Cậu không thấy anh ta lái xe sao? Ferrari đó, bệnh nhân tâm thần đáng tiền như thế còn hiếm thấy hơn so với cóc ba chân. Cậu có thể nhân cơ hội này gõ của anh ta một khoản, đến lúc đó lại ném đi.”

Tôi trừng mắt: “Đừng có coi bệnh nhân tâm thần như đứa ngốc. Cậu quên à, bảy tám hộ lý bên chúng ta đều bị anh ta lừa giỡn đó?”

“Dĩ nhiên là không.” Nói đến vấn đề này, Vân Nham có chút cắn răng nghiêng lợi: “Cho nên, cậu càng không thể mắc kẹ được.”

“Vì sao?”

“Đương nhiên là thay mình báo thù rồi.” Vân Nham bí hiểm nhếch khoe môi, thần sắc ác độc kia giống như phù thủy: “Đổi phó với thứ người như vậy, cậu càng cự tuyệt, hứng thú của anh ta càng cao, cậu phải đi hướng ngược lại, cho anh ta vào chỗ chết đen, cho đến khi anh ta sợ mới thôi!”

“Minh phục cậu rồi đó!” Nói nửa ngày, vị chị hai này vẫn xem Nhiễm Nhiễm là đứa ngốc!

“Rồi phải làm sao? Cậu phải để cho anh ta phục tùng cậu, giống như cái bại cùi đầu xưng thần đấy.”

Tôi di chuyển cái ghế, cách xa phù thủy năm mét. Vân Nham lại không chịu buông tha tôi, cứ cằn nhằn nói mãi ở bên tai tôi “Cách không chế kẻ địch”. Đêm vẫn còn rất dài, mà cô ấy với tinh lực tràn đầy, cho nên, tối hôm nay, ngay cả thời gian lim dim của tôi cũng không gặp may.

Rốt cuộc cũng đến giờ giao ban, tôi gần như là chạy chối chết thoát khỏi địa bàn của phù thủy Lư. Mặc dù mấy ngày gần đây không có tuyết rơi, nhưng khí trời vẫn lạnh kinh người, bà nội nói nếu tôi lái xe máy đi chính là chịu tội, nên mỗi ngày đều cho xe đưa đón tôi đi làm.

Về đại trạch, chính là thời gian ăn điểm tâm. Tôi vừa mới để ba lô xuống, thì nghe thấy tiểu Tần đang quét dọn vệ sinh cất giọng, nói: “Chị nhỏ về rồi hả, trực đêm có cực không?”

Quý linh tinh này, chỗ nào là hỏi tôi chứ, rõ ràng là đang báo tin cho tôi mà. Cũng không biết anh cả nói gì với bà nội, bắt đầu từ hôm đó, bà nội cũng không cho Âm Hạng Thiên sắc mặt tốt. Đoán chừng trong phòng ăn đang có người gián dối rồi. Trong lòng tôi hiểu rõ, nhưng trên mặt còn phải giả bộ làm như không có chuyện gì xảy ra, sau khi rửa tay xong, đi tới phòng ăn, quả nhiên trông thấy sắc mặt bà nội khó chịu đang uống hồng trà, mà bộ dáng của Âm Hạng Thiên thì là mới bị giáo huấn xong.

Tôi ngồi xuống xong, lúc này sắc mặt bà nội mới tốt một chút, ăn điểm tâm sáng một chút sau, tôi liền đi lên lầu để ngủ. Đến lúc xế trưa, chị Lư mang cơm trưa lên phòng tôi, nhìn chăm chăm tôi ăn xong, lúc này mới để cho tôi ngủ tiếp.

Làm hộ lý đã lâu, đã sớm thành thói quen đảo loạn cuộc sống ngày và đêm, trở lại để giấc ngủ ngon hơn.

Nằm xuống lần nữa, tôi mơ thấy giấc mộng quái đản, trong mộng có một con thỏ trắng bé nhỏ mập mập lắc lắc cái đuôi ngắn ngủn, dùng ngôn ngữ của con người ca hát, giống như giai điệu cổ, nhưng mà, lời ca lại đổi thành: không tồn tiêu, không có đại liệu, tôi là một con thỏ nhỏ không có ai ăn.

Nghe nó hát bài như vậy, ý niệm đầu tiên trong đầu tôi là: con thỏ này thật sự tài năng! Ý niệm thứ hai là: nhà tôi có hoa tiêu đại liệu.

Hai ý tưởng này đồng thời xuất hiện trong đầu, tôi liền xuống tay với con thỏ đang ca hát, chỉ nghe bên tai “Bốp” một tiếng, mở mắt nhìn, điện thoại di động rơi trên đất làm rung động vang lên tiếng ong ong.

Tôi thò người ra sợ điện thoại di động, nhưng thân mình vừa mới tỉnh ngủ nên sai bảo không có tốt được, tôi không cẩn thận nên trượt chân té xuống giường, cũng may thảm rất dày, bằng không tôi té vô cùng bị thảm.

“A lô.” Tôi xoa xoa đầu, nghe điện thoại.

“Đang ngủ sao?” Ninh Vũ đoán một cái xác định.

“Đúng vậy, có chuyện gì à?”

“Không phải em muốn anh mang bánh bao về sao?”

Tôi vui mừng, cả người cũng hoạt bát hẳn lên: “Mang về hả?”

“Nói nhảm, bằng không anh gọi điện thoại cho em làm gì hả?”

“Học trưởng, anh là người tuyệt nhất tốt nhất!” Tôi cao hứng tới mức nói năng lộn xộn.

“Đừng nói nhảm nữa, nhanh tới đây lấy đi.”

“Anh ở đâu? Em qua ngay lập tức!” Tôi nhảy lên, dùng một bên mặt vớ bả vai kẹp chặt điện thoại di động, đôi tay thì lục lọi trong tủ treo quần áo.

“Dưới lầu nhà anh.” Anh ta tức giận: “Bảo vệ không cho anh mang bánh bao vào, anh nói anh đi vào, để bánh bao ở dưới phòng trực của ông ta, kết quả, ngay cả anh bảo vệ cũng không cho vào!”

Tôi cố nhẫn nhịn để không cười to lên: “Đứa trẻ đáng thương.”

“Đừng lòng vòng, nhanh tới đây lấy bánh bao đi đi, anh lái xe mười mấy giờ liền, mệt rồi rồi rồi.”

“Sao không ngồi xe lửa mà về?”

“Ngược lại anh rất muốn đó, nhưng bánh bao nhà em không lên xe. Anh chỉ có thể trả lại vé xe, đổi thành vé máy bay, kết quả. Thôi, không nói, nói tiếp lại tức giận thêm.”

“Em đi nhận ngay lập tức.” Nói xong tôi liền tắt điện thoại, ngược lại, gọi cho Xảo Đình.

“Bận không?” Tôi hỏi Xảo Đình.

“Rất rồi rảnh.” Xảo Đình cười đáp.

“Vậy hãy nhanh đi nghênh đón lang quân như ý nhà cậu đi.” Tôi nói.

Xảo Đình cũng không hỏi tình hình cụ thể và tỉ mỉ, vui sướng ừ một tiếng, đi chuẩn bị.

Tôi thông thả ung dung rửa mặt, thay quần áo xong, lại trả lời Ninh Vũ.

“Học trường, bây giờ em không đi được, anh hãy chờ một chút.”

“Đợi đến lúc nào hả?” Ninh Vũ tức giận hỏi.

“Chắc khoảng hai tiếng thôi.”

“Bách Khả!” Độ cao của dB nâng cao lên cho thấy con tức giận của anh ta cao bao nhiêu.

“Đừng tức giận, em cũng rất bất đắc dĩ, bằng không anh đi qua chỗ Xảo Đình chờ em đi, em xử lý xong chuyện bên này sẽ chạy tới.” Nói xong, tôi lập tức cầm điện thoại cách xa một chút, quả nhiên, nghe thấy Ninh Vũ rống giận.

“Con nhóc chết tiệt kia! %/%#@#@#¥%/%@¥%. &#@#*@!” Chỗ này tính lược N nhiều chữ.

“Mắng sáng hả?” N lâu sau, tôi xoa lỗ tai hỏi.

“Khó chịu đấy!”

“Vậy anh cứ tiếp tục, em bận rộn lắm, gấp ở nhà Xảo Đình.” Tôi quả quyết kết thúc trò chuyện, ngâm nga một đoạn hát đi xuống lầu.

Dựa vào hiểu rõ của tôi với Ninh Vũ, sau khi cúp điện thoại anh ta sẽ sinh một chút hờn rồi, ngay sau đó, dẫn bánh bao đi tới chỗ Xảo Đình. Nếu như trong vòng hai giờ mà tôi chạy tới, lại ảnh hưởng tới thể giới hai người của người ta, còn có thể bị con giận còn sót lại chưa tiêu tan của Ninh Vũ mắng, cho nên, tôi không nóng nảy.

Đi tới nhà kính trồng hoa nhìn một vòng, nhìn xem những hoa hoa thảo thảo mà tôi yêu thích, sau đó, tán gẫu với bà nội vừa mới thức dậy sau buổi trưa một lát, nhìn thời gian, mới qua khoảng một giờ, Ninh Vũ vừa mới tới nhà Xảo Đình khoảng hơn mười phút, còn phải tính tới, đây là dưới tình huống không kẹt xe, không được, tôi phải mề nheo thêm một lát nữa.

Đang suy nghĩ phải làm cái gì cho hết thời gian, chợt nghe thấy tiểu Tần nói: “Chị Lưu, chị kêu người đưa nhiều táo như vậy làm gì?”

“Làm mứt táo đó. Bách Khả với phu nhân rất thích ăn mứt táo do chị làm.” Chị Lưu làm người chỉ huy điều khiển người làm mang một hộp táo lớn vào phòng bếp.

Trong lòng tôi động một tý, khoác lên cánh tay bà nội, nói: “Bà nội, bà còn chưa uống trà buổi trưa đúng không?”

“Vẫn chưa.” Bà nội cười khê: “Cháu muốn làm điểm tâm à?”

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Giả Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 128: Chương 122

Tôi thích làm món ăn cho người nhà ăn, mà lần nào bà nội cũng cở vũ tôi, hôm nay cũng không ngoại lệ.

Phòng bếp ở đại trạch rất rộng, mà lại còn sáng sủa sạch sẽ, hầu như không có mùi dầu mỡ, xuống bếp chế biến thức ăn ở trong hoàn cảnh này rồi làm đông tây gì đó với tôi mà nói là một loại hưởng thụ.

Tôi lấy bột mì nhào nặn thật tốt rồi bỏ vào tủ lạnh ướp lạnh, lẽ ra bột mì này phải làm trước ba giờ liền, nhưng nếu thật sự chờ lâu như vậy, Ninh Vũ không thể không làm thịt tôi được, cho nên, sau khi chuẩn bị tốt nhân bánh xong, tôi liền lấy bột mì ra. Như vậy, vị sẽ hơi kém một chút một chút, chẳng qua, lúc tôi nặn bánh cho thêm một chút sô-đa vào, như vậy có thể phải bù lại một chút, tuy nhiên, tôi cũng vậy không dám kỳ vọng quá cao.

Tôi cảm thấy làm đồ ngọt giống như nói yêu thương vậy, nếu anh* qua loa với nó, mùi vị của nó sẽ kém đi. Cần phải mỗi một bước đều để tâm mà làm, nếu không, cho dù có làm ra thành phẩm, nó cũng sẽ không được như anh mong muốn.

*anh: chỗ này theo bản raw là “người” nên có thể thay đổi bằng từ anh/chị/ông/bà.... tùy theo suy nghĩ của mỗi người mà thôi, nó giống như một ví dụ vậy. Nên Mai sử dụng từ anh trong suy nghĩ của Bách Khả.

Bận rộn hơn một giờ, rốt cuộc lò nướng cũng kêu lên, tôi đeo bao tay cách nhiệt thật tốt, bung ra ba khay nướng bánh, bánh hình táo màu vàng óng, giống như mặt trời nhỏ đang tỏa ra mùi thơm, tự tay mình nướng nhưng mà cũng thèm thường. Cởi bao tay cách nhiệt ra, đưa mũi lại gần ngửi ngửi, rất thơm rất ngọt, cảm giác cũng không tệ. Ngươi một chút là có thể ăn rồi.

Ninh Vũ nhìn thấy món điểm tâm ngọt này, sẽ hết giận một chút chứ?!

Trong lòng tôi nghĩ như vậy, lấy hộp giấy đựng điểm tâm từ trong ngăn tủ ra, chuẩn bị thỏa đáng mọi thứ, tôi kêu tiểu Tần khi này đã bị tôi đuổi đi lại bung mấy bánh táo còn lại cho bà nội, vừa xoay người, không hề có sự báo trước nào đã chạm vào ánh mắt Âm Hạng thiên, làm cho tôi có cảm giác, anh đã đợi ở đây rất lâu rồi.

“Sao anh lại không đi làm vậy?” Bây giờ mới hơn ba giờ chiều, không phải là anh nên ở công ty sao?

“Hôm nay thứ bảy, anh vẫn luôn ở nhà.” Anh nheo mắt nhìn hộp điểm tâm trên tay tôi: “Em phải đi ra ngoài sao?”

Tôi nhàn nhạt ừ một tiếng, cảm giác anh có lời muốn nói, vì vậy, kiên nhẫn lễ phép đứng tại chỗ chờ đợi. Nhưng mà, tính khí của người này rất kỳ quặc, tính tình âm u khó dò, thấy thái độ của tôi hữu nghị, ngược lại còn cau lông mày không trả lời lại. Bốn mắt im lặng nhìn nhau làm cho tôi có chút không được tự nhiên, chỉ một lát, tôi liền không thể chống đỡ được nữa.

“Không có chuyện gì thì tôi đi uống trà chiều với bà nội đây.” Tôi nặn ra một nụ cười gượng gạo, xoay người rời đi. Trong phòng khách, bà nội đang trêu chọc con mèo bị gãy tai do tôi mua lúc thất tình. Lúc vừa mới tới nhà họ Âm nó chỉ là một con mèo nhỏ, bây giờ cũng nửa tuổi rồi, dài khoảng một thước*, đồ ăn nhà họ Âm rất tốt, tiểu tử kia có dáng dấp tròn vo, ăn no liền lật cái bụng lên nằm phơi nắng, cuộc sống vô cùng hưởng thụ. Bởi vì con mèo vốn dĩ dễ dụ dỗ tôi nên mới mua, cho nên, bà nội đặt tên cho nó là tiểu Khả.

*thước: đơn vị đo chiều dài, bằng 1/3mét.

“Bà nội, cháu đi qua chỗ Xảo Đình một chuyến, không uống trà chiều với bà được rồi.” Tôi đặt điểm tâm ngọt qua một bên, đưa tay sờ đầu tiểu Khả, tiểu tử kia lại dứt khoát lưu loát thương cho tôi một móng vuốt.

Ngay lập tức tôi rút tay về, tức giận trừng nó: “Lại dám cào chị!”

Bà nội đuổi tiểu Khả đi, cầm lấy tay tôi, nói: “Cũng may không có rách da, con nói xem, vì sao hai người bọn con lại không hợp nhau vậy hả?”

“Cháu cũng muốn biết mà.” Tôi đau khổ cười ha ha. Tiểu Khả đối với người nào cũng rất nghe lời, chỉ có thành kiến với một mình tôi. Chỉ cần sờ nó, mỗi lần đều giống như giẫm lên đuôi nó vậy, nhất định sẽ giơ móng vuốt lên với tôi, hết lần này tới lần khác tôi lại không nhớ lâu được, mỗi lần nhìn bộ dáng tròn vo của nó, lại muốn sờ một chút.

“Hạng Kinh gọi điện thoại, nói muốn đón cháu đi xem buổi triển lãm tranh.” Bà nội nói: “Bà không biết cháu có cuộc hẹn khác, lại đồng ý thay cháu rồi, bây giờ chắc cũng gần đến rồi.”

“Không có việc gì, đúng lúc, không cần phiền chú Lưu đưa cháu đi.” Có tài xế miễn phí thì không cần bỏ phí, dù sao cũng đều là giết thời gian, xem triển lãm tranh hay là đi tới chỗ Xảo Đình với anh ta mà nói thì cũng không khác gì nhau.

Bà nội nắm tay của tôi, nhẹ giọng thở dài, nói: “Nếu không phải do bà nội tin lầm người, nói không chừng bây giờ đã có thể ôm kim tôn* rồi.”

*kim tôn: kim có nghĩa là sự tôn quý, quý giá như vàng như bạc; tôn nghĩa là cháu. Cả hai từ này ghép lại có nghĩa đại loại là đứa cháu quý giá như vàng như bạc.

Suy nghĩ của người già nhà này cũng quá vượt bậc đi? Tôi không biết nên khóc hay cười, nói: “Cũng không thể nói như vậy, cho dù có thể làm lại một lần nữa, cháu với anh hai cũng không thể.”

Bà nội cũng không tùy tiện mà lắc đầu: “Trên đời này không có chuyện gì là tuyệt đối. Bộ dáng của Hạng Kinh cũng không tệ, tính tình còn hiền hoà, trừ ham chơi một chút ra, không có gì có thể làm tổn hại đến sự kiên định của nó, giao cháu cho nó tuyệt đối sẽ không xảy ra sai lầm”

“Quả thật anh hai rất ưu tú, nhưng mà.”

“Khụ khụ.” Bảo Nhi chợt ho khan hai tiếng, âm lượng không lớn, nhưng lại có thâm ý khác.

Tôi vội vàng dừng lời đang nói lại, ngược mắt nhìn lên, vai nam chính bị bàn luận đang bước đi không nhanh không chậm đi vào cửa chính, khuôn cách giống như hoàng tử vạn năm cũng không đổi, ánh mắt êm ái như nước, khóe môi chứa đựng nụ cười nhàn nhạt, nhưng mà, làm người phải học được xuyên thấu qua biểu tượng để nhìn bản chất, bản chất của anh ta tôi đã nhìn thấu rồi.

“Anh hai tới rồi.” Bởi vì lúc trước đang muốn phân tích nhân phẩm của anh ta, cho nên, tôi rất nịnh hót đứng dậy nhường chỗ ngồi, nhưng anh lại giữ tay của tôi lại, đăm đăm đưa tình, nói: “Nhớ anh không?”

Tiếng nói vừa dứt, lập tức phòng khách vang lên tiếng kêu rên vì cố nhịn cười mà không thành công, tôi phui hết da gà trên người xuống, ngoài cười nhưng trong không cười lên tiếng thỉnh cầu: “Anh hai, chúng ta đừng hài hước như vậy được không?” Tôi bị người ta không thêm để ý tôi!

“Không thành vấn đề, chỉ cần em không nói xấu sau lưng anh là được.”

“ !” Em còn chưa nói xong anh đã vào rồi có được không? Hơn nữa, lời em còn chưa kịp nói ra khỏi miệng là lời nói thật! Anh chính là con sói lòng dạ hẹp hòi rồi còn phúc hắc nữa!

Tôi đang tập trung tinh thần oán thầm, thỉnh thoảng bị người ta đẩy nhẹ một chút, ngược mắt nhìn lên, đối mặt với mắt to đen nháy của Bảo Nhi, cô bé chớp

mất vài cái với tôi, rồi lại nhìn bà nội đang nhìn tôi và Âm Nhị Nhi mỉm cười, loại ánh mắt vui mừng mà còn có chờ đợi này của bà nội tôi đã quá quen thuộc rồi, trước kia, mỗi lần bà thúc dục tôi với Âm Hạng Thiên đình hôn cũng có ánh mắt như vậy, tôi có thể xuyên thấu qua ánh mắt của bà nhìn thấy hình ảnh ấm áp đàn cháu vây xung quanh đây.

“Bách Khả à.” Bà nội chợt kéo tay tôi lại, lời nói thăm thía rồi còn kéo dài âm cuối nữa, đáng về này xác nhận trực giác của tôi là đúng, bà nội đã quyết định giao tôi cho Âm Nhị Nhi rồi.

“Bà nội, ngài ăn bánh táo đi, bây giờ ăn được rồi.” Tôi cười cười cắt đứt: “Cháu đi thay quần áo, có chuyện gì, buổi tối rồi nói sau.”

Trong lúc nói chuyện, tôi tránh thoát khỏi tay bà nội, chạy chậm lên lầu hai, để lại bà nội đang thờ dài và tiếng cười dễ nghe của Âm Nhị Nhi ở sau lưng.

Lúc đi tới cầu thang, nghe bà nội nói: “Hạng Kinh, sao cháu vẫn thoải mái nhàn nhã như vậy?”

“Không phải cháu đang đợi chỉ thị của bà đây sao? Chỉ cần bà gật đầu, cháu thực hiện ngay lập tức.” Trong giọng nói của Âm Nhị Nhi còn lộ ra chút hưng phấn khi xem náo nhiệt.

“Nếu cháu dám bội tình bạc nghĩa, bà liền chuyển cổ phần của cháu qua tên của Bách Khả!” Bà nội nghiêm túc cảnh cáo.

Âm Nhị Nhi cười khê: “Bội tình bạc nghĩa cũng chơi không vui, cháu lại rất yêu thích cổ phần của cháu, cũng rất yêu thích con cháu nhỏ nuôi từ bé kia.”

Tôi loạng choạng một cái, thiếu chút nữa quỵ xuống đất. Trong nhà này có thể bị gọi là con cháu nuôi từ bé hình như chỉ có tôi với Xảo Đình thôi? Tuy rằng Xảo Đình với Ninh Vũ chỉ đang trong thời kỳ phát triển, nhưng bà nội cũng không hề tỏ vẻ muốn phản đối, như vậy chỉ còn dư lại mình tôi?! Ta không muốn trở thành con chuột đàn độn bị Âm Nhị Nhi chiếm giữ, bị anh ta treu chọc cả đời.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Giả Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 129: Chương 123

Tôi đi trên đường hướng về nhà Xảo Đình--

Ngón tay thon dài của Âm Nhị Nhi gõ nhẹ lên tay lái, nhìn bộ dáng thì tâm tình rất tốt.

Tôi chuẩn bị từ ngữ nửa ngày, mới ô ô a a mở miệng: “Anh hai, có phải anh chuẩn bị đính hôn không không?”

“Không có.”

Trong lòng tôi vui mừng, nhưng mà, Âm Nhị Nhi lại mạnh mẽ nói thêm một câu: “Đính hôn quá lãng phí thời gian, anh chuẩn bị trực tiếp kết hôn.”

Lòng tôi cứng lại, giống như một con mèo bị uy hiếp, nổi lên cảnh giác bao bọc sau lưng: “Cùng ai vậy?!”

Âm Nhị Nhi nghiêng đầu, đôi mắt quyến rũ ném cho tôi một kết quả: “Em thấy anh có qua lại với bạn gái không?”

Tôi lắc đầu.

“Vậy không phải có kết quả rồi sao?”

“Kết quả gì chứ?”

“Đã biết rồi thì đừng có hỏi.”

“... Không phải là em chứ?” Trong lòng tôi thấp thỏm, còn phải cố làm ra vẻ trấn tĩnh, nụ cười trên mặt cứ giống như một tảng nhựa cao su cứng ngắt.

“Nếu không thì còn ai nữa?”

Rốt cuộc tăng tăng lóp lóp cũng rơi xuống, tôi không có tư trận ngay lập tức, mà vùng vẫy háp hổi: “Em không muốn gả cho anh!”

“Phản đối không có hiệu lực.”

“Em muốn chống án!”

“Bãi bỏ.”

“A. Anh khi dễ em!”

Tôi khóc không ra nước mắt, biểu cảm trên mặt rất lấy lòng Âm Nhị Nhi, anh ta háng giọng cười to: “Nhìn em sợ chưa kìa, anh chỉ đùa giỡn thôi.”

Trong nháy mắt tôi nâng lên đầu, vẫn cảnh giác như cũ: “Vừa rồi anh nói đùa thật sao?”

“Đó là dĩ nhiên rồi.”

Tôi nháy nháy mắt, xác nhận anh ta thật sự rất nghiêm chỉnh, lúc này mới cứu sống được trái tim sắp ngừng đập, nhưng câu tiếp theo của anh lại đẩy tôi xuống vực sâu không đáy.

“Sao không đính hôn được chứ? Những quá trình nên đi thì phải đi, anh biết em không thích phô trương làm đính hôn đơn giản một chút là được rồi, khách khứa mời một ít là được.”

Bên trong xe yên lặng ước chừng một phút, tôi mới mắc chứng cuồng loạn hô lên: “Đừng trêu chọc em nữa mà!”

Âm Nhị Nhi cười vui sướng: “Không đùa giỡn em, nhưng mà, quả thật bà nội muốn chúng ta đính hôn, nếu như em không muốn, có thể đào hôn mà.”

“Có chuyện gì không tốt không?” Về mặt tôi như đưa đám, nói, nhà họ Âm chính là người nhà của tôi, nếu tôi đào hôn, có chọc cho bà nội tức điên lên không?

“Cái này thì có gì không tốt chứ? Cùng lắm thì anh thả một chút, để cho em ở bên ngoài chơi vài ngày, rồi bắt em trở về là được.”

“Lại trêu chọc em. Lại trêu chọc em.” Tôi buồn bã nhìn anh ta, suy nghĩ muốn chết cũng có rồi, tôi không muốn cùng con sói này vô si này chơi đùa đâu!

Vô tri vô giác đã đến nhà của Xảo Dĩnh mà tôi vẫn còn giữ bộ dáng mặt hồn lạc phách, ngay cả học trưởng mắng tôi, thì lần đầu tiên tôi không có cái lại.

Xảo Dĩnh biết được nguyên nhân tôi mất hồn lạc phách, cười khanh khách, nói: “Chỉ có chút chuyện này à, buổi tối mình về nhà với cậu, nói chuyện với bà nội một chút, mình cũng không tin bà nội để mặc cho anh hai ép mua buộc bán.”

Ninh Vũ căng mắt: “Ép mua buộc bán?!”

Xảo Dĩnh cười mỉa: “Ý của em là, cường thủ đoạt hào.”

Âm Nhị Nhi gật đầu: “Vẫn là Xảo Dĩnh hiểu rõ anh, cường thủ đoạt hào coi là gì chứ? Nhiều nhất thì anh chỉ trực tiếp mang đi mà thôi.”

Tôi phát điên hô to: “Cầu xin anh đừng kích thích em nữa!”

“Đừng kích động đừng kích động, thương lượng thật tốt đi.” Xảo Dĩnh cười cười hoà giải.

Tôi giận chó đánh mèo tròn mắt: “Nếu như bà nội chia rẽ cậu với học trưởng thì cậu vẫn có thể bình tĩnh như vậy, mình sẽ không kích động nữa.”

Âm Nhị Nhi nâng khóe môi xinh đẹp lên: “Ngược lại bà nội cũng không muốn như vậy, đáng tiếc, em không có bạn trai.”

“Vậy em cũng sẽ không gả cho anh.” Con sói phúc hắc.

“Vậy em hãy đi tìm bà nội mà nói đi, anh chỉ phụung chỉ làm việc thôi.” Âm Nhị Nhi thoải mái nhàn nhã nói, một chút bị đả kích tâm tình cũng không có.

“Thôi đi, anh căn bản chính là sợ thiên hạ không loạn mà. Không thèm nghe anh nói nữa, em đi đi gọi điện thoại cho bà nội.” Tôi cảm điện thoại đi động lên, thông thả bước tới ban công gọi điện thoại, nhưng bà nội đối với sự khẩn trương của tôi lại không hiểu.

“Cháu cũng quá khẩn trương rồi.” Lão nhân gia cười khanh khách: “Chẳng qua bà nội chỉ dự định trước mà thôi, nếu như cháu thật sự không hợp với anh hai cháu, có thể suy xét đến Hạng Dương đó~”

Tôi thiếu chút nữa phun máu bốn vách: “Bà nội, bà đừng làm cháu sợ mà.”

“Không phải là cháu thích anh cả của cháu sao?”

“Thích, nhưng mà, không phải cái loại thích đó, anh cả rất tốt, anh hai cũng rất tốt, nhưng, cháu không muốn lập gia đình.”

“Bà nội cũng không muốn cháu gả đi ngay lập tức, chỉ có điều, cháu cũng không còn nhỏ, phải có suy tính một chút đúng không? Dù sao cháu cũng phải ở lại nhà họ Âm, thế nào cũng phải chọn một người không phải sao? Được rồi, không nói với cháu nữa, bà đi ăn cơm tối, các cháu cứ chơi đi.” Cứ như vậy, điện thoại bị cúp rồi.

Sau khi trở lại phòng khách, Xảo Dĩnh đang miệng lưỡi sắc bén ngồi giữa giảng hòa cho hai người đàn ông kia, thấy tôi vẫn mất hồn lạc vía như cũ, Ninh Vũ có chút khẩn trương: “Tin tốt hay tin xấu?”

“Một tin tốt và một tin xấu.” Tôi uể oải ngã lên ghế sofa, lấy gối ôm che mặt mình lại.

Xảo Đình lấy gối ôm ra, hào hứng búng búng, nói: “Nói tin tốt trước đi.”

“Không cần gả ngay lập tức.”

“Vậy tin tức xấu thì sao?”

“Chỉ có thể ở lại nhà họ Âm.”

Xảo Đình nháy nháy mắt, phốc một tiếng bật cười: “Ý là, cậu có thể lựa chọn anh cả?”

“Điểm này cũng không đáng cười!” Bị ánh mắt bén nhọn của tôi trừng lên, Xảo Đình giống như một cô gái nhỏ dựa vào gàn Ninh Vũ, uất ức tố cáo, nói: “Bách Khả không còn giống như Tiểu Bạch Thỏ rồi.”

“Cho tới bây giờ mình cũng không phải là Tiểu Bạch Thỏ, mình là con cọp, cẩn thận mình cắn cậu!” Tôi tuyên bố ngang ngược khiến cho mọi người bật cười, tôi phát điên quát to một tiếng, bọn họ lấy tôi làm cô gái nhỏ đáng ghét cách xa ra. Chỉ là, những thứ này đối với bọn họ đang “Trò chuyện với nhau thật vui” một chút ảnh hưởng cũng không bị ảnh hưởng. Lúc ăn cơm chiều, mọi người vẫn còn uống mấy chén, tửu lượng của tôi không tốt, tâm tình lại cũng không tốt, cho nên không cẩn thận uống nhiều quá, cũng cho nên, tôi ngủ lại nahf Xảo Đình.

Ngày hôm sau, tôi bị tiếng điện thoại di động đánh thức, vô tri vô giác sờ điện thoại, đặt ở bên tai: “Bách Khả đã đi, chuyện nhỏ thì chiều hôn, chuyện lớn thì đào mộ phần.”

Trong ống nghe truyền tới tiếng cười khê, thanh âm kia rất dễ nghe, giống như tuyết lẻ trong trời, thoải mái mà ngọt ngào, còn tôi thì giống như cây dừa đập vào đầu, trong nháy mắt liên tưởng.

“Có chuyện gì sao?” Tôi nguội lạnh hỏi.

“Anh muốn hẹn em.”

“Tôi không chấp nhận.”

“Ăn cơm với xem bắn pháo hoa.”

“Tôi không chấp nhận!”

“Cộng thêm đưa đón miễn phí nhé?”

“Tôi không chấp nhận!”

“Được rồi, nhà hàng do em chọn.”

“Nhiễm Nhiễm!”

“Được rồi được rồi, biết em nghĩ anh rồi, anh sẽ đến bệnh viện chơi với em.” Thanh âm bừa bời làm cho tôi bốc lửa làm tôi ần tắt và ném điện thoại xuống.

Thành thật mà nói, tôi rất hâm mộ Nhiễm Du, cô ấy có một em trai tốt, vì cô ấy, Nhiễm Nhiễm cam tâm tình nguyện cúi người tới đây đưa với tôi, giả vờ quán quýt si mê tôi, tôi thật sự không có cách nào thưởng thức tình thâm giữa chị em họ.

Điện thoại vang lên tín hiệu làm cho tôi cảm cũng không muốn, nhưng mà, phải điện thoại xin nghỉ phép, liền có một tin nhắn gửi tới, mở ra nhìn thử, là một tấm hình.

Cô gái trong tấm hình nằm ở trên bàn, đầu gối lên hai cánh tay, mi tâm hơi nhíu lại, giống như mơ thấy ác mộng vậy, mà người đàn ông trong tấm hình đang thâm tình hôn môi đỏ mọng của cô gái, bởi vì là tự chụp, cho nên, hình ảnh có chút mơ hồ, nhưng, cũng đủ để phân biệt được, cô gái trong tấm hình là tôi, còn người đàn ông là Nhiễm Nhiễm.

Tôi ghen hòng nhìn trần trời nửa phút, rồi cuộc nhớ ra, khung cảnh này là phòng trực của bệnh viện, cự nhiên lại bị chụp ảnh hôn trộm!

Tôi tức giận nghiêng rằng muốn mồn đi, đang muốn điện thoại qua máng Nhiễm Nhiễm, chợt phát hiện, dưới tấm ảnh có một dòng chữ nhỏ: đừng tức giận, đây chỉ là mượn thôi, anh sẽ không hèn hạ đi hôn trộm em (về mặt vô tội trong phim hoạt hình), chỉ có điều, nếu như em tránh né anh..., anh sẽ hèn hạ một chút, ví dụ như không cẩn thận đưa tấm hình này cho bà nội nhà họ Âm. Lão nhân gia biết rõ bệnh tình của anh, nếu như bà ấy biết được cháu gái bảo bối của mình lại kết giao với bệnh nhân tâm thần, nhất định sẽ rất tức giận khổ sở nhĩ?!

Tôi “Bốp” ném điện thoại đi, bùm mặt hô: Ông trời đáng chết, ông không có chuyện gì hay sao mà lại tạo nhiều người đàn ông phúc hắc như vậy làm gì chứ?!”

Chương 130: Chương 124

Được tám hình kia hồi thăm, kế hoạch trốn sói của tôi ngấm nước nóng rồi. Lúc tôi than thở đi tới bệnh viện thì Tôn Dung ở khoa ngoại vội kéo cánh tay của tôi: “Cảm ơn trời đất, rốt cuộc cậu cũng tới!” Khi nói chuyện, cô ấy vội kéo tôi chạy nhanh về phòng cấp cứu: “Nhanh đi xem bạn trai cậu một chút đi, anh ta bị thương.”

“Minh. Bạn trai?” Tôi mờ mịt cau mày, tôi có bạn trai lúc nào vậy? Sao không ai nói cho tôi biết một tiếng?!

“Đúng đó, không phải mình nói chứ, anh ta thật đúng là quái nhân.” Dung Dung vừa lời vừa kéo vừa lăm bằm: “Thà bị chảy máu, cũng không để cho người khác băng bó, ngay cả Phó Viện trưởng cũng bị kinh động tới, nếu như cậu mà không đến, Phó Viện Trưởng sẽ cho xe đi đón cậu mất.”

Tôi không hiểu gì cả, đang muốn hỏi cô ấy rốt cuộc xảy ra chuyện gì, nhưng mà Dung Dung đang vô cùng nóng vội, căn bản không cho cho tôi một cơ hội nói gì.

Bước chân vội vã tới phòng cấp cứu, Phó Viện Trưởng đang đứng trước cửa đi qua đi lại thấy tôi tới, không khỏi mừng rỡ, tôi bị vừa xô vừa đẩy vào trong phòng cấp cứu.

Bệnh viện tôi làm việc thuộc dạng tư thực, do mấy người có tiền hợp tác mở ra, thiết bị chữa bệnh, môi trường y tế đều thuộc dạng đứng đầu thành phố D. Ngay cả phòng cấp cứu lộn xộn cũng ngay ngắn hơn nhiều so với những bệnh viện khác.

Lúc này trong phòng cấp cứu rất yên tĩnh, mảnh vải màu trắng che đi tình cảnh phía sau bàn cấp cứu. Bởi vì có sự bố trí của ánh đèn, nên chỉ có thể thấy bên trong đang ngồi một người, đường nét mơ hồ, mặc dù mờ lung nhưng lại quen thuộc.

“Nhiễm Nhiễm?” Tôi thử thăm dò gọi một tiếng.

Bóng người xuống giường, kéo màn trắng ra, khoe môi của Nhiễm Nhiễm mím lại, trên mặt tràn đầy uất ức: “Sao bây giờ em mới tới chứ?” Khẩu khí u oán, giống như bị thiên đại ủy khuất vậy, Đậu Nga cũng không oan như anh ta.

“Anh bị thương sao?” Tôi nhấn sự xúc động xuống, nhíu mày hỏi, trong lòng lại yên lặng đắn đo mình, chuyện bạn trai cứ để qua một bên trước, tôi là Nightingale* Trung Quốc, mọi việc đều phải lấy tình hình của bệnh nhân làm chủ.

*Nightingale: Giải Nightingale đã được đặt ra để kỷ niệm bà Florence Nightingale-nữ y tá Anh, người đặt nền móng cho bộ môn hộ lý học và giáo dục hộ lý cận đại, cứ hai năm trao giải một lần, được coi là giải vinh dự cao nhất của giới y tá quốc tế.

“Ừ, đụng đầu nên bị thương.” Nhiễm Nhiễm khéo léo trả lời: “Em băng bó giúp anh với được không?”

“Có nhiều hộ lý như vậy, cần gì phải tìm tôi chứ?” Ngoài miệng nói như vậy, tôi lại bước đi thông thả tới bên cạnh anh ta, dựa vào tâm tính thầy thuốc như mẹ hiền hỏi: “Vết thương ở chỗ nào?”

“Chỗ này.” Anh ta nhẹ vuốt sợi tóc trên trán lên, quả nhiên lộ ra vết máu đã khô, cũng không phải nhiều lắm, thật không hiểu nổi tại sao mọi người lại khăn trương như vậy.

“Bách Khả, nhẹ một chút.” Anh ta thật cẩn thận nhắc nhở, bây giờ tôi mới ý thức được, mình vì kiểm tra vết thương bên trong vết máu, mà dùng lực quá mạnh.

Tôi để cái kẹp xuống, nhanh tay cởi áo khoác ngoài ra, mang gang tay y tế, bắt đầu rửa sạch miệng vết thương. Lúc tôi lấy bông hút đầy chất còn y tế rửa sạch vết máu, tay của tôi run rẩy.

“Nhiễm nhiễm.” Tôi trầm giọng kêu anh ta.

“Hả?” Anh ta mờ mịt nâng mắt, lông mi thật dài ở trên mắt chớp chớp, biểu tình miễn bàn có bao nhiêu vô tội.

“Vết thương của anh lớn bao nhiêu vậy?”

“Không thấy được.”

“Vậy anh chảy bao nhiêu máu?”

Anh ta chỉ chỉ miếng bông dính máu trong mâm: “Tất cả đều ở chỗ này rồi.”

“Mẹ nó!” Tôi không thể nhẫn nhịn được bạo phát: “Có chút máu như vậy, anh điều động bao nhiêu lực lượng hả? Anh có biết miệng vết thương của anh đã tự lành rồi không hả?!”

Con sói đáng chết, năng lực chữa trị đáng chết!! Chết tiệt, ai nói tên khốn này là bạn trai của tôi hả?!

“Anh không có điều động người tới.” Đối mặt với sự giận dữ của tôi, Nhiệm Nhiệm rất uất ức: “Là cái người nâng Piano nhất định muốn đưa anh đến bệnh viện, anh sợ bọn họ nhìn thấy năng lực phục hồi của anh sẽ bị hù dọa, nên đuổi hết mọi người ra ngoài. Nhưng mà, cũng không tới một lát, Viện trưởng bên các em tới đây, lại còn tự thân ra trận nữa. Anh chỉ đành phải nói, anh chỉ có thói quen để em chăm sóc anh.”

Ngay cả Phó Viện trưởng xưa nay luôn hướng lỗ mũi lên trời mà cũng ân cần như vậy, có thể thấy được, mặt mũi nhà họ Nhiệm của không nhỏ. Chỉ là.

“Người nâng Piano kia là ai? Tại sao lại đưa anh tới bệnh viện?”

“Là một chiếc xe của công ty chuyển nhà nằm trên đường anh đi tới chỗ em, chiếc xe kia bị hư ở giữa đường, không có cách nào kéo đi không thể làm gì khác hơn là đổi một chiếc xe khác, trên xe có đài Piano, bởi vì ít người, khiêng xuống cũng rất khó khiêng lên, phía sau lại còn có rất nhiều xe, anh chính là một người trong số đó. Anh nghĩ, giúp đỡ một tay là có thể đi qua, cho nên, liền đi qua giúp đỡ, bởi vì không nắm giữ được tốt độ mạnh yếu, nên không cẩn thận đụng phải đầu.” Nhiệm Nhiệm tỉ mỉ nói những chuyện xảy ra một lần. Nhìn vào việc anh ta ra tay làm việc tốt, tôi không so đo với anh ta nữa, nhưng mà, vẫn phải băng bó một chút, bằng không mọi người sẽ sinh nghi.

“Sáu giờ tôi mới tan làm, anh tới đây sớm vậy làm gì?”

“Nhàm chán đó mà.”

“Nhàm chán thì đi cào tường đi!”

“Anh không phải con mèo.”

“Làm gì có con mèo nào chán gét như anh?”

“Bách Khả, đừng nói như vậy chứ, anh đối với em là thật lòng mà. Ai da, em nhẹ một chút đi.”

Tôi mất diết tại ngơ, lấy băng gạc ra, quấn bảy tám vòng từ trái sang phải, cho tới khi anh ta nghiêm trọng kháng nghị, tôi mới cột lại.

“Được rồi, về nhà đi tìm mẹ đi.” Tôi coi bao tay ra, vừa mặc áo khoác ngoài vừa đi ra cửa.

“Anh tới để tìm em” Anh ta bước nhanh đi theo, hoàn toàn không chú ý tới một số người chức cao đang đứng bên ngoài phòng cấp cứu với ánh mắt kinh ngạc.

“Tôi không phải mẹ anh.”

“Anh không nói em là mẹ anh.”

“Vậy anh còn không đi đi?”

“Anh không có đến tìm mẹ nó!”

“Nói thô tục sẽ bị đánh đòn.”

Nhiệm Nhiệm buồn bã: “Đừng có đùa anh mà.”

“Anh vẫn đùa giỡn tôi đấy thôi.” Tôi nghiêng đầu nhìn băng gạc trên trán anh, nói: “Đây căn bản chính là gặp sự phụ mà.”

“Anh đã nói xin lỗi, tha thứ cho anh đi, tha thứ cho anh đi, tha thứ.” Bỗng nhiên ma âm lâm lâm dừng lại, Nhiệm Nhiệm đứng lại trước cửa lớn của phòng cấp cứu, mang kính thủy tinh lớn sáng loáng ở cửa thành tấm gương để soi, tiếp theo ngón ngang trong gió kính hải kêu lên: “Đây là cái gì vậy?!”

Tôi ngoái đầu nhìn lại mỉm cười: “Ơn con bướm đó, xinh đẹp không?”

Dùng băng gạc thắt thành nơ con bướm cũng là một kỹ thuật đó, thắt nơ con bướm còn lớn hơn quả trứng, còn không để anh ta phát hiện ra, khó khăn càng cao hơn, tôi làm được rồi, những người ở bệnh viện cũng thấy được, cho nên, tôi hạnh phúc!

Nhưng mà, tôi đã đánh giá thấp độ mặt dày của Nhiệm Nhiệm rồi, anh ta chỉ ngón ngang một chút rồi bình tĩnh lại, sau đó, mang theo nơ con bướm chói mắt kia đi sau tôi, tiếp tục đọc: “Tha thứ anh đi, tha thứ anh đi, tha thứ đi mà.”

Cái âm thanh này, cái giọng nói này, cái tư thái này giống như một con ruồi lớn ở bên tai tôi kêu ong ong không ngừng.

Tôi cố nhẫn nhịn, nhưng cuối cùng vẫn nhịn không được, ở trước mặt mọi người, hoàn toàn không chú ý hình tượng, mắc chứng cuồng loạn, oán giận

quát lên: “Hy vọng có phải quá cao không, anh rút ra xa cho tôi!”

Nhiễm Nhiễm về sợ hãi dừng lại, khuôn mặt sụp xuống, u oán ní non: “Anh cũng để cho em trêu chọc rồi, em vẫn còn hung dữ với anh như vậy, em muốn anh làm thế nào, mới bằng lòng tha thứ cho anh đây?”

Nhiễm Nhiễm của giờ phút này cực kỳ hấp dẫn ánh mắt người khác, mà thái độ của tôi cũng chọc vào ánh mắt của những người trên đường đi, tất nhiên sẽ hấp dẫn không ít ánh mắt tò mò, tôi là không kìm nén được tức giận + Nhiễm Nhiễm “Im hơi lặng tiếng.”

Làm những ánh mắt tò mò kia biến thành phi đao, suu suu suu đánh lại đây.

Tôi thật oan mà! Tôi không có khi dễ anh ta! Là anh ta đang dùng kỹ thuật diễn tình xảo lừa ánh mắt của mọi người, cầu xin các người hãy mở to mắt một chút, có thể thấy rõ ràng ai là sói ai là cừu được không?!

Thật đáng tiếc, không ai nghe được tiếng lòng của tôi, cũng không có ai biết bộ mặt thật của Nhiễm Nhiễm, cho nên, khi không tôi lại bị người ta trêu. Đáng sợ hơn nữa, chính là Nhiễm Nhiễm một tác cũng không rời, anh ta giống như thuốc cao bôi lên da chó vậy, xé không ra, vứt cũng không xong.

Sau một ngày, trừ phòng vệ sinh ra, tôi đi tới đâu, anh ta theo tới đấy, y tá trưởng nhìn thấy, mập mờ cười một tiếng, đồng nghiệp nhìn thấy, cũng mập mờ cười một tiếng, tôi bị tiếng cười của bọn họ dựng thẳng hết lông lên.

Rốt cuộc cũng nhịn tới lúc tan làm, tôi thừa dịp Nhiễm Nhiễm đi vào phòng rửa tay, chạy trốn chết ra ngoài bệnh viện.

Lúc tôi gặp chú Luru ở góc đường vẫn còn đội mũ y tá, kết hợp với áo khoác ngoài có vẻ không hợp nhau lắm.

“Bách Khả, sao cháu không thay quần áo.” Giọng nói của chú Luru hơi ngừng một chút, nghi ngờ nhìn phía sau tôi: “Nhiễm thiếu gia, sao cậu lại ở đây?”

Cũng không biết người nào thất đức ném vỏ chuối trên mặt đất, vốn dĩ tôi có thể tránh được, lại bởi vì câu nói của chú Luru, tôi giật mình một chút, bước chân không thể thu lại, giẫm lên vỏ chuối, bịch bịch một tiếng quỵ gối trên mặt đất. Lần té này làm tôi đau triệt nội tâm, những người khác thì tròn mắt há mồm.

“Nhiễm Nhiễm!” Tôi la lớn lên.

“Có!” Nhiễm Nhiễm lập tức tiến lên, kéo tôi đứng dậy, vừa vỗ vỗ đất trên đầu gối tôi vừa nhắc đi nhắc lại: “Sao lại không cẩn thận như vậy? Có đau không?”

“Rốt cuộc anh muốn làm gì hả? !” Tôi phát điên kêu to.

Nhiễm Nhiễm trông mong nhìn tôi, ánh mắt như nước động lòng người: “Anh muốn đi xem bắn pháo hoa với em.”

“Tôi không đi! Không đi! Không đi!” Lý trí của tôi chỉ còn một bước nữa là tan vỡ rồi, nếu như anh ta cứ tiếp tục dây dưa như vậy, tôi khẳng định sẽ tan vỡ cho anh ta coi.

Nhiễm Nhiễm khổ sở nhíu lông mày lại, nhìn tôi một lúc lâu, mới lắp bắp nói: “Vậy anh cũng chỉ có thể đi theo em tiếp mà thôi.”

“Đồ nghiệp chướng này, sao không có ai thu anh lại hả? !” Tôi hồng mắt rồi, hô to, tức giận với hận cùng đến với nhau ở trong lòng, như vậy được kêu là bi thương thế lương!

“Anh đang đợi em mà.” Nhiễm Nhiễm cười, nụ cười của anh ta bị nắng trời chiều nhuộm thành vàng nhạt, cặp mắt trong như nước kia chứa đầy nụ cười, sáng chói giống như những ngôi sao trên bầu trời đêm. Nếu như chỉ nhìn bề ngoài, ai cũng sẽ không nhìn ra, anh ta là một con sói thất đức phúc hắc!

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Giả Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 131: Chương 125

Tôi tức giận run rẩy cả người, không nói không được, không đứng, dù có nổi cũng không được. Nhiễm Nhiễm hoàn toàn không bị ảnh hưởng, cười híp mắt nói với chú Luru: “Chú Luru, chú về trước đi, cháu sẽ đưa Bách Khả về sau.”

“Việc này.” Chú Luru do dự.

Tôi ôm lấy cánh tay chú Luru: “Chú Luru, đừng nghe anh ta, chúng ta về nhà đi!”

“Bằng không tôi đưa cô đi, hay cô muốn đi dạo phố một chút?” Sắc mặt chú Luru có chút không được tự nhiên, nói chuyện cũng ấp a ấp úng.

Tôi mờ mịt không giải thích được: “Tại sao vậy?”

“Bởi vì em phải đi xem bắn pháo hoa với anh đó.” Nhiễm Nhiễm nắm lấy cánh tay tôi, mạnh mẽ kéo tôi đi về hướng ngược lại.

Tôi ngoái đầu lại nhìn chú Luru, chú ấy vẫn đứng tại chỗ, giống như muốn ngăn cản, rồi lại giống như không có biện pháp.

Bỗng nhiên tôi nghĩ, chú Luru không để cho tôi về nhà, nhất định là ý của bà nội. Mà tôi cũng không nghĩ ra tại sao bà nội lại làm như vậy, chỉ cảm thấy có chút buồn bực, nó tương tự như loại cảm giác không có nhà để về.

“Chú Luru, chú đi về đi, tôi tùy tiện đi dạo một chút là được rồi.” Tôi thu hồi ánh mắt, hất sự kiềm chế của Nhiễm Nhiễm ra, rất phối hợp đi về phía trước, tôi hiểu rất rõ, bà nội sẽ không thương tổn tôi, chú Luru cũng thế, bọn họ không để cho tôi về nhà, nhất định là vì tốt cho tôi. Tôi không cần quá mức nhạy cảm, quá mức thông minh.

“Bách Khả, em bị sao vậy?” Giọng hỏi thăm ôn hòa của Nhiễm Nhiễm truyền đến.

Tôi dừng bước lại, nặng nề nói: “Lớp nguy trang của anh đã bại lộ rồi, anh không phải là Nhiễm Nhiễm, cho dù anh rất giống anh ấy, nhưng anh cũng không phải, cho nên, cũng đừng tỏ ra thông minh nữa, tôi sẽ không mắc mưu của anh đâu!”

“Đây không phải là giả bộ, anh thật sự thành tâm muốn giúp em.”

“Giúp tôi?!” Tôi cười lạnh: “Sao tôi lại không biết mình cần sự giúp đỡ nhỉ?”

“Em cần.” Giọng nói của anh chắc chắn, đáy mắt là một mảnh mềm mại: “Em không nhìn rõ hoàn cảnh của chính mình, không biết rõ ngủ đông trong bóng tối nguy hiểm cỡ nào, em vẫn còn vui lấp mình vào trong quá khứ không tìm ra lối thoát, tất cả tất cả những thứ này đều cần người khác giúp đỡ. Anh muốn giúp đỡ em một chút, bất kể tiếp nhận hay gạt bỏ, anh cũng sẽ giúp em!”

“Kỹ thuật diễn kịch của người nhà họ Nhiễm các người cũng không tệ, chỉ là, thật đáng tiếc, tôi không tin anh.” Tôi cười châm chọc một tiếng, cất bước đi về phía trước.

Nhiễm Nhiễm bước nhanh theo sau, lầu bầu cãi lại: “Làm sao em có thể một gậy tre đánh chết người trên một thuyền chứ? Em và chị anh có mâu thuẫn, cũng không nên giận chó đánh mèo cả anh chứ, tự em nói đi, từ lúc bắt đầu chúng ta quen biết nhau, anh từng khi dễ em sao? Từng làm em tổn thương sao? Đã làm gì uy hiếp tới em sao? Anh thừa nhận vì muốn đến gần em nên mới lừa em, nhưng mà, anh có thể nói xin lỗi mà, cũng bảo đảm về sau sẽ không bao giờ như vậy nữa. Bốp! Ui!”

Bỗng nhiên “con ruồi” không ong ong nữa, hơn nữa lại còn có tiếng vang khà nghị, tôi bèn chồn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Nhiễm Nhiễm đang một tay vuốt vuốt lỗ mũi, ồm ồm hận trừng mắt oán hận tám biển quảng cáo.

Khoảng chừng mười giây nhạt nhẽo đi qua, tôi không nhìn được mà bật cười, người này thật sự là người sói sao? Cả đoạn đường thuận lợi như một khúc ruột thông suốt đến tận cùng, lại có cái cột mốc cao vút như vậy, anh ta lại còn đập đầu lên, mất mủ hay tâm mủ đây?

Nhiễm Nhiễm khề bữu môi, trên mặt tràn đầy uất ức và tố cáo, nói: “Sao nhìn em lại thấy có chút hả hê vậy hả?” Khuôn mặt thiếu niên kia kết hợp với vẻ mặt như vậy, thật sự rất có hảo hảo, vì vậy, tôi càng cười lớn hơn.

Anh ta chậm rãi giãn lỏng mày ra, có chút mất hồn, nói: “Về sau hãy cười nhiều một chút, rất đẹp mắt.”

Phút chốc tôi thu hồi nụ cười lại: “Cảnh cáo anh, đừng đi theo tôi nữa.”

Anh ta nháy nháy đôi mắt tròn tròng mắt đen trắng rõ ràng, kiếp sống trâu ngựa con đường sẽ không tương đồng: “Anh mời em ăn cơm nhé.”

“Anh bị thiếu tâm hay thiếu trí tuệ hả?” Già bộ ngu cũng có giới hạn chứ?

“Mặc kệ nó, dù sao cũng thiếu rồi.” Anh ta cười khanh khách dặt tay của tôi “Đi thôi, đi ăn cơm.”

Tôi: - _#

Đều nói con trâu không uống nước thì không thể đứng đầu, nhưng mà, hiển nhiên Nhiễm Nhiễm chưa từng nghe qua những lời này, vì vậy, tôi bị thống bị con trâu này kéo đầu vào một nhà hàng Slovakia phong cách phương Tây.

Anh ta cắt toàn bộ thịt bò ra, giống như người Nhật Bản vậy, nói một câu, kêu tôi ăn, sau đó bắt đầu ăn ngấu ăn nghiêng, căn bản không để ý tới tôi đang nhìn ác độc cỡ nào, trong lòng oán giận cỡ nào.

Khi anh ta đã ăn khoảng một phần ba của bò bít tết, thì anh ta giống như nói chuyện tán gẫu nói một câu: “Ba anh với chị anh đã đi qua thăm hỏi bà nội nhà họ Âm rồi.”

Tôi như đứa trẻ ngẩn cả người: “Ngay lúc này sao?”

Nhiễm Nhiễm nhìn đồng hồ đeo tay một cái: “Xuất phát lúc 4 giờ, bây giờ chắc ăn cơm tối ở nhà họ Âm.”

Rất cuộc tôi cũng hiểu rõ, thì ra bà nội không để cho tôi về nhà vì sợ sẽ chạm mặt với Nhiễm Du mà lúng túng, Nhiễm Nhiễm biết rõ mọi chuyện, cho nên, anh ta mới dùng hết sức ngăn cản tôi về nhà.

“Tôi nên cảm ơn anh sao?” Tôi cười khỏ nói khẽ.

“Không cần.” Anh ta nâng chén nước lên uống một hớp, khinh thường nói: “Âm Hạng Thiên có gì tốt chứ? Sao phải thích anh ta?”

“Mất mùi chứ sao.” Tôi bật thốt ra.

“Em cũng mùi sao?”

Tôi trợn mắt: “Câm miệng.”

Ngay lập tức anh ta ngậm chặt miệng, tôi khẽ thở dài, cắt một miếng thịt bò bít tết, vừa muốn bỏ vào miệng, bỗng nhiên thấy, anh ta vẫn đang ngỗ chừng tôi, ánh mắt buồn bã kia giống như Đậu Nga vậy.

Tôi đau đầu khẽ vô trán một cái: “Anh có thể ăn xong rồi mới câm miệng.”

“Nhìn đi, em không nỡ để anh đói bụng.” Anh ta hạ thấp người, nuốt lấy miếng thịt trên nĩa của tôi, cười sáng chói hết mức.

Kết thúc bữa ăn tối, đã sắp chín giờ, tôi đoán Nhiễm Du đã rời khỏi nhà họ Âm rồi, vì vậy, có vẻ như thật tàn khốc, trừ bỏ về nhà, cũng không có chỗ đi.

Nhiễm Nhiễm nhàn nhạt liếc tôi một cái, vẫn bình thản như không có gì xảy ra đáp một câu: “Không thể nào.”

Tôi nhịn không được mà đánh lên ót anh ta, có lẽ do sức lực tôi quá lớn, có lẽ cũng do đánh bất ngờ chiếm được tiên cơ, đầu anh ta đập vào tay lái.

Tôi ngăn người trong giây lát, ngượng ngùng cười: “Cái đó. Do tôi quá kích động rồi.”

Anh ta khẽ xoa mũi bị thương, lại uất ức lắm bằn: “Những cô gái kích động đều dâng hiến nộ hôn, sao em lại không hôn anh chứ?”

Tôi nhịn cười, 【thâm tình khẩn thiết】: “Anh không cảm thấy tôi dùng bàn tay hôn ót anh là một tặng cao hơn sao?”

“Đúng là tặng cao, nhưng không hiểu sao lại đói.” Anh ta nghiêng đầu nhìn tôi, chính xác mà nói là nhìn môi tôi rồi nuốt nước miếng một cái.

Tôi bỗng chốc cau lông mày lại, lạnh giọng nhắc nhở: “Có vài thứ sẽ làm cho anh không tiêu hóa được đó!”

Lòng anh ta không tình nguyện thu hồi tầm mắt như sói kia: “Vậy em đi xem bắn pháo hoa với anh đi, làm bồi thường vậy.”

“Sao tôi phải bồi thường anh?”

“Em đánh anh đó.”

“Là do anh chọc giận tôi trước.”

“Cho nên thế nào?”

“Tôi đánh anh, đáng đời anh.”

“Ai nói?”

“Tôi nói!”

“Không có hiệu lực!”

Tôi kìm nén một lúc lâu, mới nghẹn ra một câu không hề có lực uy hiếp: “Anh không phân biệt phải trái mà!”

Anh ta buột miệng cười: “Lão sư không nói với em à, bệnh nhân tâm thần không cần phân rõ phải trái?”

Tôi thua rồi, bởi vì tôi không phải bệnh nhân tâm thần?! NO, bởi vì tôi không có thể lực tốt như bệnh nhân tâm thần!

Đừng nhìn Nhiễm Nhiễm gầy, dù có gầy nữa cũng là người sói, tôi với anh ta, căn bản không phải tuyến thủ cùng một cấp bậc.

Cho nên, xe chạy nhanh nhanh trên con đường trái ngược hướng nhà họ Âm, lúc này, đèn rực rỡ đã nổi lên bốn phía, bởi vì gần tới lễ Nô-en, cả những cửa kiếng trên đường đều dán đầy những ông già râu tóc bạc và những đồ vật trang trí được tạo nên như bông tuyết. Ước chừng khoảng nửa giờ sau, chúng tôi đã tới địa điểm để xem bắn pháo hoa tốt nhất- cầu Nghê Thương.

Chương 132: Chương 126

Cây cầu này, vùng biển này, loại gió đêm lạnh thấu xương này, đều giống như năm ấy tôi và Âm Hạng Thiên rơi xuống nước, chẳng qua là, thời gian cứ trôi qua, cho nên, nay cảnh còn người mất.

Nhiễm Nhiễm dừng xe ở ven đường, lấy pháo hoa trong cốp sau mang lên chỗ con đê ở cầu, bày một hàng thật dài. Anh ta đốt một điếu thuốc, hít một hơi thật sâu, trong màn đêm, khói lửa chợt sáng lên, chiếu sáng mặt của anh ta, trong nháy mắt đó, đáy mắt anh ta đã không còn tươi cười hồn nhiên, không có ngây thơ đáng yêu, mà lại là thâm trầm khó hiểu làm người ta trầm mê. Mặc dù tôi không muốn nói như vậy, nhưng tôi cần thiết phải thừa nhận, người đàn ông này rất có sức quyến rũ, anh ta giống như một viên đá bảo thạch với hình dáng không theo luật lệ gì cả, làm cho người ta không thấy rõ, đến cùng anh ta có bao nhiêu bộ mặt.

“Chuẩn bị xong chưa?” Anh ta mỉm cười, hỏi.

“Tôi phải chuẩn bị cái gì sao?”

“Tất nhiên rồi, em phải đốt pháo hoa với anh.” Anh ta dặt tay tôi, cúi người, đốt cây pháo hoa thứ nhất lúc tôi kinh ngạc lại kéo tôi chạy ra mấy bước, sau đó đốt cây thứ hai, vẫn cứ như cũ, mãi cho đến khi tất cả người cây pháo hoa đều bị đốt hết.

“Không còn kịp rồi!” Pháo hoa lần lượt xông lên bầu trời, anh ta chợt xoay người lại, ôm tôi vào trong lòng.

“Anh làm gì thế hả?” Tôi kinh ngạc, nói.

“Đi lên xem đi, phong cảnh phía trên rất đẹp.” Anh ta tung người nhảy một cái, ở trong tiếng kêu sợ hãi của tôi nahir tới giữa không trung.

Tôi liều chết ôm lấy anh ta, bên tai là tiếng hô của gió, loại cảm giác này đã trải qua từ rất lâu, nhớ tới những việc đã từng, lại có loại kích động muốn khóc.

Không biết anh ta giẫm lên chỗ nào mượn lực, đột khi tôi mở mắt ra, chúng tôi đã đứng ở trên cầu rồi.

“Anh bị điên rồi hả? Bị người ta phát hiện thì làm sao?” Giọng nói của tôi bị tiếng pháo hoa nổ rỏ lấn áp lên.

Anh ta giơ tay chỉ vào một nơi xa, nhìn theo hướng anh ta chỉ, khói lửa đầy trời, chiếu sáng một vùng bầu trời đêm rực rỡ.

“Nhiễm nhiễm.”

“Hả?”

“Anh là người điên.” Vào giờ khắc này, chữ người điên không chứa nghĩa xấu.

Nhiễm Nhiễm hiểu, anh ta cười hỏi tôi: “Điên vui vẻ, sao lại không làm chứ?”

“Anh sống rất vui vẻ rất tuyệt vời.”

“Em cũng có thể như thế. Bách Khảm, đừng dây dưa với Âm Hạng Thiên nữa, anh ta chỉ làm em bị thương mà thôi.” Giọng nói nhàn nhạt nhưng có chút gì đó ảm áp giống như một cơn gió nhẹ phảng phất thổi qua tai tôi, lại giống như một lời khuyên nhủ đối với người bạn đã quen từ lâu.

Tôi nở nụ cười chua chát: “Tôi hiểu rõ, nhưng thật ra, tôi chưa từng nghĩ sẽ tranh với chị của anh, anh không phải phí thời gian ở trên người tôi.”

“Em hiểu lầm rồi, anh thật lòng muốn tốt cho em.” Nhiễm Nhiễm nhẹ nhàng thờ dài, nhìn màu đỏ của pháo hoa dần dần nhạt đi: “Không ngại nói cho em biết, Âm Hạng Thiên không hề yêu chị của anh, chỉ là chị anh không muốn buông tay. Vương mặc giữa bọn họ quá lâu quá sâu, chuyện cho tới bây giờ, ai cũng không còn cách nào để toàn thân mà lui ra. Không thể không thừa nhận, Âm Hạng Thiên quả thật rất thích em, nhưng mà cái thích của anh ta với em mà nói là một loại tổn thương. Có lẽ ở trong lòng em, hai người đã kết thúc. Nhưng anh ta với chị của anh là người có chấp giống nhau, không muốn buông tay. Ba người các em giống như ba sợi dây thắt một nút chết vậy, chỉ có thể cắt bỏ không có cách nào rõ ràng.”

Những điều anh ta nói tôi đều hiểu, cho tới bây giờ, tôi đều là sợi dây có khả năng cắt bỏ, tôi cũng tự nguyện bị cắt bỏ, dù sẽ đau, sẽ khó chịu, tôi cũng sẽ nguyện ý. Đây không phải là phong cách cao thượng, càng không phải là giả nhân giả nghĩa, tôi chỉ là không muốn vòng quanh trong bế tắc kia, tôi cũng cần thoát ly khỏi bọn họ triệt để, như vậy mới có thể bắt đầu một cuộc sống mới, một chặng đường đi mới.

Cây pháo hoa cuối cùng cũng tiêu tan, tôi có chút mất mát thờ dài, quay người nhìn người đàn ông bên cạnh: “Nhiễm Nhiễm, nói chút chuyện nghiêm chỉnh với anh.”

Tôi quyết tâm giải quyết xong cái phiền toái này, nhưng mà tôi còn chưa có mớ đầu, người ta đã xoay người đi.

“Nhiễm Nhiễm, anh hãy nghe tôi nói hết trước đã.” Tôi chạy nhanh đuổi theo: “Chúng ta không thích hợp làm bạn bè, mỗi lần gặp lại anh, tôi đều sẽ nghĩ tới chị anh. Phụ nữ là một loài động vật kỳ quặc, mặc dù buông ra, cũng dấn đi dấn lại với bản thân mình, đừng hận, hận người khác cũng như trừng phạt chính mình vậy, nhưng mà, tôi vẫn không thoải mái, tôi không muốn.”

“Hôm nay thật là lạnh.” Anh ta nhẹ nhàng chen lời vào.

Tôi không chán nản, không ngừng cố gắng, nói: “Cho tới bây giờ, quan hệ của chúng ta coi như là hào hợp, tôi hy vọng chúng ta có thể lưu lại ấn tượng tốt của đối phương, cho nên.”

“Em đi qua Côn Minh* chưa? Nơi đó không có mùa đông, cho dù đến tháng chạp cũng sẽ không đóng băng, cũng sẽ không có tuyết rơi.”

*Côn Minh: (tiếng Trung: 昆明; bính âm Kūnmíng; Wade-Giles: K'un-ming) là thủ phủ tỉnh Vân Nam, Trung Quốc, dân số nội thị năm 2006 khoảng 1.055.000 người. Vị trí địa lý: nằm bờ phía nam của hồ Điền Trì (hồ Côn Minh). Thành phố thường được gọi là Xuân Thành (春城, tức “thành phố mùa xuân”). Thành phố ở độ cao trung bình khoảng 1.892 m so với mực nước biển. Thành phố có 2.400 năm lịch sử, là trung tâm văn hóa, kinh tế, giao thông của tỉnh Vân Nam

Khốn kiếp! Tôi có thể đánh người già vờ ngu ngốc vô lại này một trận không?! Thật là rất muốn làm như vậy, nhưng mà tôi đánh không lại anh ta.

Cho nên, tôi dừng bước lại, học tập Quách Phù Dung, hít sâu, mặc niệm thể giới tuyệt mỹ như vậy, tôi lại nóng nảy như vậy, như vậy không tốt, không tốt!

Nhiễm Nhiễm nhìn tôi, cười: “Có thể nói một yêu cầu không?”

Tôi nhú chân mày lại: “Anh lại muốn đưa ra cái yêu cầu thiếu thân gì hả?”

“Không phải muốn thiếu thân.” Anh ta khẽ cúi người, bình tĩnh nhìn môi của tôi, nói: “Hôn một cái có được không?”

“Bốp” một tiếng vang giòn giã cắt ngang bầu trời đêm yên tĩnh, Nhiễm Nhiễm che trán của mình meo meo: “Không đồng ý thì nói không đồng ý, sao phải đánh anh chứ?”

“Đánh chết anh cũng không oan!” Bỗng nhiên tôi không muốn nói chuyện với anh ta, chính xác mà nói, tôi không có bản lĩnh trao đổi để khai thông cho anh ta, vì vậy, tôi giờ tay lên vẫy một chiếc taxi, chuẩn bị về nhà.

“Anh đưa em về.” Anh ta cầm lấy tay tôi đang vẫy kia, cười khanh khách, hỏi: “Anh tốt không?”

“Chỗ nào tốt hả?” Tôi không được tự nhiên rút tay lại, cố gắng lấy tay từ trong móng vuốt sói ra.

“Anh lấy on báo oán, không tốt sao?”

“Tôi không biết điều được chưa?”

Anh ta cười khanh khách: “Vây em cách bệnh nhân tâm thần không xa rồi.”

Tôi bị anh ta chọc cho vui vẻ: “Chờ tôi thành bệnh tâm thần nhất định làm bạn bè với anh, cùng nhau thử nghiệm cảnh giới tối cao của bệnh tâm thần.”

“Để anh dạy cho em nhé?”

Tôi không biết nên khóc hay cười: “Dạy tôi làm thế nào biến thành bệnh nhân tâm thần sao?”

“Dạy em biến thành một bệnh nhân tâm thần vui vẻ.” Anh ta mở cửa xe, “mời” tôi vào vị trí ghế lái, thắt dây an toàn giúp tôi. Khoảng cách vô cùng gần nhau, hô hấp của anh ta phả lên mặt tôi, mùi thuốc lá nhân nhạ với mùi thơm thạch hoa quả hòa lẫn với nhau thành một mùi khoan khoái nhẹ nhàng, ngọt, lại còn rất dễ ngửi.

“Hôn một cái!” Anh ta không hề báo trước mà cúi mặt xuống, hôn lên môi tôi.

Tôi lập tức nghiêng đầu, trốn khỏi đánh lén của anh ta, chợt, trong buồng xe vang lên một giọng cao vút của tiếng tay đánh vào cái ót. Nhiễm Nhiễm xoa cái ót lui ra, đàng hoàng lái xe rời đi.

Trên đường về nhà, anh ta và tôi nói về chuyện trước khi anh ta bị bệnh tâm thần. Khi đó anh ta mới vừa hai mươi hai tuổi, nhưng đã bắt lấy được bằng tiến sĩ. Mọi người đều gửi gắm kỳ vọng lớn lao lên người anh ta, chờ thiên tài phát triển ngày càng to lớn, nhưng mà, thế nhưng anh ta lại nói anh ta mệt mỏi. Sau đó, anh ta liền biến mất. Đợi đến lúc anh ta xuất hiện trước mặt mọi người thì đã nói năng bừa bãi, làm việc không có mục đích, điều làm người ta khó hiểu nhất chính là, anh ta thường quay về phía một con ngan để nói chuyện.

“Ngan ở đâu ra?” Tôi tò mò hỏi.

“Mua, trong nhà không cho phép nuôi chó, anh chỉ có thể nuôi ngan.”

“Thiên nga sao?”

“Ngỗng trắng, kêu rất to, người trong nhà đều bị nó kêu lên ầm ĩ không được yên tĩnh chút nào.” Anh tac ười giống như một tiểu hài tử với trò đùa giai vậy, hai cái răng mèò càng thêm không ít sắc màu.

“Có phải anh cảm thấy áp lực quá lớn hay không, hoặc đang trốn tránh điều gì đó, cho nên cố ý giả ngây giả dại?”

Anh ta trầm ngâm giây lát, nói ra một câu trả lời làm người ta im lặng: “Ai mà biết được.”

Một môi kéo tới, tôi ngáp một cái: “Thật ra thì giả điên hay thật sự bị điên cũng không quan trọng, đúng không?”

“Sao lại nói như vậy?” Anh ta dạt dào hứng thú, hỏi.

“Anh có được tự do, có cơ hội nghỉ ngơi, như vậy lại có một cơ hội nghỉ ngơi để khôi phục lại. Anh bây giờ, không lo cơm áo, tự do tự tại, cũng không bị gia nghiệp liên lụy, thật là cho người ta hâm mộ.” Tôi lại ngáp một cái, cảm thấy mí mắt nặng nề, cảnh sắc bên ngoài xe có chút mờ mịt.

Bên tai lại vang lên tiếng cười than thở nhẹ như lông vũ của Nhiễm Nhiễm: “Quả nhiên tri kỷ là có thể ngộ nhưng không thể cầu.”

“Tôi mệt rồi.” Hôm nay bị anh ta quẩn một ngày, vừa rồi lại điên khùng chầy xem pháo hoa, bây giờ thật sự chịu không nổi.

“Ngủ đi, đến sẽ gọi em.”

“Ừ.” Tôi cựa quấy cơ thể, điều chỉnh một tư thế thoải mái, khép mắt lại, thì thầm nói: “Chúng ta không thích hợp làm bạn bè, về sau đừng đến tìm tôi nữa.”

“Làm sao có thể?” Đây là bốn chữ cuối cùng lọt vào tai tôi, sau đó tôi liền ngủ thiếp đi.

“Bách Khả, tỉnh, đến nhà rồi.” Trong giấc mộng, có người bóp lỗ mũi của tôi.

Tôi cũng không hề nghĩ ngợi, phát tay liền là một cái tát, tiếc nuối chính là, anh ta tránh rất nhanh, bàn tay liền rơi vào khoảng không.

“Em dùng phương thức này để cảm ơn người đưa em về nhà sao?” Nhiễm Nhiễm buồn cười, nói.

“Cao tăng chứ sao.” Tôi cời thắt dây an toàn ra, tùy ý vẫy vẫy tay, ngáp xuống xe.

“Ngủ ngon, Tiểu Bạch Thỏ.” Tiếng cười trêu tức từ phía sau truyền tới, tiếng động cơ vang lên, Nhiễm Nhiễm lái xe rời đi.

Thành thật mà nói, tôi vẫn không thích cầm tinh* của mình, bởi vì, Tiểu Bạch Thỏ không phải ăn cỏ chính là ăn củ cải, thật vất vả trưởng thành lớn lên mập mạp, lại tới lúc bị đại sói sấm ăn mất, số mạng quá bi thảm mà.

*cầm tinh: ví dụ như tuổi tỵ cầm tinh con chuột, tuổi sửu cầm tinh con trâu.

“Em đang trả thù anh sao?” Thanh âm buồn rười rượi vang lên từ phía chỗ tôi ngồi, tôi sợ tới mức tỉnh ngủ luôn.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Giả Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 133: Chương 127

Dưới màn đêm, ánh mắt Âm Hạng Thiên phiếm nhàn nhạt lục quang, tôi có cảm giác sói đang đến đây, tôi cảm giác được sinh mạng của mình đi tới tận cùng của sự sợ hãi. Suy nghĩ này vừa mới lóe trong đầu, tôi phản ứng theo bản năng nhấc chân chạy đi. Nhưng động tác của anh rất nhanh, tôi vừa mới đi được hai bước, đã bị anh bắt tới trước mặt rồi.

“Có phải em cảm thấy trò chơi trả thù này rất thú vị không hả?” Giọng nói của anh trầm thấp mà nguy hiểm, giống như sự yên tĩnh trước cơn bão táp vậy.

Tôi lại vô cùng mê mẩn: “Tôi không hiểu anh đang nói gì.”

“Nghe không hiểu sao? Đừng giả bộ ngu nữa. Em cho rằng tên Nhiễm Nhiễm kia là ai hả? Em cho rằng em có thể điều khiển được anh ta sao? Nếu như muốn trả thù anh, đại khái em có thể hướng về phía anh, không cần điều khiển mấy cái khôn vặt này, không cần thận lại mang cả bản thân vào đó!”

Tôi như người ở trong mộng mới tỉnh táo lại, thật muốn vỗ tay cho trí tưởng tượng phong phú của anh: “Tôi không có trả thù anh, cho tới bây giờ cũng

chưa bao giờ nghĩ qua sẽ làm như vậy, biết tại sao không hả? Bởi vì, tình cảm thối rữa.”

“Câm miệng!” Anh vội vàng cắt đứt lời nói của tôi..., gân xanh trên trán nổi lên.

“Là anh ép tôi nói, nếu như không muốn nghe, thì buông tay ra ngay.” Tôi cau mày tách móng vuốt sói trên cổ tay ra, nhưng anh vẫn không chịu buông, tôi càng muốn tránh thoát, anh càng nắm chặt, sức lực giống như muốn bóp nát xương của tôi vậy.

“Buông tay ra!”

Anh trượt tay xuống, dùng sức kéo lại tôi vào trong ngực: “Nếu như có thể buông ra, anh cũng sẽ không chờ em ở chỗ này, cũng sẽ không vì nhìn thấy em mà ở lại. Càng sẽ không bởi vì không chịu kết hôn tức mà làm cho cha mẹ Nhiễm Du tức giận mà hướng về bà nội đòi ý kiến!”

Tôi kinh ngạc nâng mắt nhìn anh, trái tim lại ngừng vị tạp trần*, đã đến lúc này rồi, anh vẫn còn kiên trì để làm gì chứ?

*ngũ vị tạp trần: ngũ vị: ngọt, chua, cay, đắng, mặn; ý chỉ trong lòng rối bời.

Chẳng lẽ kiên trì thì sẽ hữu dụng sao?

Về mặt anh chậm lại, giọng nói mềm đi rất nhiều: “Nhiễm Du có thể không làm duy nhất, anh sẽ duy trì thăng bằng giữa ba người, tất cả mọi người nhượng bộ một chút, em cũng nhượng một bước thì tốt rồi?”

Lời của anh giống như một tiếng nổ mạnh, tôi bối rối, một lúc lâu sau mới phản ứng kịp, ngay sau đó dùng hết sức lực đẩy anh ra, tát anh một cái: “Cám ơn anh đã dụng tâm lương khô*, tuy cô ta rộng lượng không câu lợi, nhưng mà, rất xin lỗi, tôi làm không được.”

*dụng tâm lương khô: dùng nhiều tâm tư trí lực để suy đi tính lại.

Anh cũng không nói câu, mà là vuron tay ra thăm dò, chuẩn bị kéo tôi vào trong ngực một lần nữa: “Đừng náo loạn được không?”

Khẩu khí cứ như đang đổ một đũa trẻ, trước kia, tôi sẽ vì thế mà mềm lòng, nhưng hiện tại, tôi chỉ cảm thấy ghê tởm.

“Tránh xa tôi ra một chút!” Tôi lui về phía sau hai bước, gờ tay vuốt vuốt bộ ngực đang phập phồng kịch liệt, yên lặng khuyên mình tỉnh táo, sau đó, xác thực tôi tỉnh táo một chút, tiếp đó lấy lại bình tĩnh giọng nói quyết tuyệt, nói: “Tôi không biết anh với Nhiễm Du đã đạt được nhận thức chung gì, đối với tôi mà nói ý tưởng của các người, một chút cũng không còn quan trọng, bởi vì, tôi vĩnh viễn sẽ không làm loại chuyện nhượng bộ hoang đường này, anh nghe rõ đây, tôi không thích.”

“Câm miệng!” Anh lại lớn tiếng cắt ngang lần thứ hai, dưới ánh trăng, đáy mắt anh có tức giận, có thương, có đau đớn.

Bên trong đại trạch truyền tới tiếng bước chân nhỏ vun, sau đó lại nghe giọng nói của Thiên Hoa: “Tam Thiếu, bà chủ cho cậu đi vào.”

Âm Hạng Thiên kéo lấy tôi, nổi giận dùng dùng đi vào đại trạch, anh người cao chân dài, tôi bị anh tóm cũng phải chạy chậm mới tránh bị ngã. Mà Thiên Hoa nhất gan sợ đâm lên bãi mìn, căn bản không dám ngăn cản.

=

Có người nói, cho dù cô có hiểu rõ một người, cũng vĩnh viễn không phỏng đoán được điểm mấu chốt nhân tính cuối cùng của anh ta ở chỗ nào.

Mặc dù ở chung với Âm Hạng Thiên gần hai năm, cũng có vô số buổi tối ngủ một giường đắp chung chăn, nói tới cùng tôi vẫn như cũ không thể nào hiểu được bao nhiêu phần về anh.

Vào cửa trước, bộ dáng anh giống như muốn giết người, nhìn thấy bà nội, sát khí mới giảm xuống, lại nói ra một câu không làm cho người ta kinh ngạc tới chết thì cũng không dừng lại: “Cháu muốn đưa cô ấy đi.”

Bà nội không hổ là bà nội, mọi người ghen ghét nhìn trân trối, mà lão nhân gia chỉ nhàn nhạt liếc cháu trai bảo bối của mình một cái, rồi sau đó, không vội không cẩu, hỏi: “Dựa vào cái gì hả?”

“Cô ấy tới nhà họ Âm cùng là vì cháu, sẽ trở thành một phần tử trong nhà cũng bởi vì cháu, vốn dĩ cô ấy chính là của cháu, ai cũng không có quyền giành lấy.” Âm Hạng Thiên Nhất cổ tác khí*, không có chút cảm giác chột dạ, càng không vì thế mà xấu hổ.

*Nhất cổ tác khí: 一鼓作氣 có nghĩa là không ngừng nỗ lực cho đến lúc cuối. Nó bắt nguồn từ chuyện kể về thuật dụng binh của một vị quân sư nước Lỗ vào thời Xuân Thu (770-476 trước Công nguyên). Vào lúc đó, nước Tề là một trong những vương quốc hùng mạnh nhất. Khi nước Tề đem quân sang tấn công nước Lỗ, vua nước Lỗ vô cùng lo lắng. Ông lập tức cho gọi quân sư của mình là Tào Quệ đến để giúp ông thống lĩnh ba quân đánh Tề. Quân đội hai nước đối mặt nhau trên chiến trường. Quân Tề nổi trống và vua Lỗ chuẩn bị xuất trận tấn công. Ngay khi ông chuẩn bị cho quân tiến lên thì Tào Quệ can rằng: “Chưa đến lúc, thời cơ chưa đến”. Tào Quệ đưa nhà vua lên một vị trí cao hơn để có thể quan sát thế trận của quân Tề. Cả hai thấy quân Tề đang xông lên theo từng hồi trống trận mãnh liệt. Sau một lúc, tiếng trống trận của quân Tề lại vang lên báo hiệu một đợt tấn công nữa.

Vua Lỗ lại muốn hạ lệnh tấn công nhưng Tào Quệ ngăn lại và tâu với nhà vua rằng họ phải chờ đến đúng thời điểm. Quân Lỗ vẫn giữ nguyên vị trí. Sĩ khí quân Tề sau hai lần cố gắng vô ích nhằm giao chiến với quân Lỗ bị giảm xuống. Khi tập hợp lại để chuẩn bị cho đợt tấn công thứ ba thì nhuệ khí binh lính đã suy sụp đáng kể. Binh lính Tề đã quá mệt mỏi và chán nản sau hai đợt tấn công đầu tiên mà chẳng gặp gì ngoài chiến trường nên họ ngồi xuống để

ngồi. Lúc này, Tào Quệ tâu với nhà vua: “Bây giờ, thời cơ của quân ta đã đến!” và vua sau đó đã ra lệnh cho quân Lỗ lần đầu tiên nổi trống trận để tấn công. Quân Lỗ dùng cảm xông vào quân địch và sau đã giành chiến thắng. Về sau, vua Lỗ hỏi Tào Quệ rằng tại sao ông lại ngăn quân Lỗ không giao chiến với quân thù cho đến khi chúng nổi trống trận lần thứ ba. Tào trả lời rằng: “Sĩ khí rất quan trọng để giành thắng lợi trong một trận chiến; nó thường lên rất cao ở đợt tấn công đầu tiên và yếu đi kể từ đợt thứ hai. Khi trống trận nổi lên cho đợt tấn công thứ ba thì sĩ khí của quân Tề đã suy sụp rồi”.

Về sau, vua Lỗ hỏi Tào Quệ rằng tại sao ông lại ngăn quân Lỗ không giao chiến với quân thù cho đến khi chúng nổi trống trận lần thứ ba.

Tào trả lời rằng: “Sĩ khí rất quan trọng để giành thắng lợi trong một trận chiến; nó thường lên rất cao ở đợt tấn công đầu tiên và yếu đi kể từ đợt thứ hai. Khi trống trận nổi lên cho đợt tấn công thứ ba thì sĩ khí của quân Tề đã suy sụp rồi”.

“Quân ta bắt đầu nổi trống tấn công lần đầu tiên sau ba đợt tấn công của quân Tề. Đó là thời điểm mà sĩ khí quân Tề rất thấp còn chúng ta lại rất cao. Vì vậy, chúng ta có thể không ngừng gây áp lực cho đến lúc cuối và giành chiến thắng”.

Câu chuyện này được ghi lại trong “Tả truyện (左傳)” của Tả Khâu Minh năm 389 trước Công nguyên. Thành ngữ 一鼓作氣 (Nhất Cổ Tác Khí) bắt nguồn từ câu chuyện này. Cách dịch đúng nghĩa của thành ngữ này là “Ở hồi trống đầu tiên, sĩ khí (tinh thần chiến đấu) là cao nhất”. Ý nghĩa của nó là phải giữ vững tinh thần cho đến lúc cuối hoặc phải hoàn thành một việc gì đó bằng tất cả sức lực của mình.

Bà nội uống một ngụm trà, thái độ vẫn thản nhiên như cũ: “Thiên Vũ, Thiên Hoa, các cậu cầm tiền lương của ai hả?”

Về mặt của hai anh em ngày thường vẫn không rời khỏi Âm Hạng Thiên rừng mình, đồng thanh nói: “Là bà chủ.”

Bà nội hơi nhíu chân mày lại, nhìn về phía hai người: “Vậy còn đứng bất động đó làm gì?”

Sắc mặt hai anh em cứng đờ, ăn ý bước lên trước một bước: “Tam Thiếu, cậu hãy buông Bách Khả ra trước đi.”

Âm Hạng Thiên nhíu mi tâm một chút, gọn gàng linh hoạt ném ra một chữ: “Cút!”

Thiên Vũ và Thiên Hoa một chút cũng không ngoài ý, hơi gật đầu: “Vậy đắc tội rồi.”

Hai người vừa dứt lời, đồng thời ra tay, Âm Hạng Thiên cũng không thể không buông, lấy được tự do liền chạy tới bên cạnh bà nội. Âm Hạng Thiên thấy tôi chạy, càng tức giận hơn, nhưng anh không thể bắt kính với bà nội, cho nên, Thiên Vũ và Thiên Hoa thành nơi để trút giận, ba người đánh nhau ở một chỗ, động tĩnh khá lớn.

Bà nội nắm lấy cổ tay tôi nâng lên, thương tiếc nói: “Nắm đồ mất rồi.”

“Không sao ạ.” Tôi rút tay về, liếc nhanh ba người đang đánh nhau kia: “Bà nội, bà không quản sao?”

Khóe mắt bà nội hơi liếc nhìn qua: “Thiên Hoa, không được nhường.”

Tôi 囧囧 hữu thần nhìn mặt mũi hiền lành của bà nội, tiếng đánh nhau bên tai lại càng lớn hơn nữa.

“Bà nội đã sớm muốn hả giận giúp con rồi.” Bà nội nói như vậy xong, vẫy tay gọi thím Lưu lại: “Lấy chút thuốc mỡ lưu thông máu đánh tan máu bầm ra đây.”

Không nói tới chuyện thím Lưu đi lấy hòm thuốc, chỉ nói tới ba người đang đánh nhau kia. Động tác của Thiên Vũ nhanh nhẹn, quyền của Thiên Hoa rất nặng.

Chỉ là, Âm Hạng Thiên có ưu thế trên chủng tộc, cho nên, một chọi hai cũng không có tổn sức, ngược lại bởi vì Thiên Hoa tránh né không kịp nên bị đánh mấy quyền.

“Ui ~” Thiên Vũ rên lên một tiếng, bởi vì động tác của ba người rất nhanh, tôi cũng không thấy rõ anh ta bị đánh trúng chỗ nào, chỉ thấy Thiên Vũ rút lui lại mấy bước, về mặt bình thường không có biểu tình gì nay có chút vắn vẹo.

Thiên Vũ rút khỏi làm áp lực của Thiên Hoa tăng lên, Âm Hạng Thiên nhân cơ hội này ép sát, còn chưa chờ Thiên Vũ trở về cuộc chiến, Thiên Hoa đã gục xuống.

Âm Hạng Thiên lau đi khóe môi bị dính máu, chưa từ bỏ ý định, nói: “Bà nội, cháu sẽ không khi dễ cô ấy nữa, để cho cháu đưa cô ấy đi đi.”

Bà nội khinh thường liếc nhìn anh một cái, cất giọng nói: “Hạng Kinh, cháu vẫn chờ bà nội mời sao?”

“Cháu chỉ muốn nhìn một chút xem bản lĩnh của lão Tam có tăng lên không thôi.” Tiếng mỉm cười êm ái của Âm Nhị Nhi từ trên đỉnh đầu truyền xuống, anh ta không nhanh không chậm đi xuống cầu thang, cười nhạo nói: “Xem ra không có gì tiến bộ cả.”

Lão Đại cũng đi xuống lầu, thấy em hai em ba đang bày trận ở nhà, bình tĩnh chỉ cửa chính: “Ra bên ngoài đánh đi.”

Tôi hoàn toàn có thể dự đoán được sự phát triển kế tiếp, có bà nội đồng ý, Âm Nhị Nhi và Âm Tam Nhi ắt sẽ thống khoái đánh một trận, xem ra không phải là bà nội không tức giận, mà là tức đến trình độ nhất định, ngược lại sẽ bình tĩnh tỉnh táo mà quyết định, dạy dỗ Âm Hạng Thiên một phen.

Chương 134: Chương 128

Nghe bà nội nói, Âm Nhị Nhi và anh cả ở đại trạch để tiếp người nhà họ Nhiễm. Trong lúc đó, chú Lưu đi đón tôi, vốn định đưa tôi tới chỗ Xảo Đình, nhưng mà, chưa kịp chấp hành, tôi liền bị Nhiễm Nhiễm kéo đi. Sau khi chú Lưu về đến nhà, nói chuyện tôi rồi đi với Nhiễm Nhiễm cho bà nội biết, không khéo lại bị âm Hạng Thiên nghe được.

Vị hôn thê của anh còn ở đây, thế nhưng anh lại muốn đi tìm tôi, mặc dù về chuyện này trong lòng mọi người đều biết rõ, nhưng nếu như anh rời đi trước mặt mọi người, không khác gì việc đánh vào mặt người nhà họ Nhiễm. Vì vậy, anh bị bà nội mãnh mẽ ngăn lại. Sau khi ăn bữa tối xong, Âm Hạng thiên tiễn Nhiễm Du và hai người nhà họ Nhiễm, sau đó, trở về đại trạch ôm cây đợi thỏ. (mặc dù tôi rất không thích cái ví dụ này, nhưng đây là lời bà nội nói.)

“Nếu thật sự cháu đã buông lão Tam rồi, thì hãy suy nghĩ về anh hai cháu đi, dù tên đó có khuyết điểm, nhưng người trong nhà hiểu rõ lẫn nhau, về phần đứa bé Nhiễm Nhiễm kia, cháu cũng đừng suy nghĩ, bà nội sẽ không đồng ý đâu.”

Vốn dĩ tôi đang vô cùng lo lắng, vừa nghe bà nội nói như thế, không nhịn cười được: “Bà suy nghĩ nhiều rồi, cháu với Nhiễm Nhiễm không có gì cả.”

Ánh mắt bà nội hơi đổi, thoải mái cười: “Vậy thì tốt, bà còn đang sợ cháu bị cậu ta dụ dỗ mất, Chuyện của anh cả cháu với Nhiễm Nghiên đã là một bài học rồi, nếu không phải Nhiễm Du quán quít hết sức, lão Tam lại u mê không tỉnh ngộ, bà tuyệt đối sẽ không đồng ý việc đưa nhỏ của hai nhà kết thất với nhau.” Bà nội buồn bã thở dài: “Bà chỉ có hai đứa cháu gái là cháu và Xảo Đình, trái tim Xảo Đình đã cho Ninh Vũ mất rồi, cháu cũng không thể biến thành người nhà người ta được.”

Tôi cười khỏ nhếch nhếch miệng, chần chờ một lúc, ô ô a a mà nói: “Bà nội, cháu thương lượng với bà một chuyện.”

“Cháu nói đi.”

“Từ lúc cháu về nhà cho tới nay, chúng ta chưa từng được yên tĩnh, cháu muốn nghỉ ngơi mấy ngày, có lẽ chuyển ra ngoài sẽ tốt hơn.”

“Cháu muốn dọn ra khỏi nhà này, hay là suy nghĩ muốn rời khỏi thành phố này?”

“Nếu như có thể, cháu muốn đi tới một nơi không ảnh hưởng tới mọi người.”

Bà nội thở dài cầm tay của tôi, nói: “Điểm khởi đầu của cháu là tốt, nhưng mà, làm như vậy là sai. Không phải cháu chưa tung rời đi, kết quả thì sao? Không phải lão Tam cũng đuổi theo tới Đại Liên à? Cháu biết điều này nói rõ cái gì không?”

“Anh ấy cố chấp.”

“Đây không phải là căn bản, nó cố chấp là bởi vì trong lòng nó không bỏ được. Đứa cháu của bà nên trong lòng bà rõ ràng, cho dù cháu rời đi, lão Tam cũng sẽ không ngừng lại, nói không chừng, âm ỉ còn hơn bây giờ.” Bà nội vỗ vỗ tay của tôi, nói tiếp: “Hơn nữa, lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt, cháu cho rằng cháu đi khỏi, bà nội không đau lòng sao? Lần trước để cháu đi Đại Liên là bởi vì có Ninh Vũ bên cạnh cháu, đó là một đứa bé ngoan, đối với cháu lại có tình có nghĩa, bây giờ, ngay cả cậu ấu cháu cũng để ra ngoài, làm sao bà nội có thể để cho cháu đi một mình?”

“Cháu cũng không muốn đi, nhưng mà cháu càng không muốn can thiệp làm gia đình không yên ổn.”

“Cháu nói bậy gì đó!” Bà nội giận trách, trừng ta: “Nếu suy nghĩ lung tung nữa, bà sẽ gả cháu cho anh hai cháu ngay, để cho nó nhìn cháu!”

Hai tay tôi xua xua: “Không muốn không muốn, cháu không muốn, bà đừng gả cháu ra ngoài mà.”

Bà nội cười hiền lành, giờ tay lên sờ sờ đầu của tôi: “Còn có ba ngày nữa là sinh nhật rồi, bà nội giúp cháu xin phép với viện trưởng, mấy ngày nay đừng đi làm nữa, đi dạo phố một chút, rồi dắt cho đi dạo, hãy buông lỏng một chút đi.”

Công việc bây giờ của tôi là bà nội một tay an bài, lão nhân gia giúp xin nghỉ thì chắc chắn có thể được.

Tôi là bé cưng ngoan của bà nội, bà nội để cho tôi nghỉ ngơi, tôi liền gật đầu đồng ý, vừa lúc có thể né tránh Nhiễm Nhiễm.

Quay lại phòng tắm nước nóng, không có cảm giác buông lỏng, ngược lại khí lực toàn thân cũng bay đi theo dòng nước.

Tóc ướt tôi cũng chẳng muốn sấy, lấy khăn lông lớn bọc lại nằm sững sờ ở trên giường.

“Nhiễm Du có thể không làm duy nhất, anh sẽ duy trì thăng bằng giữa ba người, tất cả mọi người đã nhượng bộ rồi, em cũng nhượng một bước được không?” Lời Âm Hạng Thiên nói giống như cái gai, không trên không dưới tác ngạnh ở trong cổ họng tôi, bỗng nhiên tôi hỏi hận lúc đó không đánh anh

mấy bạt tai, không phải để hả giận, mà là đánh cho anh tỉnh.

“Cốc cốc cốc” tiếng gõ cửa vang lên, tôi hữu khí vô lúc hỏi: “Ai vậy?” Trong lòng lại tính toán, không phải là Âm Hạng Thiên tìm tới gây phiền toái chứ?

“Là anh.” Giọng nói phái nam không có nhiều cảm xúc nhưng lại làm cho người khác an tâm, là anh cả.

Tôi vội vàng đứng dậy mở cửa, anh cả cầm một ly sữa nóng, mỉm cười với tôi: “Quấy rầy em nghỉ ngơi hả?”

“Không có.” Tôi để anh cả vào phòng. Tất nhiên sữa tươi là mang tới cho tôi, tuy hành động nhỏ nhặt, nhưng là sự quan tâm của người anh, nhìn anh cả giống như nghiêm túc nhưng lại mềm lòng hơn bất kỳ ai, chỉ là,

Sự quan tâm của người anh không nói nhiều này cũng không phải chỉ có mình tôi, mà những em trai em gái khác cũng được như vậy.

Anh cả nói, Âm Hạng Thiên là bị Nhiễm Nhiễm kích thích, mới có thể không lựa lời mà nói, anh muốn nhận lỗi với tôi, nhưng mà, Âm Nhị Nhi không cho anh đến, cho nên, chỉ có thể để anh cả làm thay.

“Anh ấy kích động tùy hứng, điểm này em rất rõ ràng, nhưng, chuyện tối nay đã vượt qua giới hạn em có thể dễ dàng tha thứ. Nếu quả thật giống như lời anh nói, anh ấy chỉ là bị Nhiễm Nhiễm kích thích, mới có thể nói ra những lời như vậy, vậy anh ấy làm thế nào mà biết thái độ của Nhiễm Du?” Thấy anh cả nhũn nhũn rậm lại, giống như muốn giải vây cho Âm Hạng Thiên, tôi vỗ tay: “Anh cả, anh rất hiểu rõ anh ấy, mà em cũng rất hiểu rõ anh ấy. Cho nên, chúng ta cũng rõ ràng, lời nói kia không phải do vô tâm mà nói như vậy.”

“Em nói đúng, từ sớm lão Tam đã có ý niệm này.” Anh cả không thể không thừa nhận: “Sau khi anh và anh hai em biết, giáo huấn để cậu ấy dừng lại, cậu ấy cũng không có nhắc lại nữa. Có lẽ, bọn anh cũng sai lầm rồi, chúng ta tất nhiên hiểu rõ cậu ấy, nhưng rốt cuộc cậu ấy để bao nhiêu ý định ở trên người em, chỉ có chính cậu ấy rõ ràng. Em có thể nhìn lên phần tình nghĩa này, tha thứ cho cậu ấy một lần?”

Tôi cười: “Điều này rất quan trọng sao?”

“Đối với lão Tam mà nói rất quan trọng.”

“Anh cả, anh có nghĩ tới không, mọi người vẫn luôn khona dung chính là đang hại Âm Hạng Thiên? Chúng ta cứ theo anh ấy, cho nên không biết điểm mấu chốt và mấu chốt luân lý của chúng ta ở nơi nào. Em hiểu rõ rất nhiều đàn ông trong những nhà quyền thế đều rất độc tài, thậm chí sẽ lấy vợ bé, nhưng mà, rất nhiều việc không phải vì tồn tại mà hợp lý hóa nó, Âm Hạng Thiên đã cực kỳ khinh thường đối với loại chuyện này, nhưng mà, bây giờ anh ấy đã có suy nghĩ này, anh không cảm thấy, chúng ta nên uốn nắn một chút sao?”

Anh cả im lặng lúc lâu, chợt cười một tiếng: “Em nói đúng, là anh quá dung túng cậu ấy.” Anh cả đứng dậy, dịu dàng vuốt tóc của tôi: “Đi ngủ sớm một chút đi, anh sẽ không nặng bên này nhẹ bên kia.”

Tôi cười cười gật đầu, tiễn anh cả ra ngoài, đang muốn đóng cửa, chợt thấy Âm Nhị Nhi cầm bình rượu đỏ đi tới đây.

“Bách Khả, bởi anh hai uống một ly.”

Âm Nhị Nhi là người duy nhất trong nhà không quá mức cưng chiều Âm Hạng Thiên, mặc dù nói chuyện với nhau rất lâu, nhưng từ đầu tới cuối anh cũng không vì Âm Hạng Thiên giải vây qua.

Qua ba ly rượu, tôi có chút say, nhìn cái gì cũng thấy rất mong lung, tôi nằm lên bàn nhỏ ở trên giường, mơ hồ không rõ, nói: “Anh hai, ta mệt mỏi.”

Âm Nhị Nhi cũng không có trả lời, qua giây lát, tôi bị ôm lên giường, anh ta ngồi bên cạnh tôi, lăm lăm giống như tự mình nói gì đó. Hương thơm trà xanh nhàn nhạt quanh quần bên chóp mũi, tôi vô tri vô giác nghĩ, vì sao anh hai lại dùng sữa tắm của Âm Hạng Thiên?

Ngày hôm sau, tôi tỉnh lại bên trong tiếng xô cửa ầm ầm, tác dụng chậm của rượu đỏ làm tôi có chút đau đầu.

Chóng mặt bỏ dậy, cửa vừa mở ra, một bóng dáng màu vàng nhiệt tình nhảy vào, một cái liền đụng ngã tôi.

“Bánh bao, ắt xì ~ em cọ lông chó vào mặt chị rồi.” Tôi tức giận đẩy Kim Mao Khuyển đang nhiệt tình ra.

“Ư. . . .” Nó lấy lòng lắc lắc cái đuôi.

“Biết rồi, biết rồi. Chị rửa mặt rồi mang em đi chơi.” Tôi đá nó ra khỏi phòng, cất giọng kêu: “Chị Lưu, bánh bao chuẩn vào đây.”

Một trận tiếng bước chân dồn dập liên tiếp vang lên, tiểu Tần thở hồng hển chạy lên lầu hai, nói: “Bánh bao, tới đây!”

Kim Mao Khuyển rồi rầm ngó ngó ta, lại nhìn keo dán chó cắn trong tay tiểu Tần, trải qua một phen kịch liệt đấu tranh tư tưởng xong, vui mừng hơn hờ đánh về phía tiểu Tần.

Tôi không biết nên khóc hay cười lắc đầu, xoay người trở về phòng rửa mặt, hình như chị Lưu biết tối hôm qua tôi uống rượu, tôi mới xuống lầu, liền lập tức bụng tôi một ly nước rau cần.

“Uống xong thì đầu sẽ hết đau.” Chị Lưu nói xong, mắt cũng không nháy mà nhìn chăm chăm tôi.

Tôi thấy tránh không thoát, bóp lỗ mũi một cái, uống một hơi vụn sạch nước rau cần. Bà nội đã xin nghỉ giúp tôi,

Không cần đi làm, cũng có thời gian đất chó đi dạo rồi.

Đội bánh bao chơi đã, tôi đưa nó về ổ chó, lúc quay lại biệt thự, cơ bản mọi người cũng thức dậy.

Mà Thiên Hoa cùng Thiên Vũ đứng ở trước cửa phòng ngủ Âm Hạng Thiên chơi đoán số, đây là quy củ của hai người, người nào thắng người đó phải đi vào gọi con sói phun ra lửa kia thức dậy. Sở dĩ để người thắng đi, là bởi vì người thắng có vận khí tốt hơn, nói không chừng có thể tránh thoát một kiếp.

“Đi đi, Tam Thiếu đang chờ người kêu đó.” Hôm nay là Thiên Vũ thua, nhưng mà, thua là vui vẻ chịu đựng.

Trái lại Thiên Hoa, lại là về mặt dũng sĩ chịu chết, đầu tiên anh ta gõ gõ cửa, lại được một câu trung khí mười phần “Cút”, không thể làm gì đành móc chìa khóa ra, vào cửa không cần tới mấy giây, cánh cửa đã vang lên ầm ầm, giống như bị vật gì nặng đánh trúng. Không cần hỏi, vật nặng đó chính là Thiên Hoa xui xẻo.

Tôi hết cách lắc đầu một cái, vừa muốn cất bước đi, lại nghe có người sau lưng nói: “Lão Tam, thức dậy nhanh, Bách Khả có chuyện muốn em giúp một tay.”

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Giả Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 135: Chương 129

Tôi kinh ngạc ngoái đầu nhìn lại, chẳng biết từ lúc nào Âm Nhị Nhi đã đứng sỏ sau lưng tôi đang cười nhẹ nhàng.

Rất nhanh cửa phòng đã bị mở ra, Âm Hạng Thiên đầu tóc rối bời, mi tâm nhú lại liếc nhìn tôi “Chuyện gì hả?”

Tôi mờ mịt lắc đầu, anh đừng nhìn tôi, cái gì tôi cũng không biết!

Âm Nhị Nhi ghé vào bên tai Âm Hạng Thiên, nhẹ nhàng nói vài câu.

“Anh sẽ tốt bụng như vậy sao?” Âm Hạng Thiên nhíu mày, vẻ mặt không tin tưởng.

“Anh luôn luôn tốt bụng.” Âm Nhị Nhi không chút hổ thẹn nào nói ra.

Thiên Hoa đứng bên trong cánh cửa trợn trừng mắt, Thiên Vũ đứng ngoài cửa im lặng nhìn lên nóc phòng, tôi lắc đầu thảm thán: Da mặt anh hai hoàn toàn không có mềm mại như vậy.

“Có điều kiện chứ?” Không hổ là anh em, quả nhiên Âm Hạng Thiên rất hiểu rõ Âm Nhị Nhi.

“Thay mặt anh thương lượng bên Nhật Bản.”

“Biết ngay là anh không có lợi không làm mà.” Âm Hạng Thiên hừ một tiếng, xoay người trở về phòng.

“Cũng thế thôi.” Âm Nhị Nhi kéo tôi đang mờ mịt khó hiểu, nói: “Anh hai dẫn em đi chơi.”

“Đi đâu chứ?”

“Đi thi biết.”

Trên bàn ăn sáng, Âm Hạng Thiên nhìn chăm chăm Âm Nhị Nhi đang cắt thịt xông khói và nấm nhỏ, làm cái đĩa phát ra tiếng kít kít, có thể nhìn ra được anh rất không cam tâm tình nguyện làm việc thay cho Âm Nhị Nhi, thật hiếm thấy, cho đến khi chúng tôi ra ngoài, anh cũng không đổi ý.

Xe chạy thẳng hướng bắc, phong cảnh dọc đường không ngừng lui về phía sau, bên cạnh đó lúc tôi và Âm Nhị Nhi đi ra ngoài, bà nội không hề ngăn cản, cho nên, tôi cũng không lo lắng anh bán đứng tôi.

Ước chừng một tiếng sau, xe lái vào trong một tòa nhà xa hoa nằm ở vùng ngoại ô.

“Đến rồi, xuống xe thôi.” Âm Nhị Nhi ra lệnh một tiếng, tôi liền tháo thắt dây an toàn ra rồi xuống xe.

Âm Nhị Nhi dẫn tôi tới trước một căn biệt thự nhỏ, muốn tôi nhấn chuông cửa, bản thân mình thì đứng ở chỗ xa.

Tôi cũng không rõ nguyên do đánh làm theo, không lâu sau, truyền ra một tiếng mơ hồ không rõ qua chuông cửa “Ai vậy?”

Nghe giọng điệu thì còn chưa tỉnh ngủ.

“Quấy rầy, tôi là.”

“Bách Khả?!” Người bên kia rất kinh hỷ nâng cao giọng điệu lên: “Chờ một chút, anh mở cửa ngay lập tức.”

Tôi nghi ngờ ngoái đầu nhìn lại Âm Nhị nhi: “Anh hai, anh dẫn em tới nhà anh ta làm gì?”

“Chơi mà.” Âm Nhị Nhi đùa giỡn cười một tiếng, không nhanh không chậm đi tới bên cửa, cửa chính cũng vừa lúc mở ra.

Người đứng bên trong cửa, thân hình cao gầy, trông mắt đen, môi anh đào, sợi tóc mềm mỏng dính lên gương mặt, vốn dĩ lúc mở cửa mặt mày chứa đầy mỉm cười, nhưng lúc nhìn thấy Âm Nhị Nhi thì trong phút chốc đã không thấy đâu nữa.

“Anh tới đây làm gì?” Nhiễm Nhiễm cau mày, trên mặt tràn đầy không vui.

Tôi chưa từng gặp qua Nhiễm Nhiễm căm thù người nào cả, cảm thấy hết sức mới lạ.

“Chơi mà.” Âm Nhị Nhi vẫn trả lời như cũ, kéo bả vai tôi đi vào bên trong.

Nhiễm Nhiễm đi sau lưng chúng tôi ảo não nói thầm: “Minh đúng là óc heo mà, làm sao Bách Khả biết được chỗ này chứ?”

Âm Nhị nhi nhanh nhẹn ngồi xuống, nhìn chung quanh phòng khách có chút lộn xộn, nói: “Chuồng heo à, rất xứng.”

Nhiễm Nhiễm trợn mắt: “Tôi không có mời anh vào đây.”

Lông mày Âm Nhị Nhi khẽ cong lên: “Không sao, tôi cũng không chê cậu thất lễ.”

Nhiễm Nhiễm bị nghẹn chết một nửa, thật lâu sau mới nói bằng giọng điệu tức giận: “Tôi ghét bỏ anh, nhà mình không có dung được phật lớn như anh, anh đi ra ngoài ngay lập tức cho tôi!”

Âm Nhị Nhi cười một tiếng: “Đại thần nguyên ý hạ mình cao quý đến đây, cậu cũng đừng để ý những chi tiết nhỏ nhặt đó. Đi ra ngoài lại càng không thể nào rồi, không nghe nói tới mời thần dễ dàng nhưng đưa thần khó khăn sao?”

“.!” Nhiễm Nhiễm bị nghẹn chỉ có thể trừng mắt tới vị kia.

Tôi nhìn hai người, buột miệng cười: “Anh hai, anh với Nhiễm Nhiễm là được một thầy dạy sao?”

Giọng điệu hai người giống y như nhau, chỉ là, trạng thái của Nhiễm Nhiễm hôm nay không tốt lắm, quá dễ bị kích động.

Mắt phượng của Âm Nhị Nhi hơi đảo: “Giao tình của chúng ta tất nhiên không tầm thường, đúng không, Nhiễm Nhiễm?”

Sắc mặt Nhiễm Nhiễm chợt đen lại, cắn răng nghiêng lợi, nói: “Nếu anh lại lấy chuyện kia ra nói nữa, tôi sẽ bóp chết anh!”

Âm Nhị Nhi cười nhạo “Đừng nóng giận mà, cô dẫu nhỏ.”

“Cô dẫu nhỏ? !” Tôi ngạc nhiên căng tròn mắt, đôi mắt bất quá nhìn tới nhìn lui giữa hai người.” Âm Hạng Kinh, tôi với anh không đội trời chung!”

Nhiễm Nhiễm then quá thành giận, tiến lên đánh Âm Nhị Nhi, lại bị một cước đá văng ra. Nhiễm Nhiễm cũng không nổi giận, nhào tới đánh nữa, Âm Nhị Nhi lại đạp nữa, lặp lại mấy lần, Nhiễm Nhiễm đã không bỏ đẩy nổi, chỉ oán hận vỗ mặt đất, nói: “Anh hủy anh danh* của tôi.”

*anh danh: tên tuổi anh hùng.

Âm Nhị Nhi mỉm cười nhẹ: “Heo thì lấy đâu ra anh danh?”

Nhiễm Nhiễm nằm ở trên mặt đất một lúc lâu, mới hữu khí vô lực cọ xát tới bên cạnh, đáng thương lôi kéo góc áo của tôi, nói: “Bách Khả, đuổi anh ta đi ra ngoài được không?”

Không để cho tôi tiếp lời, Âm Nhị Nhi chợt cúi người xuống đây, gờ tay lên chế trụ cằm dưới của Nhiễm Nhiễm: “Đã lâu không gặp, nghĩ tới tôi sao?” Thân sắc kia rất mập mờ, giọng nói thâm tình, tư thái lại có chút ngả ngớn dịu dàng.

Tôi ngạc nhiên trợn to hai mắt, đáy lòng kêu to: mỹ hình công mà, mỹ hình công!

Nhưng mà Nhiễm Nhiễm cũng không bị sức quyến rũ của Âm Nhị Nhi mê hoặc, ngược lại giống như con mèo xù lông, ngay lập tức nhảy lên, vành tai trắng nõn nhuộm thành màu hồng, ánh mắt ánh như nước tràn đầy sự tức giận: “Tôi muốn anh chết!”

Đôi mắt của tôi lại trợn lớn thêm một vòng, trong lòng kêu to: Nữ hoàng thụ mà! Nữ hoàng thụ!

Âm Nhị Nhi giận quá hóa cười: “Nhiễm Nhiễm đáng yêu trước kia đi đâu rồi, nhớ ngày đó, cậu khóc muốn tôi bồi cậu.”

“Đủ rồi!” Nhiễm Nhiễm cũng không chịu được đả kích như vậy nữa, trên mặt tràn đầy là “Lại nhắc cái chuyện cũ nghĩ lại mà đau đớn kia nữa, lão tử sẽ chém cậu” về mặt tức sát.

Âm Nhị Nhi khẽ nhủ mày, giọng nói chuyển lạnh: “Đủ rồi? Thời điểm cậu cố ý tới gần Bách Khả, có người nói đủ rồi với cậu hay không hả? Lúc cậu lừa gạt vây quanh cô ấy, cô ấy có nói đủ rồi với cậu không hả?”

Nhiễm Nhiễm thua trận cúi đầu xuống giống như con gà trống: “Tôi không quán quít cô ấy nữa không phải được rồi sao?”

“Thật biết nghe lời mà.” Âm Nhị Nhi lại khôi phục lại bộ dáng ôn hòa vô hại kia, kéo tôi đi ra ngoài cửa, trước khi đi cũng không quên kích thích Nhiễm Nhiễm một lần nữa: “Đúng rồi, bây giờ cậu làm cô dâu nhỏ của ai vậy?”

“.!” Nhiễm Nhiễm học máu ngã xuống đất, hoàn toàn từ trận.

Rời khỏi chuồng heo, không, tôi nói là chỗ ở của Nhiễm Nhiễm, tôi liền quán lấy Âm Nhị Nhi hỏi tôi “Duyên phận” giữa hai người.

Âm Nhị Nhi cười nói: “Chuyện đã rất nhiều năm trước, khi đó, quan hệ giữa nhà họ Nhiễm và nhà họ Âm vẫn còn hòa hợp, cha mẹ Nhiễm Nhiễm thường mang theo Nhiễm Du và Nhiễm Nghiên tới nhà họ Âm làm khách, Nhiễm Nghiên lại thích quán anh cả, Nhiễm Du lại muốn chơi cùng lão Tam, mẹ anh chỉ vào bụng bác gái Nhiễm, nói: chờ đứa nhỏ này sanh ra được, nhất định phải làm vợ của Hạng Kinh. Lúc ấy liền lấy tên là Nhiễm Nhiễm. Bác Nhiễm trai uống hơi nhiều, liền đồng ý ngay, ai cũng không có nghĩ tới đứa con thứ ba của bác ấy lại là con trai. Chỉ là, khi còn bé Nhiễm Nhiễm giống như một cô bé nhỏ, cuối cùng mọi người vẫn lấy chuyện này ra nói giỡn, gọi cậu ta là cô dâu nhỏ của Hạng Kinh, thời gian lâu dài, Nhiễm Nhiễm đã lưu lại bóng ma trong lòng.”

Tôi cười to, Nhiễm Nhiễm cũng đủ buồn bực mà, chỉ bởi vì hơi chậm một chút, đã bị người ta đặt tên con gái, lại còn được chỉ cho đại thần phúc hắc làm “Cô dâu”, bị kích, thật sự là bị kích!

“Anh hai, vì sao anh không bị ám ảnh trong lòng?”

“Bị gọi là cô dâu cũng không phải là anh mà.”

Nói vậy cũng có lý! Vừa nghĩ tới chuyện thu phục Nhiễm Nhiễm thoải mái như vậy, tôi không khỏi chắc một tiếng, từ đáy lòng nói: “Anh hai, em phát hiện em càng ngày càng sùng bái anh.”

“Vậy còn không nhanh gả qua đây?” Mắt phượng của anh khẽ nháy mắt, một ánh mắt yêu mị nhẹ nhàng qua đây.

“.!” Tôi thu lại lời vừa nói, tôi một chút cũng không sùng bái cái tên tính tình quỷ dị này.

Bởi vì Âm Hạng Thiên đã nhận làm hết công việc của Âm Nhị Nhi, cho nên, Ngụy Vương tử của chúng ta lại bỏ bê công việc rồi.

Lúc ăn cơm trưa với anh ta đột nhiên anh ta lại hỏi một câu: “Hành động của lão Tam có phải quá phong độ không?”

“Cái gì?” Trên mặt tôi tràn đầy sự khó hiểu, không hiểu anh ta chỉ chuyện nào.

Anh ta cũng từ chối cho ý kiến chỉ cười cười, vì vậy đề tài này đã ngừng lại.

Duyên định.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Giả Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 136: Chương 130

Ngày 25 tháng 12, lễ Giáng Sinh, phòng khách quý của nhà hàng Duyên Lai, được đèn nến chiếu sáng -

Trừ Âm Hạng Thiên ra, người nhà họ Âm tề tụ cùng một chỗ, mọi người đều tươi cười rạng rỡ. Mặc dù chỉ là bữa tiệc gia đình, tôi và Xảo Đình vẫn mặc “hoa phục” có mặt. Chẳng qua, “hoa phục” không phải là tên của âu phục năm nay, mà là hai bộ tây trang đang được nghiên cứu, trên áo sơ mi của tôi có đính nụ hoa tơ tằm, còn Xảo Đình lại là lua tua ngắn, một cái có phong cách ngọt ngào, một cái lại là khuôn mẫu tài hoa.

Hai chúng tôi ngồi xuống bên cạnh bà nội, miệng lão nhân gia cũng không khép lại được: “Thật xinh đẹp, cháu gái của bà còn xinh đẹp hơn cả công chúa vương phi.”

Tôi và Xảo Đình giống như tâm đầu ý hợp nhìn nhau cười, đồng thanh nói: “Cảm ơn bà nội!”

Một tiếng cảm ơn này bao gồm rất nhiều thứ, sự nghiệp thành công của Xảo Đình, công việc của tôi suôn sẻ, cùng với gia đình ấm áp àm trước đây không hề có, những thứ này đều là bà nội cho. Đối với vị lão nhân từ ái này, chúng tôi sẽ cảm ơn một đời.

Bà nội càng cười sâu hơn, nâng tay lên, ngay lập tức anh cả đưa lên hai bao tiền lì xì, bà nội lấy bao tiền lì xì, cho Xảo Đình một cái, một cái khác rơi vào trong tay tôi.

“Cảm ơn bà nội.” Tôi và Xảo Đình lại nói cảm ơn một lần nữa.

Bà nội vui vẻ nở nụ cười: “Ngắm lại một chút, bà chỉ đường dục các cháu có mấy năm ngắn ngủi, nhưng các cháu đã cho lão thái bà không có cháu gái này hưởng được niềm vui thú của gia đình, nói tới cùng, bà nên cảm ơn ba mẹ các cháu, đã để cho bà nhật được hai bảo bối mang về, thật không nở để các cháu lập gia đình.”

Âm Nhị Nhi mỉm cười, nói: “Nước phù sa không chảy ra ruộng ngoài, huống chi lại là cháu gái bà yêu thích, bà yên tâm, cháu bảo đảm sẽ lưu lại một cho bà.” Nói xong lại cười khanh khách nhìn tôi và Xảo Đình.

Hai chị em chúng tôi cùng xua tay, bộ dáng xin miễn thứ cho kẻ bắt tài này, mọi người cười to, Ninh Vũ lấy thân phận con rể tiêu chuẩn có mặt ở đây hừ một tiếng từ lỗ mũi ra. Xảo Đình nghe được, trêu ghẹo hỏi: “Anh không bỏ được Bách Khả hay không bỏ được em hả?”

Ninh Vũ nhìn chằm chằm Âm Nhị Nhi, nói: “Nếu như đối tượng là anh ta, anh đều không nở bỏ!”

Bà nội oán trách trừng Ninh Vũ: “Cái tên nhóc này, từ lúc mới quen tới giờ cứ giành cháu gái với bà, bây giờ lại một người cũng không bỏ qua, cháu có biết không hả, Xảo Đình là bà quyết định cho Hạng Kinh.”

Âm Nhị Nhi cười nói: “Không sao, không có cá tôm cũng tốt, cháu không để ý.” Nói xong lại lườm tôi một cái.

Tôi cầm một con tôm lên, vừa lột vỏ vừa nhỏ giọng lầu bầu: “Anh mới là tôm đấy, con tôm yêu nghiệt chỉ sợ thiên hạ không loạn.”

“Bách Khả, em nói gì đó?” Khóe môi Âm Nhị Nhi nâng lên thành một độ cong làm cho người ta sợ hãi.

Sau lưng tôi run lên, chân chó cười: “Em nói anh là đại thần, đại thần tuyệt thế vừa xinh đẹp lại thông minh!”

Bên trong phòng lại cười ồ lên, sau khi bữa tối kết thúc, bà nội liền đi về nhà trước, trước khi đi lão nhân gia còn dặn dò mọi người: “Bao tử Bách Khả khoogn tốt, dù sao cũng không được rót rượu cho nó.”

“Bà yên tâm, tuyệt đối không rót.” Mọi người đồng ý chỉnh tề lại vang dội, nhưng bà nội vừa đi, nhất định do ánh cả định đoạt rồi. Anh đã sớm dặn dò thư ký đặt chỗ tốt ở câu lạc bộ “Lam Dạ” rồi.

Sau khi vào phòng được bao sẵn thì chuyện đầu tiên chính là vớt cho tôi hai bình thuốc nhỏ, dưới ánh mắt mờ mịt của tôi, lão đại giải thích: “Anh đã kê thư ký chuẩn bị trước thuốc dạ dày và giải men rượu rồi, ăn trước hai viên đi.”

Xảo Đình và Âm Nhị Nhi cười khúc khích, tôi roi lệ 3000 thuốc*: “Anh cả, anh thật là chu đáo mà.”

*thuốc: 1 thuốc bằng 1/3 mét.

Ít khi anh cả buông lỏng như vậy, răng trắng lóe ra, người đầu tiên bung ly rượu lên, không nói nhiều lời, trực tiếp hành động, nghe nói lúc anh cả mười ba tuổi đã có thể uống bằng ba người trưởng thành, đây chính là tư lượng cao trong truyền thuyết mà.

Ngó ngó Âm Nhị Nhi đang cười giống như lang sói bà ngoại, lại nhìn qua Xảo Đình đang cười khanh khách, tôi đành cam chịu số phận nâng ly rượu lên, nghĩ thầm, dù sao nếu uống mà ói ra cũng không phải do tôi dọn dẹp, hơi ngửa đầu uống cạn rượu trong ly. Để ly xuống, tôi liền đối với cặp mắt câu hồn nhiep phách của Âm Nhị Nhi.

“Anh hai, anh hẳn tâm chúc rượu em sao?” Mắt tôi tội nghiệp nhìn vào cặp mắt kia muốn nhận được chút đồng tình.

“Không đành lòng.” Miệng Âm Nhị Nhi nói như vậy, nhưng lại rót đầy rượu vào ly của tôi, nguy biện giải thích: “Nhưng đây là sinh nhật em, nếu tình tảo rời khỏi thì không thích hợp lắm.”

Tôi lại roi lệ 3000 thuốc, người nào quy định sinh nhật thì phải chịu như vậy chứ?

May mắn, cũng không phải sinh nhật mình tôi, cho nên, có người cùng bị với tôi. Tôi với Xảo Đình uống xong 3 ly rượu khai vị, Ninh Vũ liền không kiềm chế được, nên muốn can thay Xảo Đình, lại muốn can cho tôi, qua lại thường xuyên, anh ta lại hôn mê trước. Chỉ có điều, nhìn nụ cười thỏa mãn của Âm Nhị Nhi là có thể nhìn ra được, mục đích của anh ta chính là chúc cho Ninh Vũ.

“Ninh Vũ, anh không sao chứ?” Xảo Đình ân cần hỏi.

Ninh Vũ tựa đầu vào trên vai cô ấy, cũng không trả lời lại chỉ lầm bầm: “Mệt quá.”

“Vậy em đưa anh về nhà được không?” Xảo Đình săn sóc nói.

“Về nhà, về nhà ngủ thôi.” Ninh Vũ vẫn bộ dáng hồ đồ lơ mơ như cũ.

Âm Nhị Nhi khẽ cười, nói: “Mục Điều Điều mới vừa gọi điện thoại tới, người sẽ tới ngay lập tức.”

Tôi mờ mịt, nói: “Mục Điều Điều chính là model mới nổi gần đây? Cô ta tới đây làm gì?”

“Để chúc mừng sinh nhật Xảo Đình.” Âm Nhị Nhi trả lời.

“Bọn em chỉ từng hợp tác. Không hề có quan hệ cá nhân, nếu anh hai quen biết cô ta, vậy anh hãy chiêu đãi đi.” Xảo Đình nghĩ đưa Ninh Vũ về nhà.

“Vậy người đàn nhạc XX thì sao? Anh có ý gọi bọn họ tới đây để giúp vui đó.” Âm Nhị Nhi lại ném ra một chương nagij vật. Theo tôi được biết, Xảo Đình và người hát chính của ban nhạc XX có giao tình khá sâu, người ta mừng sinh nhật cho cô ấy, nếu thật sự cô ấy rời khỏi bữa tiệc thì không có cách gì trả lời được, xem ra, mục đích của Âm Nhị Nhi là để Xảo Đình không trông coi Ninh Vũ được.

Xảo Đình say mê nhìn Ninh Vũ đang ngơ ngẩn không phân biệt được nở nụ cười: “Em phải đưa anh ấy về nhà, cảm ơn mọi người giúp em đi.”

Đây chính là sự khác biệt giữa đàn ông và phụ nữ, đàn ông gặp chuyện, đại cục chú ý nhất chính là mặt mũi, mà phụ nữ một khi yêu, đặt ở vị trí đầu tiên trong lòng chính là người kia.

“Em đỡ học trường xuống lầu.” Tôi sợ Âm Nhị Nhi tiếp tục quấy rối, vội vàng vươn tay ra đỡ.

Xảo Đình cảm kích cười một tiếng, đặt Ninh Vũ đang tựa lên người mình lên ghế sofa, đứng dậy lấy áo nón của hai người mặc vào trước.

Tôi nhéo mặt Ninh Vũ một cái, cười cười nói: “Học trường, anh rất hạnh phúc.”

Ninh Vũ bị nhéo đau, cau mày nâng mí mắt lên nhìn tôi, ánh đèn bên trong phòng tương đối tối, hình ảnh trên màn hình lớn phát ra làm tầm mắt của mọi người lúc sáng lúc tối, Ninh Vũ bình tĩnh nhìn tôi, chợt thở dài “Kiếp sau vậy, kiếp này không đợi em được rồi.”

Tôi bật cười một tiếng, thì ra anh ấy cũng thuộc dạng say rượu sẽ ói ra lời nói chân thật, lần này thật thú vị.

“Cười gì vậy?” Xảo Đình lấy áo khoác ngoài, mặc cho Ninh Vũ đang vô tri vô giác.

Tôi làm một thủ thế, đẩy đầu Ninh Vũ dậy, bốn mắt nhìn nhau: “Học trường, anh thích Xảo Đình sao?”

Ánh mắt Ninh Vũ mê ly nhìn tôi: “Nói cho em biết làm gì hả?”

Ừ ui~ uống nhiều như vậy còn không thẳng thắn sao, nói thẳng ra thì mất miếng thịt à?!

“Anh có nói không hả? Không nói em sẽ kêu bà nội sắp xếp cho Xảo Đình xem mắt.” Tôi không nhìn Xảo Đình đang không biết nên khóc hay nên cười, nói ra lời nói ác độc.

Anh cả và Âm Nhị Nhi nghe tôi nói như vậy, cũng tụ tập ánh mắt lại đây, bốn người, tám đôi mắt, tất cả đều nhìn chăm chăm tên Ninh Vũ uống quá nhiều kia.

Có lẽ là bị chúng tôi nhìn chăm chăm nên khó chịu, Ninh Vũ vung tay gạt sự kiềm chế của tôi ra, nhũn như con chi chi ôm Xảo đình đứng trước mắt: “Về nhà, không để ý tới bọn họ nữa.”

Cử động này so với lời nói còn trực tiếp hơn, càng có ý nghĩa, trong tiếng cười của mọi người, tôi nhớ tới một đoạn văn trong một cuốn tiểu thuyết: đàn ông giống như đứa bé, cho dù suy nghĩ hỗn loạn, bọn họ vẫn có thể tìm được người mà mình tín nhiệm, ý lại nhất trong biển người.

Ninh Vũ thích Xảo Đình, chuyện này là không thể nghi ngờ, về phần sâu đậm tới mức nào, chỉ có người trong cuộc rõ ràng. Có lẽ, đoạn cảm tình này còn có chút cọ sát, nhưng mà, tôi tin tưởng, bọn họ sẽ thành người nhà.

Ninh Vũ sẽ không bị luân hãm vào trong cảm giác nhiều góc yêu đương mà không cách nào thoát thân được, anh ta của bây giờ, hoặc có thể nói là sớm hơn nữa, anh ta đã hiểu rõ rồi, tôi không phải là người mà anh ta muốn chờ.

Tiền hai người Xảo Đình, tôi quay lại “Lam Dạ”, mặc dù hôm nay là lễ Giáng Sinh, nhưng buôn bán của quán này cũng không có đông đúc, chỉ mới hơn mười giờ, khách khứa qua lại cũng không nhiều. Trước cửa thang máy chỉ có một người đang đợi.

Người nọ đưa lưng về phía tôi, cầm trong tay một bó hoa hồng thơm mát to, cũng không phải là đang cầm, mà là tùy ý xách ở trong tay, mặc kệ đỉnh đầu của bó hoa tươi quay xuống dưới.

Đầu tiên tôi bị bó hoa tươi trong tay anh ta hấp dẫn tầm mắt, rồi sau đó mới nhìn theo cánh tay cầm hoa đi lên, thân hình gầy gò vừa khít với bộ tây trang, giữa mái tóc đen dày và cổ áo lộ ra một phần cổ trắng nõn, da thịt trắng nõn giống như trẻ em vậy.

Tầm mắt nhìn tới đây, tôi dừng lại bước, giọng nói mang theo dò xét, gọi: “Niêm Niêm?”

Chương 137: Chương 131

Người kia xoay người, gương mặt chứa đựng nụ cười đáng yêu xuất hiện: “Bách Khả, sinh nhật vui vẻ.”

“Cảm ơn.” Tôi nhận bó hoa anh ta đưa lên, nghi ngờ nói: “Sao anh biết được sinh nhật của tôi?”

“Điều tra, anh còn biết rất nhiều nữa, ví dụ như, lần đầu tiên em nói yêu đương, lần đầu tiên em nắm tay với nam sinh, lần đầu tiên.”

“Ngừng!” Tôi cắt đứt lời nói không ngừng của anh ta: “Sao anh lại tìm mảy cái đó? Đừng nói với tôi anh kêu thám tử tới bên cạnh tôi, tôi trở mặt với anh.”

Anh ta mỉm cười, hai cái răng mèo lóe lên ánh sáng nghịch ngợm: “Đâu có phức tạp như vậy, anh đi theo Âm Hạng Thiên tới đây, anh ta đi lên trước rồi, vốn dĩ anh còn định điện thoại gọi em ra ngoài, không nghĩ tới em lại tự đưa mình lên cửa.”

Tôi đột nhiên ngược mắt lên, có chút ngoài ý muốn, nói: “Sao anh ta lại không dự lễ Nô-en với chị anh chứ?”

Khóe môi của Nhiễm Nhiễm rủ xuống, không vui lâu bầu: “Anh ta đang ở trên lầu, anh ở ngay trước mặt em, em lại không quan tâm anh, đi quan tâm anh ta. Không phát hiện ra sẽ làm tổn thương lòng người ta sao?”

Tôi ngược ngược cười: “Tôi chỉ tùy tiện hỏi thôi, không có một chút quan hệ tới sự quan tâm.”

“Dù em hỏi một chút cũng không phải tùy tiện.” Anh ta mềm giọng tố cáo, cặp mắt ngập nước kia viết: người: Em khỏe mạnh quá nhỉ! Sống dễ chịu quá nhỉ! Sống dễ chịu quá nhỉ. Ôi. Không nghĩ tới cô học được chiêu bất khả chiến bại của anh ta rồi.

“Tôi thu lại lời mới nói, anh cứ coi như không nghe thấy đi, được chưa?”

“Ăn cơm với anh, đi xem phim, thì anh tha thứ cho em.”

“Được voi đòi tiên!”

“Anh chỉ nói tùy tiện một chút thôi, nhất định phải dă kích anh như vậy sao?” Ngụy thiếu niên cô đơn khép hờ mắt, lông mi rậm hơi hơi run lên, thần sắc kia, muốn bao nhiêu uất ức thì có bấy nhiêu.

Tôi đầu đầu nâng trán: “Nhiễm Nhiễm, anh 26 tuổi rồi.”

“Cho nên thế nào?”

“Xin nhờ anh đừng có bán manh nữa được không? Không nghe nói qua rằng bán manh gãy chân sao?”

Nhiễm Nhiễm ngược mắt, nghiêm trang nói: “Anh chỉ nghe nói bán manh vô tội, tại sao lại bị cắt đứt chân?”

“Cút đi!” Tôi không biết nên khóc hay cười, khẽ gất.

Ngụy thiếu niên vịn lên vai tôi, tà ác cười một tiếng: “Anh chỉ biết cút ở khăn trải giường, có muốn làm cùng nhau không?”

Tôi cau mày tròn mắt: “Cút!”

“Cút?” Anh ta nghiến ngậm: “Em đồng ý sao? Đồng ý sao? Chính là đồng ý sao?”

Tôi dờ khóc dờ cười: “Tôi thua anh rồi!”

“Đừng nha, anh còn muốn em thu phục anh cơ mà.”

“Anh đúng là sói mà nghìn mặt mà, mỗi một mặt cũng đủ để cho ngành nghiên cứu nghiên cứu mấy năm, còn tôi thì không có bản lĩnh đó.”

“Anh cho em đặc quyền đó.” Anh ta ôm eo tôi, đi ra cửa.

Tôi không phản kháng, bởi vì tôi không có sức lớn như anh ta, tôi cũng không la hét, bởi vì rất khó coi. Nhưng mà, tôi sẽ uy hiếp, hiểu được toàn bộ là nhân tài, vật gì cũng có chỗ dùng.

“Nhiễm Nhiễm, anh hai ở trên lầu. Nếu như anh ấy phát hiện anh đưa tôi đi, anh đoán xem sẽ thế nào?” Lời nói nhẹ nhàng của tôi vừa dứt, trong phút chốc Nhiễm Nhiễm dừng bước.

Tôi đẩy cánh tay của anh ta ở trên eo tôi ra, thành khẩn nói: “Cám ơn anh nhớ sinh nhật của tôi. Nhưng mà, chúng ta không thích hợp làm bạn bè, về sau đừng đến tìm tôi nữa.”

Đầu lông mày của anh ta khẽ nhíu lại, giọng điệu trầm thấp: “Cũng bởi vì chị của anh sao?”

“Tôi với chị anh chỉ gặp qua vài lần, cùng nhau xuất hiện cũng không nhiều lắm, nhưng mà, tôi hiểu rõ cô ta cũng không phải là người dễ đối đầu. Các người cùng một nơi giống nhau, anh chỉ thông minh hơn cô ta, sẽ không ngu ngốc hơn cô ta.” Tôi khép hờ mắt lại, chăm chú đưa tay chạm vào bông hoa hồng ở giữa: “Có lẽ tôi sẽ nói những lời anh không thích nghe, nhưng mà, tôi vẫn muốn nói rõ: Nhiễm Nhiễm, tôi không tin anh.”

“Chẳng lẽ anh còn có thể có ý đồ khác sao?” Anh ta nhẹ giọng cười, trong tiếng cười lại có mùi vị không đáng, tôi không biết, cũng không muốn tìm tòi nghiên cứu, có phải anh ta đang cười nhạo tôi hay không.

“Tôi không biết cũng không hề muốn biết anh có mục đích gì. Tại một chút phương diện nào đó tôi rất lười, không thích phức tạp, cũng không thích vui vẻ mà lục đục với nhau, không hiểu sao mọi người lại nói, đấu với người khác vui vẻ vô cùng “Vui vẻ ở chỗ nào.” Tôi nâng mắt lên, nhàn nhạt cười: “Điều tôi khát vọng rất thuần túy, bất kể là tình bạn hay tình yêu. Cho nên, tôi thà để mất đi một cơ hội kết giao bạn bè, cũng không muốn phải đi suy đoán người kia có ý đồ riêng hay không.”

Nhiễm Nhiễm nhìn chằm chằm tôi, trong con ngươi màu đen kia có mấy cảm xúc phức tạp thay phiên nhau, giây lát sau, anh ta cười: “Em sợ.”

“Đúng vậy, tôi sợ rồi.” Phụ nữ đều là sinh vật nhạy cảm mà yếu ớt, đối với những chuyện mình không biết sẽ sợ sệt. Tôi lại khuyết thiếu tinh thần tìm tòi. Tôi nghĩ, sau này tôi vẫn sẽ ở lại trong vỏ ốc này.

“Bách Khả.” Anh ta nhẹ giọng kêu tôi.

Tôi ngẩng đầu lên theo bản năng, lại đón nhận một gương mặt phóng đại, cảm xúc mềm mại ở trên môi, trong mũi lại có mùi hương hoa quả nhàn nhạt, làm tôi kinh ngạc căng lớn mắt ra.

Nụ hôn này là môi đối với môi, nhưng mà, rất nhạt, rất nhẹ, giống như chuồn chuồn lướt nước vậy.

“Hôn được rồi!” Nhiễm Nhiễm lui ra, chạy đi giống như một đứa bé trộm được kẹo.

Đầu óc tôi bởi vì kinh ngạc mà trống rỗng bây giờ mới vận hành lại, ở đại sảnh với ánh đèn sáng chói vang lên tiếng rống của tôi: “Nhiễm Nhiễm, anh là tên khốn kiếp!”

—Tôi thờ hồn hèn trở lại trong phòng đã bao, vừa mở cửa ra, thiếu chút nữa tôi đã bị âm nhạc âm ỉ bắn đi ra ngoài, lúc này trong phòng bao đầu người nhón nháo, nhưng nam nữ với quần áo thời thượng đang mời rượu, có uống rượu. Người đứng đầu ban nhạc XX đang hát một bài nổi tiếng tới mức quên mình, tay ghita bên trái giống như bị chứng động kinh vậy, một bên gảy đàn một bên lắc lư mái tóc dài đầy hồ hởi trên đầu kia, tay trống bên phải giống như cần thuốc vậy, liều mạng lặn qua lặn lại cái khung trống.

Âm Nhị Nhi cười khanh khách vẫy tay với tôi, tôi nhìn chỗ trống giữa anh ta với Âm Hạng Thiên một cái, nhắm mắt đi tới.

“Sao đi lâu như vậy mới quay lại hả?” Âm Nhị Nhi cười hỏi.

“Gặp được một người quen.” Tôi hàm hồ suy đoán.

Âm Nhị Nhi nhíu mày liếc tôi một cái, nói: “Nghĩ ngơi một chút đi, không tan cuộc trước mười hai giờ được đâu.”

Tôi tiện thể dựa vào ghế sofa, nhắm mắt lại, bên tai là tiếng động lớn ồn ào, trong lòng lại nặng nề.

Vốn dĩ tôi tưởng rằng thất tình chỉ là một lúc thôi, mặc kệ yêu sâu đậm bao nhiêu, yêu nồng đậm bao nhiêu, sớm muộn gì cũng sẽ phai nhạt. Cho đến hôm nay Nhiễm Nhiễm bày ra tư thái không có lối thoát để từ chối, tôi mới ý thức được, vết thương sẽ khỏi hẳn nhưng cũng sẽ lưu lại sẹo. Sau thân tôi chính là người đàn ông đã thành công lưu lại sẹo trong lòng tôi, không cách nào mài mòn được, chỉ có thể mặc nó. Nó sẽ luôn luôn nhắc nhở tôi, tôi đã từng bị thương, về sau gặp phải chuyện tình cảm, phải cẩn thận hơn.

“Tôi sợ lãng phí những tình cảm ảo tưởng, ghét mình giống như con nhím, cẩn thận phòng vệ, tôi rất phản đối việc rơi nước mắt vì thất tình, ai nha nha nha cách người xa một chút.” Khi Ngải Kiệt Tại Phiên hát bài hát 《 người nhát gan 》 này thì nó rất gần với lòng tôi, ca từ nhẹ nhàng, lời bài hát thương cảm, tôi theo một nhịp, nhẹ nhàng ngâm nga, nước mắt chảy nơi đáy lòng.

“Mệt mỏi sao?” Âm Hạng Thiên vẫn luôn yên lặng bỗng âm giọng hỏi.

Tôi quay đầu nhìn anh, từ trong thâm tâm, nói: “Không có mệt mỏi như anh.” Dự lễ Giáng Sinh với vợ chưa cưới xong, lại chạy tới buổi gặp gỡ sinh nhật của tôi. Một lòng dùng hai chỗ, không mệt sao? Hơn nữa, lòng tôi không hề vui vẻ khi anh đến.

Lông mày anh nhíu lại một chỗ, giống như bị thương: “Đừng có dùng loại ánh mắt này nhìn anh.”

Dùng câu cũ đã nói àm hình dung, ánh mắt bây giờ của tôi, là - người khác cười tôi quá khủng điên, tôi cười người khác nhìn không thấu.

Tôi mỉm cười chua chát, thu hồi tầm mắt mình.

Như lời Âm Nhị Nhi đã nói, buổi tụ họp này rất dài. Mà người sinh nhật là tôi đây không có cách nào dung nhập vào được, tới gần mười một giờ, tôi đã không ngồi yên được nữa. Dù sao cũng là sinh nhật của tôi, Xảo Dĩnh đã không có ở đây, tôi lại rút lui, không phải tương đương với việc trách hình cho mọi người biết, buổi tiệc hôm nay kết thúc sao?

Những tân khách này không phải model thi chính là diễn viên nghệ sĩ, nên tất cả đều là những người thích ngủ muộn, không tới mười hai giờ, cuộc sống về đêm cũng chưa bắt đầu, hiện tại tan cuộc, hình như không quá thích hợp. Cho nên, tôi chỉ có thể ngồi tiếp.

Âm Nhị Nhi thấy tôi nhích tới nhích lui giống như một con trùng, dịu dàng nói: “Muốn về nhà sao?”

“Có thể không ạ?”

“Có gì mà không thể chứ?” Âm Nhị Nhi cười khế, tầm mắt lướt qua tôi, dừng ở trên người Âm Hạng Thiên: “Lão Tam, đưa Bách Khả về nhà đi.”

Tôi kinh ngạc xua tay: “Không cần không cần, em thuê xe về được rồi.”

“Anh thấy cậu ta rất nhàm chán, đi cùng đi.” Âm Nhị Nhi khẳng khái giữ ý kiến.

Tôi hoài nghi anh ta uống lộn thuốc, thường ngày, nếu Âm Hạng Thiên tiếp cận tôi, khẳng định anh là người đầu tiên đứng ra đuổi đi, hôm nay sao lại thế này? !

Âm Hạng Thiên cực kỳ yên lặng, nghe cuộc nói chuyện của tôi và Âm Nhị Nhi, chỉ nhàn nhạt nói một tiếng “Đi thôi.”

Ngay sau đó liền đứng dậy mặc quần áo.

“Anh hai, anh lại nghĩ ra ý tưởng gì vậy hả?” Tôi hoài nghi liếc nhìn Âm Nhị Nhi, từng tế bào trong thân thể vào trạng thái phòng bị, đừng chỉ trích tôi quá mức nhạy cảm, tôi đã ở chung với yêu nghiệt Âm Nhị Nhi này nhiều năm, cũng không có chuyện như mới nói đây.

“Không có gì.” Âm Nhị Nhi đẩy tôi đứng dậy: “Mau trở về đi, đến nơi gọi điện thoại cho anh.”

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Giả Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 138: Chương 132

Dưới chủ trương của Âm Nhị Nhi, tôi đành rời đi cùng Âm Hạng Thiên, từ chỗ rời khỏi phòng bao tới thang máy, rồi đi một đường tới bãi đậu xe, chúng tôi chỉ im lặng không nói gì đi về phía trước, một câu cũng không nói.

“Sinh nhật vui vẻ.” Sau khi lên xe, anh đưa cho tôi một hộp quà màu đậm.

“Cám ơn.” Lúc nhận hộp quà tôi liếc nhìn anh một cái, trên mặt anh không có bất kỳ biểu cảm gì, nhưng đáy mắt lại có thứ gì đó đang bắt đầu khởi động, tâm tình giống như bị đè nén.

“Không mở ra xem một chút sao?” Anh lẳng lặng hỏi.

Tôi luống cuống thu hồi tầm mắt, mở cái hộp ra, bên trong xe không có mở đèn, ánh sáng không được tốt lắm, tôi cầm vật nhỏ để trong hộp lên, mượn ánh đèn nê ông ngoài xe để nhìn, là một cái lược nhỏ, nửa hình tròn, chạm vào cảm thấy mượt mà nhẵn nhụi,

Không khí bên trong xe cực kỳ đè nén, muốn bầu không khí sôi nổi hơn, nên tôi nửa đùa nói một câu: “Tôi phát hiện khí thế của anh nhỏ đi rồi.”

Anh vờ tay, giống như muốn chạm mặt tôi, nhưng bởi vì tôi co rúm lại nên trong phút chốc đã dừng giữa không trung.

Anh nắm chặt những ngón tay thon dài, thanh âm khẽ run, nói: “Anh phát hiện, em không yêu anh nữa rồi!”

Đã trải qua nhiều chuyện như vậy, ngay từ sớm tôi đã không thể nói ra được tình cảm tôi đối với anh là dạng gì rồi. Điều duy nhất có thể khẳng định là, tôi không hận anh. Mặc dù, vết thương do anh gây ra cho tôi rất sâu, làm cho tôi cực kỳ bất đắc dĩ, nhưng mà, ta tôi lại không nhẫn tâm đi hận anh. Hơn nữa, khi nhìn thấy anh rút cuộc cũng nhìn thẳng vào đoạn tình cảm đã kết thúc này, lòng của tôi lại đau, không phải vì tình cảm đã chết đi của chúng tôi, mà chỉ đơn thuần đau lòng vì anh. Nhưng, tôi không thể biểu hiện ra, bởi vì, sự kết thúc hoàn toàn này chính là việc tôi chờ đợi đã lâu rồi.

“Tình yêu thay đổi, so sánh với việc đi yêu người khác, tôi lại càng yêu quý bản thân tôi.” Tôi không chế tần số hô hấp của mình, không chế thanh âm của

mình, không muốn lộ ra một chút chua xót nào, nhưng mà, tôi làm không được tốt lắm, chỉ cần lắng nghe là có thể phát hiện, giọng nói của tôi hơi run rẩy, bởi vì trong lòng không bình tĩnh nổi nên hô hấp của tôi trở nên gấp gáp.

“Anh yêu em lại làm em tổn thương, anh cũng yêu chính mình như vậy, mà anh cũng để cho bản thân mình rất khổ sở.” Thanh âm của anh không hề chối taut, nhưng giờ phút này nghe những lời như vậy lại làm cho tôi dễ dàng đổ vỡ. Lần đầu tiên nghe anh nói yêu, lại là lúc kết thúc thì trừ sự trầm mặc tôi có thể làm gì đây?!

Anh xoa xoa gương mặt tôi, lần này tôi không có tránh né. Mặc cho những ngón tay ấm áp của anh mon trón mặt tôi, lỗ tai của tôi, cuối cùng nắm cảm của tôi: “Bách Khả, nếu anh có thể xáo bài một lần nữa, thì bắt đầu một lần nữa được không?”

Tôi kinh ngạc nhìn anh thật lâu, cười khổ lắc đầu: “Không quan trọng nữa rồi.”

“Ý anh là, cho dù anh bỏ Nhiễm Du, em cũng không cần anh sao?”

Nước mắt xuất hiện nơi hốc mắt, tôi cắn chặt môi dưới, hạ quyết tâm, muốn gạt đầu. Nhưng mà, anh chợt dùng thêm sức, làm tôi bị cố định tại chỗ.

“Thật sự em không cần anh nữa sao?” Giọng điệu của anh thật bình tĩnh, khóe môi có một đường cong mờ, nhưng mà cái loại cười như không cười đó làm cho tôi rợn cả tóc gáy. Đáy mắt của anh không có giận, cũng không có đau thương, mà là sự phá hủy quyết tuyệt và ngoan lệ.

“Âm Hạng Thiên, anh đừng như vậy.” Tôi sợ, hơn nữa trình độ sợ hãi không phải bình thường, mà là

Sự sợ hãi chưa bao giờ cảm nhận qua.

Anh im lặng không nói, buông lỏng tay ra, sau đó khởi động xe, đột nhiên tăng tốc, xe chạy ra ra khỏi chỗ đậu xe, chạy nhanh trên đường. Cây kim đồng hồ trên mặt đồng hồ không ngừng tiến về phía trước, tốc độ xe càng lúc càng nhanh.

Càng đáng sợ hơn, hôm nay là đêm giáng sinh, mặc dù gần nửa đêm, nhưng những chiếc xe chạy trên đường cũng không thiếu.

Anh chạy qua mặt những xe khác, xông đèn, xuyên qua dòng xe cộ, giống như đang đang kêu gào cùng tử thần.

Đếm không hết những chiếc xe bị bỏ ở phía sau, phong cảnh ngoài cửa sổ hồi hải lui về phía sau, tôi sợ hãi nắm chặt dây an toàn, cố nén cảm giác lao đảo trong dạ dày.

Rốt cuộc, xe ngừng lại, tôi bất chấp tất cả vọt xuống, ới lên ới xuống, cho đến khi nước chua trong dạ dày không ra được nữa, nôn mửa mới từ từ dừng lại.

“Ói hết rồi sao?” Giọng nói bình tĩnh vang vọng trong đêm khuya, làm cho những tiếng động huyền ảo ảm ỹ trong đêm giáng sinh trở nên vô cùng lạnh lẽo.

Tôi vịn vào ghế dựa lạnh lẽo bên đường đứng thẳng lên, giọng nói mang nức nở, nói: “Rốt cuộc anh muốn thế nào hả?”

Anh bình tĩnh nhìn tôi trong giây lát, nhàn nhạt cười: “Mỗi lần em bị ức hiếp cũng cực kỳ mê người.”

Biến thái! Từ đầu tới đuôi của anh đều biến thái!

Tôi muốn rống lên trách mắng bệnh tâm thần này một phen, nhưng mà, mới nôn xong đã làm cho hơi sức của tôi biến mất hoàn toàn, giờ phút này bị anh kích thích chỉ có thể run run.

Ánh mắt của anh xẹt qua áo khoác ngoài, hơi nhủu mày lại, tiếp đó lại đưa qua một bình nước, muốn tôi súc miệng. Bởi vì trong miệng vô cùng chua xót, tôi không cự tuyệt. Nhưng mà, anh lại thừa dịp tôi chưa chuẩn bị đã giật áo khoác ngoài của tôi ra.

Tôi sợ hãi kêu to: “Anh làm gì đấy hả?”

“Bần.” Anh mới nói như vậy xong, lột áo khoác của tôi xuống, tiện tay ném đi, vút ờ trên mặt đất.

Tôi không thể tức giận, cúi người đi nhặt, cũng không phải đau lòng vì quần áo, mà là đi lấy điện thoại di động trong túi ra.

Lúc đầu ngón tay tôi sắp chạm vào quần áo thì đột nhiên anh nhắc chân, đá văng quần áo ra.

“Âm Hạng Thiên, anh quá mức rồi đó!” Tôi cực kỳ phẫn nộ, sự e ngại lúc trước đều bị lửa giận đốt trụi rồi.

“Dù anh có quá mức, em cũng không có lực mà phản kháng, không phải sao?” Anh cười cười xem thường, tiếp đó kéo tôi vào trong xe.

“Anh nói không sai, xác thực tôi không chọc nổi anh, nhưng mà, anh đừng quên, lúc tôi và anh cùng nhau rời khỏi, anh cả và anh hai đều ở đó. Anh không đưa tôi về nhà, bọn họ.” Tôi đang nói lời chánh nghĩa kèm thêm sự ác liệt, thì điện thoại di động của anh vang lên.

“Nghỉ một lát, chờ anh nghe điện thoại xong rồi quát nữa.” Anh nói như vậy xong, nghe điện thoại, tôi đành phải dừng đề tài lại.

Cũng không biết ai gọi điện thoại tới, chỉ thấy sau khi anh nghe xong, lông mày từ từ nhíu lại, rồi sau đó, lại giãn ra, sau đó nữa, nhẹ nhàng nói một câu “Tôi biết rồi.” Tiếp theo liền kết thúc cuộc nói chuyện.

“Cứu tinh của em gọi tới.” Anh vừa nói xong, lại khởi động xe lần nữa.

Tinh thần của tôi chấn động: “Anh hai?”

“Đúng.”

“Anh ấy nói gì?”

Anh không hề có chút cảm xúc nào, nói: “Muốn anh cho nhà họ Nhiễm một câu trả lời thỏa đáng trước rồi mới thu thập em.”

“Anh nói vậy! Anh hai sẽ không.” Đang nói bỗng nhiên tôi dừng lại, tôi nhớ tới chuyện Âm Nhị Nhi muốn anh đưa tôi về nhà, khi đó chỉ cảm thấy có quái, bây giờ, bỗng nhiên tôi có cảm giác bị bán đi.

Anh nghiêng đầu liếc mắt nhìn tôi, nhàn nhạt hỏi: “Tin chưa?”

“Không muốn tin.”

“Có tin hay không cũng đều như vậy.”

“Tại sao chứ? !” Tôi không không chế được la hét.

“Dựa vào việc anh ấy là anh trai anh.”

“Anh ấy cũng là anh tôi mà.”

“Bọn anh quen biết nhau ba mươi năm, hai người mới quen biết ba năm, em cảm thấy anh ấy sẽ giúp ai?”

“Nhưng mà lúc trước anh ấy một mực giúp tôi!” Tôi không hiểu, tôi không hiểu, dù tính tình của Âm Nhị Nhi khác với người thường, nhưng anh ta lấy chuyện chọc tức Âm Hạng Thiên làm thú vui cũng không phải chuyện giả mà!

Anh cười khê một tiếng, khoan thai, nói: “Anh ấy chỉ muốn kích thích anh mà thôi.”

Trong lòng tôi ghen lại, cái gì cũng không nói ra được. Anh thấy tôi sững sờ, đưa tay vuốt vuốt tóc của tôi: “Bây giờ anh không thể nào tức giận, chỉ hy vọng nắm chặt đi ra.”

Nhìn cái đức hạnh như ban ơn kia! Thật giống như tôi cầu anh vậy, chỉ là. Bây giờ tôi quả thật cầu anh, những thắc mắc cũng không quan trọng, quan trọng là, tôi muốn xuống xe! Cùng một người vui buồn thất thường đồng hành thực sự là quá nguy hiểm, ngộ nhờ tôi không cẩn thận chọc phải anh, lại chạy xe nhanh một lần nữa, tôi chỉ có thể phun dạ dày ra.

“Tôi muốn về nhà. Không, tôi muốn xuống xe.” Tôi không cần anh đưa tôi về nhà, để tôi tự do là được rồi.

Anh hừ một tiếng từ lỗ mũi ra bày tỏ sự khinh thường: “Em nghĩ hay nhỉ!”

Tôi rầu rĩ, u oán, cuối cùng là anh cười ác liệt trong những tiếng cười hỗn độn. Đây là tại sao hả?

Không phải kết thúc sao? Chính anh cũng chấp nhận rồi, tôi không thương anh, vậy bây giờ xuống ra tuồng gì đây?

Không biết qua bao lâu, xe ngừng lại lần thứ hai, tôi không biết đây là đâu, cũng không có tâm để nhìn, chỉ tóm lấy con sói vô liêm sỉ đang chuẩn bị xuống xe kia, nói: “Âm Hạng Thiên, chúng ta kết thúc rồi, kết thúc rồi, có hiểu không hả?!”

Anh “bốp” một cái đẩy tay tôi ra, rét lạnh nói: “Em không có quyền nói kết thúc!”

Tôi xoa xoa mu bàn tay bị anh đánh đau, tức cũng không tức được, chỉ uất ức không gì sánh nổi nói: “Sao tôi lại không có quyền lợi chứ? Tôi cũng là người, anh cũng là người, tại sao, tôi phải bị anh khi dễ bị anh đàn áp chứ?”

“Đừng hỏi vấn đề ngu xuẩn như vậy.” Anh nắm cằm của tôi, tàn khốc nói: “Bây giờ anh đi xử lý một chút chuyện, em hãy ngoan ngoan chờ đi. Dám chạy trốn, anh sẽ làm cho em hối hận cả đời, anh nói được sẽ làm được!”

Tôi giận mà không dám nói gì chỉ nhìn chăm chăm anh, hận không thể làm hai mắt mình thành tia X, trừng cho anh hai lỗ thủng.

Tôi trầm mặc làm anh rất bất mãn, tiếp theo đó, dùng sức捏o cằm của tôi: “Có nghe hay không hả? !”

Vì tránh cho cằm mình bị nát ra, tôi trầm điều khoogn tình nguyện từ trong lỗ mũi hừ ra một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Giả Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 139: Chương 133

Cái tên khốn kiếp đáng đánh đòn kia vừa lòng đắc chí xuống xe, trước khi anh chưa đi xa, tôi không dám xuống xe, thừa dịp này quan sát hoàn cảnh xung quanh mình, người ở đây hơi thưa thớt, không có chiếc xe nào chạy qua, Âm Hạng Thiên đi về phía một tòa nhà ba tầng thấp đèn sáng chói, cách chỗ dừng xe chỉ hơn trăm thước, đợi lúc bóng dáng của anh hoàn toàn lấp đi bởi bức tường ngôi nhà, tôi lập tức xuống xe, bên trong xe ảm áp thì ngoài xe càng lạnh lẽo thêm, một cơn gió thổi qua, tôi nhìn không được mà rung mình một cái. Đây là chỗ quái quỷ nào vậy hả?!

Tôi mờ mịt nhìn con đường dài bất tận, lòng liền chìm vào đáy biển, nơi này hình như là vùng núi sương mù nổi danh thành phố D, những ánh đèn đang lóe lên kia đều là những biệt thự được xây dựng ở vùng núi này. Chỗ này còn quý quái vắng vẻ hơn đại trạch nhà họ Âm nữa. Không có xe buýt, không có tàu điện thành ngầm, thậm chí ngay cả xe taxi cũng hiếm thấy. Nếu như tôi đi xuống núi, không phải là không thể bị công chết ở đường, huống chi, lỗ mũi Âm Hạng Thiên còn tinh hơn so với chó, ngộ nhờ tôi chưa kịp chạy xa đã bị anh bắt lại, hậu quả còn đáng sợ hơn so với chết rét!

Đắn đo nhiều ần, tôi quyết ngoan ngoãn chờ đợi, tránh việc chết mà cũng không biết chết thế nào. Tôi nghĩ vậy xong, xoay người mở cửa xe, nhưng cửa xe lại không động chút nào!

Trong lòng tôi run lên, dùng sức kéo, vẫn không nhúc nhích!

Tay tôi dùng sức kéo cửa xe, giống như bị rối loạn thần kinh thì thầm: “vùng oi mở ra', 'vùng oi mở ra'.”

Giằng co gần mười phút, rốt cuộc tôi cũng bỏ cuộc. Gió núi vẫn không ngừng thổi qua, tôi khóc không ra nước mắt xoa xoa hai cánh tay đã đông cứng, rút lại đằng sau xe tránh gió.

Lần này Âm Hạng Thiên đi hẳn một tiếng, đợi tới khi tôi nghe thấy tiếng bước chân thì tôi đã bị đông lạnh trở thành cây kem thịt rồi. Sớm biết vậy tôi đã không đi ra ngoài, làm bản thân mình chịu bị kịch mà, tính toán cái gì vậy chứ?!

Tiếng bước chân kia càng đi càng gần, tôi cử động hai chân đã đông cứng, đang muốn đứng dậy, lại chợt nghe thấy một giọng nói nữ kèm theo chút lo lắng vang lên.

“Hạng Thiên, em không muốn lời xin lỗi của anh!” Mặc dù giọng nói của cô ta gần như là bị gió thổi làm nát vụn, nhưng mà, tôi có thể xác định, chủ nhân của giọng nói này là Nhiệm Du!

Trong lúc nhất thời tôi liền bình tĩnh lại, Âm Hạng Thiên không phải một người dễ dàng nói lời xin lỗi, cũng không có ai mong muốn nhận được lời xin lỗi của anh, bởi vì, cái giá phải trả cho lời xin lỗi của anh quá đắt. Điểm này là tôi dựa vào kinh nghiệm của bản thân mình đã trải qua, tuyệt đối không phải là giả.

“Nhiệm Du, anh rất xin lỗi.” Tiếng nói của Âm Hạng Thiên rất bất đắc dĩ nhưng cũng rất kiên định “Nợ em, anh sẽ trả, nhưng mà, không thể dùng hôn nhân để trả.”

“Bởi vì Bách Khả sao?” Nhiệm Du yếu ớt hỏi.

“Bởi vì bản thân anh.” Âm Hạng Thiên mỉm cười, lại nghe giống như tự trào phúng mình: “Anh rất ích kỷ, mọi việc đều lấy cảm nhận của mình đặt lên vị trí đầu tiên. Lúc em mang thai, một mặt anh nghĩ sẽ trả nợ cho em, một mặt lại không muốn mất đi cô ấy. Anh cho rằng cô ấy sẽ không rời khỏi anh, nhưng mà, cho đến lúc cô ấy rời đi, anh mới phát hiện ra bản thân mình quá tự phụ rồi.” Dừng lại một chút, anh lại nói tiếp với giọng điệu có chút gì đó thê lương: “Xảy ra nhiều chuyện như vậy, cô ấy không hận anh cũng không oán trách anh, mà anh lại tình nguyện mong cô ấy hận cô ấy oán, ít nhất thì như vậy cũng có thể chứng minh cô ấy còn để ý. Nhưng mà, cô ấy lại không cần, cô ấy lại dùng vẻ thân nhiên đối mặt với anh, nhìn anh với ánh mắt xa lạ, loại cảm giác này rất tồi tệ, anh không có cách nào chịu được, cho nên, anh cần giữ cô ấy lại.”

“Vậy còn em thì sao?” Nhiệm Du đau thương hỏi “Em phải làm thế nào? Anh.”

“Bách Khả!” Đột nhiên Âm Hạng Thiên lên tiếng, cắt đứt lời Nhiệm Du nói, sau đó là một trận tiếng bước chân dồn dập, xen lẫn tiếng khê nguyên rủa ảo não: “Chết tiệt, lại chạy! Một chút trí nhớ cũng không có mà!”

“Tôi ở đây.” Tôi run lấy bầy đứng lên, nước mắt nước mũi giàn giụa. Đứng hiểu lầm, không phải tôi xúc động, bộ dáng này hoàn toàn là do gió lạnh ban tặng.

Âm Hạng Thiên bước mấy bước vọt tới đuôi xe, nổi giận dưng dưng, hỏi: “Em trốn ai hả?”

“Tôi bị khóa ở bên ngoài xe mà.” Răng môi tôi run rẩy, không ngừng chảy nước mũi: “Đông chết tôi rồi.”

“Tại sao xuống xe hả?”

Dĩ nhiên tôi không thể nói là mình đang thử chạy trốn, chỉ có thể lau nước mũi che giấu sự ngượng ngùng của mình. Nhưng anh cũng không phải ngu ngốc, sự trầm mặc của tôi đã biến thành lời thách thức rồi.

“Đáng đời!” Anh không hề có sự thông cảm nào trợn mắt nhìn tôi một cái, sau đó mở khóa xe, xách tôi vào trong xe.

Nhiễm Du đứng ở cách đó không xa nhìn chúng tôi, gió lạnh phe phẩy mái tóc dài của cô ta, nhẹ nhàng lung lay, có vẻ yếu ớt như vậy.

“Âm Hạng Thiên.” Tôi cúi đầu gọi người đàn ông đang vùi đầu điều chỉnh máy sưởi ấm.

“Cái gì?” Anh không ngẩng đầu lên, chỉ có chút không kiên nhẫn lên tiếng.

“Nhiễm Du vẫn chưa đi.”

“Anh biết.”

“Anh không đi nhìn một chút sao?”

“Quản nhiều như vậy không thấy mệt sao?” Anh tức giận hừ một tiếng, điều chỉnh máy sưởi ấm tốt rồi sau đó rời khỏi xe.

Hai người đứng cách nhau một đoạn trong gió rét trò chuyện với nhau, vẻ mặt của Nhiễm Du khi nhìn Âm Hạng Thiên cực kỳ giống với lúc cô ta kết hôn với Lạc Quân Dật giống như chỉ trong phút chốc càng lúc càng xa cách, u oán, đau thương, không thể làm gì.

Lúc Âm Hạng Thiên xoay người đi về phía xe, Nhiễm Du cũng không có nhìn anh, mà gắt gao trừng tôi.

Loại ánh mắt tràn đầy hận ý đó so với gió lạnh còn sắc bén hơn.

Tôi yên lặng thu hồi tầm mắt, rồi rầm găm ngón tay của mình, mặc dù trong lòng rõ ràng, tôi không cần áy náy, không cần chột dạ, nhưng tôi vẫn như cũ giống như lưng đeo mũi nhọn với người khác.

“Bốp” một tiếng vang giòn tan, tay của tôi bị đẩy ra.

“Nói em bao nhiêu lần rồi hả, không được cắn móng tay, em cầm tinh con gà hả? Sao ăn đánh hoài mà không nhớ vậy?” Âm Hạng Thiên hung dữ găm lên với tôi.

Tôi phồng má trừng anh: “Anh là tên khốn kiếp!”

“Em nói cái gì hả?” Anh không thể tin được nhìn tôi, hiển nhiên không nghĩ tới tôi sẽ mắng ra suy nghĩ trong lòng như vậy.

“Tôi nói anh là tên khốn kiếp!” Tôi kiêu căng trừng mắt với anh: “Anh chỉ nói một câu thật xin lỗi, liền đuổi người ta đi, anh nói xem anh có khốn kiếp hay không?”

Tôi cũng không phải giả mù sa mưa đi tội nghiệp Nhiễm Du, mà là đứng trên lập trường khách quan phán xét tên khốn kiếp này. Cũng bởi vì anh đưa đi đưa lại không chắc chắn, làm tổn thương lòng của biết bao nhiêu người? Phá nát lòng của bao nhiêu người?

“Ai nói anh chỉ nói lời xin lỗi chứ? Anh còn cho nhà họ Nhiễm 2% cổ phần!”

Tôi kinh ngạc mở to mắt: “Hai á?!”

Âm thị cũng không phải công ty nhỏ, 2% cổ phần trị giá rất nhiều rất nhiều tiền đó!

Anh bật cười một tiếng: “Còn biết tiếc tiền giúp anh, xem ra không đi quá xa.”

Tôi 囧, ấp úng nói: “Cái gì mà tiếc tiền giúp anh chứ? Tiền kia đều là tiền bạc nhà họ Âm cả!”

“Đó là cổ phần của anh.” Anh khởi động xe, lẩm bẩm nói: “Chỉ là, anh cả biết nhất định sẽ làm thật anh.”

“Đáng đời! Loại người như anh chết không có gì đáng tiếc, chết chưa hết tội, chết cũng chiếm được tiện nghi rồi.”

“Bốp!” Một bao tay làm bằng da dê vút sang đây, cắt đứt lời cãi nhai của tôi.

“Anh chết thì em làm quà phụ rồi.”

“Đừng dán vàng lên mặt mình! Không nói tới chuyện hai chúng ta không có quan hệ gì, cho dù có, tôi cũng là quà phụ nhỏ vui vẻ nhất trên thế giới này!”

“Em cầm miệng cho anh!”

“Tôi không im đó! Trừ phi anh đưa tôi về nhà.”

“Như em mong muốn.” Anh cười nhạo một tiếng, chợt tăng tốc, xe giống như một con ngựa hoang thoát khỏi dây cương, vèo một cái xông ra ngoài.

“Chạy nhanh vậy.” Tôi khẩn trương nắm dây an toàn, môi không còn chút máu, nói: “Không còn gì để tôi phun nữa đâu.”

“Chỉ mong là vậy.” Trong tiếng vang của động cơ, anh cười ác liệt, loại tiếng cười nhẹ khoái chí. Làm tôi có một loại cảm giác xa cách đã lâu, có lẽ theo ý anh, những cô phần kia tiêu cực hỷ có giá trị.

Tôi lại phun khi dừng xe lần nữa. Bởi vì trong dạ dày không còn gì nữa, tôi nghi ngờ thứ mình nhổ ra chính là mật dịch dạ dày, hơn nữa, lại còn không cẩn thận làm dơ quần áo. Nhưng mà, những thứ này đều không quan trọng, quan trọng là, anh không đưa tôi về đại trạch như mong muốn, cũng không trở về trong khu nhà trọ Huệ Nam, mà đưa tôi đến một nơi làm tôi cực im lặng cộng thêm sự hối hận không kịp.

Giống như trong trí nhớ, giường ở đây là hình tròn, vật phẩm trên giường là màu đỏ rực dâm mị. Phòng tắm trong suốt nhìn một cái không sót gì, cả căn phòng tràn đầy mùi vị gian tình.

“Tất cả đều bắt đầu từ nơi này.” Trở lại chốn cũ anh cười khẽ cảm thán.

Đúng như lời anh nói, đoạn tình cảm nghiệt ngã của chúng tôi bắt đầu từ nơi này. Ngày Nhiễm Du và Lạc Quân Dật hỷ kết liền cành, vì an ủi một con sói bị thương, tôi bồi anh đi dạo phố, bồi anh ăn cơm, cuối cùng lại không cẩn thận bồi lên giường.

Bây giờ, cái giường vẫn ngay trước mắt, vị trí cũ, góc độ cũ, thậm chí ngay cả bao cao su cũng để trong giỏ mây nhỏ trên tủ đầu giường như cũ. Cái khách sạn chết tiệt này, phải chu đáo tới mức vậy sao?!

Ông chủ nơi này nhất định là một người cuồng tình dục! Bằng không sao lại bỏ vật phẩm tà ác như thế vào trong đồ trang trí đáng yêu như vậy hả? !

Hết chương 133 - Phạm Mai - Diễn đàn Lê Quý Đôn.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Giả Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 140: Chương 134

“Đi tắm đi.” Một cái áo tắm màu trắng bị ném qua đây.

Ngay lập tức tôi lùi lại hai bước, áo tắm liền rơi trên mặt đất.

“Không tắm hay là không mặc?” Đuôi lông mày của Âm Hạng Thiên hơi nhíu lại, khóe môi cười như không cười kia làm cho tôi nhớ tới nụ cười của con sói xám lớn, không, đây cũng rõ ràng là sói mà!

“Tôi muốn về nhà!”

Anh nhặt áo tắm lên, cưỡng ép nhét vào lòng tôi, sau đó lại giống như một Undead* lừa gạt một Lolita, xoa đầu tôi, nói: “Ồ một tuần rồi đi.”

*Undead: đây là một thuật ngữ mạng để nói về một số nghĩa sau:

Đầu tiên, tuổi có thể đóng vai trò chơi “Bác” là tiêu đề của những người đàn ông (khoảng 35 tuổi), được cho là hành vi kỳ quái hơn.

Thứ hai, nó cũng tương tự như các biến thái của người đàn ông trung niên.

Thứ ba, như các cô bé, cô có một sự quan tâm đặc biệt trong con người cũ.

Thứ tư, việc giải thích mới nhất, những người lớn tuổi hoặc trông trưởng thành và người đàn ông hài hước, hạn kê zombie thường sử dụng sự hài hước để gọi nhóm người này (Lưu ý: Đối với loại này của nam giới trưởng thành với cô gái thiếu kinh nghiệm cao gây chết người).

Ở trong đoạn này chỉ Âm Hạng Thiên giống như những người đàn ông này thích đùa giỡn những bé gái, đây chỉ là một cách ví dụ.

Thiếu chút nữa tôi đã bị tê liệt lại: “Anh đang nói đùa sao? !”

“Buồn cười không?”

Tôi cố hết sức lắc đầu.

“Tất nhiên là không buồn cười rồi, bởi vì đây không phải là nói giỡn.” Ánh mắt của anh vừa gian tà lại vừa nhục dục, chỉ cần đôi mắt sói rợn rợn kia, tôi đã có thể kết luận, ở đây một tuần, nhất định sẽ thảm hại hơn so với chết!

”Tôi muốn về nhà!” Đầu nói nguy hiểm là chìa khóa mở ra trí khôn, nhưng mà, đối mặt với nguy cơ trước mắt, tôi chỉ cảm thấy sống lưng lạnh run, trừ việc nói bốn chữ không còn chút sức sống này, vẫn không biết phải nói điều gì. Dĩ nhiên, tôi không cho rằng mình có thể dùng lời nói để thuyết phục anh, cho nên, thừa cơ chạy trốn mới là vương đạo!

”Đi tắm đi, đừng để anh phải nói lại.” Đáy mắt của anh hiện lên sự uy hiếp.

Đâu có con thỏ nào tắm rửa để chờ sắc lang lại ăn chứ? Tôi cũng không có ngu ngốc!

”Được, tôi đi tắm.” Trên miệng tôi nói như vậy, nhưng lại dùng tốc độ thật nhanh chồm áo tắm lên đầu anh, rồi sau đó quay người bỏ chạy.

”Không ăn đánh không nhớ mà!” Trong lúc anh ngoái tôi, một cái móng vuốt sói giống như kim đe sau cổ tôi, ép tôi đi vào phòng tắm. Mớ vôi nước lên, hai người đều ướt sũng.

Tôi vừa nóng vừa giận, mắt không chế kêu lên: “Lúc nào cũng khi dễ tôi! Cứ khi dễ tôi! Tôi đã không còn yêu anh, cũng không chọc giận anh, vì sao lại không chịu buông tha cho tôi?”

Về mặt anh mềm nhũn, ôm tôi vào trong lòng: “Bởi vì anh không bỏ được, em đã xâm nhập quá sâu rồi, đã trở thành một tồn tại như lẽ đương nhiên, anh không có cách nào tưởng tượng cũng không có cách nào sống cuộc sống không có em. Bất luận việc chúng ta bắt đầu cũng không phải do tình yêu, nhưng nó đã biến thành như vậy rồi.”

Hơi lạnh của nước như một sợi tơ tưới lên khối đất đai uất ức trong lòng tôi, tôi không muốn khóc, nhưng nước mắt lại không khống chế được, tiếng nước chảy và tiếng gõ nền gạch ngào của tôi quần quít lại cùng nhau, lại giống như rả rích.

Một bên anh hôn lên má tôi lau đi giọt nước mắt, một bên thì nhẹ giọng sám hối: “Anh sai rồi, tất cả mọi người đều rõ ràng, chỉ có bản thân anh không hiểu. Nói tới chịu trách nhiệm, em mới là người mà anh nên gánh vác trách nhiệm nhất.

Đừng không yêu anh, đừng cố gắng rời đi nữa, anh sẽ không làm tổn thương em nữa.”

Tôi quật cường lau chùi sạch nước mắt, oán giận quát: “Anh không phải là trung tâm thế giới, tôi sẽ không vì một lựa chọn của anh mà nghe theo. Anh nghĩ thông thì có ích gì chứ? Tôi vẫn chưa nghĩ thông đâu, Nhiệm Du cũng chưa có thông đâu. Khụ khụ khụ.” Bởi vì trong lúc hô hấp bị vôi sen hắt nước vào, tôi ho dữ dội.

Anh tắt vôi nước, vỗ lưng để tôi thuận khí: “Đừng lo lắng những chuyện đó, anh sẽ xử lý tốt.”

”Tôi lo lắng cho bản thân tôi!” Tôi ho khan tới mức mặt đỏ tới mang tai, tôi trừng mắt.

”Em có thể lo lắng, nhưng mà, không được phản kháng.” Ánh mắt của anh khẽ biến, cánh tay bao lại, ôm tôi vào trong ngực, một tay khác lại xâm nhập vào trong áo tôi.

Tôi ngạc nhiên tròn to hai mắt, kéo móng vuốt sói ăn ở xấu kia đẩy ra ngoài. Lại nói, cái đầu kia là kiểu đầu gì vậy? Tâm trạng thay đổi nhanh như vậy! Vừa rồi vẫn còn đang sám hối mà, mới một lát thì tình trờng lên não rồi à! Chẳng lẽ anh cho rằng phương thức này có thể giải quyết được vấn đề sao? !

”Em ói hai lần rồi, chắc bây giờ không ói nữa đâu nhỉ?” Đáy mắt của anh đã bị tình dục chiếu rọi nên trở nên có chút mê ly, nhưng mà, lời của anh lại làm cho tôi cảm giác như bị sét đánh. Thì ra chờ tôi ở đây, thì ra, làm sao anh có thể để ý chuyện lần đó được, thì ra Mẹ nó, không đúng, tôi nghĩ những chuyện này làm gì chứ? Trước mắt, tôi phải thoát khỏi tên sắc lang này mới đúng! Nhưng vấn đề là, tôi phải trốn thế nào? ! Sự phản kháng của tôi đối với anh quá tầm thường rồi, cứng đối cứng khẳng định không được, bằng không, giả bộ đáng thương được không?

Nghĩ như vậy, tôi cứng rắn ngăn cản kích thích muốn bẻ gãy cái móng vuốt sói kia, cố gắng tiết ra nước mắt, cũng không để cho nó rơi xuống: “Tôi bị bao từ đâu.”

Anh hơi sững sờ, khóe môi nâng lên một độ cong phóng túng “Không cần giả vờ với anh, anh không để mình bị mắc lừa đâu!”

Bị nhìn thấu rồi, tôi thẹn quá hóa giận, phát tay tát một cái, động tác của anh thật nhanh, hơi nghiêng đầu liền né được. Chỉ là, anh hơi nghiêng đầu, cái móng vuốt chết tiệt kia vẫn ở trong áo tôi, vốn chỉ là từ từ chuyển động dọc theo áo lót, tôi đưa tay đánh anh, bỗng nhiên anh đẩy nội y của tôi, tay cầm chỗ mềm mại, vô cùng cảm dỗ.

Phản ứng sinh lý làm cho thân thể tôi hết sức thành thật âm lên, tôi không kịp che miệng lại, liền thốt ra một tiếng ưm.

Tôi vừa thẹn vừa giận, hai mắt đỏ ngầu, mắng: “Anh là tên khốn kiếp! Sắc lang, tôi nguyện rửa anh.”

Đôi môi ẩm áp cứng rắn chặn miệng của tôi lại, đầu lưỡi của anh mang theo hương vị nhàn nhạt của rượu đỏ. Một nụ hôn vừa sâu lại kéo dài làm cho tôi cảm thấy có chút mờ mịt, đáy mắt sưng mù và bên má hơi hồng lên làm cho tâm trạng của anh tốt lên.

Anh kéo nhẹ lấy eo tôi, trong giọng nói lộ ra một chút hài lòng cùng với cảm giác như trút được gánh nặng: “Anh bị em lừa rồi, em còn yêu anh, đúng không?”

Tôi giống như bị người ta giáng cho một cái tát, đột nhiên bừng tỉnh, sau đó thì xấu hổ quát: “Hừ! Đừng tự lừa, tôi không thích anh! Đây là phản ứng

sinh lý, phản ứng sinh lý có hiểu không hả? Đây không phải là điều mà ý chí có thể khống chế.”

”Việc anh giỏi nhất là không chế miệng em.” Anh cười tà ác, bàn tay chạy trên quần áo tôi linh hoạt giống như một con rắn trơn ướt. Kỹ thuật cời áo còn lợi hại hơn, rõ ràng vải vóc ẩm ướt dính chặt người, vào trong tay anh ta lại thật nguy hiểm. Không bao lâu, áo sơ mi viền ren của tôi đã bị xé rách.

Không hề báo động trước, ánh mắt oán độc của Nhiễm Du xâm nhập vào đầu óc tôi, giống như bị sét đánh, ý thức vừa rồi còn hơi có sương mù lập tức tỉnh táo lại.

”Buông tôi ra! Đừng đụng vào tôi! Tôi không muốn!” Tôi không có chút tiền đồ nào khóc lên, thật ra thì, tôi càng muốn đá vào con cháu của Âm Hạng Thiên, nhưng mà, tôi lại không có năng lực đó nhỉ?

Anh giống như nhìn thấu suy nghĩ của tôi, khàn giọng nói: “Đừng âm ỉ, anh đã ăn chay mấy tháng rồi.”

Lời nói nhẹ nhàng rơi vào tai tôi, lại dẫn tới việc tôi trầm tư, lời này của anh có ý gì? Chẳng lẽ.

”Ừm!” Anh không hề báo trước mà đánh bất ngờ, làm vấn đề tôi đang suy nghĩ bị cắt đứt.

”Anh là tên khốn kiếp!” Nước mắt tôi lượn quanh như lên án.

Anh nở nụ cười khàn khàn, xoay tay lại khẽ bóp, vôi hoa sen lại làm việc lần thứ hai, độ ẩm của nước lần này hơi cao, chỉ trogn chốc lát đã tràn ngập sương mù.

Trước kia “này nọ í ế í ế” thì rất ít khi anh nói chuyện, nhưng hôm nay lại giống như biến thành một người khác, dĩ nhiên, lời anh nói cũng không phải là lời tâm tình gì, mà chỉ là giải thích một chuyện.

Anh nói: lần uống say kia, anh tuyệt đối không phải có ý làm tôi tổn thương. Ý ngoài lời: bây giờ anh đang đền bù, mặc dù cách thức có chút đặc biệt, nhưng mà, không cho phép dị nghị.

Anh nói: trừ đêm uống rượu say kia, anh cũng không có chạm vào Nhiễm Du nữa. Ý ngoài lời là: em đừng ngại đông ngại tây, ngoan ngoãn phối hợp mới là vương đạo, làm gia nóng nảy, sẽ cho em chịu đủ đấy!

Anh nói: vì sao em giống như chưa thỏa mãn dục vọng vậy? Ý ngoài lời. Mẹ nó, còn đâu cái mông đó! Tôi đã bị anh nhào nặn hết rồi, lấp ráp một lần nữa, thể hiện rõ là nói dối!

Hơi nước lượn lờ trong phòng tắm làm cho thể giới của tôi trở nên mờ lung, thể giới của anh sôi trào, đợi mọi thứ bình ổn lại, cổ họng của tôi khàn khàn, mắt hồng hồng, mà trên bề vai của anh thì không biết nhiều hơn bao nhiêu dấu răng. Nhưng anh thì một chút cũng không tức giận, còn cười xấu xa, nói “Thì ra em cũng muốn ăn thịt.”

”Tôi ước gì có răng sói, cắt đứt cổ họng anh từ lâu rồi!” Tôi cực kỳ xấu hổ đẩy anh ra, anh cũng thuận thể đứng dậy, xả một bồn nước nóng, ôm tôi vào, rồi sau đó, bản thân mình thì tùy tiện tắm rửa, không che không giấu gì đi ra khỏi phòng tắm, lúc quay lại thì đã mặc áo tắm vào, còn mang vào cho tôi một bộ khô ráo.

”Sao lại là quần áo của anh?”

Anh vớt tôi từ nước lên, giống như người chăm sóc cho trẻ sơ sinh lau nước ở trên người tôi, rồi sau đó, dùng áo sơ mi của anh bọc tôi lại, một bên thì cài nút một bên răn dạy tôi đang trốn tới trốn lui: “Trong phòng chỉ có hai bộ áo tắm, lại làm ướt một cái, em không mặc áo của anh thì mặc gì? Muốn trần truồng sao?”

”Tôi thích trần truồng đó, ai cần anh lo?” Tôi bực mình, nói.

Tay anh dừng lại, sau đó bắt đầu cời nút áo.

Tôi bực tức đẩy anh “Đồ lưu manh!”

”Lưu manh cũng là em bảo? Lại nói, anh thích anh lưu manh! Không cần em phải nhắc nhở anh. Anh nói cho em biết rõ ràng, trong khoảng thời gian này anh bị em chọc tức không ít, đừng tưởng rằng lên giường. ôi ai. Nói chuyện một chút ở trong phòng tắm thì xong, anh còn có cả một quyển sổ sách để giúp nhào lộn đấy.” Giọng điệu của anh rất khác, nhưng cũng rất dịu dàng, đúng lúc ánh sáng bên ngoài phòng tắm chiếu lên gương mặt anh, làm cho đôi lông mi dài dài của anh tạo nên hai bóng râm nhỏ. Tóc đen ướt át, đôi mắt thâm thúy cực kỳ nhu hòa, khuôn mặt thứ hai của anh, cũng chính là cái móng vuốt sói kia, xinh đẹp thon dài, khớp xương rõ ràng, giờ phút này đang kiên nhẫn dịu dàng cài nút áo.

Thật ra, người đàn ông này cũng có một mặt dịu dàng, chỉ là, sự dịu dàng này luôn chột lóe rồi biến mất, nhanh tới mức làm cho người ta không bắt được.

Chương 141: Chương 135

Ông trời có mắt, không tới 20 phút thì chúng tôi đã đi từ phòng tắm ra, trước đó anh đã làm gì? Đừng suy nghĩ không trong sáng, anh chỉ sám hối một đoạn với tôi. Trái lại, bây giờ anh đang làm cái gì? Không sai, anh đang nói xấu tôi, phê phán tôi, còn cấu véo mặt tôi!

Tội danh thứ nhất: Nhiễm Du tới tìm tôi mà tôi không nói một tiếng, một câu tranh thủ cho mình cũng không nói, gọi cả phê liên bỏ chạy. Rất không coi trọng anh!

Tội danh thứ hai: anh đi Đại Liên tìm tôi, tôi lại “lêu lổng” với học trưởng, rất không coi trọng anh!

Tội danh thứ ba: “Lêu lổng” xong rồi, tôi còn phui mông chạy lấy người, làm anh phí tâm phí sức bắt tôi về. Rất không coi trọng anh!

Tội danh thứ tư là: khi anh “đau khổ cay đắng” tìm được tôi, tôi lại đối xử lạnh lùng với anh.

Sau đó là điều thứ năm, điều thứ sáu, điều thứ bảy. Từ những điều lẻ tẻ tổng kết lại thì tôi thành một đũa tổ tông tội, hơn nữa, mỗi một tội trongsau khi thẩm phán xong đều kết luận nên phạt!

Anh ngang ngược, không phân rõ trái phải, điểm này tôi đã biết từ lâu.

Anh bá đạo xấu xa, bởi vì nghĩ chỉ có cướp đoạt mới nhận được, điểm tình cảm này tôi cũng biết.

Nhưng mà mọi việc cũng có cái giới hạn đúng không? Phải biết rằng, con thỏ nóng nảy cũng sẽ cắn người. Huống chi, tôi chưa từng nói, tôi tha thứ cho anh. Nhưng mà, anh hoàn toàn mặc kệ, cứ tự nhiên thực hành trừng phạt.

Phạt như thế nào? ! Điều này còn phải hỏi sao? Tất nhiên alf dùng sức lực đè ép và cộng thêm những lời nói độc hại!

Đáng chết là thể lực của người sói tốt vô cùng, anh có thể đè ép tôi cho tới khi tôi ngù, sau đó lại đè cho tôi tỉnh, trong lúc đó không hề có thời gian nghỉ, người ta một người làm theo cực kỳ cao hứng!

Nếu như, tôi nói nếu như, tôi có thể đi ra khỏi phòng này, tùy tiện kéo người đi đường nói, tôi bị cưỡng bạo, người nọ nhất định xông thẳng tới cục cảnh sát, tuyệt đối sẽ không hoài nghi tôi đang nói láo, bởi vì nhìn tôi thực sự rất thảm hại.

”Sẽ chết người đó!” Đếm không được đây là lần thứ mấy tôi bị đè ép, tôi khóc lóc than thở lên án “Anh nghĩ Tinh tấn nhân vong là chuyện của anh, đừng lôi kéo tôi xuống địa ngục cùng anh được không?”

”Em không cần lo lắng chuyện này, người sói thì không có lo lắng về phương diện này.” Nhìn cái bộ dáng đắc ý kia, thật giống như tôi đang khen anh vậy đó.

”Tôi đang lo lắng cho bản thân tôi!” Tôi vén tay áo, nâng lên cổ: “Anh nhìn xem, có giống những chấm đỏ mụn nhọt không hả?”

Anh nhú mày, chán ghét: “Đừng có nói ghê tởm như vậy.”

”Tôi đang nói sự thật!” Lòng tôi tràn đầy oán hận tiếp tục tăng thêm ủy khuất: “Đừng như vậy, thật sự là tôi chịu không nổi nữa mà.”

Anh thu móng vuốt sói lại, trầm ngâm trong giây lát, nói: “Vậy anh sẽ cố gắng hết sức nhẹ một chút.”

Tôi giận: “Anh là tên không kiếp không bằng cảm thú! Dù tôi có yêu trái bí đao, cũng sẽ không yêu anh!”

Anh hơi sững sờ, như có điều gì đó cần suy nghĩ, nói: “Xem ra, làm còn chưa đủ.”

Thiếu chút nữa tôi đã không thở nổi: “Đầu anh bị tình trùng nhét thành bông vải rồi hả? Chẳng lẽ làm nhiều, tôi sẽ không so đo hiềm khích lúc trước tiếp tục yêu anh sao? Anh cứ xuân thu đại mộng đi!”

”Bách Khá!” Anh ôm áikêu tôi, đáy mắt lại giống như có ánh lửa bắt đầu khởi động.

Tôi không có tiền đột ngột cổ một cái, nhưng giọng nói vẫn cường ngạnh như cũ: “Tôi nói sự thật mà!”

”Em nói chuyện thật không lọt tai.” Bỗng nhiên anh cúi người, cắn bả vai tôi một cái.

Tôi đau tới mức nước mắt cũng rơi xuống, nhưng ngoài miệng vẫn không chịu thua: “Tôi sẽ không là người vết sẹo lành thì quên đau, trước kia anh đã nói sẽ không làm thương tổn tôi, kết quả thì sao? Không chỉ tặng cho tôi một phần【 đại lễ xa hoa】, còn ép tôi làm tình nhân của anh.”

Anh nhẹ buông lỏng răng ra, ôm tôi vào trong lòng: “Đừng nói chuyện này nữa được không?”

”Không nói cũng không có nghĩa nó chưa trải qua, chúng ta không thể nào bởi vì Nhiệm Du rút khỏi mà quay trở lại lúc bắt đầu. Có một số việc không phải làm ra về không biết thì có thể bùng bít qua đi, huống chi, anh cũng không có cách nào quên đi không phải sao? Buông tôi ra đi, để cho chúng ta có thể yên lặng một chút, suy nghĩ về sau nên đi con đường nào.” Tôi yên lặng cúi đầu, không muốn để cho anh nhìn thấy sợ sệt trong lòng và bi thương trong mắt tôi: “Nói không chừng. Nói không chừng sau khi trừ bỏ tất cả những nhân tố bên ngoài, có lẽ hai bên chúng ta cũng không phải thích hợp.”

”Câm miệng!” Bỗng dưng anh xiết chặt cánh tay tôi, giống như muốn hòa vào trong thân thể, giọng nói cũng mềm ra: “Đừng hướng chỗ xa mà đi, nếu như em không muốn quay đầu lại, có thể đứng tại chỗ, anh sẽ đuổi theo em, anh không muốn chỉ gặp thoáng qua, anh sẽ không để cho một mình em bước đi nữa.”

Tôi không biết làm sao đành thờ dãi: “Về nhà đi, chuyện sau này thì sau này hãy nói. Chúng ta đều là người lớn, trừ chuyện tình cảm ra, còn phải quan tâm người nhà và công việc, anh không đi làm, anh cả với anh hai sẽ giết anh, tôi không đi làm, bệnh viện sẽ đuổi việc.”

Phen này hiểu được lấy tình cảm lay động lý trí, rốt cuộc cũng thuyết phục được anh, tiếc nuối chính là, không được hoàn toàn.

Sau khi rời khỏi khách sạn, anh dẫn tôi lại khu nhà trọ Huệ Nam, tôi khó chịu, anh gọi điện thoại cho bà nội. Tiếng trách mắng của bà nội vô cùng lớn, anh không thể không gọi điện thoại cách tai một mét.

Sau khi bà nội mắng một hàng thật dài, thờ hồn hènra lệnh: “Đưa người về cho bà!”

Âm Hạng Thiên cũng rất thông khoái, gọn gàng linh hoạt trả lời: “Không thể nào!”

”Con sói con kia, ôi. Trái tim của bà.”

Tôi giành lấy điện thoại di động, hấp tấp nói: “Bà nội ngài đừng tức giận, mau kêu chị Lưu lấy thuốc đi, cháu về ngay lập tức.”

Tôi còn chưa nói hết, điện thoại di động đã bị Âm Hạng Thiên lấy lại, ngữ điệu của anh bình thường: “Bà nội, đừng đóng kịch nữa, trái tim của bà giống như cô gái nhỏ, qua 350 năm cũng không thành vấn đề.”

”Bà cũng không phải lão yêu quái!” Bà nội tức giận, nói.

Âm Hạng Thiên buột miệng cười: “Ngài là Thái hậu, cái chủng loại Thiên tuế Thiên tuế thiên thiên tuế đó....”

”Đừng có lải nhải với bà, mau đưa Bách Khả về, bằng không bà sẽ cho người qua đó.”

”Cho đi, cháu chờ.” Dứt lời, Âm Hạng Thiên cúp điện thoại di động ngay.

”Thả tôi đi đi, bằng không chờ tới lúc bà nội cho người tới, nhà anh cũng sẽ bị rối loạn cả lên.”

”Không phải là nhà của anh! Là nhà của chúng ta!” Với việc này anh rất cố chấp, giống như làm như vậy thì khoảng cách của hai người sẽ gần hơn.

Tầm mắt của tôi quét qua phòng khách rộng rãi thoáng mát, nở nụ cười chất chất: “Nếu như nơi này thật sự là nhà của tôi, vậy nó sẽ không có bộ dạng này.”

”Có ý gì?” Anh kinh ngạc lại mờ mịt.

”Tôi nên nói anh quá tự phụ hay anh quá sợ ý đây? Ai lại nguyên ý ở trong tổ ấm mà bạn trai mình và bạn gái trước đây của anh ta từng ân ái chứ?” Trước kia, tôi sợ làm ảnh hưởng tới không khí trong nhà, sợ anh bởi vì chút chuyện nhỏ này mà không vui, chỉ có thể để những lời nói này ở trong lòng, bây giờ, tôi không muốn phải cẩn thận từng li từng tí như vậy nữa.

Vị triết học gia nào đó từng nói: vô luận một người thiện lương bao nhiêu vô tư bao nhiêu, đặt ở vị trí đầu tiên cũng phải là chính mình, bởi vì không có mình, tất cả những cái khác đều là số lẻ.

Tôi đã từng quá để ý cảm thụ của Âm Hạng thiên, nói cách khác, tôi đã không yêu bản thân mình, nếu như sau này còn có thể yêu, bất kể đối tượng là ai, tôi cũng sẽ yêu ít đi một chút. Như vậy cho dù có bị thương, cũng sẽ tương đối nhẹ, mà không phải là vết thương đau thấu xương nữa.

”Tại sao không nói ra sớm một chút?” Anh vuốt tóc của tôi, thì thầm.

”Nói cho anh biết sớm hơn, anh chỉ cảm thấy tôi đang gây chuyện. Thôi, đã qua, không nói cái này nữa.” Tôi bả qua đề tài này, nói tiếp: “Anh không tính thả tôi đi sao?”

Anh lắc đầu không một chút do dự.

”Vậy cũng tốt, tôi đi nghỉ ngơi trước một chút. Chờ các anh đánh xong, tôi sẽ xuất hiện.”

Chủ nhân nhà họ Âm đều là người không bạo lực không hợp tác, người bà nội phái tới khẳng định không phải tới để làm thuyết khách. Dự đoán sẽ đánh nhau, sự thật là sau một giờ tôi rời khỏi phòng khách, bà nội phái năm người tới, Thiên Vũ Thiên Hoa cũng trong số đó, tiếc nuối chính là, năm người này

tuy cường tráng nhưng chỉ là người bình thường, đánh nhau với người sói liền không có ưu thế. Đánh nhau khoảng 10 phút, năm người đều bị thương, mọi nơi trong phòng khách bình yên.

Âm Hạng Thiên đóng sầm cửa phòng, ngoái đầu nhìn lại nói: “Muốn thừa dịp chạy trốn sao? Thật đáng tiếc, em đã bỏ qua cơ hội. A, không, phải nói, em vẫn luôn không có cơ hội nào.”

Tôi từ trong khúc quanh của hành lang lộ ra nửa người: “Đừng đắc ý, vẫn có thể bà nội sẽ phái thêm người tới.”

Anh nhấc chân bước qua mảnh kiếng bể trên đất, kéo người đang vúi lấy vách tường là tôi vào trong lòng: “Vừa nhìn thấy vẻ mặt này của em, anh liền không nhìn được mà nghĩ muốn em.” Tiếng anh khàn khàn thì thầm bên tai tôi, hô hấp nóng bỏng lướt qua vành tai nhạy cảm của tôi, tôi nhắm nghiền không được mà run rẩy.

“Sắc lang, mau buông tôi ra.” Tôi đẩy lồng ngực của anh khước từ.

Anh cười cười hôn lỗ tai tôi, lúc này mới thả lỏng ra cánh tay: “Chúng ta chuyển nhà.”

“Hả?!” Tay đang gãi tai dừng lại, tôi sững sờ nhìn anh: “Anh nói cái gì?”

“Chuyển nhà.” Anh cười nhắc lại, ở một đồng lõa xộn tìm lấy điện thoại di động, bước đi thông thả đến ban công gọi điện thoại. Ánh đèn ban công mờ mờ, chiếu lên người anh, phác họa một hình ảnh xinh đẹp.

Bỗng nhiên tôi nhớ tới lúc ở khách sạn anh đã nói: nếu như em không muốn quay đầu lại, thì hãy đứng tại chỗ, anh sẽ đuổi theo em. Anh không muốn chỉ gặp thoáng qua nhau, sẽ không để cho em bước đi một mình.

Lúc ấy tôi không nghĩ nhiều, bây giờ suy nghĩ một chút, mới ý thức được, anh với thái độ trước kia khác nhau, mặc dù vẫn bá đạo như cũ, nhưng mà, anh đang cố gắng rút ngắn khoảng cách giữa hai người. Anh không yêu cầu tôi trở lại điểm bắt đầu, có lẽ, anh cũng hiểu được chúng tôi không thể quay lại điểm bắt đầu, cho nên, cần thiết có một quãng đã làm tổn thương tôi, con đường làm anh hối hận mới có thể bắt đầu một lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Giả Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 142: Chương 136

Edit: Phạm Mai

Giống như cảm giác được ánh mắt của tôi, người đàn ông đang đứng chỗ ban công xoay người, nhìn tôi vẫy tay, muốn tôi đi qua.

Tôi hơi chần chừ, chậm rì rì đi tới, anh cúp điện thoại, nói với tôi: “Đã sắp xếp xong xuôi rồi, thu dọn những đồ em muốn một chút, không muốn thì không cần phải quan tâm.”

“Sau này hãy nói đi.”

“Một môi à? Không muốn chuyển hôm nay sao?”

Tôi lắc đầu một cái, chăm chú nhìn đôi mắt sáng chói như sao kia, nói: “Kể chuyện xưa cho anh nghe.”

Anh trầm mặc giây lát, một lúc sau nhíu chặt lông mi nhìn sán nhà, một lúc thì lại ngẩng đầu lên nhìn tôi, cuối cùng nói: “Anh không muốn nghe.”

“Vậy thì thôi.” Nói xong tôi đi lại phòng khách, càng nhìn càng thấy những cái bình hoa bề nát kia thật chướng mắt, vì vậy bắt tay vào thu dọn lại.

Đại khái qua một phút đồng hồ, một ngón tay nhẹ nhàng chọc chọc đầu của tôi: “Nói đi.”

Tôi ngoái đầu lại nhìn anh, không biết nên khóc hay nên cười, nhìn vẻ mặt kia một chút, giống như có người dùng súng buộc anh phải nghe vậy. Thật ra thì, tôi chỉ chợt nhớ tới chuyện xưa nhỏ làm người ta phải nghiền ngẫm lại suy nghĩ thâm sâu này, cũng không phải là không nói không được. Nhưng khó có khi anh thỏa hiệp một lần, cho nên, tôi kể cho anh nghe.

Câu chuyện xưa là khi tôi nhìn thấy một cái thiệp mời trên diễn đàn, tên là 《khi tình yêu chỉ còn 100 bước》--

Khi tình yêu chỉ còn 100 bước, tôi và anh quay lưng về nhau rồi bắt đầu đi về phía trước, chúng tôi không biết, khi chúng tôi đi tới bước thứ 100 rồi quay đầu nhìn lại, nếu như vẫn còn có thể thấy nhau, chúng tôi sẽ quên hết tất cả mọi việc không vui về trước đây, bắt đầu một lần nữa, nếu như không nhìn thấy nhau, hãy tiếp tục đi, vĩnh viễn đừng quay đầu nhìn lại!

Lúc tôi đi bước đầu tiên, lại có một cảm giác bị thương tràn đầy trong đáy lòng; đường tình yêu của chúng tôi chỉ còn 99 bước! Vì sao chúng tôi lại đi tới

bước ngày hôm nay? Không lâu trước kia, chúng tôi lại cùng bước chậm trong mưa, quần áo ướt cũng không cảm thấy lạnh, không lâu trước kia, chúng tôi lại ở trong ngày tuyết lạnh lẽo thả ra khói ăn kem, khi mọi người quăng tới ánh mắt kinh dị, chúng tôi lại cười ha ha.

Tôi đã đi 20 bước, còn anh thì sao? Rất muốn quay đầu lại nhìn anh, nhìn xem có phải anh cũng giống như tôi bước từng bước khó khăn! Anh có còn nhớ rõ? Lúc anh dạy tôi học máy vi tính, đã nói với tôi, lúc lập trình sẽ gặp phải một tình huống là “Chết tuần hoàn”, tiến vào thì không ra được, anh nói tình yêu của anh với tôi chính là chết tuần hoàn, lúc ấy tôi rất cảm động.

Tôi đi được 50 bước thì có một chú bán khoai nướng hỏi tôi có mua hay không, tôi lắc đầu một cái, chú ấy đẩy xe rồi đi. Vì sao chú không thể nói thêm với tôi vài câu chứ? Như vậy thì tôi có thể dừng lại một chút, không cần đi tiếp nữa.

80 bước ở sau lưng tôi, có phải anh cũng đang nghĩ tới khoảng thời gian không vui vẻ của chúng tôi trước đây không? Chúng tôi ngày ngày cãi vã vì những chuyện nhỏ, không biết tại sao, cuối cùng tôi cũng là người bật khóc, còn anh thì lỏng rời như bong bóng, phiền não lo lắng. Sau đó, chúng tôi đều vô cớ nói ra một số lời làm thương tổn lẫn nhau. Rốt cuộc có một ngày anh nói với tôi: “Chúng ta không thể tiếp tục như vậy được nữa, nếu không đều sẽ bị hành hạ chết, tách ra đi!”

99 bước, tôi khó khăn nâng bước chân nặng nề, chậm chạp không muốn để xuống, tôi sợ sau khi để chân xuống quay lại thì không nhìn thấy anh nữa; tôi sợ sau khi để chân xuống thì vĩnh viễn sẽ mất đi anh; tôi sợ sau khi để chân xuống thì sẽ không còn hạnh phúc có thể nói nữa; tôi sợ. Rốt cuộc chân cũng để xuống, nước mắt cũng chảy theo gò má, tôi không muốn quay đầu lại, cũng không mong muốn quay đầu lại, tôi không thể không chế được mình, ngồi xổm người xuống khóc rống lên. Đột nhiên, một đôi tay ấm áp ôm lấy hai vai của tôi, tôi quay đầu lại, thấy được anh, thấy được cặp mắt của anh tràn đầy sự tự trách và tình yêu nồng đậm.

Anh nhẹ nhàng vuốt mái tóc dài của tôi, dịu dàng níu non: “Kỳ thật anh vẫn đi phía sau em, một mực chờ em quay đầu nhìn lại.”

Nghe xong chuyện kể, Âm Hạng Thiên vẫn bình tĩnh nhìn tôi như cũ, giống như đang chờ đoạn sau.

“Kể xong rồi.” Tôi nói.

“Anh biết.”

“Vậy anh còn đang chờ điều gì?”

“Chờ em phân tích tình huống của chuyện, ám chỉ anh nên thả em đi.” Thì ra anh vẫn ôm tâm tư này nghe tôi kể chuyện, khó trách lại không tình nguyện.

“Tôi không muốn ám chỉ gì cả, chỉ là rất hâm mộ bọn họ mà thôi.” Tôi dọn nước mà bình hoa làm đồ trên ghế rồi sau đó lấy một miếng đệm dựa kê vào trên ghế sofa, để trên sàn nhà đã được dọn dẹp sạch, ôm đầu gối ngồi xuống, khi anh nhìn chăm chú tôi đầy nghi ngờ, cười cười giải thích: “Vấn đề tình cảm của bọn họ rất cuộc sống hóa, chỉ có tranh cãi nhỏ ồn ào nhỏ, không có phải trái rõ ràng, không có sự can thiệp của người khác, không nhắc tới nguyên tắc, quay đầu lại cũng không khó. Trái lại chúng ta, một trốn một đuổi theo, dây dưa quẩn quít đến bây giờ, đã thương người khác, cũng bị thương bản thân mình.”

Anh vươn tay, xách tôi giống như một con gà, ném tôi vào phòng ngủ: “Dọn dẹp hành lý đi, đừng suy nghĩ lung tung!”

Tôi không biết nên khóc hay nên cười, Âm Tam Nhi chính là Âm Tam Nhi, bắt kể chuyện trước kia đặc sắc tới mức nào, thực tế lại vương mắc rối loạn bao nhiêu, anh chú ý nhất vẫn là anh phải bắt được. Đối mặt một người như vậy, tôi ám chỉ điều gì thì có quan trọng sao? !

Nơi Âm Hạng Thiên sắp xếp là khu gần ngoại ô, muốn về đại trạch cần phải đi qua nội thành, đi tìm Âm Nhị Nhi cần phải đi qua nội thành, đi tìm anh cả thì đi qua nửa nội thành, nói đơn giản, chỗ này chính là một cái đảo tứ cố vô thân.

Nhưng mà, chỗ này cũng không hề xa lạ với tôi, hai ngày trước tôi đã tới đây rồi.

“Âm Hạng Thiên.”

“Hả?” Người đàn ông đang tìm cái gì đó, lấy một chìa khóa kim loại lấp lánh từ dưới nệm ở cửa lên.

“Phòng này là của ai vậy?”

“Tôi.”

“Anh mua lúc nào vậy?”

“Lúc em dọn dẹp hành lý.”

Tôi kinh ngạc vì hiệu suất của anh, nhưng nhiều hơn là sự nghi ngờ: “Ai bán cho anh hả?”

“Bạn của Hạng Kinh.”

Chân tướng rõ ràng rồi! Tôi đã nói là Âm Hạng Thiên sẽ không tới mức chạy qua nội thành vượt qua ngõ hẻm chạy tới đây làm hàng xóm với Nhiễm Nhiễm mà. Thì ra là là vị vương tử thích xem náo nhiệt giờ trò quỷ, không thể không bội phục Âm Nhị Nhi, có thể trong thời gian ngắn như vậy lấy được phòng ốc này. Thật không hổ danh là yêu nghiệt trăm năm khó gặp mà!

Chỗ này cực kỳ giống với nhà cách vách của Nhiễm Nhiễm, lắp đặt thiết bị theo phong cách Châu Âu trong khiêm tốn lại lộ ra sự xa hoa, đồ gia dụng trong nhà đầy đủ mọi thứ.

Sofa lớn màu đỏ tím kia nhìn rất thoải mái, trong lòng tôi nghĩ như vậy, thân thể đã hành động nhanh hơn rồi.

Từ lúc chúng tôi rời khỏi khách sạn, tôi cũng chưa ăn gì cả. Sau khi đến khu nhà ở Huệ Nam không bao lâu, thì bắt đầu dọn dẹp hành lý, mặc dù, anh nói thích thì lấy, không thích thì không cần thiết. Nhưng mà, những thứ đó đều là đồ tốt, mặc dù không phải tiêu tiền của tôi, nhưng vứt thì cũng rất lãng phí. Anh đồng ý kiếm tây thu thì đồ đạc càng ngày càng nhiều đành kêu công ty chuyển nhà ở, sau đó mang theo hành lý quần áo đơn giản đến đây trước với tôi. Ngửa đi một đường không nghĩ, tôi mệt tới mức đầu ngón tay cũng không muốn động.

Âm Hạng Thiên để rong hành lý xuống, kéo tôi đang nằm trên sofa, cười khanh khách, hỏi: “Thích không?”

“Rất tốt, chỉ là, quan trọng nhất vẫn là anh thích, tôi cũng không ở lâu, chờ bà nội đi tìm” Thấy sắc mặt anh trở nên lạnh lẽo, tôi mệt mỏi cười: “Tôi hơi đói, anh thì sao?”

Tôi không muốn tranh luận gì cả, càng không muốn khơi lên lửa giận của anh, nhưng mà, tôi thức thời đổi chủ đề cũng không hề lấy được may mắn sự tha thứ nào, anh vẫn còn tức giận.

“Bách Khả, em nghe kỹ cho anh, từ nay về sau, anh ở đâu em ở đó, nếu như không muốn anh trói em lại cả ngày, thì em thành thật chờ ở đây cho anh!” Nói xong lời này, anh mặt lạnh đi ra ngoài.

Đứng trước một người đàn ông như vậy, bản thân mình lại bốc đồng làm người ta đau đầu, thật sự tôi không biết cuộc sống sau này sẽ thành dạng gì nữa, những điều trải qua không vui trước kia cũng không phải là mơ, chúng tôi không thể nào làm những điều đó biến mất, bắt đầu lại từ đầu nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Giả Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 143: Chương 137

Editor: Hoa Trong Tuyết

Beta: lonbia

“Bách Khả, em tắm đến chết ngạt trong đó rồi hả?” Ngoài cửa truyền đến tiếng kêu gào chói tai.

Tôi chậm chạp khoác áo choàng tắm lên, từ từ mở cửa phòng tắm, vốn có chút khẩn trương, nhưng mà sau khi thấy rõ hình ảnh của người nào đó, không khỏi tức cười.

“Cười cái p, mau ra đây.” Con sói nào đó vừa khôi phục hình người tròn mắt cả người bọc ga trải giường màu hồng, vị trí trên vai vừa khớp là cái nơ hình con bướm, thật sự giống nhân vật bà ngoại của sói hơn.

“Anh thật sự là người sói sao?” Mặc dù tận mắt nhìn thấy anh biến thân, tôi vẫn có chút không tin tưởng.

“Nói nhảm, chẳng lẽ là người chó, mau đi ra cho anh, anh muốn tắm.” Anh nhin không được rống lên.

Tôi tặng phòng tắm cho anh, nhường cho anh tắm rửa. Ôi chao, ai, ôi, không có cách nào thay quần áo.

Không lâu sau, đầu người họ Âm nào đó bốc ra hơi nóng ra khỏi phòng tắm, lần này đổi thành quần khăn tắm của tôi.

Mặc dù rất tò mò, mặc dù có chút không thể tin, nhưng tôi không thể không thừa nhận, thân hình này không tôi.

“Anh vẫn nên quần gra giường đi.” Tôi nhẹ giọng đề nghị, bộ dáng kia của anh, tôi chính là nữ chính thuần khiết, không phải là nữ chính lang sói!

(con gái ơi, không ngờ da mặt của người cũng không mỏng nha.)

“Đơ bản.” Anh không chút khách khí lên giường.

Tôi kéo chăn lên, gói kỹ lưỡng chính mình, hai chúng tôi trên cùng một cái giường, một cái giường, một ngò, một đứng, cứ nhìn nhau như vậy.

Một lúc sau, anh thờ dãi cam chịu nói: “Muốn hỏi cái gì, hỏi đi.”

“Anh làm sao có thể là người sói?”

“Anh làm sao có thể là người?”

“.....!”

Anh liếc nhìn đầy giễu cợt không phản bác tôi: “Rất nhiều việc đều không có nguyên nhân, tồn tại chính là tồn tại. Hiểu chưa? !”

Tôi gật đầu áp ứng, thận trọng nói: “Vậy anh cũng thích máu hả?”

Anh nhú mày lại: “Em sợ anh ăn em?”

Tôi theo bản năng lùi về sau mấy bước: “Anh không ăn thịt người chứ?”

“Em đoán xem?”

Tôi cười khan, dưới chân lùi lại hai bước: “Tôi tin tưởng anh là văn minh. ôi chao, ai, ôi. người sói văn minh.”

“Vậy em đứng xa làm gì? Tôi đây!”

Tôi chân chừ không tiến lên “Tại sao anh không trở về nhà?”

“Em nghĩ rằng anh muốn ở lại đây sao?” Anh khó chịu nói thảm “Bà nội nhìn thấy bộ dạng nhét nhác này của anh lại cảm rằm!”

“Vậy tôi giúp anh hong khô quần áo, anh về nhà đi.”

“Được thôi, trước tiên là giặt đồ, sau đó hong khô, thuận tiện nấu giúp anh bữa tối, sau đó gọi một chiếc xe taxi.”

Tôi ngây người không nói gì, chỉ có tên thiếu gia nhà giàu xấu xa này mới có thể sai bảo một người không quá quen thuộc một cách hùng hồn như vậy đi ? !

“Đừng suy nghĩ bậy bạ, anh không ăn thịt người, mau lên giường đi ngủ.”

“Anh thì sao?”

“Em đề ý nhiều như vậy không mệt hả? Nhanh tới đây.”

Tôi giống như bị ức hiếp đi đến bên giường, thấy anh không có ý rời đi, lại hỏi: “Tối hôm qua đến trước nhà tôi rõ ràng là con chó trắng. ôi chao, ai, ôi. sói trắng cũng là anh đi?”

“Ánh mắt em có vấn đề sao?”

Tôi lắc đầu.

“Không có vấn đề thì tự mình xem?” Người này đúng là khó nói chuyện, không nên chấp nhứt với anh.

“Anh sao lại bị thương? Làm sao có thể tới nhà của tôi?”

Chân mày của anh hơi giãn ra, vừa nhớ lại vừa nói: “Anh cũng không rõ lắm, sau khi vào tới khách sạn mới phát hiện có người theo dõi, sau khi em đi, bọn họ xuất hiện, một người trong bọn họ dùng đạn bạc bắn anh bị thương, mặc dù chỉ là vết trầy da, nhưng lại làm cho anh không cách nào biến lại thành người, anh sợ hù dọa mọi người xung quanh, đành phải đánh hơi đi đến chỗ này, vốn chỉ muốn thử vận may, ai biết lại gặp phải người không phân biệt được sói và chó, đàn độn u mê mời anh vào cửa.”

Thì ra người sói sợ đạn bạc, xem ra tiểu thuyết nói cũng không phải hoàn toàn sai.

“Ai lại hãm hại anh nhiều lần như vậy?”

Anh cau mày bất mãn “Em có thể thay đổi cách hình dung này? Cứ làm cho anh cảm thấy anh đặc biệt bị người ta căm thù!”

Tôi che miệng cười trộm “Anh biết người có ý hại anh nhiều lần là ai hả?”

Anh trừng tôi một cái cảnh cáo, mày nhú lại như một tòa núi nhỏ “Nếu như anh biết ai muốn hại anh, thì bây giờ cũng không ở đây cùng em nói chuyện tào lao rồi.” Giọng nói âm trầm của anh làm tôi giật mình, ngay sau đó, lỗ mũi hơi ngứa, hắt hơi một cái.

Tôi thở dài ầm ức “Tôi lại bị cảm.”

“Ngủ đi, anh gọi điện cho bà nội.” Anh vỗ vỗ đầu của tôi, đi ra khỏi phòng ngủ.

Mấy ngày ngắn ngủi lại xảy ra nhiều chuyện như vậy, căn bản tôi không ngủ được, mở điều hòa ấm lên, tôi mở laptop ra, tìm thông tin về người sói. Mặc

dù trong văn chương có viết rất nhiều, nhưng phần lớn là lan man không chính xác, không hề có ý nghĩa, càng xem càng không có tí sức lực nào, đang âm thầm oán trách, Âm Hạng Thiên đã trở lại.

Anh nghiêng đầu liếc nhìn websites, không có hứng thú nằm một bên.

Tôi không nói nhìn anh một lát, đưa đầu ngón tay chọc chọc lưng anh.

“Sao vậy?”

“Anh ra ghế sofa ngủ được không?”

Anh lật người, nhìn tôi giống như đang nhìn người ngốc “Anh cũng không ngốc, có giường không ngủ, sao lại ngủ trên sofa?”

Tôi cúi đầu lầm bầm “Như vậy không tốt lắm.”

Anh ồ một tiếng “Vậy em cứ coi như đây là ổ chó.”

Tôi nhú mày trừng anh “Tôi cũng không phải là chó, làm gì có ổ chó ở đây? Còn nữa, đây là nhà tôi, tôi lại là một cô gái, anh là đàn ông không biết hả.”

“Không sai, anh cũng biết rồi.” Kéo lấy chăn, nói rõ cách làm của anh chính là như vậy.

Tôi trừng anh, tôi dùng sức trừng anh, tôi muốn trừng chết anh, nhưng hình như anh căn bản không thèm nhìn tôi.

Sau khi nội tâm mãnh liệt lên án một trận, tôi ôm chăn ra phòng khách ngủ trên ghế sofa. Mặc dù phòng của học tỷ trống không, nhưng tôi không có chìa khóa, chỉ có thể uất ức một đêm.

Nằm trên sofa nhỏ, tôi đông suy nghĩ một chút, tây suy nghĩ một chút, suy nghĩ thật lâu mới ngủ, sau đó bắt đầu nằm mơ, trong mơ có người kéo tôi vào hang sói, đặt tôi lên trên bàn ăn, chủ trì yến tiệc là sói xám và sói đỏ tao nhã, Hi Dương Dương được mời tới làm khách cười gằn nói “Gần đây ăn nhiều cỏ, có chút khó chịu, chúng ta không thể ăn nữa.”

Tôi tức giận mắng Hi Dương Dương học gì không học, còn muốn dùng sói đỏ dạy dỗ nó, nhưng bất kể dây dưa thế nào cũng không cử động được, cuối cùng quá gấp gáp làm cho tỉnh dậy.

Tôi mất liếc đồng hồ báo thức, mới sáu giờ rưỡi, quyết định ngủ bù lại, nhắm mắt lại, bỗng cảm thấy dưới đầu gối đặc biệt cứng rắn. Ngẫm nghĩ lại, hình như đồng hồ báo thức đặt ở phòng ngủ, nghĩ đến lúc này, tôi ngồi bật dậy, dụi mắt, thấy một người đang ngủ say. Lại xoa xoa trán, tại sao anh lại ở đây.

Đầy khó hiểu! Anh mang tôi vào phòng ngủ bằng cách nào? Còn chiếm mất cái gối của tôi, còn dùng tay ôm chặt nó nữa chứ.

“Tại sao anh lại ở đây. . . . không đúng, làm sao tôi lại ở đây? !”

Anh chịu không nổi sự quấy nhiễu của tôi mở to mắt “Không cần cảm kích anh.”

“A phi, ai cảm kích anh? Anh không biết nam nữ thụ thụ bất thân sao?”

Anh lơ đãng nhếch môi “Cũng không phải là lần đầu tiên.”

“Không giống nhau!” Tôi tức giận tròn trừng mắt nhìn anh “Lần trước anh là sói.”

“Vây là lỗi của anh.” Anh gãi gãi phía dưới, động tác rất hiền ngang, ngừng một chút, tiếp tục nói “Nếu như sợ hiểu lầm vậy em nhanh chóng xuống giường đi.”

“À?”

Anh cười tủm tỉm nhắm hai mắt lại, xem ra, chắc là anh muốn tìm lại cảm giác dễ ngủ. Sau đó tôi phạm một sai lầm, một sai lầm hầu như cả trăm cô gái đều sẽ phạm phải.

Tôi bị bộ dạng xinh đẹp, vẻ mặt lười biếng của anh dụ dỗ, kết quả, lần này tôi bị bà nội cùng hai vệ sĩ bắt chợt lao vào phòng ngủ bắt gặp.

Tôi buồn bực, tôi không giải quyết được, tôi cực kì hối hận, sau khi tôi tỉnh dậy tại sao không lập tức đi tìm thợ sửa lại cửa phòng, mà lại ngồi phát ngốc ở đây ngây ngô nhìn người sói, nhưng hối hận có tác dụng gì? Rõ ràng hai chúng tôi quần áo không chỉnh tề đang ở trên giường, đáng sợ nhất là, anh còn nói với hai vệ sĩ trước mặt “Mang quần áo đến, đừng quên mua đồ lót.”

Tôi ghen hòng trần trối nhìn, sau đó cho ra hai kết luận - đầu tiên, là anh cố ý lừa tôi vào, thứ hai, anh tuyệt đối không chịu bỏ qua!

“Bách Khả, cháu có cần gì không? Bà nội mua giúp cháu.” Bà nội Âm dùng giọng điệu hết sức mờ ám hỏi tôi.

Tôi không nói lác đầu, bọn họ xuất hiện ở đây, điều này chứng tỏ đã biết rõ tối hôm qua xảy ra chuyện gì, nói như vậy chỉ là muốn trêu chọc tôi, chỉ là muốn đùa giỡn một chút thôi.

Nhưng vào lúc này, cái người ngồi bên cạnh lại nói “Con xé rách áo ngoài của em ấy.”

Không sai, những gì anh nói đều là thật, nhưng người khác nghe vào tôi lại cảm thấy rất bạo lực.

Bà nội Âm cười khúc khích, Thiên Vũ và Thiên Hoa cố gắng bặm môi.

Tôi rũ bỏ vai xuống “Muốn cười thì cứ việc cười đi.”

Hai người cười vang, bà nội Âm vỗ vỗ vai trần của người nào đấy nói đây là một đứa trẻ hư.

Tôi ngoại trừ thờ dài, vẫn là thờ dài.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Giả Nai Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 144: Chương 138

Editor: Hoa Trong Tuyết

Beta: lonbia214

Bà nội Âm nói, người sói lúc mới ra đời có hình người, sau khoảng hai đến ba tuổi sẽ biến thân lần đầu tiên.

Số tuổi càng lớn, sẽ không chế biến thân từ từ quen thuộc, đến năm sáu tuổi có thể biến thân thành thạo, mà cũng không giống như trong phim ảnh hay miêu tả, chỉ có đêm trăng mới biến thân thành sói.

Dĩ nhiên, trừ lúc khẩn cấp, hoặc là khi bị thương, bọn họ sẽ không tùy tiện biến thân.

Theo như lời bà cụ nói, người sói ngoại trừ có thể hóa thân thành sói, tốc độ nhanh nhẹn, sức lực lớn, còn lại không khác người bình thường, tuổi thọ trung bình cũng chỉ khoảng bảy mươi tuổi, cũng không phải là sinh vật bất tử.

Tôi hỏi bà nội Âm tại sao lại nói cho tôi biết những thứ này, vành mắt bà cụ khế cong, cười hiền lành “Rất rõ ràng, vì bà muốn chọn cháu dâu cho mình.”

Thái độ Âm Hạng Thiên ngả ngón đáng đánh đòn hừ một tiếng, tôi thì hoa lệ ngã xuống!

“Cháu là loài người thuần chủng mà!” Tôi dùng lời nói nhắc nhở bà nội Âm.

Bà cụ lơ đãng khoát tay tôi “Vậy thì có làm sao, con cháu của người sói càng ngày càng ít, biết đi đâu tìm những đứa cháu dâu là người sói đây? Lại nói, bà cũng là con người, cũng chung sống với ông nội nó nhiều năm như thế.”

Tôi im lặng một lúc lâu, mới lấy hết dũng khí nói “Cảm ơn bà nội yêu quý, nhưng mà, cháu không đồng ý.”

Âm Hạng Thiên khinh thường liếc nhìn tôi nói “Đừng đánh giá mình cao quá, cho dù cô đầu thai lần nữa, tôi cũng không chọn cô.”

Tôi bị chê, nhưng mà, tôi rất vui vẻ “Cảm ơn đại ân đại đức của anh, Bách Khả trọn đời không quên!”

Chắc hẳn Âm Hạng Thiên rất có duyên với phụ nữ, có lẽ chưa bao giờ bị đối xử như vậy, có chút thẹn quá hóa giận, chỉ là, anh giận cũng không sao, có bà nội Âm ở đây, anh không dám lỗ mãng.

“Cháu đi ra ngoài, bà muốn nói chuyện với Bách Khả một chút.” Bà cụ phất tay đuổi người.

Âm Hạng Thiên xốc áo khoát lên, giận dữ tròn mắt nhìn tôi, mới bước ra khỏi phòng.

Bà cụ thân thiết cầm tay của tôi, cười hỏi “Tôi hôm qua bị dọa sợ?”

“Nếu như không xảy ra tai nạn xe, con sẽ bị anh ấy dọa sợ đến thét chói tai, nhưng mà, nước biển lạnh quá, não của con bị nước biển đông lạnh không dùng được nữa, phản ứng có chút chậm chạp.”

Bà cụ vỗ tay của tôi, nói “Có can đảm, bà nội quả nhiên không nhìn lầm.”

Tôi bị choáng, bà cụ nghe không hiểu lời tôi hay là cố gắng xuyên tạc lời tôi nói nhỉ? Tôi nói rõ ràng, là bởi vì quá lạnh nên mới suy nghĩ chậm chạp, phản ứng trì hoãn, câu nói kia có thể biểu thị, tôi có can đảm à?!

Dường như nhìn thấu suy nghĩ của tôi, bà cụ cười híp mắt nói “Cháu biết rõ Âm Tam Nhi là sói, còn có thể ngủ chung với nó, không cam đảm thì gọi là cái gì?”

Tôi lại choáng, cần phải giải thích về việc này một chút “Không phải như bà nghĩ đâu, cháu vốn là ở đây.”

“Bà nội hiểu.” Bà cụ ý vị sâu xa cắt đứt lời nói của tôi, chỉ là đôi mắt sáng long lanh cho thấy, bà cụ nghĩ sai lệch rồi.

“Bà nội, chuyện tối ngày hôm qua không giống như bà tưởng tượng đâu.”

“Bà nội hiểu.”

Tôi khóc không ra nước mắt “Bà nội, bà không để cho cháu nói hết sao?”

“Có chút chuyện nói quá rõ sẽ không còn thú vị.” Bà yêu thương sờ sờ đầu tôi “Đến ở cùng bà nội đi, làm bạn với bà, vẫn là câu nói kia, cho dù cháu và Âm Tam Nhi không thành đôi, thì bà nội vẫn yêu thương cháu.”

Tôi cảm thấy bất lực, cũng không hiểu “Tại sao vậy? Chúng ta rõ ràng mới quen biết. Tại sao bà lại kiên trì muốn cháu đến sống cùng?”

“Cháu hợp ý bà nội nha.” Bà cụ lấy lý do không cho người tôi phản bác nói chắc chắn.

Rồi sau đó, tôi bị đưa đến trường học, trước khi xuống xe, bà nội Âm nhẹ nhàng dặn dò tôi “Sau khi tan học không nên chạy loạn, bà nội phải người tới đón cháu.”

Tôi sững sờ, thử dò xét hỏi “Không phải bà sợ cháu nói ra chuyện tối hôm qua nên mới.” Canh giữ cháu chắc chắn, tôi không nói ra một câu cuối cùng, nhưng mà, tôi tin tưởng bà cụ sẽ hiểu.

Bà nội Âm chỉ cười nhìn tôi không nói, ngụ ý tương đối rõ ràng: làm một bà lão có tiền, bà tự tin có hàng ngàn phương pháp làm cho tôi im miệng không để lộ bí mật, muốn tôi chuyển chỗ ở, cũng không phải là phương pháp trong một ngàn phương pháp đấy.

Tôi không nói nhiều lời, tạm biệt bà cụ, xuống xe, vô lực đi vào cổng trường. Từ đó, tôi trải qua cuộc sống của tiểu thư nhà giàu, tan học có người đón, đi học có người đưa, không thể nói là cảm ý ngọc thực, nhưng cũng không kém là bao. Mặc dù bà cụ nói, tôi là cháu gái của người, được đối xử như vậy cũng là hợp lý, nhưng tôi vẫn không thoát khỏi suy nghĩ tôi đang ăn nhờ ở đậu, nhất là khi nhìn thấy Âm Hạng Thiên hắt mặt vênh hằm lên sai bảo thì cảm giác này càng thêm mãnh liệt.

Vì vậy, tôi thương lượng với bà nội Âm, tôi sẽ chấp nhận sự giúp đỡ của bà cụ, nhưng mà, dùng phương thức vay tiền để học, sau này có công việc ổn định sẽ trả lại.

Bà nội Âm tự nhiên sẽ không quan tâm chút tiền lẻ này, nhưng vì giúp tôi giữ lại lòng tự ái yếu ớt của mình, bà đồng ý, ký với tôi một bản thỏa thuận giúp đỡ học tập, nhưng mà, bà không đồng ý tôi vừa học vừa làm, lý do là, ảnh hưởng quá trình học tập.

Nếu như mà tôi thật sự bận khoản, có thể chăm lo sinh hoạt hàng ngày của Âm Hạng Thiên, như vậy không cần chạy tới chạy lui, Âm Hạng Thiên sẽ trả thù lao tương xứng. Mặc dù, cách này nghe như vụn cả đôi đường, nhưng sự thật hoàn toàn không phải thế.

Âm Tam Nhi, cũng chính là Âm Hạng Thiên là một người nóng nảy, dễ giận, hi vọng vô thường, xoi mói khó khăn. Hơn nữa, anh ta có sở thích bám giường khá nghiêm trọng, đánh thức anh ta so với đánh thức lời công còn khó hơn.

Từ khi bắt đầu công việc này, tôi gọi anh ta hai lần, rồi sau đó, tôi cảm thấy không làm được nữa xin miễn cho kẻ bất tài này.

Tôi chào tạm biệt bà nội Âm thì, Thiên Hoa, Bạch Xảo Dĩnh tất cả đều có mặt, vừa nghe tôi muốn từ bỏ, Thiên Vũ Thiên Hoa liền kể khổ, mặc dù hai người cũng không nói gì, nhưng về mặt thâm thù đại hận đã nói rõ, trước khi tôi tới, việc này thuộc về hai người bọn họ. Ai ~ đều là người cùng khổ, tôi hoàn toàn hiểu tâm tình của hai người bọn họ.

Thời khắc mấu chốt, Bạch Xảo Dĩnh giống như thiên sứ mở miệng “Nếu Bách Khả không có thời gian, vậy cháu sẽ làm.”

Bà nội Âm chẳng nói đúng sai cười cười, không hề phát biểu ý kiến. Tôi ném ra củ khoai lang phòng tay này rồi ngồi xem người tôi đốt pháo diễn kịch, trong lòng hát vang được giải thoát nên thấy ngày thật đẹp.

Hôm sau, tôi cùng Thiên Vũ, Thiên Hoa, nhìn thấy một kỳ tích - sau khi Bạch Xảo Dĩnh đi vào phòng của Âm Hạng Thiên, bên trong lại không truyền ra âm thanh rống to nào.

Gì? ! Vì sao tôi và Thiên Vũ Thiên Hoa cùng nhau chứng kiến? ! Bởi vì, ba chúng tôi tò mò chứ sao. Bằng không sáng sớm không ăn sáng, mà tất cả đều đứng trước cửa phòng Âm Tam Nhi?

“Bạch tiểu thư đi vào mấy phút?” Thiên Hoa hỏi Thiên Vũ.

Thiên Vũ nhìn đồng hồ “Sáu phút hai mươi lăm giây.”

“Kỳ lạ.” Thiên Hoa cảm thán.

Thiên Vũ đang muốn phụ họa, Bạch Xảo Đình an toàn bước ra khỏi phòng tắm thiếu gia, cười nói với chúng tôi “Tam thiếu gia tỉnh”

Ba chúng tôi ngây người giây lát, trong lòng giờ ngón cái lên hâm mộ. Bạch Xảo Đình cười thản nhiên, chậm rãi đi xuống lầu.

“Thật là nhân tài!” Thiên Vũ cảm thán.

Thiên Hoa không đồng ý lắc đầu “Theo tôi thấy, Bạch tiểu thư là thiên tài!”

Tôi khoát khoát tay chỉ “Sai hết rồi. Nếu cô ấy là nhân tài hoặc thiên tài thì đã sớm bị Âm Tam Nhi ném ra ngoài rồi.”

Hai người dường như đã hiểu gật đầu “Vậy cô nói là cái gì?”

“Đại thần!”

Hai người gật đầu tán thành, chợt, ánh mắt Thiên Hoa biến đổi “Thiên Vũ, cậu có cảm thấy có chút lạnh không?”

Thiên Hoa giống như có điều suy nghĩ, phất tay chỉ sào sau lưng tôi “Bách Khả, cô xem.”

Theo bản năng quay đầu lại nhìn, lòng tôi tan nát.

“Đại thần?” Hai cánh tay Âm Hạng Thiên ôm ngực đứng sau lưng ba chúng tôi, không đứng, chính xác mà nói là phía sau lưng tôi, bởi vì, khi tôi ngoái đầu nhìn lại thấy mắt nghe được tiếng bước chân vừa nhanh vừa nhẹ.

“Chuyện không liên quan đến tôi, tôi chỉ là đi ngang qua.” Tôi nhanh chóng xoay người, cất bước bỏ chạy. Nhưng bất luận chân chạy thế nào, thân thể vẫn ở tại chỗ.

“Đừng nắm lấy quần áo tôi, cẩn thận tôi cắn anh nha.”

Anh nheo mắt đen, nói rằng từng chữ “Cô, cứ, thử, xem!”

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Giả Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 145: Chương 139

Editor: Hoa Trong Tuyết

Beta: Sakura Trang

Vào ở nhà họ Âm năm ngày, tôi nhận ra được một hiện thực tàn khốc!

Nhà họ Âm không phải là hào môn sâu như biển, mà là một ổ sói cực kỳ nguy hiểm.

Âm Tam Nhi tuyệt đối là, hoàn toàn, là một tên khốn kiếp! Bạch Xảo Đình gọi anh rời giường, anh tìm tôi nổi giận, còn dùng mệnh lệnh cường chế tôi không được phép để người khác làm giúp phần việc mình chưa hoàn thành.

Tôi không làm gì được anh, nhưng mà, không có nghĩa là tôi chịu đàn áp, học sinh tiểu học bị bắt nạt cũng có thể tố cáo với giáo viên chủ nhiệm, tôi không thể học theo sao?

Nhưng mà, thái độ của bà nội Âm nhìn tôi bị ám ức cũng không giải quyết, bà cũng không bênh vực cháu trai của mình, nhưng lại xem việc tôi và cháu trai của bà nháo loạn như vậy là trẻ con đùa giỡn. Ông trời, trẻ con nhà ai đùa giỡn lại có bộ dáng bị bắt nạt đến khổ sở giống tôi?!

Không chỉ có việc gọi anh dậy, bung trà rót nước cho anh, còn phải kể chuyện cười làm cho anh vui, lại nói, nhìn đi tôi đâu có tướng làm diễn viên?!

Tố cáo không thành, tôi chỉ có thể cứng đối cứng, tôi nói với Âm Tam Nhi “Anh không phải là người trả lương cho tôi, cũng không xây núi vàng cho tôi ở, tôi cũng không phải người làm thuê cho anh để kiếm sống.”

Sau đó, anh nở nụ cười “Không làm cũng phải làm!”

Tôi nổi giận “Tại sao? Tôi bị bán cho anh rồi hả?”

“Không có, chỉ là, khi cô bị vậy ở nhà vệ sinh nữ đã từng hứa sẽ nói gì nghe này, không phải cô quên chuyện này rồi chứ? Quên cũng không sao, cô chỉ cần nhớ rằng, tôi sẽ xử lý cô thế nào là được.”

Tôi làm ra vẻ sợ hãi, cực kỳ sợ hãi nói “Đó là nói đùa, sao có thể xem là thật?”

Anh nhìn tôi khinh miệt, cười như không cười nói “Tôi nói là nói giỡn thì mới là nói giỡn, hiện tại, tôi nói không phải!”

Tôi bại trận, gương mặt khổ sở đến góc tường trông nấm, tôi biết sai rồi! Từ nay về sau sẽ không bao giờ tốt bụng lung tung nữa, ai có thể quay ngược thời gian? Tôi sắp trở thành con dâu nuôi từ bé của họ rồi!

Ông trời khinh thường không thèm nhìn đến sự xám hối của tôi, cho nên, cuộc sống cực khổ của tôi vẫn tiếp tục diễn ra.

Trời chuyển sáng, tôi đứng trước cửa phòng Âm Tam Nhi nửa tiếng, đáng tiếc, hai chân nhất định không nghe sai bảo, đang chuẩn bị tâm lý, Bạch Xảo Đình xuất hiện.

Tôi kéo cứu tinh lại, lắp bắp nói “Chị Bạch, chị có thể dạy em làm cách nào để không bị lỗi công đánh xuống được không?”

Bạch Xảo Đình chỉ cười không nói, bàn tay trắng nõn, một chuỗi chìa khóa bạc xuất hiện. Sau đó mở khóa, đẩy cửa, đi vào, làm liền một mạch.

Bên trong phòng yên tĩnh, thời gian từng giây từng phút trôi qua, tôi thấp thòm nấp ở sau cánh cửa, sau năm phút, Bạch mỹ nữ chậm rãi đi ra, nụ cười không giấu nói “Dậy rồi.”

Tôi ôm lấy cánh tay của cô “Hôn, có thể chỉ dạy cho em một ít kinh nghiệm được không?”

Cô lắc đầu thần bí khó lường, bước chân nhanh nhẹn đi xuống lầu, tôi gãi gãi gương mặt, nghiêng đầu nhìn cửa phòng, trong lòng suy nghĩ, làm sao cô có thể làm được.

“Bách Khả! Cô nhất định phải chết!” Đột nhiên một tiếng hét vang dội khắp nhà họ Âm, âm lượng xông lên thẳng trời, làm hơn vạn chim chóc sợ hãi bay mất.

Tôi lấy tốc độ duy chuyển nhanh nhất, vèo — vèo — vèo, bước ba bước dài, chạy đến phòng khách ở lầu một.

“Bách Khả, tới ăn sáng.” Bà nội Âm hiền lành khẽ gọi.

“Cháu no rồi, bà nội từ từ mà dùng.” Tôi mang túi xách lên, vèo — vèo — vèo, lại bước nhanh ra nhà xe bên ngoài.

Hai người vức bỏ không quan tâm đến tôi, hai anh em bất nghĩa biến mất cả ngày đang nói chuyện với tài xế hôm nay sẽ đi xe nào. Nhìn thấy hành động quỷ dị của tôi, không khỏi tức cười.

“Tam thiếu lại nổi đóa.” Thiên Hoa nói.

Thiên Vũ lắc đầu “Là lại giận chó đánh mèo rồi.”

“Chỉ hai người hiểu, tiểu nhân!” Tôi lờm lờm nhìn hai người hừ một cái, giống như người thân bắt lấy cánh tay tài xế “Chú Lưu, có thể đưa cháu tới trường trước được không?”

Phong cảnh xung quanh nhà họ Âm rất đẹp, là khu nhà giàu địa linh nhân kiệt, mặc dù nơi này có rất nhiều ưu điểm, lại có một khuyết điểm duy nhất — nó thực sự cách trường học quá xa, bên ngoài ngay cả một trạm xe buýt cũng không có.

“Chú muốn đưa Bạch tiểu thư đến trường học.” Lưu thúc khổ sở nói.

Tôi cúi đầu, cảm xúc nổi lên, ngẩng đầu, dụng tâm diễn trò “Chú Lưu, chú giúp cháu một chút đi, cháu có chuyện gấp cần phải đến trường, tới trễ sẽ bị khấu trừ học phần, chú nhìn tâm nhìn cháu nọ môn sao? Chú nhìn tâm nhìn cháu lưu ban sao? Chú nhìn tâm sao?”

Chú Lưu vừa lau mặt, kéo cửa xe ra “Lên xe! Không ai có thể ngăn nổi bước chân Bách Khả đi học.”

Tôi mừng như điên, nhanh chóng chui vào, xe khởi động, tôi không nhận được ngoái đầu nhìn lại một cái.

Chỉ thấy, Âm Tam Nhi tới trễ một bước bộ mặt tức giận cắn răng nghiêng lợi đứng trước mặt hai anh em Thiên Hoa Thiên Vũ, hình như là phát hiện tôi nhìn lại, anh giờ tay chỉ chỉ tôi, sau đó làm tư thế cắt cổ.

Tôi bỗng chốc quay người lại, lớn tiếng thúc giục “Chú Lưu, lái nhanh một chút!”

“Ngồi cho vững.” Chú Lưu nói một tiếng, đạp ga một cái, chiếc xe hiên ngang vọt ra khỏi nhà họ Âm.

Thiên Hoa nói chú Lưu là một tài xế già, nhưng anh không có nói cho tôi, tài xế già này lại là tay đua, có lẽ là bị đường đua F1 trong radio kích lệ, lại do đường xá quá tốt, chú Lưu đi xe giống như cưỡi ngựa chồm không người.

Lúc xe dừng lại, đầu tiên là tôi xông ra ngoài nôn, tối hôm qua bị Âm Tam Nhi làm cho tức giận nên chưa ăn gì, sáng sớm chưa có cơm nước gì, tôi chỉ có thể cố sức nôn ọe.

“Sao vậy..... chú lái nhanh quá hả?” Chú Luru cười khan hỏi.

Tôi vô lực lắc đầu “Chú như bay ấy.”

Chú Luru thật thà xoa đầu tôi “Chú sợ làm trễ thời gian cháu vào lớp, không cần thận chạy nhanh quá thôi.”

Đây không phải là tự mình chuốc lấy khổ cực chứ? !

Tôi mỉm cười một mồi “Cho dù như thế nào, cảm ơn chú, lúc đi về lái chậm một chút, chú ý an toàn.”

“Không có chuyện gì, Tiểu Lý không có ở đây, chú phải đưa đón Bạch tiểu thư, cháu nhanh đi học đi.” Chú Luru đưa cho tôi chai nước suối, gạt cần số, lấy một tư thế rất đẹp xoay đầu xe, chạy ra đường cái.

Sợ hãi trong lòng tôi biến thành mồ hôi lạnh trên trán, yếu ớt bước vào cổng trường. Một màn ‘phấn khích’ lúc sáng sớm, thật không phải là chuyện người bình thường có thể thừa nhận.

“Tiểu Bách Khả.” Sau lưng vang lên một giọng nói quen thuộc.

Tôi cất bước bỏ chạy, mặc dù chạy quá nhanh làm cho hai chân tôi bị mềm đi, nhưng nghĩ đến người đuổi theo phía sau, tôi càng cố gắng chạy nhanh hơn.

Rốt cuộc, người đuổi theo cũng bị bỏ lại phía sau, tôi ngồi trên khán đài sân vận động thở dốc từng ngụm, thở hổn hển chính là trạng thái hiện tại của tôi.

Bỗng dưng, một bàn tay thon dài dè dặt lấy vai tôi “Bách Khả, sao cậu lại bỏ chạy?”

Tôi ngạc nhiên ngược mắt, không thể tin nhìn chằm chằm người sau lưng “Cậu từ đâu hiện ra vậy?”

Ninh Vũ vô lực khoát khoát tay, đặt mông ngồi ở bên cạnh tôi “Đi theo lên, cậu vẫn chưa trả lời tôi, sao lại bỏ chạy?”

“Tránh cậu!”

“Sao lại tránh tôi?”

“Sợ bạn gái cậu đuổi giết tôi.”

“Tôi không có bạn gái.”

Tôi giận “Chẳng lẽ tôi gặp quý ở nhà vệ sinh?”

“Là cô ấy ghen lung tung, tôi chưa từng xác nhận thân phận của cô ấy. Lại nói, không phải tôi đã xin lỗi cậu rồi hay sao?”

“Đây không phải là điều quan trọng?! Còn nữa, tôi có nói bỏ qua cho cậu hả?”

“Đừng hẹp hòi như vậy” cậu giống như huynh đệ tốt khoát vai của tôi, tránh nặng tìm nhẹ nói “Xế chiều hôm nay có trận bóng rổ, cậu đi cổ vũ cho tôi đi.”

“Tôi xem cậu đã đủ tức rồi, lại đi xem đánh nữa tôi sẽ nổi điên.” Tôi đẩy tay cậu ra, mang cặp lên.

Cậu lập tức đuổi theo, nghiêm túc nhận lỗi “Bách Khả, đừng nóng giận. Tôi bảo đảm sẽ không có lần sau.”

“Cam đoan của cậu không thể tin.”

“Nào có?”

“Không có sao? Để cho tôi suy nghĩ một chút, trước khi thi cuối kì, cậu để tôi đi làm thêm cùng cậu ở tiệm trà sữa, cũng đảm bảo giúp tôi ôn bài, sẽ không để cho tôi nợ môn, kết quả thi sao?”

Cậu cười nhàn nhạt nói “Đó là ngoài ý muốn, tôi không ngờ mình sẽ bận rộn như vậy, thật không phải cố ý.”

“Ngoài ý muốn? Ba tháng trước, cậu nói không có tiền quay vòng vốn, mỗi ngày đều ăn ké cơm của tôi, làm khổ tôi lẫn Dương Bạch, đối xử với cậu như vậy, cậu cảm động đến rơi nước mắt, cũng bảo đảm, học kỳ sau cậu trả tiền cơm, kết quả thế nào?”

Cậu chột dạ vò đầu “Tôi cũng không nghĩ như vậy, tiệm trà sữa đối diện mở thêm phòng chơi game? Tôi mới nghĩ.....”

“Mang tiền ăn đi mua hai máy chơi game, tôi cũng phải ăn mì ăn liền nửa tháng!” Tôi tức giận hừ một cái “Cái gì cũng không cần nói, tôi biết rõ cậu rồi,

cậu chính là người nói không giữ lời, là đần độn hay quên, tôi lại tin cậu thì trực tiếp đi đến chuồng heo mà ở, không bao giờ lẫn lộn với con người nữa.”

Cậu cúi đầu, làm thành dáng vẻ uất ức “Tôi tệ như vậy sao?”

“Không có tệ nhất chỉ có tệ hơn dùng trên người cậu mới chính xác!”

“Ít nhất tôi không đi theo người có tiền.” Giọng nói của cậu cực thấp, hình như sợ bị tôi nghe thấy, nhưng lại không nói không chịu được.

Tôi bị đâm trúng chỗ đau, có chút xấu hổ, còn có chút uất ức, sự thật không phải như vậy, nhưng trong mắt người khác, cái này chính là sự thật, mặc dù tôi uất ức nhưng cũng không có gì để nói, không thể làm gì khác hơn là chạy trốn, không phải tránh né Ninh Vũ, mà là tránh né “sự thật” trong miệng cậu!

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Giả Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 146: Chương 140

Edit: Bảo Ngân(baonganpham)

Beta: tieu_hao

Nhiễm Nhiễm là người thông minh, cũng xem như hiểu rõ một chút về tôi. Biết đùa thế nào là đùa, nhưng đùa quá thì không tốt, vậy nên chỉ yêu cầu tôi ăn gì đó trước, những chuyện khác bàn sau.

Từ mùi hương trong không khí, tôi đã có thể nhận ra, trong túi đồ ăn nhanh là hamburger gà và khoai tây chiên, nhưng tôi vẫn mở túi, cố chịu đựng cái mùi từng nghĩ thấy là buồn nôn ấy, lấy đồ ăn ra.

Nhiễm Nhiễm đặt con mèo sang một bên, đón lấy bé cưng trong lòng tôi, nhéo nhéo mũi nó như đang trêu mèo, cu cậu cũng không nghe lời như con mèo kia, tóm lấy ngón tay Nhiễm Nhiễm bỏ vào miệng. Nhiễm Nhiễm chỉ cười không tránh, hình như cảm thấy chơi rất vui.

“Anh vừa sờ con mèo đó.” Tôi đẩy tay anh ra, “Đá mài răng” đã đến miệng lại biến mất, miệng cậu chàng vênh lên như sắp khóc.

“Không sao.” Nhiễm Nhiễm nói xong, lại muốn nhét ngón tay vào miệng nó.

“Có sao đây.” Tôi lại kéo tay anh ta ra, lấy nệm vú cao su trong hộp nhét vào trong miệng bé cưng, lúc này nó mới chịu yên.

“Ăn ngon không?” Nhiễm Nhiễm rút nệm vú cao su ra, bỏ vào miệng mình mút mút, phát âm không rõ: “Ăn không ngon, có điều, rất thú vị.”

Cu cậu bị giật đồ “Oa” một tiếng khóc ré lên, tôi chán nản giật lại nệm vú cao su, muốn cho vào miệng bé cưng, lại cảm thấy không được sạch sẽ, vì vậy đứng dậy đi vào phòng vệ sinh, rửa sạch nệm vú cao su. Nhưng khi trở lại, lúc đặt lại vào miệng bé cưng, cu cậu cau kinh không cần. Nhiễm Nhiễm thấy mình đã gây họa, nhét thẳng nhóc trở lại trong lòng tôi, trốn qua một bên đùa với mèo.

“Chọc nó khóc vui lắm sao?” Tôi vừa dỗ dành bé cưng đang khóc vừa quở trách Nhiễm Nhiễm.

“Anh thấy hiếm khi nào nó ngoan như vậy, chỉ đùa một chút thôi ~”

“Tư duy của nó không theo kịp với trò đùa của anh.” Tôi dỗ bé cưng nín khóc, lúc này mới ngồi xuống.

Nhiễm Nhiễm ôm con mèo trước ngực, cầm lấy một cái chân mèo học theo Chibi Maruko nói: “Cho mi cơ hội báo thù, bóp chết con ma nhỏ, bóp chết con ma nhỏ, bóp chết con ma nhỏ...”

“Anh im miệng cho tôi!” Tôi không thể tức giận, tôi cần không khí trong lành.

Nhiễm Nhiễm để chân mèo xuống, mặt cau có lâu nhàu: “Nó chính là kẻ thù của em mà, nếu không phải tại nó, Âm Hạng Thiên làm sao có thể đẩy đưa không rõ với chị anh, làm sao em bị hại thảm như vậy. Nó vốn phải chết, nếu không phải nể tình nó gọi anh một tiếng cậu, anh đã mặc kệ nó...”

“Anh nói nó gọi anh là gì?!”

“Là cậu đó.” Nhiễm Nhiễm cố ý chọc chọc cái trán của bé cưng: “Gọi cậu, không gọi thì sẽ cho con mèo này ăn nhóc.”

Tôi kinh ngạc nhìn bé cưng đang bập bẹ trong lòng thật lâu không cách nào lấy lại bình tĩnh, đây chính là “Thai chết lưu” đó?!

“Sao thằng bé lại ở chỗ anh? Nhiễm Du nhờ anh trông sao?”

“Nếu chị anh mà có được một nửa sự lương thiện của em, nó đã không phải ở chỗ anh rồi.”

“Có ý gì?”

Nhiễm Nhiễm gãi cổ mèo, tư tưởng không tập trung nói: “Thằng nhóc này vốn là lợi thế lớn nhất của chị anh, điều kiện tiên quyết, nó là con của Âm Hạng Thiên. Trước khi nó được sinh ra, không ai có thể xác định được. Cho nên, thằng bé không thể sinh ra dưới sự giám sát của nhà họ Âm, chị anh cùng đường, chỉ có thể nhờ vả anh.

Nếu thằng bé là người nhà họ Âm, chị anh tất nhiên vui mừng đưa thằng bé về nhà, ngược lại, chị ấy không thể đưa nó về. Nhưng chị ấy không đưa thằng bé về, đồng nghĩa với việc nói cho mọi người, thằng bé là con của Lạc Quân Dật, nhà họ Lạc chắc chắn sẽ tìm thằng bé về, nếu phát triển thành tình cảnh đó thật, Âm Hạng Thiên khẳng định sẽ không quan tâm chị anh. Vậy nên, thằng bé này hoặc là con của Âm Hạng Thiên, hoặc là thai chết lưu.” Anh ta nhìn trộm cu cậu đang buồn ngủ, cười: “Anh biết tổng tâm tư của chị anh, cũng biết tính cách của chị ấy, nên anh cho người giấu một thai lưu trong phòng sinh, đợi chị ấy tỉnh lại, đưa bé này đã bị đổi rồi.”

“Ý của anh là, Nhiễm Du không biết thằng bé còn sống?”

“Không, trừ tôi ra, không ai biết ba thằng bé rốt cuộc là ai.” Khóe môi Nhiễm Nhiễm khẽ nhếch, cười ý vị sâu xa: “Bách Khả, em muốn biết không?”

“Nếu thằng bé là con của Âm Hạng Thiên, anh cũng đâu cần phải giấu nó đúng không?”

Nhiễm Nhiễm hơi sững sờ, cười khúc khích: “Đây là suy đoán thông thường, nhưng em đừng quên, anh bị tâm thần.”

“Bị tâm thần không có nghĩa là ngu.” Tôi đặt bé cứng lên giường ngủ, vừa đắp chăn cho nó, vừa khẽ thở dài: “Tôi không biết anh giữ thằng bé lại đây làm gì, nhưng tôi có thể xác định, anh thông minh hơn bất cứ ai, chuyện gì cũng nhìn thấu đáo.”

“Nếu anh nói, anh muốn thấy chị mình bị bỏ rơi, nhà họ Nhiễm sụp đổ, em nghĩ thế nào?” Giọng điệu của anh ta rất lạnh nhạt, lại làm tôi sinh ra ảo giác rằng anh ta rất nghiêm túc.

Tôi quay người lại, nghiêng đầu nhìn anh ta, muốn tìm được chút dấu vết trong mắt người đàn ông khi thì trẻ con khi thì kích động này, nhưng mà, ông trời cho anh ta đôi mắt độc nhất vô nhị, một đôi mắt trong suốt không nhiễm bụi trần như trẻ con, trừ nụ cười thần nhiên ra thì không có cảm xúc khác thường nào.

“Anh đùa thôi.” Anh ta thấy tôi như có điều suy nghĩ nhìn anh ta, cười híp mắt gãi tai mèo nói: “Cho dù thật sự tình thần anh không bình thường, cũng sẽ không hại chị ruột của mình. Chuyện mẹ quý nhờ con cũng không phải không thể, nhưng nếu đối tượng là Âm Hạng Thiên, vậy thì chớ bàn những thứ khác. Âm Hạng Thiên đã sớm không thuộc về chị anh rồi, cho dù sinh ra con của anh ta, bị lạnh nhạt cũng là chuyện sớm muộn. Anh nhất định phải giúp chị anh hoặc có thể nói là giữ lại cho nhà họ Nhiễm một đứa con, dù nó là của ai, cũng không thể chết.”

Thì ra đều giống nhau! Đứa bé này đối với ai cũng là lợi thế, điểm khác biệt chỉ là thủ đoạn và ý nghĩ mà thôi.

“Đây mới chính là con người thật của anh, có phải rất thất vọng không?” Ánh mắt Nhiễm Nhiễm sụp xuống, giọng thấp đến mức không thể nghe được: “Mắt của em giống như gương, mỗi lần thông qua nó soi bóng mình, anh đều tự ti mặc cảm. Trước khi tiếp cận em, anh đã tìm rất nhiều biện pháp tìm hiểu em, giải mã em, để dùng phương pháp dễ dàng nhất tiếp cận được em, xuất hiện bên cạnh em. Nhưng anh vẫn không hiểu nổi, lớn lên trong hoàn cảnh đó, sao em có thể giữ được sự lương thiện và chân thành của con người thuở ban sơ. Đến khi tiếp xúc trực tiếp với em, anh mới hiểu được, đây là điểm hơn kém giữa người với người, bẩm sinh, không chịu ảnh hưởng của hoàn cảnh, khiến rất nhiều người tự ti mặc cảm.”

Anh ta lại cúi đầu cười: “Có lẽ, Âm Hạng Thiên ở trong phúc mà chẳng biết phúc, có được vật báu có thể gặp mà không thể cầu cũng không biết, chỉ khi nào mất đi, hoặc là, tới khi sắp mất đi thì anh ta mới nhận ra cảm giác nguy cơ, thế nên, anh ta không những không buông tay, mà còn nắm chặt hơn, nhưng cuối cùng tâm tư anh ta không ti mi, hoặc nói, đã quen làm theo ý mình, quên mất em là người chứ không phải viên đá quý không tình cảm, một bên cứ nắm chặt không buông, rất có thể sẽ ghim chết em.”

Tôi tự nhận mình xem như lương thiện, nhưng tuyệt đối không khoa trương như Nhiễm Nhiễm nói. Về phân tích của anh ta về nhân tính, tôi không đưa ra bình luận.

“Cám ơn lời khen của anh, bây giờ, tôi muốn về nhà, làm phiền anh mở cửa cho tôi.”

Nhiễm Nhiễm như rồng cao lông mày, cười xùy: “Sao em ngốc vậy?”

“Tôi ngốc hồi nào?”

“Anh nói nhiều như vậy, em vẫn chưa hiểu sao?”

“Hiểu cái gì?”

“Anh sẽ không thả em đi.”

“...!”

“Vật báu ai mà chẳng thích, Âm Hạng Thiên nghĩ như thế nào là chuyện của anh ta, anh chỉ quan tâm mình muốn cái gì phải có được cái đó.”

“Tôi là người, không phải vật báu gì cả!”

“Cho nên, anh phải cảm hóa em, khiến em cảm động, chứ không phải chỉ chiếm đoạt đơn thuần. Về điểm này, anh cao minh hơn so với Âm Hạng Thiên, đúng không?” Nói xong, còn giảo hoạt mở tròng hai mắt.

“Anh... Anh... Anh...” Tôi chỉ vào mũi của anh ta, tức giận không nói nên lời.

“Được rồi được rồi, anh biết em đang nghĩ gì, không cần nói, anh biết.” Người nào đó chẳng biết xấu hổ cười.

“Đã biết sao không đi chết đi?!” Rót cuộc tiếng nằng chừ đã phát ra, lớn như chuông đồng, nhưng người bị chửi không chút lung lay mà ngược lại con ma nhỏ bị giật mình.

“Oa...” Tiếng khóc cao vút, làm con mèo sợ run thân mình, theo phản xạ có điều kiện nhảy tót vào trong ngực Nhiễm Nhiễm.

“Khóc lóc cái gì, còn khóc nữa tao đem mi cho mèo ăn!” Nhiễm Nhiễm cau mày bịt lỗ tai.

Tôi lặng câm ôm trán, lại nói, con mèo nhà anh thật sự có can đảm ăn nó sao?

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Giả Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 147: Chương 141

Edit: Bảo Ngân(baonganpham)

Beta: tieu_hao

Cũng không biết Nhiễm Nhiễm nhốt tôi ở nơi quý quái nào, đã hơn hai mươi ngày trôi qua, vậy mà không ai đến tìm tôi.

Không biết tình huống bên ngoài như thế nào, nhưng tôi cũng không còn tâm trạng suy nghĩ, không phải vì tôi không tìm không phôi, mà là con trai của Nhiễm Du quá dày vò người khác, hơi có chút không vui, sẽ lên giọng kháng nghị, không phải khóc thì làm sét đánh không mưa, tâm trạng tốt thì thích mềm không thích cứng, tâm trạng không tốt thì cứng mềm đều không ăn.

Cuối cùng tôi đã gặp được người còn khó hầu hạ hơn cả Âm Hạng Thiên, không, đây không phải là người, là ma quỷ!

Nếu không phải nể tình nó chưa biết gì, tôi đã sớm trói chặt nó nhét vào bồn cầu rồi.

“Rót cuộc đã ngủ.” Tôi kiệt sức ngồi xuống cạnh Con Ma Nhỏ, cũng không dám gây tiếng động lớn.

Ở căn phòng bí mật này, bầu trời bị che khuất, ánh mặt trời không chiếu vào nổi, dù là ngày hay đêm thì đều giống đêm.

Cánh cửa điện tử dày cộm còn khóa hai chiều, cho dù muốn ra hay vào, đều phải nhập mật mã. Tôi chưa từng thử chạy trốn, bởi vì, vốn không có đường để trốn.

Tôi đã từng thử tuyệt thực, nhưng người thường ngày không quá đòi hỏi về đồ ăn lại đột nhiên không chịu nổi đói, cho nên, dưới tình huống sữa bột của trẻ con nhanh chóng tiêu hao, hành động tuyệt thực đã tuyên bố thất bại.

Mấy ngày trước, Nhiễm Nhiễm không hề nói cho tôi biết, nhà của Âm Hạng Thiên bị cháy, cũng không phải ngoài ý muốn, mà là do Nhiễm Du tức giận mất lý trí gây ra. Nhưng trong mắt tôi, lúc người phụ nữ đó mất trí vẫn rất thông minh, trước kia cô ta lấy lý do tự sát, kéo Âm Hạng Thiên một tác không rời tôi đi, sau đó cho người lên vào phòng đốt lửa, nghe nói, nguyên nhân của vụ cháy là vì dây điện đã quá cũ, ngay cả cảnh sát cũng không tìm được sơ hở. Nếu không phải Nhiễm Nhiễm hiểu rõ cô ta, nhận ra cô ta không có ý tự sát, rời khỏi bệnh viện sớm, không thì tôi không chết cháy thì cũng mất nửa cái mạng.

Nhiễm Nhiễm còn nói, chờ anh ta dọn dẹp sạch sẽ cục diện rối rắm này, sẽ dẫn tôi rời chốn thị phi nơi đây. Tôi không có ý cười anh ta, nhưng suy nghĩ của anh ta quả thật có chút ngây thơ, kể cả Âm Hạng Thiên bị Nhiễm Du quán lấy, không có tâm tư và thời gian đi tìm tôi, chẳng lẽ người nhà họ Âm cũng không để ý đến sao? Đáp án dĩ nhiên là không phải. Với tính tình của bà nội, cho dù bà có phải đuổi đến chân trời góc biển, cũng sẽ tìm ra tôi, đến lúc đó, hừ hừ... Bảo đảm anh ta sẽ lãnh đủ!

Mỗi khi tức giận không ngủ được thì tôi lại suy nghĩ, sau này Nhiễm Nhiễm phải đối mặt với các loại hình phạt thảm khốc, trong lòng sáng khoái, giấc ngủ cũng dễ dàng hơn.

“Tích tích tích tích”, đang ngủ nửa tỉnh nửa mê, khóa điện tử kêu, tôi nheo mắt nhìn đồng hồ điện tử trên đầu giường, không biết có phải đã cân nhắc đến việc người bên trong phòng không thể phân biệt ngày đêm, cái đồng hồ này còn có cả nhắc nhở ngày tháng và thời gian sáng trưa chiều tối, bây giờ trên mặt đồng hồ hiển thị chữ số 9:35 p.m

“Dậy ăn cơm.” Lúc Nhiễm Nhiễm đẩy cửa tôi quả quyết nhắm hai mắt lại. Kể từ sau khi tôi dậy, anh ta giống như một cậu bé giao thức ăn, vừa đến giờ cơm sẽ tới giao đồ ăn, có điều, hôm nay rõ ràng tôi trễ. Mọi ngày đều là hơn tám giờ sẽ đưa tôi, hôm nay lại chậm nửa tiếng.

“Vẫn đang ngủ à?” Giọng nói tới gần hơn, tôi vẫn nhắm mắt lại như cũ, đối mặt một người 80% thời gian đều giả vờ ngủ gật, 15% thì lại nói nhảm liên thiên, 5% còn lại để dành trêu mèo chọc con nít, cứ bơ anh ta đi tuyệt đối là lựa chọn sáng suốt nhất.

Trên môi chợt nóng lên, tôi bỗng chốc mở mắt, Nhiễm Nhiễm giờ hộp đồ ăn trong tay lên: “Công chúa ngủ trong rừng, dậy ăn cơm đi.”

Anh ta cười giống như mèo trộm thịt, mở hộp làm phát tán mùi thịt dê khiến tôi không để ý chuyện mình bị hôn trộm, tôi đẩy anh ta ra xông vào phòng vệ sinh.

“Oe...” Trong dạ dày lộn tung phèo, tôi mất hết hình tượng gập lưng mà nôn.

Nhiễm Nhiễm uất ức lên án, sau khi tôi nôn được một lúc, mới nghe được rõ ràng: “Anh buồn nôn đến vậy ư? Rất nhiều người muốn anh hôn, anh còn không chịu đâu. Em có biết em đang phung phí của trời hay không, em có biết không, em làm tổn...”

“Im miệng!” Tôi khó chịu xoa xoa lồng ngực của mình: “Đi rót ly nước.”

“Em làm tổn thương lòng tự tôn của anh.” Uất ức lâu bầu đi rót nước.

Tôi ngồi thẳng lên, đi tới bồn rửa tay, cô gái trong gương bởi vì mới nôn ọe mà còn hơi run rẩy,

Đáy mắt ướt nhẹp, giống như được che đậy bởi một tầng hơi nước dày.

Nước trong vòi chảy rào rào, tôi hóp nước súc miệng, mùi buồn nôn từ từ nhạt đi, tóc bị nước dính ướt, mặt cũng bị làm ướt, chỉ có thân thể run rẩy là chưa ngừng lại.

“Khá hơn chút nào không?” Nhiễm Nhiễm để ly nước một bên, khế vuốt sau lưng tôi: “Có phải ốm rồi không? Hay là buổi trưa ăn đồ không tươi? Em muốn ăn gì không? Anh mua cho em, cháo ngọt có được không?”

Tôi ngẩng đầu lên, nhìn Nhiễm Nhiễm: “Giúp tôi mua que thử thai.”

Tôi cảm thấy rõ ràng, bàn tay trên lưng dừng lại, trong phòng vệ sinh chỉ còn lại tiếng nước chảy róc rách, rất lâu sau, Nhiễm Nhiễm như nhớ tới cái gì, tắt vòi nước, không nói một câu đi ngoài.

Que thử thai được mua về rất nhanh, Nhiễm Nhiễm giờ cái túi nhỏ lên, cũng không tình nguyện đưa cho tôi: “Từ lúc Âm Hạng Thiên ngã bài với chị của anh, chị ấy đã phát điên, gần như không lúc nào là không nghĩ cách làm sao để diệt trừ em. Chị ấy đã sớm nghi ngờ anh cứu em, nói bóng nói gió không cần nói, thậm chí chị ấy còn cho người theo dõi anh, tìm thấy em, dồn em vào chỗ chết đã trở thành toàn bộ cuộc sống của chị ấy. Nếu em mang thai, chị ấy có thể còn điên cuồng hơn bây giờ. Chị ấy đúng là giống như ma quỷ âm hồn không tan, từng giây từng phút tính toán ám hại em, khiến em khó lòng phòng bị. Không sai, người nhà họ Âm có thể bảo vệ em, nhưng được bảo vệ cũng phải trả giá rất lớn, đi đâu cũng phải có người theo, không có tự do, không có riêng tư, gặp ai, làm gì, đều phải qua kiểm tra sàng lọc, em thật sự có can đảm sống những ngày tháng như vậy sao?”

Tôi vờn tay: “Đưa đồ cho tôi.”

Nhiễm Nhiễm cau mày trợn mắt: “Em bị ngu sao? Anh nói nhiều như vậy, sao em lại nghĩ không thông chứ?”

“Lời anh nói còn quá sớm.” Tôi giật lấy cái túi, vừa chạy vào phòng vệ sinh vừa nói: “Chờ tôi biết kết quả, lại hù dọa tôi cũng không muộn.”

“Em là một kẻ ngốc không có lương tâm!” Nhiễm Nhiễm phát điên kêu to: “Đó là vì anh quan tâm em...em lại không phân biệt quan tâm hay hù dọa sao?”

“Phân biệt được.” Tôi cũng không quay đầu lại nói: “Vậy cũng phải chờ tôi biết kết quả rồi nói.”

“Nếu kết quả đúng như vậy thì sao? !” Anh ta ngăn trước phòng vệ sinh, vẻ mặt trịnh trọng và khản trương, khiến tôi có cảm tưởng, anh ta có thể là cha đứa bé.

“Đương nhiên là sinh nó ra.” Chu kỳ kinh nguyệt của tôi rất chính xác, nhưng lần này lại tới trễ, cho nên, tôi biết tỷ lệ mình mang thai là bao nhiêu, cũng đã chuẩn bị tâm lý rồi.

“Em thật sự là một kẻ ngu ngốc!” Giọng điệu của anh ta hung ác, sắc mặt cũng rất khó coi, nhưng lúc nói lời này, anh ta lại rất dịu dàng ôm lấy tôi: “Anh ta không xứng với em, càng không xứng để em sinh con cho anh ta.”

“Tôi không có tốt như anh nói.” Tôi cười khổ: “Tôi muốn làm mẹ, đã muốn từ rất lâu rồi, do tôi suy nghĩ quá nhiều, sợ anh ấy không đủ chân thành, lại sợ mình không chịu nổi sự không đủ chân thành đó. Nhưng nếu như thật sự mang thai, vậy tôi sẽ bỏ hết tất cả bản khoăn, chuyện tình cảm dù phức tạp hơn

nữa, cũng không thể tước đoạt quyền được chào đời của đứa bé.”

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Giả Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 148: Chương 142

Edit: Bảo Ngân(baonganpham)

Beta: tieu_hao

Không phải mỗi người phụ nữ đều có cơ hội sinh một đứa trẻ biến thành chó con, tôi nghĩ, là tôi may mắn.

Khi trên que thử thai xuất hiện hai vạch đỏ thì tôi ngẩn người, sau đó cười, rồi lại khóc.

Đứa bé Âm Hạng Thiên mong chờ từ bấy lâu rồi cuộc đã tới, nhưng mà, tôi lại lo sợ, đây đưa một mối, nhớ tới ánh mắt tràn ngập hận thù của Nhiễm Du, tôi không nhìn được lạnh toát sống lưng. Nhiễm Nhiễm nói không sai, ở đời người đáng sợ nhất chính là phụ nữ điên cuồng. Cháy nhà lần này, nói không chừng lần sau chính là tai nạn xe cộ...

Tôi không phải Âm Hạng Thiên, không thể nào bình tĩnh đối mặt với tập kích của người khác, lại còn vui vẻ đi trả thù.

Nhưng mà, tôi sẽ dốc hết sức bảo vệ, cho dù Nhiễm Du vì yêu hay hận mà điên cuồng, tôi cũng sẽ không để cô ta làm tổn thương đến tôi và con tôi.

“Không đi theo anh, cũng không ở lại.” Nhiễm Nhiễm sau khi nghe xong lựa chọn của tôi, đáy mắt thoáng qua sự sáng tỏ: “Em muốn nhờ cậy anh đúng không?”

“Làm sao anh biết?”

“Nếu như không cầu gì khác, em sẽ không chủ động nói cho anh biết điều này.” Anh ta xoa tóc, có vẻ có chút bất đắc dĩ: “Em thật là kẻ ngốc cô chấp.”

“Tôi là kẻ ngốc.” Vì nhờ giúp đỡ, tôi bằng lòng làm kẻ ngốc: “Nể tình tôi là kẻ ngốc, giúp tôi một chút thôi.”

“Anh sẽ không hứa hẹn mù quáng, trước tiên nói nghe thử một chút, nếu như trong phạm vi chấp nhận được, anh sẽ giúp em.”

“Đầu tiên, tôi muốn quay một đoạn VCR (video cassette recorder), anh giúp tôi gọi cho bà nội, nhớ là không được để những người khác phát hiện.” Tôi không muốn vì chuyện tôi mất tích mà bà nội phải lo lắng, những người khác có thể đợi sau khi mọi chuyện kết thúc mới từ từ liên lạc, nhưng bà nội lớn tuổi, không thể bị kích động, cho dù không thể trực tiếp tạm biệt bà, cũng phải để bà an tâm.

“Đây là chuyện nhỏ, anh có thể giúp.”

“Còn chuyện quan trọng hơn một chút, anh phải đưa tôi rời khỏi thành phố D mà không để bất kỳ ai phát hiện.” Mười tháng tiếp theo, tôi muốn ở một nơi tuyệt đối an toàn, cũng sẽ không bị người khác quấy rầy, mặc dù đây không phải là lựa chọn hay ho gì, nhưng vì đứa bé, chỉ có thể uất ức những người quan tâm đến tôi mà thôi.

“Cũng không khó.” Nhiễm Nhiễm cười như không cười dừng một chút: “Có điều, anh bận rộn lâu như vậy, hao tổn tâm tư nhiều như vậy, mục đích là dẫn em đi, bây giờ, em lại làm anh lãng phí thời giờ, còn phải mang theo thằng bé khốn kiếp kia đi theo, cảm giác thật không cam lòng.”

“Nhưng tôi đã mang thai.” Tôi vuốt ve cái bụng bằng phẳng, tội nghiệp nhìn xem anh ta: “Chẳng lẽ, anh muốn làm trâu làm ngựa hầu hạ con của Âm Hạng Thiên? Nói không chừng nó còn quậy hơn cả Con Ma Nhỏ, khóc gào làm anh phiền loạn, bắt nạt con mèo của anh, tè giẫm ướt giường của anh, khiến cho khắp nơi đều hôi mùi sữa. Dù có xịt nước hoa nhiều hơn cũng không át hết được...”

Mỗi khi tôi nói một câu, chân mày Nhiễm Nhiễm lại nhíu chặt thêm, giống như những thứ kia sẽ ứng nghiệm trong tương lai vậy.

“Được rồi được rồi, em đừng làm anh sợ, anh đưa em đi là được.”

“Cảm ơn!” Tôi chân thành nói, nhưng trong lòng lại cười trộm không ngừng, cũng biết không có người đàn ông nào ngu đến mức nuôi con cho người đàn ông khác, cho dù anh ta bị tâm thần cũng không được.

Nhiễm Nhiễm lắc lắc ngón tay: “Đừng cảm ơn quá sớm, anh có điều kiện.”

“Điều kiện gì?” Trước mắt, tôi cô độc, trừ đồ cưới bà nội cho, cũng không có thứ gì đáng tiền. Dĩ nhiên, tôi không cho là Nhiễm Nhiễm sẽ cảm thấy hứng thú với tiền của tôi. Nhưng anh ta là cậu ba nhà họ Nhiễm, kẻ cả nhà họ Nhiễm sa sút, nhưng lạc đà gầy vẫn còn lớn hơn ngựa, anh ta chắc chắn có nhiều tiền hơn tôi.

Nhiễm Nhiễm nhún vai xòe tay: “Bây giờ còn chưa nghĩ ra, chờ nghĩ ra, anh sẽ tìm em đòi nợ.”

“Nếu như tôi có thể trả, tôi nhất định sẽ trả.” Tôi đang trả giá đường sống, dù sao cũng phải đưa ra chi phiếu khống, viết thì cứ viết*, lúc nào thực hiện thì tính sau. (*chi phiếu khống ý chỉ lời hứa suông, không căn cứ)

Năm ngày sau, con của Nhiễm Du bị đưa đi, cuối cùng tôi cũng rời khỏi căn phòng không có ánh mặt trời đó.

Lúc đi lên bậc thang, tôi kinh ngạc phát hiện, tôi vẫn ở nhà của Nhiễm Nhiễm, thì ra anh ta vì giấu con của Nhiễm Du, đã cố ý cải tạo lại hầm rượu. Trước khi tôi tới, chăm sóc đứa bé là chị Nguyệt.

Căn phòng bên cạnh không còn thảm trạng như trước, những mảnh thủy tinh vỡ cũng đã được sắp xếp lại, Nhiễm Nhiễm nói, thỉnh thoảng Âm Hạng Thiên có về đây, nhưng chưa bao giờ qua đêm, chỉ đến xem một chút.

“Anh ta còn mong đợi em trở lại đây.” Nhiễm Nhiễm khinh thường hừ một tiếng, quay đầu thấy tôi đang ngơ ngác nhìn căn phòng kia, lại nói: “Chớ thông cảm cho anh, mắc thêm lỗi lầm ngu ngốc nữa mới rơi vào kết quả này.”

“Bản chất anh ấy không xấu, chẳng qua cách thức làm việc có chút cực đoan.”

“Theo anh thấy, nhân cách anh ta vốn đã bị khiếm khuyết.”

“Không phải anh cũng nhốt tôi lại sao?”

Nhiễm Nhiễm cứng người, rồi lại cười hi hi xoa đầu tôi: “Anh bị tâm thần mà ~”

“Anh còn chưa bằng anh ấy, anh ấy không nói đạo lý, không biết viện cớ. Anh thì cả ngày cứ lấy bệnh án ra làm lá chắn.” Tôi nói nửa đùa nửa thật.

Nhiễm Nhiễm giận trách trợn mắt: “Anh vốn mắc bệnh tâm thần, bệnh tâm thần không cần phân rõ phải trái, nhưng người bình thường nhất định phải phân rõ phải trái.”

Tôi cười cười không biết làm sao, quay đầu nhìn căn phòng đen như mực, trong lòng có chút khác lạ. Âm Hạng Thiên biết lý lẽ hay không thì không biết, nhưng tôi không từ mà biết liệu có đúng không, tha thứ cho tôi không thể lo nhiều hơn, bây giờ tôi đã là một người mẹ, thật sự không còn tâm tư dư thừa để dây dưa thêm, đặt quá khứ xuống, cứ sống tiếp cuộc đời của anh đi!

“Hẹn gặp lại.” Tôi thì thầm nói, cúi người vào xe của Nhiễm Nhiễm.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Giả Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 149: Chương 143

Editor: Từ Sắc Y

Beta: Vệ Tuyết, beyours07, hongheechan

Nửa năm sau —

Hôm nay nhân viên cửa hàng áo cưới “Hạ Thiên” đang vội trước chạy sau vì đôi vợ chồng sắp cưới đã hẹn trước. Cô dâu có hơi tròn trịa này là một người kén chọn, đầu tiên là tốn một buổi chiều chọn áo cưới và tạo hình, sau đó lại hủy bỏ hơn một nửa hình đã chụp, mặc dù chú rể hiền lành cười xoa, nói xin lỗi, nhét bánh kẹo cưới nhiều lần, nhưng nhiếp ảnh gia đại nhân vẫn hết sức khó chịu.

Trợ lý của cô dâu Tiểu Bái kéo tay tôi, mặt mày buồn rầu nói: “Anh ấy không chịu chụp, tôi cũng không thể nói cô dâu bình tĩnh hoài. Làm sao đây? Làm sao đây? Làm sao đây.”

“Anh ấy ở đâu?” Tôi không thể không hỏi.

Tiểu Bái chỉ chỉ về phía sau quầy bar, nói nhỏ: “Tôi thật sự không hiểu nổi, tại sao mỗi lần tức giận lại chạy tới ngồi trong ngăn tủ?”

“Để dễ dàng ăn vụng.” Tôi buồn cười nói.

Ánh mắt Tiểu Bái lấp lánh hỏi: “Trong ngăn kéo có cái gì đó?!”

“Đây là chuyện riêng của ông chủ, tôi không thể tiết lộ được.”

Tiểu Bái bấu môi, nũng nịu lay tay tôi nói: “Nói cho tôi biết đi, nói cho tôi biết đi, nói cho tôi biết đi mà.”

“Ngừng!” Tôi rút tay về, sắc giọng nói: “Cậu học cái này từ ai? Một câu cứ lặp đi lặp lại nhiều lần?”

Tiểu Bái vênh môi: “Ông chủ chứ ai.”

Tôi bắt đầu đi lác đầu, ánh mắt vừa chuyển, lại vừa vặn nhìn thấy sắc mặt cô dâu còn đen hơn bao công, lập tức vội hạ thấp giọng nhắc nhở Tiểu Bái: “Đi giúp cô dâu bình tĩnh đi, tôi đi tìm nhiếp ảnh gia.”

Tiểu Bái như vừa tỉnh từ trong mộng ra, à lên một tiếng, rồi lấy tốc độ nhanh nhất chạy đến an ủi khách hàng.

Tôi đi tới trước quầy bar, kiễng chân nhìn vào trong, nhưng lại bị độ cao của quầy bar chắn đi, chỉ nhìn thấy một đỉnh đầu màu đen.

“Tức giận sao?” Tôi buồn cười hỏi.

“.”

“Đừng tức giận, lên lầu ăn cơm thôi.”

“.”

“Tôi đã làm thịt nướng hạt dẻ, còn có cá rô phi hấp.”

“.”

“Tốt xấu gì cũng phải nói một tiếng chứ?”

Yên lặng ngắn ngủi qua đi, phía dưới quầy bar truyền ra một từ ngắn gọn duy nhất – “Cổ họng”

Tôi dờ khóc dờ cười nói: “Tôi đi vào đây.”

“.” Lại im lặng.

Tôi đi vòng qua một phía của quầy bar, nghiêng người nhìn vào phía trong, chỉ thấy nhiếp ảnh gia đại nhân của chúng ta đang ngồi trong ngăn tủ mở rộng mà ăn thạch, dưới chân là năm chén thạch nằm trông không, không phải loại mỗi chén là một miếng nhỏ, mà là loại thạch hoa quả lớn mỗi chén hơn ba trăm gam.

Lông mày tôi nhú lại, gờ tay giật lấy: “Ăn nhiều thạch hoa quả như vậy, còn có thể ăn cơm nữa hay không?”

“Trả cho tôi!” Anh ấy như chú chó nhỏ bị đoạt xương, ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm vào tôi, dường như khuôn mặt đáng yêu khẽ trầm xuống.

“Đừng hòng!” Tôi tiện tay ném đi, ném nửa đồng thạch hoa quả vào trong thùng rác rất chuẩn xác.

Anh đuổi vào một cái, mặc dù động tác nhanh nhạy, nhưng cuối cùng cũng không nhanh bằng tốc độ thạch hoa quả rơi xuống, cho nên, anh chỉ có thể nhìn ngắm “Thùng rác mà than thở” cũng như đồng thời dùng tiếng nói ma quỷ lặp đi lặp lại vô tận nhỏ giọng tố cáo tôi: “Được lắm, được lắm, được lắm.”

“Câm miệng!” Tôi nhú mày trừng anh: “Anh có biết, mọi người trong cửa hàng đều bị anh dạy bậy hay không?”

“Hả?!” Anh mờ mịt nhìn tôi.

“Bọn họ học theo anh càng ngày càng biết giày vò người khác.” Tôi lòi cái tên đang đứng trước thùng rác đến quầy bar, tức giận ra lệnh: “Cho anh mười lăm phút ăn cơm, ăn xong thì nhanh đi chụp hình.”

“Tôi không đi.” Anh khó chịu tránh khỏi tay tôi, trề môi khẽ oán giận nói: “Cô dâu đó giống như mẹ tôi, còn muốn ăn đậu hủ của tôi.”

“Suyt!” Tôi vội vàng che kín cái miệng đang làm nhảm của anh lại, lén lút nhìn về phía cô dâu chú rể đang ngồi trên khu ghế dành cho khách. May mắn là vợ chồng son đang thảo luận vấn đề với Tiểu Bái, không nghe thấy lời anh nói.

“Anh nói chuyện chú ý một chút, ngộ nhờ bị chú rể nghe thấy, không đập luôn cửa hàng của anh mới là lạ!” Tôi trợn mắt cảnh cáo.

Anh kéo tay của tôi, không phục nói: “Chuyện tôi nói đều là sự thật, cô ta thật sự ăn đậu hủ của tôi.”

“Nhiễm Nhiễm, tôi rất tức giận!” Tôi nheo mắt nhìn anh, nếu anh dám nói ra một chữ kia, tôi bảo đảm ba ngày sau anh sẽ không có cơm để ăn.

Ông chủ không vui nuốt bực tức xuống nói: “Dù sao tôi cũng không chụp.”

“Anh không chụp thì người nào chụp?” Cửa hàng ảnh chỉ có hai nhiếp ảnh gia, một nhiếp ảnh gia khác đã đến giờ tan ca.

Ánh mắt Nhiễm Nhiễm vừa chuyển, chào hỏi với nhiếp ảnh gia đang rón ra rón rén chạy ra ngoài cửa: “Kiều Phi, khoan đi.”

Bước chân Kiều Phi ngừng lại một hồi, mặt ủ mảy ê nói: “Tôi tan ca.”

Nhiễm Nhiễm cười híp mắt ngoắc ngoắc ngón tay: “Lại đây.”

Kiều Phi không cam lòng không muốn quay lại.

Nhiễm Nhiễm hài lòng gật đầu, giơ tay lên chỉ về phía khách hàng đang ngồi nói: “Nhóm ảnh này cậu đến chụp đi.”

Hai vai Kiều Phi rũ xuống, như cô vợ nhỏ bị ức hiếp nói: “Ông chủ, anh đừng nhặt quả hồng mềm mà bóp. Bách Khả khi dễ anh, anh lại khi dễ tôi. . . .”

Tôi tròn mắt nói: “Kiều Phi, mắt nào của cậu thấy tôi khi dễ anh ta?!”

Cũng bởi vì giúp tôi một chuyện nhỏ, cho nên ngày ngày tôi đều phải bưng trà rót nước cho anh, giặt giũ quần áo cho anh, nấu cơm cho anh. Nếu như những việc này gọi là khi dễ người thì dù người toàn thế giới này đều khi dễ tôi, tôi bảo đảm cũng không một câu oán hận.

Kiều Phi rút cổ, cười gượng nói: “Nói sai, chỉ là nói sai thôi.”

“Không sao, Bách Khả không tức giận đâu.” Anh em tốt Nhiễm Nhiễm khoác bả vai Kiều Phi, cười khanh khách nói: “Tôi không khi dễ cậu đâu, như vậy đi, cậu đi chụp hình, tôi trả cậu hai ngày nghỉ có lương.”

Hai mắt Kiều Phi sáng lên: “Ông chủ anh minh, ông chủ V5.” Nói xong hấp ta hấp tấp chạy đến hai vợ chồng sắp cưới.

Tôi dờ khóc dờ cười liếc nhìn Nhiễm Nhiễm: “Giờ trò mảnh khỏe là độc quyền của nhân viên, anh là ông chủ, hiểu không?”

“Ông chủ chính là boss, lời boss nói lớn hơn tất cả.”

“Boss bị đánh, anh có muốn hay không?”

Anh cười hi hi sò sò bụng tôi: “Ăn cơm trước, cơm nước xong mới có sức đánh boss, đúng không, sói con?”

Một màn này người ngoài nhìn vào, rất hài hòa ấm áp. Nhưng trên thực tế, sống chung với Nhiễm Nhiễm không phải là điều tôi mong muốn.

Mấy tháng trước, dưới tình huống không người biết, anh đưa tôi rời khỏi thành phố D, giúp tôi thoát khỏi sự tìm kiếm của Âm Hạng Thiên. Gửi cho bà nội VCR cũng không nói đến chuyện tôi sẽ đến nơi nào, tình huống ra sao. Tôi biết rõ hành động này rất vô trách nhiệm, rất bất hiếu, nhưng vì mong đứa bé ra đời an ổn, vì cuộc sống của tôi không có gió nổi mây phun, tôi cũng chỉ có thể làm như vậy.

Ôm lấy một bụng áy náy rời khỏi, tôi đến một trấn nhỏ ở Giang Nam, nghĩ muốn ở nơi đó chờ sinh. Đồ cưới bà nội cho cũng còn không ít, tôi không cần phải ưu phiền vì tiền. Ngoại trừ có chút nhớ nhà, nhớ bà nội, thì dường như sinh hoạt của tôi không có gì thiếu thốn. Nhưng rảnh rồi yên ổn chưa đến một tháng, thì Nhiễm Nhiễm xuất hiện, nói rằng muốn giúp tôi theo như điều kiện.

“Xử lý chuyện ở thành phố D xong, em phá thai, đi Côn Minh với anh.” Anh dùng giọng nói hết sức đương nhiên nói ra một câu khiến tôi cả kinh thất sắc.

Vì quá kinh ngạc, tôi liền đuổi anh ra khỏi chỗ ở của tôi. Nhưng, anh lại không hề rời đi, sau đó, anh giống như con ruồi đuổi không đi, dường như mỗi ngày đều tìm đến quấy rầy tôi, mục đích cũng giống như anh đã nói — phá bỏ đứa bé, đi với anh.

Cả hai giằng co gần hai tuần lễ, rốt cuộc anh mới chịu giơ cờ trắng đầu hàng. Ngày rời đi, mặt Nhiễm Nhiễm xụ xuống rất dài, nhưng lúc đi lại cẩn thận từng bước, vẫn rất trẻ con nói lảm bảm một loạt “Anh thật sự đi đó”, “Mặc kệ em” “Em đừng hối hận đó”.

Tôi phát phát tay, cười rất thoải mái bình tĩnh: “Nhiễm Nhiễm, phải hạnh phúc đó!”

“Anh hạnh phúc, thì em sẽ an tâm đúng không? Vậy anh liền không đấy! Bách Khả, em phải nhớ, em nợ anh một phần tình cảm! Coi như kiếp sau, kiếp sau sau nữa, em đều mắc nợ anh!” Anh trẻ con hừ một tiếng, xách rương hành lý nho nhỏ, bước nhanh rời khỏi.

Tôi đứng ở trên đường nhỏ lát gạch xanh, cười hồi lâu. Vẫn nhớ lúc chia tay với Ninh Vũ tôi vừa áy náy vừa khổ sở, nhưng dù sao, tình cảm của chúng tôi quá nồng nàn. Hơn nữa, lúc đó ngoài mặt Ninh Vũ với tôi là tình cảm bạn bè. Nhưng Nhiễm Nhiễm thì không giống thế, chúng tôi tựa như bạn bè không hợp lời nhưng lại hiểu lòng nhau, hoặc giả có thể nói là tri kỷ. Hơn nữa, tri kỷ này cũng thật đáng yêu, thậm chí có chút khôi hài, cho nên cảm giác YY ly biệt trái lại cũng bị phai nhạt không ít.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Giả Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 150: Chương 144

Editor: Từ Sắc Y

Beta: Vệ Tuyết, beyours07, hongheechan

Sau khi Nhiễm Nhiễm rời đi, cuộc sống của tôi lại khôi phục sự yên tĩnh như trước. Mỗi khi bị nôn nghén hành hạ ăn không ngon thì tôi sẽ mắng Âm Hạng Thiên, nhưng mắng anh cũng không thể làm giảm đi khó chịu khi mang thai. Những ngày nôn nghén nghiêm trọng nhất, tôi như con búp bê vùi bị ngâm trong nước, cả người đều gầy đi, chỉ có bụng là dần dần tròn lên.

Một ngày nọ, vào lúc chạng vạng, bảo mẫu phát hiện tôi bị choáng ngã ở trong sân, liền lập tức đưa tôi vào bệnh viện. Buổi trưa ngày hôm sau, Nhiễm Nhiễm mệt mỏi chạy đến, vừa hỏi tí mĩ mới biết, thì ra trước khi đi, anh đã đưa phương thức liên lạc cho bảo mẫu, còn cố ý gạt bảo mẫu, để bác gái hiểu lầm đó cho rằng tôi và anh là hai vợ chồng đã li dị. Bên này tôi vừa có vấn đề, tự nhiên là bảo mẫu sẽ nhớ đến “Chồng trước” của tôi.

“Không phải anh nói là không thêm đề ý sao?” Tôi dở khóc dở cười nhìn anh bận rộn chạy tới chạy lui, thật sự không biết là nên cảm kích, hay là đành chịu thua.

“Anh vốn không muốn trông nom. Em không yêu anh, đứa bé cũng không phải là của anh, quan tâm cũng không có người cảm kích mình, nhưng nếu anh mặc kệ em thì ai quan tâm em?”

Tôi không ghét dạng người nói chuyện thẳng tuột như anh, cũng không tức giận, chỉ rất bất đắc dĩ. “Tự tôi có tay có chân, cũng có tiền, không cần anh phải lo. Anh nhanh thu dọn đồ đạc quay về Côn Minh đi, đừng tới tìm tôi nữa.”

“Đi thì đi, lúc này đi này, tôi cũng sẽ không tới cái chỗ tồi tàn này nữa.” Nói xong anh thực sự đã đi.

Nhưng cũng không phải rời đi, mà đi làm thủ tục xuất viện cho tôi.

Tôi suy nghĩ, anh đến đây, nhất định anh sẽ ở lại đây vài ba ngày, sau khi về nhà gọi bảo mẫu dọn dẹp gian phòng khách, lại theo khẩu vị của anh mà nấu một bàn thức ăn.

Dáng vẻ Nhiễm Nhiễm như rất vui, miệng lại ngọt xớt, lời kéo được cả hàng xóm lẫn bảo mẫu, khiến cho bọn họ đều rất thích anh. Thậm chí bảo mẫu còn khuyên tôi tái hôn với anh.

Lại nói, bên ngoài Nhiễm Nhiễm ngoài trừ có chút trẻ con, thì thật đúng là có thể xưng Vương Lão Ngũ. Tôi là một người mẹ đơn thân, với phần tâm ý của người ta, sao có thể vẫn bám theo anh được? Để anh ở lại mấy ngày, rồi lại bắt đầu đuổi người.

Mặc dù Nhiễm Nhiễm không nói, nhưng biết tôi kiêng kỵ những chuyện mập mờ không rõ nên cũng không mở miệng phản đối, chỉ nói sẽ sớm ngày rời đi, nhưng nhanh chóng rời đi mà đợi đến bảy tám ngày sau cũng chưa thấy đi. Mỗi ngày tôi đều thúc giục anh, nhưng anh lại không phiền, chỉ cười đùa hí hửng qua loa.

Cho đến lúc mười ngày, anh mới trả lời tôi: “Bách Khả, anh quyết định ngày mai trở về Côn Minh.”

Tôi cười cười gạt đầu, trong lòng tính toán, bữa cơm tối có nên làm nhiều một chút những món anh thích ăn hay không.

“Anh không bắt em phá đứa bé, cũng không ép em phải yêu anh nữa, chúng ta cùng nhau quay về Côn Minh, chăm sóc lẫn nhau như bạn bè được không?”

“Nhiễm Nhiễm.” Tôi cười khổ: “Đừng trẻ con.”

Anh bình tĩnh nhìn tôi: “Anh nghiêm túc đấy, tốt nhất em nên cân nhắc kỹ, có muốn đi theo anh hay không.”

Nói xong, cũng không đợi tôi trả lời, đã rời khỏi.

Tôi đứng dậy đi xem, người đàn ông “rất nghiêm túc” đó rời khỏi ghế mây nhỏ, hái đậu cô-ve dưới bóng cây với bảo mẫu, bộ dáng rất ham thích rất vui vẻ.

Cơm tối ngày đó sớm hơn một chút so với bình thường, sau khi ăn xong, tôi xem TV rồi quay về phòng ngủ.

Về phần đề nghị kia, tôi vốn không hề cân nhắc.

Ngày sau, tôi bị giọng nói của chủ thuê nhà đánh thức, vườn này hơi lâu năm, cánh cửa sổ đều được làm bằng cọc gỗ, cho nên hiệu quả cách âm không được tốt, vô tri vô giác lại nghe thấy giọng nói địa phương của chủ thuê nhà: “Vợ chồng thì phải nhường nhịn lẫn nhau, sau khi trở về ngàn vạn lần không được cãi nhau.”

Tôi nghe xong lời này thấy không đúng, lập tức mặc đồ ngủ đi ra cửa tìm, chủ thuê nhà và Nhiễm Nhiễm đều ở trong sân, chủ cho thuê nhà đang cầm ít tiền, còn Nhiễm Nhiễm dùng danh nghĩa “Chồng trước” nói khéo léo về chút chuyện vật hiều lắm.

“Nhiễm Nhiễm!” Tôi thờ phỉ phỉ trừng mắt anh: “Anh làm gì đấy?”

“Không có gì, trả hết tiền thuê nhà.” Nhiễm Nhiễm thấy tôi mặc mỏng manh, theo kiểu người chồng tốt điển hình khoác áo khoác lên cho tôi.

Lúc này, chủ thuê nhà đã đếm xong tiền, đứng lên nói: “Tôi đi về trước đây, hai cô cậu dọn dẹp hành lý đi, xong rồi nhớ gọi điện thoại cho tôi, tôi tới lấy chìa khóa.” Nói xong, cười cười, cầm tiền ra khỏi cửa.

Đến lúc này thì dù cho tôi có ngu đi nữa cũng nhìn ra đây vốn không phải là trả tiền thuê nhà, mà là trả phòng.

Nhiễm Nhiễm thấy tôi thật sự tức giận, lập tức dùng bản lãnh già bộ ngoan ngoãn làm nũng ra.

“Trở về Côn Minh với anh, anh chăm sóc em. Mặc kệ em xem anh bạn bè hay cái khác, cũng không liên quan.”

“Tôi xem anh là bạn bè, là bạn bè rất tốt rất thân, nhưng tôi không muốn dựa vào người khác để sống.” Tôi nói trịnh trọng: “Anh có cuộc sống của anh, có niềm vui của anh, không nên xáo trộn nó chỉ vì một người bạn.”

Nhiễm Nhiễm bắt đầu dĩ nhủ nhủ mảy, xoay người đi vào phòng, trong chốc lát cầm theo tiền của tôi đi ra, hai cái răng mèo cũng đã lộ ra dưới cánh môi đỏ mọng: “Đi theo anh, có thịt ăn, ở lại đây, anh sẽ bề gây toàn bộ chi phiếu thẻ căn cước của em, để cho em ngay cả gió cũng uống không được.”

Một khác kia, tôi mới hiểu ra một chân lý sinh tồn: làm người không thể quá hiền hậu, người đứng đầu trong thiên hạ chính là ma đầu, người phúc hậu chỉ có thể bị lừa thâm rồi!

“Bách Khả, cho em xem ít đồ này.” Nhiễm Nhiễm ngoan ngoãn ăn com chọt mở miệng, đánh tình tôi từ trong hời ức.

“Cái gì?” Tôi bỏ bát đĩa xuống, nghiêng người qua.

Nhiễm Nhiễm giật giật con chuột, mở ra một hồ sơ mới, bên trong là một đồng hình, nhân vật chính trong hình không phải là tuần nam mỹ nữ, mà chỉ có tiểu bảo bảo lộ ra hai răng cửa.

“Đây là sói con sao?!” Tôi kinh ngạc hỏi.

“Ba anh đặt tên cho nhóc đó rồi, bây giờ gọi là Nhiễm Vũ Mặc.” Nhiễm Nhiễm cười cười sửa chữa “Nhũ danh rất đáng yêu.”

“Người nào lấy nhũ danh như thế? Không có ý nghĩa như vậy.”

Nhiễm Nhiễm méo máo: “Tôi chính là người không có ý nghĩa đó đấy.”

Tôi buồn cười cười to, rồi nhẹ nhắn con chuột một cái, hình ảnh tiểu bảo bảo đang cười được cố định.

Đều nói cháu trai giống cậu, lời này một câu cũng không sai, mặc dù tiểu gia hoả này còn rất nhỏ, nhưng vẻ mặt đã có nét phong phạm như Nhiễm Nhiễm.

“Gọi đáng yêu không phải là vì đứa nhóc đó đáng yêu, mà bởi vì em thật lòng thương yêu nó.” Nhiễm Nhiễm nửa thật nửa giả thờ dãi: “Tiểu tử này thật may mắn, hại em lo lắng... còn lấy đức báo oán, cùng giường chung gối với em trong thời gian dài như vậy, hai ta biết nhau lâu như thế, cũng chưa từng ngủ chung trên một giường lớn.”

“Thôi đi, lúc người nào nằm viện gạt tôi ngủ trưa chung với người đó?” Tôi lạnh lạnh châm chọc.

“Chuyện trước đó bao lâu rồi? Anh cũng nhanh đã quên mất. Bằng không như vậy đi, hôm nay ngủ chung. Chúng ta cùng ôn lại một chút.”

“Tự anh đi ôn đi.” Tôi rút ra khăn giấy, lau miệng: “Tôi đi siêu thị một chuyến đây, anh ăn com nước xong rồi đi xem Kiều Phi một chút đi, tôi sợ khách hàng kia không trả sổ sách cho anh ấy.”

Anh bừ môi, nhỏ giọng lầm bầm nói: “Không đi, không đi, không đi.”

Tôi giờ tay lên, ngưng mi nói: “Anh nói cái gì?”

Anh nhìn bàn tay trên đỉnh đầu, im hơi lặng tiếng nói: “Anh đi còn không được sao?”

Tôi hài lòng thu tay về, vuốt vuốt cái bụng tròn đi xuống lầu dưới, vừa mới tới cửa cầu thang, đã nghe tiếng gọi trong treo của Nhiễm Nhiễm: “Cháu cháu bụng bự.”

Tôi hung dữ ngoái đầu lại: “Anh nói cái gì?!”

Anh lấy lòng cười xoa: “Cháu cháu đáng yêu nhất, bụng càng lớn càng đáng yêu.”

“Cảm tạ lời “ca ngợi” của anh.” Tôi nghe rồi cười lạnh: “Vì tạm thời muốn tỏ lòng biết ơn, tôi quyết định thưởng anh đi rửa chén, rửa xong phải lau khô, nhớ đó, vỡ một cái, phạt tiền 100.”

“Anh không gọi em là châu chấu nữa cũng không được sao?” Nhiễm Nhiễm tội nghiệp cầu xin khoan dung.

“Không được!” Thái độ của tôi dứt khoát không thương lượng, lúc quay người lại không nhìn được cong cong khóe môi.

Cảm ơn anh Nhiễm Nhiễm! Cho dù lập trường của anh là bạn bè hay là cái khác, tôi đều rất cảm kích.

Tôi mới vừa đi ra cửa hàng ảnh, thì bước chân Tiểu Bái vội vã đuổi theo: “Bách Khả, đôi vợ chồng sắp cưới muốn chúng ta trang trí xe hoa miễn phí.”

“Tôi mở cửa hàng ảnh, cũng không phải là công ty tổ chức hôn lễ.” Tôi không nề nà nói.

“Nhưng cô ta lại nhất quyết không tha.” Tiểu Bái khổ sở lắm bâu: “Thật ra thì cô dâu đó không vừa ý chuyện ông chủ không chịu chụp hình cho cô ta cho nên mới cố ý gây khó dễ, bằng không cô nói với ông chủ một chút đi, để cho anh ấy chụp tiếp. Không phải chỉ là bị cô dâu ăn đậu hũ thôi sao, nếu anh ấy không dễ thương, không làm người thích, cũng sẽ không khiến cho cô dâu người ta ăn đậu hũ.”

Tôi cảm thấy có chút vô lực rồi, không trách Nhiễm Nhiễm không chịu chụp, thì ra cô dâu thật sự đã động tay động chân. Đúng là thói đời bạc bẽo, tôi chụp ảnh cưới lại tự nhiên đi ăn đậu hũ của nhiếp ảnh gia, có nói ra cũng không ai tin.

“Tặng cô ấy hoa cô dâu vào ngày kết hôn, nếu cô ấy vẫn chưa hài lòng, thì cũng đừng chụp nữa.” Dầu gì Nhiễm Nhiễm cũng là khối đậu hũ non, mặc dù không phải là nhà mình, nhưng cũng nên bảo vệ.

Hai vai Tiểu Bái rũ xuống: “Cô đi nói với ông chủ đi, hóa đơn này hơn một vạn đó. Ngộ nhờ có bốc hơi, thì doanh thu tháng này của tôi sẽ không đủ.”

“Tôi không nói được anh ấy.” Với tính cách của Nhiễm Nhiễm, cò quai đến gần như kỳ dị, nếu anh đồng ý, trả tiền lại cũng không có gì, nhưng nếu anh không đồng ý, cho dù có đưa ra giá tiền gấp đôi, anh cũng không nể mặt.

“Cô đi nói thử một chút đi, làm ơn làm ơn.” Tiểu Bái sống chết bám đuôi theo tôi, vừa chấp tay vừa thờ dãi, như con mèo chiêu tài.

Tôi là loại người sợ đeo bám dai dẳng nhất, cuối cùng trong lúc mơ màng lại gật đầu. Tiểu Bái thành công, còn tôi lại trọn tròn mắt.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Già Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 151: Chương 145

Edit: NguyệtNhi

Beta: Melodysoyani, beyours07, hongheechan

Trong lòng tràn ngập bất đắc dĩ quay lại lần hai, bắt gặp cảnh Nhiễm Nhiễm đang chiến đấu với đồng bát đĩa bản, tôi lập tức vén tay áo lên, tiếp nhận công việc của anh.

“Không phải em nói muốn đi siêu thị sao? Quên mang theo tiền hả?” Anh nghi ngờ hỏi lại tôi.

Tôi lắc lắc đầu, nhẹ nhàng mở miệng thương lượng với anh: “Anh thật sự không muốn đi chụp tập ảnh ấy sao?”

“Không muốn.” Anh nghĩ cũng không nghĩ đã mở miệng từ chối.

“Tôi sẽ rửa chén giúp anh.”

“Anh còn ăn cơm đây.”

“Anh, khôn khiếp.”

“Hả?” Hai tròng mắt đen của anh khẽ híp lại, nụ cười hết sức gian xảo.

Tôi cắn răng một cái, quyết định nói: “Chỉ cần anh chịu chụp, tôi sẽ giúp anh trông tiệm một tháng, tôi sẽ tự làm sổ sách trong một tháng tới. Anh muốn đi đâu chơi thì đi, tôi đảm bảo sẽ không nói gì.”

“Như vậy tôi cũng không muốn đi.” Nhiễm Nhiễm cười híp mắt lắc đầu, bày ra bộ dáng mặc cả với tôi.

Tôi híp con mắt lại nhìn chăm chăm vào anh: “Nếu như tôi nhớ không lầm, thì hiệp hội nhiếp ảnh Thượng Hải có mời anh tới đó tham gia buổi triển lãm của họ, phải không?”

Nhiễm Nhiễm cứng đờ người, ngượng ngùng cười nói: “Làm sao em biết?”

Tôi hừ nhẹ một tiếng nói: “Đừng hỏi vì sao tôi lại biết chuyện này, cuối cùng là anh có chịu đi hay không?!”

“Dĩ nhiên là sẽ tới Thượng Hải rồi, nhưng sẽ không chụp hình.”

“Anh mơ à!”

“Mặt anh không đẹp (*), nhưng lại rất đáng yêu.” Anh chớp chớp đôi mắt, tuyệt đối là đang bày ra bộ dáng đùa cợt với tôi.

(*) Chơi chữ: Từ “Mơ à” còn có nghĩa mặt chữ là “đẹp”

Nhưng mà, tôi đã miễn dịch với bộ dáng này của anh từ lâu rồi: “Nếu anh không chịu chụp album ảnh đó, thì đừng nghĩ tới việc đi Thượng Hải!”

Anh thấy tôi kiên quyết như thế chỉ đành ai oán thở dài một tiếng nói: “Anh phát hiện, bản thân dùng trăm phương ngàn kế chỉ để tìm một người mẹ trở về.”

“Không cần khách khí như vậy đâu, gọi tôi một tiếng chị là được rồi.”

Nhiễm Nhiễm hờn dỗi trừng tôi một cái, cả người không mấy vui vẻ đi vào phòng chụp ảnh. Tuy cái giá bỏ ra có hơi cao, nhưng mà cuối cùng cũng giải quyết được chuyện này. Mặc dù trông tiêm, xem sổ sách quả thật rất khô khan và nhàm chán, mà đúng lúc tôi lại là người rảnh rỗi, Nhiễm Nhiễm đi Thượng Hải, tôi vừa lúc không cần phải làm com, tìm một chút chuyện để làm khi rảnh rỗi cũng tốt, dù sao thì cũng đỡ hơn là rảnh rỗi ngồi nhìn trời.

Buổi sáng năm ngày sau, tôi dậy sớm đến giúp Nhiễm Nhiễm sửa sang lại hành lý, thế mà người ta lại vẫn còn đang ôm chăn ngủ say sưa. Đợi đến khi chuẩn bị hành lý xong, thì đi vào phòng bếp chuẩn bị bữa ăn sáng, sau đó mới lên gọi con sâu lười đang nằm sấp trên giường ngủ dậy.

Thái độ của Nhiễm Nhiễm đối với cuộc sống quả thật là không làm người vui được, ưu điểm duy nhất hay có thể nói là thiên phú của anh là nhiếp ảnh, trước khi tới Côn Minh, anh đã mở một studio ở nhà, bên dưới dùng để làm ăn tiếp khách, trên lầu thì dùng để làm phòng ở, vừa đơn giản lại thuận tiện, chỉ có hơi lãng phí. Từ sau khi tôi đến nơi này, người quản lý ban đầu của studio này liền từ chức.

Tôi nghe Tiểu Bái nói, người quản lý kia vẫn luôn muốn trở thành bà chủ của studio, lại không ngờ tới chuyện Nhiễm Nhiễm đột nhiên dẫn một người phụ nữ và một đứa trẻ về, mặc dù đứa nhỏ này vẫn còn ở trong bụng, mà khoảng thời gian đó tôi lại nôn nghén rất nghiêm trọng, ai cũng biết tôi là phụ nữ có thai. Giấc mộng trở thành bà chủ bị tan biến, lại đúng lúc nhận được lời mời của studio khác, người đó lập tức thuận nước đẩy thuyền mà rời đi. Đối với chuyện này, tôi cảm thấy vô cùng có lỗi, nhưng Nhiễm Nhiễm lại chả thèm để ý, nhưng chuyện này cũng không có nghĩa là anh ta đòi tình cảm đến trên người tôi chứ. Tôi cảm thấy có lẽ bản thân anh đã từng trải qua một đoạn tình cảm khắc cốt ghi tâm. Dĩ nhiên, đây chỉ là cảm giác của tôi mà thôi, mãi cho đến bây giờ tôi cũng chưa tìm được chứng cứ chứng thật chuyện này.

“Anh đi rồi, em đừng quá nhớ nhung tới anh nhé.” Lên xe taxi, Nhiễm Nhiễm cười híp mắt vẫy tay với tôi.

Tiền Nhiễm Nhiễm đi, nhân viên trong studio cũng lục tục đến, nơi này chỉ có ba nhiếp ảnh gia, trong đó còn bao gồm cả Nhiễm Nhiễm. Mà Nhiễm Nhiễm lại vừa đi, cho nên công việc ở đây do hai người họ tự phân công và hoàn thành. Cũng may là chỉ có năm ngày, chịu đựng một chút là qua rồi. Nghe nói trong khoảng thời gian này Nhiễm Nhiễm không ở Côn Minh, bọn họ ở chỗ này đều cảm thấy không chịu đựng nổi. Lại nói tiếp, cũng coi như lần này càn quét và thì công lao lại càng lớn.

Bên kia Nhiễm Nhiễm cũng rất thuận lợi đến được Thượng Hải, dường như mỗi ngày đều sẽ gọi điện thoại về. Hôm nay cũng không ngoại lệ. Lại nói, anh cũng không phải thiếu gia nhà giàu, nhưng mà lại giống như đứa bé vậy, hưng phấn kể cho tôi nghe chuyện anh đã gặp được bậc thầy nhiếp ảnh nào đó, hay thấy được bao nhiêu tác phẩm ưu tú, mà tôi lại cái hiểu cái không, chỉ có thể ngồi một bên nghe anh lải nhải. Rốt cuộc, đến khi anh đói bụng, lúc này mới chịu ngoan ngoãn cúp điện thoại.

“Bách Khả, bụng của cô thật là to.” Chẳng biết từ lúc nào mà Chu Quỳnh đã đi tới trong quầy, nói ra một câu làm tôi dờ khóc dờ cười.

Trừ lúc trước người quản lý cũ kia đi mất, những người trong studio đều biết, tôi và Nhiễm Nhiễm chỉ là anh em khác họ chứ không phải là người yêu. Mặc dù, bọn họ có hơi ngạc nhiên với ba của đứa bé trong bụng tôi, nhưng gia giáo trong nhà họ cũng đều rất tốt, nên không ai dám đi hỏi nguyên nhân thực sự trong chuyện này.

“Bảo bảo đáp tôi này, cô có muốn sờ thử một chút xem sao không?” Tôi cười khanh khách hỏi, bảo bảo đã sắp sáu tháng rồi, hiện tượng thai đập cũng ngày càng thường xuyên hơn, sức lực cũng càng ngày càng lớn. Lại thêm việc tôi cũng tương đối gầy, cảm giác có một sinh mệnh mới đang sống cũng càng ngày càng mãnh liệt hơn.

“Bé ngoan, bé ngoan.” Trên mặt cô ấy thấy mới lạ, đưa tay nhẹ nhàng sờ trái sờ phải: “Không đập, không phải là đang mệt nên nghỉ ngơi đó chứ. A! Đập này, đập rồi này! Sức lực thật lớn, nhất định là một bé trai rồi.”

“Tôi cũng không biết rõ là nam hay nữ, nhưng ngược lại bây giờ, bảo bảo rất khỏe mạnh.” Tôi đưa tay vuốt ve cái bụng tròn vo của mình nói.

Đôi mắt của Chu Quỳnh thoáng hiện lên tia sáng: “Cô cười lên rất ôn nhu rất dịu dàng. Bảo ông chủ giúp cô chụp một album đi, vừa có thể để lại làm lưu niệm, lại có thể dùng để tuyên truyền quảng cáo.”

Tôi không nói được hay không, trả lời cô ấy: “Cô thật đúng là hiểu được cách dùng người, nhân tài lúc nào cũng có chỗ dùng.”

Chu Quỳnh cười hì hì nói: “Không dùng thì lãng phí.”

“A!” Bên cạnh cửa chợt truyền đến một tiếng la hét dữ dội, làm cho tôi và Chu Quỳnh giật nảy mình.

“Phuong Nina, cô lại làm chuyện dọa người gì nữa vậy!” Chu Quỳnh vuốt ngực oán giận nói.

“Không thể trách tôi được, thật sự là rất đẹp trai, quá là đẹp trai luôn ý.” Nina cũng không quay đầu lại giải thích, cả người cũng sắp dính lên trên cửa kiếng. Cô bé này là nhân viên nhỏ tuổi nhất ở studio, bình thường lúc rảnh rỗi thường hay đứng ở bên cửa nhìn người đi đường, không phải thường hay nhìn, chỉ chọn người có chút đẹp mắt, xinh đẹp hơn Phan An để nhìn cho đã mắt.

“Miêu tả một chút coi nào.” Chu Quỳnh cũng lười phải trêu chọc Nina, hỏi một câu trực tiếp vào trọng tâm.

Nhưng cô bé lại hồn nhiên không biết Chu Quỳnh đang nói đùa với mình, thật thà miêu tả người ta: “Mắt như Ngô Tôn, cánh mũi như Ngô Ngạn Tổ, còn đôi môi thì giống như Hyun Bin.”

Còn kết hợp cả Trung và Hàn à. Thật khó có khi con bé quan sát tỉ mỉ như thế.

“Dáng người không tồi, móng này.Thắt lưng này. Khuôn mặt ấm áp.Giống như hoàng tử trong truyện cổ tích vậy!” Nina nói xong lại hét lên, thật may là lúc này không có khách, nếu không khẳng định là bọn họ sẽ bị cô bé này hù dọa.

“Cô gào cái quỷ gì thế?” Chu Quỳnh dờ khóc dờ cười quát lớn.

“Người tôi, người tôi. Hai người mau đến xem đi!!”

Tôi đầu đầu xoa trán nói: “Nina, chú ý đến hình tượng, đừng có dọa hoàng tử trong lòng em chạy mất.”

“Chị nói rất đúng, rất đúng!” Cô bé liên tục mở miệng đồng ý, ba chân bốn cẳng sửa sang lại quần áo của mình, lúc này mới đi tới cửa nghênh đón vương tử vừa gặp được.

“Tôi đi nhìn một chút.” Chu Quỳnh vốn cũng không cảm thấy quá hứng thú, nhưng lòng hiếu kỳ lại bị khơi dậy.

Nhìn thấy ba bốn nhân viên nữ trong tiệm tất cả đều đi đến cạnh cửa, tôi cũng tò mò liếc mắt một cái, chỉ là một cái liếc mắt này, thiếu chút nữa tôi đã bị dọa đến đau tim. Gần như không cần suy nghĩ, tôi lập tức đứng trở lại phía sau quầy. Không nên hiểu lầm, người đàn ông đang bước vào cửa kia thật sự không dọa người một chút nào, ngược lại, so với miêu tả của Nina cũng chỉ có hơn chứ không kém, nhưng mà.

Tôi vừa nghĩ đến chuyện này, thì chợt nghe một giọng nói nhẹ nhàng từ tính vang lên: “Xin hỏi Nhiệm Nhiệm có ở đây không?”

“Ông chủ không có ở đây. Không biết ngài là?” Chu Quỳnh lễ phép lên tiếng hỏi thăm.

“Tôi là bạn của cậu ta.” Giọng nói hơi ngừng lại một chút, nhưng lại lập tức vang lên, hơn nữa lần này lại có thêm một chút ý cười: “Tôi có thể vào tiệm chờ cậu ta trở lại không?”

“Ông chủ ra khỏi nhà rồi, có lẽ sẽ không trở về sớm được.” Nina có chút buồn bực trả lời.

“A, như vậy sao.” Người đàn ông im lặng trong giây lát lại nói tiếp: “Vậy có thể dẫn tôi đi thăm quan studio này một chút được không?”

Tôi vuốt vuốt trái tim đang nhảy loạn của mình, yên lặng cầu nguyện: 'Đừng có đồng ý! Đừng có đồng ý! Đừng có đồng ý.

“Không thành vấn đề!” Lời cầu nguyện của tôi cũng không thành sự thật, bởi vì Nina đã dành trả lời trước một bước, làm tôi suýt chút nữa đã cắn rách môi của mình!

Nina, con bé bị sắc đẹp mê hoặc này, tôi với cô không đội trời chung!

“Anh là người nước ngoài à?” Nina vừa hỏi, vừa dẫn khách đi thăm quan studio, tiếng bước chân “Lộc cộc - lộc cộc - lộc cộc” của giày da nện trên mặt sàn giống như giẫm vào đáy lòng tôi, mỗi một tiếng vang, lại khiến cho lòng tôi trầm xuống thêm một phần.

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, trong nháy mắt liền đi tới bên quầy tôi đang đứng. Đột nhiên, một đôi giày phụ nữ hiện lên trong tầm mắt của tôi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Giả Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 152: Chương 146

Editor: Hoàng Lão Tà

Beta: Misali

Chu Quỳnh ngạc nhiên cúi đầu nhìn tôi: “Chị đứng đây làm gì?”

Tôi nhanh chóng ra dấu im lặng, nháy mắt ra hiệu cho cô ấy ngồi thẳng lên, đừng nhìn tôi nữa.

“Bách Khả, cô còn không ra?” Giọng người đàn ông nhẹ nhàng vuron lên, trong phòng yên tĩnh, tiếp đến Nina cùng với Chu Cùng đồng thanh ngạc nhiên hỏi: “Chú biết Bách Khả?”

“Không chỉ biết, chúng tôi quen thuộc đến nỗi, chú có thể ngửi được cô ấy đang nấp ở chỗ nào.” Giọng người đàn ông lại vang lên lần nữa, một đôi giày nam bước đến trước mắt tôi.

Tôi khóc không ra nước mắt, nhìn lên, cổ nặn ra nụ cười còn khó coi hơn so với khóc: “Anh hai”.

Xung quanh đồng loạt hiện vang lên tiếng sục sục.

Âm Nhị Nhi vuron tay: “Đứng lên đi.”

Tôi không dám để anh ta đỡ, nhưng cái bụng tròn xoe lại không cho phép, đành giao tay của mình cho vuốt sỏ, ngại ngần đứng lên.

Bỏ nhà đi mấy tháng, tôi không nghĩ lại bị tìm ra, mỗi lần nghĩ, trong lòng đều loạn lên. Nhưng mà, nhân loại vốn là loài sinh vật yếu đuối không muốn đối mặt với hiện thực, cho nên tôi vẫn thường an ủi chính mình: Nhiệm Nhiệm làm việc rất cẩn thận, sẽ không ai tìm được mình. Nhưng mà giờ phút này không còn cách nào lừa mình dối người nữa. Ban đầu bỏ đi khiến bây giờ tôi lại thấy chột dạ, sợ hãi, không biết làm sao.

Âm Nhị Nhi bình tĩnh nhìn tôi một lát, dịu dàng nói: “Về nhà đi”.

Tôi ngạc nhiên nhìn anh: “Anh hai...” Tại sao lại thân thiện như thế? Sao không trách tội? Sao không trách Ngã Ly trốn nhà đi?

“Từ lúc em mất tích, bà nội cũng chưa có được một giấc ngủ ngon, mỗi lần Xảo Đình về nhà đều khóc, sắp hơn cả Lâm Đại Ngọc rồi”. Anh cười khanh khách vuốt tóc tôi, giữa hai hàng lông mày đều là sự bao dung: “Về nhà đi, tất cả mọi người đều nhớ thương em”.

Mũi tôi bỗng chốc cay xè: “Anh hai, thật xin lỗi, em không thể trở về cùng anh.”

Dường như Âm Nhị Nhi đang suy nghĩ điều gì đó, sừng sốt trong giây lát, thấy tôi co rúm lại, nhẹ nhàng trấn an nói: “Đừng sợ, anh không ép em, cũng sẽ không nói cho chú ba. Anh sẽ ở vài ngày tại Côn Minh, số điện thoại không thay đổi, nếu như em đổi ý, thì gọi cho anh”. Dứt lời, anh nhìn đồng hồ: “Anh có chút việc phải làm, cũng không thể ở lại lâu, nếu như muốn nói với anh thì vài ngày nữa nói, hoặc có thể gọi cho anh.” Dứt lời xoay người rời khỏi quầy bar, đi về phía cửa.

Nhìn bóng lưng của anh, tôi cảm thấy xót xa: “Anh hai, xin lỗi mọi người giúp em!”

Âm Nhị Nhi ngoái đầu nhìn lại, mỉm cười nhẹ: “Nếu như em chịu về nhà, anh tình nguyện cùng ông nội nhận lỗi với em, là mọi người đã không chăm sóc tốt cho em”

Anh rời đi, đến giống như trận gió, đi giống như mây bay. Tôi lại bởi vì giây phút lưu lại ngắn ngủi của anh mà hồn bay phách lạc.

Tôi không nghĩ ra, tại sao Âm Nhị Nhi có thể tìm được nơi này! Theo lý thì Nhiệm Nhiệm làm việc rất kín đáo, trước khi rời thành phố D hơn một tháng, tôi vẫn ở tại nhà anh, sau khi xảy ra hỏa hoạn, Âm Hạng Thiên cùng với Âm Nhị Nhi tới nhà Nhiệm Nhiệm tìm tôi, nhưng mà, bọn họ không biết, do Nhiệm Nhiệm là cháu trai bên ngoại nên không bị người khác để ý, biến hầm rượu nhà mình trở thành phòng sinh hoạt chung, lúc Âm Hạng Thiên đến, tôi đã ở trong đó. Gắn trong gang tấc cũng không bị phát hiện, khi trốn ở ngoài Côn Minh cách gần dặm lại bị tìm được! Đây quả thực là điều không thể tưởng tượng nổi.

Gió đêm từ cửa sổ hắt vào phòng, màn cửa sổ theo gió lay động, ánh trăng màu bạc chiếu xuống mặt đất, chuyện ban ngày vẫn còn quanh quẩn trong đầu không tan, trong lòng rất loạn, đêm không thể ngủ say cũng coi như xong, cục cựa còn làm ầm ĩ.

Có lẽ là chịu ảnh hưởng bởi tâm tình của tôi, nên cục cựa trong bụng cứ động thường xuyên, hình như cũng bồn chồn không yên. Cuối cùng đến lúc thấy buồn ngủ thì trời cũng gần sáng, tôi mơ màng nghĩ, hôm nay ngủ nướng một lần đi.

Không biết ngủ qua bao lâu, ngoài cửa truyền đến âm thanh đập cửa, tiếp theo là tiếng của Nhiệm Nhiệm: “Con thỏ nhỏ ngoan ngoan, mau mở cửa.”

Đến đây tôi mới nhớ ra, hôm nay Nhiệm Nhiệm trở về. Xoa thắt lưng đau nhức rồi giương mở cửa, Nhiệm Nhiệm cho tôi một cái ôm ấm áp: “Thỏ bụng bự, nhớ anh không?”

Tôi gật đầu lấy lệ, che miệng ngáp một cái: “Sao về sớm thế?”

“Đã chín giờ rồi, sớm gì nữa?” Dứt lời, anh ấy nghi ngờ dò xét tôi: “Tối qua ngủ không ngon à? Hiếm lắm mới thấy em rời giường muộn thế này đây.”

“Sáng sớm mới ngủ được.” Tôi quay lại phòng, ngồi xuống giường.

Anh ấy cột nhà đi theo sau: “Có phải vì nghĩ tới anh không?”

“Không phải.” Tôi xoa cái đầu đang đau, lấy tinh thần nói: “Anh hai đến.”

“Anh hai nào?” Nhiễm Nhiễm khẽ cười: “Quan Vũ ấy à?”

“Âm Nhị Nhi, kì phùng địch thủ của anh, Âm Hạng Kinh.”

Sắc mặt Nhiễm Nhiễm nghiêm túc, không tiếp tục cười đùa nữa: “Đến đây lúc nào?”

“Xế chiều qua.” Tôi kể lại sự việc từ đầu đến cuối một lượt.

Nhiễm Nhiễm chau mày, trầm ngâm nói: “Phiền em trưởng thành hơn chút.”

“Cũng không tệ đến vậy đâu, anh hai không trách em, cũng không ép em về nhà, còn đồng ý không nói cho Âm Hạng Thiên.”

Nhiễm Nhiễm và tôi nhìn nhau, sau hồi lâu, thở dài nói: “Thì ra mang thai sẽ ảnh hưởng tới chỉ số IQ...”

“Gi?”

“Gi cái gì mà gi?” Nhiễm Nhiễm tức giận trừng mắt: “Anh ta là ma quỷ còn đáng sợ hơn Âm Hạng Kinh! Sao em ngốc nghếch tin lời hắn chứ? Anh ta có thể tới đây, tức là anh ta đã nắm rõ em rời khỏi thành phố D như thế nào, đi đâu, chưa nói tới quan hệ anh em giữa hai người ra sao, chỉ nói cái bụng này của em, anh ta thân là người nhà họ Ân sao có thể để huyết mạch nhà mình lưu lạc bên ngoài?”

Âm Nhị Nhi tới vội đi gấp khiến tôi ngây ngốc, nghe xong lời của Nhiễm Nhiễm, làm tôi giống như được ngộ đạo, cả người hoàn toàn tỉnh táo.

“Có thể anh ta hiểu lầm hay không?” Tôi vẫn ôm tâm lí may mắn nói: “Nói không chừng, anh ta căn bản không làm gì cả, chỉ ôm tâm lý xem thử tới đây tìm. Cũng có thể anh ta cho rằng đứa bé là của người khác.”

“Đừng ngốc thế.” Nhiễm Nhiễm cười khò cắt đứt lời tôi: “Hai người cũng đã làm anh em lâu rồi chứ nhỉ? Ai không biết tính ai chắc? Em là loại người vừa rời khỏi Âm Hạng Thiên thì ngay lập tức có người đàn ông khác ư?”

May mắn cuối cùng bị ném thành mây bay, tôi khóc không ra nước mắt, nói: “Sao lại biến thành như thế này chứ? Không phải anh nói, em ở đây rất an toàn, sẽ không bị ai tìm thấy sao?”

Nhiễm Nhiễm cười khò: “Trước đó anh đã quên một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Hạng Kinh không phải người, mà là ma quỷ!”

“...!”

Nhiễm Nhiễm đứng dậy, thông thả bước tới cửa sổ, xoẹt một tiếng, anh ấy kéo màn ra: “Anh đã nói anh ta là ma quỷ mà?”

“Làm sao vậy?”

“Em ra đây nhìn xem.”

Tôi đến bên cửa sổ, mờ mịt nhìn ra ngoài, dưới lầu là hành lang nhỏ không rộng lắm, một người đàn ông cường tráng vì sợ tôi và Nhiễm Nhiễm nhìn trộm nên tránh mặt tùy theo hoàn cảnh, cử chỉ mất tự nhiên kia nói cho tôi biết, anh ta không phải người qua đường bình thường, mà là tai mắt Âm Nhị Nhi để ở đây.

“Có cần nghiêm ngặt đề phòng vậy không?” Tôi lúng túng sờ lên cái bụng lớn: “Cho dù em là Người Sói, cũng không thể chạy trốn với cơ thể nặng như vậy?”

“Làm việc tỉ mỉ, cẩn thận, từ trước tới nay đều là nguyên tắc làm việc của Hạng Kinh, tuy nhiên, anh ta không sợ em ra chiêu, mà là sợ anh bày kế giúp em.” Nhiễm Nhiễm thông thả quay về giường, ngồi xuống, lầm bầm: “Từ khi em mất tích, Hạng Kinh bắt đầu nghi ngờ tôi, nếu không phải công tác chuẩn bị của tôi khá đầy đủ, em căn bản không thể rời khỏi thành phố D. Nhưng mà, người đàn ông kia rất tin tưởng trực giác của mình, dù lúc đưa em đi không kinh động đến anh ta, anh ta vẫn nghi ngờ tôi. Sở dĩ tôi để em dừng lại ở Giang Nam, chính vì sợ anh ta cắn chặt tôi không buông, sau này, cuối cùng anh ta cũng buông tha tra xét tôi, lúc đó tôi mới dám đi Giang Nam tìm em. Không ngờ, anh ta rõ ràng chỉ chờ cơ hội này.” Anh cười nhặt một

tiếng, trong giọng nói có vài phần bất đắc dĩ, cũng có mấy phần thâm trầm: “Tính cả bây giờ, anh đã thua anh ta hai lần, thật không phục.”

Tôi nghiêng đầu nhìn Nhiễm Nhiễm, cảm thấy anh ấy không giống bình thường, mặc dù biết tình cảnh mình không mấy lạc quan, nhưng tôi vẫn nói ra sự nghi ngờ trong lòng: “Nhiễm Nhiễm, anh có thù oán với anh hai à?”

“Chưa tới mức thù hận, chỉ là không cam lòng khi thua anh ta, nhưng mà, tôi giúp em không phải để đấu với anh ta.” Anh nhếch miệng cười, lộ ra hai cái răng nanh tinh nghịch: “Lần dạy bảo trước đó anh đã nhận ra, “đấu với trời, cực kì vui vẻ, đấu với đất, cũng rất sung sướng, đấu với Hạng Kinh, thì thảm hại vô cùng!” Anh sẽ không tự mình chuốc khổ đau vào thân đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Giả Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 153: Chương 147

Editor: Cẩm Tú

Beta: Misali

Mặc dù tình huống trước mặt không mấy vui vẻ, nhưng tôi vẫn bị anh ấy chọc cười: “Nếu đã như vậy, tại sao anh lại phải giúp em?” Nhiễm Nhiễm trừng mắt nhìn tôi: “Anh đã sớm nói, anh thích em... Sao đến bây giờ em vẫn còn chưa tin?”

Tôi nhún nhún vai từ chối cho ý kiến, trở lại vấn đề trước mắt: “Anh đoán xem anh hai muốn làm gì?” Hần liếc mắt: “Cái này còn cần phải hỏi sao? Đương nhiên là muốn dẫn em về nhà.”

“Nếu sự thật là như vậy, tại sao anh ấy không trực tiếp dẫn em trở về?”

“Em chịu đi sao?”

Tôi lắc đầu.

“Không phải sao?”

“Anh ấy có thể cưỡng ép em trở về.”

“Em cho rằng anh ta là Âm Hạng Thiên à? Mọi việc đều dùng tới vũ lực. Hơn nữa, bây giờ em là phụ nữ có thai, chỉ cần một câu nói bụng không thoải mái, anh ta liền không thể làm gì được rồi.”

Lý do của Nhiễm Nhiễm hoàn toàn hợp lý, tôi thất vọng nói: “Chẳng lẽ nói, em chỉ có thể chờ anh hai tính kế với em sao?”

Nhiễm Nhiễm cau mày trầm ngâm trong giây lát: “Cũng không phải là không có cách.”

Hai mắt tôi sáng lên, kích động nắm lấy cánh tay của anh: “Làm thế nào?”

“Anh đi cầu xin anh ta.”

“Hả?!”

Tôi kinh ngạc, hai mắt tròn lên: “Đây mà gọi là cách à?”

“Chính là vì không có cách.” Nhiễm Nhiễm cười khổ nói: “Chỉ cần anh hạ thấp mình đi cầu xin anh ta, anh ta sẽ phải nể mặt anh, nhưng, anh chỉ có thể kéo dài được cho em một thời gian, lâu nhất sẽ không quá năm tháng, sau khi sinh xong đứa bé, em phải trở về, cho mọi người trong nhà một câu trả lời thỏa đáng.”

Tôi yên lặng giây lát: “Đừng đi, dù sao sớm muộn gì cũng phải về, không cần thiết phải vì mấy tháng mà tổn công tổn sức như vậy.”

“Có cần thiết đấy. Em bỏ nhà ra đi lâu như vậy, Âm Hạng Thiên sẽ nghĩ sao? Theo cá tính của anh ta, sẽ từ bỏ ý đồ sao? Anh không sợ anh ta tìm anh gây phiền toái, nhưng bây giờ em là phụ nữ có thai, chịu không nổi sự chơi đùa của anh ta đâu.”

Anh vuốt vuốt tóc tôi nói: “Anh sẽ giúp em kéo dài được vài tháng, chờ lúc sinh xong đứa bé thì hãy trở về, đến lúc đó, bọn họ sẽ chuyển một phần chú ý lên đứa bé, em sẽ có thể qua cửa trót lọt.”

“Anh nói rất đúng, nhưng, dù sao đây cũng là chuyện của em, anh đã rất quan tâm chăm sóc cho em, em không thể.”

“Anh can tâm tình nguyện.” Anh cười cười cắt ngang lời tôi, đứng dậy buông thông cánh tay xuống: “Anh ra ngoài một lúc để hỏi xem hai người Hạng Kinh đang ở đâu, em chuẩn bị một chút, làm một bữa sáng thịnh soạn, chờ anh trở về ăn chung.”

Nói xong liền đi ra phòng ngủ. Tôi giật mình trong giây lát, bước nhanh đuổi theo, anh vừa mới đi tới cầu thang, nghe thấy sau lưng có tiếng bước chân, nghi ngờ quay đầu lại nhìn tôi: “Còn chuyện gì nữa sao?”

“Em chỉ là muốn nói, cảm ơn anh.” Tuy nói đại ân của anh không thể nào cảm tạ hết được, mà tôi lại không biết hỏi báo không biết như thế nào, chỉ có thể dùng hai chữ đơn giản nhất để bày tỏ. Nhiệm Nhiệm cười rạng rỡ, vẻ đẹp tự nhiên không lời nào có thể diễn tả được: “Anh đã nhận được, nhanh đi làm bữa sáng đi.”

Sau khi Nhiệm Nhiệm rời đi, tôi làm vệ sinh cá nhân đơn giản xong liền đi vào phòng bếp, nguyên liệu nấu ăn trong tủ lạnh là vì anh trở về mà có ý chuẩn bị. Tôi quyết định làm một bữa sáng thịnh soạn nhất, mang lại toàn bộ lòng biết ơn không thể báo đáp vào trong đó, thức ăn mới vừa làm xong, bên ngoài phòng bếp vang lên giọng nói của Chu Quỳnh: “Bách Khả, có người tìm.”

“Tới đây.” Tôi lau tay, xoay người ra khỏi phòng bếp, Chu Quỳnh cười khanh khách đứng ở hành lang, chỉ vào người sau lưng nói: “Khách của chị cứ nhất định muốn đích thân đi lên, tôi liền dẫn anh ấy lên.”

Tôi choáng váng đứng ở giữa sân, đáy mắt đã lâu chưa rơi lệ phản chiếu bóng hình của vị khách quý đó.

Nhiệm Nhiệm cúi người, cười nhìn người đàn ông cao lớn mặt mũi sung vù cả lên: “Đây là cơ hội cuối cùng, nếu không nắm lấy nó sẽ bay mất đấy.”

Người đàn ông đầu heo bị đánh sợ hãi rút cổ một cái: “Tôi nói, tôi nói, Âm tiên sinh ở khách sạn XX phòng XX.”

“Nói sớm thì tốt rồi, không cần phải bắt tôi động thủ như thế này.” Nhiệm Nhiệm ngồi thẳng dậy, vừa cời ống tay áo vừa đi ra phía đầu ngõ, bóng lưng lạnh lùng quay đi. Nhưng cái người bị đánh kia lại như muốn khóc, hán nào biết một nam sinh béo mập lại có quả đấm cứng như vậy à? Vì hán đã luyện Taekwondo ba năm và Karate hai năm rồi, nhưng đáng ngạc nhiên là một quyền cũng không tránh nổi, lại còn bị gây một cái răng, lần này đúng là xui xẻo.

Còn người giao cho nhiệm vụ NPC xui xẻo này là Âm Hạng Kinh mới từ sân bay trở về, Côn Minh không hổ danh là thành phố sạch nhất, chuyến bay hạ cánh, giày của anh ngay cả một chút bụi bân cũng không có, nhưng, lúc này ở sân bay gặp phải một đứa bé nghịch ngợm làm cho cả người anh trở nên bẩn thỉu, cho nên, anh vốn định tới đó luôn, nhưng anh không thể chịu được nên trở về khách sạn thay quần áo. Thế nhưng, anh còn có một thói quen, đó chính là, trước khi thay quần áo mới, nhất thiết phải tắm rửa. Nhưng, Âm Hạng Kinh không cho là mình có phần thích sạch sẽ, đây chỉ là tương đối vệ sinh mà thôi. Thiếu gia tương đối vệ sinh vừa lấy sữa tắm ra, chợt nghe tiếng gì đó phát ra từ cửa phòng, không nên mong đợi việc anh vì phải chào hỏi khách khứa mà đi ra mở cửa, cho nên, khi anh mở cửa thì Nhiệm Nhiệm với tiếng phá cửa quá sức lớn của mình đã làm cho toàn bộ khách khứa ở tầng lầu này bị kinh động. Nhiệm Nhiệm đập cửa tận mười mấy phút, là bởi vì trước khi anh lên đây, liền hỏi rõ tiêu thư lễ tân, xác định Âm Hạng Kinh có ở bên trong phòng. Khiến khách chờ lâu như vậy mới mở cửa, thật sự là làm với trái đạo lý tiếp đãi khách, Nhiệm Nhiệm mang một bụng đầy tức giận, nhưng khi anh nhìn thấy Kinh thiếu quần khăn tắm đứng ở cửa thì nét mặt Nhiệm Nhiệm trở nên cứng nhắc. Người đàn ông này làm gì thế này?! Ăn mặc như vậy mà cũng dám ra mở cửa!

“Hi ~ Cô dâu bé nhỏ của tôi.” Âm Hạng Kinh cười khanh khách chào hỏi. Vẻ mặt cứng nhắc của Nhiệm Nhiệm liền xuất hiện thêm mấy vạch đen: “Tôi tới nói chuyện chính sự, xin anh nghiêm túc một chút.”

Âm Hạng Kinh lơ đãng nhếch môi: “Chúng ta có chuyện chính sự để nói sao?”

“Vô nghĩa!” Từ trước đến giờ khi Nhiệm Nhiệm đối mặt với khuôn mặt tươi cười của người đàn ông này giống như là ăn phải một tấn thuốc nổ C4, anh chỉ có thể hết sức kiềm chế để cho mình không nổi tung, nghĩ muốn khách khí, không có cửa đâu.

“Vào nói chuyện vô nghĩa của cậu đi.” Âm Hạng Kinh trở về làm một cây đinh mềm, thân nhiên vào phòng. Nhiệm Nhiệm hít sâu ba cái, lúc này mới theo người đàn ông biến thái tràn đầy nghi ngờ đó đi vào: “Uống nước đi, cho hạ hỏa.”

Âm Hạng Kinh kéo cánh cửa tủ lạnh nhỏ ra, lấy hai chai nước suối, ném cho Nhiệm Nhiệm một chai.

“Nếu như cậu hi vọng Bách Khả sinh đứa bé thuận lợi, thì đừng thông báo chuyện này cho người nhà biết.” Nhiệm Nhiệm đi thẳng vào vấn đề, không muốn nói nhảm cũng không muốn nhiều lời.

Âm Hạng Kinh lau hơi nước còn đọng lại trên vỏ chai, lòng không yên nói: “Có phải cậu đã quan quá nhiều rồi không?”

“Tôi tự nguyện!” Nhiệm Nhiệm đột nhiên thốt ra câu nói đó, chợt, nhớ lại bây giờ mình phải cầu xin tên biến thái này. Bình tĩnh, bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh!

Nhiệm Nhiệm lẩm nhẩm ba lần, nặn ra một nụ cười mà như không cười: “Ý của tôi là, thân thể Bách Khả không tốt lắm, chịu không được sự giày vò, anh là anh của cô ấy, cũng muốn nhìn cô ấy yên ổn sinh đứa bé ra chứ?”

Âm Hạng Kinh hài lòng với thái độ của anh ta, nhưng, nói tới nói lui còn là mang theo chút châm chọc: “Nếu tôi tới đón cô ấy, là có thể đảm bảo cô ấy không bị người ngoài quấy rối, cũng không cần nhọc đến cậu hao phí tâm tình.”

“Đừng nói quá tốt như thế, chỉ cần nói với em trai của cậu kia, còn cố chấp hơn cả trâu, tính cách hẹp hòi, nếu cậu ta biết Bách Khả luôn ở chung một chỗ với tôi, sẽ từ bỏ ý đồ của mình sao?”

Âm Hạng Kinh bật cười nói: “Cậu rất biết thân biết phận.”

“Đừng đánh trống lảng.” Nhiệm Nhiệm nhẩn nhện nói: “Tôi không phủ nhận, tôi thích Bách Khả, cũng không phủ nhận muốn giữ cô ấy ở bên cạnh, nhưng tôi sẽ không ích kỷ mà không đến chú ý đến cảm nhận của cô ấy, anh yên tâm, tôi sẽ không.”

“Tôi hơi đói rồi, cậu đói chưa?” Âm Hạng Kinh nhẹ nhàng cất lời.

Nhiệm Nhiệm thiếu chút nữa cắn nứt răng, hoàn toàn không ý thức được, mình lại như vậy đối với người khác, chỉ là cảm thấy, người đàn ông này quá mẹ nó muốn ăn đòn rồi! Anh rất muốn rất muốn đánh cái tên không thể tự lo liệu cho đời sống sinh hoạt của mình kia.

“A ~ đúng là ma đói.”

Âm Hạng Kinh cố ý nghiêng rằng: “Tôi đi thay đồ trước, cậu xuống phòng ăn tầng dưới chờ tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Giả Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 154: Chương 148

Editor: Snowflake HD

Beta: Misali

“Tôi không đi!” Nhiệm Nhiệm ghét nhất là bị người ta gọi thì đến, đuổi thì đi, đặc biệt là tên đàn ông trước mặt!

Âm Hạng Kinh cúi người, néo gương mặt trắng nõn nói: “Muốn nhìn tôi thay quần áo hay sao? Tôi cũng không để ý lắm, chỉ sợ cậu không chịu nổi cái thứ hấp dẫn kia, tuyệt đối đừng xông tới nhé.”

“Đồ biến thái chết tiệt! Cậu cút đi cho tôi!” Khuôn mặt Nhiệm Nhiệm vì tức giận mà ửng đỏ, cực kì muốn đánh bẹp cái móng sói kia, Âm Hạng Kinh lùi lại một bước.

Mặc dù anh hận người đàn ông này đến thấu xương, nhưng Nhiệm Nhiệm không thể không thừa nhận, Âm Hạng Kinh thật sự có khả năng khiến máu người ta sôi trào, thân thể anh ta rất đều đặn, đường gân trên bắp thịt không quá nổi bật, nước da hơi nâu, chỉ cần để lưng trần thôi cũng làm phụ nữ hét lên rồi. Đáng tiếc, Nhiệm Nhiệm không phải là phụ nữ, vì vậy, trong phòng không có tiếng hét, chỉ có tiếng quần áo ma sát rất nhỏ cùng với ánh mắt hung dữ.

Cuối cùng cũng thay quần áo xong, hai người một trước một sau đi đến phòng ăn dưới khách sạn. Nhiệm Nhiệm không có tâm trạng ăn cơm với anh ta, nhưng mà nếu không đi theo sát anh ta, tên biến thái kia sẽ lại chạy khắp nơi gây rắc rối, đến lúc đó không đơn giản là nói chuyện nữa đâu, có khi còn đánh nhau cũng nên. Đáng buồn nhất chính là với khả năng của anh, nếu đánh nhau với người ta, chỉ có thể đứng im chịu đựng.

“Nhiệm Nhiệm, cậu thật sự không ăn gì sao?” Ngồi chờ thức ăn đến, Âm Hạng Kinh cười cười hỏi.

“Không ăn!” Anh lạnh lùng trả lời.

Âm Hạng Kinh vuốt nhẹ cằm nói: “Tại sao lại nổi giận?”

“Đừng có động tay động chân trước đấy!” Nhiệm Nhiệm giơ tay, buồn chán nói tiếp: “Tôi vừa mới nói sự tình cho cậu nghe, cậu nghĩ thế nào?”

Âm Hạng Kinh dựa lưng vào ghế, lật quyển tạp chí trong nhà ăn nói: “Để tôi ăn no xong sẽ nói cho cậu biết.”

Nhiệm Nhiệm nhắm mắt, cố gắng kìm nén lửa hận, nghĩ thầm: Ăn đi ăn đi, ăn cho bội thực chết luôn đi cái đồ biến thái.

Bữa sáng rơm rã rồi cuộc cũng xong, Âm Hạng Kinh còn nói ăn no quá, cần phải đi bộ để tiêu hóa thức ăn, nếu không, không có tâm tình nói chuyện ‘nghe chừng’. Nhiệm Nhiệm đành phải nhắm mắt đi theo tên đàn ông xinh đẹp không khác gì yêu quái.

Do đó, đường phố Côn Minh xuất hiện một cảnh – một người phong thái xinh đẹp, nếu đem so sánh với hoàng tử thì chính là vị hoàng tử khỏi ngô tuần tú đang đi dạo mát, sau lưng là một người nhỏ tuổi, hình như muốn ăn tươi người đàn ông phía trước.

“Hạng Kinh, cậu muốn đi đâu?” Phát hiện con đường này quay về Ảnh Lâu, Nhiệm Nhiệm không nhịn được mở miệng.

Âm Hạng Kinh cũng không quay đầu lại mà nói: “Đi thăm Bách Khả.”

Nhiệm Nhiệm im lặng theo vào, anh không phản đối Âm Hạng Kinh đi tìm Bách Khả, dù sao, bọn họ cần giữ Bách Khả ở lại, đến khi Âm Hạng Kinh bước lên Ảnh Lâu, hẳn phải nghĩ cách làm cho Bách Khả thay đổi suy nghĩ, giả bộ yếu ớt hay gì đó có khi cũng có ích.

Khách sạn Âm Hạng Kinh đang ở cũng khá gần với Ảnh Lâu của Nhiệm Nhiệm, mặc dù tốc độ di chuyển của người nào đó không tính là nhanh.

Hai mươi phút sau, cuối cùng Âm Hạng Kinh và Nhiệm Nhiệm cũng tới được Ảnh Lâu. Cộng thêm do người nào đó quá cao rất dễ gây họa, Nhiệm Nhiệm sợ anh ta vừa mới xuất hiện sẽ khiến công nhân chú ý, vì vậy, dẫn Âm Hạng Kinh đi cửa sau Ảnh Lâu.

“Bách Khả.” Nhiệm Nhiệm vừa đi tới hành lang, theo thói quen hằng ngày liền gọi tên cô. Nhưng đáp lại hẳn là sự yên lặng khiến người khác lo lắng, Nhiệm Nhiệm cau mày, đẩy cửa phòng khách ra, trong phòng trống rỗng!

Nhiệm Nhiệm chợt thấy không ổn, tiếp theo đi tìm trong phòng tắm, phòng khách, phòng bếp, tìm tất cả mọi nơi, nhưng kết quả không thay đổi.

Không thấy Bách Khả!

Nhiệm Nhiệm đứng ở phòng ăn, trên bàn đặt bữa sáng trước khi hẳn ra ngoài, cái chén đề lên một bức thư.

Nhiệm Nhiệm vội vàng rút lá thư ra, nét chữ xinh đẹp của Bách Khả lọt vào mắt.

‘Nhiệm Nhiệm, bọn họ đến đón em rồi, em nấu bữa ăn sáng để thay lời từ biệt với anh. Đừng vì em âm thầm ra đi mà tức giận, em sợ em sẽ khóc mất. Rất xin lỗi, không thể ăn sáng với anh được.

Bách Khả.’

Nhiệm Nhiệm ngờ ngác mở cái nắp chén ra, món mì hoành thánh mà anh thích ăn nhất vẫn còn nóng. Tuy nhiên người nấu đã đi mất rồi.

“Bách Khả!” Trái tim Nhiệm Nhiệm cũng giống như căn phòng bọn họ ở, trống rỗng, yên tĩnh. Thời điểm không chú ý, cái nắp chén trên tay lập tức rơi xuống đất.

“Xoảng” Một tiếng giòn vang, mảnh sứ vỡ rơi đầy trên đất.

Âm Hạng Kinh định xông tới ngăn cản Nhiệm Nhiệm: “Đừng đuổi theo nữa, cô ấy đã tới sân bay rồi.”

Nhiệm Nhiệm giơ tay đánh một đám, đôi mắt đỏ chót quát: “Cậu gạt tôi! Cậu biết rõ cô ấy phải đi, còn cố tình kéo dài thời gian.”

Âm Hạng Kinh không kịp đề phòng liền nhận một đám này, sắc mặt không đổi, nhẹ giọng khuyên bảo: “Chia tay rất đau khổ.”

“Tôi sao có thể không đau khổ?!” Nhiệm Nhiệm kích động nắm chặt cổ áo của anh ta, điên cuồng khế quát: “Cậu có biết hay không, cô ấy chính là người phụ nữ tôi yêu nhất? Tôi không ngại cô ấy mang thai con của ai, càng không tiếc thời gian để giúp cô ấy quên đi mối tình chẳng ra gì kia, tôi sẽ đợi cô ấy, tôi nhất định sẽ đợi cô ấy!” Nhiệm Nhiệm càng nói càng kích động, giơ tay nắm tiếp một đám.

Âm Hạng Kinh chụp được nắm đám kia, dùng sức đẩy Nhiệm Nhiệm sang một bên, trong mắt cũng có chút tức giận: “Cậu thích thì có ích gì? Căn bản là cô ấy không quên được lão tam, bây giờ ngay cả con cũng đã có rồi, bọn họ tuyệt đối không rời xa nữa đâu.”

Nhiệm Nhiệm biết rõ, lời của Âm Hạng Kinh hoàn toàn là sự thật, nhưng anh cảm thấy rất khó chịu, rất không cam lòng. Bách Khả bỏ đi, có thể thấy do anh không sắp xếp tốt, điều này thể hiện tất cả đều kết thúc rồi!

Nghĩ đến những thứ này, Nhiệm Nhiệm như mất hết sức lực, chán nản ngồi trên sàn nhà, lẩm bẩm nói: “Mặc dù tôi rất thích cô ấy, cô ấy cũng không chê tôi có bệnh, biết rằng Nhiệm Du chị của tôi tiếp cận cô ấy vì có mục đích, nhưng cô ấy vẫn chấp nhận người bạn này. Cô ấy thật sự rất tốt...” Hắn giấu mặt vào giữa hai cánh tay, những lời còn lại đều bị tiếng khóc thay thế.

Âm Hạng Kinh thấy cậu ta khóc giống như một đứa bé, anh không đành lòng liền ngồi xuống, ôm cơ thể ốm yếu của Nhiệm Nhiệm vào ngực, Nhiệm Nhiệm từ từ nước mắt lên, lòng mi dài bị nước mắt làm cho ướt sũng, thoạt nhìn có thể tưởng cậu ta giống như một đứa trẻ bị ức hiếp: “Tôi thật sự rất thích cô ấy, cô ấy mạnh mẽ hơn cậu! Chỗ nào cũng tốt hơn cậu!”

Âm Hạng Kinh ngẩng người, một lát sau lập tức nở nụ cười: “Tôi cho rằng cậu không hề thích tôi.”

Sáu năm rồi, thiếu niên Nhiệm Nhiệm hay mắc cỡ ngày trước hoàn toàn khác biệt so với hôm nay, thái độ không rõ ràng của cậu ta làm cho Âm Hạng Kinh nghĩ rằng, cái tình cảm mơ hồ anh dành cho Nhiệm Nhiệm đã sớm tiêu tán. Không ngờ tới, kết quả lại như thế này, như vậy có được xem là cậu ta già vò không biết không?

“Trên người cậu có điểm nào khiến cho người ta thích chứ?” Nhiệm Nhiệm nổi cáu đẩy hẳn ra: “Khó khăn lắm tôi mới yêu một người phụ nữ, con mẹ nó cuối cùng bởi vì cậu mà thất bại thảm hại! Cậu chính là tai họa lớn nhất đời tôi!”

Nhìn vẻ mặt tức giận của Nhiệm Nhiệm, trong nháy mắt Âm Hạng Kinh nhớ lại thiếu niên nóng nảy bị người nhà anh quản thúc, khi đó Nhiệm Nhiệm rất can đảm. Vì muốn chống đối với người nhà, vì để lấy được tự do, cậu ta không ngại giả bệnh, tiếc là Âm Hạng Kinh không bị những hành động của cậu ta làm cho cảm động, một mực cho rằng anh là người trẻ tuổi ngông cuồng, đợi đến khi hiểu rõ mọi chuyện anh mới nhìn lại bản thân mình, cảm thấy hết sức nhục cười. Cho nên hai người đánh mất nhau. Âm Hạng Kinh biết rõ, Nhiệm Nhiệm hận anh coi thường mối tình cảm kia, hận anh bạc tình ngay cả từ

biệt cũng không. Chỉ có Âm Hạng Kinh biết rõ, anh không hề tuyệt tình như vậy, năm đó lúc Nhiễm Nhiễm rời khỏi thành phố D, anh kiên trì nhìn theo cho đến khi người kia bước vào sân bay, anh đứng ở một nơi vắng vẻ thầm chúc phúc cho cô dâu của mình có thể tìm thấy hạnh phúc đích thực.

“Cút! Vĩnh viễn đừng để tôi thấy bản mặt cậu!” Nhiễm Nhiễm không kìm chế được tức giận gào to, những kí ức với tên đàn ông này bất chợt quay về.

“Nhiễm Nhiễm, tôi thành thực xin lỗi.”

“Xin lỗi có đánh rắm được không? Có thể đòi lấy vợ không?” Mặc dù lời nói của Nhiễm Nhiễm rất hung hăng, nhưng nhìn tới bộ dáng người ôm gối thề lời cũng có chút đáng thương.

“Meo meo...” Con mèo màu xám đi tới cạnh ông chủ, nhẹ nhàng cọ cọ chân ông chủ.

“Tránh ra! Không cần mày an ủi.” Nhiễm Nhiễm không thương tiếc hất bay mèo cưng.

Mèo lớn ngược nhìn chủ của mình, sau đó nhìn sang người lạ mặt kế bên, có vẻ là người vô tội. Lại nói, nó chỉ muốn đến xem mặt mỹ nam thôi, chứ làm gì chuyện muốn an ủi người nào đó.

Âm Hạng Kinh không nhịn được bật cười: “Đừng giận chó đánh mèo thế chứ.”

Nhiễm Nhiễm bỗng ngược mặt lên, trừng mắt nhìn Âm Hạng Kinh: “Tôi bảo cậu cút đi! Nghe không hiểu sao?”

Âm Hạng Kinh thấy ánh mắt căm phẫn của hắn, lại nghĩ đến con chó sói hung ác hoàn toàn lộ ra vẻ sợ sệt, cực kì đáng yêu. Bất quá, quả thật anh không phải là người đồng tính, nhưng với bất cứ người nào đối với cô gái xinh đẹp chưa bao giờ biết yêu lại chỉ trích anh không phải là gay thì không thể hoan ái. Anh thà bị hiểu nhầm sau đó tiếp tục hoan ái rồi rời đi, cũng không muốn làm rõ giới tính của mình, quả thật anh không muốn nói chuyện yêu đương với một người đàn ông, nhưng mà....

“Tôi xin lỗi, tôi cũng rất muốn bồi thường cho cậu.” Âm Hạng Kinh nhẹ nhàng nói ra suy nghĩ trong lòng.

“Nếu cậu muốn làm gì đó, vậy thì cút xa một chút, đừng đến làm rối loạn cuộc sống của tôi nữa.” Nhiễm Nhiễm đột nhiên đứng lên, giơ chân đạp.

Âm Hạng Kinh nhanh chóng tránh đòn công kích của cậu ta, cười hiền lành: “Chi bằng, chúng ta thử xem sao?”

Nhiễm Nhiễm giật mình, trong nháy mắt, bị mấy chữ ngắn ngủn nhưng có sức mạnh rất lớn tác động.

Bởi vì quá mức đột ngột, cộng thêm tác động hơi lớn, giọng Nhiễm Nhiễm có chút run rẩy: “Thử cái gì?”

“Hai người đàn ông mà nói chuyện yêu đương thì đúng là quá mức buồn nôn rồi.” Âm Hạng Kinh nói: “Chúng ta cứ bắt đầu từ trên giường trước đi.”

'Răng rắc' Nhiễm Nhiễm hóa đá, sau đó vỡ nát, sau đó một làn gió mát thổi qua cửa sổ đưa cát nhỏ bay xa.

“Cậu cảm thấy đề nghị này thực hiện được không?” Mặc dù Âm Hạng Kinh là một người có tâm tư rất phức tạp, nhưng ý tưởng hiện tại của anh thì vô cùng đơn giản. Tình yêu thường có những hành động thân mật, nếu như không chán ghét, cũng có thể nói, anh có thể chấp nhận gặp gỡ người đồng tính. Nếu như chán ghét... Bằng khả năng nhận biết ưu việt của anh, làm được cũng không khó, đương nhiên, điều kiện trọng yếu là Nhiễm Nhiễm phải đồng ý.

“Thực hiện cái con khỉ! Cậu biến đi cho tôi!” Cuối cùng Nhiễm Nhiễm cũng hồi phục tinh thần, nổi giận đùng đùng đẩy người kia ra khỏi Ánh Lâu: “Đề tôi thấy cái bản mặt của cậu thử xem, tôi lập tức thiên cậu!”

“Rầm” Một tiếng vang thật lớn, cửa sắt đáng thương bị đá một cái thật mạnh đóng lại, Âm Hạng Kinh đứng dưới lầu, có chút ngỡ ngàng làm bầm nói: “Phải dùng tới chiều mạnh mẽ như vậy mới tạo hiệu quả sao?”

Nhiễm Nhiễm tức giận đi vào phòng khách, nằm thẳng xuống giường, anh là người rất dễ tự ái, đối xử với bạn bè rất đúng chừng mực, trong lòng hắn, tình yêu có thể không phân biệt giới tính tuổi tác, bối cảnh gia đình cũng không thành vấn đề, nhưng mà, anh chỉ muốn tìm một người có thể gắn bó với mình suốt đời, có thể là bạn bè cũng có thể làm người nhà người yêu, nhưng không phải bạn trên giường để giải quyết nhu cầu sinh lý. Cái tên biến thái chết tiệt kia nói cái gì? Thử trên giường xem? Muốn thử thì đi tìm người khác mà thử, anh không rảnh tiếp!

Lâm nhảm ---

Mồ nữ bay tới đây: Có ai bị ngoại truyện làm kích thích không? Có hay không? Có đúng không? Nghe ta lâm nhảm hai câu, có thể giải thích cho các tỷ muội cùng nghe.

Lại nói, cặp đôi này đã được đặt ra từ sớm. Từ lúc Âm Nhị Nhi tìm thấy Nhiễm Nhiễm đến lúc đập quán, biểu hiện của Nhiễm Nhiễm rất khác biệt đấy, vì vậy, nếu có người thắc mắc, xin bình tĩnh suy nghĩ cẩn thận, đầu năm nay, nam nam yêu nhau là chuyện bình thường, tình yêu nam giới đang ngày càng lan tràn, có tia lửa, có kích tình vắng khắp nơi. Mặc dù mồ nữ không viết BL, nhưng trong truyện của ta chưa từng thiếu vai phụ là gay. Ha ha... Cười gian bay đi...

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Giả Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 155: Chương 149

Edit: Du

Beta: ViVu

(Quay trở lại phần kết, ngoại truyện vẫn còn ở phía sau...)

Trên chuyến bay XX từ Côn Minh về thành phố D, có người nhỏ giọng cười đùa, có người đọc sách xem báo, tôi thì như vàng trắng sáng được sao trời vây quanh, bên trái là bà nội, bên phải là Xảo Đình, Thiên Vũ ngồi sau thỉnh thoảng lại ngo đầu lên, nhìn cái bụng tròn vo của tôi, vẻ mặt như vừa khám phá ra điều mới lạ.

“Đáng yêu quá, nhìn bàn tay nhỏ xinh của nó này, thật xinh xắn nha.” Bà nội một tay kéo tay tôi, một tay cầm lấy tờ kết quả siêu âm màu. Ngoại trừ tờ giấy chứng nhận, đó là thứ duy nhất tôi mang lên máy bay. Quần áo đồ dùng cá nhân gì đó, dưới sự thúc giục của bà nội và Xảo Đình đã bị ném xuống dưới hết rồi!

Đột nhiên tôi nhớ đến Âm Nhị Nhi. Anh ta có ý tìm hai người đến đây, chính là vì muốn dẫn tôi về nhà mà không cần tốn nhiều sức. Nhưng còn anh ta đang ở đâu? Lúc chúng tôi ra khỏi Ảnh Lâu cũng không thấy anh ta xuất hiện, cứ tưởng rằng anh ta đã đợi ở sân bay rồi. Nãy giờ vội vàng lên máy bay nên lúc này mới phát hiện ra, rốt cuộc thì anh ta cũng không đến.

“Anh Hai không về nhà à?” Tôi hỏi.

“Anh Hai phải đi giải quyết hậu quả, tạm thời sẽ không về.” Xảo Đình cười đáp.

Giải quyết hậu quả chính là đối phó với Nhiễm Nhiễm sao?

Tôi buồn bã cup mắt, nhắc tới Nhiễm Nhiễm tôi lại cảm thấy thật áy náy. Anh ấy chăm sóc tôi lâu như vậy, nhưng ngay cả một câu “Tạm biệt” tôi cũng chưa nói mà đã đi, có người nào vong ân phụ nghĩa, mất nhân tính hơn tôi không?!

“Bách Khả, cháu hối hận khi về nhà với bà sao?” Bà nội thấy tôi không nói gì, nên có vẻ vô cùng lo lắng.

Tôi lắc đầu cười khổ, từ lúc hai người họ xuất hiện tại Ảnh Lâu, tôi đã bị nước mắt hạ gục đến mức không thể chống cự được rồi. Thấy bà nội lệ tuôn đầy mặt, tôi cảm thấy áy náy không biết nên làm thế nào cho phải, thế cho nên từ đầu đến cuối không nói được nửa chữ. Nếu như lúc này tôi dám nói hối hận, bà nội lại chẳng dùng nước mắt dim chết tôi áy chứ!

“Vây là tốt rồi.” Bà nội vui vẻ nắm chặt tay tôi, nói: “Từ nay về sau, bà nội sẽ không để cháu phải chịu chút xúi uất ức nào nữa. Có bà nội ở đây, đừng ai nghĩ đến chuyện bắt nạt cháu.”

Bà nội nói được làm được, bà đưa tôi về đại trạch, chăm bẵm tôi, trò chuyện với tôi. Trong nhà mọi người đều rất vui vẻ, thậm chí Xảo Đình còn vì chuyện tôi trở về mà tạm thời chuyển về đại trạch ở. Mà Âm Hạng Thiên vẫn một mực không xuất hiện. Cái người mang ý nghĩa quan trọng nhất đối với việc cục cưng xuất hiện trên đời dường như đã bị xóa sổ. Như thế anh không phải là một phần tử trong căn nhà này, không ai đề cập đến anh, không ai đàm luận đến anh.

Nếu như nói đây là sự bảo vệ của bà nội, thì lúc này, tôi cũng giống như được bước vào một cái hòm ấm áp và an toàn.

Sau khi tôi về nhà được một tuần thì Âm Nhị Nhi mới trở về thành phố D. Anh ta vẫn giống như bình thường, không có gì khác, ngôn ngữ hành vi cử chỉ vẫn tao nhã điềm tĩnh như cũ. Nhưng tôi lại cảm thấy anh ta có thêm thứ gì đó, cụ thể là thêm cái gì thì tôi cũng không thể nói được rõ ràng, dù sao thì đây cũng chỉ là cảm giác.

Hôm nay, sau khi ăn xong bữa tối, tôi đến nhà kính chăm sóc mấy cây hoa của mình. Âm Nhị Nhi thì ngồi trong góc tắm ánh trăng.

“Bách Khả, em có cảm thấy thiếu cái gì đó không?” Anh ta từ tốn hỏi.

Tôi tạm dừng tay, ngoái đầu lại nhìn anh ta: “Ý anh là Âm Hạng Thiên sao?”

Âm Nhị Nhi cười cười lắc đầu: “Ý anh là bồn lan của em bị anh mang về nhà rồi.”

Anh ta cố ý! Tôi khẳng định 100% là anh ta cố ý.

Sau một hồi nghiêng răng ken két, tôi nặn ra một nụ cười dữ tợn rồi nói: “Anh Hai, bây giờ em là phụ nữ có thai đó nha! Nếu để bà nội biết anh đem em ra làm trò cười, anh đoán xem bà nội sẽ làm gì anh?”

Âm Nhị Nhi bật cười, đùa bỡn chầu cây xanh biếc trên bậc cửa sổ rồi nói: “Mắng anh, hoặc là đuổi anh ra khỏi nhà. Dù sao thì cũng sẽ không nghiêm khắc như với những người khác.”

Tôi cũng không phải là quả trứng, nên dĩ nhiên là đã nghe ra được trong lời nói của Âm Nhị Nhi có điều gì đó, nhưng đang suy nghĩ xem có nên truy hỏi hay không thì trong nhà kính vang lên tiếng la thất thanh của tiểu Tần: “Thiếu gia, Đại thiếu gia gọi điện thoại tới nói, hợp đồng đã xảy ra vấn đề rồi, bảo anh gọi điện thoại lại.”

“Được.” Âm Nhị Nhi mỉm cười nói, khi đi lướt qua tôi còn nhỏ giọng nói một câu: “Lại đây nghe chút sự thật đi, rất thú vị đó.”

Tôi sững sờ nghi hoặc trong chốc lát, cuối cùng cũng không chiến thắng được sự hiếu kỳ trong lòng, lặng lẽ đi theo ra ngoài.

Bên ngoài nhà kính, sắc trời đã tối. Tiểu Tần cũng đã không thấy đâu. Âm Nhị Nhi và bà nội đang đứng đối mặt với nhau, dường như đang nói gì đó.

Tôi lấy một phiến lá thật to cuộn lại làm loa, đưa lên tai để nghe ngóng, chỉ nghe thấy bà nội cố gắng hạ giọng xuống nói: “Từ hôm nay trở đi, đừng về nhà nữa.”

Âm Nhị Nhi cười nói: “Cháu chưa nói gì mà.”

Bà nội khẽ hừ một tiếng: “Đó là do tiểu Tần đã phát hiện kịp thời, bà tới kịp.”

“Bà thật là lo lắng quá, cháu chỉ về ăn bữa cơm tối mà bà đề phòng cháu như đề phòng cướp vậy.”

“Muốn trách thì trách chính cháu, việc quan trọng thì mặc kệ, cả ngày chỉ lo nghĩ xem phải đi làm loạn như thế nào.”

“Đó không phải là làm loạn, đó là tình cảm anh em. Bà quá tàn nhẫn với lão Tam rồi. Người làm anh như cháu...”

“Cháu tranh thủ thời gian nghỉ ngơi đi!” Bà nội cắt đứt lời của anh: “Từ trước đến nay cháu cũng không phải là người anh trai tốt, hiện tại già vờ làm sói ba đuôi với bà à?”

Âm Nhị Nhi buột miệng cười: “Cháu không cần già vờ.”

“Đứng, cháu vốn là con sói con luôn nghịch ngợm gây sự! Cút nhanh lên, đừng gây phiền toái cho ta.” Bà nội giờ đây, đầy eo Âm Nhị Nhi giống như áp giải tù binh, đẩy người đi.

Bước ra khỏi thân cây, ngẩng đầu nhìn bóng trăng lưỡi liềm cô độc, lại hồng nói rõ cảm giác ở trong lòng.

Âm Nhị Nhi để cho tôi nghe những lời này, mục đích là muốn tôi chính miệng hỏi thăm tình hình của Hạo Thiên sao? Thế nhưng, tự tay bà nội tạo cho tôi một thế giới ấm áp không bị quấy rầy, tôi có lý do gì để phá vỡ sao?

Bắt đầu từ hôm đó, Âm Nhị Nhi cũng không trở về đại trạch. Tôi tự do mấy ngày, nhưng cũng không vớt chuyện này ra sau đầu, ngược lại những gì người kia đang phải chịu đựng lại làm cho tôi không an tâm.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Giả Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 156: Chương 150

Edit: ๖D๖๓

Beta: ViVu

“Bà nội đã mở miệng, về chuyện lão Tam, tôi một chữ cũng không thể nói.” Anh hai cầm lên một điều xì gà, như muốn hút, nhưng ánh mắt lướt qua bụng cao ngất của tôi thì lại buông xuống.

Trong ba anh em, anh hai là tuân thủ bốn phận nghiêm ngặt nhất, không muốn để cho bà nội quan tâm nhất, anh đã nói như vậy, tôi ngoại trừ buông thả, cũng không có lựa chọn khác. Lúc tôi quay đầu sắp rời đi, anh hai chợt nhỏ giọng nói: “Đi hỏi ba, đừng để cho mẹ biết. Mẹ và bà nội là người chung chiến tuyến.”

Tôi ngoái đầu lại nhìn anh hai, không nhìn được cười, anh hai rất ít dễ kích động như thế, càng sẽ không làm trái với bà nội, đã tiết lộ tin tức cho tôi, chỉ có thể nói anh hiểu rõ, quá đau lòng em trai thứ ba của anh rồi.

Đêm đó, đêm khuya yên tĩnh, tôi ôm điện thoại nói chuyện phiếm với cha nuôi, nói nhảm nói cuội thật lâu, tôi mới hỏi ra nghi ngờ trong lòng.

Cha nuôi sừng sốt một chút, mới cười ha hả nói: “Lão Tam đi nghỉ phép.”

Mặc dù tính chân thật của câu trả lời này còn cần phải xem xét lại, nhưng cha nuôi cũng nói như vậy, tôi cũng không nên hỏi tiếp.

“Vậy không sao, con chỉ tùy tiện hỏi một chút.” Tôi ngượng ngùng nói.

Cha nuôi cũng không có để ý, chỉ nói ông và mẹ nuôi rất nhớ tôi, nhưng công việc lại rất bận rộn, trong thời gian ngắn không cách nào trở về nước thăm tôi, nói chuyện thêm một lát, cha nuôi tâm huyết dâng trào nói: “Con có muốn đi nghỉ phép hay không? Năm ngoái cha nuôi mua một hải đảo rất đẹp, nếu con muốn tới, cha sắp xếp giúp con.”

Tôi vuốt bụng tròn vo cười: “Bây giờ tình hình cơ thể con không thích hợp đi xa nhà.”

“Cha nuôi giúp con.” Cha nuôi không đáng tin cậy rất nóng lòng đề nghị: “Cha để cho Thiên Vũ đưa con tới Úc, giúp con sắp xếp máy bay qua biển, trời xanh biển xanh, chim hót hoa nở, thích hợp dưỡng thai rồi.”

Thật sự tôi có chút động lòng, trở lại gần nửa tháng, mặc kệ tôi đi tới đâu cũng có một đồng người đi theo, tất cả mọi người xem tôi như thủy tinh, còn kém dần chữ ở sau lưng tôi “Đồ dễ bề, xin cảm nhẹ để nhẹ” đi quảng cáo rồi. Hơn nữa, bà nội còn mở miệng, làm cho không khí trong nhà là lạ, mọi người không chỉ có ý không đề cập tới chủ đề liên quan đến Âm Hạng Thiên, ngay cả món ăn Âm Hạng Thiên thích ăn cũng sẽ không xuất hiện ở trên bàn cơm.

Tôi không phải đứa ngốc, tự nhiên có cảm giác, kiểu cố ý tạo hoàn cảnh “Vô khuẩn” này để cho tôi vô cùng không được tự nhiên. Cũng có thể nói, bọn họ càng cố ý, tôi càng sẽ nhớ tới người kia, cảm giác này rất không tự nhiên.

“Hoàn cảnh trên đảo rất tốt, nhà gỗ nhỏ cũng rất đáng yêu, một chút bóng dáng thành phố cũng không có. Nếu không phải công việc bận rộn, cha và mẹ nuôi của con đã sớm đi đến đó dưỡng lão rồi.” Cha nuôi vẫn còn đang thao thao bất tuyệt tán dương hải đảo của mình, không biết, tôi đã bắt đầu rục rịch.

“Cha nuôi, cha và bà nội thương lượng một chút trước đi?”

Cha nuôi sừng sốt một chút, kích động nói: “Con muốn đi sao?”

“Dạ.”

“Được, được, con muốn đi, cha nuôi nhất định không màng sống chết cũng giúp con đạt thành nguyện vọng.” Tôi nhẹ nhàng trả lời một tiếng kia hình như đốt lên tất cả nhiệt tình của cha nuôi, ông vội vàng đáp lời, thậm chí bây giờ tôi có thể thấy cha nuôi từ trước đến giờ luôn trầm ổn nội liêm cười như một nhân viên nghiệp vụ chào hàng thành công.

Một tuần lễ sau, sáng sớm, không, chính xác là rạng sáng bốn giờ, trong lúc ngủ mơ tôi bị Thiên Vũ đánh thức, anh giống như tên trộm, nhẹ giọng khẽ bước gõ mở cửa, nhìn hành lang không ai, chọt chui vào, tiếp theo nhẹ nhàng khóa cửa phòng, cầm giấy thông hành và vé máy bay của tôi nói: “Mau thay quần áo, chúng ta đi Úc.”

Tôi kinh ngạc ngơ ngẩn: “Anh đang nói đùa sao?”

“Cô gặp qua ai lấy mạng đùa giỡn sao?” Thiên Vũ nhú mày nói: “Là cha nuôi thân ái của cô, chủ tử kính yêu của tôi muốn tôi hộ tống cô qua đó, nếu để cho phu nhân phát hiện, không phải lộ da tôi không đâu.”

Chóng mặt ~ đây chính là “Sắp xếp” cha nuôi nói hay sao? Quá không đáng tin rồi!

“Hành lý gì cũng đừng mang, chúng ta cứ mặc quần áo gọn nhẹ rồi xuất phát.” Thiên Vũ làm một thủ thế rồi đi trước, tiếp theo giống như con chuột bụi chạy ra khỏi cửa.

Tôi ngơ ngác đổi áo ngủ, vừa mặc quần áo vừa nghĩ, mặc dù phụ lòng cha nuôi khổ tâm thật không đúng, nhưng để bà nội phát hiện tôi chuẩn em, tất cả mọi người sẽ bị hại. Vì vậy, sau khi xuống lầu dưới, tôi nhìn Thiên Vũ nói: “Tôi không thể đi.”

“Cô đừng kích thích tôi.” Thiên Vũ nhanh chóng vò đầu: “Tôi phí nhiều công sức lắm mới lấy được hộ chiếu của cô, giúp cô làm hộ chiếu công tác, đây chính là hộ chiếu công tác đó! Không có một tháng cũng không làm được, tôi dùng một tháng, tốn không ít tiền đâu. Dù cô không nhìn mặt mũi của tôi, cũng nhìn mặt mũi tiền một chút, nhìn mặt mũi của người cha thân ái của cô cũng được!”

“Nhưng bà nội.”

“Tôi sẽ kêu cô là bà nội, bà nội, ngài nhanh lên xe thôi.” Thiên Vũ đẩy tôi vào trong xe.

Tôi dờ khóc dờ cười nói: “Anh sờ bụng của tôi làm gì?”

Thiên Vũ nhét tôi lên xe mới nói: “Đây không phải sờ, là bảo vệ, chủ tử nói rồi, dù đầu tôi có bị thương, cũng không thể làm bụng cô bị thương.”

Tôi buồn cười nói: “Anh cũng đừng gọi cha nuôi tôi là chủ tử, cảm giác giống như đang ở thời bối lạc gia triều Thanh.”

Thiên Vũ ngồi vào chỗ tài xế, vừa đánh lửa vừa nói: “Cô có điều không biết. Lúc tôi và Thiên Hoa tới Âm gia, lão gia tử vẫn còn sống, chủ tử thì ở nước ngoài khai thác thị trường. Người giới thiệu chúng ta xưng hô Lão gia tiên sinh, tôi và Thiên Âm cũng gọi theo, sau đó tể âm lịch chủ tử trở về nước, tôi và Thiên Hoa gặp khó khăn, cũng không thể cùng gọi chủ tử là thiếu gia?”

“Vì cái gì không thể?”

“Tôi và Thiên Hoa là thư đồng Tam Thiếu, nếu gọi chủ tử là thiếu gia chẳng phải sẽ sai bồi phận sao?” Nói xong lời này, Thiên Vũ gạt mình, đoán chừng nhớ tới mệnh lệnh của bà nội rồi.

Tôi cười nói: “Tuổi của hai người và Âm Hạng Thiên không chênh lệch nhau lắm, kêu tên không được sao.”

Nghe giọng tôi như không thêm đề ý nói tới Âm Hạng Thiên, Lúc này Thiên Vũ mới hoàn toàn thả lỏng phòng bị.”Lúc mới tới không quen thuộc, sao chúng tôi dám can rờ như vậy? Sau lại thân quen, xưng hô muốn sửa cũng sửa không được. Lại nói, chủ tử rất hiền hòa, muốn bọn tiểu bối chúng tôi kêu ông bằng chú, cho nên, ở trước người ngoài chúng tôi gọi ông là hú, khi bí mật thì gọi ông là chủ tử, cảm thấy rất thân thiết.”

“Cha nuôi rất hiền hòa, chính là đánh bắt ngờ thôi.” Tôi cười khổ nói: “Nếu như bị bà nội phát hiện, nửa đêm tôi chuồn êm, tất cả mọi người phải gặp tai họa.”

“Sẽ không, chỉ cần trốn đi nước ngoài, phu nhân có tức giận cũng sẽ không tìm chúng ta xả giận.”

“Dù sao chúng ta cũng phải về? Tôi còn có bảo bảo che chở, anh...” Tôi thở dài: “Tiền đồ có thể mất.”

Tay của Thiên Vũ run lên, tiếp tục tự an ủi mình: “Không có chuyện gì, tin chủ tử sẽ được sống mãi.”

Lời tuy như thế, nhưng trước khi lên máy bay Thiên Vũ vẫn nhìn chung quanh, hình như sợ bà nội đuổi theo, rút cuộc lên máy bay, anh thở dài một hơi: “Hữu kinh vô hiểm, da của tôi được giữ lại rồi.”

Tôi cười ha ha: “Thiên Vũ, anh làm quá rồi.”

Thiên Vũ lắc đầu thở dài: “Tôi mạo hiểm nguy hiểm tánh mạng dẫn cô đi... cô lấy chuyện này chê cười tôi thấy được sao?”

Tôi ngáp một cái, thuận miệng hỏi: “Thiên Hoa và Âm Hạng Thiên đi du lịch sao?”

Từ lúc tôi trở về đại trạch thì không có gặp Thiên Hoa, hỏi Tiểu Tần, Tiểu Tần chỉ nói qua loa, Thiên Hoa đang bận công việc. Cho đến khi cha nuôi nói Âm Hạng Thiên đi du lịch, tôi mới nhớ tới, công việc của Thiên Hoa đều là quay quanh bên cạnh Âm Hạng Thiên, Âm Hạng Thiên không có ở đây, Thiên Hoa tự nhiên không có ở đây.

Thiên Vũ sừng sốt: “Thiên Hoa đi cùng với Tam thiếu, chẳng qua, cô nghe ai nói bọn họ đi du lịch?”

“Cha nuôi.”

Thiên Vũ thở dài, kéo chân đắp lên trên người tôi: “Ngủ một giấc đi, đến Úc cũng phải mười mấy tiếng đấy.” Thấy anh khó mở miệng trả lời, tôi cũng không hỏi thêm gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Giả Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 157: Chương 151

Editor: Maria Nyoko

Beta: ViVu

Chạy trốn mười bốn tiếng không nhanh không chậm, cô cùng Thiên Vũ xuống máy bay, thật xa đã nhìn thấy một đôi vợ chồng châu Á chới lọi trong biển người, đúng là người cô muốn tìm.

Lúc này, cha nuôi cười khanh khách, mẹ nuôi lại nghiêm mặt. Đến gần hai người, cô mới phát hiện, mẹ nuôi đang quờ trách cha nuôi.

“Bà xã, gần đây em rất nóng nảy nhé. Có phải quá mệt mỏi hay không?” Cha nuôi cười, vẻ mặt này chính là thể nô, hình tượng cha nuôi cao lớn hết sức uy vũ thật không hợp, cảm giác thật quái dị.

“Người hơn 50 tuổi rồi, còn làm chuyện không đáng tin cậy như vậy, em có thể không mệt sao?” Mẹ nuôi hừ lạnh, diễn xuất này, giọng nói kia, nghiêm nhiên một nữ vương băng tuyết lực sát thương mười phần.

“Không phải do anh nhớ con gái sao?” Cha nuôi vòng vòng eo mẹ nuôi nói: “Đừng nóng giận, đợi lát nữa bị Bách Khả nhìn thấy, còn tưởng rằng em không vui mừng nó tới đây.”

Cô rón rén đi tới sau lưng mẹ nuôi, vòng chắc bả vai của bà: “Mẹ nuôi, mẹ mất hứng sao?”

Mẹ nuôi xoay người lại, vừa mừng vừa sợ ôm lấy cô: “Bảo bối, mẹ nuôi rất nhớ con rất nhớ con.”

“Con cũng nhớ mẹ và cha nuôi vậy. Ôi chào, ai, ôi... Mẹ nuôi, mẹ gầy nhé.” cô bị mẹ nuôi ôm vào trong ngực, phụ nữ vĩnh viễn không ngán lời nói, một đầu khác cha nuôi đã sớm phát hiện cô tới gần ra dấu tay chữ “V”.

Cha nuôi về một thập tự ở trước ngực, dùng khẩu hình nói: “Con gái, con có công cứu giá, không thể bỏ qua công lao!”

Cô cười khúc khích, tính trẻ con cọt xát ở trong ngực mẹ nuôi, mùi nước hoa nhàn nhạt hòa lẫn mùi vị của mẹ tràn vào lỗ mũi, hóa thành lòng tràn đầy ngọt ngào.

Đứa bé có mẹ thật là tốt, mặc dù người mẹ này và anh trai là cướp được!

“Khi mẹ mang thai Hạng Kinh thì rất mập, con trù bụng ra, không mập chỗ nào?” trên đường đi đến nhà cha nuôi mẹ nuôi, mẹ nuôi nắm cổ tay mảnh khảnh của cô nhắc đi nhắc lại.

“Con rất tham ăn, nhưng nó lại càng ăn nhiều.” Cô chỉ vào cái bụng nói: “Con ăn bao nhiêu, nó hấp thu bấy nhiêu, bác sỹ nói, đứa bé tám tháng cũng không lớn hơn nó.”

“Lợi hại như vậy?” Mẹ nuôi sợ hãi than.

Cô dờ khóc dờ cười nói: “Chỉ là đầu hơi lớn mà thôi, không tính là lợi hại.”

“Ý của con là, nó rất bá đạo.” Mẹ nuôi cười khanh khách giải thích: “Nhỏ như vậy cũng biết giành dinh dưỡng của con để lớn, trưởng thành còn cao đến đâu à?”

“Nhiều nhất giống như thằng ba, còn có thể sống sau đê sống trước?” Cha nuôi cười cười tiếp lời.

Mẹ nuôi nghe cha nuôi nói đến Âm Hạng Thiên, bỗng chốc nhủ mảy: “Âm Huyền, em cảnh cáo anh, đừng khiêu chiến em nữa, nếu không, em không ngại làm cọp mẹ.”

Mẹ nuôi bình thường đặc biệt dịu dàng, đặc biệt có khí chất thực nữ, nhưng lúc tức giận lời nói lại rất khác biệt

Cha nuôi hiền lành lập tức ngậm miệng, cô và Thiên Vũ liếc nhau ở trong kính chiếu hậu một cái, tất cả buồn cười đều không dám cười.

Sau này, nghe cha nuôi nói, sợ dĩ mẹ nuôi nói gì nghe nấy, là bởi vì ông toàn quyền ủy thác mọi chuyện cho mẹ nuôi làm bà nội tức giận. Mặc dù bà nội không có mắng mẹ nuôi, nhưng cũng lời trong lời ngoài oán giận bà. Mẹ nuôi rất oan uổng, lúc trước bà cũng không biết cha nuôi dẫn bà tới châu Úc, nhưng, bà nội không hề nghe, mẹ nuôi oan uổng không chỗ khiêu nại tự nhiên rất nóng nảy.

“Bách Khả, tuyệt đối không nói chuyện đi hải đảo cho mẹ nuôi con biết, nếu không, chúng ta không đi được.” Cha nuôi thừa dịp mẹ nuôi đi vào phòng bếp nấu cơm tối nhỏ giọng dặn dò cô.

Cô vừa ăn túi bột lúa mạch lớn vừa gật đầu.

“Quả nhiên tham ăn so với trước kia rồi.” Cha nuôi từ ái sờ sờ đầu của cô.

“Cha nuôi, hải đảo kia có gì đất hay không?” Cô hỏi thăm.

“Còn có thể, khai phá hơi đất, chỉ là, có thể kiếm về, hàng năm lễ Nô-en đều có người thuê hải đảo nghỉ phép.”

“Con còn tưởng rằng người mua để tự mình dùng đấy.”

Cha nuôi nhàn nhạt mỉm cười một cái, nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ nói: “Minh cũng dùng, chỉ là, cách dùng tương đối đặc biệt.”

“Không phải người kim ốc tàng kiều chứ?” Cô cười hỏi.

Cha nuôi nhìn về phòng bếp, cười yếu ớt ni non: “Cha đi tới chỗ nào, mẹ nuôi con ở chỗ đó, không cần giấu, cũng sẽ không bỏ.”

Cô nắm tay, nhìn lên cha nuôi: “Cha nuôi, cha thật tốt, mẹ nuôi gả cho cha thật hạnh phúc.”

“Còn cần phải nói?” Cha nuôi rất phối hợp kiêu ngạo.

“Chuyện như vậy lạnh ấm tự biết, không phải là mình nói.” Mẹ nuôi chẳng biết lúc nào đi tới phòng khách nói với cha nuôi một câu, với cô thì tươi cười

rạng rỡ: “Đi rửa tay, lập tức dọn com.”

Cô cười đi về phía toilet, chỉ nghe cha nuôi nhỏ giọng hỏi mẹ nuôi: “Em không hạnh phúc sao?”

“Em nói em không hạnh phúc sao?” Mẹ nuôi tự đắc hỏi ngược lại.

Nói tới nói lui, cười lại cười, Cô từ đáy lòng hâm mộ bọn họ là thật. Học trường nói qua, thành công nhất trong cuộc sống tình cảm chính là vợ chồng làm bạn đến già, cha nuôi mẹ nuôi đã sắp sáu mươi tuổi rồi, coi như là vợ chồng, nhưng trong cuộc sống vẫn còn cất giữ bóng dáng vợ chồng thời thiếu niên, đây cũng là cuộc sống vợ chồng thành công nhất chứ?!

Vẫn còn nhớ, lần đầu tiên cô gặp mặt anh hai, chính là mùa xuân ba năm trước đây. Khi đó quan hệ cô cùng Âm Hạng Thiên đơn thuần là đầy tớ cùng chủ. Mọi người ngày thường đều gặp nhau, nên cũng không để ý, chỉ có hân quả mức ngang ngược cản trở thì bà nội mới dừng hai đứa trẻ đánh nhau lại.

Nhưng, hàng năm cha nuôi mẹ nuôi ở nước ngoài, chỉ biết là bà nội lại thu dưỡng một đứa cháu gái, cũng không hiểu rõ tình trạng bên này, thấy cô bị Âm Hạng Thiên quát đến quát đi thì anh hai có chút không nín giận được rồi.

Cha nuôi nói, con trai thì phải nghiêm khắc, con gái là phải cưng chiều, mặc dù, cô cùng Xảo Dĩnh chỉ là con nuôi của Âm gia, nhưng cha nuôi mẹ nuôi nói, người được bà nội xem trọng, nhất định sẽ không kém, cho nên, đối với bọn họ coi như là yêu ai yêu cả đường đi.

Mặc dù còn chưa tới mùa hè, nhưng nhiệt độ châu Úc cao hơn nhiều so nội địa, cha nuôi mẹ nuôi ở biệt thự Hải Tân, đến buổi tối, ánh nắng đã tắt, gió biển phơ phất, thoải mái không nói ra được.

Sau khi ăn com tối xong, cha nuôi mẹ nuôi cùng với cô tản bộ trên bờ cát, hạt cát vừa mềm, Cô chân không đi một lần, mẹ nuôi cũng không cho: “Không được, chân trần dễ dàng lạnh, con bây giờ lại không được uống thuốc, cảm lạnh thì phiền toái.”

“Cha nuôi.” Cô đáng thương tìm kiếm tiếng ủng hộ.

Cha nuôi lập tức nói: “Không việc gì chứ? Cát bị núng suốt một ngày rồi, cũng không lạnh thế.”

“Anh biết cái gì? Lúc mang thai sức đề kháng rất yếu, hơn nữa sợ lạnh. Ngộ nhớ bị bệnh, chịu tội là con gái và cháu trai của anh đấy!” Mẹ nuôi đã làm ba lượt lấy kinh nghiệm phụ nữ có thai phong phú, vừa nói liền khiến cha nuôi không thể nói lời nào.

Ngày thường mẹ nuôi nhìn thấy biển không loạn lại cẩn thận như vậy, cái cảm giác sau lưng dán “Đồ dễ bề, xin cảm nhẹ để nhẹ” lại tới.

Rõ ràng nghi ngờ chính là sói con, mà cũng rất có khí phách, cô ảo giác bên trong là con rồng. Xem ra không sanh tên tiểu tử trong bụng này ra, cô sẽ không thoát khỏi được nhãn hiệu đồ dễ bề.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Giả Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 158: Chương 152: Ngoại truyện — Phiền toái

Editor: Nhật Dương

Beta: coki, Lạc Thần

Thời gian quay ngược về lúc Bách Khả vừa mới mất tích—

Đối tượng bảo vệ trọng điểm đang mang thai sói con mất tích khiến nhà lớn nhà họ Âm kéo chuông báo động và người đầu tiên bị gọi hồn là Âm Hạng Kinh.

“Nói mau, có phải cháu giấu Bách Khả đi hay không?” Về mặt bà nội Âm cực kỳ không tốt chất vấn.

Âm Hạng Kinh biết lúc này không thể chọc bà nội, vì vậy ngoan ngoãn lắc đầu nói: “Không có.”

“Bốp” một tiếng, bà dùng gậy đập lên chiếc bàn trước mặt Âm Hạng Kinh.

“Nếu không nói thật thì bà lập tức đánh cháu.” Bà nội lớn tiếng đe dọa.

Âm Hạng Kinh còn oan hơn Đậu Nga: “Cháu nói thật mà, mặc dù cháu cảm thấy chú Ba đáng thương nhưng cháu sẽ không vì em ấy mà hao tâm tổn sức giấu Bách Khả đi, cháu cũng không có được lợi ích gì mà.”

Bà nội neho mắt nhìn cháu trai mình trong chốc lát sau đó trầm ngâm nói: “Không phải cháu thì cũng chỉ có thể là Nhiễm Nhiễm, cháu bỏ công việc

xuống, nhanh chóng sắp xếp đi Côn Minh.”

“Bà nội, bà tưởng Nhiễm Nhiễm là thần tiên sao? Nhà lớn nghiêm mật giống như nhà tù, làm sao cậu ta có thể thần không biết quỷ không hay lén chuồn vào lại thần không biết quỷ không hay mang Bách Khả đi được?”

Bà cụ Âm sừng sốt: “Theo cháu nói thì không phải là Nhiễm Nhiễm sao?”

“Không phải ạ.”

“Vậy là ai?”

Âm Hạng Kinh dờ khóc dờ cười: “Làm sao cháu biết được? Cháu vừa mới rời giường đã bị bà gọi tới đây, trừ việc Bách Khả mất tích thì cái gì cũng đều không biết.”

Bà cụ Âm trầm ngâm nói: “Chẳng lẽ là Bách Khả tự đi?”

“Không phải đâu. Cô ấy đã chịu trở về cùng bà thì sao có thể vô cớ âm thầm rời đi được?”

Bà cụ Âm nghĩ mãi không ra kết quả, phiền não khoát tay nói: “Cháu đi đi.”

Âm Hạng Kinh như được đại xá, định đứng dậy rồi đi nhưng vừa tới cửa lại nghe bà nội nói: “Vẫn phải đi Côn Minh.”

Âm Hạng Kinh dừng bước quay đầu lại nhìn: “Bà nội, cháu khẳng định Bách Khả không có ở Côn Minh.”

“Có lẽ bây giờ không có ở đó nhưng nói không chừng mấy ngày nữa sẽ xuất hiện, cháu đi ôm cây đợi thỏ đi.” Bà cụ Âm quá nóng lòng nên bị rối, nếu là thường ngày thì nhất định bà sẽ suy nghĩ chu đáo, cho dù Bách Khả bị Nhiễm Nhiễm mang đi hoặc là bỏ đi cùng với Nhiễm Nhiễm thì bọn họ cũng sẽ không ngốc đến mức quay về Côn Minh.

“Bà nội, cháu không phải thỏ.”

“Bà bảo cháu đợi thỏ chứ không nói cháu là thỏ. Đừng kì kèo mè nheo nữa, mau về công ty bàn giao công việc đi, không tìm được Bách Khả trở về thì cháu cũng đừng về nữa.”

“.!” Bà nội thật bướng bỉnh, cuối cùng anh cũng biết tính cách của chú Ba di truyền từ đâu.

Bị cưỡng quyền đề xuống nên Âm Hạng Kinh chỉ có thể chấp hành nhưng mà nghĩ lại thì đi Côn Minh cũng không có gì không tốt, ít nhất không cần phải làm việc!

Âm Hạng Kinh rời nhà lớn, anh yêu cầu thư ký đặt vé máy bay đi Côn Minh rồi về công ty bàn giao công việc, sau khi anh đi không lâu, người giúp việc Bảo Nhi phát hiện không thấy Thiên Vũ nên lập tức bấm báo bà chủ.

Ngay lúc bà cụ Âm trăm mối không thể lý giải thì Âm Huyền ở châu Úc xa xôi gọi điện thoại tới xin lỗi, sau đó bà cụ Âm quay qua mắng con trai mình, quăng luôn chuyện cháu trai rồi đi ra sau đầu, đợi đến khi bà nhớ tới thì Âm Hạng Kinh đã lên máy bay đi Côn Minh rồi.

Âm Hạng Dương tỏ ra hết sức bất đắc dĩ khi phải đối mặt với đồng công việc cao như núi, theo sự hiểu biết của anh với chú Hai thì lần này Hạng Kinh không đi một tháng tuyệt đối sẽ không trở lại, bởi vì em ấy phụng chỉ đi, cũng có thể hiểu là em ấy phụng chỉ đi chơi.

=====

Nửa đêm, Nhiễm Nhiễm tỉnh giấc vì gặp ác mộng, anh giơ tay lên lau mồ hôi lạnh trên trán, hoảng sợ nhìn ra cửa sổ.

Trong mộng, con ác quỷ bò từ đó vào, trên thực tế không có ác quỷ nhưng lại có sự cô đơn lạnh lẽo.

Kể từ khi Bách Khả đi, cả lâu hai chỉ còn mình anh, cuộc sống vốn tràn đầy tiếng cười vui vẻ chỉ trong một đêm đã tan thành bọt nước và tính toán của anh cũng bị đổ bể!

Anh vốn định chờ sau khi Bách Khả sinh đứa bé ra thì sẽ cùng cô di dân sang nước ngoài, tìm một đất nước nhỏ không có chiến loạn cũng không quá phồn hoa để trải qua cuộc sống gia đình đơn giản bình thường. Mặc dù Bách Khả không thương anh nhưng cuối cùng vẫn quan tâm anh, loại quan hệ thân mật hơn bạn bè lại gần giống như người nhà cũng đủ để bảo đảm cuộc sống bình thân, ấm áp của bọn họ nhưng bây giờ chỉ anh có thể buồn rầu vô ích, trống vắng tịch liêu.

Loại cảm giác không người hỏi han cực kỳ tệ lại còn là giữa lúc đêm khuya yên tĩnh nên càng bị đẩy lên cao, anh biết bệnh của anh, loại bệnh này là loại bệnh mà mọi người thường gọi là – cô độc!

Lúc trước anh ở một mình, mặc dù thỉnh thoảng cũng cảm thấy nhàm chán nhưng anh có thể tìm những việc vui vẻ để bù vào.

Chẳng hạn như trêu chọc nhân viên của mình, đùa giỡn ông chủ tiệm bán hoa kế bên hoặc là đi siêu thị bóp mí ăn liền, chọt chọt bánh bao vì vậy khoảng thời gian nhàm chán lập tức bị tiêu hao hết nhưng bây giờ những chuyện như thế này chỉ khiến anh có cảm giác mình bị bệnh tâm thần.

Thói quen thật đáng sợ, chỉ mới có nửa năm ngắn ngủi mà Bách Khả đã hòa vào cuộc sống của anh, ngấm vào cuộc sống của anh. Cô rời đi khiến anh không quen nhưng cuối cùng Bách Khả cũng đi cho nên anh cần phải cố gắng khắc chế “thói quen” khiến anh không thoải mái này.

Mỗi buổi sáng không ai gọi anh rời giường, không sao, đặt đồng hồ báo thức là được!

Sau khi rời giường không có điểm tâm sáng hợp khẩu vị, không sao, anh có thể ra nhà hàng ăn!

Quần áo không ai ủi, không sao, anh không ngại mặc đồ nhăn, vừa lúc có thể đổi phong cách!

Khách hàng khó dây dưa không ai ứng phó cũng không sao, cùng lắm thì không nhận đơn hàng này!

Nhưng anh cực kỳ không cam lòng! Rõ ràng là anh chọn trúng Bách Khả trước lại tốn không ít công sức mới lừa gạt về được nhưng kết quả là Âm Hạng Kinh vừa ra tay thì tất cả cố gắng của anh đều biến thành kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

Tên biến thái chết tiệt đó phá hủy mối tình đầu của anh rồi lại phá rối sự nghiệp bắt cóc vợ vĩ đại của anh, thật sự là khinh người quá đáng!

Thật sự là càng lúc càng ức hiếp người, từ sau ngày đuổi tên biến thái chết tiệt kia đi thì anh thường suy nghĩ nếu như anh chấp nhận lời mời của Âm Hạng Kinh, lên giường làm một lần khiến Âm Hạng Kinh cảm thấy không tệ, như vậy có phải là bọn họ có thể tiếp tục hay không?

Nhưng mỗi lần nghĩ đến việc này, Nhiễm Nhiễm lại tự khinh bỉ bản thân mình, tên biến thái chết tiệt đó chỉ mới ngoác ngoác ngón tay mà anh đã lập tức khoai chí thì định lực của anh cũng quá kém rồi! Mặc dù anh vốn không phải là người có định lực gì nhưng cũng không thể không cân tư tôn đứng không?

Hơn nữa tên biến thái kia lại là một biến thái chính cống, tính tình rất kì dị, nếu, anh chỉ nói là nếu bọn họ ở bên nhau không tới vài ngày mà tên biến thái chết tiệt đó chán anh thì bảo anh làm sao chịu nổi đây!

Ngừng! ! !

Đừng suy nghĩ nữa, nếu tiếp tục suy nghĩ thì tối nay khó ngủ luôn!

Phát hiện suy nghĩ của mình càng ngày càng phát triển, Nhiễm Nhiễm vội vàng ngừng suy nghĩ, quăng mình lên giường lớn.

Ngủ đi! Ngủ thì thế giới sẽ lập tức hòa bình!

Nhiễm Nhiễm vừa mới ổn định suy nghĩ của mình thì chợt nghe dưới lầu vang lên một tiếng “ầm” thật lớn.

Nhiễm Nhiễm nhảy dựng lên rồi chạy vội xuống lầu.

Lầu dưới giống y như hiện trường tai nạn, cửa chính bị một chiếc xe thể thao màu đỏ phách lối đụng đến thê thảm không nổi nhìn, khắp nơi đều là những mảnh kính bê mà chiếc xe gây chuyện thì dừng cách quầy bar nửa mét.

Nhiễm Nhiễm mở cửa xe, kéo tên ngu ngốc bị mắc kẹt trong túi khí an toàn ra ngoài, vốn muốn mắng cho anh ta một trận, kết quả là thiếu chút nữa bị mùi rượu xông vào mũi làm ngạt thở mà ngất xỉu.

Say rượu lái xe! Rất tốt, anh muốn anh ta bồi thường đến quần lót cũng không còn nếu không anh sẽ không gọi là Nhiễm Nhiễm!

“Uống nhiều quá sao?” Trong lòng Nhiễm Nhiễm tức giận nhưng trên mặt lại cười rất thân thiết, người quen của Nhiễm Nhiễm đều biết một khi anh cười như vậy thì đại biểu mèo đen vào nhà, phía sau tuyệt đối không có chuyện tốt.

Cát Kỳ không hề bị thương, chỉ bị hoảng sợ hết hồn nhưng cú va chạm này cũng khiến anh ta tỉnh táo lại.

Anh ta có nghe qua anh hùng cứu mỹ nhân nhưng được một người đẹp nhỏ bé phẫn nộ cứu thì đúng là mới thấy lần đầu, mặc dù Cát Kỳ không phải anh hùng nhưng người đẹp này lại thật ngon miệng, nụ cười “dịu dàng” đó càng thêm tiêu hồn đoạt phách người ta.

“Cát Kỳ, xin hỏi cậu tên gì?” Cát Kỳ bày ra nụ cười tự cho là xinh đẹp mê người nói.

“Nhiễm Nhiễm”

“Nhiễm Nhiễm, cậu là nhân viên ở đây sao? Rất xin lỗi vì đã đụng hư đồ trong tiệm, tôi sẽ bồi thường theo giá tiền của nó.” Ánh mắt Cát Kỳ lướt qua phần ngực trần của Nhiễm Nhiễm, không nhìn được nuốt nước miếng một cái, không thể trách anh ta sắc dục công tâm mà phải trách bộ dạng đối phương thật sự quá ngon, anh ta không mượn rượu mạnh mẽ áp đảo Nhiễm Nhiễm là đã rất tốt rồi.

“Cửa hàng này là của tôi, cậu bồi thường tiền cho tôi là được.” Nhiễm Nhiễm nhú mày nói, mặc dù thái độ đối phương rất tốt nhưng anh lại cảm thấy ánh mắt tên nhóc này cực kỳ háo sắc! Nhất là động tác nuốt nước miếng, thật sự làm người ta chán ghét nhưng đây mới chỉ là bắt đầu thôi, những ngày tiếp theo, hai người vì nói đến vấn đề bồi thường nên liên tục tiếp xúc, cũng không phải do Nhiễm Nhiễm đuổi theo hỏi chuyện tiền nong mà là Cát Kỳ theo đuổi người ta.

Chương 159: Chương 153

Edit: Nhật Dương

Beta: coki, Lạc Thần

Cát Kỳ thật xứng với cái tên phú nhị đại, tinh thông mọi loại ăn chơi, nhậu nhẹt, gái gú, cờ bạc, khi nói đến chuyện đảng hoàng thì không chỗ nào không cầu thả, qua quýt. Cua gái quá nhiều đến nỗi cảm thấy không còn có tính khiêu chiến nên hai năm gần đây bắt đầu nhìn chăm chăm vào những thiếu niên có bề ngoài xinh đẹp.

Nhiễm Nhiễm cùng tuổi với Bách Khả, theo lý thuyết thì đã sớm thoát khỏi phạm trù thiếu niên nhưng do nhìn mặt anh còn non nớt, làn da lại tốt, những thiếu niên trẻ tuổi xanh mơn mớn cũng chưa chắc có được khuôn mặt đáng yêu mềm mại như anh.

Như vậy thì làm sao Cát Kỳ có thể bỏ qua? Sao có thể bỏ qua cho được? Nhiều nam thắng đều bị anh ta bẻ cong hết vì vậy anh ta không tin Nhiễm Nhiễm sẽ trở thành cá lọt lưới.

Vì thế tất cả các thù đoạn tán gái bao vây chặn đánh, tặng quà, mời mọc đều lờ ra dửng với Nhiễm Nhiễm.

Nhiễm Nhiễm cảm thấy chán ghét nên vừa thấy Cát Kỳ ở cửa là anh lập tức muốn chạy thẳng tới phòng bếp, tìm con dao cùn nhát cắt anh ta, để anh ta nếm thử cảm giác dao cùn cắt thịt.

Hôm nay Cát Kỳ lại tới cửa, mỹ danh là đưa Nhiễm Nhiễm đi tìm luật sư của anh ta để nói về tiền bồi thường.

Chẳng qua luật sư đã sớm nhận được tin tức nên hẳn là lúc này đang trên đường về nhà hoặc là đi hẹn hò với ai đó, dù sao cũng sẽ không ở phòng làm việc chờ bọn họ.

Cát Kỳ chỉ muốn dùng lý do quang minh chính đại dẫn Nhiễm Nhiễm đi đến phòng làm việc của luật sư lác lư một chút thì cũng vừa đến lúc ăn tối, sau khi ăn tối xong thì tìm một ít tiết mục trợ hứng, cuối cùng chuốc say Nhiễm Nhiễm rồi lăn lên giường cuốn khăn trải giường, thật là một đêm tuyệt vời. Chỉ mới suy nghĩ một chút đã cảm thấy mất hồn nhưng Nhiễm Nhiễm không dễ bị lừa, mấy lần trước Nhiễm Nhiễm đều trốn thoát được nên hôm nay anh ta quyết tâm đánh không thành công thì cũng thành nhân.

Nhiễm Nhiễm cũng không phải là đứa bé ba tuổi, làm sao có thể không biết chút tâm địa gian xảo này của Cát Kỳ nhưng anh không thể trở mặt. Mặc dù anh không thiếu tiền nhưng anh cũng không muốn chịu thua thiệt, huống chi đến giờ Cát Kỳ vẫn chưa bồi thường cho anh một phân tiền nào hơn nữa ngoài tiền bồi thường của thì anh còn muốn tên Cát Kỳ bù cho anh khoản tiền thu nhập bị mất.

“Được, tôi đi thay quần áo, anh chờ tôi trong xe đi.” Nhiễm Nhiễm dứt khoát nói.

Cát Kỳ nghe Nhiễm Nhiễm nói muốn đi thay quần áo thì con sâu dâm tà lập tức bò lên não, bắt đầu YY(tự sướng) bức tranh người đẹp thay quần áo. Sờ bên hông, sờ chính giữa, sờ bộ phận đặc biệt, không được không được, nghĩ tiếp là sẽ dưng lều mắt.

Nhiễm Nhiễm hung ác trừng mắt nhìn tên Cát Kỳ đang bày ra vẻ mặt si mê kia rồi mới chậm rãi lên lầu. Dĩ nhiên Cát Kỳ hoàn toàn không chú ý thấy mình bị trừng, nếu như chú ý thấy thì anh ta sẽ càng hưng phấn, phải biết rằng vẻ mặt người đẹp cáu giận có một phen ý vị khác.

Khi hai người đến nơi làm việc của luật sư thì quả nhiên luật sư không có ở đây.

“Gọi ông ta trở lại mau!” Nhiều lần bị đùa giỡn khiến Nhiễm Nhiễm nổi giận: “Hôm nay không gặp được luật sư thì tôi sẽ không đi.”

“Nhưng chỉ còn nữa tiếng nữa là chúng tôi tan ca rồi.” Trợ lý luật sư khổ sở nói.

“Anh không có học qua khách hàng chính là thượng đế sao? Có biết thượng đế của mấy anh phải dời công việc lại để đến đây hay không?” Nhiễm Nhiễm khắc khe nói.

“Cậu ra ngoài trước đi.” Cát Kỳ bình tĩnh đuổi trợ lý luật sư đi.

Nhiễm Nhiễm nhú mày, lạnh lùng nói: “Cát tiên sinh có ý gì?”

Cát Kỳ thấy không vớ về được Nhiễm Nhiễm nên dứt khoát nói rõ: “Ra giá đi.”

Nhiễm Nhiễm bị anh ta hỏi câu không liên quan chặn lại, một lát sau mới hiểu hóa ra tên nhóc này muốn anh tự báo giá bán thân.

Mẹ kiếp! Dám coi anh như trai điểm!

Nhiễm Nhiễm chửi đổng trong lòng nhưng khóe môi lại cong lên, độ cong đó cực kỳ tàn nhẫn, đáng tiếc Cát Kỳ không hiểu rõ anh nên không phát hiện.

“Cậu ra giá đi.” Nhiễm Nhiễm nói.

Lúc này đổi lại là Cát Kỳ sững sờ: “Có ý gì?”

“Thì báo giá tiền của anh, tôi trả gấp ba lần để bao anh hoàn toàn, bao ăn ngủ còn cho anh nghỉ phép hai ngày.”

Cát Kỳ cho là Nhiễm Nhiễm đang nói đùa, cười khúc khích nói: “Không ngờ anh lại thú vị như vậy.”

Nhiễm Nhiễm cười nhạt nói: “Cũng tạm được, báo giá đi, tôi không có thời gian dây dưa với anh.”

“Một trăm vạn.” Cát Kỳ thuận miệng trêu chọc.

Nhiễm Nhiễm quan sát anh ta từ đầu đến chân, lắc đầu nói: “Không tới.”

“Vậy cậu nói bao nhiêu?”

Nhiễm Nhiễm tiện tay cầm cây bút trên bàn lên, viết ngoáy vài chữ trong lòng bàn tay sau đó quơ quơ trước mặt Cát Kỳ: “Tôi nói số này.”

Cát Kỳ nhào người lên, muốn nhìn xem anh viết gì thì thấy bàn tay Nhiễm Nhiễm đột nhiên nắm lại thành nắm đấm, đánh thẳng vào mặt anh ta.

Sức lực người sói vốn rất lớn hơn nữa nắm đấm của Nhiễm Nhiễm lại mang theo lửa giận tràn ngập, Cát Kỳ muốn tránh nhưng động tác của Nhiễm Nhiễm quá nhanh, chỉ một đấm lại khiến Cát thiếu gia tự nhận là phong lưu lập tức nằm sấp xuống đất như chó chết.

Nhiễm Nhiễm khẽ thờ dài lẩm bẩm: “Thoải mái hơn nhiều rồi.”

Thật ra thì anh nghĩ sau khi lấy được tiền bồi thường mới thu thập Cát Kỳ nhưng anh ta quá đáng nên cuối cùng mới phải ra tay.

Vậy thì chọn luôn hôm nay đi, mặc dù Nhiễm Nhiễm hả giận nhưng đoán chừng cũng không lấy được tiền nhưng mà anh không hối hận, dù sao thì ngàn vàng khó mua được việc anh hả giận!

Trợ lý luật sư đứng ngoài cửa nghe thấy trong phòng khách vang lên tiếng bịch bịch rất lớn nên vội vàng đi vào, khi Cát Kỳ nhắm chặt hai mắt nằm dưới góc bàn thì lập tức trợn mắt, sợ hãi lắp bắp: “Cát tiên sinh bị làm sao vậy?”

“Không rõ lắm, tự nhiên ngã xuống.” Nhiễm Nhiễm nhún nhún vai, thản nhiên như không rời đi.

Thật ra thì anh rất muốn ném tên Cát Kỳ này cho một Obasan* như sói như hổ nhưng nói cho cùng thì tên Cát Kỳ này vẫn là một đại thiếu gia nên anh không thể trêu đùa quá mức được, hôm nay cứ như vậy đã, nếu như tên Cát Kỳ còn dám đuổi mù trêu chọc anh thì sau này lại tính sổ cũng không muộn!

*Obasan là ông chú, ojisan cũng ông chú nhưng hàm ý từ này tốt hơn

Nửa đêm trên phố, ngoại trừ cửa hàng tiện lợi bán suốt hai mươi bốn giờ thì những cửa hàng khác đều đã treo bảng “Close”.

Một đám côn đồ điều khiển chiếc xe jeep cũ kĩ dừng trước một khu nhà lầu nhỏ màu trắng có treo bảng hiệu tên là “Ngắm hoa Bi Ngạn”.

“Đập, đập thật mạnh cho tao!” Tên cầm đầu ra lệnh, không biết làm thế nào mà bảy tám tên côn đồ lại có thể chen chúc trên chiếc xe jeep đó, chúng xuống xe, quơ gậy sắt trong tay bắt đầu đập phá.

Thú vị!

Trong lúc rảnh rỗi ra ngoài tắm ánh trăng thì Âm Hạng Kinh vô tình đi tới bên ngoài tiệm ảnh của Nhiễm Nhiễm nên vừa lúc nhìn thấy một màn này.

Anh đứng bên kia đường, không phải ngắm hoa bi ngạn mà là cách ngạn quan hòa*. Bọn côn đồ đập rất hăng say, vậy mà không biết cửa chính dùng chất liệu gì thế nhưng chắc chắn giống như kính chống đạn.

*Chơi chữ với cái tên của cửa tiệm.

Cách ngạn quan hòa là một trong ba sáu kế của binh pháp tôn tử có nghĩa là Đứng cách bờ để xem lửa cháy, để yên cho kẻ địch tự rối loạn

“Mẹ kiếp!” Không biết tên côn đồ nào nhỏ nước bọt mắng một tiếng, sau đó có tên nhảy lên chiếc xe jeep rách, lái xe đụng vào cửa chính.

Ngay lúc chiếc xe lao đến thì Âm Hạng Kinh thấy một bóng người màu đen xuất hiện trong cửa tiệm.

Trong lòng anh căng thẳng, gần như không nghĩ nhiều đã xông ra nhưng dù động tác của người sói có nhanh đến mức nào thì cuối cùng cũng không bằng chiếc xe jeep gầm thép, khi anh đứng trước tiệm ảnh thì chiếc xe đã tông vào.

Đám côn đồ đồng thanh hoan hô giống như cần thuốc lắc, hưng phấn vọt vào bên trong tiệm ảnh.

“Nhiễm Nhiễm!” Âm Hạng Kinh hoảng sợ gọi.

“Đây!” Nhiễm Nhiễm vừa hữu kinh vô hiểm (có hoảng sợ nhưng không nguy hiểm) tránh được chiếc xe chọt nghe có người gọi tên anh nên theo bản năng đáp lại một tiếng.

Âm Hạng Kinh thở phào nhẹ nhõm, dựa theo giọng nói tìm kiếm Nhiễm Nhiễm. Bởi vì chiếc xe xuất hiện quá đột ngột, Nhiễm Nhiễm lại mới bò từ trên giường dậy nên lúc va chạm Nhiễm Nhiễm trốn tránh có chút khó khăn, lúc Âm Hạng Kinh tìm được anh thì anh vừa mới bò dậy từ trong đồng hồ độn trên sàn nhà. Cánh tay không biết đụng vào đâu mà đang chảy máu ào ào.

“Hạng Kinh, sao anh lại ở đây?” Nhiễm Nhiễm kinh ngạc nhìn người đàn ông đang đỡ mình đứng dậy, đại não nhất thời không kịp hoạt động.

“Tôi đi ra ngoài tản bộ, vừa lúc thấy cửa tiệm của cậu bị đập.” Âm Hạng Kinh cười khẽ trả lời.

Nhiễm Nhiễm ngẩn ngơ, nhú mồm nói: “Vậy sao anh lại mặc kệ?”

Âm Hạng Kinh mỉm cười nói: “Cậu quên rồi sao? Tôi thích nhất là xem náo nhiệt.”

Nhiễm Nhiễm không hề nghĩ ngợi đã tung ra một quyền nhưng lại bị Âm Hạng Kinh vững vàng bắt được.

“Bây giờ không phải là lúc đánh tôi đâu.” Âm Hạng Kinh ám chỉ nói.

Nhiễm Nhiễm hơi giật mình, lần thứ hai tung ra nắm đấm, mục tiêu lần này là một tên côn đồ ở gần nhất, sự nhanh nhẹn của tên côn đồ kém xa Âm Hạng Kinh nên bị Nhiễm Nhiễm đánh đến người ngã ngựa đổ.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Già Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 160: Chương 154

Edit: Nhật Dương

Beta: coki, Lạc Thần

Âm Hạng Kinh thản nhiên như không đứng ở một bên nhìn thân thủ quá mạnh mẽ của Nhiễm Nhiễm, chỉ chốc lát Nhiễm Nhiễm đã giải quyết hơn một nửa côn đồ, anh cười cười nhắc nhở: “Chừa mấy tên tinh táo để dọn dẹp hiện trường.”

Nhiễm Nhiễm đang trong vòng vây địch cũng đồng ý nên giảm bớt lực xuống nhưng trong lòng lại vô cùng oán giận.

Mẹ kiếp! Cái tên biến thái chết tiệt kia đúng là đứng đó xem cuộc vui, xem nhà anh là rạp chiếu phim sao?

Nghĩ đến đây, Nhiễm Nhiễm lập tức đập một tên côn đồ tới chỗ Âm Hạng Kinh: “Tặng anh một tên!”

“Thật không có vệ sinh, thứ bẩn như thế này mà cho tôi làm gì?” Lúc nói chuyện thì Âm Hạng Kinh cũng khẽ lắc mình tránh đi khiến tên côn đồ bị xem như quả bóng đập đầu vào tường, chớp mắt đã ngất xỉu.

“Anh biến thái!” Nhiễm Nhiễm gầm nhẹ rồi tung ra một quyền, anh xem tên côn đồ trước mặt thành Âm Hạng Kinh mà đánh cho một trận.

Đừng xem diễn trò thật sự rất vui, đã lâu rồi không được thấy cảnh náo nhiệt như vậy, cảm giác thật là thích.

Cuối cùng cũng kết thúc!

Nhiễm Nhiễm nhìn bọn chúng hoảng sợ chạy trốn thì thầm thở dài, đã lâu rồi không kéo bè đánh nhau nên giờ anh thật sự cảm thấy rất mệt.

Nhiễm Nhiễm thả lỏng cả thể xác và tinh thần, người ngã xuống đất. Anh đã chuẩn bị tiếp xúc thân mật với mặt đất nhưng lại rơi vào một lòng ngực rộng lớn.

“Mệt mỏi sao?” Âm Hạng Kinh lướt nhẹ qua phần tóc mái ẩm ướt mà mềm mại của cậu, nụ cười dịu dàng như nước.

Nhiễm Nhiễm trừng mắt: “Buông ông ra!”

Âm Hạng Kinh chớp chớp mắt nói: “Cậu xác định?”

“Cực kỳ xác định!”

Nhiễm Nhiễm vừa dứt lời thì Âm Hạng Kinh cũng nói lỏng tay ra sau đó, trong cửa tiệm hỗn độn, lộn xộn vang lên tiếng kêu đau dè nén của Nhiễm Nhiễm.

Con mẹ nó! Tên khốn kiếp nào lại ném cái bấm giấy xuống sàn nhà, thắt lưng của anh! Đau chết mất! !

Nhiễm Nhiễm lấy cái bấm giấy dưới lưng ra, rên hừ hừ, tiếng rên đó giống như tiếng con mèo nhỏ khóc nức nở, Âm Hạng Kinh nghe mà trong lòng như bị lông vũ quét qua, mềm nhũn, ngứa ngứa.

Tên nhóc này, sao lại kêu rên với giọng điệu như vậy?

“Âm Hạng Kinh, anh là tên biến thái chết tiệt.” Nhiễm Nhiễm không biết Âm Hạng Kinh đang suy nghĩ gì, chỉ cảm thấy lửa giận công tâm.

“Là cậu bảo tôi buông tay mà.” Âm Hạng Kinh nhún vai nói.

Nhiễm Nhiễm ghen hống, tức giận quay đầu đi, đám côn đồ kia rất nghĩa khí, trước khi đi vẫn không quên mang theo mấy tên đồng bọn bị té xỉu, giờ phút này trong tiệm yên lặng khác thường, lúc này ánh trắng màu bạc chiếu lên gò má của Nhiễm Nhiễm làm hiện lên nét tức giận trên gương mặt trẻ con, hai má phồng lên hết sức đáng yêu.

“Nhiễm Nhiễm, sao cậu lại chọc phải những người đó?” Âm Hạng Kinh nhỏ giọng hỏi thăm.

Nhiễm Nhiễm nghiêng răng nói: “Tôi đánh một tên nhà giàu ngất xỉu.”

“Thế thôi sao?” Âm Hạng Kinh hơi lên cao âm cuối, giọng nói mang theo ý cười, hiển nhiên là không tin.

Nhiễm Nhiễm hừ một tiếng: “Tôi cho anh ta ba cơ hội nhưng dạy mãi anh ta không sửa, lần thứ ba thì đánh anh ta ngã sau đó thuận tay ném anh ta vào trong xe rác.”

Âm Hạng Kinh nhìn không được nở nụ cười, tên nhóc này vẫn giống như trước kia, một khi đầu óc nóng lên thì sẽ không có chừng mực.

“Cười cái gì mà cười. Là anh ta chọc tôi trước.” Giọng điệu của Nhiễm Nhiễm rất kém, anh tự biện giải cho mình.

Âm Hạng Kinh cúi người, vừa xem xét vết thương trên cánh tay của Nhiễm Nhiễm vừa không chút để ý hỏi: “Sao anh ta lại chọc giận cậu hả?”

Anh ta đùa giỡn tôi, cường hôn tôi, bỏ thuốc tôi nhưng đều thất bại.

Sao có thể nói những lời này với anh được? Nói ra mà tên biến thái này không cười chết mới lạ!

Trong lòng Nhiễm Nhiễm nghĩ như vậy nên đôi môi phấn hồng mím chặt giống như người bạn nhỏ đang giận dỗi.

Âm Hạng Kinh cũng không hỏi nữa, chỉ kéo Nhiễm Nhiễm đứng lên rồi nói: “Đi lên trên lầu đi, trong vết thương của cậu có mảnh thủy tinh cần phải lấy ra, nếu không đợi lát nữa vết thương khép lại thì chúng sẽ ghim ở trong thịt.”

Từ lúc không có tên Âm Hạng Kinh này trong cuộc sống thì Nhiễm Nhiễm rất yêu quý thân thể của mình, dù sao thì thân thể cũng là của mình, bị thương hay đau đớn đều tự mình chịu lấy.

Hai người xử lý qua loa bãi chiến trường thâm đến không nhìn sau đó đi lên phòng khách lầu hai, Âm Hạng Kinh muốn giúp Nhiễm Nhiễm rửa sạch vết thương nhưng Nhiễm Nhiễm lại không tìm thấy hòm thuốc.

“Nơi này là nhà của cậu sao?” Âm Hạng Kinh không thể làm gì hơn là than nhẹ.

Nhiễm Nhiễm quần bách nói: “Những thứ đó đều do Bách Khả sắp xếp, sao tôi tìm được?”

Nói đến đây thì Nhiễm Nhiễm lại tức giận, đều do tên biến thái này hại nếu không thì sao anh có thể lưu lạc đến nông nổi này, không người nào thương, không ai quan tâm, không có người đau. Đều là lỗi của anh ta!

“Trả bà xã lại cho tôi, trả lại cho tôi, trả lại cho tôi, trả lại cho.”

“Bách Khả không phải bà xã của cậu.” Âm Hạng Kinh dội nước lạnh.

“Nhưng cô ấy chăm sóc tôi, nấu cơm cho tôi, biết hòm thuốc để ở đâu, bây giờ cái gì cũng không có, đều do anh hại, đều là lỗi của anh.” Nhiễm Nhiễm càng nói càng uất ức, đôi mắt không khỏi đỏ lên.

Nhiễm Nhiễm cực kỳ ngoan cường trước mặt người khác, anh còn thường hay cười mình giống như tiểu cường (gián) đánh không chết nhưng một khi đổi thành Âm Hạng Kinh thì anh lập tức trở nên cực kỳ yếu ớt, cực kỳ nhạy cảm, chuyện nhỏ cũng sẽ biến thành chuyện lớn, chuyện lớn sẽ biến thành chuyện không có cách nào giải quyết, hiện tượng kỳ lạ này cũng khiến anh cực kỳ nghi hoặc.

“Thật xin lỗi, tôi cũng chỉ bất đắc dĩ thôi.” Âm Hạng Kinh thấy cậu giống như đứa bé bị bắt nạt nên không nhịn được mà ôm cậu vào lòng.

Phạm là đứa bé đều có một loại bệnh quái dị chung — càng được an ủi thì lại càng cảm thấy uất ức, Nhiễm Nhiễm vốn chỉ có chút khổ sở mà thôi nhưng sau khi bị Âm Hạng Kinh nhỏ giọng dỗ dành thì nước mắt chứa trong hốc mắt lại càng lăn xuống.

“Đều là lỗi của anh, đều là lỗi của anh. Tôi động lòng hai lần, hai lần đều bị anh phá hủy.” Nhiễm Nhiễm thất thần khóc lóc, trong đầu lại nghĩ về buổi chiều lạnh lẽo kia.

Ngày đó là Valentine, Nhiễm Nhiễm cũng không biết có phải gân cốt của anh bị nối sai hay không mà lại mua một hộp sô-cô-la lớn tặng cho Âm Hạng Kinh, về mặt Âm Hạng Kinh lúc nhận được sô-cô-la giống như ăn phải mấy con chó béo phệ, không phải chán ghét mà là kinh hãi.

Nhiễm Nhiễm bị đá kích rất nặng nhưng dù sao thì cũng đã thăm mền nhiều năm nên anh mới ôm tâm tư bằng bất cứ giá nào cũng phải thổ lộ, kết quả là Âm Hạng Kinh lại lấy lý do đi họp chạy mất, dĩ nhiên là không cầm chocolate theo.

Đó chính là mối tình đầu của Nhiễm Nhiễm hoặc nói là anh đơn phương thăm mền. Và vì một đoạn tình cảm như vậy nên anh mới âm ỹ với gia đình đến mức không thể tháo gỡ nổi, cho tới hôm nay cũng không có một chút tình ngộ.

“Thật con mẹ nó ngu!” Bỗng nhiên Nhiễm Nhiễm nói ra suy nghĩ trong lòng.

Âm Hạng Kinh sững sờ nhưng khi thấy vẻ mặt của cậu thì chợt hiểu ra, bộ dạng suy nghĩ bay xa sau đó giờ tay lên vuốt mặt cậu: “Tôi thật sự xin lỗi, dù là trước kia hay là hiện tại, tôi đều tổn thương cậu.”

Hàng lông mi của Nhiễm Nhiễm run lên, tầm mắt tập trung lên gương mặt đẹp tuyệt vời kia: “Anh không cần phải xin lỗi, bởi vì tôi sẽ không vì anh xin lỗi mà khá hơn, tôi hận anh, rất hận, rất hận! Anh vĩnh viễn sẽ không được tha thứ cho dù anh để ý hay không để ý.”

Đối diện với đôi mắt oán hận này, Âm Hạng Kinh không biết phải diễn tả cảm xúc trong lòng anh như thế nào, hình như là rất chua xót, rất khổ sở. Trà trộn trên thương trường anh lừa tôi gạt nhiều năm như vậy khiến anh có không ít kẻ thù nhưng anh không thêm để ý nhưng mà anh lại không muốn bị Nhiễm Nhiễm hận.

“Tôi để ý.” Âm Hạng Kinh nói thẳng thắn.

“Vậy càng tốt.” Nhiễm Nhiễm lui ra khỏi lồng ngực anh, dùng móng tay moi những mảnh thủy tinh vỡ trong cánh tay ra.

Làn da vốn đang khép lại nhưng lại bị thương lần hai nên máu tiếp tục chảy xuống.

Đau sao?

Dĩ nhiên là đau!

Nếu không thì sao anh lại muốn khóc chứ.

Âm Hạng Kinh lẳng lặng nhìn máu tươi chảy ra như dòng nước rồi lại nhìn Nhiễm Nhiễm nhũ mím môi nhẫn nại cho đến khi mảnh thủy tinh cuối cùng được lấy ra ngoài thì trái tim nhũ chặt của Âm Hạng Kinh mới giãn ra.

“Sao anh còn chưa đi?” Nhiễm Nhiễm rút khăn giấy, chùi lung tung vài cái lên vết thương.

“Có lẽ. Tôi thích cậu.” Âm Hạng Kinh như có điều suy nghĩ, nói.

Nhiễm Nhiễm dừng động tác lại, cho là mình nghe lầm: “Anh vừa mới nói gì?”

“Thích không phải là bởi vì đối phương khổ sở mà khổ sở, bởi vì đối phương biến động mà biến động theo sao?” Âm Hạng Kinh nói: “Tôi có cảm giác này, không phải đại biểu cho tôi thích cậu sao?”

Nhiễm Nhiễm nhũ mím nhìn anh, khi thấy vẻ mặt anh nghiêm túc, không có một chút vui đùa thì nín khóc rồi cười rộ lên, không phải vui sướng mà là châm biếm.

Âm Hạng Kinh khó hiểu nói: “Cậu cười cái gì?”

“Nói nhảm, đương nhiên là cười anh rồi.” Nhiễm Nhiễm lau tăng hơi nước chẳng biết xuất hiện trong hốc mắt từ lúc nào: “Tôi không ngờ anh lại là một người ngu ngốc có EQ bằng không, tình cảm mà lại dùng phương pháp luận chứng để chứng thực, cũng bởi vì đó nên anh nói anh có ngốc hay không?”

Trên gương mặt điển trai của Âm Hạng Kinh thoáng qua chút bối rối, được rồi, anh thừa nhận trên phương diện tình yêu anh có chút xa lạ nhưng chuyện này cũng không đáng giá để ngạc nhiên như vậy chứ?

Đoạn tình cảm thất bại của Âm Hạng Thiên và Nhiễm Nhiễm nói cho anh biết trời đất lâu dài cũng có lúc tận, hận cũng chỉ là sự dẫn vật mãi không thôi. Xem ra loại đồ vật như tình yêu này cũng rất phiền toái, anh không phải là người tự tìm phiền toái nên dĩ nhiên không có tâm tư đi đụng vào nó nhưng mà. hình như trong lúc anh không phát hiện nó đã lặng lẽ len vào!

“Nhiễm Nhiễm, chúng ta thử một chút đi.” Âm Hạng Kinh đề nghị lần thứ hai.

Từng có một lần kinh nghiệm nên Nhiễm Nhiễm biết người đàn ông trước mắt này có IQ rất cao nhưng EQ lại thấp đến đáng thương nên Nhiễm Nhiễm không còn phản ứng lớn như trước, anh dùng ánh mắt nghiền ngẫm mà cột nhả liếc nhìn Âm Hạng Kinh cho đến khi người có định lực rất tốt như họ Âm nào đó có chút rợn tóc gáy thì anh mới chậm rãi nói: “Thử qua rồi sau đó thì sao?”

“Nói đơn giản là mọi việc thì phải sau khi thử qua mới biết. Nói thành khẩn hơn một chút thì cho dù chúng ta không hòa thuận, tôi vẫn có thể chăm sóc cậu, dĩ nhiên điều kiện tiên quyết là cậu đồng ý.”

“Nghe qua thì tôi cũng không lỗ, tôi nghĩ chúng ta có thể thử xem.” Có lẽ bởi vì giọng điệu của đối phương không có một chút qua loa cột nhả nên lần này Nhiễm Nhiễm không hề tức giận ngược lại phần xấu xa trong cơ thể lại bắt đầu rục rịch, chộn rộn, anh ôm tâm trạng đùa dai nghiêng người về phía trước, đưa tay lên ôm cổ Âm Hạng Kinh nhưng Âm Hạng Kinh lại dùng tốc độ cực nhanh lui người lại.

“Đây là hồi hận sao?”

Âm Hạng Kinh khôi phục về bình tĩnh tự nhiên như trước, cười khê lắc đầu.

“Vậy anh né cái gì?”

Âm Hạng Kinh giờ tay lên, chậm rãi lướt qua khuôn mặt trắng nõn hồng hào của Nhiễm Nhiễm: “Cậu. Chưa tắm”

“Bịch” một phút trước Nhiễm Nhiễm còn cười rất phơi phới thì giờ lại lăn từ trên ghế salon xuống.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Giả Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 161: Chương 155

Edit: Ngọc Hân

Tối châu Úc cũng gần một tuần rồi, đối mặt với khuôn mặt mập mạp của tôi tất cả mọi người đều cẩn thận, ngay cả máy điều hòa cũng không dám mở nhiệt độ thấp, giờ lại đi ra đảo dạo chơi rồi.

Hôm nay, người cuối cùng vây quanh tôi là mẹ nuôi cũng có cuộc hẹn, sau khi tan việc liền vội vàng thay đồ tới chỗ hẹn, để lại tôi và ba nuôi cùng ăn cơm tối. Sau khi lấp đầy bụng tôi muốn cùng đi dạo với ba nuôi, ba nuôi lại nói có việc bận nên trở về phòng.

Quá nhàm chán tôi mở TV xem, nhưng những người tóc đỏ mắt xanh không nói tiếng Trung, vốn phụ nữ có thai rất thích ngủ, hơn nữa ngôn ngữ nước ngoài câu được câu mất kia giống như lá bùa thôi miên, không bao lâu thì tôi ngủ thiếp đi.

“Bách Nhưng, mau tỉnh lại.” Trong ánh trăng mờ, có người vỗ lên mặt tôi.

Tôi mờ mịt mở mắt, thấy người trước mặt là ba nuôi, cười nói: “Ba nuôi, ba muốn đi ra ngoài sao?”

“Là chúng ta cùng đi ra ngoài.” Ba nuôi mặc đồ thoải mái, vẻ mặt mang theo ý cười, thoát nhìn rất vui vẻ. l

“Đi chỗ nào ạ?”

“Hải đảo, ba đã sắp xếp trực thăng rồi, chúng ta đi nhanh về thôi.” Nói xong liền lôi kéo tôi đang mờ mịt không biết gì đi ra ngoài cửa.

“Không phải muốn ở đây vài ngày sao ạ?” Sau khi lên xe tôi hỏi ba nuôi.

“Ba cũng muốn để con ở lại nhưng sợ mẹ nuôi không cho. Nếu như bị bà ấy biết không phải sẽ trở mặt với ba à.” Ba nuôi vừa trả lời vừa lái xe ra khỏi sân.

“Có phải ba ham chơi, mỗi lần đi đều vui chơi đến quên cả trời đất không?” Tôi buồn cười suy đoán.

Ba nuôi cười khê từ chối cho ý kiến, xe chạy ước chừng gần nửa tiếng sau thì ngừng lại. Đứng từ xa tôi đã thấy một chiếc trực thăng màu đen trên bãi đáp máy bay. Cánh quạt kim loại quay trong không khí tạo ra âm thanh rất lớn, chưa từng ngồi lên vật này nên tôi có phần sợ.

“Không sao đâu, rất an toàn.” Ba nuôi thấy tôi có chút căng thẳng, nắm lấy tay tôi như đang nắm tay của một đứa trẻ.

Tôi nuốt nước miếng một cái rồi đi theo ba nuôi lên máy bay, chiếc trực thăng thoạt nhìn không nhỏ nhưng cabin không rộng lắm.

Lúc này bên trong đã có hai người ngồi rồi, một là người điều khiển trực thăng có mái tóc màu vàng, một người khác chính là Thiên Vũ. Trực thăng bay lên bầu trời thì tôi càng hồi hộp hơn, mặc dù ba nuôi vẫn luôn an ủi tôi nhưng ông không biết, tôi không chỉ sợ vật này rớt xuống mà còn sợ nó bay quá cao. Đây chính là nỗi đau sợ độ cao!

Sau đó tôi quyết định nhắm mắt lại giả vờ mình đang ngồi máy bay chở khách, không nhìn mặt đất thì sẽ không biết mình đang ở độ cao bao nhiêu.

Chuyến bay khiến tôi run như cầy sấy kéo dài rất lâu, dĩ nhiên cũng có thể do trong lòng tôi phóng đại thời gian lên. Bất kể như thế nào thì khi hai chân tôi đáp xuống đất lần nữa, xung quanh đã không thấy bóng dáng thành phố đâu.

Hòn đảo ba nuôi mua cũng không lớn lắm, trực thăng dừng lại cả thế giới chìm trong yên tĩnh, đợi lỗ tai thích ứng đột nhiên yên lặng thế, thì có thể nghe tiếng sóng biển khiến lòng người thoải mái. Đạo chơi ban đêm thỉnh thoảng gặp mấy con cua bò qua bờ cát, tôi muốn nhìn kỹ nó thì nó lại chui trở về hang cát.

“Chỗ này rất đẹp chứ?” Ba nuôi cười khê, hỏi.

Tôi ngửa đầu nhìn bầu trời, rồi nhìn tiếp một ngọn đèn phía xa xa của hòn đảo, cười gượng nói: “Không thấy rõ ạ.”

Ba nuôi giận trách gõ lên đầu tôi một cái: “Cái con bé này, bây giờ nhất định phải như thế này sao? Ba thể mà tổn không ít, định khai phá nơi đây, con không nói được hai ba câu dễ nghe khiến ba vui lòng sao?”

“Đẹp, rất đẹp, giống như nhân gian tiên cảnh, thế ngoại đào nguyên.”

Ba nuôi cười ha hả, mặc dù trong bóng tối không nhìn rõ khuôn mặt ông nhưng cảm giác được rất rõ, ông vô cùng vui vẻ.

Chợt, tiếng sột soạt rừng cây tối đen như mực cọ xát vào nhau, tiếp sau một bóng đen thui lù từ phía sau chui ra, ánh trắng hơi mờ ảo chiếu vào trên người đi tới khiến tôi nghĩ đến hải tặc trong truyền thuyết. Mồ hôi rơi! Tôi cũng bối phục trí tưởng tượng phong phú huyền huyền của mình, đây là hòn đảo tư nhân, xuất hiện chỗ này chắc chắn là người giúp việc của ba nuôi, sao có thể là hải tặc chứ!

“Bách Khả?” Người vừa tới không xác định gọi một tiếng, giọng nói này cực kỳ quen thuộc.

Tôi ngăn người, kinh ngạc nói: “Thiên Hoa!”

“Thật sự là em!” Thiên Hoa đi lên trước, chào hỏi ba nuôi đang sờ cằm, tiếp đó ngạc nhiên hỏi tôi: “Sao em vẫn mập như bánh bao thế hả?”

Đầu tôi đầy vạch đen, vuốt bụng nói: “Em đây là bánh bao có nhân.”

Ba nuôi cất tiếng cười to lần nữa: “Đúng vậy, nhân bánh bao này vẫn còn rất có giá trị đấy.”

Thiên Hoa ngây ngô gãi đầu, nhất thời không phản ứng được là chúng tôi nói gì.

Tôi như trong mộng tỉnh lại kéo tay ba nuôi: “Ba nuôi, anh ta ở đây đúng không?” truyện chỉ đăng bên

Thiên Vũ nói Thiên Hoa đi cùng Âm Hạng Thiên, Thiên Hoa ở đây không phải là đại biểu Âm Hạng Thiên cũng ở đây sao?

Ba nuôi cười khê gật đầu: “Thiên Hoa, lão tam đi đâu?”

“Cháu cũng đang tìm cậu ta đây.” Thiên Hoa giũ quần áo trong tay: “Nhưng chỉ tìm được cái này.”

“Có thể đi bơi không?” Thiên Vũ nói.

“Chắc là vậy.” Thiên Hoa nói với ba nuôi: “Cháu và Thiên Vũ đi tìm, bác dẫn Bách Nhưng về nhà gỗ chờ đi.”

“Được.” Ba nuôi kéo tôi đang có chút luống cuống nói: “Ba nuôi dẫn con đi tới nhà gỗ, rất đẹp.”

Nơi hạ cánh cách nhà gỗ hơi xa, mặc dù trên đảo có lắp đặt hệ thống chiếu sáng nhưng ánh đèn mờ nhạt chiếu vào trên bờ cát có chút mờ ảo. Ba nuôi có thể nhìn trong màn đêm song tôi lại không thể, chỉ đành đi theo ông, thất thểu bước về phía trước. Ba nuôi vừa đi vừa giới thiệu tình hình trên đảo, tôi lại đắm chìm trong nỗi khiếp sợ và căng thẳng khi người nào đó đang ở trên đảo, lời ba nuôi một câu cũng không lọt vào tai, trong đầu còn mờ mịt hơn cả mặt biển ban đêm.

Trước khi đến ba nuôi nói trên hòn đảo này gồm tổng cộng bảy ngôi nhà gỗ, vị trí sắp xếp thiết kế là dựa vào ngôi sao Bắc Đẩu, có cửa sổ trên nóc nhà, khi mở đèn sẽ có ánh sáng hắt ra ngoài, nếu như đứng từ trên cao nhìn xuống thì sẽ thấy hình ngôi sao Bắc Đẩu trên hòn đảo, cảm giác rất kỳ diệu.

Âm Hạng Thiên ở ngôi nhà gỗ tên là Thiên Quyền, tên như ý nghĩa, vị trí của nó vừa đúng với ngôi sao Thiên Quyền trong bảy ngôi sao.

Ba nuôi đẩy cửa phòng ra để tôi đi vào, nhà gỗ lớn hơn tôi tưởng tượng, thiết kế đèn đuốc có cảm giác rất đẹp, nhưng tên họ Âm ném quần áo lộn xộn khiến tầm nhìn bị cản trở.

“Tiểu tử thôi, chỗ đẹp thế này để nó ở lại giống như cái chuồng heo.” Ba nuôi nhặt quần áo trên sàn giữ giữ, một chiếc lọ nhỏ màu trắng thuần đường bay văng ra ngoài.

“Ba nuôi, đồ rơi kia.” Tôi không có mềm dẻo như mèo, không thể làm gì khác hơn là lên tiếng nhắc nhở.

Ba nuôi đi tới nhặt chiếc bình tiện tay đặt lên trên bàn bên cạnh.

“Vật gì vậy ạ?” Tôi hỏi.

“Không có gì.” Ba nuôi trả lời có chút qua loa, hiển nhiên là không muốn lãng phí lời nói trên đề tài này.

Tôi chỉ thuận miệng hỏi thế, nghe ba nuôi trả lời như vậy cũng không hỏi tiếp. Chân chừ giấy lát tôi kéo ống tay ba nuôi hỏi: “Ba nuôi, anh ta ở đây bao lâu rồi hả?”

“Ba cũng không nhớ rõ, chắc là nó có ghi chép lại.” Ba nuôi đi tới chiếc giường gỗ bên cạnh, kéo ngăn kéo nhỏ đầu giường ra, lấy một cuốn sổ ghi chép màu cà phê từ bên trong ra ném cho tôi. Tôi cũng không nghĩ nhiều tiện tay lật một tờ ra xem, lại thấy trên đó viết nhật ký thời tiết hàng ngày, phía dưới là chi chút chữ viết quen thuộc.

“Đây là... Nhật ký?” Tôi có chút không dám tin, người đàn ông không có tính nhẫn nại đó sẽ viết thể loại này, hỏi đại học tôi viết nhật ký hàng tuần, anh còn cười tôi nhảm chán.

Ba nuôi nhún vai: “Ba sợ nó nhện sinh bệnh nên bảo nó viết giết thời gian, cụ thể viết gì thì ba cũng không biết.”

“Có phải có chút không đạo đức không nhỉ?” Nhìn lên nhật ký người ta, tựa như mở xé nội tâm người ta vậy, bất cứ người nào cũng chẳng muốn phơi bày tâm sự của mình cho người khác xem!

“Xem chút cũng không sao.” Ba nuôi cười gian xảo: “Nếu không ba đọc giúp con.” Ý ở ngoài lời, ông rất muốn nhìn xem con trai mình viết thứ gì!

“Hay là thôi đi ạ, bị anh ta biết nhất định sẽ giận.” Trong miệng tôi nói như vậy, nhưng cuốn nhật ký chứa đựng bí mật giống như chiếc hộp Pandora thần bí cám dỗ tôi.

“Xem đi, ba nuôi canh chừng cho con.” Ba nuôi cười như Lão Ngoan Đồng, thật sự đi tới chiếc ghế bên cạnh cửa ngồi xuống.

Tôi chân chừ trong giấy lát, cuối cùng không thể chiến thắng sự hấp dẫn của chiếc hộp Pandora, mở cuốn nhật ký ra đặt trên đầu gối, dùng tâm tình phức tạp không nói nên lời lật xem.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Giả Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 162: Chương 156

Edit: Ngọc Hân

Ngày 11 tháng 3: Trôi quang

Tuần trước? Hay là tuần trước nữa? Tôi đã không nhớ rõ, trước khi đi ba tôi ném cuốn sổ cho tôi để tôi viết chút gì đó giết thời gian. Tôi cảm thấy ông đang đùa bỡn tôi nên ném cuốn sổ vào trong góc, hôm nay lại bị tôi lôi ra. Mặc dù Thiên Hoa nói trạng thái tinh thần của tôi giờ đây tốt hơn không biết gấp bao nhiêu lần so với dạo trước, nhưng khi tự tay viết xuống những dòng chữ này thì tôi cảm thấy, bây giờ tôi càng giống người điên hơn.

Trí nhớ đêm đó tựa như nằm mơ bị bóng đè, vẫn bám chặt lấy tôi, chỉ cần nhắm mắt lại trước mắt sẽ xuất hiện căn nhà bị thiếu rui. Tôi thấy rất may mắn, khi xảy ra hỏa hoạn thì cô ấy không ở trong phòng, nhưng cô ấy cũng không ở bên cạnh tôi.

Không gặp được cô, kể từ sau cơn ác mộng đêm đó vẫn chưa tìm được cô. Bất kể tôi cố gắng thế nào đi chăng nữa cũng không tìm thấy!

Trận hỏa hoạn xảy ra vô cùng kỳ quái, vị trí cháy và thời gian đều trùng với hướng cô ấy đi. Tôi hỏi Nhiệm Du có phải cô ta làm hay không, Nhiệm Du phủ nhận, cho tới bây giờ tôi vẫn còn nhớ rõ ánh mắt cô ta chân thành cỡ nào, nếu như đổi lại là chuyện khác tôi nghĩ, tôi sẽ tin tưởng cô ta. Nhưng ngay lúc đó tôi lại nghi ngờ cẩn thận quan sát cô ta.

Cô ta bị thái độ nghi ngờ của tôi chọc khóc, cô ta nói suy nghĩ của tôi chính là sự thật, ý ở ngoài lời chính là muốn tôi tin cô ta, nhưng tôi nhận thấy sau giọt nước mắt của cô ta là sự không cam lòng khi chưa thực hiện được

Đây mắt cô ta không che giấu hết chút tâm tình nhỏ, khiến tôi giống như bị người ta đánh một bát tai, tất cả tình cảm của tôi đối với cô ta, bất kể là tình bạn, ái náy hay là thương hại hết thảy đều bị quét sạch.

Tôi thường xuyên suy nghĩ nếu như tôi không bỏ lại Bách Khả đi bệnh viện thăm cô ta, Bách Khả cũng sẽ không biến mất, mỗi lần nghĩ như vậy tôi liền hận. Nói không rõ là hận Nhiễm Du hay là hận mình, có lẽ hận cả hai. Khi tâm tình này tích góp từng tí một tới mức độ nhất định nào đó thì tôi sẽ không khống chế được mình.

Một lần cuối cùng đi tới nhà họ Nhiễm thì Nhiễm Du bị dọa sợ, có lẽ ngay lúc đó về mặt tôi rất dữ tợn, nhưng ý nghĩ của tôi là muốn hỏi cô ta có biết Bách Khả ở đâu hay không, vì tôi và Hạng Kinh đều nghi ngờ Bách Khả mất tích có liên quan đến Nhiễm Nhiễm. Tôi chỉ muốn tìm Bách Khả, là Nhiễm Du không nhận được trước, là cô ta độc ác chửi rủa đánh sục chút lí trí cuối cùng của tôi. Song tôi không nhớ rõ mình đã làm gì ở nhà họ Nhiễm, khi đó tôi bị tức giận xông vào não khiến đầu óc choáng váng.

Anh cả nói tôi hồ đồ, Hạng Kinh nói tôi giống như người điên, bà nội... Ha ha... Bà nội thế mà độc ác bảo Hạng Kinh và anh cả giam tôi lại. Thuốc an thần đáng chết khiến người tôi như bị hồng, một chút sức lực cũng chẳng có. Tôi cho rằng chỉ cần tôi an phận mấy ngày thì bà nội sẽ thả tôi ra ngoài, như vậy thì tôi có thể tiếp tục đi tìm người rồi. Nhưng cho đến khi bà đưa tôi ném xuống chỗ quái quỷ này, bảo người ta nhay dù đưa thức ăn cho tôi, tôi mới ý thức được tôi quá coi thường bà nội rồi. Chuyện cho tới bây giờ, cho dù tôi chỉ tay lên trời thề nói tôi sẽ không mất kiểm soát nữa, nhưng hoàn toàn chẳng ai nghe.

Haizzz! Không thể viết tiếp nữa, nếu viết tiếp tôi lãng phí không chỉ là thời gian, nói không chừng sẽ ép mình điên lên mất. Tôi phải chống chế mình, như vậy bà nội mới thả tôi rời khỏi chỗ này, lấy được tự do mới có thể tiếp tục tìm kiếm, tôi sẽ tìm được cô ấy, bất kể có ở đâu!

Ngày 15 tháng 3: Mưa to

Tối hôm qua ngủ hơn bốn giờ, là giấc ngủ dài nhất kể từ khi cô ấy mất tích tới nay, nhưng chất lượng giấc ngủ quá kém, tôi vẫn nằm mơ.

Trong mơ cô đưa lưng về tôi tiến về phía trước, bất kể tôi kêu thế nào cô cũng không chịu dừng lại, bết bát hơn chính là bất kể đuổi theo thế nào, khoảng cách giữa chúng tôi càng lúc càng xa.

Sáng nay, sau khi tỉnh lại tôi nói cho Thiên Hoa lần sau ba trở lại thì nhất định phải nhắc tôi bảo ông cho tôi ít thuốc ngủ.

Thiên Hoa kinh ngạc khuyên tôi chớ nghĩ quẩn, bộ dạng ngu ngốc đó khiến tôi không nhận được đánh cậu ta một đấm, tên ngu ngốc này! Ở nơi quỷ quái này tự sát mà dùng thuốc ngủ sao? Lao đầu vào trong biển là có thể ngủ cả đời, cần gì phí sức uống thuốc? Còn nữa, sao tôi lại là loại hèn nhát tìm đến cái chết cơ chứ?

Thiên Hoa thật ngu ngốc, cuối cùng thế mà còn không tin tôi, lúc nào cũng canh chừng tôi, giống như tôi thật sự sẽ nghĩ quẩn ấy. Tôi bị cậu ta quấy nhiễu đau cả đầu, nếu như ra tay lần nữa thì e là cậu ta sẽ cảm thấy tâm tình tôi mất kiểm soát. Thế cho nên tôi chỉ có thể nói với Thiên Hoa, tôi phải đi tìm cô ấy, tìm về cuộc sống trước kia!

Ngày 19 tháng 3: Trời quang

Thiên Hoa nói thức ăn trên đảo đã hết nhưng thực phẩm còn chưa xuất hiện, tôi nghi ngờ bà nội cố ý, bà cố ý để lại rất ít thức ăn cho tôi, sợ tôi khôi phục thể lực làm ra chút chuyện không thể tưởng tượng nổi.

Tôi thừa nhận, quả thật tôi nghĩ tới rất nhiều cách cố gắng rời khỏi nơi quái quỷ này. Nhưng, cái tên nội gián Thiên Hoa này luôn phá hỏng. Cậu ta báo cáo chi tiết tình hình của tôi cho bà nội, bà nội lại nghĩ ra chút việc kỳ quái để chinh tôi. Cho tới giờ này, ngay cả bánh bích quy cũng không ăn, nhưng tôi chẳng thêm tức giận chút nào, có lẽ là do bộ dạng mỳ ỳ mặt ề của Thiên Hoa đủ thỏa mãn lòng trả thù của tôi.

Thật ra thì tôi có thể bắt cá ăn lót dạ nhưng tôi không muốn làm như vậy. Một ngày mà thôi, Thiên Hoa sẽ bị đói không nói nhiều được nữa, tôi muốn cậu ta đói mấy ngày, bên tai tôi sẽ yên tĩnh hơn.

Ngày 21 tháng 3: Trời quang

Thực phẩm đưa thức ăn vẫn chưa xuất hiện, tình trạng hôm nay của Thiên Hoa là rất tiết kiệm lời, cậu ta giống như quỷ đói mấy đời chưa từng được ăn thức ăn, mắt bốc lửa xanh. Tôi đứng bên bờ biển khôi động thân thể, cậu ta thấy tôi chuẩn bị xuống biển vội chạy theo tới, nịnh nọt nói: “Tam thiếu, lần sau khi mấy người kia tới tôi sẽ bảo bọn họ chuyển lời tới bà chủ rằng tình trạng của cậu vô cùng tốt, bà sẽ thả cậu ra.”

Tôi cười, Thiên Hoa giống như bị Thiên Lôi đánh trúng la to: “Thì ra cậu còn có thể cười hả?”

Vì một câu nói vô tâm của cậu ta như vậy, tôi liền nghĩ tới không biết cô gái đó ở đâu, nhớ lại những tháng ngày tràn đầy nụ cười kia. Vì vậy, vốn chuẩn bị xuống biển bắt cá tôi lại mặc quần áo vào lại.

Thiên Hoa chán nản ngồi trên bờ cát, nhìn nước biển xa thăm thẳm than thở: “Tôi đói, tôi đói, tôi đói sắp chết....”

Đến buổi tối cuối cùng thực phẩm cũng xuất hiện, ba mang rất nhiều đồ tiếp tế đến, chột dạ giải thích, ông và mẹ đi công tác nên quên mất tôi và Thiên Hoa. Thiên Hoa vừa ăn đồ ăn vừa dùng ánh mắt oán hận lên án ba, ba chột dạ nói đồng nội tây lang sang chuyện khác.

Tôi hỏi ba lúc nào thì thả tôi đi, ba né tránh không trả lời. Xem ra bà nội còn chưa đồng ý.

Tôi chỉ có thể tiếp tục chờ, dù sao tôi cũng không thể bắt cóc ba uy hiếp bà nội được.

Ngày 15 tháng 4: Sương mù

Thời tiết trên đảo rất tệ, không ai muốn ra biển trong thời tiết mưa phùn sương mù như thế này, nhưng Hạng Kinh lại chọn thời tiết quỷ quái này đến thăm tôi, tôi cho rằng có tin tức của Bách Khả, kết quả không phải như tôi nghĩ.

“Tôi chỉ tới xem chút thôi, cậu đúng là hoàn toàn điên rồi mà vẫn còn kéo chút hơi tàn.” Hạng Kinh nói như vậy, tôi trả lời cậu ta chính là một cú đấm.

Hạng Kinh chưa bao giờ nhường nhịn tôi, ngược lại cậu ta rất thích chọc giận tôi, chính tôi để thỏa mãn thú vui buồn nôn biến thái của cậu ta. Sau đó chúng tôi đều bị thương, về sau nữa Hạng Kinh vỗ bả vai tôi nói: “Đây là cậu tự gây nghiệt, ngoại trừ đáng đời ra tôi thật sự không tìm ra lời để phản đối.”

Sau nữa chúng tôi lại động thủ, cho đến khi hai bên cơ bắp mỗi một sức lực cạn cùng, ngay cả sức di chuyển cũng biến mất, Hạng Kinh mới rút rời khỏi đảo.

Vết thương sau lưng hơi sâu nên Thiên Hoa cố chấp bôi thuốc giúp tôi, nhưng cậu ta xuống tay rất nặng, tôi hỏi cậu ta có phải cố ý chính tôi hay không cậu ta nói, sự tự chủ của tôi quá kém không làm tôi đau thì tôi không nhớ bài học kinh nghiệm này được.

Thiên Hoa nói không sai, chỉ có đau đớn mới có thể dạy người ta một bài học, tựa như vết thương trong lòng vẫn luôn nhắc nhở tôi không tìm thấy Bách Khả là một kinh nghiệm. Đã hơn bốn tháng không biết cô gái nhỏ kia rốt cuộc gặp phải chuyện gì, tôi thà rằng tin cô ấy bị tôi tổn thương tự mình rời đi, cũng không muốn nghĩ tới cô ấy là bị bắt cóc, điều này quá đáng sợ. Mỗi khi loại suy nghĩ này thoáng qua trong đầu thì trái tim tôi co thắt lại, đây mới là nỗi đau đớn khó chịu nhất. Nếu như nói cô dùng cách rời đi để dạy dỗ tôi mà nói, tôi muốn nói với cô ấy: Bài học này đủ nặng, đủ khắc cốt ghi tâm, tôi vĩnh viễn sẽ không quên.

Ngày 27 tháng 4: Trời quang

Thời tiết quái quỷ, giấc mộng quái quỷ, ba giờ sáng tôi bị cơn ác mộng làm tỉnh giấc.

Trong mộng cô vẫn đưa lưng về phía tôi, vừa vặn bên cạnh có thêm một người đàn ông, tôi lớn tiếng gọi cô muốn cô trở lại. Cô xoay người nhìn tôi cười, nụ cười đó từng thuộc về tôi nhưng cô lại cười nói tạm biệt, nói cô không cách nào chịu đựng được một lần lại một lần bị vứt bỏ.

Tôi đạp chân ga như điên lái xe tiến tới, cô và bóng lưng người đàn ông đều ngã xuống trước xe, kính chắn gió nhuộm đầy chất lỏng màu đỏ, giống như bề mặt chiếc gương màu đỏ, phản chiếu đầy máu trong mắt tôi.

Tỉnh mộng, mặc dù không có máu cũng không có cô, nhưng trong lòng tôi vẫn hoảng sợ như cũ, sao tôi có thể tổn thương cô ấy đây? Cho dù cô ấy quyết định rời khỏi tôi, chấm dứt toàn bộ quá khứ tôi cũng sẽ không độc ác tới mức khiến cô bị tổn thương!

Ngày 30 tháng 4: Trời âm u

Không biết bắt đầu từ lúc nào tôi học được cách tự kiểm điểm, điều này đối với trước đây mà nói quả thật là không thể tưởng tượng nổi.

Tôi phạm phải sai lầm nhưng tôi cũng không hối hận, vì điều này chẳng thể cứu vãn được gì cả, về phần hối lỗi càng không xuất hiện trong cuộc sống của tôi, cũng không phải có ý làm mà là, nói như thế nào nhỉ, trong thế giới của tôi chỉ thiếu cái từ hối lỗi này thôi.

Có lẽ hoàn cảnh trên hòn đảo biệt lập này ảnh hưởng tới tôi khiến tôi có thời gian đắm chìm trong suy nghĩ, nghĩ về quá khứ của mình, nhớ lại sự cố chấp của mình, cảm thấy trước kia mình rất ngu xuẩn.

Tôi chú trọng nhất là cảm thụ của mình, tâm tình của mình, trình độ đã sớm vượt qua phạm vi ích kỷ. Cẩn thận suy nghĩ một lát, tôi ngoại trừ sinh ra có thân thể tốt, còn có năng lực làm việc ở bên ngoài được người nhà quan tâm, quả thật giống như người quái thai có chỗ thiếu hụt.

Sao cô có thể chịu đựng? Cô rộng lượng cỡ nào? Nhẫn nhịn bao nhiêu? Cô còn có thể trở về sao? Có phải trái tim đã nguội lạnh không?

Nghĩ đến những thứ này trong lòng tôi thấy hoảng sợ, tôi sợ mình không có cơ hội nói lời xin lỗi, sợ cô ấy không cho tôi cơ hội sửa chữa lỗi lầm và bù đắp!

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Giả Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 163: Chương 157

Editor: Thổ Lạ

Betaer: Đào Sindy

Ngày 7 tháng 5. Sương mù nhiều.

Lại là kiểu thời tiết quái quỷ này, áp suất thấp khiến tôi ho liên tục. Đã lâu lắm rồi tôi không bị ốm, nhưng bệnh đến thì như núi đổ.

Càng vào thời điểm này, tôi lại càng nhớ cuộc sống trước kia, nhớ sự trông nom của cô ấy, sự chăm sóc của cô ấy, khi tôi không uống thuốc cô ấy sẽ lộ ra vẻ mặt vừa tức giận vừa không biết làm sao. Tuy rằng tôi rất cố chấp, rất ghét những viên thuốc đắng đó, nhưng lần nào tôi cũng phải chịu thua, bởi vì cô ấy sẽ dùng vẻ mặt đáng thương để tố cáo tôi. Vẻ mặt đó của cô ấy cực kỳ đáng yêu, giống như chú thỏ nhỏ bị bắt nạt nhưng lại không thể phản kháng.

Không biết từ khi nào, cô ấy đã dung nhập vào trong lòng tôi, đi sâu vào máu thịt, hoàn toàn không thể chia lìa. Nhưng mà, bây giờ tôi lại không biết tung tích cô ấy, tôi chỉ có thể dựa vào ký niệm để sống qua ngày.

Xa quê lâu ngày khiến tôi mất đi sức sống, ngay cả hơi sức để tức giận cũng mất sạch. Nếu như thấy tôi ngoan ngoãn uống thuốc, kiểm điểm sâu sắc, thật lòng nhận lỗi, liệu cô ấy có thể mềm lòng không? Có thể nhìn thấy nụ cười tinh nghịch của cô khi hỏi tôi “Âm Tam Nhi, anh uống lộn thuốc hay là đổi tính thật vậy?” như ngày trước nữa không?

Hoặc là cô ấy sẽ nói: “Em tha thứ cho anh, sẽ không so đo chuyện trước kia nữa, chúng ta về nhà đi!”

Tôi cảm thấy, mình đã bị mắc chứng hoang tưởng rồi.

Tôi thật sự rất muốn quay về ngôi nhà có cô ấy trước kia...

“Bách Khả, lão Tam đã trở lại.” Cha nuôi bỗng mở miệng, khiến tôi đang vui đùa trong cuốn nhật kí bỗng tỉnh dậy.

Tôi quệt những giọt nước mắt không biết đã rơi xuống từ bao giờ, đi đến bên cửa nhìn về phía màn đêm tối đen như mực. Dưới ánh trăng, Thiên Vũ và Thiên Hoa đang đi phía trước.

Tam Thiệu, cậu đi nhanh một chút, ông chủ vẫn đang chờ cậu đấy.” Là giọng nói của Thiên Vũ.

“...” Đáp lại cậu ta là sự im lặng.

Thiên Hoa quay đầu lại, mỉm cười nói: “Tam Thiệu, tôi nói một câu thật lòng, cậu đừng tức giận nhé.”

“...” Đáp lại cậu ta cũng vẫn là sự im lặng.

Thiên Hoa tựa như ngầm nhận được sự ưng thuận, nhếch nhếch cười nói: “Bộ đáng của cậu bây giờ giống như chó rơi xuống nước.”

Cha nuôi buột miệng cười: “Thiên Hoa không xong rồi.”

Cha nuôi vừa dứt lời, một bóng đen, cũng chính là Thiên Hoa liền kêu “hự” một tiếng, rồi ngã lăn xuống đất.

Ánh trăng chiếu xuống, ngưng tụ tại thân hình của con sói đã đẩy Thiên Hoa xuống đất thành một cái bóng.

Thiên Hoa rất uất ức oán trách: “Đã nói không tức giận, sao cậu lại lật lọng hả?”

Thiên Vũ vui sướng khi người gặp họa: “Tôi dám cá, nếu đổi thành trước kia, Tam Thiệu sẽ cắn đứt cổ của cậu.”

Cha nuôi cười nói: “Không đến mức như vậy, nhiều nhất xé một miếng thịt của cậu ta mà thôi.”

“Chú.” Thiên Vũ nghe cha nuôi nói, liền chạy chậm tới cửa: “Chú mau cứu Thiên Hoa đi.”

“Con đi đây.” Không đợi cha nuôi mở miệng, tôi đã đi ra khỏi phòng.

Âm Hạng Thiên như bị đứng hình, ngẩng mặt nhìn tôi, ban đêm, ánh mắt của anh xanh biếc, còn sáng hơn đá quý. Tuy rằng nhìn ra được cảm xúc trong mắt anh, nhưng mà, tôi rất chắc chắn, anh đang sửng sốt.

Xem ra, Thiên Vũ và Thiên Hoa không nói cho anh biết rằng tôi ở trong này.

“Âm Hạng Thiên.” Tôi ngậm cười yếu ớt, chạm vào chú sói trắng đang đứng im bất động: “Chúng ta về nhà đi!”

Những dòng chữ kia đã phá vỡ phòng ngự trong trái tim tôi, vừa nghĩ đến cuộc sống của anh trong khoảng thời gian này, sự dày vò trong cuộc sống, sự dày vò bởi niềm ân hận, tôi cũng rất đau lòng. Tuy rằng tôi chưa từng nói, nhưng mà, tôi thừa nhận, khoảng thời gian xa cách này, tôi rất nhớ anh, tôi còn yêu anh, tôi nhớ đoạn tình cảm sâu nặng kia, tôi muốn có được hạnh phúc!

Âm Hạng Thiên, em chọn anh, không phải vì anh như thế nào, mà bởi vì em nhớ anh, nhớ nhưng anh, yêu anh, anh hiểu không?!

Gió biến từ từ lay động cây cối, phát ra tiếng vang nhỏ, sỏi trắng như ở nguyên trong đó, không chút sứt mẻ.

Trong giây phút bốn mắt lặng lẽ nhìn nhau, tôi hoang mang nắm tóc nói: “Anh giận à? Đừng giận, em bỏ nhà trốn đi là không đúng, nhưng anh cũng đã làm rất nhiều chuyện sai mà, xem như hai chúng ta hòa nhau.”

Anh hơi ngẩng mặt, ánh mắt vẫn yên lặng, không biết đang nghĩ gì.

Tôi chợt nhớ tới đứa nhỏ, liền vỗ về cái bụng tròn vo nói: “Anh xem, em nuôi giúp anh một sói con nhỏ, chỉ còn ba tháng nữa, anh sẽ được làm ba.”

Anh hơi điều chỉnh ánh mắt, nhìn chăm chăm vào bụng tôi.

Thiên Hoa bỗng kêu thảm thiết, thờ dãi nói: “Tam Thiếu, móng vuốt của cậu đâm vào lưng tôi, đau quá đau... Đau chết mất.”

Âm Hạng Thiên gắng sức giậm giậm chân trước, Thiên Hoa lại kêu thảm thiết, cha nuôi cười to nói: “Đừng tra tấn Thiên Hoa nữa, con không nằm mơ. Nếu không tin, có thể để Bách Khả véo con một cái.”

Tôi bỗng nhiên tỉnh ngộ, thì ra anh dùng cảm giác đau của Thiên Hoa để nghiệm chứng tất cả chuyện này có phải là... sự thật hay không.

Tôi dờ khóc dờ cười kéo kéo tai sói của anh: “Mau nhảy xuống, đừng giẫm lên Thiên Hoa.”

Sói trắng nhanh nhẹn nhảy xuống, dùng đầu đẩy đẩy bụng của tôi, lông của anh ẩm ướt, làm ướt quần áo của tôi, tôi vừa cười vừa đẩy ra: “Đừng nào loạn, em sẽ ngã đấy.”

Sói trắng ngừng động đậy, vươn cổ tru lên một tiếng dài, có lẽ muốn dùng phương thức này để biểu đạt tình cảm của mình, hoặc là, bày tỏ sự kích động trong lòng.

Đêm nay, đoán chừng tôi không thể về nhà cùng cha nuôi, ông lại vừa bị mẹ nuôi quở trách. Nhưng Âm Hạng Thiên lại nói, cha nuôi vẫn vui vẻ chịu đựng.

Đêm nay vẫn rất dài rất yên bình, không ai nói đến những chuyện cũ lộn xộn phiền phức kia. Chúng tôi chỉ tựa sát vào nhau, cảm nhận sự tồn tại của nhau, nơi trống rỗng trong đáy lòng đã được lấp đầy, tôi rất biết ơn cha nuôi đã dẫn tôi tới nơi này, biết ơn ông đã khuyến khích tôi xem cuốn nhật kí đó. Những dòng chữ ấy còn chân thật hơn những lời thuật lại bằng miệng, bởi vì, nói là nói cho người khác nghe, còn nhật kí là viết cho chính mình.

Khi tia sáng mặt trời đầu tiên chiếu vào nhà gỗ, tôi tỉnh dậy từ trong giấc mộng ngọt ngào đã lâu lắm rồi không được trải qua.

Âm Hạng Thiên tỉnh sớm hơn, tôi mở mắt chỉ thấy anh đang nghiên cứu cái bụng tròn vo của tôi. Trong mắt anh tràn đầy dáng vẻ mới lạ giống như đứa trẻ lớn, nụ cười bên miệng có chút ngây ngô, nhưng là một độ cong tràn đầy hạnh phúc.

“Rất kì diệu phải không?” Tôi cười cười hỏi.

“Ừ.” Anh ngược mắt lên, hỏi ra câu hỏi khiến tôi trào máu: “Sau khi con ra đời, da em liệu có nhão ra như da chó không?”

“Da anh mới nhão như da chó ấy!” Tôi không biết nên khóc anh hay nên cười tròng anh.

Anh vuốt cái bụng tôi nói: “Yên tâm đi, cho dù da em nhão như da chó, anh cũng vẫn vậy thôi, đã cưới chó sẽ theo chó.”

Tôi tức giận tròn mắt nhìn thẳng, mặc dù đã đóng cửa để anh suy nghĩ học cách hối lỗi, nhưng cuối cùng người đàn ông này vẫn là Âm Tam Nhi có cách nói chuyện rất đáng đánh đòn!

Lời nói bên ngoài:

Đến đây phần chính văn là kết thúc hoàn toàn. Có phải mọi người cảm thấy, cảnh ba chìm bảy nổi dài như vậy, mà những đoạn ám áp còn hơi ít phải không? Không sao, tôi vẫn còn ngoại truyện đây.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Già Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 164: Ngoại truyện 1: Thời gian phiên muộn sau khi sinh

Editor: Thổ Lạ

Betaer: Đào Sindy

Bởi vì lí do sức khỏe nên tôi không thể trở về nước để sinh con được. Vì vậy, nhóc sói con ra đời tại châu Úc.

Sinh mổ cũng không có gì là đau đớn, tôi chỉ cảm thấy ngủ một giấc là xong, bụng liền xẹp xuống.

Mặc dù phòng bệnh rất lớn, nhưng không thể chứa nổi nhiều người. Mặc dù, bác sĩ đã dặn dò liên tục, không được phép quá ồn ào như vậy, nhưng trong phòng bệnh của tôi vẫn chật ních bao nhiêu người.

Bà nội, cha nuôi, mẹ nuôi, Xảo Đình, Ninh Vũ, Lão Đại, Âm Nhị Nhi, chị dâu Luru, Tiểu Tân... O... Cha đứa bé đâu?!

Đôi mắt tôi đảo hai vòng để lũng súc, nhưng vẫn không tìm thấy người cần phải xuất hiện ở đây nhất.

Đường như mọi người thấy được sự nghi ngờ của tôi, rất ăn ý tránh ra thành một đường, đứa nhỏ được cha nó quấn trong một cái chăn bông nhỏ ôm đến, trao vào tay tôi tựa như đang dâng hiến vật quý: “Con của chúng ta đây!”

Tôi cẩn thận đỡ lấy cục cưng tròn tròn của mình, quan sát con thật tỉ mỉ, tâm trạng vừa xúc động lại vừa hồi hộp. Có câu kì vọng càng cao, thất vọng lại càng lớn, tôi vốn tưởng rằng, dựa vào diện mạo của cha nó, cùng với dung mạo coi như tạm được của tôi, sẽ tạo ra được một nhóc sói con như thiên sứ rất dễ thương, rất xinh đẹp. Nhưng mà, cục cưng lại xấu hơn sự tưởng tượng của tôi nhiều, da tay nó nhiều nếp nhăn, lông mày thưa thớt có thể đếm được, da đỏ hồng, không mềm mại chút nào. Thấy mình sinh ra đứa con như vậy, tôi lập tức rơi lệ. Âm Hạng Thiên cho rằng người làm mẹ tôi đây đang xúc động, mà không biết rằng lúc này tôi đang phải chịu sự dả kích.

“Mọi người đều nói dù nhìn đứa con có thế nào đi nữa, cha mẹ vẫn thấy con của mình mới ưa nhìn làm sao. Nhưng mà, sao mẹ lại thấy con xấu xí như vậy chứ?” Tôi ôm lấy thẳng nhóc nhăn nhúm kia, miệng lầm bầm.

Âm Hạng Thiên trừng mắt, chọc chọc vào đầu tôi nói: “Xấu ở chỗ nào? Em nói xem, con của anh xấu ở chỗ nào?”

“Vốn dĩ nó xấu xí thật mà, không phải sao? Anh nhìn xem, da nó có nhiều nếp nhăn giống như da chó thể này, mắt thì sưng lên như cá vàng, miệng...nhìn bây giờ thì còn được. Nhưng mà, nhớ ra khi lớn lên, hàm răng nó mọc lên không chỉnh tề, miệng sẽ bị biến hình... A... Đau quá.” Tôi ngừng nói, nước mắt lưng tròng.

Âm Hạng Thiên xách tai tôi, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Nếu không phải thấy em vừa mới sinh đứa nhỏ xong, nhất định anh sẽ trừng trị cho em một trận thật ác liệt!”

Con sói nào đó rất bao che cho nhóc con, nói xấu xí cũng không đồng ý!

Có điều, cục cưng có xấu xí hơn nữa, cuối cùng nó vẫn cùng chung dòng máu với tôi. Cho nên, sau khi sự thất vọng nhất thời qua đi, tôi liền bắt sinh mệnh nhỏ thần kỳ này làm tù binh. Tinh khí của cục cưng không tốt lắm, nói khóc liền khóc, nhưng mà, nó chỉ có sấm mà không mưa, dường như muốn dùng cách này để bày tỏ sự bất mãn của nó. Hơn nữa tiếng khóc của nó rất lớn, so với những đứa trẻ cùng lứa, sức thổi như vậy quả thật rất kinh người.

Hôm nay, tiểu tổ tông lại không vui, cụ thể bởi vì cái gì thì tôi cũng không biết, dù thế nào cũng cứ khóc mãi, không đứng, phải nói là gào liên tục.

“Con còn gào nữa mẹ sẽ ném con vào trong bồn cầu đấy.” Tôi hầm hừ đe dọa. Vừa dứt lời, một móng vuốt sói liền níu lấy tai tôi.

Chẳng biết Âm Hạng Thiên đã bước vào phòng bệnh từ lúc nào, nổi giận dưng dưng nói: “Em hãy trưởng thành lên một chút đi, có ý thức của người làm mẹ cho anh nhờ!”

Tôi cười khan: “Em chỉ nói đùa với con thôi.” Nói xong, ra sức hôn lên trán cục cưng một cái, kết quả lại càng đổi lấy tiếng khóc đáng sợ hơn.

Âm Hạng Thiên đón lấy cục cưng khóc đã nhoad người ra, mềm nhũn. Anh ôm nó vào trong ngực mà dỗ dành, tư thế nhìn rất chuyên nghiệp. Cục cưng cũng rất nể mặt, vừa được ôm vào lòng ngực cha nó, liền nín khóc luôn.

“Nó không thích em.” Tôi bị dả kích lớn, không biết có phải do nguyên nhân vừa ở cữ hay không, tâm trạng của tôi rất dễ bị xúc động, vừa mới nói tới đây, nước mắt liền rơi xuống.

Âm Hạng Thiên vừa mới dỗ đứa bé xong, lại vội vàng quay sang dỗ dành người lớn: “Được rồi, đừng khóc nữa, con còn bé không hiểu chuyện, em lớn như vậy, lại đi so đo với con làm gì?”

“Hơ... nhóc con không hiểu chuyện thì có thể khóc, còn em khóc thì là nhò mọn, tại sao vậy?” Tôi nói càn quấy, nhưng lại cảm thấy mình nói rất có lý.

“Được rồi, được rồi, để em ôm nó được chưa?” Âm Hạng Thiên không biết nên khóc hay nên cười trả con lại cho tôi.

Đứa nhỏ nháy nháy mắt, cái miệng nhỏ nhắn toét, lộ ra hàng lợi trụi lủi. Thấy nó cười, tôi cũng nín khóc mỉm cười theo.

Âm Hạng Thiên nhìn hai chúng tôi vẻ rất bẽ tắc: “Đây là chuyện gì hả?!”

Tâm trạng bất ổn của tôi chỉ kéo dài hơn một tuần. Âm Hạng Thiên nói, thật may là tôi không bị mắc chứng trầm cảm sau sinh, nếu không, lớn bé cùng

nhau quấy đảo, anh không thể không sụp đổ.

Sau khi tròn tháng, một nhà ba người chúng tôi liền trở về nước. Không biết có phải thủy thổ trong nước phù hợp với người hay không, mà cục cưng của tôi vừa mới trở về được mấy ngày đã biến đổi một cách thần kỳ, trở nên rất xinh đẹp. Lông mày đầy đặn hơn, vừa nhìn đã biết là tướng có phúc, mắt không những không sưng, hơn nữa hình dáng lại rất ưa nhìn. Da thịt nhẵn nhúm cũng đã có nhiều thịt hơn, trắng trắng mềm mềm. Mắt to đen sáng rõ, chớp mắt cũng có thể chấn động một vùng lớn.

Tôi càng nhìn càng vui, niềm vui này cần được chia sẻ gấp, tôi quyết định, đi tìm cha đứa nhỏ.

Tôi ôm cục cưng lên lầu hai, đẩy cửa phòng ra nói: “Âm Hạng Thiên, con chúng mình đã trở nên rất đẹp!”

Người đàn ông phải làm tăng ca suốt cả đêm qua còn đang ngủ, bị tôi đánh thức ấy vậy mà lại không nổi giận, còn cười híp mắt vỗ tay với tôi: “Đến đây, cho anh xem một chút.”

Tôi đặt đứa bé xuống cạnh anh tựa như đang dâng hiến báu vật: “Đẹp không?”

Âm Hạng Thiên ôm cổ tôi, hôn lên khóe môi của tôi: “Rất đẹp.”

Tôi cau mày về bất mãn: “Em mang cục cưng để cho anh ngắm, anh mau nhìn nó một chút đi chứ!”

Anh cười khanh khách buông lỏng cánh tay, mắt nhìn đứa trẻ miệng đang u ơ, nói: “Đẹp! Chỉ có điều, còn phải đợi con lớn lớn lên đã. Bà nội nói, rất nhiều đứa trẻ khi mới ra đời đều không ưa nhìn, vậy mà lớn lên lại rất đẹp.”

“Không phải vậy đâu, lúc em vừa ra đời cũng rất ưa nhìn, mẹ em còn tưởng em đẹp đến mức có thể nghiêng nước nghiêng thành nữa cơ đấy. Nhưng mà, sau này em không đẹp lên nhiều lắm, cho nên bây giờ ngay đến cả một thôn thôi, cũng không hề bị nghiêng ngả chút nào.”

“Em là trường hợp đặc biệt.” Âm Hạng Thiên cười oang oang nói: “Trẻ con nhà họ Âm này càng lớn càng ưa nhìn. Cha từng nói, Hạng Kinh mới sinh ra như con khỉ trụi lông, bây giờ không phải nó như trêu hoa ghẹo nguyệt, nam nữ đều xoi sao.”

Âm Nhị Nhi xinh đẹp như yêu nghiệt nhiều năm về trước lại sánh ngang với khỉ trụi lông sao?!

Má ơi! Cái gì mà càng lớn càng ưa nhìn chứ? Rõ ràng là biến đổi đến quá siêu cấp ấy chứ!

Lời nói bên ngoài:

Còn có một ngoại truyện về sự trưởng thành của sói nhỏ cần chỉnh sửa một chút, sửa xong sẽ đăng ngay.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Giả Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 165: Ngoại truyện 2: Hôn nhân và tình yêu

Hai năm sau-

Truyện thuyết kể rằng, có một đứa trẻ mập mạp, lớn lên có một đôi cánh trắng trắng, khi rảnh rỗi sẽ dựng cung bắn tên, người bị bắn trúng sẽ trúng một loại bệnh cổ quái, vừa đau khổ vừa ngọt ngào, vừa nhạy cảm vừa ngu xuẩn, nhưng mà, tất cả mọi người đều thích đứa trẻ hư đó, còn mong đợi đứa trẻ đó bắn tên vào mình. (*)

(*) Hình ảnh của Thần tình yêu. Theo thần thoại Hy Lạp Thần tình yêu— còn có tên là thần Cupid, thần Eros — là con trai của thần Vệ Nữ, hiện thân dưới hình dáng của một bé trai mập mạp, có một đôi cánh ở sau lưng. Thần đeo ống tên bằng vàng, tay cầm một cây cung bằng vàng. Vì mang hình dáng của một cậu bé nên Thần tình yêu hay nghịch ngợm, bắn những mũi tên tình yêu của mình vào những người dưới trần gian, coi đó như một trò chơi. Mũi tên của thần xuyên qua trái tim của cả hai người, gắn kết họ lại... Và thế là, họ yêu nhau

Âm Nhị Nhi không may trúng tên, vì vậy, anh mắc phải loại bệnh cổ quái đó, cho nên, Nhiễm Nhiễm mới hạnh phúc. Ninh Vũ cũng không may bị trúng tên, hơn nữa bệnh đã sang giai đoạn cuối, cho nên, Xảo Đình cũng được hạnh phúc.

Cuộc sống không phải truyện cổ tích, cho nên, vẫn còn có vài người không được hạnh phúc, ví dụ như Âm Hạng Thiên. Gần đây anh nóng nảy như sư tử, người trong công ty thấy anh đều giống như chuột thấy mèo.

Mọi người không hiểu, rõ ràng anh được thăng từ quản lý lên phó giám đốc, vậy mà lại không có chút biểu hiện vui mừng nào, ngược lại lại giống như Lôi Công (vị thần sấm sét). Chuyện gì cũng có nguyên do, từ từ nghe tôi chậm rãi kể lại.

Ninh Vũ và Xảo Đình phải về Đại Liên kết hôn, Âm Nhị Nhi và Nhiễm Nhiễm muốn đi du lịch Hà Lan, nghe nói nơi đó cho phép các cặp đồng tính đăng kí kết hôn, có điều, hai người họ đều mang quốc tịch Trung Quốc, cùng lắm chỉ được cử hành nghi thức, cũng không thể đăng kí. Nhìn lại, nhắc đến kết hôn thì Âm Hạng Thiên và tôi vẫn ở chung phi pháp, không kết hôn thì khó báo tạm trú cho cục cung, cho nên, sói con nhỏ đáng thương vẫn chưa được làm hộ khẩu.

“Con à, ba cũng muốn làm tạm trú cho con, nhưng mà, người mẹ không có lương tâm kia của con không chịu kết hôn, con nói xem, ba có nên giải cô ấy đến cục dân chính, bắt ấn con dấu không?” Âm Hạng Thiên vừa đầm vừa xoa không có kết quả đành ngồi ôm con cần nắn, dĩ nhiên, nói là nói với người phụ nữ không có lương tâm này.

“Có nên không?” Sói nhỏ câu hỏi câu không nói lại.

“Nên hay không nên đây?” Sói lớn có ý liếc tôi một cái.

“Nên...” Dưới sự hướng dẫn từng bước của sói lớn, sói nhỏ nói ra lời sói lớn thích nghe, ngay lúc khoe môi sói lớn cong lên, sói nhỏ thở hắt phun ra một chữ “không?”

Tôi phì một tiếng phun nước trong miệng ra, tiếp theo, không nhịn được bật cười.

Con trai, con chính là thiên tài đảo ngược! Mẹ yêu con!

Âm Hạng Thiên cảm hận nghiêng răng nói: “Có gì đáng cười?”

“Thật quái lạ, em cười con em, anh tức cái gì chứ?”

Âm Hạng Thiên ghen lời, tiếng nghiêng răng trong căn phòng lại lớn gấp đôi.

Tôi đón lấy con trai bảo bối ngây thơ không biết gì, cười híp mắt nói: “Đừng giận, em đồng ý với anh, chờ con trở thành chó săn nhỏ, em liền đi đăng kí với anh.”

Âm Hạng Thiên tính toán cả ngày, bất mãn nói: “Ít nhất phải sáu tháng sau nó mới biến thành sói, còn nữa, nó là sói, không phải chó săn nhỏ!”

“Không sao cả, anh nói là gì thì là thế.” Tôi trả lời qua loa lấy lệ, ôm con trai nâng lên thật cao.

Sói nhỏ rất thích trò chơi này, không ngừng vui vẻ cười khanh khách.

“Không tìm không phải.” Âm Hạng Thiên trợn mắt nhìn sói nhỏ, thở hắt trở về phòng ngủ.

Tôi che dấu nụ cười, nghiêm nghị đối mặt với sói con: “Âm Niệm Nam, mẹ thỉnh thoảng nhắc nhở con, chưa tới ba tuổi, không được biến thành chó săn nhỏ. Hiểu không?”

Sói nhỏ hoang mang gãi tai: “Không hiểu.”

Tôi buột miệng cười, dí cái mũi nhỏ của nó nói: “Con thật thành thực.”

Sói nhỏ thấy tôi cười cũng cười theo, còn yêu cầu: “Sói nhỏ muốn ăn thịt.”

Tôi liếc nhìn đồng hồ quả quýt, cũng mười một giờ rồi, nếu cho nó ăn thịt hấp sẽ không tiêu hóa được, liền thương lượng: “Mẹ làm canh trứng cho con được không? Thơm thơm, mềm mềm, ngon hơn thịt.”

Sói nhỏ lắc đầu, búống bình nói: “Ăn thịt, ăn thịt.”

“Được rồi, mẹ đi làm thịt, con chơi với ba được không?”

“Được.”

“Ngoan quá!” Tôi đưa sói nhỏ về phòng ngủ, để Âm Hạng Thiên trông nó.

Mặc dù, sau khi sói nhỏ ra đời, chị Lưu chuyên chức làm bà vú, nhưng mà, dù sau chị Lưu cũng đã lớn tuổi, bây giờ đã đi ngủ rồi, cho nên những chuyện như làm bữa khuya cho sói nhỏ, phần lớn tôi phải tự làm.

Sói nhỏ rất giống Âm Hạng Thiên, rất kén ăn, không hề động vào những đồ ăn đóng hộp dành cho trẻ sơ sinh kia.

Ngoài ra, còn không thích ăn rau, nấm và trứng cổ ép còn ăn một chút, thích nhất chính là ăn thịt.

Nhưng dù sao nó cũng còn nhỏ, tôi sợ dạ dày của nó không chịu được, cho nên, có lẽ là làm thịt cho nó, thật ra thì chỉ thêm chút thịt vào canh trứng thôi.

Khi tôi bung bữa khuya vào phòng ngủ, lại thấy sói nhỏ đang chơi hò dô ta trong ngực sói trắng. Nếu tôi nhớ không lầm, đây cũng là lần đầu tiên sói nhỏ

nhìn thấy mặt này của cha nó, nhưng mà, rõ ràng nó không hề sợ chút nào.

“Sói nhỏ, đừng bắt đuôi của ba ba.” Tôi không biết nên khóc hay nên cười ngăn lại.

Sói nhỏ cười ha hả ôm đầu sói trắng, tâm tình có vẻ rất tốt: “Đẹp mắt, thích.”

Thật là sói con chính cống, lại có thể cảm thấy sói đẹp mắt hơn người.

Tôi ôm sói nhỏ lên đùi, vừa dứt cho nó ăn vừa nói: “Âm Tam Nhi, có phải anh đang dạy con cách biến thành sói không?”

Sói trắng hừ một tiếng, làm như không thèm để ý tôi. Có điều, tôi thật sự không sợ anh dạy, bởi vì cái này thuộc về bản năng, không phải anh dạy là nó sẽ làm được.”

Đội sói nhỏ ăn khuya xong, rồi tiêu hóa thức ăn, liền bắt đầu mệt rũ rùi, tôi ôm nó trở về gian phòng kia của chị Lưu, dỗ nó ngủ rồi mới rón rén rời đi.

Bận rộn cả ngày, tôi cũng mệt mỏi, lên giường muốn ngủ, Âm Hạng Thiên cũng không cho.

“Tại sao không kết hôn?” Anh hỏi lần thứ N.

Tôi xoa đôi mắt mông lung buồn ngủ của mình: “Thế này không tốt sao?”

“Không tốt!”

“Không tốt thì ngược lại.” Tôi cười xoay người, chuẩn bị đi ngủ.

Anh ôm cô vào lòng, thò thè bên tai cô: “Nói anh biết lý do.”

“Đừng quá lo lắng về điều này, đừng quá quan tâm về tình yêu.”

“Tại sao?”

“Đọc một bài thơ cho anh nghe này.” Tôi nhắm mắt lại, mặc dù đưa lưng về phía anh, nhưng, tôi có thể biết, lúc tôi nói những lời này anh sẽ nhú mày.

“Yêu không nhiều, chỉ yêu một chút thôi, tình người ta sâu như biển, tình của em thì lại cạn khô rồi.

Yêu không nhiều, chỉ yêu một chút thôi, tình người ta như trời dài, tình của em lại ngắn.

Yêu không nhiều, chỉ yêu một chút thôi, lòng này người khác luôn khờ đưa qua lại, em chỉ lên nhìn anh một chút.” Tôi xoay người, cười nhẹ nhìn anh: “Anh hiểu không?”

Hán việt của bài thơ:

“Bất ái na yêu đa, chích ái nhất điểm điểm, biệt nhân ái tình tượng hải thâm, ngã ái tình thiển.

Bất ái na yêu đa, chích ái nhất điểm điểm, biệt nhân ái tình tượng thiên trường, ngã ái tình đoản.

Bất ái na yêu đa, chích ái nhất điểm điểm, biệt nhân mi lai hựu nhân khứ, ngã chích thâm khán nhĩ nhất nhân.”

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Giả Nại Của Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.